

Giới thiệu Quyển Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi

Thể loại: Hiện đại, trùng sinh, sủng, nữ cường

Converter: Ngocquynh520

Editor + Beta-er: Puck

Số chương: 99 chương

Cái tên Quyển Hạo ở đề đô chính là điều mà mọi người sợ hãi nhất.

Nhưng ở mắt Lâm Hi anh ta chỉ là con chó trung thành yêu cô tận xương.

Vào một buổi sáng, cô trùng sinh thành kẻ ăn xin nhỏ bé còn anh thì cao cao tại thượng.

Vốn dĩ hai người là hai đường thẳng nhưng cha mẹ vô lương tâm giao cô cho anh khiến hai người dây dưa cả đời.

Cùng ở dưới mái hiên, giả la ly và thiếu gia giàu có ngày thơ có thể trôi qua cuộc sống hạnh phúc không?!

La ly là nữ vương? Hay thiếu gia lạnh lùng là con chó trung thành? Tất cả cần thời gian chứng minh.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Ngã chết đáng đời

Editor: Puck

Tòa nhà nằm trên khu vực vàng Lĩnh Lâm của đề đô, lúc này hoàn toàn hỗn loạn, còi báo động vang lên không ngừng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu cuối, đèn đuốc sáng ngời, có một bóng dáng đàn ông cao lớn đứng trước cửa sổ.

Ngũ quan của anh hết sức tinh xảo lại không mất đi vẻ đàn ông, hình dáng gương mặt thâm thúy khác thường, vừa nhìn có vẻ là con lai, nhưng nhìn kỹ, lại tràn đầy ý vị phương đông. Lông mày đậm như mực, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, khóe môi mang theo nụ cười lạnh lùng, nếu như có người nhìn thấy chỉ cảm thấy yêu nghiệt lại lạnh lẽo.

Tròng mắt anh giống như biển sâu dưới bóng đêm, mệnh mông bát ngát lại ngầm dao động dưới mặt biển, khó bề phân biệt.

Dung mạo có góc cạnh thường thường làm cho người ta cảm thấy kiên cường, rất lạnh lùng, nhưng trên người tản mát ra khí thế y hệt Đế Vương làm tăng thêm khí phách đặc biệt quân lâm thiên hạ *.

(*) quân lâm thiên hạ: hình dung một người có tướng Đế Vương, chỉ một người đạt tới địa vị tối cao vô thượng (Theo baike)

Bộ âu phục màu đen lại truyền ra vẻ đàn ông nồng đậm, đường cong bá vai hoàn mỹ không thể bắt bẻ di ện n#dang# yuklle e#q quiq on được lại không mất vẻ nghiêm túc trang trọng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Quyển Hạo khẽ hé mắt về phía cửa, môi mỏng lạnh lùng phun ra hai chữ “Đi vào”.

Trần Tiêu ở ngoài cửa nghe được giọng thiếu gia nhà mình, đáy lòng vốn sinh ra một hồ băng, bây giờ càng thêm hận toàn thân không thể biến thành trong suốt mà biến mất.

Nghĩ đến ngọc bội quan trọng nhất đối với thiếu gia bị trộm đi, thân thể anh không tự chủ được mà run run, cẩn thận mở cửa, tim treo lơ lửng, chỉ sợ nếu thiếu gia nhà mình nổi cơn thịnh nộ, mình chắc gặp phải đối đãi bi thảm.

Mắt Trần Tiêu lóe lên, không biết nhìn nơi nào, mắt không có tiêu điểm.

“Bắt được chưa?” Quyển Hạo mắt lạnh nhìn Trần Tiêu, tròng mắt bị một tầng sương mù che kín, mơ hồ có chút tức giận bùng bùng và sát ý, khí thế toàn thân giống như bị đóng băng, khí lạnh bức người gay gắt.

“Thiếu gia, bây giờ tên ăn trộm kia đang ở lầu chót.” Trần Tiêu không dám nhìn chăm chú vào tròng mắt của Quyền Hạo, tầm mắt không khỏi nhìn trên nền, hơi sợ hãi rụt rè, đồng thời đáy lòng cũng hơi sợ. Tuy anh và thiếu gia nhà mình cùng lớn lên, nhưng nhiều năm như vậy cũng không thăm dò tính khí của thiếu gia nhà mình, đáng về của thiếu gia bây giờ thật sự dọa người.

Những lời này khiến cho tròng mắt Quyền Hạo dính vào một tầng màu lửa đỏ, tròng mắt lạnh lẽo vô cùng nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, “Một đám ăn hại.” Nói rồi khẽ nắm chặt, tim của anh lại thoáng đau.

“Thiếu gia, ngài đừng nóng vội, ngọc bội rất nhanh có thể cầm về.” Trong lời nói của Quyền Hạo có băng lạnh khiến cho thân thể Trần Tiêu mơ hồ phát run, nói chuyện cũng hơi khàn trượng, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Con mắt lạnh lùng như băng nhìn chăm chú vào Trần Tiêu đang khàn trượng, vô cùng sợ, khuôn mặt tuấn mỹ của Quyền Hạo hoàn toàn bị băng lạnh bao phủ, cả người tản mát ra khí lạnh khiến đi enda4nle3qu21ydo0n người ta sợ hãi. “Cút.” Ba phút sau, Quyền Hạo mở môi mỏng ra, khí lạnh bức người nói.

Lấy được một chữ cút, trong lòng Trần Tiêu dường như có bao nhiêu vui vẻ, mồ hôi lạnh trên trán ngưng chảy xuống, trái tim đang treo cao cũng buông xuống một nửa. “Vâng, thiếu gia.” Tuy sợ, nhưng Trần Tiêu vẫn cung kính nói với Quyền Hạo.

Đôi tay hơi run rẩy mở cửa, sau lưng có một cặp mắt giống như có thể nhìn thấu anh, sợ trong lòng Trần Tiêu càng phát ra lợi hại hơn, hai chân giống như hơi run run, giống như gió lạnh mùa đông lạnh đến anh phát run.

Đóng cửa lại, tay cầm cửa ngăn cách mình và thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu lau mồ hôi sắp chảy xuống, thở dài một cái, để hóa giải sợ hãi trong lòng mình. Đẩy mắt kính sắp tụt xuống trên sống mũi, anh mím chặt môi, lòng muốn khóc cũng đã có.

Anh nắm quyền quản gia nhà họ Quyền dễ dàng ư, bây giờ ngọc bội quý giá nhất cũng quan trọng nhất của thiếu gia lại bị một tên trộm nhỏ trộm đi, nếu không tìm về được, đoán chừng anh...

Nghĩ đến đây, toàn thân Trần Tiêu cũng bị mồ hôi ướt đẫm, kinh sợ viết rõ ràng trên mặt anh.

Vì để cho mình không hề rơi vào trong ảo tưởng kinh khủng nữa, Trần Tiêu dùng sức đánh lên mặt. Cảm giác đau đớn xâm nhập thần kinh của anh, anh đi ra khỏi ảo tưởng. Trước mắt quan trọng nhất là lên lầu chót, đoạt lại ngọc bội từ trong tay tên trộm kia.

Lên tinh thần, nở một nụ cười khổ sở, Trần Tiêu về mặt đau khổ đi tới lầu chót.

Giờ phút này, Lâm Hi Nhi thân là một đầu tiên thiên trộm* đang bị một đồng người áo đen lớn vây quanh, cho dù võ công của cô rất tốt, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái, thể lực cũng đã bị tiêu hao gần hết.

(*) đầu tiên thiên trộm: Trộm cả trời cả thần

Quét ngang một cước, một người áo đen ứng tiếng ngã xuống đất, trong lòng Lâm Hi Nhi thả lỏng một hơi, ngọc bội trên tay cũng càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo, con mẹ nó, cô tới trộm ngọc bội này chính là một sai lầm, ngọc bội trộm được rồi, nhưng vốn không thể toàn thân mà lui.

Đánh ngã một người áo đen tiếp theo, nhưng đám người áo đen kia vốn cuộn cuộn không dứt, cô sẽ mệt chết đi được. Thở hổn hển, dùng sức dọn sạch người áo đen giống như chướng ngại vật xung quanh, Lâm Hi Nhi cũng muốn đập cho mình một chưởng, cô trộm đồ nhiều như vậy cho tới nay, chính là chỗ này mệt mỏi nhất rồi, vì một miếng ngọc bội rách như vậy, có đáng giá không?

“Một đám vô dụng này, một tên trộm nhỏ cũng không đối phó được, chờ Quyền thiếu thật sự nổi giận thì tôi thấy các ngươi đều phải cút sang châu Phi.” Trần Tiêu mồ hôi đầm đìa chạy lên lầu chót, thấy một đám lớn nhân viên an ninh đánh không lại một nữ ăn trộm, trong lòng anh gấp gáp, nên hét lớn, anh thân là quản gia cao quý cũng không có.

Bọn nhân viên an ninh cũng nghe được phải cút sang châu Phi thì mọi người hơi khàn trượng. Dieễn ddàn lee quĩy đôn

Tuy địa bàn của nhà họ Quyền khắp toàn cầu, nhưng tổng bộ chân chính vẫn ở đế đô Thiên triều, bọn họ đều không dễ dàng trở thành nhân viên an ninh bên cạnh của Quyền thiếu, nếu bị phái ra ngoài, như vậy đời này không có ngày nổi danh rồi.

Nghĩ tới khả năng này, bọn nhân viên an ninh giống như bị đánh máu gà, hóa thân thành động vật hung ác như sói, chuẩn bị đến cùng với Lâm Hi Nhi mày chết tao sống.

Che đi khuôn mặt, trên mặt Lâm Hi Nhi đeo khẩu trang, nhân viên an ninh đánh nhau với cô thật sự quá nhiều rồi, cũng bởi vì thể lực của cô dần biến mất, quả đầu của cô vô lực, vốn không có cách nào một quyền đánh kẻ địch rút xuống, ngược lại khẩu trang trên mặt cô vô tình bị một nhân viên an ninh lột xuống. Trong nháy mắt, khuôn mặt không hề che chắn của Lâm Hi Nhi lộ ra trước mặt mọi người.

Đuôi ngựa cột chắc lúc này cũng tuột ra rồi, tóc dài quấn quýt rũ theo gió bay xuống trên vai, Lâm Hi Nhi khẽ hé mở đôi môi, hơi thở đột nhiên không thuận. Cô làm nghề này, kiêng kỵ nhất là khi trộm đồ thì bị lộ ra khuôn mặt mình. Bây giờ mặt mũi của cô một chút cũng không che giấu lộ ra, cô có thể nghĩ đến tình cảnh sau này, số mệnh của cô chính là bị nhà họ Quyền đuổi giết. Ai bảo cô trộm ngọc bội của đại thiếu gia nhà họ Quyền, đây coi như là tự tìm ngọc không thể sống sao?

Trần Tiêu vẫn quan sát ở bên cạnh, khi nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hi Nhi thì tròng mắt cũng muốn rớt xuống, con mẹ nó, nữ thần trộm nổi danh lưng lẩy lại là một cô gái nhỏ chừng hai mươi tuổi, còn là kiểu dáng đẹp vô cùng thuần khiết.

Mắt thấy động tác của Lâm Hi Nhi càng ngày càng chậm chạp, Trần Tiêu lập tức chỉ huy nhân viên an ninh bao vây Lâm Hi Nhi, “Thề lực cô ta đã đến cực hạn, các người mau bắt cô ta lại.”

Nhìn ngọc bội xanh biếc trong tay Lâm Hi Nhi, Trần Tiêu hận không thể lập tức tự mình đi đoạt lại, có thể tưởng tượng đến bản lĩnh công phu mèo cào của mình, anh vẫn yên lặng làm quan chỉ huy thôi. Nhưng anh là quản gia cao quý của nhà họ Quyền, cũng không thể dễ dàng ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Ngã chết đáng đời

Editor: Puck

Bọn nhân viên an ninh dưới sự chỉ huy của Trần Tiêu, càng phát huy vô cùng tốt, bây giờ ở trong trạng thái lợi thế, cũng sắp ép Lâm Hi Nhi khoanh tay chịu trời rồi.

Dưới bàn chân đột nhiên trượt đi, Lâm Hi Nhi thiếu chút nữa ngã xuống, vội vàng thẳng bằng lại thân thể, cô lại quên mất bọn nhân viên an ninh tấn công mặt của cô bị một tên nhân viên an ninh nhẫn tâm đánh lên một quyền. Khóe môi thoáng chốc cứng đờ, Lâm Hi Nhi nổi con thịnh nộ, con mẹ nó, đánh đầu cũng có thể, thế nhưng đánh lên mặt cô, quả thật là tìm chết.

Cô định ra sức phản kích, nhưng đám nhân viên an ninh vây quanh cô càng ngày càng nhiều, cô khổ sở phát hiện, bây giờ cô có chấp cánh cũng không thể bay. Chớp chớp tròng mắt tràn đầy linh khí, tay chân Lâm Hi Nhi càng phát ra vô lực, mắt thấy mình sẽ bị bắt được.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, cô định đâm ngực.

Cô đây là tự tìm đường chết, lúc ấy trộm ngọc bội thành công, bị một nhóm người áo đen truy đuổi thì cô chạy trốn lên lầu chót, định dùng cái dù bay lên chạy trốn từ đây.

Nhưng bây giờ sao rồi, con mẹ nó, cô sắp bị bắt tại chỗ rồi.

Một đồng lõa nhân viên an ninh bên cạnh, chính là chức chờ đợi bắt sống cô đó.

Vậy phải làm sao bây giờ? d Phải làm gì đây?

Đột nhiên, tầm mắt Lâm Hi Nhi thoáng chuyển lên ngọc bội trên tay, một tia sáng lóe lên.

“Tất cả dừng tay cho tôi, nếu không tôi ném xuống.” Lâm Hi Nhi giờ tay thật cao lên, tỏ vẻ đe dọa.

Những người này vì cái gì, cũng chỉ vì ngọc bội trong tay cô, bây giờ vì nhân viên an ninh tính mạng, ngọc bội này chính là bùa hộ mệnh của cô rồi.

Bọn nhân viên an ninh thấy hành động và vẻ mặt của Lâm Hi Nhi không giống như nói đùa, trong lòng rất khẩn trương, vốn đang định bắt sống Lâm Hi Nhi cũng dừng lại. So sánh với bắt sống Lâm Hi Nhi này, vẫn là ngọc bội trong tay cô quan trọng hơn.

“Đừng, có gì từ từ nói.” Trần Tiêu khẩn trương đến tìm lại một lần nữa treo cao, nhìn ngọc bội trong tay Lâm Hi Nhi, anh vội vàng nói. Không bắt được Lâm Hi Nhi có thể quên đi, không thể cầm ngọc bội trở về, đây chính là sẽ chết người đó.

Bọn nhân viên an ninh ngừng tấn công, còn có một người đàn ông cấp chỉ huy khẩn trương như thế, Lâm Hi Nhi biết mình ép đúng bảo bối, nghĩ thầm một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, “Để cho bọn họ cách xa tôi một chút.” Lâm Hi Nhi lạnh lùng nói.

Vốn chuẩn bị bắt giữ cô gái thần trộm này, bây giờ vừa ra tới đây. Trực giác của Trần Tiêu cho thấy tim của mình sắp bị dọa đến ngừng đập, cho dù nữ thần trộm chết cũng không sao, nhưng nếu ngọc bội này bị tổn hại một chút, chết không chỉ có anh.

Thấy người đàn ông cấp chỉ huy do dự, trong lòng Lâm Hi Nhi hơi hoài nghi, chẳng lẽ ngọc bội này còn không đủ sức uy hiếp, khề cần rằng, cô làm bộ định ném ngọc bội lên đất, “Ném thật, tôi thật sự ném xuống.”

Cử chỉ này phối hợp với giọng nói uy hiếp của cô, Trần Tiêu thật sự sợ cô ném ngọc bội, cân nhắc chút hơn thiệt, khó khăn lắm mới hơi mím môi nói: “Các người cũng cách xa cô ta một chút.”

Mới vừa rồi đội nhân viên an ninh còn không biết làm như thế nào cho phải, bây giờ vừa nghe lời Trần Tiêu, rồi rút cách xa Lâm Hi Nhi ba bước.

Bọn nhân viên an ninh vây quanh người cô đều lui ba bước, Lâm Hi Nhi khẩn trương thoáng thả lỏng một chút, hơi thở cũng thuận một chút.

“Vị tiểu thư này, cô chính là ngoan ngoãn trả ngọc bội lại, có lẽ như vậy còn có thể giữ được mạng sống của cô, nếu cô thật sự ném ngọc bội xuống, hậu quả sẽ như thế nào, cô có thể nghĩ được.” Đây không phải uy hiếp, cũng không phải đe dọa, Trần Tiêu chỉ rất thẳng thắn trần thuật sự thật.

Ở đây ai không biết Quyền thiếu là người như thế nào, chọc người của anh, bình thường chỉ có hai kết quả, đó chính là trực tiếp chết thảm hoặc còn sống nhưng nửa sống nửa chết.

Lời của Trần Tiêu, Lâm Hi Nhi định tròn trắng mắt, rất muốn tỏ vẻ đau khổ.

Cô cũng biết hậu quả của mình rất tệ, nhưng không có cách nào, không có cách nào.

“Trả lại có thể, nhưng điều kiện đầu tiên chính là anh để cho bọn họ cách xa tôi chút nữa.” Suy tư một phút, Lâm Hi Nhi nghĩ ra kế hoạch hoàn mỹ.

Nhìn chăm chú vào hai tay của Lâm Hi Nhi, chỉ sợ cô không để ý sẽ ném ngọc bội xuống, “Các người cách xa cô ta một chút nữa.” Trần Tiêu thông minh sao lại không nhìn ra Lâm Hi Nhi định chạy trốn, anh ngược lại tỏ mò dưới tình huống như thế này cô sẽ chạy thoát như thế nào.

Bọn nhân viên an ninh cách xa thêm một chút nữa, mọi người đều chăm chú nhìn Lâm Hi Nhi.

Lầu chót vì đề phòng có người vô ý ngã xuống, nên xây tường rào cao một mét hai, Lâm Hi Nhi cách tường rào rất gần, bây giờ không có người vây quanh cô, cô rất thoải mái đứng trên tường rào, từ trên cao nhìn xuống mọi người.

Khóe môi hơi nhếch lên, Lâm Hi Nhi nở ra một nụ cười ngọt ngào, “Nói ra, hôm nay vẫn là tôi xui xẻo.” Trộm ngọc bội của Quyền Hạo vốn không phải là suy tính của cô, chỉ là nhiệm vụ sự phụ của cô đưa cho cô.

“Cô biết cô xui xẻo là được, bây giờ ném ngọc bội cho tôi, tôi có thể để cho cô rời đi.” Trần Tiêu chớp cũng không chớp mắt nhìn vào ngọc bội, rất độ lượng nói.

“Anh cho rằng tôi ngu.” Trên mặt Lâm Hi Nhi hiện lên nụ cười thật lớn, trong mắt đều là ánh sáng giáo hoạt, “Xin lỗi, ngọc bội kia tôi là tình thế bất buộc. Các vị hẹn gặp lại.”

Hướng gió lúc này chính là thích hợp mở dù bay lên, Lâm Hi Nhi vừa dứt lời, mở dù bay ra, tung người lên.

Nhìn Lâm Hi Nhi trên tường rào nhảy xuống dưới lầu, Trần Tiêu muốn hung hăng cho mình hai bạt tai, ai bảo mày tự tin, ai bảo mày tự đại. Bây giờ thì tốt rồi, ngọc bội không cầm về, cũng không bắt được nữ thần trộm kia.

Khi Trần Tiêu đang ảo não thì phía sau anh truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, “Người đâu?”

Nghe hơi han lạnh lưng như thế, Trần Tiêu muốn mở bụng tự vẫn.

Trông mắt không thấy rõ bị bóng đen như mực đậm bao phủ, làm cho người ta không khỏi sinh ra một tâm trạng sợ hãi và nhỏ bé.

“Thiếu gia, xin lỗi, chúng tôi làm việc không hiệu quả, khiến nữ thần trộm kia trốn thoát.” Nhìn thẳng vào Quyền Hạo, hai chân Trần Tiêu như nhũn ra, chỉ muốn chạy trốn.

Hu hu ~ anh thật sự sợ mình sẽ bị phái đến quốc gia ở thế giới thứ ba, vì nhà họ Quyền mà tranh đấu đoạt thiên hạ.

Trong lòng cả đám nhân viên an ninh chung quanh cũng thấp thỏm, nhưng mà vượt qua dự liệu của bọn họ, Quyền thiếu anh không nói gì, xoay người rời đi.

Tình huống này, để cho bọn họ không hiểu nổi. Đây coi như Quyền thiếu tha cho bọn họ một mạng sao?

Lâm Hi Nhi đang bay thật nhanh cũng cười đến vô cùng vui vẻ, vốn cho rằng mình chạy không thoát, không ngờ đến giây phút sau cùng lại còn cho cô chạy, còn thành công mang ngọc bội đi.

Trong lòng nghĩ đến vui thích, Lâm Hi Nhi quên một chuyện quan trọng nhất rồi, đó chính là trong lúc bay bằng dù bay, một khi không có gió, cô sẽ ngã xuống từ giữa không trung.

Bây giờ cô chính là bị kịch như vậy, bay đến tốt đẹp, gió đột nhiên ngừng.

Trong chớp nhoáng này, cô sững sốt.

Con mẹ nó, không chơi đùa bọn người như vậy.

Cô liền cả người mang dù từ trên không trung rơi thẳng tấp xuống, trong quá trình rơi xuống này, Lâm Hi Nhi chỉ có thể nghĩ đến một vấn đề, đáng về bây giờ của cô, là đáng đời đó, ai bảo cô trộm thứ đó.

Nếu như có đời sau, cô không cần làm ăn trộm.

Con mẹ nó, vì trộm đồ, ngã chết quá uổng phí rồi.

Chương 2: Một tên ăn xin nhỏ

Editor: Puck

Lâm Hi đang cầm một chén com, chớp mắt to, rất bất đắc dĩ nhìn cha mẹ của mình.

Con mẹ nó, làm ăn trộm ngã chết thì thôi đi, nhưng vì cái gì cô lại trùng sinh lên người tên ăn xin nhỏ mười hai tuổi. Tên ăn xin này tên gọi là Lâm Hi, kém một chữ so với tên cô ở đời trước.

Khó khăn tiếp nhận sự thật mình sống lại, nhưng ai có thể nói cho cô biết, tại sao cô lại có một cặp cha mẹ không đáng tin cậy như vậy, tại sao cô lại là một tên ăn xin?

Oa! Oa! Đang cầm một chén com đứng ở cửa khách sạn cao cấp nhất ở đế đô, Lâm Hi khóc không ra nước mắt.

Sống lại làm một cô nhóc gầy yếu, nhưng lại còn phải đến trong khách sạn xin tiền, vậy quá mất mặt rồi. Dù sao cô cũng là một đời thần trộm mà, bây giờ dù cái gì cũng không còn, chính là con gái một đời ăn xin mộc mạc, nhưng cô thật sự không muốn đi xin tiền.

Cha Lâm và mẹ Lâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm kia của con gái hôm nay, trong lòng đều cảm thấy rất kỳ quái, bình thường một nhà ba người bọn họ đi xin tiền, đều do con gái ra tay, bởi vì, cũng bởi vì dáng vẻ thiên sứ gặp rủi ro kia của con gái, luôn khiến cho rất nhiều người đồng tình, sẽ xin được rất nhiều tiền, mà con gái cũng rất thích đi xin tiền. Vậy tại sao, bây giờ con gái vừa nghe đến muốn vào trong khách sạn xin tiền, khuôn mặt tuy hơi vàng vọt chút nhưng vẫn xinh đẹp như cũ lại nhú chặt, thoát nhìn dáng vẻ không muốn đi.

“Hi Hi, nhanh lên một chút đi xin tiền.” Thấy chậm chạp không có hành động, vẫn đứng bên cạnh con gái, mẹ Lâm không nhịn được thúc giục.

Làm như giận dỗi cong đôi môi mềm mại lên, Lâm Hi tỏ vẻ không tình nguyện, vờ vờ nói: “Mẹ, con không muốn đi.” Đùa gì thế, Lâm Hi Nhi cô khi còn sống, tuy tuổi thơ trôi qua không tốt, nhưng cũng chưa từng đi ăn xin, bây giờ trở thành Lâm Hi, để cho cô đi xin tiền, cô vô cùng không muốn. Cô cũng không hiểu, cha mẹ trước mắt đều có thân thể khỏe mạnh, sao không muốn thông qua lao động nhận được tiền tài, cần phải đi ăn xin.

Cha Lâm, mẹ Lâm nghe vậy khựng lại, liếc mắt nhìn nhau, có thể nhìn thấy nghi ngờ trong mắt đối phương, hôm nay sao con gái kỳ quái như thế, nếu đổi thành trước kia, con bé còn không thật vui mừng đi xin tiền.

Sờ sờ bụng trống không, mẹ Lâm nhú nhú mày, “Hi Hi, ngoan, đi xin tiền, mẹ và cha ở chỗ này chờ con.”

“Hi Hi, nghe lời của mẹ con, con cũng không muốn một nhà chúng ta bị đói đâu.” Thấy con gái vẫn dáng vẻ miễn cưỡng kỳ quái, cha Lâm dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ.

Qua một phút, Lâm Hi vẫn đứng bất động, chớp chớp đôi mắt to giống như búp bê lộ ra hơi nước long lanh, tỏ vẻ rất uất ức.

Con gái bình tĩnh đứng bất động, cha Lâm và mẹ Lâm đều nóng nảy, “Hi Hi, anh trai con ngã bệnh vẫn chưa hoàn toàn tốt đâu, lúc này cần có đồ dinh dưỡng thuốc bổ mới được, bây giờ chúng ta cũng không có tiền, con lại không đi xin tiền, chẳng lẽ con muốn nhìn bệnh anh con vẫn không tốt lên sao?”

Về mặt tràn đầy không được tự nhiên của con nít trên mặt Lâm Hi trong nháy mắt biến mất, trong lòng đang âm thầm chửi đời vợ chồng trước mặt. Thật sự không làm, còn chưa từng gặp cha mẹ như vậy.

Thấy con gái hơi lay động, cha Lâm tiếp tục dùng giọng hơi khàn khàn nói, “Hi Hi, nhanh đi, anh trai còn chưa ăn com nữa.”

Trí nhớ của thân thể này nói rõ ràng cho cô biết, cô còn một người anh trai lớn hơn cô ba tuổi, tên là Lâm Thần, bây giờ đang bị bệnh liệt giường. Gia đình này nghèo khó hơi đáng sợ, cũng dẫn đến Lâm Thần bởi vì bệnh vẫn không được điều trị tốt.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Hi d rất bất đắc dĩ cũng hơi bất lực.

Thân thể này quá non nớt, mới mười hai tuổi, mà bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ lâu dài, bề ngoài thoát nhìn còn nhỏ hơn, giống như không khác cô gái nhỏ tám chín tuổi lắm. Cho dù cô có muốn thay đổi tình trạng của gia đình này, tạm thời cũng không làm được, thân thể nhỏ bé giống như mằm đậu không thể làm được cái gì.

Đối diện với hai cặp mắt cầu xin của bọn họ, Lâm Hi bị đánh bại, không thể làm gì khác liếc nhìn đời vợ chồng này, đi tới cửa khách sạn.

Nhìn chăm chú vào thân thể nhỏ nhắn của con gái đi về phía cửa khách sạn, khỏe môi cha Lâm và mẹ Lâm đều lộ ra nụ cười như ý, kiên nhẫn ngồi ở chỗ cách khách sạn không xa, chờ đợi con gái thắng lợi trở về.

Khách sạn này bình thường đều chiêu đãi vài quan lại quyền quý, bây giờ đang ban ngày, khách không nhiều. Nhìn cửa khách sạn đường hoàng, Lâm Hi không sợ hãi than như tên nhà quê, cô làm một thần trộm một đời, nên hưởng thụ cũng hưởng thụ.

Cầm chén com đã tróc sơn, Lâm Hi dờ khóc dờ cười, rất khổ sở ép chớp đôi mắt giống như tràn đầy ngáy thơ chất phác, bắt đầu dĩ thờ ra một hơi dài, ngừng đầu ưỡn ngực chuẩn bị bước vào khách sạn này.

Còn chưa đến gần cửa chính khách sạn, Lâm Hi đã bị nhân viên an ninh giữ nghiêm chức trách ngăn cản.

Mắt cũng không chớp nhìn cánh tay to khỏe ngăn cản trước mắt cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nở ra một nụ cười lấy lòng đáng yêu, dùng giọng nói non nớt của trẻ con ngọt ngào nói, “Anh, em đi vào tìm người.” Con mẹ nó, cô sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên chuẩn bị đi xin tiền.

Cẩn thận quan sát Lâm Hi, nhân viên an ninh khinh miệt nhếch khóe môi: “Cô bé, em chính là về nhà đi, nơi này không có người em muốn tìm đâu.” Bé gái trước mắt, cao chưa tới một mét ba, quần áo trên người rất cũ rách cũng rất sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo nhưng trên mặt rất vàng vọt, vừa nhìn cũng biết là đáng về không đầy đủ dinh dưỡng, trên tay còn cầm một chén com tróc sơn, đây rõ ràng chính là một tên ăn xin chứ sao.

Lần đầu tiên hành động, chính là thất bại như vậy.

Trở về đường cũ, Lâm Hi bắt đầu dĩ nhìn cha Lâm và mẹ Lâm.

“Hi Hi, sao con trở nên ngốc như vậy.” Khi nhìn thấy tình hình con gái định đi vào khách sạn, mẹ Lâm chỉ muốn nâng trán than thở, sao con gái bà hôm nay trở nên ngốc như vậy. “Con không cần đi vào trong khách sạn, con đứng đợi ở cửa kia, thấy có người sang trọng từ trong xe bước xuống, con lập tức hỏi xin tiền người a là được rồi.”

“Nhưng mà...” Lâm Hi định cãi lại, nhưng không kịp cãi, bà vai nhỏ của cô đã bị cha Lâm đẩy nhẹ, cô không thể không chế bước về phía trước một bước.

“Hi Hi, đi đi, tiền mua thuốc bỏ cho con còn chờ con xin về đây.” Không cho con gái cơ hội cãi lại, cha Lâm dặn dò.

Cha mẹ không đáng tin cậy như vậy, Lâm Hi chỉ muốn trốn trắng mất.

Nhưng anh trai của thân thể này thật sự cần tiền mua thuốc bỏ cũng cần tiền đi bệnh viện khám bệnh, cô cũng hết cách rồi, khế căn rằng, trong lòng thiết lập, hiện ngang lăm lăm một lần nữa đi tới trước cửa khách sạn, chuẩn bị làm theo lời mẹ Lâm nói.

Một đời thần trộm luân lạc đến đi xin tiền, thật con mẹ nó xui xẻo!

Lâm Hi cắn hận ngấm ngấm trong lòng.

Đứng cách không xa cửa khách sạn, Lâm Hi bị nhân viên an ninh kia nhìn chăm chú.

Quay đầu nhìn nhân viên an ninh đang chăm chú quan sát cô, cô bĩu môi.

Cô không có ý định vào trong khách sạn xin tiền, cũng đừng nhìn cô chằm chằm như vậy, có mệt không?!

Qua năm phút đồng hồ, một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng trước cửa khách sạn.

Nhân viên lễ tân hai bên cửa chính đang chuẩn bị tiến lên mở cửa xe, nhưng bị Lâm Hi vượt lên trước một bước.

Dùng tất cả hơi sức mở cửa xe ra, Lâm Hi cười đến cực kỳ rục rỏ.

Trần Tiên đảm nhiệm tài xế ở trên xe, sau khi dừng xe, lau mồ hôi lạnh.

Kể từ sau khi nữ thần trộm Lâm Hi Nhi kia té ngã chết, anh không thể tìm được về ngọc bội của thiếu gia, mà sắc mặt thiếu gia cũng càng ngày càng khó coi. Tuy thiếu gia lần nữa không nói gì, phái anh ra nơi nào, nhưng địa vị bây giờ của anh giảm xuống thẳng tắp tuyệt đối có lý do, anh vốn là quân gia tôn quý, bây giờ luân lạc tới làm tài xế, so với trước kia thời gian được người người nịnh bợ, đây là chênh lệch lớn bao nhiêu.

Trong lòng nghĩ đủ rồi, Trần Tiêu nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn Quyền thiếu mặt lạnh lẽo ngồi ghế sau, thử nhe răng làm mặt quỷ. Ai ngờ một giây kế tiếp, Quyền thiếu cũng thấy được hành động ngáy thơ của anh, trừng mắt bị khí lạnh như băng vây quanh trong nháy mắt lộ ra ánh sáng ghét bỏ.

Trần Tiêu thấy vậy, trên người run lên, trong nháy mắt nhiệt độ trong xe chợt giảm xuống.

“Thiếu gia, đến rồi.” Ở trong xe không khí gần như không độ, Trần Tiêu chống đỡ lấy hai luồng ánh sáng lạnh sau lưng, nhắm mắt cung kính nói.

Quyền Hạo không vui khế mím môi, ngũ quan tuần mỹ bao phủ hơi thở lạnh lẽo, không để lại dấu vết nhú chân mày.

Trong chớp nhoáng này, cửa xe bên cạnh Quyền Hạo lại bị mở ra.

Nhìn thấy người mở cửa xe, trong chốc lát, cả thế giới được Phật định dạng hoàn chỉnh rồi. Ánh mặt trời rải đầy cả vùng đất.

Trần Tiêu tròn tròn mắt, trong đôi mắt của Quyền Hạo xuất hiện thứ được gọi là nụ cười ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người trong số mệnh đã định

Đó là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, ngũ quan lập thể như đao gọt, khắc sâu lại có một cảm giác tuần tú. Sợi tóc dày đen nhánh, đầu đỉnh gọn gàng, lộ ra cái trán rộng bóng loáng, tăng thêm một phần vẻ đẹp tằm tối. Dưới sống mũi thẳng tắp tuyệt đẹp, là đôi môi mỏng mà khâu gọi. Trên người cao to, âu phục màu đen, có vẻ vô cùng tao nhã.

Khoảnh khắc khi mở cửa xe đó, đập vào tầm mắt Lâm Hi chính là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai. Có một chốc lát, cô rất kinh ngạc.

Con mẹ nó, đây coi như oan gia ngõ hẹp sao?

Đây không phải là Quyền Hạo bị cô trộm ngọc bội sao?! Bây giờ sống lại, đối tượng cô định ăn xin đầu tiên lại là anh. May mà cô trùng sinh, bằng không, cô sẽ hoài nghi mình chết thật nhiều lần rồi.

“Anh, em đói rồi, có thể đưa tiền em mua cơm ăn không?” Lâm Hi cố gắng làm ra vẻ nụ cười của một cô bé nên có, ngoài mặt cười híp mắt, thật ra thì trong lòng đã sớm mắng cha Lâm, mẹ Lâm vô số lần, đây là cha mẹ như thế nào, thế mà dạy con gái mình đi ăn xin.

Lông mi xinh đẹp dày như chiếc quạt tôn lên tròng mắt màu đen, long lanh, không có bất kỳ tạp chất gì, giống như thủy tinh, có vẻ cực kỳ vô tội. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chưa đầy bàn tay hơi vàng vọt, vẫn cười đến ngọt ngào làm cho người ta yêu mến. Dưới ánh mặt trời soi rọi, tóc dài hơi khô vàng của cô có vẻ khô vàng hơn rồi, cũng chiếu đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vàng vọt hơn.

Nhịp tim đột nhiên rối loạn, die,n; da.nlze.quydo/nm môi mỏng khẽ hé mở, đầu óc của anh trống rỗng, cặp mắt nhìn bé gái trước mặt tươi cười, lòng anh lấy được thỏa mãn cực lớn.

Những cảm giác này trong hai mươi hai năm qua anh chưa bao giờ trải qua.

Lâm Hi vẫn giờ cao chén cơm, thấy Quyền Hạo chậm chạp không có phản ứng gì, chớp mắt, rất ảo não.

Khi thấy là Quyền Hạo, cô phải rời đi mới đúng, kiểu người đứng trên chóp đỉnh kim tự tháp như Quyền Hạo, tại sao có thể có dư thừa lòng đồng tình, sao lại đưa tiền cho cô chứ?

“Anh trai, túi anh không có tiền à?” Giọng con nít mềm mại hơi không nhận được, Lâm Hi chuẩn bị thu chén cơm lại.

Giọng của cô khiến tầm mắt của anh rơi lên chén cơm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi tức giận, khuôn mặt lạnh như băng của Quyền Hạo trong khoảnh khắc tàn đi tất cả rét lạnh, thoáng hiện lên nụ cười nhẹ, khóe môi khẽ cong lên một đường cong.

Quyền Hạo lấy ví tiền của mình ra, lấy tất cả tiền mặt ra, đều đặt vào trong chén cơm của cô.

“Còn cần không?” Giọng nói lạnh lùng theo thói quen hóa thành ảm áp dịu dàng như gió xuân, tất cả trong mắt đều là khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của cô.

Cúi đầu nhìn trong chén cơm mình có đầy tràn tờ màu hồng phấn, Lâm Hi rất giật mình, không dám tin nhìn chăm chú vào Quyền Hạo, “Không cần, cảm ơn anh!” Một xấp tiền này dù thế nào cũng có chừng năm ngàn đi.

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Hi đã cầm chén cơm chạy như bay đi mất.

Cô đây là sợ Quyền Hạo hối hận, thay vì nói như vậy, thật ra thì nhiều hơn, cô còn sợ chọc phải phiền toái, người lẫn lộn ở đó đều biết, người nhà họ Quyền không chọc được.

Khi thấy trên mặt thiếu gia nhà mình lộ ra nụ cười nhẹ thì Trần Tiêu hoài nghi có phải mình hoa mắt không, còn có khi thiếu gia lấy tiền từ trong ví tiền ra đưa cho tên ăn xin nhỏ này thì anh dụi dụi cặp mắt, nghe được giọng nói không những không lạnh lùng mà thậm chí hơi dịu dàng của thiếu gia thì cảm của anh cũng sắp hết mất.

Chuyện này.... Chuyện này... Là như thế nào...?

Nhìn bóng người nhỏ bé quen mắt biến mất ở nơi xa, sắc mặt của hai nhân viên đón khách hơi không tốt, trong lòng cũng hơi run rẩy. Hôm nay là ngày thiếu gia tới thị sát, bọn họ chuẩn bị làm tốt công việc của mình, nhưng hôm nay, tên ăn xin nhỏ Lâm Hi lại tới, lại tiến hành giành công việc là chén cơm của bọn họ. Hai người bọn họ vốn chuẩn bị đi 3n~d@n'13q21y'd0n đi tới mở cửa xe cho thiếu gia, nhưng lại bị tên ăn xin nhỏ Lâm Hi kia vượt lên trước

một bước, bọn họ chờ thiếu gia dùng ánh mắt như mũi tên nhọn giết chết hai người bọn họ, có thể khiến người ta giật mình chính là, khi thiếu gia đối mặt với tên ăn xin nhỏ kia thì không tức giận, lại còn cho tiền tên ăn xin nhỏ.

Từ trên xe bước xuống, lạnh lùng quét nhìn chung quanh một vòng, sau đó Quyền Hạo dùng tầm mắt trên bóng người nhỏ bé gầy yếu đang đi xa, một đôi mắt lạnh như băng lần đầu tiên lóe ra ánh sáng dịu dàng.

Khép cái miệng giết mình của mình lại, Trần Tiêu nhìn theo ánh mắt sững sờ nhìn bóng dáng tên ăn xin nhỏ rời đi của thiếu gia nhà mình, cử động này của thiếu gia nhà mình hù chết anh không đèn mạng, trong đầu anh thoáng qua vô số suy đoán, cuối cùng, bốn chữ người trong số mệnh thoáng qua trong đầu anh, giờ phút này, anh hình như đã hiểu ra cái gì.

“Trần Tiêu.” Nhìn thấy cô tuổi còn nhỏ và một đôi vợ chồng trẻ tuổi rời đi trong tầm mắt anh, Quyền Hạo chậm rãi lạnh lùng nói, “Tôi muốn tất cả tài liệu về cô ấy.”

“Vâng, thiếu gia.” Trần Tiêu qua ngơ ngạc cung kính nói. Nhìn ánh sáng trong mắt thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu giống như lo lắng lại giống như vui vẻ chớp chớp cặp mắt.

Màn đêm buông xuống, để đồ phồn hoa đèn đuốc rực rỡ, mà so sánh với đường phố náo nhiệt, nhà chính họ Quyền có vẻ vắng ngắt, không hề có chút khí người, phòng xa hoa giống như không có người ở.

Trong thư phòng, Trần Tiêu cầm một phần tài liệu trên tay đứng trước mặt Quyền Hạo.

“Thiếu gia, đây là tất cả tài liệu về tiểu thư.” “Tiểu thư” trong miệng anh dĩ nhiên là xưng hô tôn quý.

Quyền Hạo một mực xem sách khi nghe thấy là tài liệu về cô thì vui mừng đề nén buổi chiều lập tức một lần nữa cuốn lấy toàn thân, nụ cười xán lạn hiện ra trên mặt vẫn tính là nụ cười ấm áp chưa từng có, lông mi vừa dài vừa rậm chớp chớp, mí mắt nâng lên, trông mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, môi khẽ mở, “Ngày mai tôi muốn nhìn thấy cô ấy.”

Giọng nói rõ ràng rất lạnh nhạt, nhưng Trần Tiêu vẫn có thể nghe ra được vui sướng đề nén từ giọng của thiếu gia nhà mình, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ một chút, anh cho rằng như vậy rất không thích hợp, nhìn khuôn mặt có phần giảm bớt lạnh lẽo của thiếu gia, anh khẽ cắn răng, quyết định nói suy nghĩ trong đáy lòng mình ra, “Thiếu gia, tuổi tiểu thư còn nhỏ, để cho cô ấy rời khỏi bên cạnh cha mẹ, điều này sợ rằng không tốt lắm đâu.”

Giương mặt Quyền Hạo có biến hóa nho nhỏ, dần tới thay đổi độ cong của môi, lúc này anh mỉm môi, trong mắt bị rét lạnh bao vây, “Mệnh lệnh của tôi cậu chỉ cần thi hành.” Trái tim được ấm áp vui sướng vây quanh, khuôn mặt nho nhỏ cười thuần khiết giống như thiên sứ, dieendaanleequydonn bắt đầu từ xế chiều vẫn luôn vòng quanh trong đầu anh, vừa nghĩ tới ngày mai có thể nhìn thấy cô, tế bào toàn thân anh giống như đều đang giải phóng phân tử vui vẻ.

Không dám cãi lời, cũng không muốn đi cãi lời, Trần Tiêu suy nghĩ một lúc nói: “Bên phía cha mẹ của tiểu thư?”

Để quyền sách trên tay xuống, cầm tài liệu trên bàn lên, mí mắt Quyền Hạo cũng không nhếch không buông xuống, “Nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó.”

Sớm biết sẽ là kết quả này, Trần Tiêu không chút ngoài ý muốn, “Vâng, thiếu gia.”

Lực chú ý của Quyền Hạo ở trên tài liệu, Trần Tiêu giống như không khí trong suốt không tồn tại với anh.

Kiểu chữ nho nhỏ, ở trong mắt Quyền Hạo, cũng làm ấm áp trái tim anh.

Thì ra cô tên Lâm Hi, thì ra năm nay cô mười hai tuổi rồi, nhỏ hơn anh mười tuổi.

Nhưng vì sao đáng vẻ bên ngoài của cô giống như cô bé mới chín tuổi vậy?

...

Nhìn Quyền thiếu của mình hoàn toàn đắm trong tư tưởng của bản thân, Trần Tiêu đẩy đẩy mắt kính, trong lòng thật bất đắc dĩ. Xem ra nhà họ Quyền sẽ lại trải qua một biến cố kinh thiên động địa rồi, người trong số mệnh vĩnh viễn cướp người nhà họ Quyền.

Đây chẳng lẽ chính là người trong số mệnh của nhà họ Quyền sao?

Gặp được người trong số mệnh sẽ trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Không giải thích được

Xin được năm ngàn đồng chỗ Quyền Hạo, trên đường về nhà, Lâm Hi như thế nào cũng nghĩ không thông tại sao Quyền Hạo sẽ cho tiền cô. Lúc ấy cô chỉ ôm chút tâm tính thử một chút xin tiền Quyền Hạo, ai ngờ Quyền Hạo cho thật.

Quyền Hạo trong tin đồn chính là một người máu lạnh vô tình, nhưng Quyền Hạo hôm nay mà cô thấy hoàn toàn không giống như vậy. Tuy không thể tin lời đồn, nhưng về người nhà họ Quyền máu lạnh vô tình, cô vẫn có nhìn thấy.

“Hi Hi, đến nhà, vào đi thôi.” Trong lòng mẹ Lâm rất vui mừng về việc con gái xin được năm ngàn đồng.

“Vâng.” Lâm Hi tỏ vẻ hơi buồn buồn, đi vào trong phòng của Lâm Thần.

“Anh, thân thể anh đã khỏi chưa?” Vừa vào cửa phòng, nhìn thấy Lâm Thần đang tinh thần phấn chấn làm bài tập, die~nd a4nle^q u2l ydo^ n Lâm Hi buồn bực, lúc ra cửa, người anh này của cô giống như vẫn bị bệnh liệt giường, sao bây giờ nhìn ra không giống bệnh nhân một chút nào.

“Tốt hơn một chút rồi, Hi Hi em nhanh đi ngủ đi.” Lâm Thần ra sức làm bài tập, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Hi Hi nhanh đi tắm rồi ngủ, không nên quấy rầy anh trai con.” Mẹ Lâm không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, chỉ có điều không muốn con gái nhìn thấu bọn họ lấy con gái ra đùa giỡn, bởi vì tâm tình của con gái quá đơn thuần, không có lý do hợp tình hợp lý, con gái vốn sẽ không đi xin ăn.

Lâm Hi hoài nghi nhìn ánh mắt hơi tránh né của mẹ Lâm, cũng đại khái đoán được.

“Biết rồi.” Cô trùng sinh vào thân thể này không chỉ dinh dưỡng không đầy đủ, còn có bệnh tim bẩm sinh, không thể mệt nhọc, nhất định phải nghỉ ngơi đúng giờ.

“Mẹ đã giúp con đồ đầy nước rồi, mau đi đi.” Mẹ Lâm thấy con gái buồn buồn, không khỏi bật cười, vuốt ve đỉnh đầu con gái.

Lâm Hi không thích mẹ Lâm sờ đầu mình, tay nhỏ bé vỗ lên tay mẹ Lâm, đi tới phòng tắm.

Lâm Hi tỉnh lại, đã là ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào, tia sáng mặt trời lura thừa chiếu trên đất, Lâm Hi chân không dẫm trên đất, duỗi duỗi người, kéo rèm cửa ra, nhìn ánh nắng sáng sớm, mỉm cười một tiếng, ánh mặt trời chiếu sáng trên người, cảm giác ấm áp.

Cuộc sống tự nhiên tình luôn đẹp nhất, cô đã quên mình có bao nhiêu lâu chưa từng có tự nhiên tình.

Tầm mắt rơi vào miếng ngọc bội ở trên bàn, cô cảm giác kỳ quái sâu sắc.

Ngọc bội này là cô trộm từ chỗ Quyền Hạo, nhưng khi cô ngã chết, ngọc bội có thể rớt xuống mới đúng. Nhưng tại sao khi cô trùng sinh, ngọc bội kia lại ở trên người cô.

Nhiều chặt hai hàng chân mày, Lâm Hi không nghĩ ra vấn đề này.

Mở cửa phòng, Lâm Hi chớp hai mắt, cô thiếu chút nữa cho rằng cô hoa mắt nhìn lầm rồi, bởi vì cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Thần đồng loạt đứng trước cửa phòng cô, còn đều là vẻ mặt nặng nề, trong mắt còn mờ hồ có thể nhìn ra đau buồn.

Quét mắt nhìn một lần ba người từ đầu tới đuôi, Lâm Hi chỉ cảm thấy không thể giải thích được, “Mọi người làm sao vậy? Sáng sớm đã đứng trước cửa phòng con, làm con hoảng sợ.” Tình huống như thế nào?

“Hi Hi, mẹ làm điểm tâm, cùng ăn thôi.” Xem ra hốc mắt của mẹ Lâm hơi đỏ, còn hơi sưng tấy, bây giờ vừa nói, ướat át lại một lần nữa xâm nhập hai mắt bà, nhưng bà cố hết sức nhịn đau thương trong lòng.

Nghỉ ngơi trong lòng Lâm Hi càng lớn, nhìn về mặt ba người này, cô khẽ nhếch môi, “Mọi người nhất định có chuyện gì.” Thân thể này trong trí nhớ, ghi chép ba người này không có việc gì sẽ không có dáng vẻ như vậy, nếu có chuyện gì cần cô làm thì ba người này nhất định cùng nhau ra trận diễn trò. Nhìn nét mặt và ánh mắt ba người cũng không giống như diễn trò, chẳng lẽ thật sự có chuyện gì?

“Hi Hi, con suy nghĩ nhiều.” Trong nháy mắt, mẹ Lâm trở lại trạng thái không tìm không phổi ngày hôm qua, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Qua mười phút, Lâm Hi ngồi trên ghế, đối mặt với một bàn bữa ăn sáng phong phú, nghỉ ngơi mở rộng từng tia ở trong lòng. Cái nhà này nói nghèo, nhưng lại ở trong căn phòng 150 mét vuông ở trong khu vực Nhị Hoàn giá phòng đắt chết người ở để đồ, nói giàu có đi, nhưng một ngày ba bữa và quần áo lại mộc mạc, còn cần đi ăn xin mà sống.

Bình thường ăn điểm tâm, cũng chỉ là chút cháo trắng đơn giản, hôm nay lại vô cùng phong phú, trực giác của Lâm Hi có vấn đề.

“Hi Hi, uống chút sữa tươi.” Mẹ Lâm cúi đầu vẫn trầm mặc ăn bữa sáng, thật lâu không thấy con gái uống sữa tươi, die nda nle equ ydo nn đôi tay siết thật chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên bán đứng phần nộ và khẩn trương của bà.

Liếc mắt nhìn sữa tươi để bên cạnh, Lâm Hi nuốt miếng bánh bao trong miệng, ngược mắt nhìn chăm chú vào mẹ Lâm, “Không muốn uống.” Cô không thích uống nhất chính là sữa tươi tinh khiết, để cho cô uống sữa tươi, còn không bằng để cho cô uống nước lạnh.

“Hi Hi, nghe lời, thân thể con cần bổ sung dinh dưỡng, uống chút sữa tươi.” Trong ánh mắt mẹ Lâm nhanh chóng xẹt qua vẻ đau thương, hành động con gái không uống sữa tươi, trong lòng bà vừa đau lòng lại vừa sợ.

“Con uống là được.” Lâm Hi có một cảm xúc chống lại sữa tươi tinh khiết, cô rất không muốn uống, nhìn về quan tâm trên mặt mẹ Lâm, lòng hơi không phục cầm sữa tươi lên, uống sữa tươi giống như uống thuốc độc. Tay cầm cái ly rộng giờ lên, về mặt Lâm Hi giống như muốn ói, ghét bỏ nói, “Uống xong rồi.” Trước kia cô chính là trẻ mồ côi, sau khi sống lại có cha mẹ anh trai, cảm giác được người quan tâm thật tốt, nhưng bị buộc uống đồ mình không thích, đó chính là hành hạ.

Nhìn thẳng vào cái ly rộng trong tay con gái, hơi nước trong tròng mắt mẹ Lâm dâng lên trong nháy mắt, không muốn bị con gái nhìn ra, bà ép hơi nước về, giả bộ như rất vui vẻ.

Cha Lâm ăn từng miếng cơm đang phát tiết cảm giác bất lực trong lòng, nhìn về mặt ngây thơ của con gái, cổ họng nghẹn ngào trong nháy mắt, cũng ăn không vô thức ăn.

Lâm Thần đang ăn cơm thấy em gái uống xong sữa tươi, đôi đũa lập tức rơi trên bàn rồi.

Tất cả, Lâm Hi đều nhìn ở trong mắt. Cô không hiểu, ba người này là thế nào.

Ăn xong điểm tâm, Lâm Hi ngồi ở trong phòng khách xem tivi, quá trình xem tivi, cô cảm thấy mí mắt mình càng ngày càng nặng, đầu cũng bắt đầu hỗn loạn, trạng thái rất muốn ngủ. Lắc lắc đầu, cô dụi dụi cặp mắt.

Cô vừa mới rời giường không bao lâu, sao lại buồn ngủ nhanh như vậy được?

Khoảnh khắc nhắm mắt lại, d1en d4nl 3q21y d0n cô đều không nghĩ tới cô buồn ngủ tới từ ly sữa tươi kia.

Cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Thần nhìn Lâm Hi tựa vào trên ghế sofa ngủ, giờ khắc này, trong không khí bao phủ đau thương, ba người nhìn nước mắt trong hốc mắt, bọn họ cắn thật chặt môi mình, lộ ra cảm hận vô lực trong lòng, hay tay bất lực buông thõng.

Rõ ràng là cô bé mười hai tuổi, lại bị bệnh tim hành hạ đến gầy như nhành trúc, vóc dáng nhỏ nhỏ không có chút nào giống như mười hai tuổi, xem ra quả thật giống như cô bé tám chín tuổi. Gương mặt hơi vàng khè, vui vẻ được, đau lòng cũng được, bị bệnh tim hành hạ thì vĩnh viễn đều là đáng và rất kiên cường.

Rõ ràng bọn họ mới là người thân của cô, tại sao lại trở mặt nhìn cô bị cướp đi?

“Mấy người có thể cho cô ấy cuộc sống kiểu gì? Ngay cả điều trị tốt cũng không cho cô ấy được, chứ đừng nói chi tới chờ cô ấy lớn lên sẽ phải tiếp nhận phẫu thuật tim, lấy năng lực kinh tế bây giờ của mấy người, vốn không thể.”

“Cô ấy có thể sống cùng thiếu gia nhà tôi, cô ấy có thể nhận được giáo dục tốt nhất, điều trị tốt nhất.”

“Buông bỏ quyền nuôi dưỡng cô ấy, mới có lợi cho tất cả mọi người.”

...

Giọng nói lạnh lùng vô tình lay động bên tai bọn họ, bọn họ đau lòng kèm theo bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đại thiếu gia nhà họ Quyền

Một giấc ngủ này rất dài rất dài với Lâm Hi, có vẻ như qua một thế kỷ.

Khi cô mở hai mắt ra, thế giới đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tròng mắt đen lúng liếng khẽ chuyển, Lâm Hi cảm thấy trước mắt chính là cảnh mộng hư ảo.

Phòng ngủ này rất lớn, hơi trống trải, trang hoàng lấy màu hồng làm chủ đạo, tạo nên một cảm giác rất mộng ảo. Nhìn bày biện đất giá chung quanh, trong mắt Lâm Hi chỉ có thể nhìn thấy tờ tiền màu hồng phản sáng lên lấp lánh.

Nhìn chung quanh một vòng, trong mắt xẹt qua nghi ngờ, Lâm Hi ngồi dậy từ trên giường.

Đi tới bên tường để con gấu bông cao chừng hai mét, Lâm Hi sờ sờ, cảm giác tay rất thoải mái, lông lá. Bên cạnh con gấu bông còn để rất nhiều thú bông, phong phú đều có, đều là kiểu con gái thích. Trong lòng cô đã hai mươi hai tuổi, không nổi lên bất kỳ hứng thú gì với những thú bông nhìn đáng yêu sờ mềm nhũn này. Bây giờ, cô chỉ cảm thấy kỳ quái.

Phòng ở nhà họ Lâm của cô rất đẹp, nhưng không lớn như căn phòng này, không xa hoa như căn phòng này. Tất cả xa hoa chung quanh, cô biết đây không phải là mộng, đây là thực tế.

Tại sao sau khi cô tỉnh lại, lại xuất hiện ở nơi này?

Trông mắt nhìn lên áo ngủ đáng yêu trên người, trên mặt Lâm Hi lộ ra nét mặt bất đắc dĩ.

Dự cảm không tốt trước khi ngủ, sau khi tỉnh lại đều trở thành sự thật rồi.

Đuôi khoeo mắt liếc nhìn thấy giày đặt ở bên giường, khoeo môi Lâm Hi hơi vênh, chậm rãi đi tới cửa, mở cửa phòng ra.

Đập vào mắt chính là vách tường trắng bóng, nhìn một vòng hành lang chung quanh, Lâm Hi cất bước chân.

Tay đặt lên cầu thang hơi lạnh lẽo, lạnh lẽo xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền đến trong lòng cô, lòng hơi hoang vắng.

Nơi này không có ai, một chút sức sống cũng không có, bốn phía đều yên tĩnh, cho cô cảm giác hơi rợn tóc gáy. Trong nhà rất đường hoàng, xa hoa khiêm tốn đều hiện ra ở đây.

Không biết gió từ nơi nào thổi tới, thổi đến trên mặt cô.

Giờ phút này, lông mày cô nhíu thật chặt.

Nếu không phải không biết nơi này là nơi nào, cô khẳng định liều mạng chạy.

Con mẹ nó, đây là trường quay phim ma sao, trường quay phim ma sao?

Cô tỉnh dậy, ở nơi âm u sâu sắc như vậy, đây là nhịp điệu muốn hù chết cô sao?

Ôi trời ơi, ôi đất ơi, cho một người xuất hiện đi!

Không khí âm sâu này, sẽ hù chết cô!

Trước kia cô một đời thần tượng, cũng không phải không sợ trời không sợ đất, cô cũng có nhược điểm.

Bây giờ, Lâm Hi tròn to hai mắt, mặt hoảng sợ nhìn chung quanh.

Nói lời thật lòng, căn nhà này thật sự không tệ.

Không gian yên tĩnh, khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi. Chung quanh yên tĩnh, chỉ có một mình cô.

Cô vừa mới trùng sinh không được bao lâu, chẳng lẽ lại một lần nữa gặp cái chết!

Bước chân hơi chậm lại, Lâm Hi đi tới trên cầu thang. Từ từ bám cầu thang, đi xuống dưới từng bước từng bước một.

Khi Lâm Hi cho rằng trong nhà không có bất kỳ một người nào thì một giọng nam hơi hoảng sợ vang lên, diee ndda fnleeq uysd doon “Trần quản gia, thiếu gia trở lại.”

Đột nhiên xuất hiện, không biết giọng nam kia vang lên, dọa Lâm Hi giật mình, bước chân dừng lại, cô đứng ở giữa cầu thang. Cô dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chung quanh, thân thể đề phòng, chuẩn bị dưới tình huống không tốt gì đó sẽ lập tức bỏ chạy.

Cô rất xác định rất khẳng định, trước khi cô ngủ là ở nhà họ Lâm, nhưng tình huống bây giờ là như thế nào?!

“Cậu sợ hãi cái gì?” Người đàn ông được gọi là Lâm quản gia không vui quát lớn.

“Tôi không sợ hãi, chỉ có điều lo lắng tiểu thư còn chưa tỉnh lại.” Trong lòng cậu thanh niên rất sợ, khi Trần quản gia quát lớn, anh tìm một lý do.

Trần quản gia suy nghĩ kỹ một chút, điều này cũng có đạo lý. Thiếu gia trở lại, tiểu thư còn chưa tỉnh lại thì làm như thế nào? Thiếu gia có tức giận hay không? Có thể trách anh cho tiểu thư uống quá nhiều thuốc ngủ không? Tất cả có thể xảy ra đều ở trong suy nghĩ của anh.

Bây giờ quan trọng là, anh muốn nhanh chóng lên lầu hai xem một chút, xem tiểu thư đã tỉnh hay chưa?

Nghĩ như thế, Trần quản gia nhanh chóng đi ra từ trong phòng bếp, một lòng suy nghĩ tới tiểu thư đã tỉnh hay chưa, không chú ý tới Lâm Hi đứng giữa cầu thang vẫn nhìn mình.

Bước lên cầu thang, Trần quán gia ngẩng đầu nhìn đường. Cái nhìn không sao cả này, vừa nhìn đã thiếu chút nữa dọa chết anh. Bởi vì tiểu thư trong miệng anh, đã tỉnh lại rồi, còn mặt cánh giác và nghi ngờ nhìn anh.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi?” Phục hồi lại tinh thần, Trần Tiêu nâng lên nụ cười tự nhận là đẹp mắt nhất.

“Anh là ai?” Người đàn ông này không phải là người cô đã gặp ở tòa nhà Lĩnh Lâm, ở trước khách sạn kia sao? Tại sao anh ta lại ở đây? Tại sao anh ta gọi mình là tiểu thư? Quan trọng nhất là, tại sao cô lại ở chỗ này?

Hơi đánh tỉnh đầu óc hỗn loạn của mình, Trần Tiêu lấy mắt kính xuống, cung kính nói: “Tiểu thư, tôi tên là Trần Tiêu, là quản gia nhà họ Quyền.”

Chớp mắt trong veo như nước một cái, sắc mặt Lâm Hi rất không vui mừng. “Vì sao tôi lại xuất hiện ở đây?” Đây mới là điểm mấu chốt, Trần Tiêu là quản gia nhà họ Quyền, mà bây giờ chứng minh một điểm rằng, cô không phải ở nhà họ Quyền chứ. Cô và nhà họ Quyền không có chút quan hệ nào, nhà họ Lâm và nhà họ Quyền cũng không hề có chút quan hệ nào, cố gắng dính líu tới quan hệ mà nói, đó chính là ngày hôm qua Quyền Hạo bố thí cho cô năm ngàn đồng.

Nhưng mà, vậy cái kia và cái kia?

Tuy tiểu thư trước mắt còn nhỏ tuổi, nhưng trở mề rất xinh xắn, chính là sắc mặt hơi không tốt lắm. Khí thể tản mát ra trên người không hề giống cô bé mười hai tuổi, hơi giống người trưởng thành, trong giọng nói chất vấn và khí thế, làm Trần Tiêu thật khó xử.

Anh suy nghĩ một chút nói, “Tiểu thư, vấn đề này cô chính là hỏi thiếu gia đi.” Đưa tiểu thư đến đây, anh đã làm xong chuyện thiếu gia căn dặn, những chuyện khác do thiếu gia làm, đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on anh chỉ là người ngoài cuộc, không tiện tham dự.

Chỉ trong chốc lát, cửa lớn được người mở ra, ánh mặt trời ảm áp vẫn dịu dàng như cũ chiếu vào, cả sảnh chính hiện ra thế giới màu vàng óng.

Lâm Hi rất không hài lòng với câu trả lời của Trần Tiêu, đề phòng trong lòng sâu hơn. Đang chuẩn bị hỏi một lần nữa thì bóng dáng cao lớn đi vào, tầm mắt của cô bị bóng dáng này hấp dẫn.

Tóc ngắn màu đen, khề dựng đứng lên, lộ ra trán bóng bóng đầy đặn, mày kiếm đẹp mắt như mực đậm, mắt xinh đẹp như hoa lê, sống mũi thẳng tắp, môi trái tim mỏng mà khêu gợi, hòa hợp với nhau, là tao nhã mà xinh đẹp.

Chỉ có điều phần đẹp này hơi lạnh nhạt, có một vẻ tươi đẹp đoạt người, mang theo chút cảm giác hung ác. Mà trên người của anh có cao ngạo và quý phái bẩm sinh. Người giống như vậy, từ nhỏ chính là không giống người khác.

Mi mắt anh nhẹ nhàng rũ xuống, như đang ngẫm nghĩ điều gì, chỉ chốc lát sau, mặt của anh chậm rãi nâng lên, cặp mắt yên lặng nhìn cô, mà độ cong khỏe mỗi, càng nhiều càng sâu hơn vừa rồi, trông mắt đều tỏa sáng lấp lánh rồi.

Anh đang cười, cực kỳ xác thực lộ ra nụ cười vô cùng rõ ràng. Khuôn mặt điển trai mà lạnh lẽo, bởi vì nụ cười này, mà trở nên quyến rũ, đúng chính là quyến rũ.

Nhất tiểu bách mị sinh *! Năm chữ này đặt trên người của anh lấy được diễn giải tốt nhất! Trong đầu Lâm Hi đột nhiên hiện lên năm chữ này. Thì ra có người, một khi cười, thật sự có thể quyến rũ đến tận cùng, cũng lay động lòng người đến cực hạn.

(*) Nhất tiểu bách mị sinh: Một nụ cười trăm ngàn vẻ đẹp hiện ra. Trích trong Trường ca hận của Bạch Cư Dị, miêu tả vẻ đẹp người con gái.

Đẹp như vậy! Lại ma quỷ như vậy!

Đợi chút, Lâm Hi bị nụ cười này mê hoặc một giây đồng hồ như vậy, nhưng rất nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Con mẹ nó, đây không phải là đại thiếu gia nhà họ Quyền – Quyền Hạo sao!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lại bị bán

Linh khí * bức người, mắt to tròn vo, sống mũi thanh tú mà thẳng tắp, môi anh đào hơi trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy hơi vàng vọt nhưng không đau bệnh, tóc dài hơi khô vàng tùy ý phủ xuống trên vai.

(*) Linh khí: Hơi thở, khí lực của con người

Đây chính là cô trong mắt Quyền Hạo.

Nhìn chăm chú vào cô, nụ cười trên mặt anh càng sâu.

Ôi chào! Lâm Hi bị kinh sợ đến thật lâu không trấn tĩnh được.

Cô đứng ở giữa cầu thang, giống như không thể tiếp nhận cái mình nhìn thấy.

Trần Tiêu làm bối cảnh bằng thịt thật lâu, mắt cũng không chớp nhìn thiếu gia nhà mình đang cười, trong lòng không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại là lo lắng. Tiểu thư mười hai tuổi, thiếu gia hai mươi hai tuổi, khoảng cách giữa bọn họ có một chặng đường dài.

“Thiếu gia, tiểu thư, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong rồi.” Trần Tiêu nói xong lời mình cần nói, rồi nhanh chóng trở vào phòng bếp. Đây là cảnh tượng chính thức gặp mặt lần đầu tiên giữa tiểu thư và thiếu gia, anh vẫn nên nhanh chóng rời đi, tiếp theo anh không thể kỳ vọng.

Quét mắt nhìn Trần Tiêu giống như chạy trốn, Lâm Hi cứng ngắc nhếch khóe môi, hơi cứng rắn nói: “Anh là Quyền Hạo?”

Cô hơi không xác định, cô xuất hiện ở nhà họ Quyền, còn bị Trần Tiêu người nợ gọi là tiểu thư. Nghi vấn die,n; da,nlze.qu;yo/nn trong lòng cô không ngừng tăng thêm, bây giờ trong lòng cô đều loạn rồi, con mẹ nó tất cả chuyện này là sao? Cha mẹ của cái thân thể này đi chết ở chỗ nào rồi?

Kiểu người đứng trên đỉnh kim tự tháp như Quyền Hạo này, trong quá khứ cô có cơ hội nhìn thấy, nhưng cô luôn không thấy rõ những người đó. Bọn họ nắm giữ phần lớn của cải thế giới, thao túng sống chết của vô số người, trên mặt bọn họ thảnh thơi lộ ra tịch mịch, đau thương và trống rỗng. Cô không hiểu, đã đứng trên đỉnh kim tự tháp rồi, tại sao còn có vẻ mặt như vậy?

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Quyền Hạo đều rơi vào trạng thái vui vẻ, nhất là bây giờ khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, vui sướng được mở rộng vô hạn. Giọng nói non nớt mang theo không xác định của cô, khi anh nghe đến chính là âm thanh tuyệt vời nhất thế giới.

“Ừ. Anh tên là Quyền Hạo, là người sắp tới sẽ sinh hoạt chung một chỗ với em.” Vẻ mặt thoạt nhìn rất vui mừng, Quyền Hạo từng bước từng bước một tới gần cô.

Cái gì! Lâm Hi bị lời Quyền Hạo nói dọa cho ngây người.

Cái gì và cái gì cơ, trước không nói tại sao cô xuất hiện ở chỗ này, nhưng Quyền Hạo đang nói cái gì, anh là người sắp sinh hoạt chung một chỗ với cô, thú lắm, Lâm Hi cô có tài đức gì mà có thể sinh hoạt chung một chỗ với nhân vật đẳng cấp đại thiếu gia của nhà họ Quyền này.

“Anh đang nói cái gì? Không giải thích được.” Lâm Hi nhú mày nói.

Từng bước từng bước một tới gần bên cạnh cô, huyết dịch toàn thân Quyền Hạo đều đang kích động.

“Em nhất định đã đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nhìn cô nhú chặt chân mày, anh rất muốn vuốt lên giúp cô, có thể do nghĩ đến anh và cô tiếp xúc không nhiều lắm, bây giờ đột nhiên làm như vậy, nhất định sẽ hù cô.

“Tại sao tôi lại xuất hiện ở đây? Cha mẹ tôi đâu?” Ăn cơm cái gì! Tình trạng khi cô tỉnh lại, khiến cho cô không hiểu ra làm sao, làm cho cô không rõ tình huống.

“Cơm nước xong, anh lại nói cho em, được không?” Cưng chiều trong mắt cũng sắp tràn ra rồi, giọng Quyền Hạo vô cùng dịu dàng.

“Không giải thích được, vì cái gì muốn tôi ăn cơm cùng anh?” Lâm Hi không khách khí nói. Từ nhỏ lòng đề phòng của cô đã nặng, hiện giờ càng tăng thêm nặng hơn. Cho dù ai sau khi tỉnh lại, rơi vào một hoàn cảnh xa lạ, gặp một vài người không giải thích được, lòng đề phòng không nặng thêm không được.

Trên mặt cô cảnh giác, anh vẫn mỉm cười mỉm cười như cũ, đi tới bên cạnh cô, bàn tay vuốt ve đỉnh đầu cô, “Bây giờ em là nhị tiểu thư của nhà họ Quyền.”

Cho tới bây giờ đều không thích người khác sờ đầu mình, cô ghét bỏ gạt tay của Quyền Hạo ra.

“Nhị tiểu thư nhà họ Quyền cái gì, tôi tên là Lâm Hi, không phải nhị tiểu thư nhà họ Quyền.” Tất cả đều làm cho cô cảm thấy không giải thích được, nhị tiểu thư nhà họ Quyền cái gì, cô không phải. dĩ3n~d@n'ł3q21y"d0n Quyền Hạo vừa nói là ý gì, lộn xộn lung tung, cô không hiểu.

Vóc dáng cô rất nhỏ, vừa tới bụng của anh. Từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn giống như giận dữ của cô, anh rất kiên nhẫn nói, “Hi nhi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Muốn ăn tự anh ăn.” Lâm Hi trực tiếp vứt sắc mặt. Xem cô như đứa trẻ ba tuổi tới dụ dỗ ư, cái đồ gì?

...

Hai người giằng co ở giữa cầu thang thật lâu, Quyền Hạo một mực nhượng bộ, mà Lâm Hi không hề để ý chút gì đến nhượng bộ của Quyền Hạo, cứ giằng co với anh.

Bây giờ hai người theo đề nghị của Trần Tiêu, ngồi chung trên ghế sofa nhìn băng ghi hình.

Trần Tiêu đợi ở trong phòng bếp nghe phát triển trong phòng khách, không nhìn được đi ra, đề nghị thiếu gia nhà mình đưa băng ghi hình cho tiểu thư xem trước. Đề tiểu thư tìm hiểu chuyện rõ ràng, bằng không thiếu gia nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi.

Trên màn hình ti vi là ba gương mặt của cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Thần, bọn họ đang nói, giọng nói này rất vui vẻ, rất thờ ơ, giống như đang vui mừng vì cô.

“Hi Hi, cha mẹ nghĩ thật lâu, cuộc sống không thể trôi qua như vậy, cha mẹ quyết định đến Singapore làm chút buôn bán.”

“Hi Hi, con tuổi còn nhỏ, mẹ không muốn con theo cha mẹ đến Singapore khổ cực, cho nên đưa con đến bên cạnh Quyền thiếu, để cho cậu ấy thay cha mẹ nuôi dưỡng con.”

“Hi Hi, Quyền thiếu là một người tốt, cậu ấy cho nhà chúng ta năm mươi triệu, đây là rất nhiều tiền, đủ để cha mẹ ra nước ngoài làm buôn bán lớn.” Lâm Thần vẫn còn là trẻ thành niên, ngây trang không tính là rất tốt, “Hi Hi, em ở nhà Quyền thiếu phải sống tốt.”

...

Xem xong băng ghi hình, sắc mặt của Lâm Hi cũng đen xì.

Đây coi như là tình huống gì, nghĩ đến đáng về quái dị của ba người khi cô ăn điểm tâm ở nhà họ Lâm, nhìn lại băng ghi hình này. Nghe được mẹ Lâm tái nhợt giải thích, trong lòng cô dâng lên chán ghét.

Nhà họ Lâm nghèo nhỏ như vậy, dieendaaneequydonn làm sao có thể dính líu quan hệ đến nhà họ Quyền, càng không thể nào nói đưa cô đến nhà họ Quyền nuôi dưỡng. Dù thật sự muốn nuôi dưỡng, cũng không cần bỏ thuốc ngủ vào trong sữa bò, thừa dịp khi cô ngủ, đưa cô đến nhà họ Quyền.

Cho đến khi Lâm Thần nói, Quyền Hạo cho nhà họ Lâm năm mươi triệu.

Cô cũng biết, đây là cha Lâm và mẹ Lâm bán con gái cầu tài.

Chính là năm mươi triệu, đã bán cô đi, còn bán cô cho Quyền Hạo.

Băng ghi hình hoàn toàn phát xong, Quyền Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị lo lắng bao phủ, “Hi nhi, xem xong rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Quyền Hạo tiếp nhận huấn luyện máu lạnh từ nhỏ, không hiểu được những người đó đang ám áp, lại càng không hiểu được vì sao Lâm Hi không vui.

Trần Tiêu ở bên cạnh nhìn, đẩy mắt kính trên sống mũi. Tính cách này của thiếu gia, thật sự không thích hợp đi dỗ đứa bé, lại còn là kiểu con nít như tiểu thư. Bây giờ tiểu thư đang ở trong cảm xúc bị cha mẹ vứt bỏ, ăn cơm đã không quan trọng.

“Muốn ăn tự anh ăn, đừng đến phiền tôi.” Lâm Hi không phải đau lòng, dù sao cô không có tình cảm sâu đậm với cha Lâm, mẹ Lâm, chỉ sống chung ngắn ngủn mấy ngày. Bây giờ cô tức giận, con mẹ nó, trở thành nhị tiểu thư nhà họ Quyền, đùa gì thế.

Có thể sử dụng tiền mua được một nhị tiểu thư nhà họ Quyền, ai biết sau này sẽ gặp phải dạng đối xử gì, ai biết Quyền Hạo ôm tâm trạng gì đến mua cô?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chỗ dựa của cô

“Thân thể em không tốt, cảm xúc không thể kích động, ăn cơm mới có thể uống thuốc.” Quyền Hạo tỏ vẻ quan tâm

Kích động em gái anh! Lâm Hi chỉ muốn chửi tục, bị ngã chết đã đủ xui xẻo, bây giờ còn bị bán, không kích động mới lạ.

Tức giận đừng đừng xông lên, Lâm Hi đứng bật lên, “Xin lỗi, tôi không cần anh nuôi dưỡng.” Nuôi dưỡng cái gì, ai có thể bảo đảm cô có thể được đối xử tốt ở nhà họ Quyền, vốn là người không cùng xuất thân, đột nhiên muốn sống cùng nhau, đây là một chuyện đáng sợ, cô vẫn rời đi mới thỏa đáng.

Quyền Hạo vẫn kiên nhẫn dụ dỗ Lâm Hi, lúc này trên mặt hiện đầy mây đen, “Hi nhi, ngoan, đi ăn cơm.” Tim khẽ đau nhói, anh cố nén.

“Không hiểu ra sao cả.” Lâm Hi lạnh lùng nói, “Tôi không thích anh gọi tôi là Hi nhi, tôi tên là Lâm Hi, đừng gọi loạn.” Cô không đắc tội nổi kiểu người như Quyền Hạo, nhưng bây giờ thật sự không thể nhịn được nữa.

Theo lời của cô nói ra, không khí phòng khách đã hạ xuống điểm đóng băng.

Trần Tiêu ở bên cạnh hết sức làm bộ giống như người trong suốt, từ đầu đến cuối vẫn quan sát Lâm Hi, biểu hiện của cô vô cùng trấn tĩnh, đến khiến cho

anh than thở trong lòng, còn nhỏ tuổi die~nd a4nle^q u2l ydo^ n đã có thể biểu hiện trấn tĩnh và trầm ổn như vậy, chờ sau khi lớn lên, tiểu thư sẽ trở thành người như thế nào thật sự khiến người ta mong đợi. Trong lòng tự tưởng tượng xong rồi, lúc này Trần Tiêu muốn lau mồ hôi lạnh vì Lâm Hi.

“Lâm Hi, cha mẹ của em đã giao em cho anh, bây giờ cha mẹ em đang trên máy bay, trên người em một xu cũng không có, tuổi em còn nhỏ, em cảm thấy em có năng lực nuôi sống chính em?” Tròng mắt Quyền Hạo khôi phục lạnh nhạt, nhưng trong lạnh nhạt còn mang theo chút tình cảm dịu dàng, giọng nói lạnh lùng chỉ để cho cô biết một sự thật, bây giờ cô không thể dựa vào ai, cô chỉ có thể dựa vào anh.

Đã bước chân ra, Lâm Hi chuẩn bị rời đi quay đầu lại nhìn chăm chú vào vẻ mặt lạnh nhạt của Quyền Hạo, mấp máy môi, trong lòng đang tính toán.

Tuy thân thể này của cô mới mười hai tuổi, nhưng vẫn bởi vì có bệnh tim và dinh dưỡng không đầy đủ, xem ra nhiều nhất chính là chín tuổi, cô gái nhỏ mười hai tuổi có thể làm gì? Đi làm việc? Tuyệt đối không được. Ai bằng lòng nhận một nhân viên nhỏ như vậy. Tiếp tục đi trộm vặt? Vậy cũng không được, chỉ bằng thân thể nhỏ gầy này của cô, còn chưa chuẩn bị ăn trộm, đã bị người phát hiện...

Bởi vì nghĩ quá mức chăm chú, cô bỏ quên mất nụ cười nhàn nhạt trên mặt Quyền Hạo.

Quyền Hạo nhìn chăm chú vào cô đang khẽ cúi đầu tự hỏi trước mặt, khóe môi hơi nhếch lên, trong tròng mắt đều là nụ cười đã thực hiện được. Anh biết, cô gái của anh là một cô gái thông minh, nhất định có thể phân rõ hơn thiệt.

Trong lòng cô cân nhắc thật lâu, Lâm Hi ngược mắt ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo, “Tôi không biết anh và cha mẹ tôi đã đạt thành thỏa thuận gì, nhưng mà tôi là tôi, bọn họ là bọn họ, bọn họ quyết định thay tôi tôi tuyệt đối không tiếp nhận. Tuy tuổi tôi còn nhỏ, nhưng tôi tuyệt đối có năng lực nuôi sống mình, bây giờ tôi muốn rời đi, làm phiền anh kêu tài xế đưa tôi về nhà.”

Cuộc sống một người, mặc dù lúc nào cũng có thể chết đói, nhưng tốt hơn cuộc sống ở lại nhà họ Quyền sống cùng Quyền Hạo.

Người đứng trên đỉnh kim tự tháp thường không có vẻ ngoài đơn giản như vậy, chứ đừng nói chỉ đại thiếu gia nhà họ Quyền tay cầm quyền lớn trong ba giới chính thương hắc *, bây giờ anh có thể đầy mặt mỉm cười, ai có thể bảo đảm ngày sau cô có thể bị đuổi ra khỏi cửa hay không.

(*) Chính thương hắc: Chính trị - thương nhân – hắc đạo (xã hội đen)

Sắc mặt Quyền Hạo khẽ thay đổi, nhìn chăm chăm vào cô, không nói tiếng nào.

Trầm mặc lan tràn bốn phía, cô và anh lẳng lặng nhìn nhau, giống như đang chơi cò.

Hồi lâu, Quyền Hạo đứng lên, đi tới trước mặt cô, thân thể bỗng dung nghiêng về phía cô, một hơi thở phách nam dễ ngửi tràn đầy chóp mũi Lâm Hi, anh cúi người xuống lại gần tai trái cô, cánh môi như có như không dán lên vành tai cô.

“Nhưng mà...” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng kéo dài âm cuối, giống như thanh kiếm sắc, đâm vào màng nhĩ của cô, die nda nle equ ydo n n “Anh nhất định muốn em lưu lại nhà họ Quyền?”

Lâm Hi tràn đầy khiếp sợ nhìn Quyền Hạo, nếu như không phải giọng nói của anh quá mức tỉnh táo, ánh mắt của anh lại quá mức bình tĩnh và lạnh lùng, cô sẽ có ảo giác rằng, anh có phải biến thái không. Anh là đại thiếu gia cao cao tại thượng của nhà họ Quyền, cô là một đứa trẻ con bình dân, tại sao anh lại có chấp đề cho cô ở lại nhà họ Quyền? Nếu như cô là một đại mỹ nữ, vậy còn có thể hiểu được, nhưng cô không phải.

Tròng mắt Quyền Hạo lạnh lẽo đến khiến người ta phát rét toàn thân, Lâm Hi khẽ nhếch môi, trọng điểm cặp mắt không biết để đâu, đột nhiên hơi không biết làm sao.

Cô sống nhiều năm như vậy, người như Quyền Hạo vẫn là lần đầu tiên gặp phải, tình huống này cũng là lần đầu tiên gặp phải.

“Tôi chỉ là một đứa bé mười hai tuổi, tại sao cần phải ở lại nhà họ Quyền?”

Tay của anh lạnh lẽo lại dịu dàng vuốt ve mặt cô, chạm tới như vậy rất khủng bố. Thân thể của cô căng thẳng, tất cả suy nghĩ trong đầu trong nháy mắt trở nên trống rỗng. Cô muốn hung hăng gạt tay của anh ra, định trách cứ hành vi này của anh, nhưng kết quả cô chỉ mất lạnh nhìn anh. Cảm giác này quá kinh khủng, cô trừ mất lạnh ra thì những thứ khác không thể làm được.

“Bởi vì em là Lâm Hi, cho nên phải ở lại nhà họ Quyền sống cùng anh.” Quyền Hạo bá đạo tuyên bố.

Có lẽ giọng của anh để cho cô cực kỳ ghét, tay của cô không chút do dự gạt tay dừng trên mặt cô ra, “Bây giờ tôi muốn rời đi.”

Dứt lời, Lâm Hi vòng qua bên cạnh anh, sai bước đi ra cửa.

Người vật nơi này cũng quá kinh khủng, cô không nên ở lại chỗ này.

“Lâm Hi, em chắc chắn sẽ trở về cầu xin anh đấy, anh bảo đảm.” Giọng của anh chắc chắn như thế, mà cô tiếp tục đi về phía trước.

Bệnh thần kinh! Lâm Hi mắng thầm trong lòng.

Trần Tiêu nhìn chăm chú vào bóng dáng nhỏ bé rời đi, trong mắt xuất hiện nghi ngờ. Nhưng anh hao tổn rất nhiều công sức đón được tiểu thư về đây, bây giờ thiếu gia dễ dàng thả cô đi như vậy, sao có thể chứ? Quay đầu nhìn về phía thiếu gia nhà mình đang nhứ chặt chân mày, là anh biết chuyện không

đơn giản như vậy.

Bóng dáng nhỏ nhắn biến mất trước tầm mắt anh, anh mấp máy môi, nói: “Trần Tiêu, phải người đi theo cô ấy.”

“Vâng, thiếu gia.”

Lâm Hi chưa từng tới nơi này, dựa theo cảm giác đi ra, đi ra cửa, chạm mặt một chiếc Ferrari màu đỏ chạy tới, dừng lại cách cô vài bước.

Cô dừng bước, thấy một cô gái từ trên xe đi xuống, tóc dài xoăn màu đỏ rượu, vẻ mặt cô gái càng lộ vẻ xinh xắn, d1en d4nl 3q21y d0n trang điểm tinh xảo, đáng vẻ mê người, làm cho người ta có một cảm giác quyến rũ.

Khi đối phương nhìn thấy Lâm Hi, hiển nhiên hơi ngẩn người một chút, trên khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Cô gái đến gần cô, từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt nghi ngờ, “Nhóc, sao em ở trong nhà Quyền thiếu đi ra? Người lớn nhà em đâu?” Nơi này là chỗ Quyền thiếu ở, chỉ có người chức vị cao mới có thể tiến vào nơi này, mà bây giờ một cô bé thoát nhìn chỉ chừng tám, chín tuổi từ trong cửa lớn đi ra, chuyện này rất kỳ quái rồi. Lúc nào thì, trong vòng tròn trung tâm có nhiều thêm một đứa bé, cô không biết.

Ngước mắt nhìn cô gái, Lâm Hi cảm thấy không giải thích được, “Mắc mớ gì tới chị, không biết vì sao cả.”

Cô gái hiển nhiên hơi giật mình khi bé gái trước mắt trả lời như vậy, chỉ nhìn thẳng vào cô bé, muốn lấy được nhiều tin tức hơn.

Liếc mắt nhìn cô ta, Lâm Hi cứ thế dựa vào cảm giác rồi đi.

Nhìn chăm chú vào cô bé chân không rời đi, cô gái này rất khó hiểu.

Tại sao lại có một cô bé đi từ trong nhà Quyền thiếu ra?

Chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thà rằng sợ, không khuất phục

Lâm Hi khóc không ra nước mắt nhìn cái ao nước đã đi qua không dưới mười lần, thần ơi, tới cứu cô đi.

Từ sau khi cô ra khỏi nhà họ Quyền, cô cũng rất cố gắng muốn trở lại chỗ ở của Lâm Hi Nhi cô, nhưng vì cái gì, bây giờ cô vẫn không tìm được lối ra khỏi nơi này.

Buổi tối mùa thu, lạnh lẽo dần lên, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ thật mỏng, chân trần, run lẩy bẩy, cô sắp bị gió lạnh thổi vào mặt làm cho lạnh muốn chết rồi. Trong lòng nhất thời dâng lên tức giận, tại sao, tại sao? Cô ngã chết là đáng đời, nhưng vì cô gì cô lại bị cha Lâm, mẹ Lâm bán cho Quyền Hạo, bây giờ lại rơi vào cục diện bị thảm như vậy.

“Mẹ nó.” Lâm Hi ngẩng đầu nhìn trời chỉ có trăng sáng không có sao, giận dữ phun ra một chữ này. Môi trường để đồ luôn bị ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng, buổi tối nhìn thấy sao luôn là một chuyện xa xỉ, nhưng bây giờ cô ở trạng thái lạc đường, trạng thái lạc đường, cô cần thấy chòm sao bắc đẩu.

Siết quả đấm nhỏ, Lâm Hi cắn răng nghiến lợi, “Tôi cũng không tin không thể ra khỏi nơi này.”

Cùng lúc đó, Trần Tiêu nghe người dưới báo lại, khoe môi kéo ra.

Anh có thể nói tại sao người trong mệnh định của thiếu gia tuyệt đối là người kiên cường, bị cha mẹ vứt bỏ, dinendian.loqid]on bây giờ rơi vào tình huống không tìm được đường ra, tuổi còn nhỏ, sao lại không thể sống chung một chỗ với thiếu gia cơ chứ?

Tầm mắt chuyển sang thư phòng thiếu gia nhà mình, thấy ánh đèn trong thư phòng vẫn lóe sáng, Trần Tiêu nâng trán, chấp nhận đi vào. Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhiệt độ trên người thiếu gia thấp giống như mùa đông rét lạnh.

“Thiếu gia.” Trần Tiêu nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư lạc đường, một mực quần quanh một chỗ, bên ngoài bây giờ hơi lạnh, tiểu thư quần áo mỏng manh sợ rằng sẽ bị đông lạnh.” Tiểu thư có bệnh tim bẩm sinh, một chút bệnh nhỏ cũng có thể lấy mạng cô, chứ đừng nói chỉ hôm nay cô vốn không uống thuốc.

Hai chữ đông lạnh, Quyền Hạo nghe, vẻ mặt thoáng biến hóa, trông mắt thâm thúy thoáng qua vẻ lo lắng, ngước mắt không nói một lời nào nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, nhìn đến khiến Trần Tiêu hoảng hốt trong lòng.

“Thiếu gia, bây giờ rất lạnh lẽo, thân thể của tiểu thư không chịu nổi đông lạnh.” Đây là thiếu gia anh nhìn từ nhỏ đến lớn, cho dù là như vậy, có lúc anh vẫn không nhìn thấu thiếu gia đang suy nghĩ gì, ví dụ như hiện tại, thiếu gia thật vất vả mới tìm được người trong sổ mệnh, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn người trong sổ mệnh trải qua cái không nên có sao?

Ánh mắt không hề thay đổi, Quyền Hạo đứng lên, đi ra ngoài thư phòng.

Trần Tiêu nghĩ thầm lòng của mình có hiệu quả, thấy thể đi theo.

Lâm Hi vẫn ở bên bờ ao nhìn vào, mím môi, vuốt bụng xẹp lép của mình, cảm hận nghĩ tới. Ban đầu cô cũng không nên đi trộm ngọc bội của Quyền Hạo, bây giờ làm cho cô cũng không dễ chịu, nhưng quá đáng tiếc chính là mình không có thuốc hồi hận để uống, việc cấp bách, lúc này rồi đi tìm một chỗ ở trước.

Chung quanh yên tĩnh đáng sợ, đèn đường mờ vàng làm cho người ta không thấy rõ đường, gió lạnh nổi lên, âm thanh xào xạc khe khẽ vang lên, âm thanh đột nhiên vang lên khi bốn phía không có bóng người nghe có vẻ cực kỳ kinh khủng. Lâm Hi nắm thật chặt hai tay, đề sợ hãi trong lòng xuống, mắt to y hệt nai con vô tội thoáng hiện ý sợ.

Con mẹ nó, cô không sợ trời không sợ đất, sợ chính là quỷ.

Đèn đường bốn phía không có, đen như mực, muốn hù chết cô mà.

Trước mặt có hai con đường, cô suy nghĩ một chút, cất bước đi về phía con đường có ánh đèn sáng nhất.

Một mình cô đơn đi trên đường gió lạnh thổi vào, Lâm Hi trong yếu ớt với lo lắng hãi hùng, thân thể nho nhỏ run rẩy, đột nhiên, trong bụi cỏ ven đường truyền đến âm thanh. Cô giống như bị kinh sợ thật lớn, dừng bước, nhìn chăm chăm vào nơi phát ra âm thanh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, cau mày, cô định mau chóng rời khỏi nơi này.

Không đợi đến khi cô cất bước chân ra, một vật đen như mực nhảy ra từ trong bụi cỏ, vèo phát chạy quang người cô. Cô thiếu chút nữa bị hù chết, cô đang chuẩn bị kêu lên sợ hãi, nhìn kỹ, thì ra vật đen như mực này là một con chó nhỏ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Oán hận nhìn con chó đen chạy mất, lòng chịu đủ sợ hãi của cô một lần nữa bị khiêu chiến, trên đất hiện lên một bóng dáng cao lớn sau lưng cô, dây cung kéo căng trong lòng thoáng chốc đứt rồi, diee ndda finleeq uysd doon tim bị dọa đến nhảy loạn thình thịch thịch, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ đến vô cùng nhột nhột. Lúc này cô cũng không nhìn được nữa, quả quyết kêu lên “A”, âm cuối kéo thật dài.

Sau khi sợ hãi kêu xong, Lâm Hi muốn đánh cho mình một cái bạt tai, không có việc gì kêu loạn gì chứ, bóng dáng này không phải là cái gì. Cô cắn chặt răng, quay đầu lại định thần vừa nhìn, thấy là khuôn mặt lạnh lẽo của Quyền Hạo.

Mẹ nó, trong lòng cô thầm mắng một tiếng.

“Anh có làm sao không, buổi tối khuya không có tiếng động không có hơi thở đứng đằng sau lưng tôi, muốn hù chết tôi à?” Sau khi bị hù dọa giật mình đi qua, cô không để ý tới Quyền Hạo là đại thiếu gia nhà họ Quyền, bây giờ cô chỉ muốn hung hăng mắng anh một trận, không lên tiếng không hơi thở đứng ở sau cô, đây là muốn hù chết cô mà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì bị hù sợ mà trở nên trắng bệch, Quyền Hạo nhìn, lòng khẽ co rút đau đớn, “Trở về cùng anh.”

“Anh có bị bệnh không?” Lâm Hi không muốn cho Quyền Hạo sắc mặt tốt gì, ghét bỏ nói.

Nếu như cô trở về cùng Quyền Hạo, có bệnh chính là cô.

“Không trở về với anh, em định vòng quanh ở chỗ này một đêm sao?” Quyền Hạo nhíu mày, dừng một lúc, tiếp tục nói, “Nơi này qua lại không chỉ có một con chó đen đơn giản như vậy.” Lời này trong lúc vô tình mang theo thành phần đe dọa.

Xung quanh vốn âm u, bởi vì một câu nói cuối cùng của Quyền Hạo mà càng trở nên âm u hơn. Lâm Hi có thể cảm nhận được một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, trong nháy mắt cả da gà cũng nổi lên.

“Này, buổi tối khuya đừng dọa người được không?” Lâm Hi nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng nghĩ trực tiếp vung quả đấm quát chết Quyền Hạo đáng ăn đòn này. Cái gì mà đại thiếu gia nhà họ Quyền, liên quan gì đến cô, buổi tối hù dọa cô chính là tìm đánh. Cô không sợ trời không sợ đất, nhưng cũng có một nhược điểm, cô là người phạm.

Nhìn cô buồn phiền nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, khóe môi Quyền Hạo lặng lẽ cong lên đường cong, di ien n#dang# yuklle e#q quiq on trong mắt xuất hiện nụ cười, lộ ra rét lạnh, “Anh không phải hù dọa em, em tự quyết định, là muốn trở về cùng anh, hay tiếp tục vòng quanh ở nơi này một đêm.”

Tròng mắt đen nhánh xoay chuyển nhanh như chớp, Lâm Hi dẩu dẩu môi, rất không tình nguyện nhìn chung quanh một chút, lắc lắc đầu nói, “Tôi mới không trở về với anh, anh cũng không phải là gì của tôi.” Cô luôn có vận khí * không tệ, cô cũng không tin cô không ra khỏi nơi địa phương quý quái này, cô nhất định có thể thuận lợi tìm được nhà trọ ở.

(*) vận khí: vận may, số đỏ.

Gương mặt tuần tú mới vừa rồi còn treo nụ cười, lúc này mây đen giăng đầy. Trông mắt Quyền Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn miễn cưỡng của cô, ánh mắt chuyển đến Trần Tiêu đang núp ở nơi nào đó trong bóng tối.

Trần Tiêu nhận được tín hiệu thiếu gia nhà mình cho, khoe miệng co lại nghiêm trọng, búng tay phát ra tiếng.

Theo cái búng tay này kết thúc, hai con chó ngao Tây Tạng như hung thần ác sát không biết từ nơi nào xông ra, trong buổi tối hung ác trong mắt chó ngao Tây Tạng này giống như mắt sói, rất khủng bố.

“A...” Một buổi tối Lâm Hi vốn bị sợ hãi nhiều rồi, cộng thêm cô vốn sợ chó ngao Tây Tạng, trái tim không chịu nổi sức nặng đã đến cực hạn, trước mắt tối sầm, thân thể thẳng tắp ngã xuống trong ngực Quyền Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bị anh giam cầm

Trong nhà chính nhà họ Quyền, vì Lâm Hi té xỉu mà trở nên khẩn trương.

Ở trong phòng công chúa thuộc về Lâm Hi, bác sỹ gia đình Mạnh Khôn của nhà họ Quyền đang bận rộn kiểm tra cho Lâm Hi, Quyền Hạo đứng bên cạnh, mặt càng ngày càng lạnh, đồng thời trong lòng cũng đang tự trách tại sao phải để quản gia lấy hai con chó ngao Tây Tạng ra hù dọa cô.

Đại khái sau một tiếng, Mạnh Khôn kiểm tra cẩn thận vô cùng lau mồ hôi lạnh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Ông chỉ hơi chạm vào thân thể của Lâm Hi, Quyền thiếu sẽ dùng ánh mắt giết người nhìn ông, nếu lại kiểm tra thêm, ông sẽ không cần sống.

“Quyền thiếu, cô ấy chỉ bởi vì bị kinh sợ mà dẫn đến té xỉu, về phần trái tim tạm thời không có vấn đề.” Buông đồ trong tay xuống, Mạnh Khôn cung kính nói.

“Đi ra ngoài đi.” Nghe được trái tim của cô không có vấn đề gì, chỉ bị kinh sợ, trái tim Quyền Hạo đang treo cao cuối cùng chạm đất rồi.

“Dạ, Quyền thiếu.” Cầm hộp đồ cấp cứu của mình lên, Mạnh Khôn nhanh chóng ra khỏi phòng áp suất thấp này.

Hai mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt giống y như đang ngủ của cô, ánh mắt của anh mê ly, tham lam đưa ngón tay trở của mình ra trượt lên lông mày cô, mắt của cô, sống mũi của cô, mỗi một tác da thịt trên mặt cô, trong mắt anh giống như phát ra cái kia... Tập trung mãnh liệt đến tận cùng, gần như sẽ thu hút toàn bộ tâm hồn một người.

May mà bây giờ Lâm Hi vẫn ở trạng thái té xỉu, nếu như cô tỉnh mà Quyền Hạo làm như vậy, vẫn không thể dọa chết cô, cô nhất định sẽ khẳng định Quyền Hạo chính là một người thích trẻ con.

Ngón trở khê rời khỏi hai gò má cô, Dieãn dần lee quỳ đôn anh chuẩn bị thu tay lại. Hai mắt của cô mở ra trong nháy mắt, trông mắt đen nhánh tràn đầy linh khí nhất thời mê man rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế hơi hiện ra tái nhợt theo trông mắt mở ra, khôi phục tức giận.

Quyền Hạo nhìn, khoe môi nhếch lên đường cong hơi nhỏ, cảm giác đau trong lòng vẫn nồng đậm như cũ.

Nhìn sắc màu ám của trần nhà, toàn bộ trí nhớ trước khi té xỉu đều trở về rồi, sờ giường lớn mềm nhũn một cái, cô thở phào nhẹ nhõm, không tòi, hai con chó ngao Tây Tạng không cắn được cô.

Đột nhiên, mắt như hạt châu của cô khê chuyển, kết quả, gương mặt tuần tú mang theo vui vẻ mỉm cười đột nhiên xuất hiện trước mắt cô. Con mẹ nó! Tại sao lại là Quyền Hạo người này? Không kịp nghĩ nhiều, cô nhanh chóng ngồi dậy, cảnh giác nhìn Quyền Hạo.

Gương mặt đề phòng của cô, Quyền Hạo không khỏi phì cười. Anh đưa tay phải ra, vuốt ve gương mặt cô, đó là vuốt ve rất nhẹ nhàng, giống như đang vuốt ve bảo bối, rồi lại mang theo run rẩy mãnh liệt, giống như đang xác nhận cô thật sự không có chuyện gì. “Hi nhi, thật xin lỗi.”

Cảm giác lạnh lẽo trên mặt, da đầu cô cũng tê dại.

Tình huống này là như thế nào?!

Nghe được giọng nói tràn đầy áy náy của Quyền Hạo, phản ứng đầu tiên của Lâm Hi, chính là hai con chó Ngao do Quyền Hạo cố ý thả ra hù dọa cô. Khi ngón tay của anh cuối cùng lướt đến dưới cằm cô thì cô một tay bắt được bàn tay của anh, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Quyền Hạo, “Quyền Hạo, anh đây là có ý gì?”

Từ sau khi cô bị hạ thuốc ngủ tỉnh lại, tất cả phát triển đều hơi không giải thích được.

Eo từ từ hạ xuống, đỉnh đầu chậm rãi hạ thấp xuống, Quyền Hạo cứ tự nhiên dính vào bên tai cô như vậy, một tiếng thở dài sâu kín vang lên, “Hi nhi, sống chung một chỗ với anh, có phải em không muốn không?”

Lúc này không chỉ nổi da gà rồi, trong lòng bàn tay của Lâm Hi cũng túa ra mồ hôi lạnh, không khỏi hoảng hốt.

“Tôi mặc kệ tại sao anh muốn tôi sống ở đây, dù sao... Tôi muốn rời đi.” Nhìn khuôn mặt tuần tú này, trong lòng die nd da nl e q uu ydo n Lâm Hi không khỏi tự nhiên sinh ra một cảm giác nguy cơ, trong đầu luôn có một âm thanh kêu mình phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông này, nếu không, chuyện sẽ vượt quá xa sức tưởng tượng của cô.

Lâm Hi lạnh giọng nói xong, tiếp theo chạy xuống giường, cũng không quay đầu lại, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Trên mặt hiện lên nụ cười như không cười, Quyền Hạo mặc cho bóng dáng nhỏ nhắn biến mất trong tầm mắt.

Một đường chạy xuống lầu, đẩy cửa ra, một vườn hoa tốt tươi rậm rạp khắc sâu vào mi mắt cô. Vậy mà chân của cô còn chưa bước ra khỏi cửa chính nhà họ Quyền, mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen đã chặn trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

“Không có mệnh lệnh của thiếu gia, tiểu thư không thể rời đi.” Rõ ràng là trưởng vệ sỹ cung kính nói.

“Các người...” Lâm Hi khựng lại, sau đó phản ứng kịp, gương mặt không vui nói, “Chẳng lẽ các người định giam cầm tôi?”

“Hi nhi, em nói không sai.” Giọng nói trầm thấp có sức quyến rũ vang lên sau lưng cô, “Anh thật sự định làm như vậy.”

Thân thể Lâm Hi lạnh lẽo, cảm thấy bị uy hiếp, nhất thời sinh lòng không vui, mắt lạnh quay đầu nhìn bóng dáng kia đang từ trên cầu thang bước từng bước đi xuống, đến gần cô.

Bây giờ là nửa đêm, màn đêm chiếm cả vùng đất, ánh trăng xuyên qua cửa chính, khẽ chiếu xuống trên người Quyền Hạo, bóng dáng tao nhã, cao quý của anh, “Em không chịu ngoan ngoãn ở lại đây sống cùng anh, anh chọn lựa thủ đoạn này cũng là bình thường.”

Đây coi là cái gì?! Quyền Hạo tuyệt đối là một người bị bệnh thần kinh!?

Không giải thích được bị bán, bị người đưa đến nơi này, bây giờ cô muốn rời khỏi cũng không làm được! Mẹ nó!

Càng làm cho cô khó chịu chính là, khi Quyền Hạo nói những lời này lại khí thế hùng hồn như vậy.

Con mẹ nó! Bệnh thần kinh có thể khí thế hùng hồn như vậy từ khi nào?!

“Quyền Hạo, gia đình của tôi chỉ là một gia đình nghèo bình thường, cha mẹ tôi đều là người bình thường, mà tôi chỉ là một cô gái nhỏ một thân bệnh hoạn bị bệnh tim bẩm sinh, tôi thật sự không hiểu, cần gì phải để cho tôi sống cùng anh?” Lâm Hi gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

Quyền Hạo đi tới trước mặt cô, dĩ3nd@nl3qu.yd0n lại cười vuốt đầu cô nói: “Hi nhi, bởi vì là em.”

Đây là cái lý do gì! Choáng nha!

Lâm Hi bình sinh chưa từng thô bạo gần như không nhận được định bưng nỏ, một khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà trở nên đỏ ửng, “Anh... Anh thật quá đáng!” Cô suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể nói những lời này. Chẳng lẽ để cô trực tiếp mắng anh bị bệnh thần kinh, thôi đi, nói những lời này với Quyền đại thiếu, đây không phải muốn chết sao?!

“Đúng vậy, anh thật sự rất quá đáng.” Quyền Hạo ngược lại thân nhiên thừa nhận, đuổi cha mẹ của cô đi, vì cái gì, chẳng qua là có thể độc chiếm cô.

Dứt lời, anh kéo cô dạo bước đến phòng ăn, trên bàn ăn đã sớm bày xong đồ ăn.

“Giăng co một ngày, đói bụng không, ăn chút đồ trước.” Quyền Hạo sẵn sọc kéo ghế ra, để Lâm Hi ngồi xuống.

Giăng co một ngày, Lâm Hi thật sự rất đói, mùi thơm thức ăn khiến cho bụng cô kêu ùng ục hai tiếng. Dầu mỡ như con nít, Lâm Hi cũng không từ chối ăn cơm, nếu muốn rời đi lúc này, không lấp đầy bụng sao được. Đối mặt với Quyền đại thiếu cảm quyền lớn, chẳng lẽ cô định dùng tuyệt thực bức bách, đừng đại dột, quay đầu lại, chịu khổ vẫn là cô.

Không thể phủ nhận, đầu bếp nhà họ Quyền thật sự có tay nghề rất tốt, những món ăn trên bàn có thể so sánh với món ăn trong nhà hàng cao cấp.

Quyền Hạo thấy cô ăn ngon lành, tâm tình tốt, rót một ly rượu đỏ, khẽ lắc chút rượu trong ly, một tay chống cằm, nhẹ nhàng cười một tiếng với cô, nụ cười này hóa giải không ít lạnh như băng trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Nghỉ ngơi cùng anh

Editor: Puck

Sau khi ăn uống no đủ, bây giờ là nửa đêm, tiếp theo đương nhiên đi ngủ.

Trốn cũng trốn không thoát, Lâm Hi cũng muốn hoài nghi Quyền Hạo này có phải bị bệnh yêu con nít không, tại sao muốn để cho cô sống cùng anh.

Trong phòng tối tràn đầy nụ cười ấm áp, khoe môi Quyền Hạo nhuộm nụ cười hơi nhếch lên, chớp mắt một cái, một chủ ý hình thành trong đầu. Anh đứng lên, rất tự nhiên kéo tay nhỏ bé nằm mại ấm áp của cô, cùng đi ra khỏi phòng ăn, đi lên cầu thang lầu hai.

Tay của cô cứ bị Quyền Hạo cầm như vậy, hơn nữa còn là đại thiếu gia nhà họ Quyền cao cao tại thượng, chuyện này không khỏi hơi quý dị, cô định tránh ra, nhưng cuối cùng không tránh. Tay của anh dày rộng ấm áp, nhiệt độ của anh thông qua lòng bàn tay truyền cho cô, giờ khắc này Lâm Hi giống như cảm thấy, thế giới của mình, đã bị thứ gì đó từ từ thay đổi.

Quyền Hạo mang theo Lâm Hi vào một gian phòng ngủ trên lầu hai, toàn bộ đều là màu sắc trắng đen xen kẽ, lạnh lùng, tao nhã, nhưng cũng tinh mịch. Giống như ánh mắt của anh vậy, tinh mịch giống như biển.

Bây giờ là đêm tối, tuy cửa sổ sắt đất mở ra, nhưng không có ánh trăng xuyên vào, đèn thủy tinh sang trọng tán ra ánh sáng nhu hòa, giường lớn như thế thoát nhìn rất thoải mái, trong phòng ngủ có vẻ đặc biệt bắt mắt.

“Hi nhi, ngủ với anh một lúc.” Sắc mặt Quyền Hạo không có thay đổi, nói lời tự nhiên như vậy. Giống như là chuyện không thể bình thường hơn.

Lâm Hi bị dọa cho giật mình thật lớn, môi khẽ mở ra, hơi không dám tin ngược mắt nhìn chăm chú vào Quyền Hạo, trong giọng nói tràn đầy không xác định nói, “Ngủ cùng anh?” Đùa gì thế?! Đây là tiết tấu muốn hù chết cô.

“Ừ.” Anh mang theo nụ cười nhàn nhạt lên tiếng, hai tay của anh đã bắt đầu cởi nút áo sơ mi rồi, dáng vẻ này của anh một chút cũng không giống như đang nói đùa, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lúc này Lâm Hi cảm giác đầu óc của mình hơi chuyển động không tới, chớp mắt to kinh ngạc nhìn Quyền Hạo cởi từng nút áo sơ mi, cổ họng đột nhiên khô khốc. Đây không phải thật sự đúng không?!

Tạm thời bây giờ coi như là ngày thứ hai, nhưng lấy thân phận Lâm Hi cô và Quyền Hạo cũng chính là mới chung đụng có hai ngày thôi, bây giờ phải ngủ cùng anh! Em gái anh, Quyền Hạo không phải thật sự yêu trẻ con chứ?!

Tim đột nhiên điên cuồng lên, Lâm Hi không thể tin nhìn chăm chăm vào Quyền Hạo, theo bản năng liếm liếm khoe môi khô khốc, đôi tay không tự chủ nắm chặt vạt áo, ánh sáng trong phòng tối lộ sự bối rối của cô, trong lòng có một vụn đầu thảo nê mà lao nhanh qua, Quyền Hạo yêu trẻ con, sau đó bây giờ muốn gì kia cô ngay tại chỗ!

“Quyền thiếu, anh chỉ nói là để cho tôi sống cùng anh, cũng không nói ngủ cùng...” Lời của cô còn chưa nói hết, một hồi trời đất quay cuồng, cả người cô đã bị Quyền Hạo ôm ngang. Không còn kịp nói gì nữa, cô đã bị Quyền Hạo ôm lên giường, nằm trên giường mềm mại, cô ngậy ngậy cả người. Đây là tình huống gì?!

Khi cô đang suy tư thì ngay sau đó, Quyền Hạo nằm ở bên cạnh cô.

“Ngủ chung với anh, em không muốn như vậy sao?” Sau khi anh nói xong, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn không vui của cô. Ánh mắt này bắn ra, chỉ cần cô dám nói một chữ “Không”, cô có nguy hiểm bị bóp chết.

Trên người Quyền Hạo tản mát ra hơi thở nguy hiểm, khiến cho cô ngay cả hô hấp cũng cảm thấy hơi khó khăn.

Nhãn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, Lâm Hi nấp máy môi, thật lâu không trả lời Quyền Hạo, cô thật sự không biết trả lời vấn đề này như thế nào, trả lời bằng lòng, con mẹ nó! Đó là không thể! Trả lời không muốn, được rồi, có nguy hiểm bị bóp chết, cách bảo đảm nhất chính là không lên tiếng.

Hồi lâu, người phụ nữ bé nhỏ bên cạnh vẫn không lên tiếng, chỉ thấy cô khẽ sờ cau mày. Anh nằm nghiêng, một tay chống đầu, tập trung nhìn cô. Anh nhìn rõ ràng hoảng sợ trong mắt cô, đột nhiên, tâm tình tốt giống như hồngбет rồi, suy nghĩ một chút nói, “Ngủ đi.”

Nói xong, anh kéo chăn đắp trên người cô.

Trái tim vẫn bị nhắc lên đến giờ phút này được buông lỏng, trái tim Lâm Hi không chịu nổi dọa dẫm bị sợ đến gần như muốn ngừng đập, đồng thời thân thể thẳng tắp thờ phào nhẹ nhõm, cô không thấy trong đáy mắt sâu thẳm của Quyền Hạo thoáng hiện tia sáng nào đó.

Đây là kinh sợ, vẫn là kinh sợ!

Nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Quyền Hạo không có bất kỳ động tác nào, hai mắt nhắm lại, trường hợp lộn xộn lung tung tưởng tượng trong đầu Lâm Hi cũng đã biến mất. Có lẽ Quyền Hạo thật sự chỉ để cho cô ngủ cùng anh thôi?! Ý tưởng của người có quyền thật sự rất kỳ quái, cô hơi nhìn

không thấu.

Nhắm mắt, Lâm Hi cũng ép buộc đá những ý tưởng kỳ kỳ quái quái kia ra khỏi đầu mình. Nếu bây giờ không thể thay đổi sự thật, vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Cô vẫn là lần đầu tiên chung giường với phái nam, cô không có cách nào coi như không thấy hơi thở phái nam nồng đậm bên cạnh. Tuy không có thói quen, cô vẫn cố gắng đi ngủ.

Mùi sữa thơm nhàn nhạt mát mẻ bên cạnh tràn đầy trong mũi anh, ham muốn ôm chặt lấy cô vào trong lòng đang rục rịch chộn rộn, không suy nghĩ nhiều, anh nghiêng người ôm cô thật chặt vào trong ngực.

“Buông... Buông tôi ra!” Lâm Hi kêu, giằng giằng muốn đẩy đối phương ra, nhưng thân thể nhỏ nhỏ này của cô, bị Quyền Hạo giam cầm chặt chẽ. Cũng chấp nhận đi ngủ cùng anh, kết quả lúc ngủ đột nhiên bị tập kích, bị dọa đến quá mức.

Cổ tay bị anh giữ đến chặt chẽ, hai chân và thân thể của cô, có kỹ xảo dùng lực đè ép mỗi một chỗ trên thân thể cô, để cho cô hoàn toàn không có cơ hội nào tránh thoát.

“Nếu như anh không buông?” Anh nhắm hai mắt lại, giờ phút này mở ra, cô nhìn không rõ ánh mắt lúc này của anh.

Cô khựng lại, trong lòng tự hỏi trả lời anh như thế nào, nhưng cô còn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào, môi của anh đã dán bên tai cô, “Hi nhi, ngủ đi, thời gian không còn sớm.”

Bên tai vang lên lời nói trầm thấp, vẻ mặt Lâm Hi cứng ngắc trong nháy mắt.

“Đau!” Bị giam cầm chặt chẽ, cô kêu lên theo bản năng.

“Đau?” Anh chớp cặp mắt, mở môi mỏng ra, giọng nói giống như mây bay nơi chân trời, “Em hiểu cái gì gọi là đau chân chính không?”

Trùng mắt, cô không hiểu, mà cũng không muốn biết, “Buông tôi ra!”

“Hi nhi, ngoan, ngủ.” Anh làm như không nghe thấy lời của cô, gia tăng lực ôm lấy cô vào trong ngực. Mùi sữa thơm hương vị ngọt ngào, làm cho anh có một cảm giác yên tâm và thỏa mãn.

Một cảm giác có tên là sợ hãi, lập tức lan tràn toàn thân cô, Lâm Hi liều mạng giằng giằng, dùng hết toàn lực, lại phát hiện giữa đàn ông và phụ nữ, khí lực trời sinh, chênh lệch không ngờ lại to lớn như thế.

Cô gãy gập, anh coi như đứa bé đang náo loạn tính khí, nhắm chặt hai mắt không tránh ra, thở ra khí nóng phun lên cổ cô, làm hại da gà của cô nổi lên bốn phía.

Bị giam cầm trong ngực anh, cô không thể động đậy, thật sự mệt mỏi, cộng thêm thân thể của cô không thể bị giày vò, cô cũng không để ý đến Quyền Hạo có phải yêu trẻ con không, mí mắt cô từ từ nhắm lại, hồi lâu, hơi thở nhàn nhạt của cô phun lên cằm anh.

Trong bóng tối, anh mở mắt ra, tập trung nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt anh.

Gặp được, vậy thì không thể nào buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sợ anh xâm phạm

Tỉnh dậy, Lâm Hi nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, giống như chưa tỉnh ngủ, mê man chớp mắt mấy cái, nhưng đợi đến khi cô tỉnh táo lại, một đôi mắt thâm thúy chuyên chú khiến sợ hãi cảm trong cổ họng cô, muốn gọi cũng không gọi ra được.

“Tỉnh chưa?” Tối hôm qua anh chỉ muốn để cho cô ngủ một lát với anh, có thể nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của cô, không nỡ để cô rời khỏi tầm mắt của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ tinh tế này, càng nhìn, anh lại càng mê muội, giống như ma ám rồi, đây chẳng lẽ chính là ma lực của người trong số mệnh đối với người nhà họ Quyền?

“Ừm.” Cô nhẹ nhàng đáp lời, cặp mắt không tìm được tiêu điểm, chỉ có thể nhìn loạn.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của anh hiện lên một nụ cười, rất cạn, lại làm cho người ta có cảm giác rất đẹp mắt.

Lâm Hi ngược mắt nhìn Quyền Hạo, chỉ có cảm giác ánh mắt mình, trong nháy mắt này hoàn toàn không thể di@en*dyan(lee^qu.donn) rời khỏi khuôn

mặt anh. Quyền Hạo vui mừng sao? Bởi vì cô trả lời mà vui mừng? Nhưng cái này có gì hay để đáng giá cao hứng sao?

“Ôm anh.”

“Ôm anh?” Cô ngây cả người. Cái này có ý tứ gì? Cả người cô không phải ở trong lòng anh sao? Nào còn cần ôm chứ.

“Đúng, anh muốn em ôm anh.”

Tròng mắt đen nhánh của anh tập trung nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, hô hấp hơi lạnh phun trên mặt cô, ánh mắt dường như cũng lộ ra vẻ đầu độc. Giống như anh đang là hồ ly tinh khuyển thế đang thi triển thuật mị hồ, đang dụ dỗ cô vậy.

Cao quý và quyền rũ, ở trên người anh lại hài hòa khác thường, làm ánh mắt người ta không thể dời khỏi người đàn ông khuyển thành này.

Cô giống như không kiềm chế được, giống như bị đầu độc, chậm rãi đưa tay ra ôm hông Quyền Hạo. Một tiếng thở dài rất nhẹ bật ra từ trong môi, giống như thỏa mãn lại giống như khát vọng, sau một khắc, tay của Quyền Hạo ở trên lưng Lâm Hi đã đặt lên eo thật nhỏ này, mặt chôn thật sâu ở trong cổ cô của cô, gửi hơi thở ngọt ngào hương vị trên người cô.

Càng đến gần, lòng của anh càng khát vọng, khát vọng cô đến gần, thân thể của anh khát vọng cô đụng chạm, cô đụng chạm sẽ khiến lòng anh và trên thân thể anh mang đến cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc lớn lao.

“Hi nhi, nói, em sẽ ở lại bên cạnh anh.” Môi mím của anh dính thật chặt bên tai của cô, giọng hơi trầm thấp. Ngày hôm trước khi đi khách sạn kia xem ra là trời cao an bài, nếu không anh sẽ không gặp được cô.

Thân thể Lâm Hi run lên, nhưng vẫn nói giống như anh mong muốn, “Em sẽ ở lại bên cạnh anh.” Đây không phải là lời thật lòng, chỉ là tình thế bắt buộc.

Hiện giờ cô vẫn không hiểu, tại sao Quyền Hạo lại đoạt được quyền nuôi dưỡng thân thể này từ cha mẹ, lại sinh ra hứng thú với cô. Dù sao bây giờ cô chỉ là một cô nhóc, không phải người đẹp khuyển thế, trên người không có tia sáng nào đặc biệt hấp dẫn ánh mắt, gắng gượng mà nói đặc biệt vậy thì cô chính là một thần tượng, hay nói, đây là việc làm giết thời gian của những người có quyền không ai tán gẫu!?

Cô còn chưa dứt lời, khuôn mặt tuần tú của Quyền Hạo đã nở nụ cười giống như nắng gắt, lời nói của cô thốt ra mang theo ảm áp, ảm áp toàn thân anh, thân thể của anh ảm áp, hình như die ennd kdan/le eequhyd onnn đầy lòng lạnh lẽo được lấy lòng.

Ngón trỏ của anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, động tác mập mờ không mất ảm áp, từ từ dao động đến khuôn mặt non nớt của cô.

Thân thể Lâm Hi thoáng cứng đờ, tay vốn vòng quanh eo ếch cường tráng của Quyền Hạo, không tự chủ thất chặt, mắt to ngập nước lộ ra khẩn trương và hoảng sợ. Quyền Hạo sẽ không phải thật sự yêu trẻ con đấy chứ?!

Muốn đẩy anh ra sao? Lâm Hi rất nhanh đẩy ý niệm này ra khỏi trong đầu, thân thể nhỏ bé này của cô mà có thể đẩy Quyền Hạo một đấng mày râu này ra mới là lạ đấy.

Không đợi thân thể Lâm Hi làm ra bất cứ cử động nào, giọng Quyền Hạo đã vang lên bên tai cô, “Hi nhi, em đang sợ sao?” Ở trong mắt của cô đã tiết lộ cô sợ hãi, nhận thức này khiến cho trong lòng anh không khỏi phiền não, tại sao cô lại sợ?

Nụ cười nhàn nhạt trên mặt trở nên cứng lại, Lâm Hi dờ khóc dờ cười, dưới tình huống này có thể không sợ sao? “Không có.” Cô kiên trì phủ nhận sự thật này. Cô thừa nhận mặc dù trong lòng có sợ một chút xíu, nhưng ngoài mặt cô còn lâu mới thừa nhận, bởi vì cô còn phải sống, cái mạng nhỏ của cô rất quý giá.

Giọng nói buông lỏng và ánh mắt của cô tiết lộ cảm xúc không phù hợp ra ngoài, Quyền Hạo khẽ cười một tiếng. Thân thể nhỏ nhắn của cô và thân thể của anh dán chặt như vậy, hai tay của anh vòng quanh eo thon của cô, cách lớp áo thật mỏng, anh cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ của cô, cảm giá này vô cùng tốt.

“Sợ cái gì? Sợ anh yêu con nít? Sợ anh xâm phạm em?” Anh buông hông của cô ra, tay phải vuốt ve mặt cô, sau đó chậm rãi vuốt ve xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên cằm nhỏ của cô. Trong lòng cô đang suy nghĩ gì, anh rất rõ ràng, cô bé của anh tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn nhận thức rõ ràng về phương diện này.

Suy nghĩ bị đoán trúng, Lâm Hi chớp chớp tròng mắt đen nhánh, cười một tiếng cho qua, từ chối trả lời vấn đề này. Anh biết cô nghĩ như thế nào tốt nhất, con mẹ nó, cô có thể không nghĩ như vậy sao? Cử động của Quyền Hạo còn có thể càng giống yêu con nít hơn.

“Hi nhi, em còn nhỏ tuổi, suy nghĩ vẫn thật nhiều.” Nụ cười trong mắt cô không thể che giấu tâm tư của cô, Quyền Hạo cong khóe môi lên dường như giễu cợt cô có suy nghĩ này.

Gương mặt tuần tú gần ngay trước mắt này, Lâm Hi nhìn, lửa giận tích lũy từng chút một ở trong lòng, bàn tay to đĩnh đĩnh trên cằm kia vô cùng đáng ghét rồi, còn có bởi vì hai người dán quá sát, nhiệt độ của người anh cũng thông qua áo truyền lên người cô, cô cũng rất ghét điểm này.

Tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng gạt tay vuốt cằm cô ra, vén chăn mền trên người, lưu loát ngồi dậy, những động tác này của Lâm Hi làm liền một mạch.

Ngồi nhìn Quyền Hạo, tư thế cao ngạo lộ ra, Lâm Hi hơi vĩnh viễn khóe môi nở một nụ cười trào phúng, chậm chạp nói: “Chẳng lẽ anh không phải vậy?”

Dáng vẻ cười châm chọc của cô, Quyền Hạo nhìn, trên mặt không nhìn nổi nâng lên nụ cười chói mắt, ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt cô, trong tròng mắt đen thui không có một tia tư tưởng xấu nào, thuần khiết như nước suối nguồn, “Hi nhi, em rất thông minh, nhưng em suy nghĩ nhiều quá.”

Rời khỏi giường lớn mềm mại thoải mái, giẫm trên mặt thảm lông mềm, Lâm Hi quay đầu lại cười nhạt với Quyền Hạo, “Có lúc phải nghĩ nhiều, đó là một cách bảo vệ mình.” Không phải cô nghĩ quá nhiều, mà hành động của Quyền Hạo rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm. Anh rốt cuộc có phải yêu trẻ con không?

Nụ cười y hệt gió xuân nâng lên, Quyền Hạo cũng từ trên giường xuống, “Hi nhi, em thật sự chỉ có mười hai tuổi sao?” Ánh mắt thành thực như người trưởng thành, làm sao lại xuất hiện trên người cô? Ánh mắt thành thực của cô và hồn nhiên trên người cô cũng rất hòa hợp, tán ra vẻ hấp dẫn đặc biệt.

Hạ thấp tròng mắt liếc nhìn vóc người giống như mầm đậu, Lâm Hi không vui nhún mày, “Chỉ nhìn một cách đơn thuần về ngoại của tôi ai cũng biết tôi mười hai tuổi, không bị cho là đứa nhỏ sáu bảy tuổi đã không tệ rồi.”

“Đừng vậy.” Về điểm này, Quyền Hạo ngược lại tỏ vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ở lại nhà họ Quyền

Cô ở lại nhà họ Quyền sống cùng Quyền Hạo đã thành sự thật, không có cách nào chống lại, chỉ có thể đón nhận.

Về phần ý niệm Quyền Hạo có phải yêu trẻ con không mặc kệ ở trong lòng cô, cô chính là không nghĩ ra, Quyền Hạo cao quý giống như Hoàng tử cổ đại muốn phụ nữ kiểu gì mà không có, tại sao cần phải chọn trúng cô, sống cùng một chỗ với anh?

Nghĩ tới nghĩ lui, bị thương chính là cô. Cho nên, Lâm Hi ngừng ý niệm này.

Bữa ăn sáng, Lâm Hi và Quyền Hạo ăn chung, thức ăn thanh đạm không muốn ăn gì, Lâm Hi tùy tiện ăn một chút.

“Anh đi công ty, em ở nhà nếu buồn bực, để cho Trần Tiêu dẫn em đi chơi.” Ăn điểm tâm xong, Quyền Hạo cười khê nói. Cô chính đang ở độ tuổi hiếu động hoạt bát, nếu thật sự giam cầm cô ở trong nhà, cô sẽ không vui.

So sánh với Quyền Hạo quan tâm và nhiệt tình, Lâm Hi có vẻ lạnh nhạt hơn nhiều, chỉ buồn buồn đáp lại một câu “Ừm.”

Tao nhả cảm khăn ăn lên, nhẹ nhàng lau khô môi một cái, Quyền Hạo ngược mắt nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, d1en d4nl 3q21y d0n “Trần Tiêu, chăm sóc cô ấy.” Giọng nói rất nhạt, nhạt đến khiến Trần Tiêu gần như cho rằng Quyền thiếu không quan tâm tiểu thư nhà mình, nhưng anh lại nhìn thấy được ánh sáng cung chiêu ở trong mắt thiếu gia.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu chuyển mắt nhìn tiểu thư hơi nản lòng, nản chí, nghĩ thầm, mấy ngày trước địa vị của anh cứ giảm thẳng tắp xuống, bây giờ có phải phục vụ tốt tiểu thư sẽ tạm lên cao không, sẽ một lần nữa trở thành quân gia đại nhân tôn quý...

Bữa ăn sáng không hề dinh dưỡng kết thúc trong đối thoại như vậy.

Quyền Hạo đi tòa nhà ở Lĩnh Lâm, mà Lâm Hi còn nằm trên giường, trần nhà màu ám đơn điệu nhìn thấy mà cô ngẩn người, ngẩn người hơi lâu rồi, cô nhảy xuống giường, tròng mắt nhìn bố trí xa xỉ xung quanh, nghĩ thầm người có quyền có tiền thật tốt, nếu thay đổi là trước kia, những thứ đồ này đều có thể là thứ cô muốn trộm đấy.

Sờ cái này một cái, loay hoay cái kia hai cái, Lâm Hi không ngừng đặt lên đặt xuống mấy bình hoa cổ này.

“Tiểu thư, còn đang ngủ phải không?” Trần Tiêu nóng lòng muốn lấy lòng Lâm Hi, sau khi xử lý một chút chuyện ổn thỏa, chạy thẳng tới phòng của Lâm Hi, còn chưa mở cửa phòng, giọng của anh đã vang lên.

Giọng nam hơi nịnh nọt này, Lâm Hi nghe, khê nâng lên một nụ cười khê, linh khí lưu chuyển trong mắt lóe lên tia sáng, “Quân gia, anh có chuyện gì sao?” Nếu đón nhận sự thật sống cùng Quyền Hạo ở nhà họ Quyền, thì cũng tự nhiên cần phải tiếp nhận quân gia nhà họ Quyền, mặc dù xem ra đầu óc quân gia kia không quá bình thường.

“Tiểu thư, tôi dẫn cô đi làm quen với hoàn cảnh nhà họ Quyền một chút, được không?” Trần Tiêu hơi gấp không thể chờ mở cửa phòng, nhìn thấy tiểu thư nhà mình đứng cạnh cửa sổ sát đất, trung cầu dò hỏi.

Đi làm quen với hoàn cảnh nhà họ Quyền sao? Tròng mắt Lâm Hi đảo tròn, cảm thấy chủ ý này không tệ, cuộc sống của cô ở nhà họ Quyền, nhất định phải quen thuộc hoàn cảnh nhà họ Quyền, “Ừ.”

“Tiểu thư, mời đi theo tôi.” Trần Tiêu cười ha hả, trong lòng vui thành một đóa hoa.

Ở dưới sự hướng dẫn của Trần Tiêu, Lâm Hi nhìn nhà họ Quyền mấy lần. Sau khi xem xong, trong lòng cô âm thầm nghĩ đến, con mẹ nó, thật không hổ ba đời nhà họ Quyền.

Trở lại phòng khách lầu một, ánh mắt Lâm Hi tùy ý quét qua, không nhìn thấy đồ vật gì khiến cô tán thưởng, dĩ nhiên cô đang chuẩn bị cất bước đi lên lầu, nhưng khi ánh mắt xẹt qua ghế sofa thì cánh môi đỏ mềm khẽ mím, nụ cười dần hình thành trên mặt.

Mã Kiều Thần rất nhàm chán nhìn nước trà trên khay trà, mỗi lần cô tới nhà họ Quyền, chỉ có di bưng trà đưa nước để ý cô, mỗi khi cô hỏi Quyền thiếu đi đâu thì không có ai trả lời cô.

Nhìn mười ngón tay xinh đẹp, Mã Kiều Thần nhìn chung quanh một vòng, định xem xem Trần Tiêu đi đâu. Tầm mắt vừa chuyển đến cửa chính, cô đã thấy Trần Tiêu. Chớp chớp hai mắt, chứng minh mình không có nhìn lầm, trong lòng hơi vội vàng muốn biết Quyền Hạo đang ở đâu, Mã Kiều Thần đứng lên, mỉm cười nhìn Trần Tiêu.

“Trần quản gia, Quyền thiếu đi đâu rồi vậy?” Cô tìm Quyền thiếu vì có chuyện rất quan trọng, mấy ngày qua nhà họ Quyền cô đều không gặp được Quyền Hạo, buồn bán trong gia tộc không thể trì hoãn được nữa, bây giờ cô phải tìm được Quyền thiếu giúp một tay.

“Là Mã tiểu thư ư.” Lại một lần nữa nhìn thấy Mã Kiều Thần, Trần Tiêu không chút ngoài ý muốn, “Tôi cũng không biết Quyền thiếu đi đâu, Mã tiểu thư tìm Quyền thiếu có chuyện gì sao?” Thân là quản gia của Quyền thiếu, nguyên tắc đầu tiên chính là không thể tiết lộ hành tung của Quyền thiếu, cho dù là ai hỏi anh Quyền thiếu đi đâu, anh chỉ có thể trả lời không biết.

Vừa nghe câu trả lời giống như hôm qua, trong lòng Mã Kiều Thần vừa tức giận vừa buồn cười, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói, “Quản gia Trần, tôi thật sự chính là có việc gấp tìm Quyền thiếu, anh không thể nói cho tôi biết Quyền thiếu đi đâu sao?” Cô và Quyền thiếu có hơn hai mươi năm chơi với nhau rồi * rồi, nhưng mỗi lần khi cô muốn tìm Quyền thiếu, đều không tìm được, trừ phi Quyền thiếu bằng lòng gặp cô.

(*) Nguyên gốc phát tiếu: phương ngữ Bắc Kinh, chỉ bạn bè cùng nhau lớn lên từ nhỏ, khi lớn lên vẫn chơi với nhau, không phân biệt nam nữ.

Nói xong, Mã Kiều Thần phiền não vén tóc dài, trong ánh mắt cũng nhuốm vẻ bình tĩnh. Trong mắt cô chỉ có quản gia Trần, tầm mắt khẽ liếc, đứng díp nhìn thấy Lâm Hi đang chăm chú nhìn cô.

Cô gái nhỏ có diện mạo tinh xảo, trên mặt điểm chút vàng khè có vẻ dinh dưỡng không đầy đủ, thẳng ở một đôi mắt to tròn tràn đầy linh khí, ánh mắt đoạt người, chiều cao chưa tới 1m3. diee ndda finleeq usyd doon Cô bé này không phải đã gặp ở cửa chính nhà họ Quyền vào ngày hôm qua sao?

Quan sát cô gái nhỏ đang cười nhẹ nhàng trước mắt, lại nhìn hành động nịnh hót của Trần Tiêu với cô bé này thì Mã Kiều Thần giống như bị sét đánh trúng. Cô bé này xuất hiện ở nhà họ Quyền đã đủ kỳ quái khiến cô kinh hãi, tại sao ngay cả Trần Tiêu một vị quản gia tự nhận vô cùng tôn quý cũng không kém người ta một bậc, hướng về cô bé này cũng có vẻ nịnh hót!

“Mã tiểu thư, tôi thật sự không biết Quyền thiếu ở đâu, nếu cô muốn đi tìm cậu ấy, không ngại đi nhà chính nhà họ Quyền tìm một lần.” Trần Tiêu cảm thấy phía sau nụ cười như gió xuân của tiểu thư nhà mình hoàn toàn không hề đơn giản, đối mặt với Mã Kiều Thần, anh vẫn phải qua loa lấy lệ.

Hiện giờ lực chú ý của Mã Kiều Thần đều bị Lâm Hi đoạt đi, nào còn rảnh rỗi chú ý tới Trần Tiêu nói cái gì. Ở trong nhà họ Quyền của Quyền thiếu, đó là tuyệt đối không có khả năng xuất hiện người trong nhóm bọn họ chưa từng gặp, mà bây giờ ở trong nhà Quyền thiếu xuất hiện một cô bé chừng bảy tám tuổi, điều này không phải nói lên rằng cô bé này có vị trí độc nhất vô nhị trong lòng Quyền thiếu sao?!

“Em gái, chị tên Mã Kiều Thần, là bạn từ nhỏ của Quyền thiếu, em tên là gì vậy?” Nở nụ cười thân thiện, trong đầu Mã Kiều Thần nghĩ đến một khả năng, thậm chí kẻ sách.

Hai người cách xa nhau cũng chỉ ba thước, Lâm Hi có thể nhìn thấy rõ ràng ánh sáng trong mắt Kiều Thần, chỉ có điều cô nhìn không hiểu nụ cười thân thiện của Mã Kiều Thần lúc này đối với mình là có ý gì, “Xin chào, em tên là Lâm Hi.” Nếu là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, vậy thì đối phó một chút chứ sao.

Trên mặt Lâm Hi cười nhạt, Mã Kiều Thần vui mừng trong lòng, không thèm để ý đến Trần Tiêu, chạy thẳng đến bên cạnh Lâm Hi, “Hi Hi, ngồi chung với chị.”

Dáng vẻ Mã Kiều Thần giống như coi mình là chủ nhân nơi này vậy, Lâm Hi cảm thấy kỳ quái, mà Trần Tiêu thì đen mặt lại. Mã tiểu thư này tuyệt đối là bệnh vậy nên, bởi vì nhà họ Mã có thể xen vào cuộc chiến các nguồn lực kinh doanh, trước tìm đến Quyền thiếu giúp một tay, bây giờ Quyền thiếu không có ở đây, nhanh như vậy đã chuyển đầu óc đến trên người tiểu thư nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cung chiều bắt đầu hiện ra

Editor: Puck

Mã Kiều Thần sớm tự quen thuộc, Lâm Hi coi như thấy được, cô chính là không nói một lời, Mã Kiều Thần cũng có thể dài dòng hồi lâu.

Trần Tiêu đứng ở bên cạnh chuẩn bị phục vụ tiểu thư nhà mình bất cứ lúc nào, nhìn Kiều Thần tự quen thuộc lập quan hệ vào trong mắt, không nhịn được thán kinh vì một phen. Nhà họ Mã dù sao cũng là nhà thế gia nhỏ hạng hai, sao lại bồi dưỡng ra một Mã tiểu thư mặt dày vô địch như vậy.

Bên này Lâm Hi nghe Mã Kiều Thần nói dài dòng không có dinh dưỡng, mà Quyền Hạo đang ở lầu trên cùng tòa nhà Lĩnh Lâm, đi tới công ty đã lâu rồi, những tài liệu trước mắt anh nhìn thật lâu cũng nhìn không vô, trong đầu đều hiện lên khuôn mặt non nớt, khéo môi không tự chủ khẽ nhếch, trong lòng tràn đầy nụ cười cưng chiều, trên người được hơi thở ấm áp bao vây.

Lật tài liệu giấy trắng mực đen này, trước mắt Quyền Hạo giống như xuất hiện ảo giác, khuôn mặt non nớt của cô giống như đang ở trước mắt anh, chớp mắt một cái, ảo giác hư vô biến mất, nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, bây giờ mới ba giờ chiều. Từ khi anh tới nơi này mới cách năm giờ, không biết bây giờ cô ở trong nhà có tốt không. Một khi trong đầu hiện lên khuôn mặt của cô, anh lại không khống chế được muốn biết bây giờ cô đang làm gì? Là đang ngủ nướng, hay đang phát giận với Trần Tiêu, hay còn một thân một mình bức tức... Một khi bắt đầu có phỏng đoán, anh lại không dừng lại được.

Trong lòng, giờ phút này vô cùng khát vọng được bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chạm vào.

Cũng không ức chế được phỏng đoán về cô ở trong lòng, máu chảy vô cùng sôi trào, anh thở ra một hơi khí nóng. Thay vì ở chỗ này nghĩ ngợi, cô ở nhà sẽ làm gì? Còn không bằng anh về nhà sớm một chút.

Ý niệm này vừa mới sinh ra, trong lòng của anh lập tức vô cùng ấm áp.

Nhà, cái từ này, là đáng quý đối với anh.

Nghĩ tới khuôn mặt non nớt của cô, nghĩ tới bây giờ cô đang làm gì ở trong nhà, anh cũng không quản bây giờ là mấy giờ, trực tiếp lái xe về.

Khi người Lĩnh Lâm nhìn thấy bước chân Quyền thiếu rồi đi thật nhanh trước thời gian, vô cùng giật mình há mồm ra. Người lẫn lộn trong Lĩnh Lâm ai mà không biết tổng giám đốc chưa đến giờ chắc chắn sẽ không rời đi, hôm nay lại rời đi trước hai giờ, đây thật sự kỳ quái.

Nhằm chán che cái miệng nhỏ nhắn khẽ ngáp, trong đôi mắt to trong suốt mông lung hơi nước, Lâm Hi đang nghe người phụ nữ Mã Kiều Thần này thao thao bất tuyệt nói sau ba giờ, mỗi một đánh về phía cô.

Liếc mắt nhìn Mã Kiều Thần vẫn nói không ngừng, Lâm Hi xoa xoa huyết thái dương sắp đau. Trần Tiêu ở bên cạnh cũng không bình tĩnh nữa, Mã Kiều Thần này có thể xong rồi không, không thấy đáng về rất buồn ngủ của tiểu thư nhà anh sao? Vẫn còn nói chuyện không ngừng, gây phiền cho người khác.

“Mã tiểu thư, cô nói nhiều những chuyện này như vậy làm gì, tiểu thư vốn nghe không hiểu, cô chính là trở về đi, tối nay có thể rất khuya Quyền thiếu mới trở về.” Một mực kể chút chuyện thế gia, cũng không quản tiểu thư nhà mình có nghe hiểu hay không, thật là đủ rồi.

Trần Tiêu có vẻ không nhịn được nói ra, thành công ngăn chặn cơ hội thao thao bất tuyệt nói tiếp của Mã Kiều Thần, ánh mắt cô thoáng tỏ vẻ buồn bã, nếu không phải Quyền thiếu tránh né không gặp cô, cô cần phải như vậy sao? Khó khăn lắm mới gặp được một cô gái nhỏ có thể giúp cô thuyết phục Quyền thiếu, có cơ hội có thể gần gũi hơn như thế, cô sao có thể bỏ qua.

Uống một ly trà ô long thượng đẳng, Mã Kiều Thần háng giọng một cái, cười tươi như hoa, “Quản gia Trần, tôi đang nói chuyện phiếm với Hi Hi, cũng không cố ý đợi Quyền thiếu.” Lời này rõ ràng nói hơi ngu xuẩn, nhưng cô chính là vì hiệu quả này, cô không phủ nhận cô nói nhảm nhiều như vậy chính là vì cho hết thời gian đợi Quyền thiếu trở lại.

Giọng nói trong trẻo, Quyền Hạo còn chưa bước vào cửa đã truyền đến tai anh, giọng nói quen thuộc này làm anh không khỏi nhũn mảy rậm, mỗi mông khẽ nhấp, “Mã Kiều Thần.”

Bước vào cửa, anh nhìn thấy gương mặt non nớt này, nhịp tim nhanh hơn một chút. Thấy được gương mặt hơi tuyệt mỹ, trong mắt anh xẹt qua vẻ chán ghét.

Nghe được âm thanh nhàn nhạt, Mã Kiều Thần mừng rỡ ngược mắt nhìn ra cửa, ngày gần đây vẫn không gặp được Quyền thiếu, cô thật sự càng ngày càng nóng nảy, bây giờ không có cảm giác nóng nảy, có một cảm giác vui sướng nhàn nhạt vây quanh tim cô.

Ba chữ “Mã Kiều Thần” này nói rất nhẹ, giống như không có cảm tình gì, nhưng chỉ có Mã Kiều Thần biết, đây là khúc dạo đầu của Quyền thiếu sinh lòng tức giận.

“Quyền thiếu, anh trở lại rồi.” Trong lòng Mã Kiều Thần biết rõ Quyền thiếu không thích cô tới tìm anh vì chuyện buồn bán của gia tộc, nhưng cô vẫn phải đi tìm anh. Cô vốn định đứng lên chạy thẳng đến trước mặt Quyền thiếu, liếc mắt nhìn Lâm Hi từ đầu đến cuối vẫn cười nhẹ ngồi bên cạnh, cô cứng rắn nhìn cử động định đứng lên.

Ánh mắt Lâm Hi rơi vào trên người Quyền Hạo, nụ cười nhẹ lập tức biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn không tỏ vẻ gì. Bị buộc tiếp nhận sự thật ở lại nhà họ Quyền, bây giờ nhìn thấy Quyền hạo đại thiếu nhà họ Quyền, tâm tình cô rất phức tạp, nên ghét bỏ đó, cần phải vô cảm?

Giọng nũng nịu của Mã Kiều Thần rõ ràng mang theo ý muốn cầu cạnh anh, Quyền Hạo hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến, anh tập trung nhìn Lâm Hi

nghiêm mặt không có nụ cười, trông mặt mới vừa rồi lạnh lẽo lập tức tràn ra rất nhiều nụ cười cung chiêu, độ cong khỏe môi cũng rất lớn, xem ra chính là đáng về cả người vui thích.

“Hi nhi, đã quen thuộc chưa?” Hi nhi của anh mới mười hai tuổi, lần đầu tiên rời nhà, lần đầu tiên rời đi cánh chim cha mẹ, tới nơi này là một hoàn cảnh xa lạ với cô, Hi nhi của anh có quen không?

Quyền Hạo ngồi ở bên cạnh cô, cô có thể ngửi thấy mùi thơm nước hoa nhàn nhạt trên người anh, giọng anh dịu dàng mang theo quan tâm, cô nghe rất không quen, vô cùng không quen! “Quen thì sao, không quen thì như thế nào?” Vấn đề này, cô chọn lựa hỏi ngược lại.

Dáng vẻ hếch cái mũi thanh tú lên của cô chọc Quyền Hạo cười, độ cong khỏe môi càng sâu hơn vừa rồi, bàn tay vuốt ve đầu cô, cảm giác rất tốt, nhiệt độ ấm áp xuyên qua lòng bàn tay truyền vào trong lòng anh, tim trong nháy mắt được ấm áp chất đầy, cảm giác thỏa mãn thật lớn xông lên đầu. “Mới đầu em sẽ không quen, về sau em sẽ thành thói quen.”

Quyền Hạo hiểu chán ghét trong lời nói của cô, cô chỉ đang náo loạn tính khí nhỏ.

Mất lộ ra cảm xúc không vui với hành động của Quyền Hạo, Lâm Hi liếc xéo về phía Mã Kiều Thần đang giương mắt nhìn, mím chặt môi hồng nói, “Mã Kiều Thần này tìm anh có chuyện.”

Trên mặt Quyền thiếu có một nụ cười như gió xuân này từ khi nào? Không phải anh ghét nhất người khác đụng chạm sao? Lời nói không hề lạnh lẽo lại lộ ra quan tâm thể mà lại phát ra từ trong miệng anh! Mã Kiều Thần thấy tất cả trước mắt thì cảm thấy thế giới này bắt đầu huyền ảo. Chỉ có điều cô đồng thời vô tay với phán đoán của mình, cô thật sự không đoán ai, cô gái nhỏ này thật sự có ảnh hưởng cực lớn với Quyền thiếu.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Ánh mắt Quyền Hạo khi rơi lên người Mã Kiều Thần thì không hề chứa cung chiêu nữa, chỉ có lạnh nhạt.

Khỏe miệng Mã Kiều Thần không nhịn được co quắp, ánh mắt lạnh nhạt này đúng là sự khác biệt khổng lồ với nụ cười vừa rồi. Liếc mắt nhìn Lâm Hi tỏ vẻ không vui, lại nhìn Quyền thiếu lạnh nhạt với cô, cô quyết định hôm nay không nói bất cứ chuyện gì, “Không có việc gì.”

Anh không hề thỏa mãn với vuốt ve đầu cô, bàn tay đi tới trên mặt cô, tham lam mà vuốt ve nhẹ nhẹ, cảm xúc mềm mại ấm áp khiến cho anh không nở buông tay.

Đối với Lâm Hi mà nói, Quyền Hạo chính là một người xa lạ vừa mới chung đụng hai ngày, tới hôm qua cùng giường chung gối với anh đó là vạn bất đắc dĩ, bây giờ đó, hạ thấp mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay sờ mặt cô không ngừng, mày đẹp nhíu chặt, tay nhỏ bé ghét bỏ đẩy bàn tay đó ra, vô cùng ghét bỏ nói, “Không được chạm vào tôi.”

Theo tiếng nói của cô rơi xuống, Dieffenhard lee quỳ đôn ánh mắt Quyền Hạo lặng lẽ phát sinh biến hóa, một ánh sáng hào hức không thấy rõ xẹt qua trong mắt anh, “Hi nhi, sao vậy?”

Tay của anh hơi khấn trương nắm tay trái của cô, lòng bàn tay dày rộng truyền đến nhiệt độ, cô càng thêm ghét bỏ, lực lớn hất tay anh ra. Nóng nảy ần núp nơi đáy lòng cô mấy ngày nay lập tức xông ra, nóng lòng phát tiết, cô luống cuống cầm ly trà trên bàn, tạt một cái lên gương mặt tuấn tú của Quyền Hạo.

“Tôi không thích anh chạm vào tôi.” Sau khi tạt xong, tay Lâm Hi tùy ý ném một cái, ném ly trà xuống đất.

Trên gương mặt điển trai của Quyền Hạo dính đầy nước trà, anh không tức giận, chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, “Hi nhi, hả giận chưa?”

Sau khi tạt hết nước trà, Lâm Hi lại hỏi hận, anh là đại thiếu gia của nhà họ Quyền, cô là một kẻ ăn xin, anh giết chết cô là chuyện bình thường, đều do anh đụng chạm khiến cho cô ghét mới như vậy. Anh tỏ vẻ không sao còn mang theo ý cười, trong lòng cô hoảng sợ.

“Anh có bị bệnh không.” Tiếng nói vừa mới hạ xuống, Lâm Hi không để ý xem Quyền Hạo có phản ứng gì, cô nhanh chóng đi lên lầu hai.

Trần Tiêu nhìn động tác liên tiếp của tiểu thư nhà mình, vẻ mặt cứng ngắc cười nhẹ, dáng vẻ hoảng hốt không nói ra được bất cứ lời gì. Nhìn trên mặt và trên người thiếu gia nhà mình cũng chảy xuôi nước trà thì anh hơi lắp bắp nói: “Thiếu... Thiếu gia... Tiểu thư nhỏ tuổi không hiểu chuyện, cô ấy không phải cố ý.”

“Tôi biết rõ.” Nhìn chăm chú vào bóng lưng vội vã rời đi của cô, Quyền thiếu nâng khỏe môi lên, trên mặt tạo thành nụ cười cung chiêu, quyền rũ mờ ám, không thèm để ý đến việc cô tạt nước trà lên người anh, “Chỉ cần cô ấy hả giận là được.”

Mã Kiều Thần đặt tất cả vào trong mắt hóa đá, mắt tròn tròn, không dám tin tất cả nhìn thấy trước mắt. Lúc nào thì Quyền thiếu vô cùng tôn quý thể mà lại lưu lạc đến bị một cô bé đối xử như vậy rồi hả? Thế giới này quả nhiên huyền ảo!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hơi quý dị

Trở về phòng, đang chân đang tay nằm thành hình chữ đại ở trên giường mềm mại, Lâm Hi chôn mặt vào trong chăn, giống như ảo não bủn xỉn. Cảm giác trên người nhiễm phải mùi thơm nhàn nhạt trên người Quyền Hạo, mùi thơm này người thấy khiến cho đáy lòng cô hơi ghét.

Mã Kiều Thần ở phòng khách lầu một, đang trong kinh ngạc kỳ quái tìm về thần trí, nhìn nước trà trên người Quyền thiếu, khóe miệng cô kéo ra, trên vẻ mặt tuyệt mỹ xuất hiện nụ cười lúng túng. Cô không phải cố ý, cô không phải cố ý ở hiện trường nhìn thấy Quyền thiếu bị cô gái nhỏ kia tạt nước trà.

Ở trong mắt Mã Kiều Thần, nụ cười như thiên thần trên khuôn mặt tuấn tú của Quyền thiếu quá mức quý dị, chỉ trong chớp lát, cô đã quên mất mục đích mình tới nơi này rồi, “Quyền thiếu, tôi đi trước.” Nói xong, Mã Kiều Thần nhanh chóng cầm túi xách ở bên cạnh lên, rồi đi thật nhanh như chạy trốn.

Mở tay phải ra, Quyền Hạo nhìn chăm chú vào lòng bàn tay mình, trong lòng bàn tay giống như còn lưu lại hơi ấm của cô, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, vẻ kiêu căng trên mặt mày biến mất, thay vào đó là dịu dàng.

Mất thấy tình cảnh ấy, Trần Tiêu kinh ngạc đến há miệng.

Trong mắt hàm chứa nụ cười giống như có thể mê hoặc lòng người, Quyền Hạo khẽ quay đầu nhìn về phía cầu thang lên lầu hai, đứng lên, đi về phía mục đích của anh.

Đứng trước cửa phòng cô, Quyền Hạo gõ cửa.

Khi Lâm Hi sắp ảo não, nghe được tiếng gõ cửa thì thần kinh lập tức khẩn trương theo phản xạ. Mới vừa rồi cô die nd da nl e q uy ydo n không nên tạt nước trà lên Quyền Hạo, bây giờ có người tới gõ cửa, không phải Quyền Hạo tới tìm cô tính sổ chứ? Trong lòng có suy nghĩ này, Lâm Hi nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn.

Quả nhiên, xúc động là ma quỷ!

Dù là ma quỷ như thế nào, bây giờ cô cũng phải đi mở cửa.

Giống như cho là hà tiện dùng sức vỗ một cái xuống giường, Lâm Hi ôm tâm trạng bị Quyền Hạo tính sổ xuống đất đi mở cửa. Khoảnh khắc khi cửa được mở ra, cô thật sự nhìn thấy Quyền Hạo trong dự đoán.

Chỉ cao đến bụng Quyền Hạo, Lâm Hi ngẩng mặt lên nhìn Quyền Hạo, ánh sáng đèn phòng ở chỗ sâu nơi đáy mắt dâng lên, cảnh giác hỏi, “Có chuyện gì sao?” Chồng lại Quyền Hạo khí thế cường đại, khí thế của cô rõ ràng không đủ sự cường đại của anh, cộng thêm mới vừa rồi tạt nước trà lên anh, sức lực của cô còn chưa đủ.

Ánh mắt đèn phòng như vậy, Quyền Hạo ngược lại nhớ tới mèo nhỏ giường nanh múa vuốt khi vừa tới hoàn cảnh xa lạ, giờ phút này lòng bị ám áp bao vây, cũng vui vẻ rồi, “Thân thể em yếu ớt, bây giờ đi nghỉ ngơi, đến giờ ăn cơm anh lại báo em.”

Chỗ bị nước trà làm dơ trên người anh cũng không ít, bây giờ lại giống như là người không bị làm sao nói chút lời quan tâm với cô, cô cũng muốn hoài nghi, đây rốt cuộc có phải là bản thân đại thiếu gia nhà họ Quyền hay không, lúc nào thì đại thiếu gia nhà họ Quyền để nói chuyện như vậy.

“A.” Khó hiểu đáp một tiếng, Lâm Hi nhanh chóng đóng cửa lại.

Trước mắt cửa bị đóng, anh và cô lại bị ngăn cách rồi. Trông mắt anh nhìn vết dơ bẩn trên áo mình, anh khẽ cong khóe miệng, trông mắt thâm thúy giống như biển rộng làm cho người ta đoán không ra lúc này tràn đầy cung chiêu.

Khi đến giờ ăn tối, Lâm Hi nghe được tiếng Quyền Hạo gọi cô ở ngoài cửa, bởi vì chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, đầu vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, cô bủn xỉn rồi giường.

Nhìn thấy cô gái bé nhỏ mắt mông lung đi ra, Quyền Hạo bật cười.

Bàn tay cầm bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô, cô không từ chối, là anh biết cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

Tay nhỏ bé của cô rất mềm, nắm tay cô như vậy, giống như anh và cô vốn là một thể.

Tim ấm áp, trống không đã bị lấp đầy.

Lâm Hi đưa tay phải không bị nắm dụi dụi mắt mông lung, mím mím môi hồng, dáng vẻ hoàn toàn chưa tỉnh ngủ, đáng yêu lại mê người, đặc biệt là ánh mắt long lanh giống như bị hơi nước mông lung phủ kín càng thêm khiến cho người ta thích.

Ngồi bên cạnh bàn ăn, thức ăn đủ sắc hương vị hoàn toàn không khơi gợi lên hứng thú của Lâm Hi, chớp lại chớp mắt to, hơi nước trong mắt giống như sắp hóa thành vũng nước suối chảy ra.

Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào dáng vẻ đáng yêu chưa tỉnh ngủ của cô, Quyền Hạo đưa mắt, Trần Tiêu lập tức bung tới một chậu nước ấm và một chiếc khăn lông mềm mại. Vò khăn lông, đi3nd@nl3qu.yd0n vắt khô, tay Quyền Hạo cầm khăn lông, nhẹ nhàng lau khuôn mặt mềm mại của cô.

Lực tay anh vừa vặn, lau đến khiến cho cô rất thoải mái, mắt buồn ngủ mông lung khi được khăn lau qua, lập tức rõ ràng không ít, đầu óc hỗn loạn cũng tỉnh táo. Chớp cũng không chớp mắt nhìn chăm chú vào mặt của Quyền Hạo, Lâm Hi cảm thấy không khỏi sợ hãi, trái tim nhỏ không khỏi gần như ngừng đập, kinh ngạc hiện lên trong mắt.

Cô tự nhận đáng về lúc này của mình không gọi lên nỗi hứng thú của anh, cũng tự nhận cô không có địa vị ở trong lòng Quyền Hạo, nhưng vì cái gì mà Quyền Hạo lại lau mặt giúp cô như vậy.

Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này... Quý dị!

Thân thể căng cứng rồi, Lâm Hi chớp chớp trông mắt đen xinh đẹp.

Cẩn thận lau sạch sẽ khuôn mặt của cô, Quyền Hạo giao khăn lông lại vào trong tay Trần Tiêu.

“Hi nhi, đây là cháo em thích, ăn nhiều một chút.” Thân là đại thiếu gia nhà họ Quyền quyền thế ngấp trời, muốn biết thói quen của một cô bé, chỉ là một chuyện dễ dàng.

Nhìn cháo đặt trước mặt, Lâm Hi nhú chặt chân mày. Người nào nói cho Quyền Hạo, cô thích nhất cháo hải sản hả? Người nào nói?! Cô cần phải diệt người kia, cô không thích nhất chính là cháo hải sản.

Từ chối món không thích ăn, Lâm Hi nghiêng đầu nhìn Quyền Hạo ngồi ở bên cạnh cô.

Ánh mắt chống lại của cô, dưới cái nhìn của Quyền Hạo, cô vẫn còn đang câu kinh với anh.

Cười khê, anh cầm cái muỗng lên, làm việc làm mà trước kia cho rằng cả đời này không có hội làm.

Cháo hải sản gần bên mép, dưới cái nhìn mong đợi cô há miệng của Quyền Hạo, Lâm Hi cau chặt chân mày, ghét bỏ nói, “Tôi không thích ăn cháo hải sản.” Chủ nhân thân thể này thích, cũng không nói lên cô thích.

Theo lời của cô nói ra, Trần Tiêu không dám tin nhìn chằm chằm vào.

Tất cả tài liệu về tiểu thư nhà mình, đều do anh phái người đi thu thập. Vậy mà hôm nay cô nói không thích ăn cháo hải sản, trong tài liệu cũng viết cô thích ăn cháo hải sản nhất.

Quyền Hạo nghe được Lâm Hi nói như vậy, nhìn chán ghét trong mắt cô, không hề giống như cô đang vì câu kinh với anh. Cô như vậy, là thật sự không thích ăn cháo hải sản.

Đề cái muỗng xuống, Quyền Hạo gấp tôm làm vị rất ngon vào trong chén của Lâm Hi.

Không ngờ hành động lần này của anh khiến Lâm Hi ghét bỏ nhú chặt chân mày hơn, quét một lần qua thức ăn trước mặt, khóe môi mím chặt nói, “Tôi không thích ăn những món ăn này.”

Hành động của Quyền Hạo khiến cho cô rất giật mình rất khẩn trương, nhưng cô tuyệt đối không uất ức mình, để mình ăn những món ăn mình không thích, nhất là hải sản gì đó...

Trần Tiêu đứng phục vụ ở bên cạnh, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) trông mắt đều sắp rớt xuống, lời của tiểu thư nhà mình không thể nghi ngờ chứng minh người anh phái đi tìm tài liệu đều sai lầm. Trên trán anh rơi xuống giọt mồ hôi lớn như hạt châu, anh khẩn trương nhìn thiếu gia nhà mình.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua thức ăn chuẩn bị vì nàng ở trên bàn, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún của cô, Quyền Hạo để đĩa xuống, nở nụ cười tron bóng như ngọc, dịu dàng hỏi, “Vậy Hi nhi thích ăn gì?”

Thì ra chỉ dựa vào người khác tìm tài liệu thì không thể tin hoàn toàn, không có chung đụng, anh không thể chân chính hiểu rõ cô. Hiểu rõ cô sao? Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt anh rực rỡ hơn một chút, thì ra anh lại vì hiểu rõ chuyện của cô mà cảm thấy vui vẻ như vậy.

Lâm Hi tình nguyện uất ức người khác cũng không chịu uất ức mình, báo ra tên đồ ăn liên tiếp.

“Trần Tiêu, lập tức kêu đầu bếp làm những món ăn này.” Chỉ cần là cô thích, anh đều đi thỏa mãn cô.

“Dạ, thiếu gia.” Trí nhớ của Trần Tiêu kinh người, đều nhớ hết tên món ăn mà tiểu thư nhà mình nói ra.

Người giúp việc lục tục bung thức ăn lên bàn, Lâm Hi hoài nghi liếc mắt nhìn Quyền Hạo, gương mặt tuấn tú rực rỡ của anh, cô cảm thấy rất quý dị, lạnh lẽo dần chạy lên não.

Cô chỉ là thứ anh mua được, cô tạt nước trà, anh không tức giận. Vẫn còn lau mặt cho cô, thậm chí bữa ăn tối do đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị bởi vì một câu nói của cô mà đổi đi.

Điều này thật sự quý dị!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Truyền thuyết về nhà họ Quyền

Dưới tình huống Lâm Hi vừa giặt mình vừa nghỉ ngơi, ăn bữa tối.

Nhận thức về Quyền Hạo của cô, cũng bị phá vỡ dưới hành động của Quyền Hạo.

Xin nói cho cô biết tại sao, tại sao Quyền Hạo phải săn sóc tỉ mỉ cô như vậy?

Đưa cô đến trước cửa phòng, Quyền Hạo hít sâu một hơi, khẽ khom lưng, dưới ánh mắt nghi hoặc của cô, môi dán lên trán cô, sau đó hôn chân mày cô từng tí một, anh không ngờ buong cô hương vị ngọt ngào ra.

Lâm Hi cố gắng để cho mình hết sức duy trì bình tĩnh, cảm giác ấm áp nơi chân mày, cô nổi lên một tảng da gà. Con mẹ nó! Quyền Hạo này không phải thật sự yêu trẻ con chứ.

Sắc mặt khiếp sợ của cô, anh nhàn nhạt cười một tiếng, “Hi nhi, ngủ ngon.”

Khi Quyền Hạo biến mất trong mắt cô thì Lâm Hi cảm giác mình sắp bị sợ đến hôn mê.

Trong đêm này, trong đầu Lâm Hi không ngừng nghĩ đến ba chữ yêu trẻ con, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoảng sợ. Bên kia, Quyền Hạo mang theo nụ cười thỏa mãn, ngủ thiếp đi.

Sáng sớm tỉnh lại, không nhìn thấy sự tồn tại của Quyền Hạo, Lâm Hi thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ cô cảm thấy nhà họ Quyền càng ngày càng quý đi, nhất là hành động Quyền Hạo làm ra khiến cho cô vừa kinh hoàng vừa hoảng sợ.

Ăn sáng xong, tiện thể uống xong thuốc, Lâm Hi đang xem hai bộ phim điện ảnh hài hước, rảnh rỗi không có việc gì làm quay ra vườn hoa. Đóa hoa xinh đẹp làm tâm tình buồn bực của cô vẫn không tốt, vấn đề Quyền Hạo rốt cuộc có phải yêu con nít không vẫn vậy khôn cô. [die,n; da.nlze.qurydo/mn](#)

Vườn hoa nhà họ Quyền dùng một số tiền lớn tạo ra, nơi này trồng đầy hoa đất giá, mỗi ngày đều có người làm vườn xử lý, chính lúc này vừa đúng có hai người làm vườn đang cắt tỉa cành hoa.

“Anh biết nhị tiểu thư vừa mới vào có thân phận gì không?” Người làm vườn Giáp cắt cành hoa, cảm thấy hơi nhàm chán, tìm một đề tài nói chuyện.

Nghe được bọn họ tán gẫu đến cô, Lâm Hi vốn chuẩn bị rời đi dừng bước chân lại, cô vốn không muốn nghe hai người họ nói chuyện, nhưng bây giờ bọn họ nói đến mình, cô đương nhiên muốn nghe một chút. Cô ngược lại tò mò, cô nhị tiểu thư đột nhiên xuất hiện, có thể khiến người khác suy đoán hay không.

“Tôi làm sao biết được.” Người làm vườn Ất ngưng cắt cành hoa, giang hai tay thoáng chốc đã mệt, “Nhà họ Quyền nhiều chuyện thần bí lắm.”

Nhà họ Quyền nhiều chuyện thần bí lắm! Lâm Hi hí hửng, trong lòng thầm nói, chuyện này đúng. Trải qua mấy ngàn năm vẫn luôn là thế gia xếp hạng thứ nhất ở Thiên triều, nói không có chuyện thần bí ai tin!

Người làm vườn Giáp gật đầu một cái, “Nhắc tới cũng đúng, nhà họ Quyền thật kỳ quái có một truyền thuyết, gần như mỗi một thời đại đều có người sống không quá bốn mươi tuổi.”

Nhà họ Quyền gần như mỗi một thời đại đều có người sống không quá bốn mươi tuổi đấy! Những lời này hoàn toàn khơi gợi lên hứng thú của Lâm Hi, trong lòng nổi lên gợn sóng, trong mắt lóe sáng loáng, cô muốn nghe chuyện về nhà họ Quyền nhiều hơn. Thời điểm trước kia khi cô là Lâm Hi Nhi, trà trộn trong giới thượng lưu xã hội, hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói đến truyền thuyết về nhà họ Quyền, nhưng tin đồn nhà họ Quyền gần như mỗi một thời đại đều có người sống không quá bốn mươi tuổi, cô mới nghe lần đầu.

Thật kỳ quái! Thế gia xếp hạng thứ nhất ở Thiên triều lại có tin đồn như thế này, khẳng định không phải là tin đồn không có căn cứ.

“Những người nhà họ Quyền sống không quá bốn mươi tuổi này nói tới cũng kỳ quái, từng người đều tự sát.” Bởi vì người làm vườn Ất làm lâu ở nhà họ Quyền, vẫn phải biết một chút chuyện bất quá nhỏ.

Người làm vườn Giáp rất rõ ràng không biết chuyện này, lòng hiếu kỳ lập tức dâng lên rồi, dùng cắt tỉa, trên mặt lóe lên tia sáng bất quá, “Người nhà họ Quyền luôn cao cao tại thượng, tay cầm quyền lớn, có cái gì nghĩ không ra mà cần tự sát?” Quyền có, tiền cũng có, còn có cái gì nghĩ không ra đây? Đừng bảo phụ nữ bất quá, thật ra thì đàn ông bất quá còn lợi hại hơn phụ nữ.

Người làm vườn Ất xem ra lớn hơn người làm vườn Giáp mười mấy tuổi, trong mắt lóe lên tia thông suốt, “Nhà họ Quyền vẫn có truyền thuyết, chỉ có điều là thật hay giả thì tôi không rõ ràng lắm.” Có một số việc tới điểm thì dừng là tốt, biết được quá nhiều cũng không tốt cho mình.

Người làm vườn Giáp không nghe được bất quá khác, thất vọng nhìn người làm vườn Ất, “Anh cứ nói đi, dù sao ở đây cũng không có người khác.”

Cặp mắt vừa ngước lên, người làm vườn Ất dường như bị sợ hãi, trong mắt lộ ra hoảng sợ, cây kéo trong tay rớt xuống dưới đất, trán chảy ra từng giọt

mồ hôi lớn, môi trắng bệch khê mở, “Thiếu gia.”

Người làm vườn Giáp cho rằng người làm vườn Át đang tìm có, không nhận được liếc mắt, thờ ơ nói, “Thiếu gia không có ở đây, anh kêu thiếu gia cái gì.” Tầm mắt tùy ý liếc về phía phương hướng người làm vườn Át nhìn, vừa nhìn, người làm vườn Giáp giống như có cảm giác vạn tên xuyên tim, cây kéo trong tay cũng rớt xuống đất, mặt tràn đầy hoảng sợ.

Thấy hai người làm vườn đều hoảng sợ nhìn về phía cô, Lâm Hi quay đầu lại nhìn, thấy được Quyền Hạo vẻ mặt lạnh như băng, trên người tản ra hơi thở người lạ chớ tới gần. Cô hơi kinh ngạc, theo bản năng nhú mày, “Không phải anh đi ra ngoài sao?” Cô còn muốn nghe hai người làm vườn này bát quái tiếp, bây giờ Quyền Hạo xuất hiện, bát quái này dĩ nhiên không nghe nổi nữa.

Buổi sáng tinh thần của anh hơi không tập trung, khi đến giờ cơm trưa, muốn trở lại nhìn cô một chút. dĩn~d@n`l3q2ly'd0n

Đi đến phòng cô tìm cô, cô không có ở đây, được Trần Tiêu nói cho biết cô đang tản bộ trong vườn hoa, anh lại tới đây tìm cô. Thấy bóng lưng gầy yếu của cô, anh đau lòng từng cơn, vẻ mặt nghiêm túc nghe hai người làm vườn nói chuyện của cô, lòng của anh đột nhiên luống cuống, bởi vì hai người làm vườn đang nói tới truyền thuyết của nhà họ Quyền.

Cô hỏi thăm, khoe môi anh nhếch lên, trong tròng mắt sâu xa như biển che giấu tàn nhẫn, đuôi khoe mắt như mũi tên nhọn hung hăng cắm lên người hai người làm vườn, “Anh trở lại ăn cơm với em.”

Chớp mắt một cái, Lâm Hi rõ ràng cho thấy không tin Quyền Hạo lấy cái cơ này.

Cảm thấy hai người làm vườn sợ hãi, cô nhìn Quyền Hạo từ đầu đến chân mấy lần. Trong lòng cảm thấy kỳ quái, truyền thuyết của nhà họ Quyền là bí mật của nhà họ Quyền không thể nói sao?

Thấy vẻ mặt đang suy tư của cô, anh không biết cô nghe được hai người làm vườn này nói bao nhiêu, tim của anh khê co rút, ngoài mặt vẫn mỉm cười như tắm gió xuân, “Hi nhi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Ừ.” Không từ chối, không tức giận, Lâm Hi đáp một tiếng rất nhạt.

Kéo tay nhỏ bé của cô, hai người rất ấm áp đi tới phòng ăn.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng một lớn một nhỏ rời đi, trên người hai người làm vườn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Thức ăn rất nhẹ, chính là khẩu vị Lâm Hi thích, nhưng bữa cơm này cô ăn hơi không hợp khẩu vị, đầy trong đầu cô đều là lời hai người làm vườn này nói, truyền thuyết của nhà họ Quyền rốt cuộc là thật hay giả. Thế gia xếp hạng nhất ở Thiên triều, chẳng lẽ cũng có những truyền thuyết máu chó kia?

Ăn cơm trưa với cô xong, anh đưa cô trở về phòng ngủ, để cho cô nghỉ ngơi, mà anh một lần nữa trở lại phòng khách lầu một, đứng phía sau nhiều người làm và Trần Tiêu, bọn họ đều là người phục vụ hàng năm ở biệt thự này.

“Ai cho phép các người tùy ý thảo luận chuyện nhà họ Quyền vậy?” Chuyện xảy ra vào một giờ trước, giống như đang hiện lên trước mắt.

Trần Tiêu đứng đầu đầy lòng hơi hoảng hốt, thừa dịp đứng bên cạnh, trong lòng không khỏi nghĩ, là có người nói huyền thuyên trước mặt tiểu thư sao, “Thiếu gia, vậy nên xử lý bọn họ như thế nào?”

Quyền Hạo chỉ nghe, khoe môi hơi vênh lên, hiện lên một ý cười quỷ dị, anh không nói, xoay người lại, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào những người ngay cả thờ gắp cũng không dám. Trong tay cầm một chiếc thuốc bạc hà, khói mù bay lên, che giấu vẻ mặt của anh. Sau làn khói mù lượn lờ, chỉ thấy một khuôn mặt vô cùng tuần tú hiện ra vẻ trắng xanh.

Khói mù vòng quanh trong thư phòng, lạnh lẽo như núi hoang vậy, làm cho người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, cảm giác bị áp bức trên người anh càng ngày càng nặng.

Hai người làm vườn cắt tia cảnh hoa trong vườn hoa một giờ trước, bây giờ nom nớp lo sợ đứng ở đây. Bọn họ thật sự không nghĩ đến, bọn họ chỉ tùy ý bát quái một lần, nhưng không ngờ bị tiểu thư và thiếu gia nghe được.

“Trần Tiêu.” Sau khi Quyền Hạo hít một hơi khói, đột nhiên mở miệng lạnh giọng hỏi, “Anh ở nhà họ Quyền đã bao lâu rồi?” dieendaanleequydonn

Trần Tiêu hơi khựng lại, hơi không hiểu ý tứ của thiếu gia nhà mình, nhưng vẫn thành thật trả lời, “Tám năm rồi.” Năm nay anh hai mươi tám tuổi, đã dốc sức phục vụ cho Quyền thiếu tám năm rồi.

Quyền Hạo nghe xong cười, nụ cười quỷ quái, lộ ra lạnh lẽo như ma quỷ, làm cho người ta không rét mà run.

“Tám năm rồi, anh còn không biết nhà họ Quyền cần chính là người làm như thế nào sao?” Khoe môi bên phải của anh hơi nhếch, yêu nghiệt lại châm chọc.

Khí thế của anh quá mức bén nhọn, lúc này càng làm cho người ở chỗ này đông thành băng, “Dám nói lung tung ở trước mặt hoặc sau lưng cô ấy, anh nói người làm như vậy ở lại nhà họ Quyền có ích lợi gì?”

Trần Tiêu bị sợ đến tâm kinh đảm khiêu *, suy đoán trong lòng được chứng thực, mồ hôi hột nhỏ giọt xuống đất, mọi người chỉ cảm thấy trên đầu quạ

tím nhảy lên sợ hãi. Hai người làm vườn bắt quả trong vườn hoa càng thêm hoảng hốt trong lòng, sợ đến không xong.

(*) tâm kinh đảm khiêu: cực kỳ hoảng sợ.

“Quy củ nhà họ Quyền, anh càng nên hiểu.” Lạnh lùng quét mắt nhìn cả đám người làm, khí áp trên người Quyền Hạo cũng càng ngày càng thấp.

“Thiếu gia, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, xin ngài cho tôi thêm một cơ hội.” Trần Tiêu không chịu nổi khí áp như vậy, trong lòng anh run rẩy, ngoài mặt vẫn cố hết sức giả bộ như không có chuyện gì nói.

Những người làm lấm mồm kia nhất định sẽ bị đá ra khỏi đế đô, cả đời cũng không thể bước vào đế đô, về phần cuộc sống sau này của bọn họ như thế nào, cái này phải xem tâm tình của Quyền thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bị bắt nạt

Trải qua một tuần chung đụng, cô cũng có hiểu rõ nhỏ về Quyền Hạo, rõ ràng không phải yêu trẻ con, nhưng lại luôn ưa thích làm cho cô cho rằng anh chính là như vậy. Cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy, người nhà họ Quyền đều coi cô là nhị tiểu thư chân chính mà đối đãi. Tình huống này, cô hơi không rõ, cô chỉ là một nhị tiểu thư đột nhiên xuất hiện, tại sao người nhà họ Quyền lại đối xử tôn kính với cô như vậy?

Trong phòng làm việc rộng rãi, Lâm Hi ngồi gần cửa sổ, tay nhỏ bé chống cằm nhón, mắt to sáng trong suốt vẫn nhìn bên ngoài, ánh sáng nhiều màu thỉnh thoảng lưu chuyển trong mắt, xem ra, cô đang hết sức chăm chú nhìn phong cảnh lầu dưới. Thật ra thì không phải, cô đang suy tư, tại sao cô phải đi học một lần nữa?!

Không sai, vào tối hôm qua, Trần Tiêu vô tình nói ra một câu với Quyền Hạo, nói bây giờ cô đã đến tuổi đi học rồi, sau đó Quyền Hạo như thần tốc độ, bố trí cô có tên trong danh sách trường học Lĩnh Lâm.

Trường học Lĩnh Lâm là trường học tư nhân tốt nhất đế đô, cũng là nơi tập trung của quyền quý nhị đại *, tài nguyên giáo dục ở nơi này tốt nhất Thiên triều. Bây giờ cô học lớp bảy **, nói cách khác muốn cô chung đụng với một đám con nít ba năm.

(*) quyền quý nhị đại: Quyền quý đời thứ hai

(**) Chế độ cấp học của Trung Quốc, cấp 1 sáu năm, cấp 2 ba năm, cấp 3 ba năm. Từng cấp học chia theo năm nhất cấp 1, năm nhất cấp 2, năm nhất cấp 3..., năm nhất cấp 2 tương đương với lớp 7 theo cấp học bên mình.

Trần Tiêu đang nhấn nhủ chuyện cần chú ý với Lý Tiểu thân là chủ nhiệm ban một, đuôi khóe mắt thỉnh thoảng liếc về phía tiểu thư nhà mình. Một tuần chung đụng này, anh cũng có chút hiểu biết về tiểu thư nhà mình, sắc mặt bình tĩnh mang theo cười nhạt của cô, thường thường là nguy hiểm nhất.

Lý Tiểu nhìn Lâm Hi ngồi tại chỗ, nghi ngờ trong lòng dâng lên, nếu là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, vậy tại sao không phải họ Quyền, thân thể giống như mầm đậu này cũng không giống đứa bé mười hai tuổi nên có, xem ra ngược lại giống như đứa bé tám chín tuổi hơn. Ánh mắt lạnh nhạt lại giống như người trưởng thành, khiến Lý Tiểu nhìn không hiểu. die~nd a4nle^q u21ydo^~n

Trường học Lĩnh Lâm bố trí cấp một, cấp hai, cấp ba, đại học, người có thể đi vào ban một tuyệt đối là người có vị trí tầng lớp trên trong vòng quyền quý. Bà thân là chủ nhiệm ban một, bà nhất định có chỗ hơn người, đó chính là đứng đầu quyền quý nhị đại không thể đắc tội.

Nói chuyện cần chú ý với Lý Tiểu xong, Trần Tiêu đi tới trước mặt tiểu thư nhà mình, nở nụ cười nhàn nhạt, “Tiểu thư, bây giờ tôi đưa cô đi phòng học.”

Đứng lên, Lâm Hi hơi vênh khé môi, nở một nụ cười vui vẻ, “Ừ.”

Lúc này, đã là thời gian lên lớp rồi, khi Lâm Hi và Trần Tiêu đi vào trong phòng học thì các bạn đang nghiêm túc học tập không rảnh để ý đến bọn họ, mà giáo viên đang ở trên bục giảng thấy có học sinh mới vào, tay đang cầm phấn viết chữ khẽ dừng lại một chút, khẽ mỉm cười với hai người Lâm Hi và Trần Tiêu, nhưng không định giới thiệu học sinh mới tới này.

Lâm Hi ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Trần Tiêu làm xong chuyện nên làm vì cô, nên rời đi.

Quét mắt nhìn những đứa trẻ nhỏ non nớt trong lớp một lần, cô mở sách tập của mình ra, tầm mắt thì nhìn ra ngoài cửa sổ, tất cả trên bục giảng không có liên quan gì đến cô. Khi cô là Lâm Hi Nhi, mười tám tuổi đã tốt nghiệp đại học, bây giờ học tập một lần nữa, cũng chỉ là ôn lại một thời còn là học sinh.

Một tiết số học kết thúc khi Lâm Hi đang ngẩn người nhìn cửa sổ, tan lớp, các con em quyền quý trong lớp học dĩ nhiên không ngồi yên, nên đùa giỡn thì đùa giỡn, nên nói chuyện yêu đương thì nói chuyện yêu đương.

Nhìn một đôi trẻ con đang ầm giọng nói lời tâm tình nhỏ nhẹ thì Lâm Hi không khỏi cười khẽ, cong khé môi lên châm chọc, đứa nhỏ bây giờ đúng là

thành thực sớm, mới năm đầu cấp hai thôi nói chuyện yêu đương cũng không ít.

Người chung quanh chơi thành một nhóm, cô là người mới tới nên không gây nên sự chú ý của những người này. Cô mở nắp bình nước, đang đưa lên môi chuẩn bị uống nước. Nào có thể đoán được hai đứa nhỏ đang náo loạn, khi qua chỗ cô ngồi thì thiếu thận trọng va một phát vào khuỷu tay cô, nước sôi không cẩn thận đổ hết lên cả người cô.

Hạ thấp trông mắt nhìn chăm chú vào cổ áo ướt đẫm, Lâm Hi không khỏi đầu đầy vạch đen ngược mắt lên nhìn đầu sỏ gây họa đang đứng vững vàng ở trước mặt cô.

Nam Cung Y và Dương Tử Đan cũng không ngờ tới kết quả như vậy, hai người ngừng đùa giỡn, nhìn cô gái bị ướt đẫm áo trước mắt, trên mặt không hề có một chút áy náy nào, mà rất phách lối nhếch nhếch môi lên, ánh sáng khinh thường đảo trong mắt.

Lâm Hi nội tâm đã là người trưởng thành nhìn thấy đáng về hai đứa nhỏ này như vậy, dù trong lòng thành thực nữa cũng hơi tức giận.

“Ai bảo mày uống nước, đáng đời khiến cho cả người mày đều là nước.” Giọng Nam Cung Y rất căm ghét nói, ánh mắt kia giống như nhìn thấy con ruồi chết càng thêm tò về trực tiếp ra. die nda nle equ ydo nn

Cái này! Còn già mồm át lẽ phải đúng không!

Cầm bình nước sôi trống rỗng trong tay đặt lên bàn, cô mím chặt môi hồng.

Đứa trẻ đáng ghét! Quyền quý nhị đại đáng ghét!

Nam Cung Y và Dương Tử Đan mười hai tuổi đều xuất thân từ gia đình quan lại, từ nhỏ đã có năng lực nhìn người, giờ phút này thấy chán ghét trong mắt Lâm Hi thì khề nheo mắt lại, đáng về cao ngạo không ai bì nổi coi khinh Lâm Hi, “Khó chịu sao, ngu ngốc, đánh tao đi.” Dương Tử Đan cười lạnh nói.

Con em quyền quý trong ba giới chính thương hắc, bọn họ gần như đều biết, mà Lâm Hi mới tới bọn họ chưa từng thấy, khả năng cực lớn là con riêng một gia tộc nào đó, cho nên bọn họ mới dám phách lối như vậy.

Lâm Hi không tỏ vẻ gì vỗ vỗ quần áo trên người, đứng lên, quét mắt nhìn hai đứa nhỏ đáng về không ai bì nổi này, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn cười. Cô đã thấy nhiều con nhà giàu, nhưng con em quyền quý như vậy thật sự thông minh không cao.

Nước trên người không tạo thành tổn thương gì cho cô, cô lười phải so đo với hai đứa nhỏ này, cầm khăn giấy lên rồi đi tới toilet.

Nam Cung Y và Dương Tử Đan đều không hẹn mà cùng nhìn chăm chú vào Lâm Hi đi về phía cửa phòng học, trong lòng càng thêm nhận định, người mới tới này, không phải là con gái riêng được cưng chiều, chính là trong nhà không có bao nhiêu quyền thế, hoặc trong nhà bỏ ra rất nhiều sức lực mới vào được ban một.

“Xem ra trong nhà cô nhóc này không có bối cảnh gì, cho dù bị bắt nạt cũng không sao cả.” Nam Cung Y và Dương Tử Đan liếc mắt nhìn nhau, đưa ra kết luận này.

Ở trong chỗ rửa tay, Lâm Hi lau sạch sẽ nước trên người, quần áo ướt rồi không có cách nào thay, xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cho Trần Tiêu, để cho anh mang quần áo tới đây.

Trong thời gian nghỉ rất náo nhiệt, đi ở trên hành lang, Lâm Hi mỉm cười chuẩn bị trở về phòng học.

Trong ban một, đang trình diễn một trò kịch.

Nam Cung Y thấy đáng về nước mắt chảy ròng ròng của Cung Tuyết, tức giận trong lòng lập tức xông lên, cầm quyển sách trên bàn đập về phía Cung Tuyết, Cung Tuyết theo bản năng cúi đầu, quyển sách bay tà tà qua đầu Cung Tuyết đập lên cửa. d1en d4nl 3q21y d0n

Cung Tuyết vừa mới né tránh, cũng biết hồng chuyện rồi, ai không biết tính khí dữ dội của Nam Cung Y, bây giờ cậu ấy tức giận, muốn chinh cô, cô cũng không có cách nào. Cô đưa ánh mắt cầu cứu về phía mấy bé trai đang chặc chặc lắc đầu, trong lòng càng thêm sợ đến đòi mạng, thân thể không tự chủ run rẩy.

Dương Tử Đan tiếc hận lắc lắc đầu, châm chọc nói, “Cung Tuyết, nhìn cậu còn rất thông minh, không ngờ lại là một đầu gỗ, hôm nay Y thiếu không thoải mái, cậu cứ để cho cậu ấy đập xuống, cũng sẽ không làm sao cả, ai bảo cậu bắt cá hai tay sau lưng cậu ấy.”

Trong mắt Cung Tuyết có ảo não và sợ hãi thật sâu, lúc ấy cô không nên rẽ ngang, cho rằng bằng vào về thùy nị của mình, có thể đồng thời bám lấy hai thiếu gia có tiền có thế, ai biết bị Nam Cung Y phát hiện, bây giờ cô hối hận cũng không kịp rồi.

Lâm Hi còn thiếu mấy bước đã đi đến cửa phòng học nghe được đoạn đối thoại này, sờ lên gương mặt trơn mềm, trong lòng cảm thán, đứa nhỏ bây giờ, không chỉ có yêu sớm, ngay cả bắt cá hai tay cũng sớm học xong.

Nam Cung Y thấy Cung Tuyết thật lâu không lên tiếng, trong lòng càng thêm tức giận, ánh mắt âm u không rõ nhìn thẳng về phía Cung Tuyết đang quỳ sấp ở cửa ra vào. Cậu là người thừa kế của nhà Nam Cung, từ nhỏ đã là thiên kiều chi tử *, lần đầu tiên yêu, sao có thể bị người đùa giỡn, đây không thể nghi ngờ là vô cùng nhục nhã. Vì mặt mũi, cậu cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho con đĩ Cung Tuyết này.

(*) thiên kiều chi tử: Con cung của trời

Thuận tay cầm máy tính bảng đặt ở trên bàn, Nam Cung Y hung hăng đập về phía Cung Tuyết, cũng không lường trước phương hướng lệch rồi, thật đúng lúc, Lâm Hi vừa đi tới cửa, máy tính bảng thẳng tắp nện lên trán cô.

Lâm Hi vừa đi đến cửa, đang định nhìn rõ xảy ra chuyện gì, cái trán đã bị tập kích, truyền đến đau đớn, lượng máu tươi lớn phun ra, nghe thấy tiếng vang của đồ rơi trên đất, lửa giận trong lòng cô cũng bị kích thích phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Không sợ hãi

“Người nào con mẹ nó đập đồ loạn?” Sờ lên vết thương trên trán, cùng với máu tươi trên mặt, đau đớn trên trán, máy tính bảng hoàn hảo không tồn tại trên mặt đất, đều khiến Lâm Hi không nhận được bộc phát.

Mọi người thấy Nam Cung Y ngộ thương Lâm Hi, trong lòng nói thẳng cô xui xẻo.

Trong ban một, Nam Cung Y tồn tại như một bá vương, gia thế của bọn họ không bằng Nam Cung Y, tất nhiên sẽ không ai đối nghịch với cậu ta. Mà người mới tới, nhìn một cái rõ ràng không phải là con em quyền quý gì, bây giờ bị máy tính bảng đập, cũng không thể tìm Nam Cung Y gây phiền phức.

Nam Cung Y nhìn về mặt máu tươi của Lâm Hi, cười lạnh một tiếng, cực kỳ phách lối nói, “Ta đập, thế nào?” Không biết thông qua cách thức nào đi vào Lĩnh Lâm, đập cho một cái cho dù chết cũng không có chuyện gì, nếu trách thì trách bối cảnh của cô ta không thâm hậu như của cậu.

Lòng bàn tay có vết máu, cực kỳ chói mắt, Lâm Hi mạnh mẽ kiềm chế lửa giận sắp bùng nổ, cô khẽ cong khóe môi lên, “Mày rất chảnh đấy!” Trong tròng mắt long lanh như nước lộ ra vẻ hung ác, toàn thân tản ra hơi thở lạnh như băng.

Cô gái nhỏ trước mắt có sắc mặt tỉnh táo và rét lạnh trong mắt, Nam Cung Y không nhìn vào mắt, cậu ngẩng đầu thật cao, khinh thường Lâm Hi, “Tao cứ chảnh như thế thì sao?” Đối với người không có bối cảnh thâm hậu như mình, cậu được chảnh.

Người chung quanh nhìn dáng vẻ cứng rắn nghiêng lợi của Lâm Hi, không khỏi há hê bật cười, mà Cung Tuyết còn đang quỳ sấp trên đất đã bị tình cảnh trước mắt hù dọa ngây người, trong lòng không khỏi nghĩ, nếu như máy tính bảng này đập trên đầu mình, cô có thể cũng chảy máu tươi không. dinendian.loqjdJon

Người được mùi máu tươi, Nam Cung Y điên cuồng, không hề có dáng vẻ định nói xin lỗi, lửa giận của Lâm Hi hoàn toàn không kiềm chế được rồi. Con mẹ nó, chơi cô toàn người là nước cô không so đo, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Chảnh cái gì mà chảnh, mày muốn tìm chết đúng không, tao thành toàn cho mày.”

Giọng nói tràn đầy tức giận vừa dứt, Lâm Hi nhanh chóng nhặt máy tính bảng trên đất lên, nhắm ngay vào đầu Nam Cung Y, dùng sức đập.

Con mẹ nó, sống lại gặp phải cha mẹ vô lương thì thôi, bị buộc ở cùng một chỗ với Quyền Hạo cũng cho qua, nhưng bị một đứa nhỏ vênh vác tự cao tự đại bắt nạt, vậy thì tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được.

Chỉ có thể nói Lâm Hi đập quá chuẩn rồi, máy tính bảng này làm vũ khí sắc bén đập người đã thành công nện lên trán Nam Cung Y, cậu ta cũng chảy ra một lượng lớn máu tươi, trên gương mặt đẹp trai và non nớt hiện đầy máu tươi, chỉ có điều còn không bằng Lâm Hi.

Nam Cung Y từ khi sinh ra đến nay luôn cao cao tại thượng, từ nhỏ chưa từng bị người đối xử như vậy, còn là một con nhóc mà cậu cho rằng bối cảnh không vững chắc bằng cậu đối xử như vậy, cậu càng thêm tức giận đến điên rồi, “Đánh chết nó.” Cậu khi giận dữ không thèm để ý đến Cung Tuyết bắt cả hai tay nữa, giờ phút này cậu phải làm chính là đánh chết con nhóc chết tiệt dám đập cậu.

Dương Tử Đan nhìn máu tươi trên mặt Nam Cung Y, sợ ngây người. Nhìn Lâm Hi lửa giận tràn đầy giống vậy, cậu lạnh lùng lên tiếng, “Con nhóc chết tiệt kia, mày ngoan ngoãn để cho Y thiếu đập không phải rất tốt sao, đến lúc đó còn có thể cầm một món tiền lớn, bây giờ mày nhìn xem, chuyện tốt đẹp cũng bị mày phá hỏng.”

Nam Cung Y và Dương Tử Đan đều là nhân vật thủ lĩnh trong ban một, lúc này Nam Cung Y mở miệng muốn đánh chết Lâm Hi, mọi người vẫn luôn hướng về sợ hãi Nam Cung Y, đương nhiên rất nghe lời xông lên một loạt, chuẩn bị đánh ngã Lâm Hi dám đập Y thiếu.

Những người tiến lên đều thuộc phái Nam Cung Y, không ra tay cũng thờ ơ lạnh nhạt, không làm rõ ràng thân phận của đối phương mà tùy tiện hành động, tuyệt đối là hành động ngu xuẩn.

Liếc nhìn một đám đứa nhỏ vây quanh cô, trong lòng Lâm Hi dâng lên khí lạnh.

Cũng chỉ là một đám đũa nhỏ, đã muốn vây đánh cô, nghĩ khá lắm.

Thân thể nhỏ gầy yếu như đậu cô ve, bởi vì tức giận nên bộc phát ra năng lượng khổng lồ, búng vào nhiều năm khổ luyện công phu, Lâm Hi không tốn công sức đã đánh ngã đám đũa nhỏ vây đánh cô.

Nam Cung Y che vết thương không buông không dám tin nhìn đám người hầu của mình đều bị đánh ngã, thân thể nhỏ nhỏ này lại bộc phát ra năng lượng to lớn như vậy, cậu giận dữ rồi, ánh mắt bắn ra hung ác, “Con nhóc chết tiệt kia, mày chờ đó.” diee ndda fnleeq uysd doon

Dương Tử Đan cũng tỏ vẻ không thể tin được, đám người hầu té xuống đất kia đều đau buồn, lòng cậu hung ác, đi tới trước mặt Lâm Hi cao đến bả vai mình, giơ tay lên định cho Lâm Hi một bạt tai.

Che cái trán vẫn chảy máu ròng ròng, Lâm Hi mím môi mắt lạnh nhìn mọi người một vòng, Nam Cung Y tràn đầy uy hiếp không cam lòng, cô không xem trong mắt. Đũa nhỏ chết tiệt, còn nhỏ tuổi đã muốn trở thành playboy, vậy cũng đừng trách cô không khách khí.

Dương Tử Đan muốn giúp Nam Cung Y hả giận đi tới trước mặt cô, hành vi của cậu ta đã nói rõ cậu ta định làm gì, cậu ta còn chưa ra tay, tay đã bị cô nhẹ nhõm túm lại, “Mày muốn tìm đánh đúng không.”

Lâm Hi trải qua một trận quần đấu lại không có chuyện gì, tàn nhẫn trong mắt vẫn rất có thể hù dọa người, Dương Tử Đan bị khí thế cường đại này trấn áp rồi, nuốt một ngụm nước miếng. Chẳng ai có thể nghĩ tới một cô gái nhỏ chỉ chừng tám chín tuổi lại có bản lĩnh lợi hại như thế, ý định muốn giúp Nam Cung Y hả giận mất đi.

Quần đấu cuối cùng lại bị một cô bé lật ngược, đưa tới sự chú ý của các lớp khác, khi kết thúc, đương nhiên có người đi báo cho giáo viên.

Lý Tiểu đang phê sửa bài tập, đột nhiên có học sinh tới nói cho bà biết, lúc này trong ban một của bà đang trình diễn tiết mục quần đấu, vội vàng bỏ bút đỏ chấm bài tập xuống, nhanh chóng đi về phía lớp học.

Mới vừa tới cửa phòng học, bà nhìn thấy học sinh bị thương ngã xuống đất dường như rất nghiêm trọng, còn có Lâm Hi nhị tiểu thư nhà họ Quyền sáng nay vừa mới tới trên trán đều là máu, cô bé túm tay Dương Tử Đan, không khí giữa hai người cũng tương đối kỳ quái. Đào mắt vừa nhìn trên mặt Nam Cung Y cũng toàn là máu, Lý Tiểu sắp ngất ngẫn cả người.

Đây là xảy ra chuyện gì?!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lý Tiểu nghiêm giọng hỏi.

Mọi người thấy chủ nhiệm tới, học sinh ngã xuống đất rồi rít đứng lên, Lâm Hi ghét bỏ buông tay Dương Tử Đan.

Còn Nam Cung Y hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Hi, “Cô giáo, cô xem cậu ta, vừa mới tới đã gây chuyện, còn đánh em bị thương, chuyện này nên xử lý như thế nào?” Linh Lâm do nhà họ Quyền xây dựng, vào đây đi học rất nhiều đều thuộc về phe phái nhà họ Quyền, bọn họ cũng không dám gây chuyện ở đây, mà giáo viên Linh Lâm cũng phải đối xử tôn kính.

“Cô giáo, học sinh mới tới đánh chúng em bị thương, lần này trường học nhất định phải cho chúng em một câu trả lời thỏa đáng” Dương Tử Đan tức giận nói giúp.

“Cô giáo, cô xem cậu ta...”

“Cô giáo,...”

“Cô giáo,....”

Các con em quyền quý bị Lâm Hi đánh bị thương không ngừng tố cáo với Lý Tiểu, nụ cười của Lý Tiểu cũng sắp đen thui. Nhìn máu tươi trên mặt Lâm Hi, bà chỉ cảm thấy đầu cũng đau nhức. Một đứa học sinh nơi này bà cũng không thể đắc tội, nhưng Lâm Hi bà càng không thể đắc tội, trường học này vốn của nhà họ Quyền, mà một đám con em quyền quý vô pháp vô thiên này lại dám đánh nhị tiểu thư nhà họ Quyền, đây là không muốn lẫn lộn nữa.

“Được rồi, đừng nói nữa. Nam Cung Y, Lâm Hi, hai em đều đến phòng làm việc của cô.” Suy nghĩ một chút, Lý Tiểu chỉ có thể gọi hai đứa đến phòng làm việc, biết rõ chân tướng trước. Một cô gái nhỏ nhu nhu nhược nhược có thể đánh ngã nhiều người như vậy, vậy thật sự là chuyện kỳ quái. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Ở Linh Lâm dạy chính là tôn sư trọng đạo, bị Lý Tiểu quát lớn một trận, học sinh cũng không dám thốt lên gì.

Nam Cung Y và Lâm Hi cùng che vết thương trên trán đi theo Lý Tiểu về phòng làm việc, trong mắt hai người đều hết sức chán ghét.

Trong phòng làm việc, nhìn Nam Cung Y và Lâm Hi đã băng bó kỹ vết thương trước mặt bà, Lý Tiểu rất bất đắc dĩ. Một là vị nhị tiểu thư không biết như thế nào của nhà họ Quyền, một là người thừa kế nhà Nam Cung vẫn đi theo nhà họ Quyền, hai người ở trong cùng một lớp trong khoảng thời gian ngắn nổi lên mâu thuẫn, chuyện này thật sự rất khó xử lý.

“Hai em nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thưa cô, đều là lỗi của Lâm Hi, em chỉ không cẩn thận nên quyền sách lên người cậu ấy, cậu ấy lại lấy máy tính báng đập em, còn đánh bị thương mấy

bạn Tử Đan.” Nam Cung Y cảm tức nhìn Lâm Hi tỏ vẻ lạnh nhạt, lửa giận trong lòng bùng bùng thiêu đốt, mở miệng chính là đẩy toàn bộ tội lỗi lên người Lâm Hi. Cây vào bối cảnh vững vàng của mình, Nam Cung Y không hề sợ hãi khiêu khích nhìn Lâm Hi.

Nghe lời đổi trắng thay đen, Lâm Hi buồn cười.

Mà Lý Tiểu thì xạm mặt lại, thật sự đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chạy đến bệnh viện

Nghe được điện thoại của Lý Tiểu thì Trần Tiêu không thêm để ý tới, cho rằng nhất định là do tiểu thư nhà mình có căn dặn gì rồi, nhưng khi nghe thấy tiểu thư nhà mình bị thương thì anh bị sợ đến thiếu chút nữa ném rơi điện thoại di động.

“Cái gì! Tiểu thư nhà tôi bị thương? Kê nào không có mắt dám động đến cô ấy?” Anh vừa mới đưa tiểu thư đến trường không bao lâu, nhanh như vậy tiểu thư đã bị người đánh, anh đây phải bàn giao với Quyền thiếu như thế nào.

“Quản gia Trần, anh trước tới trường học một chuyến, đến lúc đó tôi và anh đối mặt nói rõ ràng.” Phản ứng của quản gia Trần lớn như vậy, Lý Tiểu có thể đoán được địa vị của Lâm Hi ở nhà họ Quyền không phải là nhị tiểu thư không quan trọng, lần này Nam Cung Y đánh Lâm Hi bị thương, nhà Nam Cung phải chịu.

Lập tức cúp điện thoại, Trần Tiêu vội vã lái xe đến trường học.

Nghe tiếng tí tí đầu điện thoại bên kia, Lý Tiểu cười khổ một tiếng, quay đầu lại nhìn Nam Cung Y và Lâm Hi đều đen mặt.

“Thiếu gia, cậu không sao chứ?” Lúc này, quản gia nhà Nam Cung chạy đến, vừa đi vào phòng làm việc, thấy trên trán thiếu gia nhà mình băng bó, thì biết rõ vết thương của cậu ấy không phải nhẹ, rất khẩn trương hỏi.

Nam Cung Y không vui mím môi, “Anh xem trán của tôi, có thể không có chuyện gì sao? Đều do con nhóc đáng chết này đánh bị thương tôi đấy.”

Cậu lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị đối xử như vậy, cậu cần phải chính chết Lâm Hi này.

Nghe giọng nổi giận đùng đùng của thiếu gia nhà mình, quản gia Nam Cung không khỏi nhìn về phía Lâm Hi, thấy cái trán cũng băng bó giống vậy của cô bé, trong lòng cũng nghi ngờ. Cô bé này riêng về chiều cao còn lùn hơn thiếu gia nhà mình một cái đầu, có thể đánh thiếu gia nhà mình bị thương sao?!

“Cô giáo Lý, đây là xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Y là người thừa kế của nhà Nam Cung, cũng không thể xảy ra chút chuyện không may, bây giờ ông chủ và phu nhân đều ở chỗ khác, trong lúc nhất thời không kịp về, thân là quản gia nhà Nam Cung, ông đương nhiên phải bảo vệ tốt thiếu gia nhà mình.

Nhìn Lâm Hi vẫn lạnh nhạt, Lý Tiểu bất đắc dĩ nói, “Anh chính là chờ quản gia nhà Lâm tiểu thư đến rồi nói.” di1enda4nle3qu21ydo0n

Lâm Hi nhị tiểu thư nhà họ Quyền mặc dù không phải họ Quyền, nhưng cô chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, chịu uất ức trên địa bàn nhà mình, dĩ nhiên do người nhà họ Quyền tới xử lý.

Lâm tiểu thư! Nhà họ Lâm! Trong đầu quản gia nhà Nam Cung hiện lên đầu tiên là sáu chữ này.

Đề độ có nhà họ Lâm, nhưng nhà họ Lâm chỉ có một vị tiểu thư, mà ông đã gặp vị Lâm tiểu thư kia, không phải vị trước mắt này. Vậy nhà họ Lâm kia là nhà họ Lâm nào, là gia tộc nhỏ không trong hội sao?!

Phương thức xử lý của Lý Tiểu, quản gia Nam Cung khó chịu từ trong đáy lòng, “Cô giáo Lý, cô nhìn cô bé này cũng đánh thiếu gia nhà tôi bị thương, trực tiếp đuổi học, không cần chờ quản gia nhà cô ta tới.”

“Quản gia Nam Cung, chuyện giữa Y thiếu và Lâm tiểu thư, vẫn chờ sau khi quản gia của cô bé tới rồi nói...” Lời Lý Tiểu còn chưa hết, Trần Tiêu đã xuất hiện ở cửa văn phòng.

“Tiểu thư, vết thương của cô có phải nghiêm trọng không?” Vừa thấy trên trán tiểu thư nhà mình băng băng gạc, Trần Tiêu rất khẩn trương. Xong rồi! Xong rồi! Tiểu thư lại bị người đánh bị thương cái trán.

Liếc nhìn Trần Tiêu một cái, Lâm Hi bình tĩnh nói, “Không phải rất nghiêm trọng.”

Khoảnh khắc khi quản gia Nam Cung thấy Trần Tiêu xuất hiện, lại thấy Trần Tiêu gọi Lâm Hi là tiểu thư thì trong nháy mắt tròn tròn mắt. Lâm tiểu thư này không phải là tiểu thư của gia tộc nhỏ không trong hội sao? Tại sao quản gia của cô ta lại là Trần Tiêu nổi danh lừng lẫy trong hội chứ!

“Lý Tiểu, đây là xảy ra chuyện gì?” Trần Tiêu đau lòng sờ đầu tiểu thư nhà mình, lạnh giọng chất vấn Lý Tiểu.

Bởi vì trong lời Nam Cung Y nói có phần đổi trắng thay đen, Lý Tiểu lập tức lấy băng ghi hình lúc đó ra xem, sau khi xem, bà chỉ có thể nói một câu, lời người không giống như tướng mạo vĩnh viễn không sai.

Lý Tiểu không dám giấu giếm, bà hoàn toàn chính chính nói chuyện đã xảy ra cho Trần Tiêu.

Sau khi nghe, Trần Tiêu chỉ có một cảm giác, đó chính là tiểu thư nhà mình thật lợi hại, mà Nam Cung Y thì cần ăn đòn, nhà Nam Cung cần chỉnh đốn.

“Quản gia Trần, anh khỏe chứ!” Biết Trần Tiêu là quản gia nhà họ Quyền, quản gia Nam Cung thận trọng chào hỏi. Trong lòng kêu to, hồng бет! Thiếu gia nhà mình thích gây chuyện không phải một hai lần, lần này trực tiếp chọc phải nhà họ Quyền, đây là muốn tìm chết mà.

“Khỏe cái gì mà khỏe! Đều do thiếu gia nhà anh làm ra chuyện rất tốt.” Ở trước mặt người ngoài, Trần Tiêu lặc mình trở thành quản gia đại nhân cao quý, không hề có dáng vẻ nhếch nhếch khi ở nhà họ Quyền, “Người thừa kế nhà Nam Cung cái gì, một chút ánh mắt cũng không có, nhị tiểu thư nhà họ Quyền là người có thể đánh sao?”

Trần Tiêu quát lớn một trận, Nam Cung Y liếc mắt. Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền! Diễn đàn lee quyên đôn

“Quản gia, anh vắng xong chưa? Không có ý định đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra một chút sao?” Không rảnh liếc mắt nhìn Nam Cung Y và quản gia Nam Cung lộ vẻ ưu tư, cô che cái trán bị thương, cau mày nói với Trần Tiêu. Bị một đứa bé bắt nạt, đây là chưa từng có, thật sự mất mặt chết. Vết thương trên trán này may mà rất bé, thế nhưng lực đánh của mấy tính bång không nhỏ, có thể tổn thương não, cần phải vào bệnh viện kiểm tra một chút.

“Lý Tiểu, nói cho hiệu trưởng của các bà biết, lập tức đuổi Nam Cung Y.” Ra lệnh với Lý Tiểu, Trần Tiêu lập tức thận trọng đỡ Lâm Hi, “Tiểu thư, tôi đi bệnh viện với cô.” Trong lòng anh đang nghĩ, chuyện này nên nói cho thiếu gia nhà mình như thế nào.

Nhìn hai người rời đi, sắc mặt quản gia Nam Cung biến thành trắng bệch, trong lòng Nam Cung Y càng thêm hối hận muốn chết. Lý Tiểu nhìn sắc mặt khó coi của Nam Cung Y, sâu kín nói, “Ý thiếu, Lâm Hi do Quyền thiếu tự mình đưa đến trường học.”

Trong tòa nhà Lĩnh Lâm, Quyền Hạo ngồi trong phòng họp, nghe nhân viên cấp cao tổng kết, tinh thần hơi không yên. Lúc này điện thoại di động đặt bên cạnh sáng lên, hiển thị gọi tới là Trần Tiêu, anh nhìn lướt qua, không có ý định nghe, mặc cho màn hình điện thoại sáng lên.

Trần Tiêu ở trong hành lang bệnh viện gọi liên tiếp mấy cú điện thoại cho thiếu gia nhà mình, thiếu gia nhà mình cũng không nghe, trong lòng không khỏi nóng nảy, chuyện tiểu thư bị đánh không báo cáo nhanh trước cho thiếu gia đã rất nghiêm trọng rồi. Quay đầu lại liếc nhìn Lâm Hi đang tiếp nhận kiểm tra, Trần Tiêu soạn một tin nhắn gửi qua cho thiếu gia nhà mình.

Trong lòng không hoàn toàn chăm chú nghe người dưới báo cáo, anh một lần nữa nhìn thấy màn hình điện thoại di động sáng lên, biểu hiện một tin nhắn chưa đọc, vẫn là Trần Tiêu gửi tới, nhúu mày kiểm, ánh mắt âm u, cảm điện thoại di động lên, mở tin nhắn ra.

“Thiếu gia, tiểu thư bây giờ đang ở bệnh viện Lĩnh Lâm.” Tin nhắn chỉ có vắn vắn mấy chữ, nhưng sau khi Quyền Hạo thấy, tim bị nhúu chặt, giống như không thở được, trong nháy mắt giống như hít thở không thông.

“Tan họp.” Quyền Hạo đứng lên, sau khi lạnh lùng nói ra hai chữ, nhanh chóng đi ra khỏi phòng họp, bước chân bình thường trầm ổn giờ phút này hơi rối loạn.

Nhân viên cấp cao ở trong phòng họp hai mặt nhìn nhau, đại hội tổng kết một tháng một lần còn chưa kết thúc đâu, tổng giám đốc đây là đi đâu?

Trên đường, Quyền Hạo luôn luôn không lái xe, giờ phút này sắc mặt lạnh lùng, chân đạp chân ga, chạy như bay.

Bên trong phòng quan sát của bệnh viện, bác sỹ y tá vội vàng lấp đặt thiết bị kiểm tra huyết áp, thiết bị kiểm tra nhịp tim, thiết bị kiểm tra sóng điện não, còn có vài thiết bị mềm, v.v... die nd da nle q uy ydo n

Trần Tiêu gửi xong tin nhắn vào phòng bệnh, nhìn Lâm Hi toàn thân dán đầy đồ, cau chặt chân mày.

Hai mươi phút sau, Trần Tiêu nhìn đồng hồ, càng tỏ vẻ khẩn trương. Đợi thiếu gia tới, anh phải giải thích tiểu thư tại sao bị thương như thế nào?

Khi anh vừa lo lắng vừa rối rắm, Quyền Hạo mặt lạnh đi vào trong phòng quan sát, Trần Tiêu vừa nhìn, máu toàn thân đã đông lạnh rồi.

Sắc mặt trắng bệch gần như giấy, nhúu mày, vết thương trên trán, sau khi Quyền Hạo thấy, sắc mặt lạnh lùng giống như kết băng.

Một nhóm bác sỹ đứng đầu khi thấy Quyền thiếu đến, ríu rít nhường đường.

Anh đứng trước mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón vết thương, mỗi một lần nhìn vết thương đã kết vảy, tim của anh sẽ đau nhói cực kỳ. Anh quay đầu nhìn về phía viện trưởng, “Vết thương của cô ấy?”

Giọng bình thản của thiếu gia nhà mình chính là ẩn giấu mưa to gió lớn, Trần Tiêu biết rất rõ ràng.

Viện trưởng vội nhìn về phía chuyên gia khoa não trong viện, chuyên gia khoa não cúi đầu xem xét điện não đồ, thương lượng trong chốc lát với chủ nhiệm khác bên cạnh, cân nhắc trả lời, “Đại não tiểu thư không bị tổn thương, chỉ bị tổn thương phần mềm thôi, không có gì đáng ngại.”

Sau khi Quyền Hạo nghe, ánh mắt càng thêm âm u.

Cả nhóm chuyên gia vừa thấy ánh mắt này của Quyền thiếu, rồi rít cảm báo cáo của từng người lên châu đầu ghé tai thảo luận bệnh tình của Lâm Hi.

Lâm Hi chỉ cảm thấy trên trán truyền đến đau đớn từng cơn, cái khác ngược lại không có cảm giác quá nhiều, nhìn trong phòng bệnh đều là chuyên gia gì đó, cảm thấy có điểm nhỏ biến thành to rồi. “Quyền Hạo, buông tay anh ra, rất đau.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Quyền thiếu tức giận

Sau khi từ bệnh viện trở lại, Lâm Hi cảm thấy Quyền Hạo là lạ, trong ánh mắt âm u mang theo đau lòng, hơi thở lạnh lẽo trên người, còn có câu xin lỗi kia, đây là chuyện gì?

Nằm trên giường lớn thoải mái, Lâm Hi nhìn trần nhà, trong đầu nhỏ hồi tưởng lại chuyện xé chiếu nay. Theo bản năng đưa tay sờ lên vết thương trên trán, nhẹ nhàng chạm vào đau đến cô mở miệng kêu rên, khuôn mặt nhỏ nhăn tái nhợt nhăn nhó.

Đều do đứa nhỏ chết tiết này, lấy cái gì đập người không được, cứ phải lấy máy tính báng đập người.

Nếu trên trán cô lưu lại sẹo, cô không tha thứ cho đứa trẻ như con gấu kia.

Trong phòng khách lầu một, Quyền Hạo nhíu mày kiểm, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Nam Cung Vũ và Nam Cung phu nhân. Hầu như không còn sinh khí trong mắt, giống như nhìn người chết, lạnh đến làm người ta sinh sợ hãi.

Quần áo trên người Nam Cung Vũ cũng bị mồ hôi làm ướt đẫm, ánh mắt sợ hãi rụt rè, vốn không có can đảm nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, dưới tầm mắt lạnh lẽo, ông len lén nhấc mi mắt liếc nhìn Quyền Hạo một cái, vừa nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Quyền thiếu, ông nín thở, cứng ngắt mở miệng, giọng nói run sợ, “Quyền thiếu, thật, thật lòng xin lỗi, đều do tôi không dạy tốt con tôi, ngộ thương tới nhị tiểu thư.”

Ông vốn đang làm việc ở Yêu đô, buổi chiều đột nhiên nhận được điện thoại của quản gia, nói con trai ông chọc giận Quyền thiếu, kêu ông vội vàng chạy về để xử lý chuyện này, bình ổn lửa giận của Quyền thiếu. Ông không biết nhị tiểu thư nhà họ Quyền ở nơi nào nhỏ ra, nhưng con trai đánh nhị tiểu thư bị thương là sự thật.

“Một câu xin lỗi đã tính quên đi sao?” Quyền Hạo cười lạnh một tiếng, ngọn lửa đang thiêu đốt trong mắt, gương mặt tuấn tú lộ vẻ châm chọc nói. Vết thương trên trán cô hiện lên rõ ràng trong đầu anh, lửa giận trong lòng anh càng tăng lên.

Giọng lạnh lẽo như băng, mang theo châm chọc này, Nam Cung Vũ nghe được mà cực kỳ sợ hãi, ông không thể tiếp nhận được ánh mắt mang theo áp lực của Quyền thiếu cho ông, đầu ông đầy mồ hôi, trong lòng hận con trai không có tiền đồ, bình thường hồ đồ một chút thì thôi đi, lại còn dám đánh nhị tiểu thư nhà họ Quyền bị thương. di3nd@nB3quyd0n

“Phịch” một tiếng, Nam Cung Vũ đã quỳ gối lên thảm lông dê tinh khiết, thường ngày cao cao tại thượng, không ai bì nổi, giờ phút này cúi thấp đầu, hèn mọn như con kiến hôi, “Quyền thiếu, van cầu ngài bỏ qua cho nhà Nam Cung.”

Nhà Nam Cung nhờ có nhà họ Quyền che chở mới có thể có được huy hoàng hôm nay, bây giờ bởi vì con trai mình không có tiền đồ, thích náo loạn mà làm cho Quyền thiếu tức giận, nói xin lỗi nhiều hơn nữa ở trước mặt Quyền thiếu chỉ vô ích, còn không bằng ông làm chút hành động thực tế mà có ích.

Nam Cung phu nhân không dám tin trừng to mắt mà nhìn chồng mình quỳ trên mặt đất, ngược mắt nhìn trên mặt Quyền thiếu hiện đầy băng lạnh, bà cắn chặt môi, cũng giống như chồng quỳ trên mặt đất, làm vạ cầu xin, “Quyền thiếu, xin lỗi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại đứa con trai không có tiền đồ nhà tôi, van cầu bỏ qua cho nhà Nam Cung.”

Bình thường ở trong vòng cao cấp, bởi vì vợ chồng Nam Cung là thuộc hạ dòng chính của nhà họ Quyền, luôn có thể được người khác ước ao hâm mộ, nhưng vợ chồng bọn họ hiểu sâu sắc, nhà Nam Cung không có nhà họ Quyền che chở, nhà Nam Cung không còn cái gì cả.

Mím môi mỏng, Quyền Hạo nhíu mày.

Thật lâu không nghe được giọng Quyền thiếu nói, trong lòng vợ chồng Nam Cung sợ tới cực điểm, bọn họ sợ nhà Nam Cung sẽ bởi vì con trai mình hồ đồ một lần mà sẽ phá hủy.

“Quyền thiếu.” Thấp thỏm trong lòng hồi lâu, Nam Cung Y cẩn thận kêu lên.

“Cho rằng quỳ xuống cầu xin tôi, là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, các người nghĩ sự việc quá đơn giản.” Quyền Hạo liếc mắt nhìn Trần Tiêu ở bên cạnh đội lệnh, anh không nhìn thẳng vào vợ chồng hèn mọn định cầu xin anh tha thứ ở trước mắt.

“VẬY QUYỀN THIẾU...” Giọng Quyền thiếu lạnh lẽo, thân thể Nam Cung Vũ căng chặt, “Định làm gì chúng tôi?” Quyền thiếu chưa từng quan tâm đến bất kỳ ai, càng chưa từng ra mặt vì những người khác, lần này ông rõ, Quyền nhị tiểu thư rất quan trọng với Quyền thiếu.

“Người đâu.” Quyền Hạo nhàn nhạt nói ra hai chữ này.

Các thuộc hạ của Quyền thiếu nghe được Quyền thiếu ra lệnh, rồi rít từ trong bóng tối đi ra.

“Phế bỏ tay cậu ta.” Quét mắt nhìn Nam Cung Y đang run lấy bầy, Quyền Hạo ra lệnh.

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ Giáp nhìn Nam Cung Y cao còn chưa đến bả vai mình, không hề đồng tình, chỉ hai động tác, đã bẻ gãy tay Nam Cung Y.

“A...” Tay đang êm đẹp bị người bẻ gãy, đây là đau tan lòng nát dạ, Nam Cung Y tuổi còn nhỏ nào đã từng bị đối xử như vậy, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, khắp nơi làm xằng làm bậy, cậu kêu lên thảm thiết, áo bị mồ hôi lạnh ướt đầm.

Tơ mắt nhìn con trai mình bị bẻ gãy tay phải, trong lòng vợ chồng Nam Cung đau không thể nói, nhưng ngoài mặt không dám lộ ra chút đau đớn nào.

Nam Cung Y kêu rên thảm thiết, Quyền Hạo giống như không nghe thấy, không chút cảm tình, tròng mắt không gọi lên chút gọn sóng, hơi thở giống như Tu La địa ngục lan tràn trong phòng khách, trong không khí tràn ngập yếu tố nguy hiểm. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Phế bỏ cả một tay kia cho tôi.” Mối mong khế mở, Quyền Hạo máu lạnh vô tình ra lệnh.

Dám cầm đồ đánh cô bị thương, không phế bỏ hai cánh tay của Nam Cung Y, sao dập tắt từng ngọn lửa trong lòng anh.

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ Giáp vô cùng thuận thực tiếp tục bẻ gãy tay trái của Nam Cung Y.

Nhìn đôi tay của con trai bị bẻ gãy, trong lòng vợ chồng Nam Cung chính là có đau cũng phải nhịn.

Hai chân mày sắp nhíu chặt một chỗ, Nam Cung Vũ không đành lòng nhìn con trai chịu khổ, “Quyền thiếu, hai cánh tay của con trai tôi đôi lấy vết thương nhỏ trên trán nhị tiểu thư, đủ chứ?”

Nói thế nào, Nam Cung Y cũng là con trai ông, tuy con trai ông đánh Quyền nhị tiểu thư bị thương, nhưng Quyền nhị tiểu thư cũng đánh bị thương con trai ông.

“Sao có thể đủ chứ?” Nghe sự phẫn nộ trong giọng nói của Nam Cung Vũ, Quyền Hạo cười lạnh hỏi ngược lại.

Đứng lên từ trên ghế sa lon, Quyền Hạo từ trên cao nhìn xuống hai vợ chồng Nam Cung ở dưới chân anh, “Trong mắt mấy người, có phải Quyền nhị tiểu thư kém con trai của mấy người nửa phần không?”

“Quyền thiếu, không phải vậy.” Giọng Quyền thiếu bình tĩnh, bị sợ đến Nam Cung Vũ lập tức phủ nhận.

“Nếu không phải, tại sao mấy người có lá gan nói đủ rồi đây?” Tiếng nói vừa mới dứt, một cú đập nặng nề của Quyền Hạo giẫm lên lưng Nam Cung Vũ, lực độ cường đại khiến cho cái hông của Nam Cung Vũ đang khom càng thêm thiếu chút nữa sát đất.

Lục phủ ngũ tạng trong thân thể giống như sắp vỡ nát, Nam Cung Vũ thiếu chút nữa không thở được, đầu đầy mồ hôi lớn như hạt châu rớt xuống đất, thở hổn hển, run rẩy nói, “Quyền thiếu, là tôi đáng chết, tôi không nên dung túng cho con trai hồ đồ, tôi không nên nói những lời này, van cậu bỏ qua cho nhà Nam Cung.”

Quét mắt nhìn Nam Cung Y vẫn còn gào thảm thiết, Quyền Hạo hạ thấp mắt nhìn đáng vẻ hèn mọn của vợ chồng Nam Cung, để chân đang giẫm trên lưng Nam Cung Vũ xuống đất, xoay người đưa lưng về phía một nhà ba người Nam Cung, “Trừ Nam Cung phu nhân, phế bỏ hai người khác.”

“Dạ, thiếu gia.” Các thuộc hạ nhà họ Quyền cung kính nói.

Hai cha con Nam Cung Vũ và Nam Cung Y, trong mắt lộ ra hoảng sợ nhìn nhóm thuộc hạ nhà họ Quyền vây bộn họ lại.

“A...”

“Quyền thiếu, tôi không dám... Van cậu bỏ qua cho tôi...”

“...”

Sau đó trong vòng mười phút, trong sảnh chính không ngừng quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết thê lương và tiếng cầu xin tha thứ của cha con Nam Cung. Cho dù bọn họ kêu thảm thiết và cầu xin tha thứ như thế nào, Quyền Hạo cũng không kêu dừng.

Trần Tiêu vốn đứng cách thiếu gia nhà mình không xa, nhìn tình hình vô cùng thê thảm như vậy, yên lặng lui vào trong góc, sợ hết hồn hết vía nhìn cha con Nam Cung bị các thuộc hạ nhà họ Quyền ngược đãi. Lau mồ hôi trên trán, Trần Tiêu liếc mắt nhìn về mặt không thay đổi của thiếu gia nhà mình, anh không khỏi lo lắng, anh người quản gia bảo vệ chủ không tận tâm có phải cũng bị trừng phạt không. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Nam Cung phu nhân một người phụ nữ yếu đuối, nhìn chồng, con trai mình bị một đám người đánh thê thảm như vậy, bà cắn môi trắng bệch, thân thể không nhịn được run rẩy, sợ hãi in trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của bà.

Hai mươi phút sau, Quyền thiếu nghe đủ tiếng kêu thảm thiết, lạnh nhạt nói, “Đủ rồi.”

Quyền thiếu đã nói đủ rồi, bọn vệ sỹ đang đánh hăng say dĩ nhiên dừng lại, lui qua một bên.

Mặt xanh mũi sưng, nhìn đã không ở tình trạng ban đầu, cha con Nam Cung bị đánh phải nói hết sức thê thảm.

“Nam Cung Y, Nam Cung Vũ, hai người nói đi, tôi nên phế bỏ hoàn toàn hai người, hay trực tiếp giết chết hai người?” Quyền Hạo xoay người, nụ cười nhạt kia kinh khủng như Satan.

Mọi người sợ cái chết, vừa nghe thấy Quyền thiếu trực tiếp giết chết bọn họ, sợ hãi bao phủ thật sâu trên người Nam Cung Vũ, ông hoảng sợ nói, “Quyền thiếu, cậu không thể giết chết chúng tôi, chúng tôi còn làm việc vì nhà họ Quyền đấy.”

Đúng! Đúng! Ông còn có giá trị lợi dụng với nhà họ Quyền, ông không thể cứ chết đi như vậy.

Ở trong nỗi sợ chết chóc, Nam Cung Vũ đã hoàn toàn quên chuyện con trai đánh Lâm Hi bị thương.

“Mấy người, đang làm gì?” Không khí đang căng thẳng thì một giọng nói thanh thúy, non nớt tràn đầy nghi ngờ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Quỳ gối van xin tha thứ

Khi ở trong phòng nghỉ ngơi, Lâm Hi mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cô vừa đứng khát nước định uống nước, dứt khoát ra khỏi phòng, đi tới cầu thang, nhìn thấy cảnh tượng giống như lão đại hắc bang đang chinh người, không khỏi hiếu kỳ nói.

Giọng nói khiến anh si mê vang lên, Quyền Hạo nâng lên nụ cười cung chiều, ngẩng đầu nhìn Lâm Hi đang ở đầu cầu thang lầu hai, “Hi nhi, không nghỉ ngơi nhiều một chút sao?” Thấy băng gạc trên trán cô, anh tự trách không thôi, nếu không phải anh đưa cô đi Lĩnh Lâm học, cũng sẽ không làm cô bị thương.

Không trả lời câu hỏi của Quyền Hạo, cô nhìn cha con Nam Cung bị đánh không thành hình người, chân mày thanh tú cau lại, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Nhị tiểu thư, van cầu cô bỏ qua cho chúng tôi, con tôi không hiểu chuyện làm cô bị thương, cô nể tình nó bị thương nghiêm trọng như vậy, tha thứ cho nó được không?” Vừa nhìn thấy là một cô bé chừng tám chín tuổi xuất hiện ở nhà họ Quyền, Nam Cung phu nhân khôn khéo sao lại không đoán được cô bé này chính là Quyền nhị tiểu thư. Nhìn con trai và chồng bị thương rất nặng, giọng bà như khóc, đáng thương cầu khẩn Lâm Hi.

Híp mắt to lại, Lâm Hi từng bước một bước xuống cầu thang, Nam Cung phu nhân mảnh mai giống như gió thổi qua là gục, cô nhìn cũng không nhìn.

Cha con Nam Cung nằm trên đất khô sở rên rỉ, khi thấy là Lâm Hi thì giống như thấy cứu tinh, trong mắt tuôn ra ý tứ nòng đậm.

Nam Cung Vũ yếu ớt cầu khẩn, “Nhị tiểu thư, van cầu cô bỏ qua cho chúng tôi.” Quyền thiếu chinh bọn họ như vậy, đơn giản chính là ra mặt vì Lâm Hi, chỉ cần Lâm Hi tha thứ cho bọn họ, vậy bọn họ còn có một con đường sống.

Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào Nam Cung Vũ và Nam Cung Y bị đánh rất thảm, Lâm Hi sờ vết thương trên trán, chớp mắt, linh khí lưu chuyển trong mắt, khẽ mím môi. Không khí vốn quỷ dị, hiện giờ càng thêm âm trầm.

“Quyền Hạo, đây là xảy ra chuyện gì?” Nghiêng mắt nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi không hiểu hỏi.

“Đây là trừng phạt bọn họ xứng đáng nhận.” Cặp mắt Quyền Hạo lạnh lẽo nhìn Nam Cung phu nhân còn định cầu khẩn, die nda nle equ ydo nn

Hai tay Nam Cung Y giống như bị người bẻ gãy rũ xuống trên đất, tuy tuổi cậu còn nhỏ nhưng đã lộ ra vẻ đẹp trai, nhưng bây giờ là diện mạo của heo. Lâm Hi nhìn trong mắt, rất không xác định có phải là Nam Cung Y buổi sáng cực kỳ phách lối không, khẽ cắn môi anh đào một cái, có chứa chút nghi ngờ hỏi, “Đây là Nam Cung Y?!”

“Ừ.” Quyền Hạo đáp khẽ một tiếng.

“Tại sao bẻ gãy hai tay cậu ta?” Đây không phải ra mặt vì Nam Cung Y, cô chỉ muốn xác định.

“Cậu ta tổn thương em.” Người dám can đảm đánh cô bị thương, anh nhất định khiến người đó sống không bằng chết.

Trong năm chữ ngắn ngủi của Quyền Hạo, lại cho Lâm Hi tin tức không lừa.

Bây giờ cho dù là nguyên nhân gì cũng được, cô chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền được Quyền Hạo công nhận, mà nhị tiểu thư nhà họ Quyền bị người đánh bị thương, nhà họ Quyền vì mặt mũi, khẳng định không để cho người nợ sống tốt lành. Nhưng Nam Cung Y vẫn còn là con nít, lần ra tay này hơi nặng rồi?!

“Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, xin lỗi, xin lỗi, tôi không nên đánh cô bị thương, đều do tôi đáng chết, van cầu cô bỏ qua cho tôi.” Nam Cung Y buổi sáng còn phách lối không ai bì nổi, bây giờ giống như một con kiến hôi ai cũng có thể đạp một cước, vừa hèn mọn vừa đáng thương cầu xin Lâm Hi bỏ qua cho mình.

“Nhị tiểu thư, xin lỗi, xin lỗi, van cô bỏ qua cho chúng tôi.” Tuy Nam Cung Vũ xuất thân quân nhân, nhưng cũng không chịu được đánh, trận đòn này xuống cùng với uy hiếp từ vong đến từ chính Quyền thiếu, kính sợ trong lòng đối với Quyền thiếu, lúc này toàn bộ đổi thành sợ hãi thật sâu. Vì mạng sống, ông không tiếc tở về hèn mọn.

Lời nói hàm ý sợ hãi thật sâu, nghe được, Lâm Hi không hề có cảm xúc, trong lòng cũng không hề có chút đồng tình nào.

Đứng ở trước mặt cô, ánh mắt vừa tròn vừa lớn nhìn thấu suốt, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Một phút đi qua, hai tròng mắt sáng ngời xuất hiện vẻ mê hoặc, vẻ mê hoặc này khiến Quyền Hạo nhìn thấy không khỏi nhũn chặt chân mày.

“Hi nhi, là muốn bỏ qua cho bọn họ sao?” Khóe môi Quyền Hạo khẽ mím, lạnh lùng trong mắt đảo qua rồi biến mất.

Tầm mắt một lần nữa đặt lên ba người nhà Nam Cung, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nụ cười rực rỡ, Lâm Hi cúi người xuống, chậm rãi lau mặt Nam Cung Y, vết máu dính trên ngón tay dài nhỏ của cô.

“Đau không?” Nụ cười thuần khiết giống như thiên sứ, Nam Cung Y nhìn mà hơi ngây đại, dường như bây giờ Lâm Hi không phải là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, mà là thiên sứ tới giải cứu cậu vậy.

“Nhất định rất đau rồi.” Lâm Hi thấy Nam Cung Y không trả lời, cười khẽ trả lời thay cậu ta. d1en d4nl 3q21y d0n

Tay nhỏ bé cách xa khuôn mặt của Nam Cung Y, cô lạnh lùng cười nhạt một tiếng, khẽ nhếch môi thành một đường cong châm chọc, liếc nhìn một vòng thuộc hạ nhà họ Quyền đứng chung quanh chờ ra lệnh, lạnh lùng nói, “Đánh cho tôi.”

Các thuộc hạ nhà họ Quyền hai mặt nhìn nhau, không biết có nên nghe nhị tiểu thư ra lệnh không.

Lời của cô ngoài dự đoán của anh, anh cho rằng cô sẽ cầu cạnh vì bọn họ, thật sự không nghĩ đến. “Lời của cô ấy chính là lời của tôi, các cậu còn đợi gì đó.”

Lời của thiếu gia nhà mình vừa rơi xuống, các thuộc hạ nhà họ Quyền vốn không cần suy nghĩ, xoay vòng quả đấm liền đánh hai cha con Nam Cung. Trình độ hung tàn này, Trần Tiêu ở trong góc vốn không đành lòng nhìn thẳng, yên lặng lấy tay che tầm mắt.

Qua năm phút đồng hồ, trên mặt Lâm Hi hiện lên cười đẹp như hoa, vòng qua bên cạnh Quyền Hạo, ngồi trên ghế sa lon, ngọt ngào nói với Trần Tiêu đứng ở trong góc, “Quản gia, tôi khát, tôi muốn uống nước.”

Từng tiếng này còn thê lương hơn tiếng kêu, trong lòng Trần Tiêu cũng sắp sợ hãi, trước kia anh ra lệnh, hiện giờ hiện trường nhìn rất kinh hãi. Lời nhị tiểu thư của mình nói, Trần Tiêu phản xạ có điều kiện cung kính trả lời, “Dạ, tiểu thư.” Yên lặng đi tới phòng bếp, anh không nghe được âm thanh như giết heo này.

“Đều ngừng tay đi.” Lâm Hi mắt thấy Nam Cung Y sắp không xong, lạnh nhạt nói.

“Dạ, tiểu thư.” Các thuộc hạ nhà họ Quyền cung kính nói, giống như đối đãi với thiếu gia nhà mình. Nhìn nụ cười cưng chiều trong mắt thiếu gia nhà mình, trong lòng bọn họ khẳng định suy đoán của mình.

Dáng vẻ chông và con trai mình chỉ còn dư lại một hơi, Nam Cung phu nhân một hơi không kịp thở, thiếu chút nữa thì tèo, nước mắt đã sớm thấm ướt gò má xinh đẹp của bà, cầu xin nhìn Quyền Hạo, vừa quý vừa dập đầu, chính là coi Quyền Hạo như Diêm Vương, “Quyền thiếu, van cậu bỏ qua cho chúng tôi.” Đánh vào trên người bọn họ, đau lòng bà.

Lông mi dài nhỏ vênh lên tạo thành một bóng mờ, bao phủ hai tròng mắt có thể mê hoặc lòng người, lúc này sắc mặt của anh lạnh lùng như cũ, không hề bị dáng vẻ hoa lệ đầm mưa đáng thương của Nam Cung phu nhân đã động, “Chỉ cần bà có thể lấy được sự tha thứ của cô ấy, như vậy tôi sẽ bỏ qua cho mấy người.”

Quyền thiếu cũng ưng thuận hứa hẹn, Nam Cung phu nhân coi lời này như bùa cứu mạng, mặc cho nước mắt long lanh giàn giụa trên khuôn mặt xinh đẹp của bà, bà quý gối bên cạnh Lâm Hi, nghẹn ngào, “Nhị tiểu thư, van cầu cô bỏ qua cho chúng tôi, là lỗi của con trai tôi, nó không nên làm cô bị thương.”

Lời nói đáng thương cỡ nào, đáng vẻ đáng buồn cỡ nào, hình ảnh tàn nhẫn cỡ nào! dinendian.loqid]on

Tay Lâm Hi nâng ly nước Trần Tiêu đưa đến, mím môi cười nhạt.

Cô không đoán ra được tâm tư của Quyền Hạo, cũng không làm chủ được như Quyền Hạo, cho nên lời Quyền Hạo nói cô chỉ nghe qua coi như xong.

Anh đưa ba người nhà Nam Cung tới đây, đánh thê thăm, tự có suy nghĩ của anh, anh lại đối xử như thế với bọn họ, có thể thật sự có ý tứ ra mặt vì cô, nhưng ai biết được trong này có huyền bí gì khác không.

“Tôi không biết bà đang nói cái gì?” Uống xong một ngụm nước ấm, cô chậm rãi nói ra.

Hy vọng đầy trong cõi lòng, nhưng thực tế lại cho Nam Cung phu nhân một gây.

Lòng vô cùng khổ sở, Nam Cung phu nhân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt dính ướt quần áo của bà, “Nhị tiểu thư, cô nhỏ tuổi như vậy, tôi van cô đại từ đại bi bỏ qua cho con tôi có được không?”

Đặt ly nước trong tay xuống, Lâm Hi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Nam Cung phu nhân, con nhà giàu vô pháp vô thiên ở đế đô thật sự không ít.

“Nếu không phải con trai của bà ngang ngược can rở, có lẽ cũng không có chuyện tình ngày hôm nay đâu.” Lưu lại một lời thản nhiên, Lâm Hi đi lên lầu hai, bóng lưng nhỏ nhắn gầy yếu lộ ra lạnh nhạt.

Hai tay nắm chặt, móng tay bén nhọn bấm vào trong thịt phần hông, cắn chặt hàm răng, Nam Cung phu nhân biết vậy chẳng làm.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, Quyền Hạo suy tư ba mươi giây, ra lệnh, “Đưa bọn họ đi.”

Thuộc hạ nhà họ Quyền nghe lệnh, nhanh chóng đưa ba người nhà Nam Cung cách xa nhà họ Quyền.

Sau đó mấy ngày, nhà Nam Cung từng được một tay nhà họ Quyền nâng đỡ trở thành thế gia nhỏ tầng thứ hai bị nhỏ tận gốc, đế đô không còn sự tồn tại của nhà Nam Cung, về phần ba người nhà Nam Cung đi đâu, cũng trở thành điều bí ẩn trong vòng cao cấp.

Từ ngày nhà Nam Cung biến mất, trong vòng cao cấp đã lưu truyền một câu nói như thế này, “Ngân vạn lần không được đắc tội nhị tiểu thư nhà họ Quyền, nếu không chết như thế nào cũng không biết.”

Mà tất cả điều này, Lâm Hi ở trong nhà dưỡng thương, tham ăn tham uống tất nhiên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bữa tiệc nhà họ Quyền

Thời gian trôi như nước chảy qua cầu, kể từ sau khi trán Lâm Hi bị thương, Quyền Hạo cũng không đề cập đến chuyện đưa cô đi trường Lĩnh Lâm học nữa, cô mừng rỡ nhàn nhả tự tại dưỡng thương.

Thật ra thì thời gian dưỡng thương cũng rất nhàm chán, lật xem tạp chí thời trang và truyện cổ tích Trần Tiêu mua cho cô, mỗi cô khẽ chu ra.

Đọc sách phát chán, cô xem phim truyền hình, mỗi ngày không có việc gì thật sự rất buồn bực.

Mỗi ngày Quyền Hạo đi làm theo lẽ thường, buổi tối trở lại thì quan tâm và chăm sóc Lâm Hi. Mà khi Lâm Hi đối mặt với chăm sóc của Quyền Hạo, vừa rồi rầm vừa nghĩ đến những chuyện khác.

Cuộc sống không có mùi vị gì như vậy trôi qua mười ngày, khi Lâm Hi rốt cuộc không chịu nổi cuộc sống như thế thì Quyền Hạo muốn dẫn cô đến nhà chính họ Quyền tham gia bữa tiệc.

Bữa tiệc nhà chính họ Quyền, trong lòng Lâm Hi hơi không rất muốn đi, có thể tưởng tượng đến ở chỗ này buồn bực bao lâu như vậy, đi ra ngoài trong chốc lát cũng tốt, nghĩ đi ra ngoài hóng mát một chút như vậy, cô không cần Quyền Hạo dụ dỗ, đã ngoan ngoãn đi theo anh đến nhà chính họ Quyền rồi.

Trong sảnh chính nhà chính họ Quyền, quét mắt nhìn quan lại quyền quý đi lại chung quanh, cô biết không ít. Đi theo bên cạnh Quyền Hạo, cô rất thu hút sự chú ý của người khác, đáng vẻ ước chừng tám chín tuổi, cô là đứa nhỏ duy nhất xuất hiện trên bữa tiệc. Những người kia thấy cô, thừa dịp Quyền Hạo không nhìn, bọn họ liền bàn luận xôn xao, cô suy đoán, bọn họ có lẽ đoán cô là ai.

Toàn bộ quý ông ở đây đều không mang theo bạn gái xinh đẹp, chính là xuất hiện tùm năm tùm ba cùng bạn bè, chỉ có Quyền Hạo và cô là phối hợp đặc thù, một người đàn ông tuấn tú mang theo một cô bé. diee ndda fileeq uysd doon

Liếc mắt nhìn hai người phụ nữ quần áo duyên dáng sang trọng đang nhỏ giọng thảo luận sau lưng cô, Lâm Hi hận không thể liếc mắt xem thường, cảm thấy rất không thú vị, cô tới nơi này cũng không phải để cho người khác thảo luận sau lưng. Cũng không biết mục đích Quyền Hạo mang cô tới tham gia bữa tiệc này, là biểu thị công khai với người khác rằng cô là nhị tiểu thư nhà họ Quyền hay còn vì cái khác?

Cha mẹ Quyền Hạo đứng cách đó không xa, bốn mắt lảng lảng nhìn chăm chú vào con trai nhà mình và cô gái khác, quan sát xong, hai người bốn mắt đối nhau, bọn họ cũng có thể nhìn ra vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Phó Trường Thanh cũng quan sát trên dưới toàn thân Lâm Hi, đôi môi quyến rũ của bà hài lòng nhếch lên, khoe mắt khẽ nhếch, “Đi, chào hỏi với cô bé thôi.”

Phó Trường Thanh hết sức quan tâm con trai mình, sau khi biết được con trai mình gặp được người trong số mệnh, bà vô cùng kích động, sau khi kích động bà lại tràn ngập tò mò với người trong số mệnh của con trai, muốn đi nhìn Lâm Hi một chút, nhưng con trai vẫn ngăn cản bà, nửa tháng trôi qua bà không biết con dâu tương lai trông như thế nào.

Bây giờ con trai chủ động mang Lâm Hi tới tham dự bữa tiệc, bà thân làm mẹ nhất định phải làm quen trước một chút với con dâu tương lai.

Làm một đại thần trộm, cô rất nhạy cảm với chút biến hóa nho nhỏ chung quanh, bị một đôi vợ chồng trung niên quan sát, Lâm hi cho rằng là một nhân sĩ * nhàm chán.

(*) nhân sĩ: Có thể hiểu theo năm nghĩa: Phương thức xưng hô mơ hồ về người không tiện tiết lộ tên họ, chức vụ. Chỉ người có danh vọng. Người có địa vị nhất định hoặc người có tính đại biểu ở phương diện nào đó. Chỉ người nói chung. Chỉ văn nhân, kẻ sĩ. (Theo Baile).

Trông mắt lấp lánh có vẻ linh khí mười phần nhìn về phía vợ chồng trung niên, chớp chớp mắt, đây là gia chủ nhà họ Quyền và phu nhân nhà họ Quyền rồi.

Hạ thấp trông mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, khoe môi Quyền Hạo chứa nụ cười ấm áp nhẹ nhàng, anh cầm một ly nước trái cây tinh khiết quơ quơ trước mặt cô, đưa tới sự chú ý của cô.

Trước mắt có chất lỏng màu vàng cam đang lay động, Lâm Hi chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, ngược mắt nhìn chăm chú vào Quyền Hạo giống như đang trêu chọc cô, môi hồng không vui mím chặt, “Quyền Hạo, anh làm gì thế?”

“Uống chút nước trái cây.” Quyền Hạo nắm tay phải của cô, nhét cái ly vào trong tay cô.

“A.” Lâm Hi cũng không cãi lại, khéo léo cầm ly nước trái cây, khẽ nhún chân may mắn thanh tú. Trải qua hơn nửa tháng điều dưỡng ở nhà họ Quyền, sắc mặt hơi vàng khè của cô đã không hề vàng vọt nữa, đang tiến quân thẳng đến trắng nõn, mà thân thể nhỏ bé gầy gò của cô, kết hợp với đôi mắt to sáng ngời linh khí bức người, đáng vẻ kia vừa nhìn, đủ khiến đáy lòng người ta mềm mại trĩu mến.

Giữa sảnh chính, cô gái nhỏ cau mày và một nam thanh niên trên mặt hiện đầy nụ cười như tắm gió xuân, rất hấp dẫn tầm mắt của mọi người, thấy một màn như vậy, trông mắt của tất cả mọi người đều muốn rớt ra. Chuyện này... Chuyện này... Đây không phải là đại thiếu nhà họ Quyền sao? Không phải nổi danh máu lạnh vô tình sao? Vì sao lại cười đến vui vẻ với một cô bé như vậy.

“Xin chào, cô bé, đi là Phó Trường Thanh, là mẹ của Quyền Hạo, con tên là gì vậy?” Phó Trường Thanh chân thành đi tới trước mặt Lâm Hi, mặt nạ bình thường cao quý không thể xâm phạm bị tháo xuống, nụ cười dịu dàng hiện lên trên gương mặt bà, lời nói giống như dụ dỗ con nít vang lên. đi ien n#dang# yuklle e#q qiq on

Lâm Hi ngược mắt nhìn Phó Trường Thanh nửa ngồi xổm trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay bị nụ cười ngọt ngào xâm chiếm, gương mặt trắng nõn cười đến cực kỳ khiến cho người ta ưa thích, ánh sáng bập bùng trong đôi mắt to, mềm dẻo nói, “Xin chào đi, con tên là Lâm Hi.”

Lần đầu tiên gặp Lâm Hi, Phó Trường Thanh hoàn toàn bị vẻ ngoài thuần khiết vô hại giống như thiên sứ của Lâm Hi lừa gạt, gặp được Lâm Hi vẫn rất muốn nhìn thấy, Phó Trường Thanh đưa tay bầm khuôn mặt đầy đặn non mềm của cô bé, cảm giác trắng nõn trơn nhẵn thật tốt!

“Xin chào, bác là Quyền Khê, là cha của Quyền Hạo.” Quyền Khê bình thường lạnh lùng, ở trước mặt Lâm Hi, buong đáng vẻ cứng nhắc xuống, vô cùng thân thiện.

“Chào bác.” Lâm Hi có đáng vẻ như đứa nhỏ ngây thơ, không biến sắc quan sát hai người trước mặt.

“Đi có thể gọi con là Hi Hi không?” Phó Trường Thanh đứng lên, vuốt ve đầu có cảm giác rất tốt của Lâm Hi, về mặt hiền từ nói.

“Không thể.” Lâm Hi không chút nghĩ ngợi từ chối.

“Tại sao vậy?” Mặc dù cô bé trước mắt có đáng vẻ giống như đứa nhỏ tám chín tuổi, nhưng Phó Trường Thanh biết rất rõ cô bé đã mười hai tuổi rồi.

“Bởi vì tên của con chính là Lâm Hi.” Lâm Hi giống như một đứa nhỏ chân chính, cười nhẹ nhàng nghiêm túc nói.

“Con trai, con nhặt được cô bé này ở đâu vậy?” Thấy trêu chọc Lâm Hi không được, Phó Trường Thanh biết rõ chuyện đã xảy ra, nhưng bà vẫn muốn đạt được mục đích trêu chọc được Lâm Hi từ trên người con trai mình.

Ánh mắt Quyền Hạo lạnh lùng liếc nhìn mẹ mình, không có ý định đùa giỡn với bà, mà cúi đầu đưa tay chỉnh lại tóc hơi rối loạn của Lâm Hi.

Hạ thấp mắt nhìn mắt to long lanh đọng nước khiến cho người ta yêu thích, Phó Trường Thanh tháo vòng tay phi thủy giá trị không hề rẻ trên tay phải xuống, “Lâm Hi, lần đầu tiên gặp mặt, đi cho con cái vòng tay này, con có thích không?”

Nhìn thành phần và vẻ sáng bóng của vòng tay này, Lâm Hi dùng con mắt chuyên nghiệp phân tích một chút, cũng biết là phi thủy cao cấp nhất có xuất xứ từ hầm mỏ Myanmar, giá trị từ năm triệu trở lên. Làm một thần trộm người gặp người hận, cô đang bối rối, vòng tay này nên thu hay không nên thu?

Về mặt rồi rắm của Lâm Hi, Quyền Hạo nhìn vào trong mắt, khoe môi nâng lên một nụ cười, “Làm quà tặng lần gặp mặt đầu tiên, vòng tay này quá rẻ rồi.” Tầm mắt rơi lên trâm cài tóc trên đầu mẹ mình, mẹ anh thích làm nhất chính là cất giấu phi thủy điều khắc thành đồ trang sức.

Giá rẻ!

Sắc mặt Phó Trường Thanh không hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại xảy ra biến hóa rất lớn. Khẽ cắn răng, bà rút trâm cài tóc bằng phi thủy trên đầu, cùng với vòng tay đưa tới trước mặt Lâm Hi, “Lâm Hi, thu đi, tránh cho di đầy bị đưa con trai bất hiếu này nói di hẹp hòi.” di1enda4nle3qu21ydo0n

Mí mắt cúi xuống, Lâm Hi dường như hơi thẹn thùng nhìn sàn nhà, cũng không nhận lấy đồ trong tay Phó Trường Thanh. Mà Quyền Hạo ở bên cạnh cô, đã một phát cầm lấy đồ trên tay mẹ mình, “Con thay Hi nhi cảm ơn mẹ.” Về yêu thích trong mắt Hi nhi không thể tránh khỏi tầm mắt của anh.

Nhìn đôi tay đã trống không, mái tóc dài đen mượt xõa xuống, Phó Trường Thanh tùy ý vén mấy sợi tóc dài quăn.

Hoàng Bác tới tham gia bữa tiệc nhà họ Quyền, vừa tiến vào sảnh chính, đã nhìn thấy trường hợp quỷ dị như vậy, ánh mắt dừng trên người cô bé đứng bên cạnh Quyền thiếu, anh nghĩ tới tin đồn trong khoảng thời gian này, không quá tin tưởng dụi mắt, đi lên trước, hơi cột nhà nhìn vợ chồng Quyền Khê đang lập tức tỏ vẻ nghiêm chỉnh, quỳ củ hỏi thăm bọn họ.

Cuối cùng, Hoàng Bác dời tầm mắt nhìn Lâm Hi, giọng nói tràn đầy trêu chọc, “Quyền thiếu, đây không phải là con dâu nuôi từ bé của cậu chứ?”

Lời này của Hoàng Bác vừa nói ra, sắc mặt vợ chồng Quyền Khê mặc dù chưa thay đổi, nhưng ánh mắt đã hơi khác biệt, đuôi khoe mắt của bọn họ càng thêm tập trung chú ý tới Lâm Hi nghe được câu nói này sẽ như thế nào?

Trong lòng Quyền Hạo khản trương lên, biết rõ tình huống của anh đều sẽ biết Hi nhi là người làm bạn cả đời anh, nhưng bọn họ cũng biết bây giờ Hi nhi còn nhỏ, cũng không đi bóc mẽ chuyện này, bây giờ bị Hoàng Bác cột nhà nói ra ngoài, Hi nhi có thể cho là anh biến thái không? Có thể vì vậy mà ghét anh không?

Lâm Hi nghe lời nói tràn đầy nhạo báng như thế, nhìn đáng vẻ và lời phát phơ của Hoàng Bác, mặt không tỏ vẻ gì nhìn sang anh, “Anh là ai vậy, tại sao nói lung tung như thế?” Giọng nói con nít vui vẻ mất đi ngọt ngào vốn có, mà hiện đây không vui nhàn nhạt, cô ghét ai sẽ không nói chuyện với người đó.

“Cô ấy là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, không phải là con dâu nuôi từ bé ở trong miệng cậu.” Quyền Hạo luôn để ý tới Lâm Hi vui buồn yêu giận, là người đầu tiên nhìn ra Lâm Hi không thoải mái, anh nghiêm túc sửa lại lời bạn từ nhỏ Hoàng Bác, đồng thời cũng nói rõ cho mọi người ở đây, đây là nhị tiểu thư tôn quý của nhà họ Quyền.

Quyền thiếu đã lên tiếng, sau khi mọi người ở đây nghe, cũng xác nhận suy đoán trong lòng họ. Nụ cười cưng chiều của Quyền thiếu như thế, đủ để chứng minh, tin đồn về nhị tiểu thư nhà họ Quyền trong khoảng thời gian này thật sự không sai. Mà nhà Nam Cung biến mất, không phải không có đạo lý, dù sao nhị tiểu thư nhà họ Quyền giống như công chúa được Đế Vương cưng chiều thời cổ đại, sao có thể bị đẩy tới bất nạt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cưng Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Quyền nhị tiểu thư

Nhị tiểu thư nhà họ Quyền, Hoàng Bác liếc mắt quan sát Lâm Hi một lần, trong lòng âm thầm nói nhỏ, cô bé này chính là người mà khoảng thời gian trước Mã Kiều Thần đề cập đến với anh.

Ngũ quan tinh xảo đến không thể xoi mói, hơn nữa đôi mắt to rất đẹp linh khí lưu chuyển, ừ, thật sự là một đứa nhỏ xinh đẹp, chỉ có điều, tuổi thoát nhìn rất nhỏ. Nhưng mà, còn nhiều thời gian, người đẹp từ trong phôi thai cũng sẽ trưởng thành thành người đẹp.

Hoàng Bác cười hi hi rất không nghiêm chỉnh, khoát khoát tay vui vẻ nói, “Chào em, Quyền nhị tiểu thư, anh tên là Hoàng Bác, em có thể gọi anh là anh Bác.”

Một đôi mắt không để lại dấu vết quan sát mình, Lâm Hi hơi chán ghét, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, rất trẻ con phù hợp với đáng vẻ bây giờ của cô, “Tôi tên Lâm Hi, anh gọi tôi Lâm Hi là được.”

“Vậy anh gọi em là Hi Hi được không?” Mắt to đen giống như đá quý, nhìn thật sự khiến cho người ta yêu thích, tính trẻ con của Hoàng Bác còn chưa mất đột nhiên rất muốn trêu chọc cô em Lâm Hi trước mặt, anh cười một tiếng, đưa tay định vuốt ve đầu Lâm Hi.

Nhưng Lâm Hi nhanh hơn anh một bước, nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh đụng chạm của anh. Bởi vì cái lý hơi nghiêng mà nước trái cây trong ly bắn không ít lên áo khoác của Quyền Hạo.

“Tôi không thích người khác gọi tôi là Hi Hi, anh cứ gọi tôi là Lâm Hi được rồi.” Lâm Hi nhìn Hoàng Bác trước mặt, không hề để ý tới nước trái cây trong tay cô hóa thành giọt mưa bắn không ít lên áo khoác của Quyền Hạo.

“Rất không đáng yêu.” Xét thấy bạn từ nhỏ Quyền Hạo không lên tiếng, Hoàng Bác cũng không dám quá mức đi trêu chọc người thân phận không rõ ràng Lâm Hi. Đuôi mắt nhìn thấy trên áo khoác của Quyền Hạo dính nước trái cây, thấy Quyền Hạo giống như không để ý tới áo khoác đã bị bẩn, anh ngầm nghĩ, nhắc nhở, “Quyền thiếu, áo khoác của cậu bị bẩn.”

“Hi Hi, em cũng tới tham gia bữa tiệc à.” Không hổ đều là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, Mã Kiều Thần cũng tới trễ giống như Hoàng Bác. Mới vừa vào cửa cô đã nhìn thấy Lâm Hi mấy ngày nay cô muốn gặp, cặp mắt lập tức sáng lên, âm lượng cũng cất cao không ít, trong giọng nói lộ ra vui mừng. Dieễn ddan lee quiy đồn

Khi thấy vợ chồng Quyền Khê thì Mã Kiều Thần khẽ khom lưng chào hỏi bọn họ.

Nghe được có người gọi mình, Lâm Hi theo bản năng quay đầu lại xem ai gọi cô, ly nước trái cây cầm trên tay cũng buông lỏng, cái ly từ trong tay cô rơi xuống đất, trong quá trình nước trái cây vẩy lên đất, có vài giọt vẩy lên giấy da của Quyền Hạo.

Chào hỏi vợ chồng Quyền Khê xong, Mã Kiều Thần cười tủm tỉm nhìn Lâm Hi, Lâm Hi nhìn chăm chú vào Mã Kiều Thần, lúc này trong tiếng cười mang theo vẻ nịnh bợ, cô cau đôi mày thanh tú, theo bản năng hơi ghét bỏ, “Chị gọi tôi là Lâm Hi đi, tôi không quen người khác gọi tôi là Hi Hi.”

“Ồ, Hi Hi, em vậy là ghét bỏ chị sao?” Mã Kiều Thần làm một động tác đau thương rất khoa trương, “Chị thật đau lòng mà.”

“Chính là ghét bỏ chị.” Lâm Hi đáp rất thành thực, không nhìn động tác quá mức của Mã Kiều Thần.

Ặc! Trên trán Mã Kiều Thần hiện lên ba vạch đen, sau kinh ngạc ngẩn ngui, cô lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười tuyệt đẹp, mặt mày hớn hở, “Hi Hi, em nói như vậy chị rất đau lòng đó.”

Từ ngày cô gặp Lâm Hi ở nhà họ Quyền, cô cũng biết cô bé này chiếm cứ địa vị rất quan trọng trong sinh mệnh của Quyền thiếu. Nhà họ Mã muốn nhúng sâu vào cuộc chiến các nguồn lực kinh doanh, còn phải dựa vào Quyền thiếu lên tiếng đó, nhưng Quyền thiếu chậm chạp không lên tiếng, cô chỉ có thể dựa vào Lâm Hi mà ra tay. Trong khoảng thời gian này, cô vẫn muốn đến gần Lâm hi, bắt đắ dĩ Quyền thiếu không cho cô cơ hội này, cho dù cô muốn tìm vết kiếm có gặp Lâm Hi cũng không được, bây giờ khó có được cơ hội gặp Lâm hi, cô dĩ nhiên muốn gần hơn một quan hệ.

Không muốn cho mặt mũi, cũng không thích người khác tự làm ra vẻ quen thuộc, Lâm Hi hơi híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo, “Quyền Hạo, bạn của anh đều thật kỳ quái, tại sao cứ thích xưng là anh trai chị gái của tôi?” Anh trai em gái mày, chị gái con mẹ nó, kéo loạn quan hệ thân thích, lại còn là mục đích quan hệ gần hơn, ghét nhất rồi.

Nụ cười trong sáng thuần khiết, ánh mắt vô hại, Hoàng Bác và Mã Kiều Thần không hề nhìn thấy đây là Lâm Hi đang diễn kịch. Chị có vợ chồng Quyền Khê nhìn thấy rõ ràng ý tưởng trong đáy lòng Lâm Hi, giờ khắc này, bọn họ hiểu rõ ràng, cô bé Lâm Hi này không phải có trí thông minh đúng với mười hai tuổi.

“Đều là một đám người đầu óc không tinh táo, Hi nhi không cần để ý đến bọn họ.” Quyền Hạo quét mắt nhìn Mã Kiều Thần và Hoàng Bác, nhàn nhạt nói ra khỏi miệng, không thêm để ý đến áo khoác và giày bị cô làm dơ.

Đầu óc không tinh táo!

Hoàng Bác và Mã Kiều Thần vẻ mặt cứng đờ, khóe miệng giật giật, trước mặt bọn họ, cũng chỉ có Quyền Hạo dám nói bọn họ như thế, nhưng nhìn nụ cười cưng chiều khi Quyền Hạo nhìn Lâm Hi, bọn họ giống như muốn liên thủ đánh cậu ta, nhưng suy nghĩ vì sinh mạng, hai người bọn họ ngầm nghĩ một chút, nếu thật sự so đo với Quyền thiếu, xui xẻo vẫn chính là bọn họ mà thôi.

Thấy con trai mình không hề nể tình bạn từ nhỏ, Phó Trường Thanh mỉm cười, đáng về con trai chết bầm bảo vệ như vậy mười phần tương tự ông xã mình.

Mã Kiều Thần tìm về lý trí của mình trước, nụ cười xinh đẹp như hoa rất vô hại, giọng hơi nghi vấn, thật ra thì trong lòng đã sớm khẳng định, “Hi Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền đúng không?” die nd da nl e q uu ydo n

“Đây là chuyện đã công khai rồi, Mã Kiều Thần cậu cũng không cần hỏi thêm câu này.” Quyền Hạo cong khóe môi lên, giống như nâng lên nụ cười châm chọc.

“Hỏi một chút cũng không được à?” Mã Kiều Thần hết sức ghét bỏ nói. Cô biết Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, những người khác nhất định tò mò, tại sao Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, tại sao nhị tiểu thư nhà họ Quyền không mang họ Quyền?

“Có thể, nhưng như vậy sẽ có vẻ cậu rất ngu xuẩn.” Quyền Hạo rất không nể tình châm chọc lần nữa.

Liếc nhìn Mã Kiều Thần sắp xù lông, lại liếc mắt nhìn Quyền Hạo, hai người đang sẵn giọng này không phải là bạn từ nhỏ sao? Sao thấy quan hệ có vẻ rất căng thẳng? Trong nháy mắt, Lâm Hi cũng hơi nghi ngờ, tầm mắt đảo qua giữa hai người.

“Quyền thiếu, có người châm chọc bạn từ nhỏ của mình như vậy sao?” Mã Kiều Thần nghe được hai chữ ngu xuẩn này, cảm thấy vô cùng chói tai, lông trên người cũng sắp xù lên rồi, dù sao cô và Quyền Hạo cũng cùng lớn lên từ nhỏ, tại sao phải châm chọc cô như vậy, thật đáng ghét!

“Đây không phải là châm chọc, đây là sự thật.”

Choang một tiếng, Mã Kiều Thần cảm giác trái tim thủy tinh của mình hoàn toàn bể nát, lần đầu tiên bị châm chọc là đủ rồi, lại còn bị châm chọc lần thứ hai, sắc mặt hơi khó coi, cô lạnh lùng phun ra hai chữ “Mẹ nó”.

“Cậu nói thô tục.” Hoàng Bác liếc nhìn Mã Kiều Thần, tốt bụng nhắc nhở, ở trước mặt người mình rất không hình tượng cũng được, nhưng bây giờ đang ở trước mặt người ngoài, vẫn nên chú ý hình tượng một chút.

Nhận nhắc nhở của Hoàng Bác, Mã Kiều Thần hậu tri hậu giác che miệng, tức giận trừng mắt liếc Quyền Hạo, trong lòng đang khóc, hình tượng hoàn mỹ của cô, tại sao có thể bị thô tục ảnh hưởng chứ.

Lúc này, Quyền Hạo chậm rãi tiếp tục đá kích nói, “Không cần phải giả bộ đâu, cậu vốn cũng không phải là thực nữ.”

Mã Kiều Thần định phản kích nhưng không làm gì được, hung hăng nhìn chằm chằm vào Quyền Hạo, “Quyền thiếu, có thể không lột trần tôi trước mặt người khác không?” Dù sao cũng lớn lên cùng nhau, phải dùng tới như vậy sao?

“Mấy đứa từ từ tán gẫu, chúng ta đi chiêu đãi khách.” Trước mắt là thế giới của người trẻ tuổi, bọn họ những người già rồi này không chen vào được đâu, bọn họ vẫn nên đi chiêu đãi khách thôi. Bữa tiệc này vốn mở vì Lâm Hi, vì muốn giới thiệu cho mọi người biết Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền.

Sóng mắt lưu chuyển, trông mắt bị vợ chồng Quyền Khê hấp dẫn đi, Lâm Hi nghi ngờ sờ cằm, hôm nay gặp mặt vợ chồng Quyền Khê, cô ngược lại không cảm giác được cái gì gọi là quyền cao chức trọng, nhưng đôi mắt tinh tường của Phó Trường Thanh khiến cho cô hơi sợ, ánh mắt sáng long lanh như vậy giống như có thể nhìn thấu đáy lòng người ta. di3nd@nl3qu.yd0n

“Quyền thiếu, hai bác đá kích lòng tự ái của tôi như vậy, thật sự khiến cho tôi quá đau lòng, vì bồi thường, cậu chính là để cho nhà họ Mã tham gia vào cuộc chiến các nguồn lực kinh doanh được không?” Nói đi nói lại, Mã Kiều Thần vẫn còn đi vòng vào mục đích của mình.

“Định để nhà họ Mã tham gia vào, cậu có nghĩ đến thực lực nhà họ Mã không?” Bàn tay nắm tay nhỏ bé của cô, vuốt nhẹ nhẹ lòng bàn tay mềm mại của cô, trong lòng chỉ cảm thấy thỏa mãn.

“Nhưng đây chỉ là một câu nói của cậu, chỉ cần cậu đồng ý, thực lực của nhà họ Mã cũng không quan trọng.” Nói đến chuyện chính, Mã Kiều Thần giống như thay đổi thành người khác.

“Hi nì, chúng ta đến chỗ kia ăn chút đồ được không?” Không nhìn Mã Kiều Thần, Quyền Hạo mang theo Lâm Hi không từ chối anh đi ăn gì đó.

Khóe miệng co giật nhìn bóng lưng Quyền Hạo và cô bé rời đi, Mã Kiều Thần buồn bực, hồi lâu hơi buồn rầu nói, “Hoàng Bác, cậu nói, tớ ra tay từ trên người Lâm Hi, Quyền thiếu có thể đồng ý hay không?”

Quay đầu liếc mắt nhìn Mã Kiều Thần, khóe môi bên phải của Hoàng Bác nhếch lên cười xấu, “Tỷ lệ thành công đạt 99%.”

Tất cả tình huống, một bóng đen ở trong góc nhìn thấy rõ ràng, ánh sáng đồ kị đột nhiên lóe lên trong mắt người đó.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Rơi vào trong nước

Bữa tiệc quyền quý nhà họ Quyền rất giả dối, nơi này mỗi người đều quần áo chỉnh tề, thật ra trong lòng có bao nhiêu đen bao nhiêu bẩn cũng không thể biết được. Mỗi người đều mang mặt nạ dối trá, khi trao đổi với đối phương thì hận không thể vạch trần lời dối phương, khi nói chuyện của mình, cực kỳ thận trọng nghĩ kỹ lời kịch rồi nói ra khỏi miệng.

Nữ nói chuyện đồ trang sức bàn về gia đình, nam nói chính trị nói dân tình, đây chính là bữa tiệc nhà họ Quyền.

Làm chủ nhân bữa tiệc, Lâm Hi nhận được rất nhiều lễ vật quý trọng.

Nhìn chung quanh một vòng, cô phát hiện cũng có rất nhiều người giả bộ lơ đãng quan sát cô.

Nhìn Quyền Hạo và Quyền Tĩnh Thiên đứng đó nói chuyện với nhau, cô khẽ nín thở, chán đến chết cầm một ly rượu đỏ, đuổi thời gian nhàm chán.

Nói chuyện phiếm với chú họ lớn hơn mình một tuổi, Quyền Hạo không hề kiên nhẫn chút nào.

Quyền Tĩnh Thiên thấy cháu mình hơi không yên lòng nói chuyện với mình, anh theo ánh mắt của nó nhìn thấy Lâm Hi đang nhàm chán chơi đùa cái ly, trông mắt âm u trở nên đen nhánh, một ánh sáng nói không rõ ràng xẹt qua.

“Người trong số mệnh?” Giống như lơ đãng thuận miệng hỏi, nói xong Quyền Tĩnh Thiên cảm thấy thật buồn cười, hơi vênh khóe môi. Nụ cười trên mặt anh không rõ thật đáng buồn hay buồn cười.

Ánh mắt rời khỏi người cô, Quyền Hạo nhìn Quyền Tĩnh Thiên, “Vâng.” Nói đến đây, trông mắt trong quá khứ hoàn toàn lạnh lẽo, giờ phút này chứa đựng đầy nụ cười và hạnh phúc.

Quyền Tĩnh Thiên tao nhã cầm ly rượu đỏ bên cạnh lên, tay cầm ly rượu lạnh lẽo siết chặt, sắc mặt cười nhẹ mang theo không thay đổi, “Chúc mừng cháu, có thể sớm tìm được người trong số mệnh như vậy.” Giọng nói trầm ấm dễ nghe rất có sức quyến rũ, cũng rất êm tai.

“Chú cũng sẽ tìm được.”

Lời chúc phúc nhạt không thể nhạt hơn nữa, Quyền Tĩnh Thiên chợt cảm thấy mình thật đáng buồn, cười lạnh tràn ra trên mặt.

Sẽ tìm được sao? Mỗi đêm trăng tròn, cảm giác đau đớn sâu tận xương tủy, đã khắc sâu ở trong đầu anh, cùng là huyết mạch bị nguyên rửa, chỉ có số ít người nhà họ Quyền may mắn tìm được người trong số mệnh, cũng cùng người trong số mệnh yêu nhau gần như cả đời, người nhà họ Quyền không được trời cao chiếu cố, chỉ có thể trong tuyệt vọng mà tự sát. Hừ! Trời cao thật không công bằng. [đi@en*dyan\(lee^qu.domn\)](#)

“Hy vọng đi.” Đáy lòng cười lạnh, khả năng diễn xuất cao siêu của Quyền Tĩnh Thiên không biểu diễn ra ngoài, “Năm nay chú hai hai mươi ba tuổi, cách bốn mươi tuổi cũng không xa.” Bốn mươi tuổi chính là một kiếp nạn với người nhà họ Quyền bị nguyên rửa huyết mạch mà nói, không có một ai có thể sống sót quá bốn mươi tuổi.

“Chú sẽ tìm được.” Ánh mắt Quyền Hạo một lần nữa rơi trên người Lâm Hi, anh biết nhiều lời hơn nữa cũng không thể an ủi được người có cùng huyết mạch bị nguyên rửa. Người nhà họ Quyền không tìm được người trong số mệnh nhất định tuyệt vọng cả đời, không thể vượt qua. Anh may mắn cuộc đời anh có thể vượt qua được, có cô anh sẽ rất hạnh phúc.

Quyền Tĩnh Thiên nâng ly rượu lên, uống ly rượu đến không còn dư một giọt, trên gương mặt đẹp trai giống như bị đông lạnh, “Đi cùng với cô ấy đi, chú không có lời nào nói với cháu nữa.”

“Nói chuyện phiếm với chú họ của anh xong rồi sao?” Thấy Quyền Hạo đến bên cạnh cô, ánh mắt của cô rơi lên người đàn ông tuấn mỹ như thiên thần nhưng cũng tản ra hơi thở lạnh nhạt, thấy anh ta cũng đang nhìn cô, cô mím môi lễ phép cười cười.

“Ừ.”

“Ồ đây rất buồn bức, tôi đi ra ngoài tản bộ một chút, anh không cần đi theo.” Sao cô có thể nhẫn nại chờ Quyền Hạo và Quyền Tĩnh Thiên tán gẫu xong, tất cả đều bởi vì cô muốn ra ngoài hít thở chút không khí mới mẻ, nơi này quá buồn bức.

Anh vốn định không để ý đến cô phản đối mà đi tản bộ cùng cô, nhưng có thể nghĩ đến nhà chính họ Quyền vốn là một nơi an toàn, anh không đi theo nữa, “Đứng nửa giờ sau trở lại.”

Trên gương mặt non mềm tràn ra nụ cười vui vẻ, cô khoát trả đáp một tiếng, “Ừ.”

Nhìn chăm chú vào cô đang đi tới vườn hoa, khóe môi Quyền Hạo còn chứa nụ cười cung chiêu, đáy lòng âm thầm nói, vẫn còn con nít!

“Người trong số mệnh của cháu mới chỉ có chín tuổi sao?” Trông mắt sâu âm u giống như trong màn đêm nhìn chăm chú vào bóng lưng Lâm Hi, Quyền Tĩnh Thiên lạnh nhạt nói, chân mày đậm như mực không dấu vết nhíu lại.

“Mười hai tuổi, nhỏ hơn cháu mười tuổi.” Chú họ của anh vốn là người không hỏi tới chuyện của người khác, hôm nay lại hỏi Hi nhi của anh, trong lòng Quyền Hạo cảm thấy kỳ quái. [die ennd kdan/le eequhyd onnn](#)

Nở một nụ cười nhạo không phải giễu cợt, Quyền Tĩnh Thiên lắc ly rượu trong tay, rượu mao dài trong ly thiếu chút nữa đổ ra ngoài, “Nếu như cháu không nói, chú còn tưởng rằng cô bé đó mới chỉ tám chín tuổi.” Ánh mắt xa cách biến đổi thành cười nhạt, khóe môi mím lại hơi nhếch lên, độ cong rất đẹp mắt, tràn đầy sức quyến rũ, anh giống như nghĩ đến cảnh tượng buồn cười nào đó, giọng hơi treu đùa nói, “Quyền Hạo, người trong số mệnh của cháu chẳng lẽ không hoài nghi cháu yêu con nít sao?”

Ánh mắt Quyền Hạo lạnh lùng liếc nhìn Quyền Tĩnh Thiên đang ở trước mặt cười nhạo mình, nụ cười trên mặt dần rút đi, đáy mắt khôi phục thành hoàn toàn lạnh lẽo, châm chọc nói, “Không phải tất cả mọi người đều có tư tưởng xấu xa như chú vậy.”

Cháu mình phản kích, Quyền Tĩnh Thiên cảm thấy rất không hay, thu lại nụ cười trên mặt, không nói được lời nào mà rời đi.

Trong vườn hoa nhà chính họ Quyền, Lâm Hi bước ra khỏi phòng một bước, đập vào mặt là hương hoa khiến cô mê say. Đóa hoa nhiều màu rất đẹp, cô từng bước từng bước đi tới bên cạnh một giỏ hoa lan, ngón tay thon dài trắng nõn chìa ra, muốn đụng chạm vào hoa lan có sức quyến rũ phi phàm này, định lấy tay cảm nhận về đẹp của hoa lan.

“Cô bé định phá hủy giỏ hoa lan này sao?” Không đợi ngón tay cô chạm đến hoa lan, sau lưng thỉnh thoảng vang lên một giọng nam trong trẻo lạnh lùng, cô không khỏi bị kinh sợ, dưới tốc độ nhanh nhất quay đầu nhìn lại, thì ra là Quyền Tĩnh Thiên.

Mặt có góc cạnh rõ ràng, trông mắt đen nhánh thâm thúy như biển rộng, sóng mũi cao, môi mỏng anh đào còn mê người hơn phụ nữ, tóc ngắn gọn gàng dường như dựng đứng, vóc người cường tráng, người đàn ông này giống Quyền Hạo đến mấy phần, không hổ là quan hệ chú cháu.

Dưới tầm mắt sâu thẳm của Quyền Tĩnh Thiên, cô thu tay lại, chẳng biết tại sao lại hơi chột dạ, khẽ mỉm cười, “Không có.”

Trực tiếp đi tới bên cạnh hoa lan, gương mặt tuấn tú vừa rồi còn không tỏ vẻ gì của Quyền Tĩnh Thiên, đột nhiên từ u ám chuyển sang sáng trong, nụ cười mê người lại nở rộ trên mặt anh, ánh mắt thân thiện lại hàm chứa ánh sáng cô nhìn không hiểu, “Cô bé là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, phá hủy giò hoa lan này cũng không có gì.”

Nghe không ra là giễu cợt hay thật tâm thật lòng, trực giác nhạy cảm của Lâm Hi cảm thấy Quyền Tĩnh Thiên này không phải hạng người lương thiện gì, thân là con em nhà họ Quyền lại sử dụng sức mạnh quyền thế đang lẫn lộn được thuận buồm xuôi gió trong giới chính trị, người như vậy, nụ cười trên mặt không đáng giá để cô tin tưởng là thật.

Cô giống như đứa nhỏ, vẻ mặt nở nụ cười sáng lạn thật to, trong tròng mắt hồn nhiên như nước suối, không thấy được một tia tạp chất, “Vậy cháu phải gọi là chú chồng sao?”

Đây thật sự là đứa nhỏ mười hai tuổi sao? Mới vừa rồi tất cả trong mắt còn đều là đề phòng, nhưng bây giờ thuần khiết vô hại. Quyền Tĩnh Thiên lặng lẽ quan sát toàn thân Lâm Hi từ trên xuống dưới một lần.

Trong lòng anh không khỏi chua chát, mảnh trăng treo trên bầu trời cũng càng ngày càng gần đến trăng tròn, ngẩng đầu lên nhìn, cảm giác chán ghét nồng đậm dâng lên từ trong đáy lòng, “Trăng tròn thật sự khiến người ta ghét.”

Quyền Tĩnh Thiên hỏi một đằng, đáp một nẻo, Lâm Hi mở trừng hai mắt, tỏ vẻ không hiểu. dfienddn lieqiudoon

Còn có hai ngày đã mười lăm rồi, tối hôm nay trăng sáng cực kỳ sáng, rải đầy khắp mặt đất vòng sáng hiền hòa cảm giác thật ấm áp, dưới màn đêm, cảnh vật mượn ánh trăng có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Nhìn cảnh vật chung quanh, cô không hiểu hỏi, “Trăng tròn rất đẹp mà, tại sao phải ghét trăng tròn chứ?”

Quyền Tĩnh Thiên giống như không nghe thấy Lâm Hi nói, cất bước chân trầm ổn, đi tới bên bờ ao, nhìn chăm chú vào bóng mảnh trăng trong ao, đau khắc ở xương tủy kia giống như lại bắt đầu, cảm giác vô lực lại không có biện pháp nào khống chế khiến anh rất chán ghét.

Bóng lưng tàn nát ra đau thương của người đàn ông, ánh mắt Lâm Hi không khỏi bị hấp dẫn.

Có một vài người trời sinh chính là hơi thở đau thương và tịch mịch, nhìn bóng lưng người như vậy, lòng sẽ trầm xuống theo, cô giống như mê muội đi tới bên cạnh bờ ao, học Quyền Tĩnh Thiên cùng nhìn chăm chú vào ao nước, nghi ngờ nói, “Chú chồng, tại sao cháu cảm giác chú rất đau lòng vậy?”

“Thật sao?” Quyền Tĩnh Thiên nghiêng đầu nhìn Lâm Hi cách đó không xa, không có cảm xúc khẽ cười một tiếng, “Tôi đau thương ai có thể hiểu đây?” Giống như cô đơn giống như cười khiến người khác nhìn không thấu anh, anh tự giễu nâng khóe môi lên.

“Cháu xem, bóng mảnh trăng trong ao nước này cực kỳ khiến lòng người lạnh.” Quyền Tĩnh Thiên không đợi Lâm Hi làm ra bất cứ phản ứng nào, chỉ vào ao nước lạnh nhạt nói, “Chỉ với cháu một cô bé sao lại cảm thấy lòng lạnh đây?”

Lâm Hi cau mày nhìn mảnh trăng trong nước mà Quyền Tĩnh Thiên chỉ vào, không có cảm giác được anh ta nói lòng lạnh, “Chuyện này...”

Chỗ hai người đứng đã là bờ ao nước rồi, ao nước vốn do ông cụ nhà họ Quyền chuyên dùng để nuôi cá, sâu hai mét, đủ để chìm người chết đuối.

Tầm mắt Lâm Hi không chuyển đến trên người Quyền Tĩnh Thiên, lời còn chưa nói xong, cảm thấy phía sau cô có một lực mạnh đẩy, cô không bị khống chế rơi vào trong ao nước trong veo.

Cô không biết bơi, khi rơi vào trong nước, trong đầu Lâm Hi hiện lên mấy chữ này, nước nhiệt độ thấp thấm ướt cô, cô yếu ớt giãy giụa.

“Cứu... Tôi...” Lâm Hi chìm nổi trong nước khó khăn kêu cứu, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nhợt nhạt. Tuy ao nước này chỉ sâu hai mét, nhưng để làm chết đuối Lâm Hi chiều cao chỉ một mét ba thì quá dễ dàng.

Nhìn Quyền Tĩnh Thiên trên bờ không có ý định cứu cô, trái tim không chịu nổi một tia kích thích của Lâm Hi từ từ đau đớn, cô nghĩ không thông, tại sao Quyền Tĩnh Thiên muốn đẩy cô xuống?

Một phút, hai phút... Mười phút trôi qua, Lâm Hi từ ban đầu bắt đầu giãy giụa, rồi đến đã hôn mê nằm dưới đáy nước, Quyền Tĩnh Thiên nhìn cả quá trình, không hề có ý định cứu người.

Nhìn Lâm Hi đã hôn mê chìm dưới đáy nước, Quyền Tĩnh Thiên đứng bên cạnh ao mang mặt nạ dối trá rồi đi, một mặt máu lạnh vô tình hoàn toàn lộ ra, giọng nói lạnh như ma quỷ vang lên, “Thật ra thì tao rất đố kỵ nó có thể tìm được người trong số mệnh, cũng là con cháu nhà họ Quyền, tại sao nó có thể tìm được người trong số mệnh, còn tao thì không thể?”

Tiếng nói rơi xuống, Quyền Tĩnh Thiên xoay người đi vào trong nhà.

Lâm Hi rơi vào hôn mê mơ hồ nghe được có người đang nói chuyện, cô chìm nổi dưới đáy nước muốn kêu cứu, nhưng cuối cùng không kêu cứu ra được.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hô hấp đau

Thời gian trên đồng hồ đeo tay đã qua nửa giờ, còn chưa thấy Lâm Hi trở lại, Quyền Hạo đang chờ lòng đột nhiên hoảng loạn lên. Anh vội vàng đi tới vườn hoa, ánh trăng dịu dàng chiếu khắp chung quanh, từng cọng cây ngọn cỏ không hề có chút khác thường nào, nhưng nói lên không biết cô ở đâu trong chỗ này.

Ánh mắt lo lắng quét nhìn bốn phía, bóng dáng của cô thui chung không thấy được.

Lòng bàn tay khẽ lạnh, ngược mắt chăm chú nhìn mảnh trăng càng ngày càng gần tròn, đầu khắc vào tận trong xương tủy giống như đang ngóc đầu trở lại.

Hoàng Bác tay cầm rượu ngon trăm năm có tiền cũng khó có được, định cho Quyền thiếu nếm thử, không đợi anh đến gần Quyền thiếu, anh đã nhìn thấy bước chân Quyền thiếu hơi rối loạn đi tới vườn hoa, từ từ mò anh cũng đi theo, anh nhìn thấy nóng nảy trong mắt Quyền thiếu, khó tránh khỏi hơi nghi ngờ, “Quyền thiếu, cậu ở đây tìm cái gì?”

Quay đầu nhìn lại thấy là Hoàng Bác, Quyền Hạo mấp máy môi nói: “Cậu có thấy Hi nhi đâu không?”

Thì ra là tìm Lâm Hi! Điều này cũng khó tránh vì sao Quyền thiếu gấp gáp như vậy.

Nghe được là tìm Lâm Hi, từ trong đáy lòng Hoàng Bác có thể hiểu được tại sao Quyền thiếu lại như vậy. dĩ3n~d@n'3q21y"d0n

“Nửa giờ trước tôi thấy cô ấy đi hướng này, theo lý thuyết cô ấy nên ở đây.” Nhắc tới Lâm Hi, Hoàng Bác cũng mờ mờ ảo ảo cảm thấy chung quanh có vẻ không ổn, bốn phía cũng không thấy bóng dáng Lâm Hi, mà anh tận mắt nhìn thấy Lâm Hi đi về hướng này, như vậy bây giờ Lâm Hi đang ở đâu?

Trong đầu thoáng qua ý niệm không tốt, sắc mặt Quyền Hạo càng lúc càng lạnh lẽo, cơ thể hoàn mỹ được quần áo che giấu hơi run rẩy, “Người đâu.”

Theo giọng nói Quyền Hạo vang lên, tất cả thuộc hạ núp ở chỗ tối đều đi ra, bọn họ cung kính hơi khom lưng nhìn Quyền Hạo, “Thiếu gia, có gì cần dặn.”

“Có thấy nhị tiểu thư không?”

“Nửa giờ trước có thấy, bây giờ không thấy.” Nhìn đáng vẻ là thủ lĩnh thuộc hạ đáp.

Nửa giờ trước thấy, bây giờ không thấy! Ánh mắt Quyền Hạo hơi tĩnh mịch, mày kiếm khẽ nhíu, “Kiểm tra rõ ràng từng hoa từng cỏ trong vườn hoa cho tôi, nhất định phải tìm được nhị tiểu thư.”

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ nhà họ Quyền nghe lệnh của Quyền thiếu, tất cả đều tìm kiếm Lâm Hi ở trong vườn hoa.

Nhìn vườn hoa đèn đuốc sáng trưng, gió mát thổi lên mặt Hoàng Bác, khiến anh hơi say rượu hoàn toàn tỉnh táo, nghiêng đầu nhìn Quyền thiếu vẻ mặt đông lạnh, khẳng định nói, “Quyền thiếu, nơi này là nhà họ Quyền, sẽ không ai dám xuống tay với Lâm Hi ở đây.”

Nơi này là nhà chính họ Quyền, nói cho rõ ràng hơn một chút, đây là đại bản doanh của người nhà họ Quyền, kẻ nào không có mặt dám đụng đến người nhà họ Quyền ở đây, đây không phải sống đủ rồi sao. Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền mà Quyền thiếu thừa nhận mấy ngày gần đây, bữa tiệc này cũng tổ chức vì cô, thời gian trước Nam Cung Y làm tổn thương Lâm Hi nghe nói tay cũng bị phế bỏ, mà nhà Nam Cung còn bị nhổ tận gốc, biến mất khỏi thế đô, Quyền thiếu thương yêu Lâm Hi là sự thật đặt ở trước mắt như thế, ai sẽ mạo hiểm tới tình huống gia tộc bị diệt tận gốc mà làm điều không có lợi với Lâm Hi?

Dưới cái nhìn của Hoàng Bác, nói như thế nào thì Lâm Hi cũng chỉ là một đứa bé, không khỏi sẽ hơi ham chơi, bây giờ không có ở trong vườn hoa, có thể ở một chỗ khác đấy.

Lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Bác, Quyền Hạo nhìn chậu hoa lan bị lệch vị trí kia, dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng, “Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất *, đến giờ cậu còn không hiểu đạo lý này sao?”

(*) Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: Phân tích từng câu chữ thì có nghĩa là “không sợ một vạn phần mà chỉ lo một phần vạn” ý là ngăn ngừa trước rủi ro. Nguyên nhân có cụm (thành ngữ) này thì lại xuất phát từ một tiếng lóng có trong câu: “Vạn nhất”. Từ ‘vạn nhất’ theo tiếng lóng nghĩa là “Lỡ như”.

Cạn một ngụm rượu ngon, Hoàng Bác cảm thấy cả người anh đều muốn lâng lâng rồi, bị Quyền thiếu mĩa mai, anh có vẻ bình tĩnh hơn Mã Kiều Thần xù lông nhiều, “Nếu như có thể ở dưới nhiều ánh mắt như vậy mà làm chuyện bất lợi với Lâm Hi, đó cũng là chuyện rất lợi hại.” Nhà chính họ Quyền thoát nhìn rất bình thường, không có gì khác biệt với nhà quyền quý khác, nhưng đó chỉ là mặt ngoài, bên trong không biết vụng trộm che giấu bao nhiêu cao thủ và vũ khí phòng vệ công nghệ cao. dieendaanleequaydonn

Mười phút trôi qua, bọn thuộc hạ vẫn không tìm được Lâm hi, bọn họ đều nửa quỳ trước mặt Quyền Hạo, “Thiếu gia, chúng tôi không tìm được tiểu thư, mong thứ tội.”

“Tiếp tục tìm, cho dù lật đổ cả nhà họ Quyền, cũng phải tìm ra cô ấy cho tôi.” Lúc này Quyền Hạo có vẻ hơi nóng nảy.

“Dạ, thiếu gia.” Bọn vệ sĩ cũng không tin tưởng bọn họ không tìm được nhị tiểu thư.

“Quyền thiếu, không cần vội vã như vậy, có lẽ Lâm Hi đang chơi ở chỗ khác.” Hoàng Bác lớn lên cùng Quyền Hạo từ nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ nóng nảy hấp tấp trên mặt Quyền Hạo, anh thu lại dáng vẻ con nhà giàu, an ủi Quyền Hạo, “Đứa bé mà, khó tránh khỏi sẽ hơi ham chơi.”

Ánh mắt sắc bén như ưng của Quyền Hạo nhìn chăm chú vào Hoàng Bác, uy hiếp nhàn nhạt nói, “Không nói lời nào cậu sẽ chết thật sao?”

Có chứa uy hiếp không giống như đang nói đùa, lời nói này thành công khiến cho Hoàng Bác ngậm miệng, anh làm một động tác kéo khóa che miệng mình lại, yên lặng đi vào trong nhà. Trong lòng thầm nói, Quyền thiếu hơi chuyện nhỏ hóa thành to rồi.

Chú ý tới thuộc hạ của mình giống như đang tìm cái gì đầu tiên là Phó Trường Thanh, đoán được điều gì, ngoắc một tên thuộc hạ tới hỏi. Nghe xong thuộc hạ báo lại, Phó Trường Thanh giật mình nhìn ông xã mình, hơi không dám tin, “Cô nhóc Hi không thấy.” Nói xong, ánh mắt bà tàn nhẫn, hơi thở lạnh lùng lan ra. Ở đây dám động tay với người nhà họ Quyền, thật sự sống không đủ rồi, còn dám xuống tay với người trong sổ mệnh của con trai bà, bà không tiêu diệt chín họ nhà người ta đã là không tệ rồi.

Quyền Khê sống chung lâu ngày hơn hai mươi năm với bà xã, hiểu rõ biến hóa nhỏ bé của bà xã như trong lòng bàn tay, bây giờ nhìn thấy tàn nhẫn trong mắt bà ấy, ông cười nhạt nói, “Yên tâm, sẽ tìm được người.”

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, cho đến sau nửa giờ, nhà họ Quyền không chỉ huy động thuộc hạ mà còn huy động cả ám vệ, bọn họ tìm khắp một lần từ trên xuống dưới cả nhà chính họ Quyền, đều không tìm được Lâm Hi.

Mất thấy sắc mặt con trai càng ngày càng khó coi, Phó Trường Thanh kết thúc bữa tiệc trước thời hạn, trong lòng cũng gấp gáp vì không tìm được Lâm Hi, trước đây không lâu còn đang yên đang lành xuất hiện trước mặt bọn họ, sao nói không thấy là không thấy?

Ban đêm lạnh lẽo đang nồng, hoa cỏ trong vườn hoa cũng che phủ tầng sương mù ngưng đọng thành giọt sương, ánh trăng nhu hòa cũng dần thêm ánh sáng.

Suối phun bên cạnh núi giả ào ào chảy xuôi, bên cạnh đài phun nước là ao cá của ông cụ Quyền, mặt nước yên ả lúc này tạo nên gọn sóng. Dưới bóng đêm, sóng gọn lăn tăn, ánh trăng chiếu vào sóng nước, giống như ao trên châu.

Hoàng Bác còn chưa rời đi cũng chú ý đến sao không thấy bóng dáng Lâm Hi, ánh mắt anh khi nhìn suối phun vốn cũng tùy ý đảo qua, khi quét qua mặt nước ao cá của ông cụ Quyền, thấy sóng nước nổi trên mặt nước, theo trực giác anh cảm thấy kỳ quái.

Thế đứng của Quyền Hạo không thay đổi, đôi tay nắm thật chặt thành quả đấm, “Tìm, tiếp tục tìm, tìm cho đến khi thấy cô ấy thì thôi.” Trong giọng nói lạnh lẽo lộ vẻ khẩn trương, anh sợ, sợ cô có gì ngoài ý muốn.

Thuộc hạ và nhóm ám vệ không tìm được Lâm Hi khẩn trương lau mồ hôi nhìn thiếu gia nhà mình, nghe được thiếu gia nhà mình ra lệnh lần nữa, bọn họ tiếp tục nghiêm túc đi tìm.

“Quyền Hạo, con đừng vội, nhất định có thể tìm được Lâm Hi.” Phó Trường Thanh nhìn qua video theo dõi trong nhà, thấy Lâm Hi đi tới vườn hoa, cũng chưa rời đi, bà khẳng định Lâm Hi nhất định ở trong vườn hoa, nhưng mà trong trong ngoài ngoài vườn hoa cũng bị tìm khắp rồi, như vậy rốt cuộc người đang ở đâu?

Hoàng Bác càng nhìn ao cá này càng cảm thấy có gì không đúng, anh đi tới bên cạnh ao cá, nhìn xuống dưới, hoảng hốt. Bởi vì là ban đêm, cho dù tất cả đèn trong vườn hoa đều được bật lên, nhưng nước ao cá hơi xanh biếc rất khó để cho người ta nhìn thấy rõ trong ao có gì, nhưng Hoàng Bác từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện của quân nhân, thị lực của anh đặc biệt tốt, cho nên anh nhìn thấy Lâm Hi mà thuộc hạ và ám vệ của nhà họ Quyền không thấy.

Giờ phút này cô giống như ngủ say yên tĩnh nằm dưới đáy ao, cỏ dưới nước quấn quanh người cô, cá nhỏ vây quanh.

Chóp chóp cặp mắt, Hoàng Bác còn chưa từ trong giật mình lấy lại tinh thần, dụi dụi cặp mắt, lại một lần nữa nhìn thấy rõ ràng Lâm Hi ở dưới đáy ao, anh lập tức lớn tiếng nói về phía Quyền Hạo: “Quyền thiếu, Lâm Hi ở trong ao cá.”

Giọng Hoàng Bác còn chưa dứt, Quyền Hạo đã đi đến bên cạnh ao cá cách anh không xa, anh cũng thấy được Lâm Hi giờ phút này đang nằm dưới đáy ao. Đau không thể nói chính là cảm nhận lúc này của anh, trái tim dường như bị bàn tay vô hình nhéo, thân thể của anh run rẩy không ngừng, chính mình cũng không thể tin được tất cả đang nhìn thấy, giờ khắc này, anh cảm thấy, cho dù là hô hấp, toàn thân anh cũng đều đau.

Anh tung người lên, ôm lấy cô đã không còn tri giác trong nước.

Nổi trên mặt nước, cô trong ngực toàn thân lạnh lẽo đến đáng sợ, cặp mắt nhắm thật chặt, thoát nhìn giống như đặc biệt mất đi sinh mạng.

Dưới sự giúp đỡ của đám người Hoàng Bác, Quyền Hạo ôm Lâm Hi nhanh chóng từ ao cá ra.

Phó Trường Thanh và Quyền Khê cũng giật mình khi thấy con mình ôm Lâm Hi từ trong ao cá ra, bọn họ cũng không nghĩ đến Lâm Hi không thấy lại ở trong ao cá.

“Hi nhì.” Lòng bị hoảng sợ và đen tối chiếm lĩnh, hai tay anh run run.

Hoàng Bác đưa tay đi kiểm tra hơi thở của Lâm Hi, phát hiện cô đã sớm không còn hô hấp, nhìn Quyền Hạo đã gần biên giới của sắp sụp đổ, anh sờ lên ngực Lâm Hi, không cảm nhận được tim nhảy lên, lòng hoảng hốt, “Quyền thiếu, Lâm Hi đã không có hô hấp và nhịp tim, hiện giờ phải nhanh cấp cứu.”

Lời của Hoàng Bác không thể nghi ngờ đã đánh một kích nặng nề cho Quyền Hạo đang ở ranh giới, cả người giống như bị mất đi linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thật may là không có chuyện gì

Bệnh viện Linh Lâm từ khi thành lập đến nay, chưa từng xuất hiện huy động nhiều bác sỹ đứng đầu như vậy.

Giờ khắc này, trong phòng phẫu thuật quy tụ đông đảo bác sỹ đứng đầu, bọn họ cấp cứu cô gái đặc biệt đã mất đi sinh mạng trên bàn mổ.

Khi nhị tiểu thư được đưa tới bệnh viện thì đã không có hô hấp và nhịp tim, nhiệt độ cũng rất thấp, theo y học hiện đại, nhị tiểu thư đã qua đời, khi một nhóm bác sỹ đứng đầu bọn họ nhìn thấy Quyền thiếu điên cuồng thì bọn họ sợ chết lập tức nghiêng đầu nói nhị tiểu thư còn có thể cứu. Nhị tiểu thư còn chưa cấp cứu đã bị phản định tử vong, bọn họ cũng không phải không muốn sống.

Ngoài phòng phẫu thuật, Hoàng Bác nhìn Quyền Hạo chân mày nhíu chặt, tròng mắt sáng nước mênh mông, khiến cho người ta có cảm giác đau thương đến tận tận độ.

Về mặt đau lòng như thế, Hoàng Bác mới biết Quyền thiếu thì ra là một người đàn ông bình thường sẽ hối hận sẽ đau khổ.

Nhìn chăm chú vào cửa phòng phẫu thuật, chữ đang tiến hành phẫu thuật đập vào mắt rất chói mắt, nhìn xéo sang vợ chồng Quyền Khê cũng đang khẩn trương chờ đợi kết quả, anh mơ hồ có cảm giác, vợ chồng Quyền Khê đang lo lắng Quyền thiếu hỏng mất.

Anh cũng không phải hết sức hiểu rõ người trong số mệnh đối với Quyền thiếu mà nói là cái gì, nhưng giờ phút này anh nghĩ đến một suy đoán đáng sợ, nếu tới nay Lâm Hi cứ như thế mà chết đi, sợ rằng Quyền thiếu sẽ hoàn toàn hỏng mất.

Mười giờ khá dài lại một trời qua, bây giờ đã là sáng ngày hôm sau rồi, mặt trời mới mọc không có tia sáng chói mắt, ở bệnh viện dường như không bị ánh mặt trời chiếu trực tiếp vào, vẫn u ám lạnh lẽo và yên tĩnh.

Đúng lúc này trong sự chờ mong của mọi người cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc mở ra, viện trưởng cả người một mình chậm rãi đi ra ngoài.

Thấy viện trưởng ra ngoài, Quyền Hạo đi lên đầu tiên, giọng khàn khàn mà hỏi, “Có ấy như thế nào?” Mày kiếm nhũn chặt không hề có một khắc thả lỏng, thần kinh căng thẳng cũng không thể buông lỏng, trong quá trình đợi phẫu thuật kết thúc, ngay cả hô hấp anh cũng đau đớn. die nda nle equ ydo mn

Thấy Quyền thiếu khẩn trương giống như đang chờ đợi tuyên bố, tim viện trưởng một lần nữa treo lơ lửng, đẩy kính mắt trên mũi một cái, “May mà đưa tới kịp thời, tiểu thư đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, chỉ cần điều dưỡng tốt cô ấy sẽ không có chuyện gì.”

Làm một bác sỹ đứng đầu khoa ngoại, khoa tim mạch, lần phẫu thuật này có thể nói đã dùng hết tinh hoa trọn đời của ông. Chỉ có điều nhắc tới cũng quý đi, nhị tiểu thư đặc biệt đã không còn sinh mạng vẫn được bọn họ cấp cứu lại được, bọn họ cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Thân thể căng cứng của Quyền Hạo được thả lỏng, tâm tình khẩn trương vẫn khẩn trương như cũ, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm, giọng khàn khàn mà hấp dẫn, “Cám ơn.”

Dứt lời, anh xoay người đi về phía phòng phẫu thuật.

Một tiếng cảm ơn này nhưng lại dọa sợ viện trưởng, ông trừng lớn mắt, ông không nghe lắm chứ.

Hoàng Bác cả đêm không ngủ nhưng tinh thần vẫn tốt như cũ, đôi tay khoanh lại, nhìn viện trưởng đã ngây ngẩn cả người, anh nâng khóe môi nở nụ cười yếu ớt. Tiếng cảm ơn này của Quyền thiếu bao hàm thành phần gì, làm bạn từ nhỏ anh hiểu quá rõ ràng. Quét mắt nhìn qua cửa phòng phẫu thuật, anh day quanh hai mắt mình, nhỏ giọng buồn bã. Haizzz ~ một đêm không ngủ, quãng thâm hai mắt này khẳng định lại sâu thêm, điều này ảnh hưởng tới về anh tuấn của anh.

Nhìn chung quanh một vòng, Hoàng Bác rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng phẫu thuật có hai ba người phụ trách khẽ đặt Lâm Hi lên giường đẩy, thấy bóng dáng Quyền thiếu, lập tức tập thể cung kính nói: “Quyền thiếu.”

Anh giơ ngón tay lên, làm động tác dừng lên tiếng, tầm mắt khóa chặt vào cô.

Toàn bộ ánh đèn phẫu thuật đều rơi trên mặt cô, dung nhan tái nhợt, chân mày nhíu chặt.

Cô như vậy, nhìn thấy mà anh hoảng sợ cũng đau lòng khó hiểu.

Môi mỏng khẽ nhúc nhích, anh bảo, “Đi ra ngoài.”

Mọi người lập tức rời khỏi, cẩn thận đóng cửa lại, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Anh đưa tay lau mặt cô, khóe mắt thoáng hiện nước mắt, cảm xúc ấm áp khiến cho lòng lo lắng của anh trở nên bình tĩnh, “Xin lỗi, anh không bảo vệ tốt cho em.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi Lâm Hi tỉnh lại đã là buổi tối, vừa mở mắt ra nhìn, cô đã thấy gương mặt tuần tú áy náy.

Ánh mắt trong veo như nước nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, khóe môi cô không khỏi dẩu lên, “Tại sao anh lại dùng ánh mắt áy náy nhìn tôi?”

Tay Quyền Hạo vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, “Xin lỗi.”

Cô đã sợ đến ngây người có được không! Đây cô xuống nước không phải anh, nói xin lỗi cái gì? Quả thật chính là không giải thích được!

...

Nói một lúc với Quyền Hạo, cô cũng cảm thấy hơi mệt, Quyền Hạo lại đi tìm bác sỹ tới, nói cô mệt mỗi nhất định có nguyên nhân. d1en d4nl 3q21y d0n

Trong phòng bệnh to lớn, chỉ còn lại một mình cô.

Lấy ngọc bội xanh biếc sáng long lanh từ trong túi áo ra, cô không giải thích được nguyên cứu ngọc bội khiến cho cô vứt bỏ thân thể Lâm Hi Nhi.

Cô bị Quyền Tĩnh Thiên đẩy xuống ao cá, thiếu chút nữa chết đuối thì linh hồn của cô chạy ra từ thân thể, cô nhìn thấy miếng ngọc bội này phát ra ánh sáng xanh nhạt vây quanh thân thể cô, một khắc kia, cô sợ hãi trong lòng. Miếng ngọc bội này ở bên cạnh khi cô vừa sống lại, nhưng khi cô bị đưa đến nhà họ Quyền thì cô chưa từng thấy miếng ngọc bội này, mà khi sinh mạng của cô bị nguy hiểm, ngọc bội này lại xuất hiện!

Vuốt ve ngọc bội, bản khoãn nơi đáy lòng cô càng lúc càng lớn.

Cửa bị Quyền Hạo mở ra, cô nhanh chóng cất ngọc bội đi, nhận lấy đồng dao bác sỹ kiểm tra, trong lòng phiền đến không xong.

Chỉ có điều Lâm Hi bị chìm nhưng không chết được các bác sỹ kiểm tra, cô tò vè buồn bực hơn.

Thân thể chỉ hơi yếu, lần chìm xuống nước này không tạo thành ảnh hưởng đến trái tim đã từng không đập, bệnh tim của cô cũng không phát tác, thật may mắn!

Nhị tiêu thư bị cảm nhẹ, mệt mỏi là bình thường đây!

...

Nghe nhiều lời như vậy của bác sỹ, cô rất muốn một cái tát đập chết những người này.

Nếu thân thể của cô không có gì đáng ngại, vậy tại sao phải nằm viện?!

Trong ba ngày nằm viện khi Lâm Hi đã ở ranh giới luống cuống, cả ngày lẫn đêm bị một nhóm lớn bác sỹ kiểm tra tới kiểm tra lui, cũng trừ bệnh tim ra thì bệnh gì cũng không kiểm tra ra, cô sắp muốn điên.

Gặp lại viện trưởng nhìn không có ý tốt này chuẩn bị kiểm tra, cặp mắt cô lạnh lẽo, cái ly trên tay không chút khách khí đập lên người viện trưởng, không kiên nhẫn đến cực điểm, “Mỗi ngày đều kiểm tra nhiều như vậy, ông nói thật cho tôi biết, tôi trừ bệnh tim ra còn có bệnh gì khác?”

Nhị tiêu thư trước mặt phát giận, trong lòng viện trưởng đã muốn lui ra, ông cũng không muốn kiểm tra nhiều như vậy, chỉ có điều Quyền thiếu có dặn dò, ông cũng không muốn.

Thấy cô giống như nổi giận, Quyền Hạo đang gọt táo liếc mắt nhìn viện trưởng, “Kiểm tra hôm nay không cần, ông đi làm chuyện của ông là được rồi.”

Viện trưởng ước gì được làm chuyện của mình, khi lời Quyền Hạo vừa rơi xuống, ông lập tức chạy vội ra ngoài.

“Hi nhi, ăn táo thôi.” Anh đưa trái táo đã gọt một vòng lớn tới trước mặt cô.

Cô cúi đầu nhìn vỏ trái táo trong thùng rác, chỉ thấy trên vỏ có thịt trái thật dày, cô lại nhìn trái táo trước mắt phần thịt không nhiều, khóe miệng gật gật, “Anh ăn đi.” dinendian.loqid]on

Nghe đến Quyền Hạo là một đại thiếu gia thế gia, vậy sao anh có thể phục vụ người khác, để cho anh gọt táo, cô cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Không sai, Lâm đại tiểu thư xưa nay sai bảo người giúp việc thuận tay, ở trong bệnh viện không có người cho cô sai bảo, đối mặt với Quyền Hạo vẫn hơi kỳ quái, cô sai bảo cực kỳ thuận tay, nguyên nhân là tại sao? Thật ra thì rất đơn giản, cô chỉ lười phải động, thử sai bảo Quyền Hạo một chút, không ngờ Quyền Hạo rất nghe lời, cho nên anh chấp nhận bị sai bảo.

Ừm. Đại thiếu gia thế gia bị sai bảo, cô đúng là có một chút lên mặt như thế.

Sự kiện rơi xuống nước lần này, Quyền Hạo luôn nghĩ cô ngã vào ao cá như thế nào, cô không nói hung thủ khiến cho cô suýt chút nữa tèo là Quyền Tĩnh Thiên. Cô nghĩ cho dù cô nói, Quyền Hạo cũng không nhất định sẽ tin cô, Quyền Tĩnh Thiên không thù không oán với cô tại sao có thể làm như vậy, suy tính đến khả năng này nên cô mới chưa nói, nhưng thù này cô đã ghi vào trong lòng rồi.

Về khinh bỉ trong mắt cô rất rõ ràng, anh nhếch khóe môi lên cười nhẹ, “Hi nhi ghét bỏ anh không gọt táo sao?”

Đưa mắt nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi không trả lời, tiếp tục xem tạp chí.

Thấy cô không để ý đến mình, Quyền Hạo để trái táo lên bàn, anh lập tức đi ra ngoài.

Thế gia có quyền thế che trời như nhà họ Quyền, tuyệt đối không tha thứ cho người ra tay với người nhà họ Quyền, lần này sự kiện Lâm Hi rơi xuống nước thoát nhìn không quá tầm thường, nhà họ Quyền một mực điều tra sau lưng có ai ra tay với Lâm Hi.

Nhà chính họ Quyền trừ phòng ngủ không có camera theo dõi ra, những chỗ khác đều lắp đặt theo dõi, kỳ quái chính là, đêm đó khi Lâm Hi rơi xuống nước, video theo dõi lại không có, khi Lâm Hi vào vườn hoa thì có, video hiện lên, đầu tiên Lâm Hi ngắm nhìn hoa lan một chút, sau đó đến bên cạnh ao cá, trong lúc đó Lâm Hi rơi xuống nước như thế nào không ai biết được.

“Còn chưa điều tra rõ sao?” Vừa ra đến bên ngoài phòng bệnh, Quyền Hạo liền nghe điện thoại.

“Thiếu gia, khách mời đêm đó cũng không có hiềm nghi.” Trần Tiêu cung kính nói, “Thật ra thì nếu như thiếu gia muốn biết tiểu thư rơi xuống nước như thế nào, thiếu gia cứ hỏi tiểu thư một chút, dù sao lúc ấy chỉ có một mình tiểu thư ở vườn hoa.” Anh làm quản gia cũng rất nghi ngờ, trong vườn hoa nhà chính họ Quyền cũng ẩn nấp không ít ám vệ, sao ai cũng không biết tiểu thư rơi xuống nước như thế nào?

Cúp điện thoại, Quyền Hạo trở lại trong phòng bệnh.

“Hi nhi, đêm đó em có thấy ai đẩy em xuống nước không?” Mấy ngày nay anh vẫn hỏi vấn đề này, cô vẫn trầm mặc không nói. Anh sẽ không tin tưởng, là cô không cẩn thận ngã xuống ao cá, cô rơi xuống nước, sau lưng nhất định có người đẩy xuống.

Lâm Hi khép tạp chí lại, ngược mắt nhìn Quyền Hạo, “Nếu tôi nói anh sẽ tin sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đồ kỵ hại người

Cặp mắt thâm thúy của anh nhìn thẳng chăm chú vào cô, ánh sáng trong mắt mang tính tin tưởng toàn tâm toàn ý.

Tròng mắt màu đen như mực giờ khắc này không hiện ra đủ loại ánh sáng nữa, ánh mắt giống như khóa chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay lộ ra vẻ nặng nề. Cô nhẹ nhàng đặt tạp chí lên bàn, tầm mắt rơi ra ngoài cửa sổ, thường thức thế giới bên ngoài, trong lòng cũng đang tính toán, tỷ lệ Quyền Hạo tin tưởng cô.

Bốn phía yên tĩnh gần như hơi khiến cho người ta hít thở không thông, anh khẽ nhếch khóe môi, “Chỉ cần là em nói, anh đều tin tưởng.”

Theo tiếng nói của anh rơi xuống, ánh mắt hơi nghi ngờ của cô rơi lên người anh, không quá tin tưởng khẽ nhú chặt chân mày, “Thật hay giả?” Không phải cô xem thường chính cô, cô thật sự không cho rằng mình lợi hại đến có khả năng khiến Quyền Hạo tin tưởng một câu nói của mình. Huống chi đây cô xuống nước không phải là người khác, mà là Quyền Tĩnh Thiên cùng là người nhà họ Quyền, nói thế nào Quyền Tĩnh Thiên và Quyền Hạo cũng là chú cháu, mà cô và Quyền Hạo chung đụng mới chưa đủ thời gian một tháng.

“Thật.” Anh tăng thêm giọng điệu, chính là vì để cho cô tin tưởng anh.

Nâng chân mày thanh tú lên, nhìn khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc của anh, cô cảm thấy thật bất ngờ.

“Chính là...” Cô ngầm đánh giá trong lòng, định nói Quyền Tĩnh Thiên ra khỏi miệng, ai ngờ lúc này cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, tiến vào chính là Quyền Tĩnh Thiên, lời cô chuẩn bị nói ra khỏi miệng bị mắc kẹt. Tròng mắt long lanh mơ hồ che giấu thông minh nhìn chăm chú vào Quyền Tĩnh Thiên,

đáy lòng cô oán thâm, Quyền Tĩnh Thiên này không phải đến xem cô chết chưa chứ?

Còn thiếu một chút, anh có thể biết là ai đẩy cô xuống nước, không ngờ cô chỉ nói hai chữ rồi không nói, anh quay đầu lại thấy là chú họ Quyền Tĩnh Thiên của mình, anh cảm thấy ngoài ý muốn. diee ndda fnleeq uysd doon

Một đôi mắt đen đậm như mực, lỗ mũi cao thẳng, môi mỏng khê mím, tóc mái hơi dài che khuất mày rậm, vóc người hoàn mỹ giống như người mẫu, ý cười nhẹ nhàng trên mặt tuy đẹp nhưng lộ vẻ xa cách, làm cho người ta có cảm giác trống rỗng nhìn như gần nhưng không cách nào chạm tới. Đây chính là Quyền Tĩnh Thiên, con cưng của trời kiêu ngạo không ai bì nổi.

“Sao chú lại tới đây?” Quyền Hạo lạnh nhạt hỏi.

Người chú họ này của anh, chắc chắn sẽ không chủ động quan tâm người khác, xuất hiện ở đây, thật sự khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn và kỳ quái.

Quyền Tĩnh Thiên nghe được lời đứa cháu nhà mình nói, khóe môi nhếch lên đường cong cang cang thêm, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Lâm Hi, “Đến xem nhị tiểu thư nhà họ Quyền chết chưa.” Giọng của anh giống như quỷ mặt, ánh mắt lộ vẻ âm u lạnh lẽo.

Một cơn ớn lạnh từ xương sống lan tràn ra toàn thân, Lâm Hi khê nắm đôi tay, trên mặt không thay đổi, thầm cắn răng nghiêng lợi. Nâng khóe môi lên, cô lạnh giọng chê cười, “Rất cảm ơn chú tới thăm, yên tâm, tôi còn sống rất tốt.”

“Ừ.” Quyền Tĩnh Thiên giống như không nghe thấy châm chọc trong lời nói của cô, nghiêm túc gật gật đầu nói, “Nhìn đáng vẻ tinh khí mười phần của cô bé cũng biết cô bé không chết được.”

Cặp mắt nhìn thẳng vào Quyền Tĩnh Thiên, căm ghét anh ta trong đáy lòng Lâm Hi lại thêm nặng. Lần đầu tiên cô và Quyền Tĩnh Thiên gặp mặt, anh ta đã đẩy cô ngã xuống nước, không đếm xỉa đến cô cầu cứu, nhìn đáng vẻ muốn làm cô chết đuối, nhưng cô mạng lớn không chết được, lần thứ hai gặp mặt lại âm thầm trào phúng cô không chết đi. Thái độ coi sinh mạng người ta như con kiến hôi này, cô hết sức khó chịu.

“Quyền Tĩnh Thiên, chú rất thất vọng sao?” Cùng Quyền Tĩnh Thiên nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt dòm quan sát người khác của cô nhìn thấy thất vọng và ác độc trong mắt anh ta. Anh ta có gì mà thất vọng, cô là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, anh ta cần gì vì thấy cô không chết mà cảm thấy thất vọng. Nhắc tới cũng kỳ quái, tại sao anh ta lại muốn đẩy cô vào chỗ chết?

Cô bé trước mắt liếc mắt đã nhìn thấu tất cả suy nghĩ ở trong lòng anh, Quyền Tĩnh Thiên không hề ngoài ý muốn, anh cười khê, đến gần bên người cô bé, thái độ bề trên cúi mắt nhìn xuống cô, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh như có như không, cặp mắt nhanh chóng thoáng qua tia sát ý, “Tôi không thất vọng, cô bé nhìn lắm rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, mắt to linh khí bức người, thân thể gầy nhỏ, cô bé như vậy lại là người trong số mệnh của cháu anh, càng nhìn cô, anh càng thấy được cô bé này không hề giống như mới mười hai tuổi, càng tỏ vẻ như người trưởng thành hơn. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Dời khỏi tầm mắt của Quyền Tĩnh Thiên ở trên người, Lâm Hi nhìn Quyền Hạo đứng bên cạnh bọn họ, trong lòng cô nghĩ đến một chủ ý thú vị, “Quyền Hạo, có phải anh nói rằng tôi nói cái gì anh cũng tin không?”

“Hi nhi muốn nói điều gì sao?” Không khí giữa Hi nhi và chú họ rất quý dị, anh thậm chí không biết rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì.

Đuôi khóe mắt nhìn lướt qua Quyền Tĩnh Thiên, cô biết anh ta đã nhìn thấu cô định nói điều gì, vẻ mặt lạnh nhạt kia, nhìn thấy mà cô nhú chặt chân mày, cô ghét đáng vẻ lạnh nhạt như vậy của Quyền Tĩnh Thiên, “Chính là hấn ta đẩy tôi xuống nước.”

Lời của cô vừa dứt, Quyền Hạo kinh ngạc trong thoáng chốc, Quyền Tĩnh Thiên thì cười nhạt.

“Quyền Tĩnh Thiên, mày đi ra cho tao.” Có lẽ sự thật quá mức kinh người, anh ngay cả xưng hô kính trọng cũng không có. Nhìn chăm chú vào Quyền Tĩnh Thiên đang cười khê, Quyền Hạo lạnh lùng nói, trong đáy lòng như có thứ gì đang lên men, sắc mặt vô cùng khó coi.

Không khí chung quanh đang lặng lẽ thay đổi, hình như bị nguy hiểm đến gần.

Khóe môi Quyền Tĩnh Thiên hơi vênh, lời của Lâm Hi không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào tới anh, nghe lời của đứa cháu thì mỉm môi cười, thông dong lạnh nhạt cất bước đi ra ngoài.

Nhìn hai người Quyền Hạo và Quyền Tĩnh Thiên trước sau đi ra ngoài, Lâm Hi cảm thấy rất quý dị.

Quyền Tĩnh Thiên đi ra sau cùng bước ra khỏi cửa thì thuận tay đóng cửa phòng lại, còn chưa xoay người lại, gương mặt điển trai của anh lập tức trúng một kích nặng nề, cả người anh lao đảo lui về sau hai bước mới đứng vững, khóe môi tràn ra một vết máu đỏ tươi, quanh co theo cằm, anh đưa mu bàn tay lên lau khóe môi, máu tươi dính vào mu bàn tay anh.

Hạ thấp mắt nhìn máu tươi trên mu bàn tay, Quyền Tĩnh Thiên chậm rãi ngược mắt lên nhìn Quyền Hạo đang căm tức nhìn mình. Đã bao nhiêu năm, còn chưa từng có người dám đánh anh như vậy, người dám động đến anh đều không có kết quả tốt, bây giờ anh lại bị chính cháu mình đánh.

“Cô ấy không phải người mà có thể động.” Trên mặt Quyền Hạo hiện đầy lo lắng, mặt không chút thay đổi nói với Quyền Tĩnh Thiên. Mỗi khi trong đầu hiện lên cô không hề hấp và đáng vẻ y như chết, tim của anh gần như muốn hít thở không thông, đau này ngay cả hô hấp cũng sẽ đau, đau đêm trắng tròn cũng không sánh nổi một nửa nỗi đau mất đi cô. Vuốt ngực đang đau đớn gay gắt, bây giờ giống như đau càng thêm lợi hại.

Tại sao Quyền Tĩnh Thiên muốn đẩy Hi nhi xuống nước, Hi nhi chết hẳn có lợi ích gì?

Quyền Tĩnh Thiên thẳng sống lưng, sắc mặt cười nhẹ biến mất, khe khẽ tròn mắt lại nhìn thẳng vào Quyền Hạo, “Thật sao? Mà tao cũng không đứng đến cô ta.” Dứt lời, anh xoay người rời đi, bóng lưng cao ngạo và lạnh nhạt cùng tồn tại lúc này bị bóng mờ bao phủ.

“Quyền Tĩnh Thiên.” Quyền Hạo cắn chặt răng gầm nhẹ.

Nhìn hành lang không một bóng người, anh sắc mặt tái mét đẩy cửa đi vào.

Lâm Hi nghe động tĩnh bên ngoài, tò mò Quyền Hạo sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Đã từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp người có da mặt dày như Quyền Tĩnh Thiên, lúc ấy rõ ràng hẳn ta muốn cô chết đuối, cô không chết nhập viện rồi, hẳn ta còn có mặt mũi đến nhìn cô, cũng không sợ bị cô nói ra hẳn ta là người đẩy cô xuống nước, thật sự cần ăn đòn! di1enda4nle3qu21ydo0n

Lời nói mang theo vẻ trào phúng ngăm của Quyền Tĩnh Thiên, cô hết sức khó chịu, trong lòng rất uất ức, cô từng bị người ta đối xử như vậy khi nào.

Đêm đó chỉ có cô và Quyền Tĩnh Thiên ở trong vườn hoa, trừ Quyền Tĩnh Thiên ra còn có ai vào đây đẩy cô xuống nước, chẳng lẽ có quỷ.

Tham lam mà nhìn khuôn mặt khiến anh si mê, áy náy trong lòng anh càng ngày càng sâu, “Hi nhi, em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi về trước xử lý một ít chuyện rồi quay lại với em.”

Chớp đôi mắt to tròn vo, Lâm Hi đại khái đoán được Quyền Hạo muốn đi làm chuyện gì.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nhà chính họ Quyền, giờ phút này trong thư phòng Quyền Khê có ba người, một là Quyền Hạo mặt không tỏ vẻ gì, một là Quyền Tĩnh Thiên trên mặt vẫn nở nụ cười nhẹ, một người khác đen mặt là Quyền Khê.

Thư phòng chính tề sạch sẽ hơi xốc xếch, thăm hơi bản cang tỏ rõ mới vừa rồi ở đây xảy ra chuyện gì.

Từ khi Lâm Hi nói ra Quyền Tĩnh Thiên chính là hung thủ thì Quyền Hạo lập tức phái người dưới và ám vệ điều tra rõ ràng ở nhà chính. Thì ra màn hình giám sát ở trong vườn hoa bị người chỉnh sửa, còn có đêm đó sở dĩ không có ám vệ nhìn thấy Lâm Hi ngã xuống nước, hoàn toàn là bởi vì ngày hôm đó Quyền Tĩnh Thiên phái ám vệ đi chỗ khác làm việc khác, khi đang điều tra chuyện này thì những ám vệ được Quyền Tĩnh Thiên điều động đi chỗ khác đều không nói đang làm việc ở chỗ khác.

Người nhà chính họ Quyền không tra rõ chuyện này, đều bởi vì lực ảnh hưởng của Quyền Tĩnh Thiên ở nhà họ Quyền quá lớn, người biết rõ tình hình bên trong cũng không dám tiết lộ.

“Quyền Hạo, con nói chuyện này xử lý như thế nào?” Xảy ra chuyện như vậy, Quyền Khê muốn cầm gậy đập gãy chân Quyền Tĩnh Thiên, đây là chuyện gì chứ? Con mình khó khăn lắm mới tìm được người trong số mệnh, chú em này tốt rồi, lại muốn làm Lâm Hi chết đuối, đây không phải muốn hại chết Quyền Hạo sao.

Quyền Khê luôn luôn giúp lý không giúp thân không thiên vị bất kỳ ai, chuyện này là lỗi của Quyền Tĩnh Thiên.

Lạnh lùng liếc nhìn Quyền Tĩnh Thiên, Quyền Hạo giờ mu bàn tay đã bầm tím lên, nhũu chặt chân mày lạnh lùng nói, “Hắn ta dù sao cũng là người nhà họ Quyền, Hi nhi lại may mắn không có gì đáng ngại, xử lý theo gia pháp là được.” Nếu không phải nể tình hai người có hơn hai mươi năm tình nghĩa cũng suy tính đến Hi nhi không có gì đáng ngại, Quyền Tĩnh Thiên đã sớm chết trong súng của anh rồi.

“Tĩnh Thiên, chú nói thật một chút, Lâm Hi kia có lỗi gì, mà chú muốn làm chết đuối con bé, chết đuối con bé có chỗ tốt nào với chú sao?” Chú em họ này trước mắt là người phát triển tốt nhất trong quân đội của nhà họ Quyền, lần đầu tiên gặp mặt đã muốn làm Lâm Hi chết đuối, thật đủ hoang đường.

Liếc mắt nhìn Quyền Hạo đã hận mình thấu xương, Quyền Tĩnh Thiên thu lại nụ cười nhẹ, gương mặt tuấn tú bị băng lạnh vây lấy, môi mỏng khẽ mở nói, “Muốn trừng phạt tôi như thế này cứ tùy tiện, không có vấn đề.”

“Quyền Tĩnh Thiên, thái độ như này của chú là thế nào?” Thấy thái độ làm sai rồi còn không nhận của em họ, mặt Quyền Khê âm trầm quá lớn, “Làm Lâm Hi chết đuối, nhìn Quyền Hạo vì tuyệt vọng mà tự sát, chú rất thích nhìn như vậy đúng không?”

Một câu nói sau cùng của Quyền Khê đánh trúng Quyền Tĩnh Thiên dễ vỡ, không cam lòng trong lòng giống như bộc phát ra vào giờ khắc này, đồ kỵ hiện lên trên đây mặt anh, “Đều là người mang huyết mạch bị nguyên rủa của nhà họ Quyền, tại sao nó có thể tìm được người trong số mệnh, mà tôi lại không tìm được?”

Một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Quyền Khê chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Quyền Tĩnh Thiên, “Nhà họ Quyền chúng ta có lịch sử mấy ngàn năm, mỗi một thời đại người nhà họ Quyền đều phải tìm người trong số mệnh, người có thể tìm được người trong số mệnh là thiếu số, có thể làm bạn cả đời với người trong số mệnh là thiếu số trong thiếu số. Thái độ bây giờ của chú là trách chính chú là người nhà họ Quyền, hay nói chú đổ kị với Quyền Hạo vì có thể tìm được người trong số mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngọc bội kỳ quái

Tất cả chuyện xảy ra trong thư phòng, Phó Trường Thanh không thể nào biết được. Mới vừa rồi từ bên ngoài về đến nhà bà nhìn thấy sắc mặt con trai tái met đi ra, “Quyền Hạo, đã xảy ra chuyện gì?”

Dừng bước chân, nhìn chăm chú vào mẹ quan tâm mình, sắc mặt Quyền Hạo dễ nhìn hơn một chút, giọng nói cô hết sức thả lỏng, “Không có việc gì, con đi về trước.”

Phó Trường Thanh khẽ chớp mắt, nhìn cửa phòng đóng lại.

Bên trong thư phòng, Quyền Khê đau đầu nhìn Quyền Tĩnh Thiên đã cả người là vết thương, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cuối cùng ông rất bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, “Tĩnh Thiên, chú đi về đi.” Ông tuy là chủ của nhà họ Quyền, nhưng Tĩnh Thiên không phải là con trai ông, chỉ là em họ ông, Tĩnh Thiên làm việc gì sai đã bị dạy dỗ, cũng tiếp nhận gia pháp rồi, bây giờ còn quật cường không chịu nhận sai, ông cũng không có cách nào.

Quyền Tĩnh Thiên quỳ một chân trên đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quyền Khê, vết thương đầy người không làm tổn hại đến vẻ kiêu ngạo của anh, anh thẳng tắp lưng, mặt âm trầm không nói một lời đi ra khỏi thư phòng. Ở ngoài cửa thư phòng, gặp mặt với Phó Trường Thanh đang kinh ngạc, anh khẽ nhếch mày, không chào hỏi Phó Trường Thanh mà rời đi.

Kinh ngạc một phút, Phó Trường Thanh không hiểu ra sao, cau mày đẩy cửa đi vào thư phòng, nhìn thấy ông xã lập tức đặt câu hỏi, “Quyền Khê, đã xảy ra chuyện gì?”

Trong giọng nói bà xã chứa nghi ngờ, Quyền Khê nặng nề thờ dài một tiếng, “Hung thủ đẩy Lâm Hi xuống nước là Tĩnh Thiên.” Chuyện này xem như là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài rồi, người nhà họ Quyền hại người nhà họ Quyền thật sự trước nay chưa từng có. d1en d4nl 3q21y d0n

“Cái gì!” Âm lượng của Phó Trường Thanh đột nhiên cất cao, không dám tin, “Tĩnh Thiên tại sao phải làm vậy?” Ý niệm bây giờ của bà chính là muốn làm thịt Quyền Tĩnh Thiên, người trong số mệnh con trai của bà cũng dám động, thật sự chán sống, thẳng nhóc chết tiết, may mà Lâm Hi không có việc gì.

“Ông cụ căn dặn, đưa Tĩnh Thiên đến doanh trại Tây Bắc lịch lãm, trong vòng ba năm không cho trở về để đồ.” Biết rõ tính tình nóng nảy của bà xã, Quyền Khê không có ý định nói quá nhiều với bà xã, tránh cho bà xã ra tay càng thêm nặng với Tĩnh Thiên.

“Đây coi là trừng phạt gì?” Phó Trường Thanh cắn răng, oán hận nói, “Ném nó đến Tây Tạng đi, chỉ cần xử lý không tốt những phần tử độc lập Tây Tạng * kia, thì để cho nó không cần quay lại nữa.”

(*) Độc lập Tây Tạng hay phong trào độc lập Tây Tạng: là một phong trào đòi độc lập cho các vùng đất mà người dân Tây Tạng sống và đòi tách biệt về mặt chính trị của những vùng đất này khỏi chế độ chính trị của cộng hòa nhân dân Trung Hoa (Theo wikipedia)

...

Xử phạt đối với Quyền Tĩnh Thiên hung thủ đẩy Lâm Hi xuống nước đã được xác định trong cuộc thảo luận giữa Quyền Khê và Phó Trường Thanh, hẳn sắp bị đưa đến Tây Tạng, đảm nhiệm chuyên viên trung ương phái đi, đặc biệt xử lý phần tử độc lập Tây Tạng.

Xử phạt như vậy, Phó Trường Thanh vẫn cảm thấy không hả giận, bà lấy thân phận đương gia chủ mẫu của nhà họ Quyền triệu tập toàn bộ âm vệ bên cạnh Quyền Tĩnh Thiên, còn sử dụng đặc quyền của mình ở Tây Tạng đào vô số bẫy rập chính trị, chờ hần tự sinh tự diệt ở Tây Tạng.

Cử động của bà xã quá đáng, Quyền Khê không ngăn cản cũng không trách mắng.

Mà sau khi Quyền Hạo biết hình thức xử phạt của Quyền Tĩnh Thiên, ngoài mặt anh chỉ cười lạnh, vụng trộm làm cái gì, người khác nào biết được.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi ở bệnh viện Linh Lâm mười ngày, Lâm Hi rốt cuộc có thể ra viện.

Trở lại biệt thự của Quyền Hạo, thấy bố trí quen thuộc kia, cũng cảm thấy thật nhớ nhung.

Bệnh viện này không phải là nơi người ở, cả ngày lẫn đêm không phải kiểm tra này thì là kiểm tra kia, giày vò tới giày vò lui, đủ phiền.

Ngồi trong đình trong sân, cô nhìn đóa hoa nở rộ đến tươi đẹp, trên mặt treo một nụ cười ngây thơ vô hại. Khi nằm viện cô đã từng nghe Trần Tiêu nói, Quyền Tĩnh Thiên đã bị phái đến Tây Tạng, chuyện này cô nghe được thật ra hơi ngoài ý muốn.

Cũng có thể do cô thiếu chút nữa bị tèo, bây giờ Quyền Hạo đối với cô muốn gì được đó.

Cảm giác này nói như thế nào đây! Thật sự rất rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô.

“Tiểu thư, nơi này gió lớn, về trong phòng ngồi đi.” Một quản gia xứng chức chăm sóc tốt cho nhị tiểu thư khi thiếu gia không có ở đây.

“Không muốn, tôi muốn ngồi một lúc rồi vào.” Đóa hoa trước mắt xinh đẹp như vậy, không thường thức lâu một lúc sao có thể chứ? dinendian.loqidJon

“Tiểu thư, xin báo cho cô biết, ngày mai cô phải đi học.” Biết nhị tiểu thư nhà mình không dễ giải quyết như vậy, anh đẩy đẩy mắt kính sắp tụt xuống trên sống mũi, dáng vẻ bình tĩnh ung dung.

Ngẩng đầu lên liếc nhìn Trần Tiêu, Lâm Hi vuốt ve vết thương đã khép miệng trên trán, nghĩ tới chuyện rất tốt mà Nam Cung Y làm, ánh mắt sâu kín, “Quản gia, Nam Cung Y chết chưa?”

“Nghe nói cách cái chết không xa.” Thân là thiếu gia nhà họ Quyền, anh đương nhiên biết chút chuyện này.

Trên khuôn mặt xinh đẹp nâng lên nụ cười ngọt ngào, Lâm Hi ngồi trên xích đu, chậm rãi lắc lư, “Tôi phơi nắng một chút rồi về, anh không cần phải trông chừng tôi, làm chuyện của chính anh đi là được rồi.”

Như vậy sao được đây? Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ. Bởi vì tính chất đặc biệt của nhị tiểu thư ở nhà họ Quyền, bây giờ ở chỗ tối nhà họ Quyền cũng tăng không biết bao nhiêu ám vệ, anh vị quản gia vạn năng này cũng bị ban cho một nhiệm vụ thần thánh, đó chính là khi Quyền thiếu không có ở nhà thì anh phải bảo vệ nhị tiểu thư không thể xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn gì.

Tự giác đứng sau lưng Lâm Hi, anh chậm rãi đẩy xích đu, giống như dỗ đứa bé nói với Lâm Hi, “Nhị tiểu thư, chỉ một lúc. Nếu không Quyền thiếu trở về thấy cô ở bên ngoài hứng gió, sẽ trách tội xuống.”

Phơi ánh nắng mặt trời vàng óng ánh, trên người cảm thấy ấm áp, tầm mắt cô vô ý nhìn thấy ao cá phía sau núi giả, nghĩ tới đêm đó nửa tháng trước cô thiếu chút nữa bị chết chìm, tay vịn dây đu chậm rãi buông ra, lấy ra một miếng ngọc bội chế tạo tinh xảo ở trong túi áo ra.

Ngọc bội màu xanh lá dưới sự soi sáng của ánh mặt trời càng trở nên vô cùng sáng long lanh, cách ngọc bội cô nhìn thấy lòng bàn tay của mình, khẽ theo tròng mắt lại, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Trần Tiêu vẫn nhìn chung quanh, khoảnh khắc khi nhìn thấy ngọc bội trên tay Lâm Hi thì đôi mắt trừng đến tròn trịa, vẻ mặt sợ ngây người. Đây không phải là ngọc bội hơn một tháng trước đã bị nữ thần trộm Lâm Hi Nhi kia trộm đi sao? Sao giờ ngọc bội lại ở trên tay tiểu thư? Căn cứ tình báo người dưới thu thập đến, bởi vì dù phi hành có vấn đề nên Lâm Hi Nhi té từ trên không trung xuống mà chết, ngọc bội kia cũng không biết tung tích. Vậy tiểu thư nhà mình lấy ngọc bội từ đâu ra.

“Tiểu thư, ngọc bội kia cô có được từ đâu?”

Quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu, đẩy mắt Lâm Hi lóe ra tia sáng狡 hoạt, “Nhặt được ở trên đường, sao vậy? Ngọc bội này có vấn đề gì không?” Cô cố ý lấy ngọc bội ra ở trước mặt Trần Tiêu, miếng ngọc bội này do sự phụ của cô kêu cô đi trộm, nhưng cô không biết gì về nó cả, từ ngày linh hồn đi ra nhìn thấy chỗ khác thường của miếng ngọc bội này, cô muốn biết lai lịch của nó.

“Nhặt!” Trần Tiêu kinh hoàng kêu lên, “Nhặt được trên đường, nói cho tôi biết, tôi cũng đi nhặt.”

Lâm Hi đối mặt chính diện với Trần Tiêu nói, “Quản gia, anh biết lai lịch của miếng ngọc bội này sao?”

Ngọc bội gì mà thần kỳ như vậy? Kể từ ngày đầu tiên sống lại cho dù cô ném ngọc bội ở đâu, ngọc bội kia cũng sẽ tìm lại được trên người cô, thân thể nhỏ bé gầy yếu này của cô càng ngày càng cường tráng, một chút cũng không có vẻ mảnh mai nên có của bệnh nhân bị bệnh tim, thần kỳ nhất chính là ngọc bội này còn có thể bảo vệ thân thể này. diee ndda flneeq uysd doon

Nhắc tới chuyện này, Trần Tiêu lắc đầu như trống bỏi, “Tôi không biết, không nên hỏi tôi.”

Cảm xúc kích động mừng rỡ đó khi lần đầu tiên thiếu gia nhìn thấy Lâm Hi, kéo sự chú ý của anh, khi đó anh biết thiếu gia tìm được người trong số mệnh của mình. Chỉ có điều người nọ đã từng nói, chỉ cần cô gái nào có thể cầm được ngọc bội kia sẽ nói lên cô ấy chính là người trong số mệnh của thiếu gia, bây giờ xem lại người kia nói quả thật không sai.

“Nhưng nét mặt của anh đã nói cho tôi biết anh biết lai lịch của miếng ngọc bội này, nói cho tôi biết một chút cũng sẽ không sao?” Mắt to lấp lánh có thần chớp chớp, cực kỳ đáng yêu, cô muốn biết lai lịch của miếng ngọc bội này.

“Xin lỗi, tiểu thư, tôi thật sự không biết, nếu không tôi thay cô điều tra một chút lai lịch của miếng ngọc bội này?” Tiểu thư cũng không biết cô chính là người trong số mệnh của thiếu gia, nhìn thiếu gia cũng không chuẩn bị để cho tiểu thư biết sớm, anh làm người dưới, nếu làm mồm, kết quả khó mà gánh vác được.

“Được rồi.” Nói xong, Lâm Hi định thả ngọc bội vào trong tay Trần Tiêu, “Nhớ, tìm chuyên gia về ngọc giám định, xem ngọc bội này đáng giá bao nhiêu tiền.”

Mở lòng bàn tay ra, Trần Tiêu chuẩn bị cầm miếng ngọc bội kia.

Ngọc bội từ trong tay Lâm Hi rơi xuống, mắt thấy sẽ rơi vào trong tay Trần Tiêu, giờ khắc này, chuyện kỳ quái xảy ra, ngọc bội không rơi vào trong tay

Trần Tiêu, mà rẽ sang hướng khác rơi trên mặt đất.

Khoảnh khắc khi ngọc bội rơi xuống đất, Trần Tiêu đã chuẩn bị xong lấy cái chết tạ tội, cúi đầu xem xét, ngọc bội rơi trên đất lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Mơ hồ nhận thấy điều gì đó, Lâm Hi thu lại nụ cười trên mặt, “Quần gia, anh nhặt ngọc bội lên.”

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu ngồi xổm xuống, đưa tay chuẩn bị nhặt ngọc bội lên, ngón tay cách ngọc bội một khoảng một cm, cho dù anh làm như thế nào, anh đều không chạm được tới ngọc bội, hình như trong không khí có một tầng không thấy được ngăn lại đang ngăn cản hành vi của anh.

Mở to hai mắt, Trần Tiêu thử vô số lần, anh vẫn không thể cầm được ngọc bội lên, cuối cùng anh lựa chọn buông tha. Ngược mắt lên, anh nhìn chăm chú vào nhị tiểu thư nhà mình, “Tiểu thư, thật kỳ quái, tôi không chạm được vào ngọc bội.”

Khẽ nheo tròng mắt nhìn chăm chú vào ngọc bội trên đất, Lâm Hi chậm rãi ngồi xổm xuống, thoải mái cầm ngọc bội tới tay, nhẹ giọng ní non, “Thật sự là ngọc bội kỳ quái.”

Thấy vậy ngọc bội không chỉ có chỗ tầm thường, trừ cô ra còn không cho phép người khác chạm tới sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chỉnh ác Quyền Hạo

“Hi nhi, em không thể hóng gió, đi vào với anh.” Còn chưa tới giờ tan việc, Quyền Hạo trở lại, thấy cô ở bên ngoài hóng gió, anh nhíu chặt chân mày.

Lâm Hi khép bàn tay đang mở ra, nhét ngọc bội vào trong túi áo, giọng mềm dẻo giống như ngửi ngửi, “Tôi không sao, chỉ phơi nắng mặt trời một chút thôi.” Nể tình Quyền Hạo đối với cô muốn gì được đó, cô sẽ cho anh sắc mặt tốt để nhìn.

“Ánh mặt trời có quá nhiều tia tử ngoại, phơi nắng không có gì tốt, nó chỉ khiến em phơi đen da hơn.” Khóe môi Quyền Hạo cười chum chim tràn thuật sự thật.

“Tôi vừa mới ra viện không lâu, anh không thể cho tôi ra ngoài hít thở không khí sao?”

“Mười phút sau đi vào.” Vì cô khỏe mạnh, anh không thể nhượng bộ.

“Biết, anh rất phiền.” Từ nhỏ Lâm Hi đã không thích bị người ta để ý đông trông nom tây, hơi chán ghét nói.

Ngồi lên xích đu, cô coi Quyền Hạo bên cạnh như không khí, không để ý tới anh.

Thấy hai người có vẻ giống như giận dỗi, Trần Tiêu đang chuẩn bị yên lặng biến mất, không ngờ Lâm Hi gọi anh lại.

“Tiểu thư, có gì phân phó sao?”

Tầm mắt nhìn thẳng vào ao cá, Lâm Hi nhếch khóe môi lên, “Trong sân sao lại có một ao cá?”

“Bởi vì thiếu gia thích nuôi cá, cho nên làm một ao cá.” Cá nuôi trong ao này vô cùng trân quý, tùy tiện cầm một con ra ngoài bán cũng có thể bán giá trên trời. Trần Tiêu không hiểu huyền bí trong giọng nói của tiểu thư, anh không khỏi suy tư. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

“Quyền Hạo, tại sao anh thích ao cá?” Lâm Hi tỏ vẻ ngây thơ, ngọt ngào hỏi Quyền Hạo.

“Tìm một chút chuyện để làm.” Trước kia khi cô chưa xuất hiện, cuộc sống lúc trước của anh vạn năm không thay đổi, buồn tẻ vô vị, anh tìm một chuyện vẫn coi như yêu thích, đó chính là nuôi cá.

“Quần gia, hiện giờ tôi muốn ăn cá.”

“Không biết tiểu thư thích ăn cá gì?”

“Vây ăn cá trong ao này đi.” Sờ cằm, Lâm Hi tỏ vẻ như cảm thán, “Không biết cá Quyền Hạo nuôi có dễ ăn không?”

Nhìn dáng vẻ cô như vậy, người không biết cô thật sự cho rằng cô thích ăn cá.

Trên trán Trần Tiêu hiện lên ba vạch đen, hồi lâu mới tìm được về giọng nói của mình, “Thiếu gia, chuyện này...” Đây là cá thiếu gia tự mình nuôi, bây giờ tiểu thư nói muốn ăn hết, chuyện này...

“Hi nhi, thích ăn cá sao?” Quyền Hạo cung chiều hỏi.

“Không thích cũng không ghét, chỉ đột nhiên muốn ăn cá.” Trong lòng Lâm Hi hiểu rõ ràng, cô đây không phải muốn ăn cá, chỉ muốn làm thịt tất cả cá mà Quyền Hạo nuôi.

Từ lúc mới bắt đầu cẩn thận cho đến bây giờ Quyền Hạo đối với cô muốn gì được đó, oán khí tích lũy hơn một tháng đương nhiên muốn phát tiết một chút thật tốt, trong lòng có chuẩn bị, tự nhiên có thể không chút kiêng kỵ. Ai bảo anh đưa cô tới đây, hay bởi vì nguyên nhân cô thiếu chút nữa tèo. Đến nay cô vẫn không hiểu, tại sao Quyền Tĩnh Thiên định chết đuối cô?

“Quản gia, để cho người vớt cá trong ao lên, tối nay làm toàn bộ tiệc cá.” Nhìn ánh mắt to nhấp nháy của cô, tim của anh liền âm ập.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu khẽ cúi đầu, len lén liếc mắt. Nhớ năm đó, anh tốn bao nhiêu công sức mới có thể giành được những loại cá quý giá hoang dại này cho thiếu gia nhà mình, bây giờ lại bởi vì tiểu thư thích ăn cá mà vớt lên làm thịt, hu hu ~

“Hi nhi, mười phút rồi, chúng ta vào trong nhà.” Quyền Hạo nhẹ nhàng đỡ cô xuống đất.

“Không muốn, tôi đã nói rồi tôi muốn thông khí.” Hất tay Quyền Hạo ra, Lâm Hi chạy đến ngồi dưới đình.

Quyền Hạo thấy thế, không khỏi bật cười, thì ra cô đang náo loạn tính khí nhỏ với anh.

“Hi nhi, thân thể của em vẫn còn rất yếu, không thể hóng gió, trở về trong nhà ngồi được không?” Quyền Hạo chưa từng dỗ dành người ta, từ khi gặp gỡ Lâm Hi, anh đã học được dỗ dành người ta như thế nào.

Trên khuôn mặt điển trai bay lên nụ cười dịu dàng, giọng như dỗ dành đứa bé, Lâm Hi định lờm nguýt, liếc trắng mắt nhìn Quyền Hạo chết tiệt. Thân thể cô vẫn còn rất yếu, yếu kia, một chút cũng không thể yếu được rồi, chỉ hóng gió một chút cũng không thể chết được. “Nơi này cũng không có gió, hóng cái gì mà hóng?” đi1 enda4nle3qu21ydo0n

Đưa tay lên vuốt ve mái tóc hơi rối loạn của cô, Quyền Hạo cũng ngồi xuống theo, liếc nhìn cô cao chưa đến bả vai anh, nụ cười dịu dàng như gió nâng lên, “Hi nhi rất nhỏ đấy.” Những lời hàm chứa ý cười này, chỉ có anh mới biết được ý tứ trong đó.

Nhìn chằm chằm Quyền Hạo không có chuyện gì đi nói nhảm kia, Lâm Hi mím khóe miệng, “Không phải chỉ lùn một chút thôi sao, nhỏ gì?” Vừa nhắc tới đề tài này, cô lại một phen nước mắt chua xót, cô nhớ thân thể trước kia của cô, trước kia cô có vóc người cao gầy khoảng 1m73, hiện giờ thế nào đây, hu hu ~ chỉ có 1m33. (Ba em này còn do hơn một tháng trước được người nào đó cung phụng như tổ tiên mới có.)

“Cho nên, Hi nhi mới cần bảo dưỡng tốt thân thể, như vậy mới có thể cao thêm.” Vuốt ve đỉnh đầu cô, anh cười nhẹ nói, trong mắt đều là cung chiều, khóe miệng ẩn chứa ý cười không ai có thể hiểu.

Khóe môi cô không ngừng co quắp, anh đây là khinh bỉ đáng vẻ thấp lùn của cô sao? “Này, Quyền Hạo, không nên quá đáng quá mức, tôi chỉ lùn một chút, cần chăm chọc tôi như vậy sao?”

“Anh nói rất nhiều lần rồi, không thể gọi thẳng tên anh, nên gọi anh là Hạo.” Vấn đề cô gọi thẳng tên anh, đến nay anh vẫn đều lặp lại chuyện cô không thể gọi thẳng tên anh, anh rất quan tâm cô gọi anh như thế nào. Tên đối với nhiều người mà nói chỉ là danh hiệu, nhưng đối với anh, cô gọi anh như thế nào quyết định địa vị của anh ở trong lòng cô.

Lâm Hi cảm giác trên người mình nổi da gà, gọi Quyền Hạo là Hạo, cái gì chứ, đây chính là hù chết cô rồi, hay định ghê tởm chết cô?

“Quản gia, anh đi đâu?” Vấn đề đã nói tới rất nhiều lần, cô không thèm đề ý tới Quyền Hạo, mắt thấy Trần Tiêu đang định yên lặng chuẩn bị biến mất, cô vội vàng gọi anh ta lại.

Trần Tiêu định biến mất không thành, trên mặt bất đắc dĩ kéo ra nụ cười, “Tiểu thư, có cần dặn gì sao?”

“Anh biết rõ tôi thiếu chút nữa bị chết đuối trong ao cá, bây giờ cứ nhìn thấy ao cá tôi lại cảm thấy sợ hãi, sau khi vớt cá ra ngoài, lấp ao cá cho tôi.” Cô không chỉ muốn ăn cá của anh, còn muốn lấp ao cá của anh.

Len lén nhìn thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu tỏ vẻ áp lực cực lớn.

“Làm theo tiểu thư nói đi.”

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu cung kính đáp.

“Hi nhi, trở về trong nhà ngồi nói, nơi này gió lớn.” Nắm bàn tay non mềm của cô, trống không trong lòng lập tức được lấp đầy.

Không có chống lại, chỉ có thể lờm trắng mắt Quyền Hạo một cái, cô ngoan ngoãn đi theo Quyền Hạo. Dieễn ddàn lee quyđôn

Trên dưới biệt thự của Quyền Hạo đều lắp đặt thiết bị xa hoa, biệt thự phải có hồ bơi thì nơi này cũng có. Thấy hồ bơi trong suốt đến thấy đáy, trông mắt Lâm Hi đảo nhanh như chớp.

Khi đi qua hồ bơi, cô dừng bước chân.

“Hi nì, sao vậy?” Thấy cô nhìn chằm chằm hồ bơi, anh cũng dừng bước chân lại, quan tâm hỏi. Cô rơi xuống ao cá, thiếu chút nữa bị chết đuối, hiện giờ tuy không sao, nhưng anh sợ trong lòng cô sẽ có ảnh hưởng không tốt. Bây giờ thấy cô nhìn chằm chằm hồ bơi không nói lời nào, đáy lòng không ngừng dâng lên lo lắng.

Tránh ra khỏi tay Quyền Hạo, mặt Lâm Hi không chút thay đổi đi đến bên cạnh hồ bơi. Hành động lần này khiến Quyền Hạo bị dọa sợ cũng theo sát bước tiến của cô, anh định ngăn cản cô tiếp tục đi tới, “Quần gia, lập tức phải người lấp hồ bơi này.” Suy đoán không tốt thật sự trở thành sự thật sao? Lăn rơi xuống nước trước rơi xuống bóng ma trong lòng cô sao?

Trần Tiêu lại một lần nữa định yên lặng chuẩn bị biến mất, nghiêm mặt xoay người lại cung kính nói, “Dạ, thiếu gia.”

Còn kém một bước, cô sẽ rơi vào trong hồ bơi.

Cô giơ ngón tay lên chỉ hồ bơi, nhẹ giọng sâu xa nói: “Quyền Hạo, anh xem.”

Quyền Hạo nhìn theo phương hướng ngón tay cô chỉ, trừ hồ bơi sạch sẽ, anh không thấy gì cả.

Khi anh đang nghỉ ngơi, lo lắng, trên khuôn mặt như thiên sứ của Lâm Hi khôi phục nụ cười, tốc độ cực nhanh đẩy cả người Quyền Hạo vào trong hồ bơi.

Quyền Hạo rơi vào trong hồ bơi, mặt nước nổi lên gợn sóng rất lớn, anh quen thuộc bơi lội rất nhanh sẽ ổn định thân thể, toàn thân anh ướt đầm nhìn Lâm Hi rất vui vẻ, dờ khóc dờ cười.

Nhìn cả người Quyền Hạo ướt đầm nhếch nhác, nụ cười trên mặt Lâm Hi càng trở nên rực rỡ rồi, trong chớp nhoáng này, cô tháo xuống tất cả nguy trang, lộ ra cô chân thật nhất, “Tôi đi ngủ một lúc, anh từ từ ở trong hồ bơi đợi đi, ngu ngốc.”

Trên ngũ quan điển trai đều là giọt nước, trên người ướt nhẹp, Quyền Hạo bắt đầu nhếch lên một nụ cười khổ, nụ cười khi trò đùa quái ác của cô thành công, anh không khỏi bật cười. Cô vẫn còn là con nít ~

Trần Tiêu nhìn toàn bộ quá trình trọn mắt há mồm, sững sờ nhìn tiểu thư hừ cười nhỏ rồi đi, lại liếc mắt lần nữa nhìn thiếu gia vẫn còn trong hồ bơi không đi ra, anh che mắt, khép miệng lại, giả bộ như không thấy gì, bước chân nhẹ nhàng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Học cấp ba

Editor: Puck -

Buổi sáng bảy giờ, Trần Tiêu đứng lúc xuất hiện trước phòng Lâm Hi.

Lâm Hi ngủ được mơ mơ màng màng, cặp mắt mở một khe nhỏ mơ hồ không thấy rõ được dáng vẻ đại khái của Trần Tiêu, đôi mày thanh tú không vui nhướn lại, “Quần gia, sáng sớm anh xuất hiện ở chỗ tôi làm gì?”

Vụng trộm liếc mắt nhìn tiểu thư vẫn còn ở trong mộng một nửa, dáng vẻ Trần Tiêu nghiêm chỉnh, “Tiểu thư, hôm nay là ngày đầu tiên đi học, hiện giờ mời ngài rời giường.” Quyết định tiểu thư phải đi trường học do thiếu gia làm, anh chỉ chịu trách nhiệm thi hành mệnh lệnh.

Lâm Hi còn chưa tỉnh táo vén chăn lên, ngồi trên giường nhìn Trần Tiêu đại khái ba phút, thấy trong vòng ba phút Trần Tiêu cũng không hề chớp mắt, ánh mắt kiên định không thay đổi, cô thật sự phục. Không thể làm gì hơn cô chỉ có thể rời giường, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bất mãn, trong lòng oán thầm, không có việc gì đi học cái gì?

Rửa mặt xong, lại đến phòng ăn dưới lầu ăn điểm tâm với Quyền Hạo, đi ra cửa chính thấy chiếc Lamborghini của Quyền Hạo thì cô buồn bực, “Không phải anh đưa tôi đi học đây chứ?”

“Bắt đầu từ hôm nay, về sau em đi học cũng đều do anh đưa đón.” Trong mắt mày Quyền Hạo không hề che giấu được vui sướng, khoe môi hơi nhếch lên.

“Tôi nói rõ trước, tôi đi học không sao cả, nhưng mà tôi tuyệt đối không học cấp hai.” Linh hồn hai mươi hai tuổi ở trong thân thể mười hai tuổi, không thành vấn đề, nhưng phải trải qua cuộc sống mười hai tuổi tuyệt đối có vấn đề, tại sao phải cùng một đám con nít lớp bảy, tốt xấu gì cũng bố trí cho cô ở cấp ba.

“Hi nì học cấp ba cũng không có vấn đề gì.” Quyền Hạo chỉ cần nhắc đến yêu thích của Lâm Hi, hoàn toàn không suy tính đến tư chất của Lâm Hi có

học được cấp ba không, ở trong phạm vi suy tính của anh, chỉ cần Lâm Hi thích là được rồi, chuyện khác do anh giải quyết, Lâm Hi chỉ cần thật vui về là được rồi.

“Không thành vấn đề.”

...

Lâm Hi đi học, trường học vẫn là trường Lĩnh Lâm, chỉ có điều từ bắt đầu là lớp bảy cấp hai đổi thành lớp mười cấp ba.

Ngồi trong phòng học nhìn một nhóm thiếu nam thiếu nữ đầy thanh xuân, tròn mắt trong suốt xinh đẹp của Lâm Hi hiện lên nụ cười. Ở trong lớp này, cô nhỏ tuổi nhất, đồng thời vóc dáng cũng nhỏ nhất!

Có thể con em lớp mười ban một đã sớm nhận được tin tức, Lâm Hi mới vừa chuyển đến chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, Quyền Hạo đi cùng Lâm Hi tới trường học, đã sớm truyền ra trong nhóm bọn họ, về nguyên nhân vì sao nhà Nam Cung biến mất, bọn họ cũng biết đến. Lâm Hi hiện đầy ý cười trên mặt, ở trong lòng bọn họ đã được xác định là một trong những nhân vật không thể chọc.

“Hi, chị tên là Lâm Mẫn, là lớp trưởng lớp này.” Lâm Mẫn ra đời trong nhà cao quý, am hiểu nhất chính là giao thiệp với người, vì cho mình một người bạn có ích, lúc này Lâm Hi nhị tiểu thư nhà họ Quyền con cưng kiều ngạo của trời đã trở thành một trong những mục tiêu của cô.

Chậm rãi buông kẹo que trong tay xuống, Lâm Hi quan sát Lâm Mẫn.

Ngũ quan xinh xắn, vóc dáng cao gầy, tuy còn bé nhưng bộ ngực rất trở mã, trên mặt tràn đầy nụ cười khoa trương, mặt mày cong cong rất có lực thân thiết. Không thể phủ nhận, đây là một thiếu nữ thanh xuân giàu sức quyến rũ.

“Xin chào, có chuyện gì sao?”

Không ngờ Lâm Hi không giới thiệu bản thân, mà hỏi ngược lại một câu như vậy, Lâm Mẫn hơi ngoài ý muốn. Khuôn mặt trắng như lòng trắng trứng chậm rãi hiện lên nụ cười xinh đẹp thật ngọt ngào, cô mân mê lọn tóc dài trước ngực, giống như quan tâm nói, “Về sau trên phương diện học tập có gì không hiểu có thể hỏi chị nhé.”

“Cám ơn.” Trên mặt Lâm Hi cười híp mắt, nhưng mà trong lòng lại trợn trừng mắt.

Cái gì gọi là trên phương diện học tập có gì không hiểu có thể hỏi chị, lời làm quen thật nát.

Như có điều suy nghĩ liếc nhìn Lâm Hi, Lâm Mẫn trở lại chỗ ngồi, hơi híp mắt, trong đầu nghĩ cách khác để có thể trở thành bạn tốt với Lâm Hi.

Cho tới giữa trưa Lâm Hi đều ở trong ngăn người trải qua, đến bữa trưa, Lâm Hi nhìn bản đồ trường học, tự mình mò mẫm đến phòng ăn của cấp ba.

Giờ phút này phòng ăn rộng rãi có rất nhiều học sinh mặc đồng phục, nhìn chung quanh một vòng, Lâm Hi hiểu được phòng ăn này có hình thức kinh doanh kiểu tiệc đứng.

Lâm Hi không phải hiểu rất rõ trường học Lĩnh Lâm cho rằng ăn cơm không cần tiền, cô cầm đĩa và kẹp chuẩn bị gấp thức ăn thì bị nhân viên phục vụ ngăn cản.

“Vị bạn học này, bạn còn chưa trả tiền.” Nhân viên phục vụ cung kính nói.

Nghe được phải trả tiền, Lâm Hi ngẩn người, không hiểu hỏi, “Ăn cơm còn phải trả tiền sao?” Cô từng nghe Trần Tiêu nói, học phí và các khoản chi phí khác cho một học kỳ ở trường Lĩnh Lâm hình như năm trăm ngàn kia cơ mà, mà năm trăm ngàn này ở trong trường học quý tộc trong nước cũng coi là cỏi trời, làm sao có thể ngay cả bữa trưa cũng muốn thu tiền nữa.

“Đúng vậy, một bữa cơm năm trăm đồng.” Nhân viên phục vụ giải thích, thấy đáng vẻ không quen thuộc của Lâm Hi với việc này, cô nhận định Lâm Hi mới tới, không biết Lĩnh Lâm

Buông đĩa và cái kẹp trong tay xuống, Lâm Hi sờ sờ túi áo, không sờ thấy một xu.

Trên trán hiện lên vạch đen, chớp mắt một cái, cô không muốn để cho mình phát điên.

Cô ở nhà họ Quyền đã lâu như vậy, Quyền Hạo cũng chưa từng cho cô một xu, nguyên nhân sao? Cô ở nhà họ Quyền căn bản cái gì cũng không thiếu, không có cơ hội dùng đến tiền.

“Lần sau đưa thêm được không?”

“Không được.” Ánh mắt nhân viên phục vụ đã từ cung kính chuyển sang khinh bỉ, cô suy đoán cô bé trước mắt nhất định là thiên kim của gia tộc nhỏ.

“Tiền cơm của bạn học này để tôi giúp cậu ấy đi.” Một cô gái khuôn mặt cực xinh đẹp đi tới, trên gương mặt thanh nhã treo nụ cười ngọt ngào, giọng nói giống như âm thanh tự nhiên, êm tai dễ nghe.

Nhân viên phục vụ nhận năm trăm đồng của Lăng Linh, cười một cái với cô ấy, sau đó đi ra ngoài.

Nhìn cô gái giúp mình tiền cơm trước mắt, Lâm Hi nở nụ cười nói: “Cám ơn.”

“Em gái là người mới chuyển đến hả?” Lăng Linh cười nhẹ nhàng, mặt mày cong cong rất xinh đẹp.

“Vâng.”

Lăng Linh chớp chớp trông mắt xinh đẹp, cô cầm đĩa, gấp thức ăn vào.

“Cho này.” Sau khi gấp xong đồ ăn, cô chuyển cái đĩa đến trước mặt Lâm Hi.

“Cám ơn.”

“Em gái vừa mới tới, còn chưa quen bạn bè nhì.” Giờ khắc này Lăng Linh giống như một người chị gái tri âm tri kỷ, “Tới ngồi chung với chị đi.”

Trên tay trái cầm đĩa, Lâm Hi mặc cho Lăng Linh nắm tay phải của mình.

“Chị là Lăng Linh học lớp mười hai, em tên là gì vậy?” Ngồi xuống ghế, Lăng Linh liếc nhìn một vòng, đuôi lông mày mang cười nói.

“Em tên là Lâm Hi.” Khóe miệng Lâm Hi chứa một nụ cười như có như không.

“Lâm Hi, khoảng thời gian trước nhị tiểu thư mà nhà họ Quyền công bố chính là em hả?” Lăng Nhượng Y nghe cô gái nhỏ trước mắt nói mình là Lâm Hi, chỗ sâu nơi đáy mắt hiện lên vẻ thù địch, giọng nói ra rất có ý trào phúng ngầm.

Cảm nhận được vẻ thù địch hết sức che giấu trên người Lăng Nhượng Y, trên mặt Lâm Hi hiện lên nụ cười ngọt ngào, “Chính là em.”

“Nhìn em thật nhỏ, sao tới học cấp ba rồi?” Lăng Nhượng Y quan sát Lâm Hi, cô là em họ của Lăng Linh, cảm nhận được người chị họ của mình vô ý có ý lấy lòng Lâm Hi, khóe môi khinh thường nhếch lên cao.

“Em đã học lớp mười rồi.”

Đã học lớp mười, Lăng Nhượng Y khinh miệt đưa mắt ngừng trước ngực Lâm Hi, đáy lòng cười nhạo một tiếng. Cô không biết nhị tiểu thư nhà họ Quyền bao nhiêu tuổi, cũng đã lên trung học, vóc người giống như mầm đậu này quả thật khiến người khác cười roi rụng răng hàm.

“Nhượng Y, được rồi, ăn cơm đi, lấy đâu ra nhiều lời như vậy để nói?” Lăng Linh cười ha hả cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Tay nghề nấu ăn của các đầu bếp trường Linh Lâm không tệ, tiệc đứng cũng vô cùng tốt, Lâm Hi vẫn coi như hài lòng với bữa trưa này.

Cô vừa mới ăn xong bữa trưa, điện thoại của Quyền Hạo đã tới rồi.

Liếc mắt nhìn màn hình điện thoại bên cạnh, thấy là Quyền Hạo gọi tới, cau đôi mày thanh tú.

Lăng Linh và Lăng Nhượng Y đều nhìn thấy người gọi hiện trên điện thoại di động của Lâm Hi, hai cô thấy Lâm Hi không định nghe điện thoại, cảm giác kỳ quái sâu sắc.

“Sao em không nghe điện thoại của Quyền thiếu vậy?” Thấy Lâm Hi chậm chạp không định nghe điện thoại, Lăng Nhượng Y không nhịn được đặt câu hỏi rồi.

Khẽ mỉm cười với Lăng Nhượng Y, Lâm Hi cầm điện thoại di động lên ấn nghe, “Có chuyện gì sao?”

Rốt cuộc đợi được đến Lâm Hi nghe điện thoại, vui sướng bò lên chân mày Quyền Hạo, nụ cười tron bóng như ngọc hiện lên trên mặt, giọng thông thả mềm đi rất nhiều, “Hi nhì, cảm giác hôm nay không tệ đúng không?”

“Quyền đại thiếu gia, chỗ này ăn cơm phải đưa tiền, anh một xu cũng không đưa cho tôi, vốn định đòi chết tôi sao?” Cô cảm thấy Quyền Hạo rất ngu vấn đề này, nhắm thẳng vào anh không đưa tiền cho cô.

“Hi nhì, xin lỗi.” Anh áy náy đầy cõi lòng nói xin lỗi, hiện giờ hận không thể bay đến trường học Linh Lâm. “Hi nhì, đợi anh, bây giờ anh đi đón em cùng ăn cơm.”

“Không cần, tôi đã ăn cơm, anh không cần phải tới.” Lâm Hi đúng là sợ Quyền Hạo tới đón cô bây giờ, “Buổi chiều anh tới đón tôi đúng giờ là được.”

“Ừ.” Quyền Hạo hơi cẩn thận, e sợ khiến cho cô tức giận.

“Cứ như vậy, tôi cúp.” Không muốn nói tiếp với anh, cô cúp điện thoại.

Nghe điện thoại di động vang lên tí tí, trong mắt Quyền Hạo thoáng qua chút hối hận.

Anh không nên đưa cô tới trường học, trong lòng anh vô cùng muốn ở bên cạnh cô mỗi giờ mỗi khắc. Nhưng mẹ nói, Hi nhì còn nhỏ cần tiếp nhận giáo

đục, ngày ngày ở nhà không tốt, phải tiếp xúc với mọi người, anh mới quyết định đưa cô đến trường học đi học. Nếu như có thể, anh muốn mỗi giờ mỗi khắc có cô ở bên cạnh làm bạn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hi phát hiện ánh mắt Lăng Nhược Y nhìn cô hàm chứa vẻ không vui.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quà sinh nhật

Thời gian cực nhanh, Lâm Hi đếm thời gian một chút, thì ra cô sống lại đã có thời gian gần hai năm rồi.

Hai năm qua, cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, cô cứ theo lẽ thường đi Linh Lâm học. Quyền Hạo cũng không có thay đổi gì lớn, trừ thỉnh thoảng tổ chức thân kinh hơi tạm được. Mã Kiều Thần không ba thì năm sẽ đến nhà họ Quyền tìm cô chơi, ban đầu cô hơi ghét Mã Kiều Thần này, nhưng chung đụng rồi, cô còn rất ưa thích tính nết của Mã Kiều Thần, hào phóng, mặc dù thích chung diện một chút.

Ở trường Linh Lâm cô biết không ít người, nhưng có thể chân chính làm bạn với cô, trước mắt không có một ai. Bởi vì không có tiền com mà quen biết hai người Lăng Linh và Lăng Nhược Y, Lăng Linh này cô cảm thấy tạm được, nhưng Lăng Nhược Y thỉnh thoảng lộ vẻ thù địch với cô thì cô không biết vì cái gì, mỗi lần thấy Lăng Nhược Y giả vờ tỏ vẻ thân thiện với cô, cô đều khó chịu thay chị ta.

Trong hai năm này, cô được Quyền Hạo nuôi ăn ngon uống tốt, thân thể từ từ tốt lên, không có bệnh tật như lúc đầu, có nhiều ngày sống trong nhung lụa, thân hình thấp bé của cô cũng cao thêm hai mươi hai cm, chính là chiều cao bây giờ của cô là 1m55 rồi.

Chiều cao ấy mà, vẫn không có trở ngại với cô bé mười bốn tuổi, da hơi vàng khè dưới các loại thuốc quý giá ngấm vào hiện giờ đã trở nên dịu dàng, vô cùng trắng nõn, tóc dài khô vàng cũng đen nhánh bóng láng, mặt trái xoan cũng tiến công theo hướng mặt trái xoan.

Nói tóm lại, Lâm đại tiểu thư đã trở về thành thiếu nữ xinh đẹp người gặp người thích.

Thấy thay đổi của Lâm Hi, Quyền Hạo là người vui vẻ nhất, mặc dù hai người chung đụng không thay đổi, nhưng cô không gạt bỏ anh như trước, biến hóa hơi nhỏ này cũng khiến cho anh vui vẻ đủ lâu rồi.

Hôm nay là mười lăm tháng mười, chưa tới một tuần nữa chính là hai mươi hai tháng mười, cũng chính là sinh nhật của Lâm Hi.

Hoàng Bác nhìn về rối rắm trên mặt Quyền thiếu, anh không hiểu không phải chỉ tặng quà sinh nhật cho Lâm Hi thôi sao? Cần nghĩ lâu như vậy sao?

“Hoàng Bác, cậu nói, nên đưa gì cho Lâm Hi mới tốt?” Mắt thấy sinh nhật của cô cũng sắp đến, anh nghĩ không ra tặng cái gì cho cô, bây giờ đang trưng cầu ý kiến của Hoàng Bác. die ennd kdan/le eequlyd onnn

Hoàng Bác nâng trán, mày rậm nhảy lên, “Tớ cảm thấy vậy đi, cậu đưa đồ trang sức là được rồi.” Ở trong lòng Hoàng Bác, chỉ cần là phụ nữ, đều thích đồ trang sức.

Nghĩ đến đồng đồ trang sức anh mua tặng cô ở trong nhà, Quyền Hạo hơi nhếch môi, “Lúc trước tôi mua rất nhiều đồ trang sức cho cô ấy rồi, đây là lần đầu tiên tôi đưa quà sinh nhật cho cô ấy, muốn đưa đồ có giá trị kỷ niệm.”

Cái này không được! Hoàng Bác nghiêng đầu hỏi lâu, “Có giá trị kỷ niệm hả! Nếu không cậu vẽ bức tranh chân dung cho cô ấy chứ sao.” Haizzz ~ Quyền thiếu cũng thật là, không có việc gì lại để cho anh nghĩ tặng quà tặng gì cho Lâm Hi, đây không phải làm khó anh sao? Anh nào biết cô gái nhỏ thích gì.

Nghĩ đến bức tranh kiểu cổ cất trong phòng, sắc mặt Quyền Hạo trầm xuống, “Mấy ngày trước ở hội đấu giá, tôi thấy cô ấy thích tranh này, tôi mua tất cả.”

Mẹ nó! Cái này cũng không được! Hoàng Bác yên lặng châm chọc trong lòng.

Mã Kiều Thần ở bên cạnh không ngừng soi gương nghe được đề nghị của Hoàng Bác, cười đến run rẩy hết cả người, trông mắt đen nhánh lấp lánh ánh sáng, “Lâm Hi là người trên đầu quả tim của Quyền thiếu, chỉ cần thử mắt cô ấy xem trọng. Quyền thiếu đều lấy tất cả cho cô ấy, đề nghị cậu nói thật sự có vẻ cậu ngu chết rồi.”

“Mã Kiều Thần, thu ngay cái vẻ mặt xấu cười đến run rẩy hết cả người của cậu lại, cười cái gì mà cười? Có bản lĩnh cậu nói thử xem, tặng thứ gì mới có giá trị kỷ niệm?” Không cam lòng bị châm chọc, Hoàng Bác phản bác.

Động tác chuẩn bị tô son môi dừng lại, Mã Kiều Thần thu gương, có vẻ mặt phớt tình nhìn Quyền Hạo, vì tỏ vẻ trang trọng, cô đầu tiên giả vờ khụ hai tiếng hắng giọng, “Với tính cách kia của Lâm Hi, cậu không phải là người quan trọng gì của cô ấy, cậu tặng cô ấy cái gì cô ấy cũng không nhìn lâu cậu một chút...” Còn chưa nói xong, cô đã cảm nhận được tầm mắt của Quyền thiếu quá sắc bén, cô định tắt tai, cô đây không phải ngấm trào phúng Quyền

thiếu không có địa vị gì ở trong lòng Lâm Hi hả.

Khụ ~ Mã Kiều Thần thật sự ho khan, cô cười một tiếng lấy lòng với Quyền thiếu đang cứng ngắc mặt.

“Con gái áy mà, cậu tặng cho cô áy quà tặng quý trọng, còn không bằng làm một bữa cơm cho cô áy ăn, để cho cô áy cảm nhận được tình yêu nồng đậm của cậu.”

Nấu cơm! Hoàng Bác vừa nghe, ánh mắt yên lặng chuyển tới trên người Quyền Hạo, vừa nghĩ tới dáng vẻ Quyền thiếu máu lạnh vô tình mặc tạp dề ở trong phòng bếp nấu cơm, đây đúng là cú sốc!

Mã Kiều Thần chỉ thuận miệng nói một chút, có thể người nói vô ý người nghe có lòng, ánh mắt Quyền Hạo sâu thẳm

Mã Kiều Thần cảm son môi lên tiếp tục tô, tầm mắt không thể nghĩ ngờ liếc mắt nhìn Quyền thiếu không lên tiếng nữa mà còn đang trầm tư, khóe miệng giật giật, cô chỉ thuận miệng nói một chút, Quyền thiếu quyền thế cao cao tại thượng nắm giữ sống chết sẽ vào phòng bếp nấu cơm, đây là kinh sợ tuyệt đối.

Một tuần lễ sau, trong đình trong sân ở nhà họ Quyền, Lâm Hi thoải mái ngồi trên ghế uống nước dừa, vẻ mặt cười cười vuốt ve ngọc bội.

Hồi tưởng lại cuộc sống gần hai năm này, cô cảm thấy rất nhàm chán, sống lại trở lại ăn mày nhỏ, sau đó bị Quyền Hạo nhìn trúng, lấy được Quyền nhị tiểu thư cơm áo không lo. Vừa mới bắt đầu cô còn rất lo lắng mình sẽ gặp phải chuyện gì ở nhà họ Quyền, có thể sau khi bị Quyền Hạo ngán rồi sẽ một cước đá ra khỏi nhà họ Quyền không, sau đó xảy ra chuyện cô bị ngã xuống nước suýt chút nữa tèo, cô kết luận ở trong đáy lòng Quyền Hạo có đau lòng với cô, chính cô vốn không phải là đèn đã cạn dầu, đương nhiên có thể lợi dụng thật tốt đau lòng của Quyền Hạo mà sai bảo anh. dieendn liequidoon

Hiện giờ Quyền Hạo ở trong mắt cô chính là một máy rút tiền di động, những thứ khác, ừm, cô không hề cho Quyền Hạo là người yêu con nít nữa rồi, Quyền Hạo nhiều lắm là hơi có tố chất thần kinh.

Suy nghĩ đại khái sau ba phút, ánh mắt vẫn trở lại trên ngọc bội, cô để ly xuống, nhủ chặt chân mày, “Quản gia, anh xác định ngọc bội này chỉ trị giá năm ngàn đồng?” Cô đã tìm người giám định ngọc bội này rồi, chuyên gia rách nát gì kia nói ngọc bội trên tay cô chỉ do ngọc thạch hiện đại rất bình thường làm ra, nhờ gia công tinh xảo mới đáng năm ngàn đồng.

Trần Tiêu cũng đang phoi nằng liếc nhìn ngọc bội, vô cùng kiên định khẳng định nói: “Tiểu thư, tôi vô cùng xác định.”

“Thật không đáng tiền.” Theo tiếng nói dứt lời, Lâm Hi ghét bỏ cầm ngọc bội ném ra phía sau.

Trần Tiêu thấy ngọc bội thẳng tắp rơi vào trong ao sen, kinh ngạc há to mồm: “Tiểu thư, sao cô có thể vứt ngọc bội đi?” Mặc dù không đáng tiền, nhưng ngọc bội này dù sao cũng là của thiếu gia, tại sao có thể ném?

Lâm Hi cau mày liếc nhìn ao sen, vỗ vỗ bụi bặm trên tay, “Đều không đáng tiền, ném không sao cả.” Dù sao ngọc bội này sẽ tự mình chạy về, ném thì ném, cầm vướng tay.

Tiểu thư nhà mình không để ý, anh một người làm gấp làm gì. “Được rồi.”

Trần Tiêu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, “Tiểu thư, hôm nay là sinh nhật của ngài nha.”

Quay đầu lại nhìn Trần Tiêu tỏ vẻ mong đợi, Lâm Hi rất mờ mịt, “Hôm nay là sinh nhật tôi?”

Mặt Trần Tiêu xạm lại, bấp thịt trên mặt không ngừng co quắp, “Tiểu thư sinh ngày hai mươi hai tháng mười, hôm nay là ngày hai mươi hai tháng mười, cho nên hôm nay là sinh nhật của ngài.”

Lâm Hi đảo tròn mắt suy nghĩ một chút, dáng vẻ làm bộ nh chột hiểu ra, khẽ gật đầu một cái, một giây đi qua, cô nhếch khóe môi nở nụ cười xấu xa, “Quản gia định tặng tôi thứ gì sao?”

Thần giữ của Trần Tiêu yên lặng tính toán tháng này còn có bao nhiêu tiền có thể tiêu, cuối cùng anh khẽ cắn răng, móc một xấp nhân dân tệ từ trong túi quần ra, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, những tờ giấy màu hồng này cũng mau chóng làm hoa mắt Lâm Hi.

“Tiểu thư, đây là quà sinh nhật tôi tặng ngài, xin ngài vui vẻ nhận.”

“Thôi đi, đây không phải là tiền lương tháng này Quyền Hạo đưa anh sao? Anh vẫn giữ lấy làm vốn cưới bà xã đi.” Đại khái đánh giá một chút số tiền trên tay Trần Tiêu cũng chỉ khoảng năm ngàn đồng, Lâm Hi cô cũng không thiếu năm ngàn đồng này.

Bị người khinh bỉ, Trần Tiêu tỏ vẻ không sao cả, đi theo tiểu thư nhà mình trở lại trong phòng.

Lâm Hi vừa vào cửa chính, đã bị người giúp việc đưa tới phòng ăn, nghe nói bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.

Mới vừa vào phòng ăn, cô giống như nhìn thấy nhân vật đáng sợ gì đó.

“Tiểu thư, xin ngài chờ một chút, thiếu gia còn có món ăn chưa nấu xong.” Nữ giúp việc cung kính nói, thật ra trong lòng cô cũng hết sức tò mò Quyền

thiếu nấu cơm sẽ có dạng gì.

“Quyền thiếu xuống bếp?” Ở đây, chỉ có thể xưng là thiếu gia chỉ có Quyền Hạo, vì tính chân thật này cô cố ý cân nặng hai chữ Quyền thiếu. Cô không nghe lầm chứ, Quyền Hạo xuống bếp, còn có món ăn chưa nấu xong?

“Đúng vậy, tiểu thư.” Trần Tiêu thay nữ giúp việc đáp lời, “Xin tiểu thư đừng hoài nghi tính chân thật, thiếu gia thật sự xuống bếp.” Trần Tiêu mặt ngoài tỏ vẻ rất bình tĩnh không hề gật mình, một tuần trước, vì thiếu gia nhà mình nói muốn tự thân xuống bếp, anh đã từng hoảng hốt. die,n; da.nlze.qu,ydo/nn

“Món ăn Quyền Hạo làm có thể ăn?” Lâm Hi tiếp tục nói lên nghi vấn.

“Theo tôi được biết, món ăn thiếu gia làm không độc chết người.” Trần Tiêu dừng lại một chút, nghiêm túc nói, “Quan trọng nhất là, hôm nay là sinh nhật của tiểu thư, thiếu gia tự mình xuống bếp làm bữa cơm này làm quà tặng sinh nhật cho tiểu thư, xin tiểu thư không cần ghét bỏ.”

Liếc nhìn một vòng món ăn thoạt nhìn rất quý dị ở trên bàn, Lâm Hi cảm giác sau lưng có một cơn gió lạnh thổi tới, bất thành linh thẳng tắp lưng, “Quản gia, vì lý do an toàn, mời bác sỹ tư tới trước.”

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu hình như đã nghĩ tới điều gì, cau chặt chân mày khăn trương nói, “Tiểu thư, có muốn chuẩn bị thuốc trước không? Lỡ như ngộ độc thức ăn cũng có thể nhanh chóng rửa ruột.”

Giọng Trần Tiêu khăn trương, khiến Lâm Hi không nhịn được cười ra tiếng, “Nhất định.”

Nữ giúp việc ở bên cạnh nghe quản gia và tiểu thư một xướng một họa, nhìn đến sắp nội thương.

“Hi nhi.” Quyền Hạo mừng rỡ kêu lên, trên khuôn mặt đẹp trai giống như dính thứ dơ bẩn gì đó, giờ phút này đang bùng một đĩa thức ăn từ trong bếp đi ra, ngồi bên cạnh cô.

Nhìn chăm chú vào món ăn anh tỉ mỉ chuẩn bị trước mắt, giờ khắc này trong lòng anh dâng lên một cảm giác thành tựu tràn đầy, “Hi nhi, sinh nhật vui vẻ!”

Không biết nên lấy vẻ mặt gì đối mặt với anh, Lâm Hi nhàn nhạt nói ra, “Cảm ơn.”

“Hi nhi, đây là quà sinh nhật anh tặng em.” Tròng mắt Quyền Hạo hàm chứa mong đợi, anh đang chờ đợi phản ứng của cô.

Thân thể cứng ngắc, Lâm Hi cứng rần nặn ra chút ý cười.

Nụ cười Quyền Hạo nhàn nhạt, cảm thấy hạnh phúc tràn ngập toàn thân.

Anh cầm đĩa lên, gấp một miếng thịt gà đặt vào trong chén ở trước mặt cô, cặp mắt sáng trong suốt, “Hi nhi, nếm thử.”

Hạ mắt nhìn thịt gà hơi đen giống như bị cháy ở trong chén, Lâm Hi cứng ngắc cười cười, nhìn nụ cười mong đợi của Quyền Hạo, cô nhắm mắt, cầm đĩa lên gấp miếng thịt gà bỏ vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Đây là than cốc đi! Lâm Hi nhai nuốt thịt gà chỉ có cảm giác như thế.

“Hi nhi, ăn ngon không?” Nụ cười sung sướng hiện đầy trên gương mặt tuấn tú, hỏi cô.

Vẫn nuốt thịt gà xuống, dưới ánh mắt chờ mong của Quyền Hạo, cô nhàn nhạt cười một tiếng, quay đầu nhìn quản gia Trần, “Quản gia, lập tức kêu đầu bếp chuẩn bị bữa ăn tối, tôi đói rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đêm trăng tròn

Không đành lòng nhìn thẳng vào vẻ mặt đã cứng ngắc của thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu khẽ nghiêng đầu nhìn tiểu thư nhà mình, “Dạ, tiểu thư.” Nói xong, trong lòng anh mặc niệm một giây vì thiếu gia nhà mình.

Một lòng nhiệt tình bị câu nói nhàn nhạt của cô giống như dội một chậu nước lạnh, trên mặt Quyền Hạo vẫn mỉm cười, khóe mắt nhếch lên, “Hi nhi, không thích món ăn anh làm sao?”

Đúng, chính là không thích! Lâm Hi oán thầm trong đáy lòng, trên mặt lại nâng lên nụ cười nhàn nhạt, “Tại sao đột nhiên muốn xuống bếp tự mình nấu cơm cho tôi ăn?” Ăn một miếng thịt gà giống như than cốc, đánh chết cô cũng sẽ không có lần thứ hai rồi.

“Bởi vì hôm nay là sinh nhật em.” Đôi mắt anh lóe lên vẻ nghiêm túc, giọng nhạt mà lộ ra tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nhưng cô chưa từng để ý cũng chưa từng chú ý đến cảm giác hạnh phúc này.

“Thật ra thì anh hoàn toàn có thể tặng quà cho tôi.” So với những món ăn cháy đen này, cô càng muốn một quà tặng khác, “Anh học thời gian bao lâu?” Cảm tưởng lên, cô tùy ý khuấy canh cũng đen như mực, trong lòng dờ khóc dờ cười, Quyền đại thiếu gia này tâm huyết dâng trào sao? Làm cơm gì chứ? Vừa nhìn bề ngoài những món ăn này thôi đã thấy rất tệ rồi, còn muốn cô ăn, đây là muốn đưa cô vào bệnh viện đúng không?

“Hi nhi thích gì sao?”

“Ừm.” Lâm Hi suy nghĩ hồi lâu, chân mày nhướn lên, “Tôi muốn đi Lệ Giang du lịch.”

Ở nhà họ Quyền này gần một năm, cô đều không đi ra khỏi nhà, xa nhất chính là ngoại ô để đồ, đối với cô luôn luôn thích đi du ngoạn, cô thật sự quá buồn bức, khi nghỉ đông cô muốn đi Hàng Châu, Quyền Hạo không chịu, nói sắp hết năm không ra cửa được, mãi chờ đến khi nghỉ hè, cô muốn đi Thanh Đảo, kết quả Quyền Hạo vẫn không cho phép, nói quá nóng, ở nhà thì tốt hơn.

Trông mắt Quyền Hạo trầm xuống, giọng hơi lạnh, “Hi nhi, đây là muốn rời khỏi bên cạnh anh sao?”

Biến hóa của anh, Lâm Hi không suy nghĩ vào sâu xa, chẳng qua cảm thấy cảm xúc của anh càng ngày càng biến đổi thất thường rồi, miệng nhỏ nhếch lên, hơi không vui nói, “Chỉ đi du lịch, cũng không phải không trở lại.”

Dưới chân Quyền Hạo đột nhiên khựng lại, sắc mặt đỏ thắm chuyển thành hơi trắng bệch. di3n~d@n`l3q2l'y'd0n

“Hi nhi, anh đi toilet, em ở đây chờ một chút, chờ anh trở lại dùng cơm cùng em.” Nói xong, anh vội vã đi về phía toilet.

Nhìn Quyền Hạo vội vã, Lâm Hi liếc nhìn Trần Tiêu, “Anh ấy sao vậy?”

“Tiểu thư, tôi cũng không biết.” Trần Tiêu biết thiếu gia nhà mình như thế nào nói phủ nhận.

Hôm nay dương lịch là hai mươi hai tháng mười, âm lịch là ngày mười lăm tháng chín.

Lại đau rồi, thân thể lại đang đau đớn. Đôi tay Quyền Hạo không tự chủ nắm thành quả đấm, móng tay bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay, trên trán nhỏ xuống mồ hôi hột. Càng đến gần đêm trăng tròn, phần đau nhói tim này sẽ càng ngày càng thường xuyên, tối nay là đêm trăng tròn, cũng là đêm anh đau đớn nhất.

Anh không đi về phía toilet, mà đi về phía phòng ngủ của anh ở trên lầu hai. Mở cửa phòng ngủ ra, đèn treo trên trần nhà chớp động ánh sáng quỷ dị.

Hai chân giống như không chống đỡ nổi thân thể của anh nữa, anh lao đảo vịn vách tường, chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng lúc này anh làm rất cố hết sức.

Giữ vững thân thể, anh thở hổn hển, sắc mặt càng tỏ vẻ tái nhợt. Một tay cời tạp dề trên người, lấy một chai thuốc từ trong túi áo ra, run rẩy đổ một viên thuốc màu trắng trong bình, nhai nuốt xuống.

Hàng năm nhà họ Quyền đều tốn một món tiền khổng lồ, tiến hành nghiên cứu thuốc giảm đau, nhưng cho dù thay đổi bất kể thuốc giảm đau nào cũng không thể triệt để ngừng đau trên thân thể anh, chỉ có giảm bớt triệu chứng đau đớn.

Thật ra có phương pháp không đau, chỉ có điều...

Nhưng cô bé của anh vẫn còn nhỏ như thế, anh không làm được cũng làm không được.

Anh không muốn dọa hòng cô bé của anh, chung đụng gần một năm, anh càng ngày càng không thể rời bỏ cô, một nụ cười của cô có thể khiến cho anh vui vẻ nửa ngày, một câu quan tâm của cô có thể khiến cho anh hạnh phúc đến không ngủ được... Quá nhiều, cuộc sống chung đụng với cô lâu như vậy, anh phát hiện anh càng ngày càng không thể rời bỏ cô. Phần không thể rời bỏ này không chỉ vì cô chính là người trong số mệnh của anh, nhiều hơn là anh yêu cô.

Lâm Hi đợi trong phòng ăn nửa giờ hơi không nhịn được rồi, “Quản gia, anh lên lầu hai gọi anh ấy xuống dùng cơm, đi toilet cũng không cần lâu đến nửa giờ như vậy chứ?”

Trần Tiêu đợi ở bên cạnh nháy mắt không động, ánh mắt không tự chủ mang theo chút lo lắng, “Tiểu thư, ngài không cần chờ thiếu gia, ngài dùng cơm trước đi thôi.”

Tối nay là đêm trăng tròn, thiếu gia không thể xuất hiện trước mặt tiểu thư, trong hai năm này thiếu gia giấu rất kỹ, nhưng tiểu thư đã ngầm phát hiện ra. Mỗi đêm trăng tròn thiếu gia đều không ở trong nhà, mà hôm nay bởi vì là sinh nhật của tiểu thư, thiếu gia mới ở trong nhà, nhưng không nghĩ tới phần đau đớn này lại tới nhanh như vậy.

Không hiểu lo lắng trong mắt Trần Tiêu, Lâm Hi không tiếp tục hỏi nữa, nghi ngờ chớp mắt mấy cái, một mình dùng cơm.

Sau khi dùng cơm xong, Lâm Hi định trở về phòng mình đọc sách, lại bị Trần Tiêu ngăn cản.

“Anh làm gì thế?” Nhìn Trần Tiêu cản đường đi của cô, cô không khỏi cau mày.

“Tiểu thư, còn có trái cây sau bữa cơm ngài còn chưa ăn đấy?” Trần Tiêu vắt hết óc mới nghĩ ra lý do này.

“Tôi không muốn ăn, anh tránh ra.”

Mất thấy tiểu thư nhà mình vòng qua anh, đi lên lầu hai, Trần Tiêu chạy như bay tới trước mặt cô, giang hai tay ra ngăn cản đường đi của cô, khề cấn rằng, “Tiểu thư, mới vừa cơm nước xong không thích hợp trở lại phòng ngủ, ngài chính là đi vào vườn đi dạo một chút đi.” dieendaanleequydonn

Lần đầu tiên ngăn cản không có việc gì, lần thứ hai ngăn cản trông mắt Lâm Hi lạnh lẽo, sắc mặt trầm xuống, “Trần Tiêu, anh uống nhầm thuốc hay là như thế nào rồi hả? Tránh ra cho tôi.”

Tức giận hiện trên mặt tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ, thu hai tay lại, nhúu chặt chân mày, vẫn đứng trước mặt Lâm Hi, “Tiểu thư...”

Không đợi anh nói xong, Lâm Hi đã đi vòng qua người anh lên lầu hai.

Trần Tiêu thấy thế, lại không dám tiến lên ngăn cản, yên lặng đi theo sau lưng cô.

Quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu giống như oan quỷ, Lâm Hi buồn bực.

Bóng đêm mê người, trăng tròn sáng ngời mà khiến cho người ta thấy đẹp mắt. Đêm xinh đẹp như vậy, nhưng cũng sẽ khiến cho người ta khổ sở không chịu nổi.

“A... A...” Hàng loạt tiếng gầm nhẹ truyền ra từ trong phòng ngủ của Quyền Hạo.

Lâm Hi đang chuẩn bị bước lên bậc thềm vào trong phòng ngủ nghe được, lập tức xoay người nhìn cửa phòng ngủ của Quyền Hạo, đầy mặt không hiểu, cô không nghe lầm chứ?

Đèn phòng ngủ đã bị tắt, bóng đêm tràn đầy. Anh đang lăn lộn trên giường, giờ phút này khuôn mặt điển trai vặn vẹo vì đau khổ, sắc mặt trắng như tờ giấy, môi mỏng bị cắn phá đã chảy máu, hai tay của anh đang nắm thật chặt ga giường, giống như muốn túm được thứ gì đó.

Lâm Hi đứng ở hành lang, xác định mình không nghe lầm.

Đào mắt nhìn Trần Tiêu đang khấn trương, trực giác nói cho cô biết, trong này nhất định có chuyện gì.

Quyền Hạo bị làm sao? Đến gần cửa phòng ngủ của Quyền Hạo, cô giờ tay lên cầm nắm khóa cửa.

Khoảnh khắc khi cô đang giãy giụa, Trần Tiêu rất khấn trương ngăn cản hành động của cô.

“Tiểu thư, xin ngài trở về phòng nghỉ ngơi.” Không thể, không thể để tiểu thư nhìn thấy đáng vẻ vặn vẹo vì khổ sở của thiếu gia.

“Quyền Hạo làm sao vậy, tại sao lại phát ra âm thanh khổ sở như vậy?” Lâm Hi ngẫm nghĩ, nhúu chặt chân mày, “Có phải mấy người có chuyện gì gạt tôi không?” Thông minh như cô đã nghĩ tới điểm này rồi.

“Thiếu gia... Thiếu gia... Chỉ... Là...” Trần Tiêu ấp úng cũng không nói ra nguyên nhân.

“Anh tránh ra.” Lâm Hi đã không có sắc mặt tốt với Trần Tiêu cản trở cửa rồi.

Trần Tiêu cắn chặt hàm răng, trong lòng rối rắm, không biết nên hay không nên để tiểu thư nhìn thấy đáng vẻ lúc này của thiếu gia.

Khi anh còn chưa làm ra quyết định, Lâm Hi đã không nhịn được một tay dùng sức đẩy anh ra.

Kẹt một tiếng, cửa đã mở ra.

Tách, Lâm Hi mở công tắc đèn, ánh đèn trong phòng ngủ sáng choang.

Thấy tiểu thư nhà mình đã mở cửa và bật đèn lên, đáy lòng Trần Tiêu run lên, không để ý cái gì, lúc này giống như trốn thật nhanh rồi đi.

Lúc này Quyền Hạo ở trên giường khuôn mặt vặn vẹo, đầy người đều là mồ hôi lạnh, thân thể bởi vì đau đớn mà cuộn tròn, xem ra chặt vật không chịu nổi. Cho dù ai cũng không nghĩ ra được, đại thiếu gia nhà họ Quyền trong ngày thường cao cao tại thượng như Đế Vương cổ đại sẽ có đáng vẻ như thế.

Trong phòng ngủ hoàn toàn hỗn độn, hé mở môi hồng, mắt to tròn tròn, đập vào mi mắt là cảnh tượng khiến Lâm Hi giật mình. die~nd a4nle^q u21ydo^ñ

Cô trở tay đóng cửa lại, nhìn thẳng vào Quyền Hạo đang khổ sở không chịu nổi.

“Hi nhi...” Thấy là cô tiến vào, mặt mũi vặn vẹo chậm rãi trở nên bình thản, giọng anh khàn khàn gọi cô.

“Anh... Vô cùng... Đau.” Đau sâu tận xương tủy khiến cho anh nói chuyện cũng rời rạc.

Giờ phút này anh muốn ôm cô thật chặt, cảm nhận nhiệt độ của cô, muốn dùng cô để ngừng đau đớn khắp người anh, càng muốn dùng cô tới lấp đầy trống rỗng và khó chịu đến tận cùng trong lòng anh.

Người trong số mệnh, đây là ma lực của người trong số mệnh với người nhà họ Quyền.

Phần đau này, bắt đầu từ khi nào đây? Là bắt đầu từ khi anh sáu tuổi, mỗi một thời đại người nhà họ Quyền sẽ có một người kế thừa huyết mạch chịu lời nguyền rửa này, mà có thể hóa giải đau đớn trên người chỉ có thể là người trong số mệnh.

Người nhà họ Quyền nếu như gặp được người trong số mệnh, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết, người nọ chính là người trong số mệnh, mỗi khi bị đau đớn này thì anh cho rằng cả đời này anh vĩnh viễn sẽ không tìm được người trong số mệnh, dù sao, người nhà họ Quyền qua các thế hệ, người không tìm được người trong số mệnh nhiều, rất nhiều..., đau đớn kèm trống không và khó chịu theo không cách nào thỏa mãn, cuối cùng chỉ có thể ở trong tuyệt vọng mà tự sát. Chỉ vì muốn gặp được người trong số mệnh, thật sự quá khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đau và không đau

Khi cô xuất hiện ở trước mắt anh, khi cô dùng cặp mắt trong suốt như nước suối nhìn anh thì anh chỉ cảm giác trái tim mình bỗng dưng nhanh chóng nhảy lên, máu cả người đều đang nhanh chóng di động, từng tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào.

Một khắc kia, anh rốt cuộc biết được, cái gì gọi là liếc mắt đã biết.

Tim của anh, thân thể của anh đều đang nói cho anh biết, cô gái này là người trong số mệnh của anh.

Khi đó anh đang nghĩ, cuộc đời của anh sẽ bị nắm giữ trong tay một cô gái giống như ăn mỳ này sao?

Thân thể đau đớn không chịu nổi đang không ngừng nhắc nhở anh, anh cần cô bao nhiêu.

Nhưng mà bây giờ anh không muốn để cho cô thấy đáng vẻ xấu xí này của anh, cô còn quá nhỏ, chỉ cần chờ tới khi cô mười tám tuổi, tất cả đều tốt.

Lâm Hi đã hoàn toàn sững sờ, thấy đáng vẻ này của Quyền Hạo, không biết làm sao.

“Anh làm sao vậy?” Cô không hề có ý ngại trang nữa, giọng quan tâm nhàn nhạt hỏi.

Thấy cô đến gần, anh chặt vật trên giường, hô hấp dồn dập, theo vách tường, ngón tay đang dùng sức túm rèm cửa sổ, “Em đừng tới đây.”

Cô định tiến lên đỡ anh, đáng vẻ bây giờ của anh giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Nghe được anh quát bảo dừng lại, cô đứng cách đó không xa nhìn anh, “Anh làm sao vậy, cần gọi bác sỹ không?” Tuy cô không có bao nhiêu tình cảm với anh, nhưng sống cùng dưới hiên nhà gần một năm, nhìn thấy anh khổ sở thành ra như vậy, cô khó tránh khỏi có chút lo lắng.

“Không cần, Hi nhi, em đi ra ngoài, chỉ cần em đi ra ngoài là được.” Hô hấp của anh dồn dập, giống như chịu nhện đau đớn không lồ.

Chưa bao giờ ở cùng người trong số mệnh vào đêm trăng tròn, giờ khắc này anh mới biết, vào đêm trăng tròn ở cùng với người trong số mệnh, tự chủ trở nên rất kém cỏi, anh, hiện giờ máu toàn thân đều đang kêu gào anh muốn cô.

Nhưng mà... Không được... Cô còn quá nhỏ, không thể tiếp nhận anh làm như vậy!

Nhiều chặt chân mỳ, Lâm Hi tiếp tục đi về phía trước, “Anh khó chịu chỗ nào?” Đáng vẻ này của anh, khiến cho người ta lo lắng.

“Em đừng tới đây.” Cảm giác đau đớn đã ăn mòn lý trí của anh, cô đến gần anh sẽ không biết mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Dừng bước chân lại, Lâm Hi cúi mắt nhìn thấy một lọ thuốc nhỏ rơi trên mặt đất, có thể do tò mò, cô ngồi xổm xuống nhặt lọ thuốc lên, nhìn thấy trên vỏ lọ thuốc viết ba chữ thuốc giảm đau, cô hơi nhíu mày, “Thuốc giảm đau!” Người lúc nửa giờ trước còn tốt đẹp, sao giờ phút này biến thành như vậy, còn cần uống thuốc giảm đau!

“Hi nhi, em đi ra ngoài!”

“Anh nhất định muốn tôi đi ra ngoài?” Lâm Hi cẩn thận xem xét lọ thuốc, trông mắt đen nhánh như muốn nhìn thấu Quyền Hạo, “Nhưng bây giờ thoát nhìn anh rất khổ sở, phải uống thuốc sao?”

Cô từng bước từng bước một đến gần Quyền Hạo, anh quát bảo dừng lại không hề có tác dụng gì với cô, cô đứng trước mặt anh, tiếp xúc gần gũi với anh.

Đau đớn không ngừng lan tràn trong cơ thể, giờ phút này anh chặt vật nhất, hình như thân thể cũng không chống đỡ nổi nữa, nhìn cô trước mắt, lý trí bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất hoàn toàn.

Cấn chặt môi đến chảy máu, anh định điên cuồng tự làm khổ để giảm bớt đau đớn đêm trăng tròn này.

Thân thể cũng không nhận được cơn đau này nữa, anh từ từ ngã xuống đất, “Hi nhi, em đi ra ngoài.”

“Thôi, tôi đi gọi bác sỹ thôi.” Lâm Hi xoay người, chuẩn bị nhảy qua cửa bước rồi đi.

Một giây kế tiếp, thân thể nhỏ gầy của cô bị anh ôm thật chặt.

Cô đứng trước mắt anh, trống rỗng trong đáy lòng kêu gào không thể buông cô ra. di1enda4nle3qu21ydo0n

Một giây khi bắt đầu ôm cô, cơn đau trong thân thể anh đang từ từ giảm bớt, trống không trong lòng được lấp đầy, anh thoải mái than một tiếng, âm thanh triền miên mà trầm thấp gọi cô, “Hi nhi.”

Thân thể nóng bóng dán lấy cô, Lâm Hi gần như trợn tròn mắt.

Bị anh ôm thật chặt quanh thân thật sự không thoải mái, cô chậm rãi nói lỏng hai tay của anh ra, xoay người ngẩng đầu nhìn anh không hiểu.

Khoảnh khắc khi hai tay bị nói lỏng ra khỏi thân thể cô, phần đau mới giảm bớt kia lại giống như thủy triều bắt đầu lan tràn ra toàn thân. Dưới ánh đèn, sắc mặt của anh hơi tái nhợt, cắn chặt hàm răng, kiềm chế kích thích nơi đáy lòng.

“Cần tôi gọi bác sỹ không?” Cô nhìn anh chăm chú hồi lâu.

“Không cần, bác sỹ không chữa khỏi.” Không thể ôm lấy cô, bàn tay to của anh nắm thật chặt tay cô, nắm chặt mười ngón tay của cô, kết nối lấy thân thể cô, như vậy cơn đau của anh mới có thể giảm bớt một chút, lý trí sẽ không biến mất.

“Anh bị bệnh gì vậy?” Bệnh gì mà khi phát tác sẽ kỳ quái như vậy? Cô ở nhà họ Quyền lâu như vậy, cũng chưa từng thấy anh khổ sở như thế.

Không đủ... Còn lâu mới đủ, anh khẩn cấp muốn ôm cô vào trong lòng anh, hôn cô, hung hăng... Trong đầu thoáng vang lên ý niệm này, nhưng khi nhìn chăm chú vào khuôn mặt non nớt của cô, anh không làm được, anh sợ, một khi làm anh sẽ mất cô.

Thấy anh không nói lời nào, hàm răng nghiến vang lên kèn kẹt, trong lòng hơi lo lắng, cô nâng tay phải không bị anh nắm chặt lên, sờ lên trán anh kiểm tra nhiệt độ người anh, sau một khắc, cả người cô lại một lần nữa bị anh ôm vào trong lòng.

“Hi nhi, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ không sao.” Anh thở hổn hển, hóa giải đau trên người.

Lâm Hi bị anh ôm chặt cũng không thoải mái, cô và Quyền Hạo rất ít khi tiếp xúc thân mật như vậy, hiện giờ cả người cô đều chôn trước ngực anh, lực ôm cô của anh rất lớn, giống như muốn vò nát cô vậy, chuyện này khiến cho cô vô cùng khó chịu.

Cô nhú đôi mày thanh tú, muốn đẩy anh ra, nhưng đẩy không nổi, “Quyền Hạo, anh làm sao vậy? Buông tôi ra, rất đau.”

Cô gào thét gọi về lý trí của anh, anh cắn chặt hàm răng, buông lỏng cô ra.

Ý niệm muốn hung hăng đoạt lấy cô một lần nữa dâng lên trong đầu anh.

Không thể được, điều này không thể được. Thân thể đau đớn ép anh không thở nổi, lý trí đã không cách nào khống chế tay chân của anh.

Sau khi buông cô ra, một tiếng gào đau đớn như của con thú sau khi bị thương kêu lên truyền ra từ trong miệng anh, ngón tay hung hăng cào lên thân thể, muốn giảm bớt đau trên người. Anh đứng sững, chỉ chốc lát sau, trên cổ và trên tay anh hiện đầy máu đỏ của vết thương.

Cô nhìn anh tự ngược, thấy mà hơi sững sờ.

Anh đây là như thế nào?

Đau không thể tiêu diệt, cả người anh hiện lên dáng vẻ nổi điên, đầu hung hăng đâm vào vách tường. Dieễn dần lee quíy đôn

Máu tươi chảy xuống theo tóc đen của anh, khuôn mặt điển trai trắng như tuyết dính đầy máu tươi, đập vào mắt kinh hãi đến đáng sợ. Tự làm khổ mang tới đau đớn hơn đau đớn do nguyên rửa mang tới, nhưng như vậy, còn thiếu rất nhiều, anh lại một lần nữa định hung hăng đâm đầu vào vách tường, cũng may tốc độ của Lâm Hi nhanh, chặn ở trước vách tường, đầu của anh đụng vào bộ ngực mới trở mã không được bao lâu của cô.

Chịu đựng một đòn nặng nề này, cô gần như muốn trắng dã mắt, cơn mẹ nó, đau chết.

Rốt cuộc Quyền Hạo đây là xảy ra chuyện gì? Mới vừa nói thông, hiện giờ lại giống như nổi điên.

Nắm thật chặt hai tay của anh, trong đôi mắt trong suốt của cô lộ ra vẻ lo lắng nhìn chăm chú vào cặp mắt đỏ màu máu của anh, “Quyền Hạo, anh điên rồi sao? Cho dù đau như thế nào, cũng không cần tự làm khổ mình.”

Tiếp xúc của cô, đau đớn trên thân thể của anh giảm bớt một chút xíu, máu tươi trên đầu chảy ròng ròng, nhưng anh không quan tâm, lý trí còn sống nói cho anh biết, anh tự ngược cũng không được xâm phạm cô.

Dùng sức lôi kéo, anh ôm cô thật chặt, máu tươi trên đầu dính xuống mặt cô, lý trí tìm về được từng chút một, “Hi nhi, anh không sao, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.”

Chớp mắt một cái, cô nhìn anh đã buông cô ra.

Anh ngã xuống đất, thoát nhìn giống như bị điên rồi, ngón tay dùng sức cào sàn nhà, trên ngón tay rỉ ra máu tươi, móng tay cũng gần như bị phá hủy.

Chưa từng thấy người nào như vậy trước mặt cô, giờ phút này đáng về tự làm khổ của anh ở trước mặt cô, hoàn toàn hù sợ đến cô. Cô vội vàng ngồi xổm xuống, dùng sức đỡ anh dậy, dùng rèm cửa sổ bên cạnh lau vết máu trên mặt anh, “Quyền Hạo, tỉnh táo một chút, không nên như vậy.”

Lý trí đã từng chút từng chút một trở về cơ thể anh, cho dù tiếp xúc thân thể với cô, nhưng đau đớn trên thân thể vẫn khó có thể chịu đựng được, anh cần phải hủy diệt đi ý niệm thỉnh thoảng dâng lên trong đầu, mười ngón tay anh dùng sức nắm thân thể.

Thấy anh không hề biết đau mà tự ngược, cô hóa đá rồi.

Không thể thấy chết mà không cứu, trong lòng cô nghĩ như vậy, cô nắm chặt hai tay đang định tự chịu ngược của anh, “Quyền Hạo, nhìn tôi, tôi là Lâm Hi, anh đừng như vậy.”

Mắt đã mờ hồ không rõ, thân thể anh run rẩy, khẽ sở gọi, “Là Hi nhi.”

“A...” Anh vẫn khẽ sở kêu.

Cô thấy không nắm được hai tay của anh rồi, lập tức ngồi dưới đất, ôm chặt lấy anh, ngăn cản anh tự ngược. Nhẹ nhàng vỗ lấy sau lưng anh, cô thấy anh yên tĩnh lại, nhẹ nhàng ghé vào bên lỗ tai anh nói: “Không đau, không đau...”

Tình thần và sức lực của anh đã đến cực hạn từ từ yên tĩnh lại dưới giọng nói an ủi của cô, cô tiếp xúc khiến cho đau trên thân thể anh dần dần giảm bớt, anh đã kiệt sức, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng nhắm mắt lại, ngủ mê man.

Đôi tay cô đã tê dại, nhìn anh giống như ngủ say, thoải mái thở phào một hơi.

Lắc lắc đôi tay đã tê dại, cô cau mày, bí ẩn trong lòng càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cô chê anh già

Editor: Puck -

Buổi sáng hôm sau, khi Lâm Hi tỉnh lại thì phát hiện mình ở trên giường, dụi dụi cặp mắt mơ hồ, nhìn một vòng chung quanh sạch sẽ chỉnh tề, cũng không nhìn thấy bóng hình Quyền Hạo, mà tối qua tất cả giống như một giấc mộng. Nhưng hai tay đau nhức nói rõ cho cô biết, tối hôm qua không phải là mộng, cô chính mắt nhìn thấy đáng về Quyền Hạo điên cuồng tự ngược.

Cảnh tượng tối hôm qua hiện lên trong đầu, trông mắt long lánh như minh châu tròn to, cô gãi gãi mái tóc dài rối bời, nghi ngờ trong mắt chột lóe lên.

“Hi nhi, em tỉnh rồi?” Khi Lâm Hi đang kỳ quái thì Quyền Hạo vừa vịn từ phòng tắm ra ngoài, mang theo mừng rỡ hỏi, đồng thời trong trông mắt cất giấu vẻ sợ hãi người khác nhìn không tới, lòng bàn tay khẽ run.

Lâm Hi lẳng lặng nhìn chăm chú vào Quyền Hạo, nghi ngờ nổi lên trong lòng, hơi híp mắt lại: “Anh không có việc gì hả?” Rõ ràng là một người tối hôm qua điên cuồng tự làm khổ mình như vậy, sao tỉnh lại chuyện gì cũng không có?

Nghe được vấn đề này của cô, thân thể anh thất chặt, ngoài mặt anh không có vẻ gì như ngày thường, khoe môi lại cười nói, “Không sao.”

Quyền Hạo hết sức che giấu cảm xúc, Lâm Hi giỏi xem sắc mặt mơ hồ cảm thấy.

Lưu loát xuống giường, chân không giẫm lên sàn nhà lạnh như băng, Lâm Hi vận vẹo thắt lưng đau thối, thân thể rất mệt mỏi, giống như không có xảy ra chuyện gì, nghỉ ngơi ản sâu nơi đây mắt không lộ ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nụ cười ngọt ngào, “Không có việc gì thì tốt, tôi đi ra ngoài trước.”

“Hi nhi.” Thấy cô định rời đi, sắc mặt anh lộ vẻ bối rối, không biết nên giải thích anh ngày hôm qua như thế nào.

Nghe được anh gọi cô, cô hơi ngoài ý muốn, quay đầu lại nghỉ ngơi nhìn anh, “Có chuyện gì sao?”

“Tôi qua...” Sau khi nói ra hai chữ, anh không biết nên nói tiếp như thế nào.

Về mặt khổ sở của anh, cô nhìn vào trong mắt, “Anh không cần phải giải thích, ai mà không có chút bí mật chứ?” Dừng lại một chút, cô nghiêm túc đề nghị, “Tôi đề nghị anh chính là tìm bác sỹ điều trị, thuốc giảm đau chỉ có thể ức chế cảm giác đau của anh, không thể giải quyết nguyên nhân đau đớn cho anh.”

Lời nói của cô, khiến cho lời nói lúc sáng sớm anh đã nghĩ kỹ không cách nào nói ra khỏi miệng.

Giờ khắc này, ai cũng không biết, tim của anh loạn sợ như thế nào.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang theo non nớt của cô, anh cố gắng áp chế tâm tình của mình.

Khi anh nghe thấy giọng nói thanh thúy của cô, dường như đó là âm thanh dễ nghe nhất thế giới, nhưng giờ phút này, anh rất muốn rất muốn để cho cô biết. Cô chính là bác sỹ, có thể chữa khỏi đau đớn trên người anh cũng chỉ có cô.

Những chuyện này lại không thể nói, bởi vì bây giờ cô còn không chịu nổi được tình yêu của anh.

Nói xong, hồi lâu không thấy Quyền Hạo đáp lại, Lâm Hi cảm thấy kỳ quái, cúi mắt xuống suy nghĩ một chút, lời quan tâm nói ra khỏi miệng, “Vết thương trên đầu và vết thương trên người anh vẫn nên bôi chút thuốc đi, đặc biệt là vết thương trên đầu cần phải chú ý.”

Lúc này Lâm Hi vốn không biết trong lòng Quyền Hạo khổ sở đến cỡ nào, cô chỉ nhìn đến mặt lạnh của anh, cặp mắt không có tiêu cự, hình như đang suy nghĩ gì.

“Tôi đi ra ngoài trước.” Thấy Quyền Hạo không để ý đến cô, Lâm Hi mở cửa rời đi.

Ngưng mắt nhìn cửa phòng đóng lại, sắc mặt Quyền Hạo lạnh nhạt, đảo mắt, không ai biết giờ khắc này anh đang suy nghĩ gì.

“Chỉ làm gì mà nhìn em như vậy?” Vốn định thoải mái thưởng thức trà Long Tỉnh thượng hạng, nhưng ánh mắt của Mã Kiều Thần khiến cho cô rất không thoải mái.

“Tôi hôm qua em thật sự qua đêm cùng với Quyền Hạo?” Khoảnh khắc khi Mã Kiều Thần nghe được sự thật này từ trong miệng Trần Tiêu, đến bây giờ vẫn không thể tiếp nhận. Cô nhớ không lầm, tối hôm qua là đêm trăng tròn, lấy tính tình của Quyền thiếu, sao có thể để một mặt nhếch nhác của mình lộ diện trước mặt Lâm Hi. Mặc dù Lâm Hi không phải là người ngoài, là bà xã tương lai của Quyền thiếu, nhưng bây giờ Lâm Hi mới mười bốn tuổi, Quyền thiếu không ra tay sớm như vậy chứ

Nhàn nhạt nhìn lướt qua Mã Kiều Thần, Lâm Hi ngẫm nghĩ về nét mặt kinh ngạc như vậy, “Tại sao chị lại kinh ngạc như vậy, nhìn về mặt của chị, chị có vẻ biết cái gì?”

Năm trước tình cờ nghe được đoạn đối thoại của hai người làm vườn, đáng vẻ điên cuồng tự làm khổ tối hôm qua của Quyền Hạo, cộng thêm đáng vẻ kinh ngạc như vậy của Mã Kiều Thần, liên tục chung một chỗ, hợp lại thành một bộ hình ảnh quý dị, nhà họ Quyền này hình như có bí mật không thể để cho người biết? Vậy bí mật đó là gì chứ?

Kinh ngạc sở dĩ kinh ngạc là bởi vì không thể tin, nhưng Mã Kiều Thần luôn luôn khôn khéo biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói, một giây này, cô cười nhẹ với Lâm Hi, “Chị rất kinh ngạc không sai, dù sao em cũng đã mười bốn tuổi rồi, lại một cô gái rồi, tại sao có thể tùy tiện qua đêm với một người đàn ông chứ?”

Mã Kiều Thần tỏ vẻ vì tốt cho Lâm Hi, trong lời nói hơi trách cứ vì sao cô qua đêm với Quyền thiếu, nhưng trong lòng không phải nghĩ như vậy, mặc dù cô không biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, nhưng cô dám cam đoan Lâm Hi thấy tình cảnh như vậy tuyệt đối hoảng hốt.

Nhìn chăm chú vào Lâm Hi giống như tiểu thư khuê các đang thưởng thức trà, cô kỳ quái, tại sao nhìn đáng vẻ Lâm Hi không giống như bị kinh ngạc?

“Mã Kiều Thần, không phải em nói chị, tư tưởng của chị có thể không bản thiêu như vậy không?” Khẽ đặt ly trà xuống, Lâm Hi nhướn mày, trên mặt không vui nói.

“Làm ơn, cô nam quả nữ sống chung trong một phòng, chị có thể không hiểu sai sao?” Nóng lòng che giấu suy nghĩ trong đáy lòng, phản ứng của Mã Kiều Thần hơi quá, giọng nói bình thường giả bộ dịu dàng giờ phút này không tồn tại.

Nói đến đây, Mã Kiều Thần cười xấu xa, “Lâm Hi, em nói có kỳ quái hay không, Quyền thiếu cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, sao bên cạnh không hề có một người phụ nữ, kiểu con em thế gia như cậu ấy, bên cạnh không phải nên có vài người đẹp làm bạn sao, cậu ấy lại giữ mình trong sạch giống như thái giám, em nói có phải phương diện kia của Quyền thiếu có vấn đề không?”

Chung đụng với Lâm Hi gần hai năm, đã biết Lâm Hi có thể so sánh với lý trí của người trưởng thành, Mã Kiều Thần không hề coi Lâm Hi như đứa nhỏ mười bốn tuổi mà đối đãi. Cho nên những cười giỡn này cô không tránh Lâm Hi, cô tin tưởng, cô gái thông minh trưởng thành sớm như Lâm Hi, khẳng định cũng sẽ kỳ quái vì sao Quyền thiếu lại giữ mình trong sạch.

Hiểu rõ Mã Kiều Thần không khí tiết vô tình, Lâm Hi tỏ vẻ bất đắc dĩ cười cười, cũng lấy phương thức nhạo báng đối phương nói: “Em cũng không biết phương diện kia có vấn đề hay không, nhưng nếu như chị muốn biết phương diện kia có vấn đề hay không, chị cứ tự mình thử đi rồi nói.”

Mã Kiều Thần bị Lâm Hi nói nhất thời cứng họng, định tiếp tục cười trêu tiếp, lời nói nghẹn ở trong cổ họng không nói ra.

Nhắc tới chuyện này, Lâm Hi cũng hơi nghi ngờ.

Kiểu trai đẹp có tiền như Quyền Hạo, sao bên cạnh không hề có một người phụ nữ, coi như không có nữ, nhưng nam cũng không có. Chẳng lẽ thật sự như Mã Kiều Thần nói, Quyền Hạo ở phương diện kia, khụ khụ!

Nắm bắt được nụ cười không thuần khiết kia ở trên mặt Lâm Hi, Mã Kiều Thần cười đến giống như hồ ly tinh, “Lâm Hi, em nhất định cũng đang tò mò đi.” Vẫn luôn nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt không sao cả của Lâm Hi, đã sớm muốn nhìn thấy dáng vẻ Lâm Hi xù lông, trong lòng cô suy nghĩ một chủ ý xấu, “Lâm Hi, nếu như Quyền thiếu có người yêu, vậy em nhĩ tiểu thư nhà họ Quyền này sẽ do ai che chở em đây?”

Liếc mắt nhìn Mã Kiều Thần, vui vẻ trên mặt Lâm Hi dần đậm thêm, không hề lo lắng vấn đề này, “Anh ta có thì có, chuyện này liên quan gì đến em?” Lâm Hi cô một mình cũng có thể sống rất tốt.

Mã Kiều Thần thấy dáng vẻ nhẹ nhàng như vậy của Lâm Hi, trong lòng thấy không đáng giá thay Quyền Hạo. Quyền thiếu mà thấy khẳng định tức chết đi, nuôi Lâm Hi gần một năm, thế nhưng lại xem ra không hề quan tâm anh chút nào, nhìn thấy thật sự khiến lòng người ta băng giá.

Yên lặng thu hồi khinh bỉ Lâm Hi, Mã Kiều Thần nhìn Quyền thiếu đang đi về phía bọn họ, “Lâm Hi, năm nay Quyền thiếu hai mươi bốn tuổi rồi, đã đến tuổi nên kết hôn rồi, nếu cậu ấy kết hôn, vậy em người được cậu ấy nuôi làm nhĩ tiểu thư nhất định sẽ bị vứt bỏ.”

“Vậy thì có làm sao?” Lâm Hi không chút để ý nói.

“Thật ra đàn ông ấy mà, chỉ cần có tiền thì năm mươi tuổi cũng không tính là già, như Quyền thiếu kiểu người ở tầng lớp cao muốn có tướng mạo thì có tướng mạo, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, hai mươi bốn tuổi còn trẻ trung, thật ra trẻ thêm mười năm nữa rồi kết hôn cũng không có gì.” Mười năm sau, Lâm Hi hai mươi bốn tuổi, Quyền thiếu ba mươi bốn tuổi, ừ, thật ra thì vừa vặn.

“Anh ta bằng lòng kết hôn ở tuổi nào thì kết hôn, cho dù cả đời độc thân cũng không liên quan đến chúng ta, chị để ý nhiều như vậy làm gì?” Rõ ràng vừa mới ban đầu hai người nói chuyện trời đất không phải là đề tài này, chuyển tới số tuổi kết hôn của Quyền Hạo, cô cảm thấy vấn đề này rất nhàm chán.

Ặc, Mã Kiều Thần cảm giác trên trán mình đều là vạch đen, thấy Quyền thiếu đã sắp đến trước mặt hai người, cố ý giả tăng âm lượng tiếp tục nói, “Chị cảm thấy, Quyền thiếu mới hai mươi bốn tuổi, cậu ấy hoàn toàn có thể tìm một học sinh trung học mười bốn tuổi nuôi dưỡng chơi, đợi đến khi học sinh trung học này đến tuổi có thể lĩnh giấy chứng nhận, tình cảm hai người cũng đã bồi dưỡng thành rồi, đến lúc đó hai người có thể trực tiếp kết hôn, Lâm Hi, em cảm thấy có đúng không?”

Mã Kiều Thần nói lời này hoàn toàn là vì nói để cho Quyền Hạo nghe, kiến nghị này cũng tự động nói đến Lâm Hi và Quyền Hạo.

“Mười bốn tuổi sao!” Tròng mắt đen lúng liếng của Lâm Hi đảo vòng vòng, hoàn toàn không nghĩ đến trên người cô và Quyền Hạo, chỉ nói ra quan điểm của bản thân mình, “Cô gái mười bốn tuổi phối với người trưởng thành hai mươi bốn tuổi, người đàn ông xem ra hơi già so với cô gái rồi.”

Quyền Hạo mới vừa đi đến sau lưng Lâm Hi vừa đứng nghe được câu này, lời nói của cô giống như một mũi tên nhọn đâm vào trong lòng anh. Hai tay anh không tự chủ nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, ánh mắt âm u.

Cô che anh già sao?

Mã Kiều Thần ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo không tỏ vẻ gì, đứng lên, cười híp mắt vỗ vỗ bả vai anh, trong lòng hết sức đồng tình người trong số mệnh của anh lại là Lâm Hi không tìm không phải.

“Tôi đi trước, bye bye.” Nói xong, Mã Kiều Thần chạy như bay rồi đi.

Gương mặt anh lạnh nhạt, trong lòng anh nắm thật chặt, quyết định mở miệng hỏi, “Hi nhĩ, em cảm thấy anh già sao?”

Lâm Hi đang uống trà, nghe được câu hỏi của Quyền Hạo, phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Quyền Hạo, nước trà trong miệng phun ra ngoài toàn bộ, cau thật chặt mày, tròng mắt đen lúng liếng mở to, khẽ kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vu không trộm tiền

Editor: Puck

Trạng thái điên cuồng đêm hôm đó của Quyền Hạo, Lâm Hi không hỏi tới, càng không điều tra, cứ làm như không có việc gì xảy ra tiếp tục sống cuộc sống của cô.

Lưu lượng người trên đường ở đế đô cực lớn, nhìn đám người nhốn nháo, Lâm Hi nhìn Mã Kiều Thần hăng hái bùng lên bên cạnh, bắt đầu đi khê thờ dài một tiếng, chấp nhận tiếp tục đi dạo với cô ấy.

Khó có được ngày nghỉ, cô không ở nhà ngủ cũng không đi chơi, đi dạo phố với một người cuồng mua đồ như vậy quả thật chính là tự chịu tội.

“Lâm Hi, cho này.” Sinh ra ở quan lại thế gia, Mã Kiều Thần cũng không có thói quen cái gọi là quý tộc, lúc này cô đang cầm một ly trà sữa đưa cho Lâm Hi.

Nhận lấy trà sữa, Lâm Hi cũng không định uống.

“Lâm Hi, có thể kêu bọn họ cách xa chúng ta một chút không, chỉ là đi dạo phố, không cần tù túng như vậy chứ?” Nhìn bọn vệ sĩ sau lưng Lâm Hi, Mã Kiều Thần chỉ muốn nói Quyền thiếu coi chừng Lâm Hi quá chặt, giống như chỉ sợ cô bị ai đó cướp đi vậy.

Lâm Hi xoay người nhìn chăm chú vào bọn vệ sĩ mặc âu phục màu đen nhìn máy móc, lại nhìn đám người chung quanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt kỳ quái, “Các anh không cần theo tôi, các anh trở về đi.” Mỗi lần ra cửa, Quyền Hạo đều làm đến khấn trương, như thế nào cũng muốn lấy ra một nhóm lớn vệ sĩ đi theo cô, đừng bảo người khác nhìn thấy không được tự nhiên, bản thân cô cũng cảm thấy quái dị.

“Tiểu thư, chúng tôi không thể cãi lại mệnh lệnh của thiếu gia.” Lý Thắng khẽ cúi đầu, cung kính nói.

Vừa nghe Lý Thắng lấy Quyền Hạo ra ép cô, Lâm Hi cười một tiếng xấu xa, chậm rãi nâng khóe môi lên, “Anh không cần phải nói gì, lập tức rút ngay cho tôi.”

Lý Thắng và người dưới của anh bất động đứng yên tại chỗ, anh xuất thân từ lính đặc biệt, sau khi giải ngũ bán mạng cho nhà họ Quyền, Quyền thiếu là chủ của anh, anh không thể cãi lại mệnh lệnh của Quyền thiếu, không vui trong mắt tiểu thư nhà mình, anh cho dù nhìn thấy, cũng chỉ có thể giả bộ như không thấy.

Đã uống vài ngụm trà sữa, Mã Kiều Thần nhận thấy được tình huống hơi nghiêm trọng, sắc mặt, “Lâm Hi, cứ để cho bọn họ đi theo đi, cũng không có gì.”

“Hoặc bây giờ các anh rút ngay cho tôi, hoặc toàn bộ bị phái đến bên Tây Tạng giúp đỡ Quyền Tĩnh Thiên. Các anh chọn cái nào?” Năm ngoái Quyền Tĩnh Thiên đẩy cô rơi xuống nước, nhà họ Quyền xử phạt Quyền Tĩnh Thiên chính là để cho anh ta đi Tây Tạng ba năm, xử lý những phần tư độc lập Tây Tạng kia, theo cô biết, nhà họ Quyền thu hồi tất cả đặc quyền của Quyền Tĩnh Thiên, kể cả một vệ sĩ cũng không cho anh ta. Cô nghĩ lúc này phải một nhóm vệ sĩ đi cho Quyền Tĩnh Thiên, nói thế nào cũng là cho anh ta chút trợ giúp mà thôi.

Các vệ sĩ nghe vậy, sừng sốt cả người.

Nhà họ Quyền ai mà không biết hiện giờ Quyền Tĩnh Thiên đang bị chịu phạt, còn có một năm nữa mới có thể trở về đế đô. Bộ máy chính quyền khu tự trị Tây Tạng lộn xộn, Quyền Tĩnh Thiên làm chuyên viên trung ương đặc phái tới bị ám sát vài lần, có một lần đầu súng bị thương nặng suýt chết, cho dù như vậy, nhà họ Quyền cũng chẳng thêm quan tâm đến Quyền Tĩnh Thiên, hoàn cảnh bên người anh ta quá mức nguy hiểm, tuy bọn họ có thể vì nhà họ Quyền mà vào sinh ra tử, nhưng bảo vệ một người đã bị nhà họ Quyền bỏ rơi thì bọn họ không muốn.

“Tiểu thư.” Lý Thắng cũng nghĩ đến cuộc sống khổ sở ở Tây Tạng, nhưng nghĩ đến Quyền thiếu, anh không dám dao động suy nghĩ trong lòng, chỉ có thể kiên định theo mệnh lệnh của Quyền thiếu.

“Tôi nói, nơi này là đế đô, là nơi Quyền thiếu một tay che trời, Mã tiểu thư theo ở bên cạnh tôi, tôi có thể xảy ra chuyện gì?” Với bản lĩnh của cô, muốn tìm cô gây phiền toái cũng phải có khả năng một chút, cô không muốn mỗi lần ra cửa đều bị một đám người đi theo cô, phiền chết rồi.

“Các anh lập tức rời đi cho tôi, tôi không cần các anh bảo vệ.” Thấy các vệ sĩ vẫn bất động, Lâm Hi nhú đôi mày thanh tú, cô rất ít khi tức giận, trên mặt lộ vẻ tức giận, “Biến, không rút tôi nay toàn bộ phái đi Tây Tạng bảo vệ Quyền Tĩnh Thiên.” Vào lúc tối quan trọng, vẫn dùng một chút thủ đoạn uy hiếp tương đối tốt.

Tiểu thư nhà mình tức giận, làm thủ lĩnh vệ sĩ Lý Thắng rất khó khăn, Quyền thiếu ra lệnh phải nghe, tiểu thư ra lệnh không thể coi thường, trong lòng cân nhắc hơn thiệt một chút, anh rất nhanh làm ra lựa chọn, “Tiểu thư, xin ngài chú ý an toàn!”

Dứt lời, Lý Thắng mang theo người của mình rời đi.

“Đại ca, chúng ta không bảo vệ tiểu thư, Quyền thiếu sẽ trách tội xuống.” Vệ sĩ Giáp rất lo lắng vấn đề này.

“Cậu nghĩ đi, chúng ta tiếp tục ở sau lưng tiểu thư, y theo tính tình nói được làm được của tiểu thư, huống chi Quyền thiếu đối với tiểu thư muốn gì được đó, chỉ cần tiểu thư thuận miệng nói một chút, Quyền thiếu khẳng định phải chúng ta đến Tây Tạng, đến lúc đó chúng ta còn có tiền đồ gì.” Lý Thắng nhìn

thấu điểm máu chốt.

Vệ sĩ Giáp cái hiểu cái không gật đầu, ánh mắt hơi mờ mịt. Trong lòng vẫn nghĩ, nếu như bọn họ rời đi, tiểu thư có gì ngoài ý muốn thì làm như thế nào? diee ndda fileeq uysd doon

Mã Kiều Thần ở bên cạnh nhìn bọn vệ sĩ rời đi, tròng lớn mắt, người khác không biết Lý Thắng là ai, ngoài mặt nói Lý Thắng là vệ sĩ, nhưng bên trong đó là ám vệ nhà họ Quyền. Ngay cả ám vệ nhà họ Quyền mà Lâm Hi cũng có thể điều động, xem ra, ở nhà họ Quyền địa vị của Lâm Hi càng ngày càng nặng.

“Lâm Hi, em đuổi những nhân viên vệ sĩ bảo vệ em đi như vậy, Quyền thiếu tức giận thì làm như thế nào?”

Lâm Hi hít vào một hơi trà sữa thơm, lạnh nhạt nói: “Không quan tâm.”

Vừa dứt lời, cô nhìn thấy một tiệm lẩu biển hiệu không tệ, nghĩ thầm đã lâu chưa ăn rồi, mắt cũng sáng lên, “Chúng ta đi ăn lẩu thôi.”

Mã Kiều Thần định đáp lại, đáng tiếc chuông điện thoại di động của cô reo lên, “Alo, ai vậy?”

Chờ Mã Kiều Thần nghe điện thoại, Lâm Hi không hề tỏ vẻ kiên nhẫn, mắt đen lúng liếng đảo tới đảo lui nhanh như chớp, quan sát dòng người lui tới chung quanh.

Nghe xong điện thoại, tâm tình tốt của Mã Kiều Thần bị phá hư hết hoàn toàn, “Lâm Hi, xin lỗi, công ty của chị đột nhiên xảy ra chút chuyện, chị phải trở về xử lý, không thể đi dạo phố cùng em.” Cô học đại học thì học tập trong công ty của gia tộc, năm trước cô tốt nghiệp đại học thì chính thức bắt đầu tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc, hiện giờ trên phương diện làm ăn xuất hiện vấn đề, cô phải chạy về xử lý.

“Bên cạnh em cũng không có vệ sĩ, em nhanh đi về đi, không nên ở trên đường nữa.” Vệ sĩ của Lâm Hi đều rời đi, cô lại phải trở về xử lý sự cố bất ngờ, hiện giờ Lâm Hi vẫn nên nhanh chóng về nhà họ Quyền thì tốt hơn, lỡ như ở trên đường Lâm Hi xảy ra một chút xui ngoài ý muốn, cô đảm đương không nổi.

Mặt Lâm Hi xạm lại, rõ ràng là Mã Kiều Thần muốn cô làm bạn đi dạo phố, “Nếu như vậy, chị nhanh về xử lý đi, một mình em ở trên đường tùy tiện đi dạo một chút rồi trở về.”

“Không được, hay là để chị đưa em về trước.” Mã Kiều Thần kiên trì.

Chân mày thanh tú của Lâm Hi nhíu lại, trông mắt hàm chứa không vui, “Được rồi, nhìn dáng vẻ mỗi người các người luống cuống vội vã, thật sự giống như sợ em sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Không phải sợ em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mà sợ phản ứng của Quyền thiếu sau khi em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thân là bạn từ nhỏ kiêm bạn tốt của Quyền thiếu, cô biết rõ địa vị quan trọng của Lâm Hi chiếm cứ trong lòng cậu ấy, năm ngoái sau khi Lâm Hi rơi xuống nước, phản ứng của Quyền thiếu đã quá dọa người rồi, cô cũng không muốn nhận hậu quả giống như Quyền Tĩnh Thiên.

“Lâm Hi, chị mặc kệ, chị nhất định phải đưa em về nhà họ Quyền.” Mã Kiều Thần nói xong, liền đưa tay kéo Lâm Hi đi. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Mặc cho Mã Kiều Thần dùng sức kéo cánh tay, Lâm Hi đứng tại chỗ không động đậy, “Chị đừng uống phí hơi sức, chỉ một chút hơi sức của chị cũng muốn kéo em đi.” Nói xong, cô dễ dàng gạt tay Mã Kiều Thần ra.

Sờ tay phải bị Lâm Hi gạt ra, Mã Kiều Thần rõ ràng lấy làm kinh hãi.

Lâm Hi nhìn gầy yếu như vậy, sao lại có hơi sức lớn như thế?

“Được rồi, chị đi về trước, tự em cẩn thận một chút.” Ít nhiều hiểu rõ tính khí Lâm Hi, Mã Kiều Thần dặn dò một câu, rồi rời đi.

Không có ai đi theo, cũng không có một cuồng mưa đồ bên cạnh, Lâm Hi cảm giác rất thoải mái, đây là lần đầu tiên cô tự do tự tại đi dạo trên đường như thế này.

Hít thở sâu một hơi không khí mới mẻ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dần nở nụ cười rực rỡ, vẫn nhìn chung quanh, cô nhìn thấy một tiệm đá quý, thiết bị lắp đặt ở cửa tiệm cho cô cảm giác rất tốt. Nghĩ là làm, cô đi tới cửa tiệm đá quý.

Cùng lúc đó, Lăng Thiên Thiên và Âu Dương ngọt ngào nắm tay cùng nhau đi ra khỏi tiệm đá quý, Lăng Thiên Thiên giơ tay vui rạo rực nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay vô danh, “Âu Dương, em rất thích chiếc nhẫn anh mua cho em, thật đẹp.”

“Nhẫn kim cương xứng mỹ nhân, có thể không đẹp sao?” Âu Dương nghĩ thầm bản thân anh đã xài hết tiền tiêu vặt nửa tháng, đau lòng không được, nhưng đối diện với nụ cười của Lăng Thiên Thiên, anh cũng chỉ có thể cười rồi. Đạo này, theo đuổi thiên kim tiểu thư có gia thế tương đương với bản thân thật không dễ dàng, nếu không nể nhà họ Lăng có thể tạo ra lợi ích rất lớn cho nhà họ Âu, anh thật sự không muốn kết hôn với người phụ nữ ngu xuẩn Lăng Thiên Thiên này.

“Em biết em rất đẹp, anh không cần khen em, em sẽ đỏ mặt.” Lăng Thiên Thiên chính là người phụ nữ rơi vào bẫy tình, chỉ số thông minh không quá cao.

Khi cô đang mượn ánh sáng mặt trời ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp thì một cậu thanh niên còn trẻ tuổi không cẩn thận đụng vào cô. Lúc này, tình khỉ thiên kim tiểu thư của cô lập tức lộ ra, khuôn mặt xinh đẹp đen lại, “Mắt mù sao, không nhìn đường từ tể.”

Cậu thanh niên có diện mạo hơi tệ, cậu ta xin lỗi gãi gãi đầu, ai cũng không chú ý tới một tay khác của cậu ta đang giấu cái gì, cậu ta khề khom lưng, mặt hiện đầy áy náy: “Ngượng ngùng.”

Lăng Thiên Thiên thấy mình thật ra không bị thương, cộng thêm bạn trai ở bên cạnh, cô cũng không muốn phá hư hình tượng của mình, cô dẩu dẩu môi, không vui nói, “Thôi, không so đo với người bình thường như mày.”

Cậu thanh niên trẻ tuổi thấy thế, khề mỉm cười với Lăng Thiên Thiên, rất nhanh rời đi.

Lâm Hi đứng cách bọn họ chỉ hai bước chân, đương nhiên nhìn hiểu mờ ám khi cậu thanh niên đụng vào Lăng Thiên Thiên, trong lòng âm thầm khinh bỉ, dù chậm chạp, đây là mảnh khốe quen dùng của kẻ trộm ví tiền ở đây.

Âu Dương nhìn cậu thanh niên đi được thật nhanh, thấy trên mặt Lăng Thiên Thiên không vui, anh lập tức an ủi, “Không cần giận nữa.”

Giờ phút này, điện thoại của Lăng Thiên Thiên vừa lúc vang lên, cô cong cái miệng nhỏ nhắn lên, kéo dây khóa tìm di động trong giỏ xách. Lục khắp giỏ xách cô tìm được di động, đồng thời phát hiện không thấy bóp tiền, cô không khỏi nhớ tới cậu thanh niên vừa va vào, “Ví tiền của em không thấy, nhất định là tên vừa rồi ăn trộm.”

Âu Dương vừa nghe ví tiền của bạn gái bị trộm đi, ánh mắt trước tiên rơi vào Lâm Hi đứng cách bọn họ chỉ hai bước chân đang cười khề, “Cô ta nhất định là đồng đảng, em xem cô ta đang cười.”

Lâm Hi nằm không cũng bị trúng đạn, cau mày thật chặt nhìn Âu Dương, cảm thấy anh ta chính là bị bệnh thần kinh, không định để ý tới hạng người như thế. Đi tới tiệm đá quý, một giây kế tiếp tay của cô bị Lăng Thiên Thiên dùng sức bắt được.

“Mày là đồng đảng của tên trộm ví tiền của tao, đừng hòng đi.” Khí thế của Lăng Thiên Thiên mãnh liệt, hung ác nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, “Đi, đi với tao đến đồn cảnh sát.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Một bạt tai

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhìn chăm chú vào một đôi nam nữ quần áo gọn gàng, mặt mũi tinh xảo cũng không thể che giấu đi hơi thở quần áo lụa là tản mát ra trên người đang đứng trước mắt, Lâm Hi rất bất đắc dĩ.

Cô chỉ dùng bước nhìn quá trình ăn trộm gây án, như vậy cũng có thể bị người vu hãm, đây có coi như chỉ đứng cũng trúng đạn không?

“Ví tiểu thư này, tôi chỉ là một người đi đường, sao lại trở thành đồng đảng của tên trộm trong miệng cô vậy?” Bị tóm lấy cổ tay, Lâm Hi rất không khách khí gạt tay Lăng Thiên Thiên ra.

Lăng Thiên Thiên luôn ngang ngược càn rỡ thành tính, mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, “Nếu như thằng kia không phải là đồng đảng của mày, sao mày đứng ở đây che chở cho nó?” Đáng chết, trong ví tiền của cô có thể đen không cần mặt mã cũng có thể quét, lúc này bị kẻ trộm trộm đi rồi, thật sự đau lòng chết cô.

“Cô gái nhỏ, cô chính là thành thành thật thật nói rõ người đàn ông kia ở đâu, chúng tôi cảm ơn tiền về sẽ bỏ qua cho cô, nhìn cô nhỏ như vậy, cô cũng không muốn vào trung tâm giam giữ vị thành niên chứ?” Âu Dương cũng lên tiếng phụ họa, còn giả bộ đe dọa, anh đứng trước mặt Lâm Hi, lấy dáng người cao lớn ngăn cản cô, đề phòng cô chạy trốn.

Khó có được một cơ hội bày ra trước mắt, anh muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt Lăng Thiên Thiên, nếu không Lăng Thiên Thiên sao sẽ khẳng định một mực gả cho anh? die nda nle equ ydo nn

Hận không thể một cái liếc mắt ngã chết đôi nam nữ trước mắt, Lâm Hi khề mỉm môi, lui về sau một bước, vốn không định nói hơn một câu với bọn họ, “Tùy hai người nói như thế nào, dù sao tôi cũng không phải đồng đảng của kẻ ăn trộm, lại nói, hai người đứng là khôì hải, bị ăn trộm không đuổi theo, ngược lại làm khó dễ tôi đây một cô gái nhỏ.”

Lăng Thiên Thiên chỉ sợ Lâm Hi chạy trốn chặn phía sau, đôi tay chống nạnh, chửi bới giống như một con mụ đánh đá, “Tao thấy mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Âu Dương gọi điện thoại cho cảnh sát để Tiểu Cục tóm cô ta tới đồn cảnh sát tra hỏi kỹ một phen, xem cô ta có nói hay không.”

Âu Dương nghe cũng cảm thấy có đạo lý, quả quyết lấy điện thoại di động trong túi quần ra, gọi điện thoại cho Tiểu Cục, “Alo, Tiểu Cục, tôi là Âu

Dương, tôi đang ở cửa tiệm đá quý XX đường XX bắt được tên trộm trộm ví tiền của bạn gái tôi, cậu dẫn người tới đây xử lý một chút.”

Gọi điện thoại, Âu Dương cũng không quên ngăn cản Lâm Hi rời đi.

Tiểu Cục ở đầu điện thoại bên kia nghe được Âu Dương có cản dặn, lập tức mang theo bọn người dưới chạy tới đường XX.

“Sợ? Muốn đi? Không dễ dàng như vậy.” Thấy dáng vẻ Lâm Hi định đi, Lăng Thiển Thiển nắm chặt tay Lâm Hi, không để cho cô rời đi.

“Nếu như chị không muốn bị thương, lập tức buông tay ra cho tôi.” Mặt đông lạnh, Lâm Hi cảnh cáo nói. Thật xui xẻo, cô chỉ định đến tiệm đá quý xem thôi, không ngờ ngược lại kéo phiền toái tới rồi.

“A, giọng điệu còn lớn như vậy, đứa nhỏ nhà nào? Thật là thiếu dạy dỗ.” Cho tới bây giờ chỉ có Lăng Thiển Thiển cô đe dọa người khác, giờ phút này từ trên cao nhìn xuống Lâm Hi, cô nâng tay phải lên định thưởng cho Lâm Hi mấy cái bạt tai, “Nói mau, tên trộm đồng đảng với mày đi đâu. Không nói, bản tiểu thư đánh chết mày.”

Quét mắt một vòng nhìn càng ngày càng nhiều người tới vây xem, Lâm Hi không vui nhú chặt chân mày thanh tú, “Tôi không phải đồng đảng ăn trộm trong miệng chị, mà chị cứ thử đánh tôi một chút xem, xem người bị thương sẽ là ai?” Giọng điệu thật lớn, định đánh chết cô, muốn chết sớm cứ nói. d1en d4nl 3q21y d0n

Âu Dương không ngờ một cô bé lại có giọng điệu lớn như vậy, dùng sức bóp thịt trên bả vai Lâm Hi, “Cô bé thật điên cuồng, cha mẹ tên là gì? Bọn họ không giáo dục con cái, vậy tôi giúp bọn họ, xem bọn họ dạy mày thành cái dạng gì rồi, một tên trộm nhỏ thì giống cái gì?”

Da thịt vô cùng mịn màng, ngũ quan xinh xắn, mái tóc dài thẳng đen nhánh, cẩn thận tỉ mỉ nhìn dáng vẻ cô bé trước mắt, anh thật sự cảm thấy đáng đáp cô bé không tệ. Chỉ đáng tiếc, dưới túi da xinh đẹp như vậy, lại là một trái tim bẩn thỉu, ăn trộm cái gì.

Thình lình bị Âu Dương néo một cái, Lâm Hi đau đến cay mảy, nghe hết lời Âu Dương nói, đáy lòng như có thứ gì lên men, trong mắt trong suốt chợt lóe lên tức giận, dùng sức hất tay Lăng Thiển Thiển ra, xoay người sang chỗ khác, không chút khách khí cho Âu Dương một cái tát, “Anh nói chuyện sạch sẽ chút cho tôi, tôi còn chưa tới lượt anh dạy dỗ, anh là cái thá gì?”

Âu Dương ngậm miệng vàng sinh ra, từ nhỏ chưa từng bị đánh, chứ đừng nói tới bị người cho một cái bạt tai. Cái bạt tai này khiến cho anh hơi bối rối, ba giây sau, cảm giác đau rất khiến anh phục hồi lại tinh thần, giận đến muốn bốc khói, nâng cao tay định tát lại Lâm Hi một cái, nhưng khi cặp mắt anh đối diện với cặp mắt Lâm Hi thì trong lòng anh hoảng hốt giật mình. Ánh mắt cô bé thoát nhìn chỉ mười ba mười bốn tuổi này quá kinh khủng, linh khí bức người trong mắt hàm chứa ý lạnh kinh người.

Vừa thấy người yêu bị đánh, lửa giận của Lăng Thiển Thiển cực lớn, dùng sức kéo Lâm Hi đến trước mặt mình, vung tay lên hung hăng cho Lâm Hi một cái tát, “Mày muốn chết đúng không, dám đánh người của tao.”

Gương mặt mềm mại bị đánh đỏ lên, Lâm Hi cảm giác trên mặt nóng hừng hực, đưa tay sờ má trái bỗng nhiên bị đánh, cô không giận ngược lại cười lạnh.

“Ăn trộm chết tiệt, không cho mày chút dạy dỗ, mày sẽ không biết được cái gì gọi là trời cao đất rộng.” Lăng Thiển Thiển cầm giỏ xách của mình lên, định đập lên người Lâm Hi.

“Lăng tiểu thư, cô quá mức rồi, cô bé này nhìn không giống tên trộm nhỏ.” Tiểu Thần vốn đi dạo phố với chị gái mình, cũng là một trong những quần chúng vây xem. Từ ban đầu khi nhìn thấy cô bé kia, là anh biết cô bé không phải ăn trộm. Chỉ đơn thuần nhìn quần áo trên người cô bé, có chút ánh mắt cũng biết đây chính là hàng hiệu cao cấp thế giới có tiền cũng khó mua được, còn có dáng vẻ ngông nghênh của cô bé không phải nhà người thường có thể nuôi ra ngoài. dinendian.loqid]on

Thấy là Tiểu Thần đại thiếu gia nhà họ Tiểu, Lăng Thiển Thiển cười nhạo một tiếng: “Tiểu đại thiếu gia, lúc nào thì cậu cũng chồm vào vậy, chuyện dạy dỗ một tên trộm ăn trộm tiền của tôi không liên quan đến cậu, biến sang bên cạnh cho tôi.” Đều là con em thế gia tầng thứ hai, Lăng Thiển Thiển không cần cho Tiểu Thần chút mặt mũi nào.

“Lăng tiểu thư, tôi chỉ có lòng tốt nói cho cô biết, không có bằng chứng cụ thể vu cáo loạn người khác, cũng không có kết quả gì tốt.” Trên khuôn mặt điển trai của Tiểu Thần nâng lên một ý cười nhạt, mắt đào hoa khẽ nhếch lên, tốt bụng nhắc nhở Lăng Thiển Thiển.

“Tiểu Thần, tôi không có kết quả tốt nhắc mớ gì đến cậu, cậu chính là không cần chồm vào.” Lăng Thiển Thiển bị lửa giận che mờ cặp mắt, không thấy được Lâm Hi khác người thường chỗ nào.

“Thiến Thiển, nói với nó nhiều như vậy làm gì? Tiểu Cục tới.” Vuốt gương mặt hơi sưng đỏ, Âu Dương chỉ về phía Tiểu Cục nói với Lăng Thiển Thiển. Đau chết, một con bé lại có lực lớn như vậy, gấp quý sống rồi.

Tiểu Cục tươi cười có vẻ nhỉnh bợ đứng chờ ở bên cạnh vài phút, khề khom lưng làm dáng vẻ hèn mọn, nhìn Lăng Thiển Thiển cẩn thận nói, “Lăng tiểu thư, cô bé này chính là tên trộm đã ăn trộm ví tiền của cô?”

“Mang cô ta tới đồn cảnh sát đi, dạy dỗ từ tế một chút.” Lăng Thiển Thiển thu hồi về con đàn bà chanh chua.

“Vâng, Lăng tiểu thư.” Tiểu Cục nhận được mệnh lệnh, trong nháy mắt thẳng tắp lưng sai khiến người dưới của mình.

“Lăng tiểu thư, cô thật quá đáng, chỉ là một cô bé, cô cần phải làm như vậy sao?” Tiểu Thần thấy Lâm Hi trấn định không hoảng loạn, trong lòng nhiều tò mò hơn, gia đình như thế nào mới có thể nuôi ra một cô bé như vậy, đáng đáp không chỉ xinh đẹp, thái độ kiêu ngạo trên người mới hấp dẫn ánh mắt người ta.

Liên tục hai lần nghe được Tiểu Thần nói chuyện vì cô, Lâm Hi đưa mắt rơi vào trên người Tiểu Thần.

Liếc mắt nhìn dáng người 1m80, ngũ quan hoàn mỹ tinh tế có chứa vài phần ánh mặt trời, đôi mắt đào hoa khẽ nhếch giống như hoa đào cũng thôi đi, nụ cười hàm chứa trong mắt cũng tương đối có khả năng hấp dẫn đào hoa. Đây là một trai đẹp, nhìn ngôn ngữ hành vi cử chỉ cùng ăn mặc trên người anh ta, cô suy đoán, đây cũng là con em một gia đình giàu có.

“Hừ, Tiểu Thần, tôi cho cậu biết, bản tiểu thư muốn dạy dỗ người như thế nào, còn chưa tới cậu xen vô.” Lăng Thiên Thiên hiện giờ hận không thể sống sờ sờ mà lột da Lâm Hi, sao nghe lọt lời Tiểu Thần nói.

Đối mặt với hai vị cảnh sát, Lâm Hi cười lạnh một tiếng.

“Mấy người thất thần cái gì, còn không tóm nó lên xe.” Lăng Thiên Thiên thấy hai cảnh sát chậm rãi, nổi giận, gầm nhẹ nói.

Tiểu Cục sợ chọc giận bà cô này, cho nên vội vàng chỉ huy người dưới bắt Lâm Hi lên xe, Lâm Hi cũng không phản kháng, rất ngoan ngoãn lên xe ngồi. diee ndda fllleeq uysd doon

Tiểu Thần thấy sắc mặt bình tĩnh của Lâm Hi, cảm giác rất khó tin, cô gái mới vừa rồi còn một thân kiêu ngạo sao lại dễ dàng khuất phục như vậy.

Lăng Thiên Thiên và Âu Dương muốn tự mình đi đồn cảnh sát dạy dỗ Lâm Hi, ngồi lên xe của bọn họ, lái xe đi theo đến đồn cảnh sát.

Mà Tiểu Thần nghi ngờ nhìn theo xe cảnh sát biến mất không thấy bóng dáng, khẽ nhú mày, hơi nghĩ không ra.

Quần chúng vây xem thấy hết trò, từ từ tản đi.

“Chị, chị nói sao cô bé đó lại khuất phục? Còn đi đến đồn cảnh sát cùng bọn họ?” Tiểu Thần cười hỏi Tiểu Tiêu vẫn đứng xem, thấy mặt chị gái thâm trầm thì anh rất không hiểu.

“Nhà họ Lăng và nhà họ Âu có phiền toái lớn rồi.” Tiểu Tiêu nhìn chăm chú vào phương hướng xe cảnh sát chạy đi, không trả lời vấn đề của Tiểu Thần, nói một câu sâu kín.

“Chị, chị cũng nhìn ra cô bé kia có gia thế không tầm thường? Có phải là người trong nhóm người chúng ta không?” Tiểu Thần nghĩ đến bản thân hai năm chưa trở về nước, rất lâu chưa tiếp xúc với con cái trong nhóm cán bộ.

Liếc nhìn em trai mới từ nước ngoài trở về không lâu, Tiểu Tiêu mím môi, “Người ta là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, là người trên đầu quả tim của Quyền Hạo, sao có thể ở chung trong nhóm người chúng ta, người ta trong nhóm quan trọng.”

“Nhị tiểu thư nhà họ Quyền!” Tiểu Thần lúc này mới phát giác được, thế giới thay đổi quá nhanh, “Chị, nếu chị biết cô ấy là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, sao chị không ra tay giải cứu người ta?”

“Thật ra thì nhìn người khác xui xẻo cũng rất tốt, nhất là loại ngang ngược càn rỡ như vậy.” Tiểu Tiêu lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chèn ép nhà họ Lăng

Trong phòng thẩm vấn đồn cảnh sát, ánh đèn mờ mờ khiến chung quanh nhìn như thực như ảo, Lâm Hi nâng môi hồng lên, chỗ sâu nơi đáy mắt chứa nụ cười lạnh lùng, mắt to trong sạch như nước suối thẳng tắp ngưng mắt nhìn phía trước, cảnh sát hung thần ác sát ở trước mặt cô rất bất đắc dĩ.

Đã một tiếng trôi đi, cô gái bị Lăng Thiên Thiên bắt tới này, đáng vẻ nhìn giống như mười bốn tuổi, nhưng vẻ trầm ổn và lạnh nhạt này, rất nhiều người trưởng thành cũng làm không đến được.

“Hi nhi, trên người có chỗ nào bị thương không?” Quyền Hạo vội vã cuống cuống chạy đến, cảnh sát thẩm vấn trực tiếp không được để ý đến, anh chạy thẳng tới chỗ Lâm Hi.

Một giờ trước, dưới đe dọa của cả đám cảnh sát, Lâm Hi cực kỳ khinh bỉ với mấy người được gọi là đầy tớ của nhân dân này. Không lý do bị một đôi nam nữ điên cuồng vu hãm, cô lại bị bắt vào trong đồn cảnh sát nghe đe dọa đầy rẫy đa dạng, cô gọi điện thoại cho Quyền Hạo, kêu anh đến đồn cảnh sát đón cô.

Ừ, lúc này mới qua nửa giờ, Quyền Hạo đã chạy đến.

Trông mắt nhìn chăm chăm vào Quyền Hạo ở bên cạnh đang lo lắng hỏi thăm cô, cô thân nhiên cười.

“Trên người tôi không bị thương.” Tay phải nhẹ nhàng gạt hai tay của Quyền Hạo ra, Lâm Hi lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

Cô nào giống như bị thương ở đâu, Quyền Hạo này thiếu chút nữa đã cởi quần áo của cô xem vết thương rồi.

“Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt.” Khoảnh khắc khi anh nghe điện thoại của cô, tim thỉnh thoảng nháy loạn, trong đầu hiện lên hình ảnh lung tung lộn xộn, khẩn trương đến mức tận cùng. Giờ phút này, thấy cô không có việc gì, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Quyền thiếu, Lâm tiểu thư, xin lỗi.” Đầu Tiểu Cục đầy mồ hôi, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Quyền Hạo và Lâm Hi, trong lòng sợ đến không xong. Hắn chỉ muốn lấy lòng đại tiểu thư nhà họ Lăng thôi, không ngờ lại chọc tới Quyền thiếu. die nda nle equ ydo nn

Sắc mặt Quyền Hạo lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo, đáy mắt chợt lóe lên sát khí ảnh hưởng đến nhiệt độ trong phòng, lúc này không khí lưu động chung quanh giống như kết băng, khí áp cường đại trên người ép tới khiến Tiểu Cục không thở nổi, mồ hôi hột trên trán càng ngày càng nhiều, thậm chí sau lưng áo hắn ta cũng bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, hàm răng không nhịn được va vào nhau, giống như nhịn không được đau đớn khổng lồ.

Anh lạnh lùng nhìn Tiểu Cục nửa khắc, hạ mí mắt xuống nhìn chăm chú vào Lâm Hi vẫn ngồi trên ghế, nụ cười trơn bóng như ngọc nâng lên, sát khí biến mất. Năm tay nhỏ bé mềm mại của Lâm Hi, đi ra cửa, chỉ chừa lại bóng lưng cao lớn cho Tiểu Cục.

Cảm thấy khí áp cường đại chung quanh biến mất, Tiểu Cục mới dám ngẩng đầu, hắn nuốt nước miếng, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Âu Dương và Lăng Thiên Thiên đã sớm rời khỏi đồn cảnh sát, bây giờ đang ở trong nhà hàng cao cấp hưởng thụ món ngon, không hề biết gia tộc nhà mình đang có họa lớn phủ đầu.

Trở lại nhà họ Quyền, mặt mày Lâm Hi cong cong, nhìn giống như không có việc gì.

Còn trên gương mặt tuần tú của Quyền Hạo là tức giận khó nén, môi mỏng lạnh lùng mím chặt, chân mày nhíu lại, trong ánh mắt lộ ra sát khí phùng phùng.

Ngay thơ phòng má, Lâm Hi cười khê ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo cao hơn cô 30cm, “Tôi đi lên nghỉ ngơi trước.”

Nụ cười dịu dàng như gió xuân tràn đầy trên mặt Quyền Hạo, anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại trên đỉnh đầu có cảm giác tay vô cùng tốt của cô, “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Lâm Hi đã quen với hành vi Quyền Hạo thỉnh thoảng thân thiết, một môi đánh tới, che cái miệng nhỏ nhắn ngáp, đi tới phòng ngủ trên lầu hai.

“Quân gia.” Đợi sau khi bóng dáng cô biến mất, gương mặt tuần tú của Quyền Hạo đông lạnh, ánh mắt sắc bén.

“Thiếu gia.” Trần Tiêu đã nghe sự tình xảy ra hôm nay, anh hiểu về giận dữ của thiếu gia nhà mình. d1en d4nl 3q21y d0n

“Điều tra rõ chuyện xảy ra ngày hôm nay.” Trên mặt cô hơi sưng đỏ, không nhìn kỹ không khác thường ngày, chỉ khi nào nhìn gần, sẽ phát hiện trên gương mặt trắng trẻo như ngọc bích hơi sưng đỏ. Thế mà lại có người đánh cô, ý niệm này khiến cho anh giận không kiềm chế được, phần tử khát máu lẫn lộn trong người.

“Dạ, thiếu gia.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Còn chưa rời giường, bên tai Lâm Hi đã vang lên tiếng chuông điện thoại quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác. Đợi mày thanh tú vừa nhíu, cô mơ hồ đưa tay cúp điện thoại, tiếp tục giấc mộng đẹp chưa xong.

Mới vừa nhắm đôi mắt mờ mịt buồn ngủ, tiếng chuông vang lên lần nữa. Đang ngủ say liên tục bị tiếng chuông quấy rầy, cô thật sự rất căm tức, cô cắn răng nhấc điện thoại trên giường lên, nhìn cũng không nhìn là ai gọi điện thoại tới, ấn nút nghe liền gầm nói, “Ai vậy?”

“Lâm Hi, là chị.” Lăng Linh nghẹn ngào, hai mắt đầm lệ giọng khàn khàn, khuôn mặt tuyệt mỹ yếu ớt cùng cực, nước mắt sắp trượt ra khỏi hốc mắt càng tăng thêm vài phần đáng thương cho cô.

Nghe tiếng nức nở này, lửa giận trong lòng Lâm Hi cũng không tiện phát ra ngoài.

“Lăng Linh, mới sáng sớm chị gọi điện thoại cho em có chuyện gì sao?” Liếc mắt nhìn thời gian trên đồng hồ báo thức, phát hiện mới sáu giờ, không vui nhíu chặt đôi mày thanh tú.

“Lâm Hi, em nhất định phải cứu giúp nhà họ Lăng.” Lăng Linh vừa khóc vừa nói.

Cứu giúp nhà họ Lăng?! Trước mắt Lâm Hi hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

“Chị họ Lăng Thiến Thiến của chị hiểu lầm em, là chị ấy không đúng.” Lăng Linh nói được một nửa, nước mắt thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô, nghẹn ngào, cổ họng căng thẳng, lời định nói tiếp không nói ra khỏi miệng được.

Lăng Thiến Thiến là chị họ của Lăng Linh?! Lâm Hi nhớ tới màn kịch ngày hôm qua, nhú chặt đôi mày thanh tú, “Đã xảy ra chuyện gì, chị đừng khóc, nói rõ ràng mọi chuyện.” Chuyện còn chưa nói rõ ràng, khóc suốt mướt phiền chết được.

Năm phút sau, Lâm Hi biết rõ chân tướng.

Lăng Linh khóc đến thê thảm như vậy, đơn giản chính là bởi vì nhà họ Lăng bị nhà họ Quyền chèn ép, mà hai tay của Lăng Thiến Thiến cũng bị người ta phế bỏ, bây giờ đang nằm trong bệnh viện. Bởi vì một mình Lăng Thiến Thiến, toàn bộ mọi người nhà họ Lăng bị liên lụy.

“Chị đừng khóc.” Bên tai tiếp tục vang lên tiếng khóc đáng ghét, Lâm Hi hơi không nhịn được, ghét bỏ nói, “Chuyện này em sẽ đề ý xử lý.”

Nói xong, cô không cho Lăng Linh cơ hội, tắt luôn điện thoại di động, hai mắt nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. [dinendian.loqidJon](#)

Lúc xế chiều, Lâm Hi ngồi dưới đình, bất đắc dĩ nhìn Lăng Linh đang khóc nức nở.

Từ trước đến giờ không thích người khác khóc thút thít trước mặt cô, cô nhú thật chặt đôi mày thanh tú, không vui hiện lên đuôi chân mày, “Lăng Linh, chị có phiền không vậy, đừng khóc, ảm ỉ chết được.”

Lăng Linh định dùng điều này để tranh thủ sự đồng tình của Lâm Hi, không ngờ Lâm Hi lại quát to cô như vậy, trong nháy mắt, cô hơi ngây ngẩn cả người, mắt to xinh đẹp mở thật lớn, trong mắt chứa đầy không thể tin và kinh ngạc.

“Chị định nói gì thì nói đi, nếu lại khóc, chị có thể lăn.” Phiền nhất là có người khóc trước mặt cô, ngay cả mục đích tới đây cũng không nói, khóc đến thê thảm như vậy, ảm ỉ chết được.

Bị Lâm Hi quát lớn, Lăng Linh không dám tiếp tục khóc nữa, mà yên lặng lau nước mắt trên mặt, “Lâm Hi, chị họ của chị bây giờ đã nhận dạy dỗ vì hành động của chị ấy, mong bỏ qua cho nhà họ Lăng.”

Lâm Hi chậm rãi cảm ly lên, nhàn nhạt uống một ngụm nước ấm, trong mắt không hề có chút gọn sóng nào, lạnh nhạt nói, “Ra lệnh chèn ép nhà họ Lăng không phải là em, là Quyền Hạo ra lệnh, chị muốn cầu cạnh vì Lăng Thiến Thiến, vậy chị phải đi tìm Quyền Hạo, tìm em vô dụng.”

Lăng Linh vốn tưởng rằng cô và Lâm Hi quen biết hai năm rồi, nói thế nào giao tình cũng có một chút, cô tìm Lâm Hi giúp một tay, thật sự không nghĩ đến Lâm Hi trực tiếp từ chối cô như vậy.

Chỉ trong chốc lát, lòng của cô hơi rối loạn, lời kịch đã chuẩn bị trước còn chưa bắt đầu đã kết thúc xuất diễn của cô.

“Lâm Hi, van em.” Đáy mắt thoáng qua tia oán hận, khế cắn răng, Lăng Linh quỳ hai đầu gối trên đất, lấy tư thế hèn mọn cầu xin Lâm Hi.

Một Lăng Linh kiêu ngạo, khoe môi Lâm Hi gọi lên đường cong, trong mắt mang theo nụ cười lạnh lùng, “Chị trở về đi, em sẽ nói với Quyền Hạo, chị cũng không cần quá lo lắng, nhà họ Lăng sẽ không ngã.” Nghe cảnh ngộ của nhà họ Lăng, cô cũng cảm thấy Quyền Hạo làm hơi quá mức, dù Lăng Thiến Thiến không hiểu chuyện gì đó, nhưng mọi người nhà họ Lăng vô tội.

“Cám ơn em.” Trong một giây, Lăng Linh nhìn không hiểu nụ cười trên khoe môi Lâm Hi, tim vẫn treo giữa không trung của cô cuối cùng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 37: Xúi giục rời đi

Editor: Puck -

Một năm sau, Lâm Hi đã mười lăm tuổi rồi.

Trong một năm không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, thời gian trôi qua như thế nào thì sống như thế ấy.

Thời gian này có thể thay đổi rất nhiều, dĩ nhiên bao gồm đáng ngoài của Lâm Hi, so sánh với ba năm trước đây, Lâm Hi có thể nói đã xảy ra biến hóa về chất, thân thể nhỏ bé gầy đét hiện giờ đã biến thành vóc người cao gầy 1m65, ngũ quan cũng càng lúc càng tinh xảo, hình dáng cũng càng ngày càng có dáng, mắt to linh khí bức người hàm chứa u tối người xem không hiểu.

Đứng ở bên hồ, cô rừ mí mắt xuống, hết sức chăm chú nhìn mặt hồ trong suốt.

Một cơn gió mát nổi lên, mặt hồ yên ả nổi lên gợn sóng. Cánh hoa anh đào bay bay rơi trên mặt đất, cỏ xanh biếc và hoa đào đẹp đẽ tạo thành một bức

về xinh đẹp.

Nhìn chung quanh yên tĩnh, bóng lưng cao gầy lại lộ về cô đơn, trên mặt cô hiện lên nụ cười như có như không, say mê thoảng qua trong mắt rồi biến mất.

“Lâm Hi, em đang nhìn cái gì?” Lăng Linh thấy Lâm Hi nhìn mặt hồ yên ả, cảm thấy tò mò. diee ndda ffileeq uysd doon

Nghe được lời của Lăng Linh, Lâm Hi không xoay người, vẫn nhìn chăm chú vào cánh hoa anh đào đang bay xuống đối diện mặt hồ, khỏe môi khẽ nhếch, “Lăng Linh, chị về đi, em ở đây một mình một lúc.” Một năm trước đây bởi vì do Lăng Thiên Thiên, nhà họ Lăng bị nhà họ Quyền chèn ép không thở nổi, cô nói Quyền Hạo không cần làm quá phận, cho nên nhà họ Lăng mới không biến mất ở để đồ, chỉ có điều nhà họ Lăng không còn là thế gia tầng thứ hai nữa, mà biến thành gia tộc quan lại bình thường.

Lăng Linh dừng bước, cắn môi nói: “Vậy chị về trước, tự em cần thận một chút.”

Nghe tiếng bước chân xa dần, Lâm Hi liếc nhìn chung quanh một vòng, nhíu mày, nói với ám vệ đang núp chung quanh: “Các anh cũng trở về đi, tôi đi một mình một lúc.” Hiện giờ ám vệ bên cạnh cô chỉ có tăng không giảm, ngày ngày đi theo cô, cực kỳ chán ghét.

Không nghe thấy động tĩnh chung quanh, Lâm Hi ngồi trên ghế bên bờ hồ, hai chân thon dài vắt chéo, đầu khẽ ngửa ra sau, cả người hiện ra tư thế nữ vương.

Ba phút trôi qua, Lâm Hi hơi không nhìn được, mắt lạnh nhìn Lý Thắng núp sau thân cây, “Lý Thắng, anh thật sự xuất thân từ lĩnh đặc biệt sao? Năng lực ẩn núp quá kém, tôi có thể nhìn ra quần áo của anh rồi.”

Lý Thắng trốn sau cây run rẩy khỏe môi, một năm trước anh không bảo vệ tốt cho tiểu thư, khiến cho bị phạt, hiện giờ một khi tiểu thư ở bên ngoài, anh đều không dám phớt lờ, cần thận bảo vệ tiểu thư nhà mình, bây giờ bị tiểu thư phát hiện chỗ núp, quá mất mặt.

“Thôi, các anh thích đi theo thì đi theo đi.” Vô cùng soái gạt tóc trước trán, Lâm Hi mỉm môi cười một tiếng.

Ba năm, cô sống dưới sự bảo vệ của Quyền Hạo ba năm, cuộc sống quá mức yên tĩnh, cô đã quên mất mình đã từng là một thần trộm năng lực cao cường.

Khẽ quay đầu liếc mắt nhìn ám vệ đi theo cô, nụ cười như tia sáng mặt trời tràn ra trên mặt cô, trông mắt sáng ngời chuyển nhanh như chớp, hình như đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì đó.

Ngồi lên xe, đeo kính mắt thật lớn, che khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế và hoàn mỹ, bẻ tay lái, dẫm chân ga, chiếc Ferrari lấy tốc độ của gió chạy đi, nhìn qua kính chiếu hậu, cô thấy Lý Thắng đang ra sức định đuổi kịp cô.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười, cô gia tăng tốc độ, linh hoạt tránh né xe xung quanh, Ferrari giống như một con cá trạch trượt qua, mười phút sau, cô nhìn sau kính chiếu hậu phản chiếu một chiếc xe xa lạ, cô rất dễ dàng khiến Lý Thắng không theo kịp cô.

Đi tới trước cửa một quán bar, Lâm Hi tháo kính mắt xuống, nhìn chăm chú vào quán bar nổi tiếng đế đô này.

Ngoạ đầu trầm tư một chút, cô quyết định đi vào bên trong chơi một lúc.

Giả bộ đứa trẻ trưởng thành sớm ba năm, thật mệt mỏi, hiện giờ vào bên trong thả lỏng một chút thôi.

Động tâm không bằng hành động, cô đi vào bên trong quán bar, thấy nhiều kiểu trai đẹp gái xinh.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn cũng không nhìn cô đưa tay gõ quầy bar, môi khẽ cười.

“Lâm Hi, sao em ở đây?” Tiểu Thần vốn định đến quán bar chơi một chút, không nghĩ tới lại gặp Lâm Hi ở đây. Ở trong ấn tượng của anh, Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền cao không thể với tới, trong ngày thường được Quyền Hạo bảo vệ rất tốt, không đùa giỡn với con các cán bộ khác.

Quay đầu nhìn Tiểu Thần có vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Hi uống nửa ly Long Island Iced Tea *, không nhanh không chậm nói: “Không nên hỏi em vấn đề ngu xuẩn như vậy.” Cô mới biết Tiểu Thần một năm trước, hiện giờ anh là bạn học đại học của cô, quan hệ của hai người cũng vô cùng tốt.

(*) Long Island Iced Tea: Một thức uống mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, NewYork vào giữa năm 1970. Long Island Iced Tea được pha chế từ năm thứ rượu là vodka, tequila, gin, rum, triple cộng với cola thêm những viên đá trong veo và một lát chanh vàng. Món cocktail này có tên như vậy vì nó có màu hồ phách giống như tên gọi.

Tiểu Thần cười cười bất đắc dĩ, sờ gương mặt đẹp trai của mình, “Một cô gái đến đây chơi, cần thận bị người chiếm tiện nghi.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Vậy còn anh, ở đây tìm con mồi?” Giọng Lâm Hi châm chọc, trong giọng nói rất xem thường tác phong lãng nhăng này của Tiểu Thần, cũng chỉ mới mười tám tuổi, nhưng từng có không ít phụ nữ.

Quả nhiên là giọng nói sắc bén này, Tiểu Thần ngưng ngừng cười một tiếng, sờ sờ chóp mũi, “Lâm Hi, bây giờ đã tám giờ tối, em còn không về, cần thận Quyền thiếu phái người tìm em cả thành đó.” Đây không phải đùa giỡn, có một lần đám người bọn họ chơi ở trong nhà Lăng Linh đến nửa đêm, kết

quả là gì, Quyền thiếu đội không thấy Lâm Hi về nhà, không chỉ phải ám vệ tìm Lâm Hi cả thành, anh còn đích thân đến nhà họ Lăng đón Lâm Hi về.

“Anh thật phiền đó, Quyền Hạo cho anh bao nhiêu tiền, để cho anh thay thế anh ấy canh chừng em.” Nói đến ba năm nay không lúc nào không bị người canh chừng, Lâm Hi tức giận ngậm trào phúng Tiểu Thần.

“Lâm đại tiểu thư, tôi nào dám chứ.” Tiểu Thần giả bộ đầu hàng, đáng thương nói.

“Nếu không dám, vậy nhanh chóng đi qua một bên, đừng quấy rầy tâm tình tốt đẹp đêm nay của tôi.” Lâm Hi ghét bỏ xua xua tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy không nhìn được.

Nhìn các cô gái đi tới đi lui chung quanh, Tiểu Thần cảm thấy hơi thất vọng, tối nay ở đây không có con mồi hợp với khẩu vị của anh. Giống như nghe hiểu được không nhìn được trong giọng nói của Lâm Hi, Tiểu Thần da mặt dày ngồi bên cạnh cô.

“Cách xa em một chút.” Uống xong chỗ Long Island Iced Tea còn lại, mắt lờm Tiểu Thần, Lâm Hi ghét bỏ nói. Thật lâu không đến chỗ quán bar như này chơi, rất hoài niệm cuộc sống tự do tự tại trước kia khi cô là Lâm Hi Nhi, đáng về bây giờ, bất cứ lúc nào cũng bị một đồng lớn canh chừng.

“Lâm Hi, không phải anh nói em, em thân con gái, uống rượu mạnh cái gì, chờ đến khi em say, bị người chiếm tiện nghi chính là được không bù nổi mất.” Tiểu Thần cũng gọi một ly Long Island Iced Tea giống vậy, giọng mang ý tứ giáo dục Lâm Hi. di1enda4nle3qu21ydo0n

Hai lỗ tai giống như không nghe thấy lời Tiểu Thần nói, Lâm Hi nhìn người đang chơi xúc xắc ở một bàn cách đó không xa, trí nhớ trước kia hiện lên từng chút từng chút một trong đầu.

“Lâm Hi, em xem người khác đồ xúc xắc làm gì?” Thấy Lâm Hi nhìn không dời mắt người khác đồ xúc xắc, Tiểu Thần trêu ghẹo nói, “Chẳng lẽ em cũng muốn chơi một ván?” Biết Lâm Hi một năm, ấn tượng cô cho anh chính là không quan tâm cái gì, thỉnh thoảng quan tâm chút tiền tài, bây giờ nhìn thấy hứng thú trong mắt cô, anh cũng cảm thấy rất hứng thú.

Năm ngón tay phải vẫy vẫy, Lâm Hi cười đến rất lẳng lơ, mắt lóe ra ánh sáng khiến cho người ta chói mắt, “Rất lâu không chơi, muốn chơi vài ván.”

Tiểu Thần rõ ràng bị lời của Lâm Hi làm kinh ngạc, bình thường Lâm Hi nhìn giống như đứa trẻ ngoan lại thích trò đánh bạc gì đó, “Có thể, đến Úc Thành chơi là được.”

“Úc Thành?!”

“Nếu muốn chơi trò này, đi Úc Thành chơi là được.” Thân là con cán bộ tinh thông lối sống phóng túng, Tiểu Thần vô cùng hiểu loại hình này.

“Được, cùng đi chơi vài ván.”

“Em đi thật à?” Tiểu Thần hơi do dự.

“Nói nhảm, nhất định là thật. Em đã rất lâu không chơi, hôm nay khó có được cật đuôi những người đó, đương nhiên muốn chơi một chút rồi về.”

“Nhưng Quyền thiếu?” Anh lo lắng Quyền thiếu sẽ tức giận.

Liếc nhìn thấu lo lắng của Tiểu Thần, Lâm Hi cười nhạo một tiếng, “Làm ơn, không phải anh lo lắng Quyền Hạo sẽ tức giận đấy chứ? Có em ở đây, anh lo lắng cái gì, đi thôi, chơi một lúc rồi trở lại.”

Trong lòng Tiểu Thần cũng đang dao động, anh cũng đã rất lâu không tới Úc Thành chơi vài ván rồi, nếu tối nay Lâm Hi tâm huyết dâng trào, vậy anh theo cô vui đùa một chút thôi.

“Lâm Hi, anh nói rõ trước, bây giờ đã tám giờ tối, nếu chúng ta đi Úc Thành chơi, vậy khẳng định ngày mai mới trở về, em nên nói một tiếng với Quyền thiếu trước, tránh cho anh ta...” Lời nói tiếp theo, Tiểu Thần không nói tiếp, nhưng anh thật sự có lo lắng này.

“Không cần lo lắng, Ok.” Cô cũng lo lắng Quyền Hạo sẽ có kinh động khắp thành như lần trước, suy nghĩ chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Có chán ghét hay không

Editor: Puck -

Bên trong sông bạc ở Úc Thành, nhìn đám người mặt mũi tham lam đi tới đi lui chung quanh, Lâm Hi nâng lên nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

Úc Thành là một hòn đảo, chế độ khác trong nước, đánh bạc ở đây là hợp pháp. Rất nhiều người trong nước muốn chơi vài ván, đa số sẽ chọn ngồi thuyền tới đây.

“Lâm Hi, em muốn chơi cái gì?” Tùy ý cầm mấy thẻ đánh bạc vài ngàn, Tiểu Thần mỉm cười hỏi.

“Tùy tiện.” Gian phòng này là nơi cao cấp nhất lớn nhất trong sông bạc ở Úc Thành, cách chơi phong phú đều có. Cô tới đây tìm vui, không phải tìm kích thích, đánh bạc có thể chơi vài ván, không phải thần bài gì, một khi nghiện rồi, gia sản nhiều hơn cũng không đủ chơi.

Ánh mắt quét đến bàn bài cao, Tiểu Thần mỉm môi cười một tiếng, “Vậy thì chơi bài thôi.”

“Thế thì chơi vài ván.”

...

Sau một tiếng, thẻ đánh bạc vài chục ngàn đồng càng lúc càng nhiều ở trước mặt Lâm Hi, gần như chất thành một núi nhỏ, tính sơ sơ, chỗ này cũng có hơn năm triệu. Thần thoại ở Úc Thành một đêm chột giàu vĩnh viễn không thiếu, nhưng thua muốn nhảy lầu cũng một bó to, nhưng người có thể trong vòng một giờ ngân ngủ dùng một trăm ngàn đồng thắng được hơn năm triệu thật sự không nhiều lắm.

“Lâm Hi, kỹ thuật của em cũng quá tốt.” Tiểu Thần nhìn thẻ đánh bạc vài chục ngàn lóe vàng, gần như nhìn đến tròn tròn mắt. Thật sự không nghĩ tới, Lâm Hi chơi bài có thể chơi tốt như vậy, một giờ đã thắng được năm triệu.

Mắt to giống như mê hoặc lòng người chớp chớp, lông mi dài mảnh vênh lên cũng nhiễm ý cười, môi hồng nâng lên đường cong mê người, Lâm Hi mỉm môi cười nhẹ: “Em chơi từ khi mười tuổi.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Trong sông bạc tiếng người huyền ảo, rất có thể kích thích thần kinh người ta, Tiểu Thần lôi kéo Lâm Hi đến phòng khách quý.

Trong phòng khách quý, Lâm Hi chơi xúc xắc với cao thủ lợi hại nhất trong sông bạc, khi cô một lần nữa lắc ra ba con sáu, cao thủ trẻ tuổi này cũng đen mặt rồi.

Cuối cùng vẫn là Lâm Hi cảm thấy không hứng thú, thôi đánh bạc, ngược lại mang theo Tiểu Thần đi dạo trên đường cái, hoàn toàn đảm nhiệm du khách đến dạo chơi rồi.

Hai người Lâm Hi và Tiểu Thần chơi thật vui vẻ ở Úc Thành, ở đế đô Quyền Hạo lại không dễ chịu.

Mười hai giờ khuya, bóng dáng Lâm Hi vẫn không xuất hiện ở nhà họ Quyền.

Bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ không nhúc nhích, trông mắt thâm thúy thêm vào lo lắng, Quyền Hạo nhíu mày, càng nhìn cảnh đêm xinh đẹp đấy lòng càng lạnh.

“Thiếu gia, cậu nghỉ ngơi trước đi.” Trần Tiêu một mực trung thành với Quyền thiếu khuyên nhủ.

Thường ngày vào lúc này tiểu thư đã sớm trở lại ngủ, mà đêm nay tiểu thư chậm chạp không về, người phái ra ngoài lại không thể tra ra được tiểu thư đi hướng nào. Thiếu gia nhà mình lo lắng đến ăn không ngon cũng không đi nghỉ ngơi, về mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Còn không có tin tức của Hi nhi sao?” Đã trễ thế này, cô còn chưa trở lại, anh làm sao mà ngủ được.

“Đúng, thiếu gia.” Trần Tiêu khựng lại, trong mắt lóe ra lo lắng, “Thiếu gia, tài lái xe của tiểu thư rất tốt, tốc độ lái xe có thể so sánh với tay đua xe cao cấp, ai cũng không biết cô ấy lái xe đến đâu, cũng không ai biết hiện giờ cô ấy đang ở đâu? Nhưng mà theo tính tình và phương thức làm việc của tiểu thư, chắc sẽ không xảy ra ngoài ý muốn, cho nên thiếu gia cậu không cần quá lo lắng, nghỉ ngơi trước đi.”

“Trần Tiêu, việc đời không có tuyệt đối, làm sao cậu khẳng định Hi nhi sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn?” Anh lo lắng không phải điều này, mà lo lắng Hi nhi sẽ như vậy mà biến mất trong thế giới của anh. Mấy ngày trước Hi nhi oán trách anh, cô không thích nhiều người đi theo cô như vậy, cũng không thích cách sống hiện tại. dfienddn lieqiudoon

“Thiếu gia, có vài lời không biết tôi có nên nói hay không?” Trần Tiêu cân nhắc trong lòng, vẫn muốn nói lời giấu trong đáy lòng ra khỏi miệng.

“Nói.”

“Tiểu thư không thích cách sống như thế này, cô ấy ghét một đám người âm thầm đi theo sau lưng cô ấy.” Anh chăm sóc nhị tiểu thư cũng đã ba năm, không hiểu nhiều tính cách của cô, nhưng anh hiểu rất rõ cô giận và chán ghét. “Ngày hôm qua khi cậu không ở nhà thì tiểu thư phát cáu rất lớn với Lý Thắng.”

Khi Quyền Hạo định nói chuyện thì Lý Thắng vội vàng vàng đi tới, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Quyền Hạo, cả người đều đang run rẩy, hơi run run nói, “Thiếu gia, chúng tôi tìm được xe của tiểu thư ở bên bờ biển.”

“Hi nhi đâu?” Ánh mắt anh tiết lộ khẩn trương. Đầu năm khi cô biết lái xe rồi, vì để cho cô vui vẻ, anh mua rất nhiều xe thể thao mà cô thích. Sau khi có xe, cô ra cửa không bao giờ cần tài xế nữa.

Lý Thắng e sợ cắn chặt răng, “Chúng tôi không tìm được tiểu thư.”

Quả nhiên, như Trần Tiêu đoán, không nghe được tin tức tiểu thư nhà mình, Quyền thiếu đen mặt, môi mím thành một đường thẳng, thoát nhìn vô cùng không vui.

“Tiếp tục tìm, còn lo lắng cái gì?” Quyền Hạo tức giận, tức giận thẳng tắp lên cao, gầm nhẹ nói.

“Dạ, thiếu gia.” Lý Thắng bị sợ đến không dám dừng lại lâu, bước chân hốt hoảng đi ra ngoài.

“Thiếu gia, có muốn tăng thêm người tìm kiếm tiểu thư không?” Trần Tiêu nghe được tin tức này, trong lòng cũng cảm thấy có cái gì đó rất không đúng.

Mất lạnh liếc nhìn Trần Tiêu, vẻ mặt Quyền Hạo lạnh nhạt, trong mắt chứa đầy lo lắng.

Không có cô ở bên cạnh, thân thể trống rỗng vô tận, lo lắng tràn ngập đáy lòng anh.

Máu không còn sôi trào nữa, giờ phút này tâm tình rối loạn, luống cuống, ánh mắt chán ghét của cô một lần nữa hiện lên trong đầu. Lòng trống không, giống như có thứ gì đó đang rời anh mà đi, cảm giác vô lực này khiến cho cả người anh run lên. die,n; da.nlze.qu;tydo/mn

Thở hổn hển giống hệt hít thở không thông, tay trái anh bám vách tường, tay phải nắm thật chặt chỗ tim.

“Thiếu gia, ngài sao vậy?” Trần Tiêu quan tâm hỏi. Đêm nay không phải đêm trăng tròn, sao thiếu gia nhìn khổ sở như vậy?

Cảm giác trống rỗng và khổ sở cuốn lấy toàn thân, Quyền Hạo càng dùng sức cầm chặt chỗ tim.

Một lúc sau, Quyền Hạo khôi phục bình thường, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt âm u.

Xe Lâm Hi đậu trên bờ biển, chiếc xe Ferrari màu đỏ đoạt mắt người.

Hướng mắt ra phía gió biển thổi tới, tóc đen rối loạn, cũng rối loạn lòng người.

“Thiếu gia.” Gió biển mạnh mẽ thổi tới đến Trần Tiêu đứng không vững.

Bờ biển dưới màn đêm, màu sắc xanh lam mê người không nhìn thấy nữa, đánh tới trực diện là gió biển có vị mặn.

“Tìm một lần nữa toàn bộ chung quanh, cho đến khi tìm được cô ấy mới thôi.” Âm thanh lạnh lùng vang dội bên bờ biển, gương mặt tuấn mỹ như thiên thần bị ý lạnh bao vây. Quyền Hạo đứng bên bờ biển, mặc cho gió biển đập vào mặt anh.

“Dạ, thiếu gia.”

Đã là mùa đông rồi, gió lạnh thổi khiến cho người ta không thoải mái, Trần Tiêu thở dài bất đắc dĩ, sờ cửa xe bóng loáng, móc điện thoại di động trong túi ra, gọi số quen thuộc.

Bên tai lại một lần nữa truyền đến, số điện thoại ngài gọi không thể kết nối, xin chờ chút nữa.

“Tiểu thư, ngài rút cuộc đi đâu?”

Ở bên kia Lâm Hi và Tiểu Thần sớm ở trên thuyền chơi rất vui vẻ, có lẽ cảm nhận được điều gì, cô lấy điện thoại vẫn để trong túi ra, phát hiện không biết điện thoại di động tắt máy từ lúc nào.

Mới vừa mở máy, thấy thông báo 150 cuộc gọi nhỡ và hơn ba mươi tin nhắn, Lâm Hi hơi sững sốt.

Những cuộc gọi nhỡ này chỉ có một là của Trần Tiêu, còn lại đều của Quyền Hạo, hơn ba mươi tin nhắn này tất cả đều là của Quyền Hạo, nội dung tin nhắn gần như giống nhau.

Nằm ở trên lan can thuyền, Lâm Hi gọi điện thoại cho Trần Tiêu, cảm thấy cần thiết phải nói một tiếng với Trần Tiêu đêm nay cô không về.

Cầm điện thoại di động bất đắc dĩ nhìn biển khơi, khi Trần Tiêu nghe thấy tiếng chuông vang lên thì cúi đầu nhìn. Thấy điện thoại biểu hiện gọi tới là tiểu thư nhà mình thì mắt anh trừng đến tròn vo, vội vàng nhấn nút nghe: “Tiểu thư, cô ở đâu vậy?”

Trông mặt Lâm Hi nhìn nước biển, “Tôi đang ở...” Lời còn chưa nói hết, Tiểu Thần và mỹ nữ đùa giỡn bên cạnh không cẩn thận đụng chạm vào cánh tay phải của cô, tay phải thả lỏng, điện thoại di động thẳng tắp rơi vào trong nước biển.

Mất to chớp chớp, Lâm Hi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, bình tĩnh nhìn vào điện thoại di động biến mất trong tầm mắt của cô.

Tiểu Thần phát hiện không đúng, xoay người liếc mắt nhìn về mặt bất đắc dĩ của Lâm Hi, cảm thấy tò mò, “Lâm Hi, em làm sao vậy?”

Tay phải trống không mở ra trước mặt Tiểu Thần, Lâm Hi buồn bực, “Điện thoại di động của tôi rơi vào trong nước.”

“Không phải chỉ là một chiếc điện thoại sao, có gì mà phải buồn bực.” Tiểu Thần tiêu tiền như nước đã quen, không đặt chiếc điện thoại đi động không đáng tiền của Lâm Hi vào trong mắt. Anh đẩy một trai lai điển trai tới trước mặt Lâm Hi, cằm khẽ nâng lên, “Muốn chơi thì chơi vui vẻ chút, trai lai điển trai này thuộc về em.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Người đàn ông kia

Editor: Puck -

Biển rộng dưới đêm tối không có vẻ đẹp như ban ngày, chỉ có tiếng sóng lớn.

Gió biển lạnh lẽo thổi trên gương mặt đẹp, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, điểm sáng lấp lánh trong tròng mắt đen âm đạm xuống, đôi tay tùy ý đặt lên lan can, Lâm Hi yên lặng đứng bất động tại chỗ. Ôn ào nào động chung quanh dường như không hợp với cô yên tĩnh, cô dường như là tiên nữ ngăn cách với đời, cao quý, thần thánh, không thể xâm phạm.

“Lâm Hi, bây giờ đã hai giờ sáng, em không về phòng ngủ há?” Tiểu Thần chơi cả ngày lộ vẻ mệt mỏi, thấy Lâm Hi mắt cũng không chớp nhìn chăm chú vào mặt biển, tò mò hỏi.

“Anh mệt mỏi thì anh đi nghỉ ngơi, không cần để ý đến em.” Giọng Lâm Hi hơi trầm thấp, tầm mắt chưa từng rời khỏi mặt biển.

“Biển lớn như vậy có gì để nhìn?” Lâm Hi đã đứng ở đây nhìn biển hai giờ rồi, còn chưa nhìn đủ sao, biển này có gì để nhìn.

Xoay người nhìn thẳng vào vẻ mặt vô cùng hoài nghi của Tiểu Thần, Lâm Hi khẽ mỉm cười, “Em rất thích biển.”

“Thích thì thích, cũng không cần ngắm biển vào nửa đêm canh ba chứ?”

“Nửa đêm canh ba ngắm biển làm phiền đến anh à?”

“Không làm phiền, nhưng ít ra nhìn thấy cũng cảm giác không thoải mái.”

“Cút.” Lâm Hi tức giận nói.

“Vậy em tiếp tục từ từ xem biển đi, anh đi sảnh chính lầu hai chơi, em xem chán rồi nhớ về nghỉ ngơi.” Bọn họ đang ở trên một chiếc du thuyền hào hoa, trên đất liền có những thứ gì, cơ sở giải trí này càng thêm không thiếu. di3n~d@n`l3q21y"d0n

“Ừm”. Lâm Hi gật gật đầu.

Quay người lại tiếp tục nhìn sóng gợn trên mặt biển, tròng mắt Lâm Hi càng lúc càng mờ, linh khí hoàn toàn không có.

Tay trái ấn lên vị trí trái tim, cảm nhận tim nhảy lên, khoe môi khẽ nhếch, kiều căng lơ lửng giữa hai chân mày. Không biết nhìn bao lâu, cô cảm thấy hai chân cũng tê dại rồi.

Cúi mi mắt xuống, nhìn chăm chú vào nền bằng phẳng, Lâm Hi xoay người chuẩn bị đi về nghỉ ngơi, không ngờ đâm đầu vào một người mà cô không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta, một thân âu phục màu đen chính tông, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn tú lại mang theo mùi vị quyến rũ, nhưng trên người anh ta lại tản mát ra hơi thở lạnh lùng, tổng hợp quyến rũ này, khiến cho người ta có cảm giác tim đập thình thịch. Đôi mắt hẹp dài tập trung mà thâm tình, giống như chỉ cần nhìn một cái, bạn sẽ bị đắm chìm.

Đáy mắt thoáng qua tia kinh ngạc, cô mím môi môi hồng, tròng mắt nhìn vào, tầm mắt vô cùng rõ ràng, xác định cô không hề hoa mắt, cũng không xuất hiện ảo giác. Anh ta chân chân thật thật xuất hiện trước mắt cô, ba năm trôi qua, cô không ngờ còn có thể gặp lại anh ta.

Không tự chủ hạ thấp mắt xuống, không trực tiếp nhìn thẳng anh ta, cô nâng khoe môi lên cười lạnh.

Thảm Cảnh Kỳ nhìn chăm chú cô bé trước mắt mấy giây, đôi môi khẽ mím, chút ý cười hiện lên trên mặt.

Bây giờ cô ở trước mặt anh ta chính là một người xa lạ, mà anh ta là người xa lạ nhưng cô hiểu rõ.

Bước chân không ngừng lại, cô đi qua bên cạnh anh ta, khi đi qua bên cạnh anh ta thì cô ngửi được mùi vị quen thuộc thấm vào gan ruột. Gặp lại, rất lạnh nhạt, trên mặt cô treo ý cười nhẹ nhàng, giống như tất cả trước kia chưa từng xảy ra, cuộc sống của cô và anh ta ở thế giới khác nhau, kiếp trước như thế, kiếp này cũng như thế.

Trông mắt giống như có thể thu hút tâm thần người ta chớp chớp, anh nhìn chăm chăm vào cô đang đi qua bên cạnh anh. dieendaanleequydonn

Khi cô chuẩn bị biến mất ở trên hành lang, giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh vang lên, “Hi Nhi.”

Bước chân không vì tiếng kêu này của anh ta mà ngừng lại, vẻ mặt của cô không thay đổi, trông mắt dâng lên nụ cười vô tận.

Tiếng bước chân gần như im ắng biến mất sau lưng anh, anh xoay người nhìn thẳng vào bóng lưng của cô, tình yêu thoáng qua rồi biến mất trong trông mắt. Anh chậm rãi nâng tay phải lên, vuốt ve vị trí tim cách áo, than nhẹ như thế nỉ non như thế, “Hi Nhi, là em sao?”

Đi trên hành lang, bước chân Lâm Hi không còn trầm ổn như vừa rồi, hơi rối loạn rồi, khắp khuôn mặt là vẻ rối rắm, nào còn lạnh nhạt như vừa rồi.

Thật sự gặp quý, ba năm trôi qua, bọn họ lại dùng phương thức này gặp lại nhau.

“Này, phục vụ hả?” Trịnh Thủy Tinh đẩy cửa đi ra, thấy Lâm Hi, hỏi rất không tôn trọng.

Phục vụ! Lâm Hi theo phản xạ nhìn về phía phát ra âm thanh, Trịnh Thủy Tinh đang cau mày nhìn cô.

Nhìn đằng trước đằng sau một chút, ở trên hành lang này, chỉ có một mình cô, cô không khó hoài nghi người phụ nữ có dáng dấp xinh đẹp trước mắt đang gọi cô, “Xin lỗi, tôi không phải là phục vụ.” Cúi đầu nhìn bộ trang phục nữ kiểu tây hai màu đen trắng trên người, lúc này cô muốn hành hung Tiểu Thần, chuẩn bị quần áo cho cô là thứ đồ chơi gì?

Trịnh Thủy Tinh hoài nghi nhìn Lâm Hi, đáng vẻ rất không tin tưởng, “Cô không phải phục vụ, vậy mặc đồng phục phục vụ làm gì?”

Tầm mắt Lâm Hi vô tình quét qua người áo đen như hung thần ác sát đang đi về phía bên này, ngẫm nghe trộm lời người áo đen nói, cô rất có hứng thú quan sát cô gái trước mắt. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Một đám người áo đen nhìn thấy Trịnh Thủy Tinh thì rất kích động, chạy vội tới, mắt thấy chuẩn bị đến trước mặt Trịnh Thủy Tinh. Lâm Hi duỗi ngón trỏ, chỉ về phía người áo đen đang tới, “Tôi không phải phục vụ cũng không gấp gáp, nhưng đám người kia giống như đang tìm cô.”

Trịnh Thủy Tinh nhìn theo hướng Lâm Hi chỉ, thấy đám quỷ oan hồn quen thuộc kia, nụ cười giống như mướp đắng! Mẹ nó! Đám đòi nợ này sao tìm thấy cô nhanh như vậy! Trong lòng thầm mắng một câu, cô co cẳng chạy nhanh như bay.

Nhìn bóng lưng cô gái chạy thật nhanh, Lâm Hi không khỏi cười ra tiếng.

Thật sự là một người có ý tứ!

Nơi này là lầu bốn, gian phòng của cô ở lầu năm, cô móc thẻ mở cửa phòng ra, mới vừa mở cửa phòng, một bóng dáng lầy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt vào trong phòng của cô.

Cặp mắt chớp chớp, cô không hoa mắt chứ?

“Cô bé, có thấy một người phụ nữ ăn mặc rất lẳng lơ không?” Một người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn, giọng nói hung dữ mạnh mẽ rất có tính đe dọa hỏi cô.

Tuy đáy lòng buồn cười, nhưng cô vẫn giữ tốt lạnh nhạt trên mặt. Nghĩ đến cô gái mới vừa rồi được cô cho phép chạy vào trong phòng, cô cau mày, không vui nói, “Không thấy.”

Một đám người áo đen giống như rất không tin tưởng cô, thò đầu liếc nhìn phòng cô mấy lần, không nhìn thấy bóng dáng Trịnh Thủy Tinh. Suy tính đến thân phận khách ở lầu năm đều rất không tầm thường, bọn họ cũng không dám quá đáng, không cam lòng rời khỏi lầu năm, tiếp tục đến chỗ khác tìm Trịnh Thủy Tinh bọn họ muốn tìm.

Đóng cửa lại xong, trước mắt cô xuất hiện Trịnh Thủy Tinh vội vã cuống cuồng.

“Vị tiểu thư này, mời đi ra ngoài cho.” Không nhìn cô gái xa lạ này thêm một lần, Lâm Hi rất không khách khí hạ lệnh đuổi khách. Cô không cần biết cô gái này tại sao bị người đuổi theo, hiện giờ cô chỉ muốn mời cô ta ra ngoài.

Trịnh Thủy Tinh mím mím đôi môi đỏ mọng, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, giả vờ đáng vẻ đáng thương, “Em gái nhỏ, đám người áo đen kia lòng dạ độc ác, lại muốn chị đi ngủ cùng với một lão già, em có thể thương thì thương chị đi, chừa chấp chị một đêm thôi.”

Nhìn kỹ Trịnh Thủy Tinh từ trên xuống dưới một lần, Lâm Hi không sinh ra được chút lòng đồng tình nào, ánh mắt dừng lại trên ngực đầy đặn mê người của chị ta, lại liên tưởng đến người phụ nữ lẳng lơ mà người đàn ông áo đen vừa nói, cô cười rất không phúc hậu.

“Tại sao tôi phải tin tưởng chị?” Cười xong, hai mắt Lâm Hi chứa khinh bỉ, “Nếu chị không tự mình rời đi, vậy để tôi gọi bảo vệ lên đuổi chị đi?”

Trò diễn rất cuộc diễn không nổi nữa, Trịnh Thủy Tinh thu hồi đáng vẻ mảnh mai, “Cùng là phái nữ, gặp phải chuyện như vậy, em cũng nên giúp chị một chút, sao lại thấy chết mà không cứu chứ?”

“Chờ đến khi chị sắp chết lại nói.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Quyền thiếu điên cuồng

Editor: Puck

“Sao em lại không có tính người như vậy.” Nóng lòng muốn tìm một chỗ ẩn núp, trong lòng Trịnh Thủy Tinh lạnh lẽo, sợ hãi không khỏi khiến cho cô sợ run cả người.

Đảo mắt quan sát tỉ mỉ đáng vẻ cô gái trước mắt, Lâm Hi ngồi trên ghế sa lon, “Chị nói cảnh ngộ chị gặp phải là gì?” Sợ hãi và vô dụng trong mắt cô gái này, đều là chuyện cô đã từng trải qua.

Cặp mắt quuyền rũ câu người của Trịnh Thủy Tinh giờ phút này hiện đầy hơi nước, cắn răng thật chặt, không để cho nước mắt của mình chảy xuống. Lòng người đều yếu ớt, bản thân một người bị uất ức luôn có thể giữ vững nụ cười, chỉ khi nào có người hỏi mình tại sao, nước mắt sẽ không nhịn được rơi xuống.

Lâm Hi cũng nhìn thấy vẻ mặt sắp khóc của Trịnh Thủy Tinh, nghĩ tới trí nhớ hai mươi năm trước, chợt có thể hiểu được cô gái trước mắt này rồi. Nhịu nhẹ đôi mày thanh tú, cô chỉ chỉ vào ghế sa lon, cầm khẽ nhếch lên: “Ngồi xuống từ từ nói đi.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Mặc dù cô gái trước mắt nhìn giống như một người chưa thành niên, nhưng cô không thể so sánh với trăm ôn tàn mát ra trên người cô ta.

Cảm xúc chỉ mất không chế trong chốc lát, Trịnh Thủy Tinh thu hồi hơi nước trong mắt, cố làm ra vẻ không có chuyện gì nở nụ cười nhẹ nhõm, không biết rằng nụ cười nhuốm khổ sở còn khó nhìn hơn đáng vẻ sắp khóc vừa rồi.

Nhìn xéo Trịnh Thủy tinh ngồi ở bên cạnh cô, Lâm Hi dùng ánh mắt ý bảo cô ta có thể nói.

“Chị là đứa nhỏ sinh ra trong một gia đình nghèo...” Trịnh Thủy Tinh cân nhắc lại ký ức của mình, tính toán nói chuyện từ nhỏ, cô không ngại nói toàn bộ những gì mình đã trải qua cho cô gái bên cạnh nghe, bị đè nén lâu lắm rồi, muốn nói hết những lời này ra.

“Em không muốn nghe chuyện xưa gì mà từ nhỏ đến lớn, chị chọn lựa trọng điểm thôi.”

Đôi tay nhỏ bé run lên, Trịnh Thủy Tinh mím môi cười cười.

“Con nhà nghèo, từ nhỏ bị người khinh bỉ, bởi vì thích một người, vì có thể đến gần người đó hơn, cho nên tiến vào làng giải trí, không ngờ làng giải trí đen tối như vậy, bọn họ ép buộc chị phải lên giường với một ông già, chị không chịu, bọn họ định bắt chị trở về.” Vốn định rõ ràng rành mạch nói quá trình mình đã trải qua cho cô bé này nghe, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của cô ấy, Trịnh Thủy Tinh nói ngắn ngủi mấy câu đã khái quát được con đường nửa đời trước của cô.

“Em tên Lâm Hi, chị tên là gì vậy?” Nghe được lời Trịnh Thủy Tinh nói, Lâm Hi không có tình cảm dư thừa cho rằng Trịnh Thủy Tinh rất đáng thương.

“Chị tên Trịnh Thủy Tinh.” Ánh mắt của Lâm Hi quá mức sắc bén, khí thế hào hùng, Trịnh Thủy Tinh không nhịn được muốn thần phục. Trong lòng mờ hồ suy đoán, Lâm Hi do gia tộc lớn nào bồi dưỡng ra được.

Đột nhiên đứng lên, Lâm Hi từ trên cao nhìn xuống Trịnh Thủy Tinh, “Tối nay chị có thể ngủ lại đây.” Cô không cảm thấy có gì khác về Trịnh Thủy Tinh đột nhiên xông vào phòng cô, từ trong mắt Trịnh Thủy Tinh, cô có thể thấy được sợ hãi nồng đậm và vô dụng, đã như vậy, cô sẽ để cho cô ta ở lại đây một đêm. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Cám ơn, mới vừa rồi thật sự xin lỗi.” Trong lòng Trịnh Thủy Tinh mang theo cảm kích nói, đồng thời cũng xin lỗi vì vừa rồi giọng điệu không tốt. Sau khi lên chiếc thuyền này, cô mới biết mình bất lực đến nhường nào, hiện giờ gặp được người chứa chấp cô, cô rất cảm kích.

Lâm Hi lấy ra một chiếc chăn và một chiếc gối từ trên giường của mình, “Chị nằm ngủ trên ghế sa lon đi.”

“Cám ơn.” Trịnh Thủy Tinh chưa từng hy vọng xa vời rằng mình có thể ngủ trên chiếc giường duy nhất ở trong phòng này, có thể có một nơi nghỉ ngơi cô đã rất thỏa mãn rồi. Ngày mai tới cô không biết nên làm sao, nhưng ít ra tối nay vẫn ấm áp.

Lúc đêm khuya, chơi cả ngày, cho dù làm bằng sắt cũng mệt mỏi. Lâm Hi nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, đã sớm tiến vào giấc mộng đẹp.

Trịnh Thủy Tinh không ngủ được nhanh như vậy, mượn ánh trăng nhàn nhạt, cô nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, lòng không ngừng trầm xuống, nước mắt trong suốt chảy xuống, dính ướt gương mặt tinh tế và hoàn hảo, nghẹn ngào, cô không biết hướng tương lai ở nơi nào.

Ở Úc Thành Lâm Hi ngủ không yên ổn, trong mộng đều là cảnh tượng về Lâm Hi Nhi.

Trên đường cái để đồ, đêm khuya gió lạnh thổi qua kêu vù vù, lạnh thấu xương.

Con đường này là con đường mà Hi nhi thích đi dạo nhất, lúc này đêm khuya yên tĩnh, trên đường không có mấy người.

Quyền Hạo đứng trên đường, tròn mắt nhìn chăm chú vào phương xa, cảm giác trống rỗng vô tận lan tràn toàn thân, tròn mắt hàm chứa đau thương vô tận, lòng trầm xuống từng chút từng chút một, thế giới của anh giống như đang sụp đổ, bóng đêm đột nhiên tới cắn nuốt tất cả.

Đã ba giờ rưỡi sáng rồi, Trần Tiêu bất đắc dĩ thở dài một hơi. Mười hai giờ tiểu thư gọi điện thoại cho mình, vốn tưởng rằng là một hy vọng, không nghĩ tới bây giờ trở thành tuyệt vọng.

Người nhà họ Quyền đều yêu thương người trong số mệnh đã định, trải qua ba năm ở chung, đủ để thiếu gia nhà mình yêu tiểu thư, nhưng tiểu thư chưa bao giờ tự giác nhìn thẳng vào mắt thiếu gia, tâm ý của thiếu gia cũng bị không để ý tới triệt để. Tất cả những điều này mọi người có thể lý giải do tiểu thư còn quá nhỏ không hiểu tình yêu, nhưng bây giờ đột nhiên không thấy tiểu thư, là đã kích không lờ với thiếu gia.

“Thiếu gia, đêm đã khuya, ngài vẫn nên về nghỉ ngơi đi.”

“Không tìm được cô ấy, tôi nghỉ ngơi như thế nào?” Trong tròn mắt thâm thúy tràn đầy đau thương, dưới ánh trăng anh hư ảo như thế.

Trần Tiêu không biết nói lời tiếp theo như thế nào, anh cũng không biết tiểu thư ở đâu, lấy hiểu biết của anh về tiểu thư, tiểu thư nhà mình khó có thể bỏ rơi được mấy người Lý Thắng, cô rõ ràng từng nói cô ghét cuộc sống như vậy, rất có thể ra nước ngoài tìm cha mẹ của cô đi. Dù sao thiếu gia giành tiểu thư từ bên cha mẹ của tiểu thư, lúc ấy tiểu thư không khóc nháo đòi cha mẹ, nhưng trong lòng tiểu thư nghĩ như thế nào cũng không ai biết được.

Trăng sáng bị mây đen che lại, mưa phùn lâm râm rơi xuống.

Thiếu gia nhà mình đang lo lắng tìm tới tìm lui trên đường, Trần Tiêu chỉ đành phải đuổi theo bước chân của thiếu gia. Nhìn bóng lưng đau thương này, trong lòng anh cầu nguyện, hy vọng tiểu thư nhà mình chỉ đi chơi, chứ không phải hoàn toàn biến mất, nếu không, thiếu gia sẽ không chịu được.

“Hi nhi, em đang ở đâu?” Trong ngày thường Quyền thiếu cao cao tại thượng không thể khinh nhờn, lúc này nhỏ giọng ní non, gọi tên người mình yêu mến.

Tìm khắp trên đường từng góc ngách, vẫn không thể nào tìm được cô.

Mưa càng lúc càng lớn, nước mưa dính toàn thân anh, Quyền Hạo vẫn còn kiên định tiếp tục tìm kiếm Lâm Hi.

Nước mưa lạnh như băng cộng thêm gió lạnh, giá rét thấu xương làm cho người ta không chịu nổi, rùng mình một cái, Trần Tiêu lau nước trên mặt đi, tầm mắt mơ hồ đuổi theo bóng dáng thiếu gia nhà mình.

“Thiếu gia, thôi, trở về đi thôi.” Trần Tiêu không dám để cho thiếu gia nhà mình xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, anh định khuyên thiếu gia trở về, nhiệm vụ tìm tiểu thư cứ giao cho đội ám vệ đi.

Trông rất đã nhuộm điên cuồng, Quyền Hạo đang sinh ra suy nghĩ mất đi cô, anh không nghe được lời khuyên của Trần Tiêu, trong miệng anh khê kêu tên cô, tìm tìm kiếm kiếm trong mưa, muốn tìm thấy bóng dáng của cô.

Giọt mưa rơi trên gương mặt tuấn nỷ phi phàm của anh, hai bàn tay anh siết thật chặt, trái tim gần như không nhảy lên, anh đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Tại sao? Tại sao không tìm được Hi nhi?

Hi nhi, em đang ở đâu?

Những điều này đều đang la lên trong lòng anh, trời cao không nghe được anh la lên, trong mưa to, bóng dáng của cô chưa từng xuất hiện, có chỉ là tuyệt vọng và ý lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Thiếu gia nhà họ Thẩm

Editor: Puck -

Đêm khuya gặp mưa, cộng thêm kích động, một ngày một đêm không ngủ không nghỉ, Quyền Hạo hết sức thất vọng, khi về nhà ngã xuống đất không dậy nổi. Bị sợ đến cả nhà họ Quyền loạn lên, cuối cùng vẫn là Trần Tiêu ra mặt trấn định cục diện.

Sau khi được bác sỹ kiểm tra, Quyền Hạo vì gặp mưa mà bị sốt cao.

Khoảng thời gian không thấy tiểu thư nhà mình đã có cả đêm, Trần Tiêu càng không ngừng bước qua lại, trong miệng càng không ngừng lẩm bẩm mãi mãi: “Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào...”

Tiểu thư nhà mình không thấy, thiếu gia lại sinh bệnh.

Lý Thắng đi đến, trong tay bưng một chén thuốc, nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ như vậy, kỳ quái hỏi: “Quần gia anh đây đang làm gì?”

Trần Tiêu thở dài một hơi, chân mày nhíu chặt: “Thiếu gia bị bệnh, tiểu thư vẫn không tìm thấy, chờ thiếu gia tỉnh lại, không thấy tiểu thư, sẽ giận dữ.”

Trong đầu Lý Thắng dâng lên dáng vẻ thiếu gia nhà mình giận dữ, anh không khỏi gật gật đầu, buông chén xuống, nói: “Cậu nói rất đúng, nhưng mà, bây giờ chúng ta cũng không có cách nào.”

“Lý Thắng, lời này của anh có ý gì? Chúng ta chỉ cần tăng cường, nhất định có thể tìm thấy tiểu thư.” Trần Tiêu nhíu mày, không vui quá lớn.

Chỉ cần tiểu thư còn sống, lấy quyền thế nhà họ Quyền muốn tìm được tiểu thư vẫn rất dễ dàng, chỉ có điều hiện giờ trong lúc nhất thời không tìm được.

Bị rầy la, Lý Thắng ngượng ngùng sờ mũi một cái.

Giờ phút này, không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này, “Hi nhi, Hi nhi, đừng đi, Hi nhi...” Quyền Hạo nằm ở trên giường đột nhiên ní non mê sảng.

Thân thể Trần Tiêu chấn động, lập tức chạy tới, nhẹ nhàng gọi: “Thiếu gia, thiếu gia...”

Nhưng mà, hai mắt Quyền Hạo vẫn nhắm chặt như cũ, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Tôi thấy, nếu không tìm được tiểu thư, bệnh của thiếu gia cũng không tốt được.” Trần Tiêu thở dài một hơi, cau mày, vẻ mặt khổ sở nói, trời cao phù hộ, tiểu thư nhanh trở về đi.

Yên tĩnh một lúc, Quyền Hạo vô ý thức lại truyền tới ní non, “Hi nhi, đừng đi hướng này... Đừng xa cách anh.” Âm thanh càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng vang, bỗng chốc, hai mắt mở ra rồi!

Hai mắt Quyền Hạo tràn đầy hy vọng quay đầu nhìn sang bên cạnh giường, rất chậm chạp, chậm chạp lại gấp gáp như vậy, nhưng rồi, lại thất vọng, không nhìn thấy bóng dáng của cô, hình như không thấy được thứ gì khác rồi, mắt rất trống rỗng, hoàn toàn trống rỗng, vô ý thức thấp giọng kêu một tiếng: “Hi nhi!” Trần Tiêu khẩn cầu, tuyệt vọng, vô dụng như vậy.

Lúc này, trong phòng rất yên tĩnh, âm thanh rất yếu ớt, rất khẽ, lại như nặng trĩu hung hăng gõ vào lòng bọn họ.

Trần Tiêu cũng sắp không chịu nổi nữa quay đầu đi, không nhìn nổi, hốc mắt thấm ướt rồi.

Thượng đế ơi, mau để tiểu thư trở lại đi.

Cặp mắt Quyền Hạo đỏ ngầu, trên khuôn mặt tái nhợt đều là khẩn cầu, tròng mắt đen thui cũng không thấy thứ gì khác nữa, trong đầu chỉ có một câu nói, Hi nhi thật sự rồi anh rồi sao?

Ánh mắt Trần Tiêu liếc loạn, không dám nhìn thiếu gia nhà mình, trong miệng lẩm bẩm hồi lâu, nhưng vẫn không nói nên lời, “Thiếu gia...”

“Thiếu gia, tôi điều tra được tối ngày hôm qua người cuối cùng thấy tiểu thư là Tiểu Thần.” Tiểu thư nhà mình mất tích dưới sự bảo vệ của anh, nếu không tìm được tiểu thư nhà mình, anh thật sự có thể rời khỏi nhà họ Quyền rồi.

“Tiếp tục tìm.” Ánh mắt Quyền Hạo sáng ngời có thần, rực rỡ chói mắt, lóe ra ánh sáng nhiều màu, như đầm xanh sâu thẳm, trong suốt sáng rõ.

Nói xong, Quyền Hạo vén chăn lên, định rời đi, nhưng bị Trần Tiêu kéo lại. Nhìn về phía ánh mắt lạnh lẽo của thiếu gia nhà mình, anh hơi do dự nói: “Thiếu gia... Ngài còn sốt nhẹ đấy.”

Trong mắt to mê hoặc tràn đầy lạnh lẽo, giống như lưỡi kiếm nhọn sắc bén, sắc mặt lạnh nhạt như băng, Quyền Hạo lạnh lùng nói: “So với điều này, tìm được cô ấy quan trọng hơn.” Trên dưới toàn thân tản ra hơi thở kinh người, khiến cho người ta không rét mà run.

Cả người Trần Tiêu run lên, không khỏi thả lỏng tay ra.

Quyền Hạo rời đi luôn, trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Đảo mắt nhìn Lý Thắng vẫn còn đang lo lắng, Trần Tiêu rất muốn cạy đầu gối này ra nhìn một chút, đúng là một món hàng ngu, không thấy thiếu gia đã đi

tìm tiểu thư rồi sao? Còn sững sờ ở đây.

“Anh sững sờ ở đây làm gì, còn không đi theo thiếu gia.”

“Đạ, quân gia.” Ngay người một lúc, Lý Thắng gật gật đầu, vội vàng đuổi theo Quyền Hạo.

Úc Thành, Lâm Hi cả đêm ngủ không yên ổn, mơ mơ màng màng rồi giương.

Dụi dụi mắt, cô dần dần cố một cái, chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Quét mắt nhìn gian phòng một lần, phát hiện không thấy bóng dáng Trịnh Thủy Tinh, khi đang cảm thấy kỳ quái thì cô thấy trên bàn trà có lưu lại một tờ giấy.

Cảm ơn em!

Trên tờ giấy chỉ có ba chữ ngắn ngủi, Lâm Hi khẽ cười một tiếng, ngay sau đó ném tờ giấy vào trong thùng rác.

Đi tới ban công, nhìn biển rộng mênh mông rộng lớn, tâm tình cô tốt lên không ít.

Buổi trưa mười một giờ, đứng lúc đi về.

Tối hôm qua bởi vì Tiểu Thần, điện thoại di động của cô rơi vào trong biển, cũng không nói gì với Trần Tiểu, hiện giờ cô đang ở đây, cũng không biết nhà họ Quyền bây giờ như thế nào? Quyền Hạo luôn luôn không thích cô về không đúng giờ, bây giờ cách một đêm không trở lại, cộng thêm không thông báo cho anh, cô có một dự cảm, khi cô trở về chắc chắn bị mắng.

Du thuyền hào hoa dừng lại trên biển rộng một đêm, bây giờ đã chạy nhanh về bờ.

Xuống du thuyền, Tiểu Thần thế mà lại bỏ cô lại, đi về hướng mười giờ.

Lâm Hi cho rằng Tiểu Thần gặp được người quen, tầm mắt vô ý quét tới, thấy nói chuyện với Tiểu Thần là Thẩm Cảnh Kỳ tối hôm qua đã gặp phải. Trong đầu nhất thời trống không, cảnh tượng quá khứ lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô, những cảnh tượng kia hóa thành đôi bàn tay vô hình hung hăng siết chặt cổ cô, khiến cho cô không thở nổi.

Tồn một phút, cô điều chỉnh cảm xúc một chút, cố gắng khiến cho bản thân mình không kích động.

Dáng vẻ hai người vừa nói vừa cười, trong lòng cô lấy làm kinh hãi, đôi mày thanh tú nhú chặt. Từ khi nào, thế lực của Thẩm Cảnh Kỳ đã vào giới chính trị rồi.

Tiểu Thần và Thẩm Cảnh Kỳ đi tới trước mặt Lâm Hi, Lâm Hi không cách nào nở nụ cười, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ.

“Lâm Hi, giới thiệu cho em một chút, đây là Thẩm Cảnh Kỳ người thừa kế nhà họ Thẩm.”

“Xin chào, Lâm Hi.” Khóe mắt Thẩm Cảnh Kỳ khẽ héch lên, ga lăng đưa tay phải ra, chuẩn bị bắt tay tỏ vẻ hữu nghị với Lâm Hi.

Nụ cười mê hoặc chứng sinh trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, trong lòng không biết có tư vị gì, môi hồng mím thật chặt, tròng mắt nhìn về phía anh ta, giống như hô hấp không được hít thở sâu một cái, cô đi thẳng về phía trước. Dáng vẻ như vậy trực tiếp coi hai người Thẩm Cảnh Kỳ và Tiểu Thần thành không khí, cô không để ý không đáp lại.

Bởi vì Lâm Hi rời đi nên không khí hơi lúng túng, Tiểu Thần xin lỗi cười cười, giải thích, “Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, từ nhỏ đã nuôi dưỡng thành tính tình cao ngạo, cô ấy có tính khí rồi giương hơi lớn, rồi giương chưa bao lâu, bây giờ còn không định để ý người khác.” Lấy cớ này nói xong, chính anh cũng cảm thấy thối nát. Anh không hiểu, bình thường Lâm Hi rất dễ nói chuyện, sao vừa thấy Thẩm Cảnh Kỳ thì mặt đen lại, giống như rất không vui mừng.

Nhị tiểu thư nhà họ Quyền!

Hai mắt giống như hoa đào của Thẩm Cảnh Kỳ tối lại, thoáng qua vẻ nghi ngờ, “Cô ấy không phải họ Lâm sao? Sao lại là nhị tiểu thư nhà họ Quyền?”

Tiểu Thần chớp mắt một cái, anh cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, tóm lại vấn đề này rất phức tạp, “Mặc dù họ Lâm, nhưng cô ấy là nhị tiểu thư nhà họ Quyền trên đầu quả tim của Quyền Hạo.”

Trên đầu quả tim của Quyền Hạo đấy!

Đôi môi Thẩm Cảnh Kỳ khẽ mím lại, lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Bối vì quá ngu

Editor: Puck

Khi Tiểu Thần đưa Lâm Hi về đến nhà họ Quyền thì nhìn thấy người hầu bận rộn ra ra vào vào, chuông báo động trong lòng vang lên.

Một bước ra khỏi xe, Lâm Hi thấy Trần Tiêu vội vàng hấp tấp, nhúu đôi mày thanh tú, nghi ngờ chột lóe lên trong mắt. Đã xảy ra chuyện gì?

Khi Trần Tiêu thấy tiểu thư nhà mình xuất hiện, tròn mắt muốn trợn lòi ra, mừng rỡ nói, “Tiểu thư, cuối cùng cô đã trở lại.” Vốn tưởng rằng tiểu thư biến mất không muốn trở về nhà họ Quyền, ai ngờ bây giờ tiểu thư trở về tới, nhìn dáng dấp không giống như chuẩn bị rời đi, nhìn mặt mày trong mắt cô ấy, giống như ngày hôm qua đi chơi.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Hi không hiểu hỏi Trần Tiêu có gì mà vui mừng.

“Thiếu gia bị bệnh.” Buổi trưa thiếu gia nhà mình kéo thân thể bệnh tật, mặc cho bất kỳ ai ngăn cản, cố ý đi tìm tiểu thư, ai ngờ thiếu gia hứng một cơn gió lạnh buổi trưa, khó khăn lắm mới hạ sốt, hiện giờ bệnh lợi hại hơn, vốn là sốt nhẹ, giờ chuyển thành sốt cao.

“Bệnh gì?” Thân thể Quyền Hạo nhất định tốt, ở cùng anh ba năm, cô chưa từng thấy anh bị cảm gì cả. Ngày hôm qua vẫn còn rất tốt, sao nói bệnh cái liên bệnh.

“Nóng sốt.” Cũng vì đi tìm cô dính mưa và gió lạnh gây ra đó. Câu nói sau cùng, Trần Tiêu yên lặng nói thầm trong lòng.

“Tiểu Thần, anh về trước đi, hôm nào tìm anh chơi tiếp.” Lâm Hi liếc mắt nhìn Tiểu Thần đang đứng tựa lưng vào xe. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

Tiểu Thần cười cười với cô, lái xe rời đi.

Anh có một dự cảm chẳng lành, tiếp theo có phải anh rất xui xẻo?

“Tiểu thư, phu nhân đã tới.” Trần Tiêu cẩn thận nhắc nhở.

Lạnh lùng liếc nhìn Trần Tiêu, Lâm Hi không nói một lời, đi vào bên trong.

Trong phòng, Quyền Hạo như búp bê gốm sứ yếu ớt nằm trên giường, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, trên mí mắt không yên giật tới giật lui, môi mòng khê mở, mê sảng, cẩn thận nghe, thì ra anh đang gọi Hi nhi.

Phó Trường Thanh nhìn cậu con trai bé bỏng mình yêu thương nhất yếu ớt nằm trên giường như thế, trong lòng không dễ chịu. Bà biết tầm quan trọng của người trong số mệnh với con trai, người trong số mệnh không thấy, con trai nóng vội và đau lòng, bà nhìn ở trong mắt, nhưng không thể giúp được gì cho con.

Cô nhóc Lâm Hi này đi đâu? Sao vô duyên vô cớ không thấy tăm hơi.

Đẩy cửa đi vào, Lâm Hi thấy Phó Trường Thanh tỏ vẻ đau lòng, Quyền Hạo là bệnh nhân bị không để ý đến rồi.

Bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lâm Hi đột nhiên trở về, tâm tình Phó Trường Thanh lúc này không thể dùng vui vẻ để hình dung, bà nắm chặt tay phải của Lâm Hi, vội vàng hỏi, “Hi nhi, con đi đâu? Sao giờ mới về?”

Chậm rãi rút tay phải của mình về, cô quét mắt liếc nhìn Quyền Hạo, cũng không biết anh bởi vì cô mà sinh bệnh, “Dì, tối hôm qua con ở Úc Thành chơi một đêm.” Cô cũng không làm chuyện gì phạm pháp, chỉ đi chơi mà thôi.

Dưới cái nhìn của Lâm Hi, lời của cô không sai, cô thành thành thật thật nói tối hôm qua cô đi đâu.

Còn Phó Trường Thanh thờ phào nhẹ nhõm, người trong số mệnh của con trai qua muôn vàn gian khổ mới tìm được, cũng không dễ dàng rời bỏ. Cũng may Lâm Hi không sinh ra ý niệm rời khỏi nhà họ Quyền, nếu không con trai của bà không phải ngã bệnh đơn giản như vậy. die nda nle equ ydo nn

“Sao con đi chơi lại không nói một tiếng?” Phó Trường Thanh hơi trách cứ.

Lâm Hi vén tóc rơi che mắt trên trán, hai mắt long lanh vô tội nhìn thẳng vào Phó Trường Thanh, “Con vốn gọi điện thoại báo cho quản gia, con còn chưa nói cho anh ấy, điện thoại di động đã rơi xuống nước.”

Phó Trường Thanh nhất thời im lặng, nhìn con trai vẫn còn đang phát sốt, trong nháy mắt cảm thấy không đáng giá vì con trai. Tối hôm qua Lâm Hi đi chơi, con trai bà đi tìm Lâm Hi dọc đường, không tìm thấy Lâm Hi, con trai của bà còn sinh bệnh.

Suy nghĩ cẩn thận một chút, Phó Trường Thanh quyết định không tự mình chăm sóc con trai, cứ để cho Lâm Hi chăm sóc đi, con trai vì Lâm Hi mới bị bệnh, “Nó sốt rồi, con chăm sóc nó đi.”

“Người hầu có thể chăm sóc.” Lâm Hi suy tính cũng không suy tính, từ chối thẳng.

Phó Trường Thanh luôn có thói quen lên tiếng ra lệnh, bây giờ bị Lâm Hi từ chối nhả nhận ngay mặt, sắc mặt bà không được tốt, nhú mày, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Hi, ra lệnh giống như nữ Vương ở trên vạn người: “Lâm Hi, đi kêu con chăm sóc thì chăm sóc, nói nhảm gì vậy.” Nói thế nào con trai cũng vì con bé mà bị bệnh, cứ để cho con bé chăm sóc con trai một chút, sao lại không chịu!

Khó hiểu nhìn sắc mặt Phó Trường Thanh nói thay đổi là thay đổi luôn, Lâm Hi cũng không muốn xảy ra tranh chấp với bà, chỉ chăm sóc Quyền Hạo thôi! Suy nghĩ một chút, cô không quá tình nguyện lạnh nhạt nói: “Dạ.”

“Đây là thuốc của Quyền Hạo, đợi nó tỉnh, cho nó uống thuốc.” Phó Trường Thanh liếc nhìn căn phòng một vòng, thấy thuốc đặt trên bàn, vội vàng cầm lên nhét vào trong tay Lâm Hi, tốc độ kia giống như chỉ sợ Lâm Hi đổi ý.”

Tay Lâm Hi cầm thuốc, cười nhẹ cũng không lộ ra, “Dạ.”

“Đi đi về trước đây, con chăm sóc tốt cho nó, có nghe không.” Về mặt không chút để ý của Lâm Hi, Phó Trường Thanh e sợ con bé sẽ không chăm sóc Quyền Hạo, trước khi đi còn lạnh giọng dặn dò.

“Dạ.” Lâm Hi hơi buồn buồn, ánh mắt có thể thấy được cô không vui.

Một lần nữa bày thuốc xuống mặt bàn, cô ngồi bên giường, nghiêm túc nhìn kỹ Quyền Hạo bị ngã bệnh.

Đường cong gương mặt như được điêu khắc, trong đôi mắt nam tính cất giấu vẻ quyến rũ, đôi môi như đá quý trần quý nhất thế gian điêu khắc thành, mày kiếm rậm rạp, sống mũi cao, da thịt vô cùng nhẵn nhụi mịn màng. Chỉ cần liếc nhìn, cũng biết đây là mỹ nam. d1en d4nl 3q21y d0n

Đáng tiếc, mỹ nam này bây giờ là mỹ nam bệnh, giống như gặp ác mộng, anh nhỏ giọng mê sảng, mí mắt nhắm chặt đôi môi.

Cô đã nhìn gương mặt này ba năm, kinh ngạc ban đầu, hiện giờ còn lại là quen thuộc gương mặt này.

Vừa mới bắt đầu cô không thể lý giải được hành động của Quyền Hạo, ba năm chung đụng, cô càng không hiểu được vì sao Quyền Hạo cưng chiều cô. Thật ra thì trong lòng cô vẫn một mực nghĩ tới, khi nào Quyền Hạo kết hôn sinh con, cô chờ đợi bị đuổi ra khỏi cửa.

Nhìn mồ hôi lạnh trên người anh càng lúc càng nhiều, cô bắt đầu đi thờ dài, giọng lạnh lẽo của Phó Trường Thanh vừa vang lên bên tai cô. Cô chấp nhận cảm khăn lông, nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp anh.

Lau xong, cô định thu tay lại, không ngờ cổ tay của cô bị một tay của Quyền Hạo đang nắm chặt hai mắt túm được.

Khi cô đang kinh ngạc thì hai mắt đang nhắm chặt của Quyền Hạo mở ra, tròng mắt đen nhìn chăm chú vào cô, trong tròng mắt hàm chứa vui mừng không lồ, anh lật người lên, dùng sức ôm cô vào trong ngực, quyến luyến vô hạn nhẹ giọng vang lên bên tai cô, “Hi nhi.”

Trong giọng nói của anh ẩn chứa khẩn cầu, chờ đợi cùng với thỏa mãn, khiến trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Hi bị ôm chặt quên mất giây phút.

Anh ôm quá chặt, hai cánh tay của anh giống như muốn nhào nặn cô nhập vào trong thân thể anh, cô cảm thấy khó thở, “Quyền Hạo, buông tay, tôi sắp không thể thở.”

“Không buông, không buông, cả đời cũng không buông.” Anh giống như đứa nhỏ đang giận dỗi.

Thân và tâm đều được thỏa mãn, anh rất sợ cô biến mất trong thế giới của anh.

Vừa mở mắt ra, thấy khuôn mặt quen thuộc cũng khiến cho anh quyến luyến này, là anh biết đời này anh không thể rời bỏ cô. Vừa nghĩ tới cô không ở bên cạnh anh, anh rất khổ sở rất đau khổ, giống như một người chết đuối, không túm được tấm bè trôi có thể khiến cho mình yên tâm. Một khi buông cô ra, anh sẽ chết chìm bỏ mình.

Cái trán hiện lên ba vạch đen, nghe lời mang tính trẻ con như vậy, cô dở khóc dở cười.

Nhiệt độ nóng bỏng của anh khiến cho cô rất không thoải mái, cộng thêm hô hấp ít ỏi, cô đen mặt lại, “Quyền Hạo, tôi đếm đến ba, anh buông tay ra cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh ta là người phương nào

Editor: Puck

Sau khi cho Quyền Hạo uống thuốc xong, Lâm Hi giống như dụ dỗ con nít dỗ anh ngủ.

Rón rén chuẩn bị đi ra khỏi phòng anh, cô chuẩn bị đóng cửa rồi đi, ngay lúc này, hai mắt nhắm lại của Quyền Hạo lại một lần nữa mở ra, anh nhìn chăm chú vào cô, “Hi nhi.”

Lâm Hi ghét bỏ nhũu nhũu mày, “Quyền Hạo, anh cũng không phải con nít, tôi không cần ngủ cùng anh chứ. Tôi rất mệt mỏi, tôi muốn đi ngủ.”

Không đợi Quyền Hạo cãi lại, cô đã đóng cửa lại.

Trở lại phòng của mình, cô nằm trên giường thành hình chữ đại (大), thở ra một hơi thật sâu.

Trông mắt như biển rộng âm u không chớp nhìn chăm chú vào cửa phòng đã đóng chặt, khóe môi Quyền Hạo cong lên một đường cong cực đẹp, chỗ sâu nơi đáy mắt đều là nụ cười thỏa mãn, có cô thật tốt!

Ba ngày sau, bệnh của Quyền Hạo hoàn toàn khỏi hẳn, Lâm Hi cũng nhẹ nhõm đi không ít, rốt cuộc không cần chăm sóc Quyền Hạo giống như trí thông minh bị giảm xuống rồi, một người lớn, khi ngã bệnh giống như đứa nhỏ, mệt đến cô quá.

Buổi sáng sớm này, Lâm Hi ăn điểm tâm xong, liền muốn đi đại học B lên lớp.

“Hi nhi, anh đưa em đi.” Quyền Hạo vội vàng đặt đĩa trong tay xuống, đi tới trước mặt cô.

Kể từ sau khi Lâm Hi yêu cầu lái xe, Quyền Hạo đã bị tước đoạt quyền lợi lái xe đưa cô đi học. [dinendian.loqidjon](#)

“Tôi tự lái xe được.” Lâm Hi từ chối để anh đưa đón, cô muốn tự mình lái xe.

“Hi nhi...” Quyền Hạo không muốn bỏ qua cơ hội ở chung một chỗ với cô.

“Đừng gọi, tôi tự lái xe, anh đi làm việc đi.” Lâm Hi cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, dáng vẻ không kiên nhẫn như vậy, không có gì khác ngày thường.

Chạy chiếc Ferrari chọc mắt người tới trường học, Lâm Hi đã sớm thành thói quen với ánh mắt khác thường của người khác nhìn cô, bình tĩnh ung dung dừng xe xong, liền đi tới khu giảng đường.

Ngồi ở trong phòng học, vừa mới mở sách giáo khoa, trước mặt cô đã xuất hiện một gương mặt phóng đại.

“Lâm Hi, sao ba ngày nay em không đến trường học?” Tiểu Thần cọt nhà hỏi.

“Tiểu Thần, anh trở thành bà tám khi nào vậy?” Lâm Hi lườm anh ta trắng mắt, châm chọc hỏi ngược lại.

“Này, dù sao thì hai chúng ta cũng là bạn bè, không cần châm chọc anh như vậy chứ?” Tiểu Thần tỏ vẻ không chịu nổi nội thương, khổ sở không chịu nổi nghiêm mặt nói.

“Đây không phải là châm chọc, đây là sự thật.”

“Khi nào thì em mới có thể không châm chọc anh?”

“Không có ngày đó.”

“Lâm Hi, đã có ai từng nói em thật nham hiểm chưa?”

“Có, nhưng mà bọn họ đều chết hết, anh còn chưa chết.”

Đối thoại một phen, Tiểu Thần bị câu trả lời máu lạnh vô tình của Lâm Hi đánh bại, quả thật định máu tươi ba thước, chìm chết Lâm Hi này.

“Không cười giỡn với em, hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của anh, cùng đi vui đùa một chút chứ?” Tiểu Thần thu lại nụ cười lưu manh, nghiêm trang hỏi.

“Không thành vấn đề.” Lâm Hi xòe mười ngón tay, phát ra tiếng bốp bốp.

“Vậy tối nay gặp.” Lấy được trả lời khẳng định của Lâm Hi, Tiểu Thần cười cười rồi đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Hi nhi, không thể trở về sớm một chút sao?” Giọng Quyền Hạo rất bình thường, nhưng trong mắt chứa đầy buồn bã.

“Không thể, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Thần.” Lâm Hi nói gọn gàng dứt khoát.

Dù sao Tiểu Thần cũng là bạn bè quen biết một năm, ăn mừng sinh nhật với anh ta, cũng không có gì. diee ndda f1leeq uysd doon

Tuy Lâm Hi nghĩ vậy, nhưng Quyền Hạo không nghĩ thế. Trong lòng anh hơi đau, hình như có thể ngửi thấy mùi dấm trong không khí. Cũng chỉ là bạn bè quen biết một năm, cứ thân mật như vậy!

“Anh và em cùng đi.” Từ sau khi Tiểu Thần kia xuất hiện, thì Quyền Hạo có ý thức nguy cơ, hiện giờ rất muốn đi cùng cô.

“Anh đi đón em.”

“Tôi lái xe, không cần anh đón.”

Khi Tiểu Thần từ trong phòng bao đi ra thì nhìn thấy Lâm Hi vẫn còn đang gọi điện thoại, không nhận được thúc giục Lâm Hi đi vào sớm một chút, anh đang cắt bánh kem.

“Cứ như vậy, tôi không nhiều lời với anh, hẹn gặp lại.” Thọ tinh * đã ra thúc giục cô, cô cúp điện thoại.

(*) Thọ tinh: Người được chúc thọ, người có ngày sinh nhật đang được tổ chức

Quyền Hạo ở bên kia nghe được giọng Tiểu Thần, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo, vị chua mueri phàn.

Trong phòng, một chiếc bánh kem được làm tuyệt đẹp bày biện chính giữa, ánh nến thấp sáng như ánh sáng ấm áp. Dưới sự thúc giục của mọi người, Tiểu Thần cầu nguyện.

“Cắt bánh ngọt!” Trong đám người không biết là ai lớn tiếng nói một câu.

“Vẫn chưa được, anh họ của tôi còn chưa đến!” Tiểu Thần nở nụ cười ấm áp, dịu dàng nói.

Mọi người vừa nghe, cũng không thúc giục Tiểu Thần sớm cắt bánh kem, mà tiếp tục vui đùa.

Chơi cùng một đám thiếu niên thiếu nữ, Lâm Hi cảm thấy không có ý gì, yên tĩnh lác lác ly rượu chơi.

Đợi nửa giờ, cửa phòng cuối cùng được anh họ Tiểu Thần tới trễ mở ra.

Khoảnh khắc cửa mở ra, rất nhiều bạn học sáng mắt lên, toát ra hình trái tim.

Khóe môi Tiểu Thần nâng lên độ cong, thu hết vẻ kinh ngạc của mọi người vào trong mắt, “Đây là anh họ tôi Thẩm Cảnh Kỳ.”

Tất cả mọi người đều là con em cán bộ nhiều hiểu biết, Thẩm Cảnh Kỳ cẩn thận chu đáo không giống người bình thường.

Lâm Hi không thể lý giải nổi, mới vừa rồi trong phòng còn rất náo nhiệt, tại sao lúc này yên tĩnh lại, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa, gương mặt tuần tú vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trong lòng căng thẳng, giống như không thở nổi, trông mắt lạnh nhạt tiết lộ một tia sáng không biết tên. Môi hồng khẽ mở, cô kinh ngạc với những gì mình nhìn thấy.

Thẩm Cảnh Kỳ! Là anh họ của Tiểu Thần! đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Thẩm Cảnh Kỳ giống như chú ý tới ánh mắt của cô, cặp mắt đen hẹp dài thâm thúy nhìn sang phía cô, đôi môi hoàn mỹ hơi nhếch lên, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Không thích ánh sáng trong mắt Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi chán ghét dời tầm mắt.

Anh họ Thẩm Cảnh Kỳ của Tiểu Thần đã tới, cắt bánh kem, cuộc chơi chính thức bắt đầu, chỉ có một mình Lâm Hi yên lặng ngồi ở đó, thường thức ly rượu trong tay, chẳng quan tâm tất cả ở đây.

Cho đến khi tiệc sinh nhật kết thúc, Lâm Hi cũng không liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ một lần.

Mọi người đi rất nhanh, phòng chỉ còn dư lại hai người Lâm Hi và Thẩm Cảnh Kỳ.

Lâm Hi cũng không có ý định ở lâu, nhất là dưới tình huống ở chung một phòng với Thẩm Cảnh Kỳ, cô càng thêm hận không sớm rời đi một chút. Đứng lên đưa lưng về phía Thẩm Cảnh Kỳ, cô cất bước chân chuẩn bị rời đi, có giọng nói lười biếng vang lên.

“Lâm tiểu thư, cô thật sự giống như rất chán ghét tôi?” Lười biếng rồi lại cực kỳ tao nhã dựa lưng vào ghế sa lon, trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ hiện lên nụ cười đùa giỡn, trông mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô.

Thở một hơi thật dài, trên mặt Lâm Hi hiện lên nụ cười nhẹ, cô xoay người nhìn thẳng vào mắt Thẩm Cảnh Kỳ, “Thẩm tiên sinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm, tôi đối với anh chưa nói tới thích cũng chưa nói tới chán ghét.”

Thẩm Cảnh Kỳ không tin khẽ cười một tiếng, “Vậy tại sao lần đầu tiên gặp mặt thì Lâm tiểu thư lại đen mặt lại, thật giống như tôi đắc tội với cô.”

“A, thì ra ngày đó sắc mặt tôi thúi như vậy sao?” Lâm Hi cười nhạo nói.

Hai mắt trần ngập chán ghét liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, cô xoay người đi tới cửa.

Thẩm Cảnh Kỳ, tôi không ngờ chúng ta sẽ lấy thân phận hai người xa lạ gặp lại nhau, cũng không nghĩ đến chúng ta sẽ hẹn gặp lại. Chỉ có điều tôi không còn là Lâm Hi Nhi, anh cũng không phải Thẩm Cảnh Kỳ trước kia, chúng ta không cần có bất cứ liên quan gì nữa.

Mở cửa phòng, Lâm Hi đi ra ngoài.

Thẩm Cảnh Kỳ ở sau lưng cô, rất nhanh cất bước đuổi theo bước chân cô, gần như cùng lúc đi ra khỏi cửa với cô.

“Cô rất giống một cô gái trước kia tôi từng quen biết.” Thẩm Cảnh Kỳ đột nhiên cười khỏ nói, trên khuôn mặt tuấn tú viết đầy khổ sở.

Lần đầu tiên gặp mặt trên du thuyền, anh có một cảm giác, cô chính là Hi Nhi.

Nếu không phải thế, vậy tại sao cô lại chán ghét anh như vậy, chán ghét đến không định liếc nhìn anh một lần.

Đưa lưng về phía Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi cũng có thể tưởng tượng ra khổ sở trên mặt anh ta, giờ phút này cô cảm thấy thật nực cười. Đè sóng gợn trong lòng xuống, Lâm Hi lạnh lùng nói: “Thẩm tiên sinh, trên thế giới này đáng dấp tương tự cực kỳ nhiều người.”

Bước chân không có ý định dừng lại, cô đi về phía trước.

Không chờ cô đi tiếp, bàn tay phải của cô đã bị Thẩm Cảnh Kỳ kéo lại, một lực lượng cường đại nặng nề kéo cô vào trong ngực rộng rãi.

Thẩm Cảnh Kỳ ôm cô!

Eo của cô, bị cánh tay anh nắm thật chặt, đầu của cô bị đặt trên ngực anh, cô còn có thể nghe thấy nhịp tim có lực của anh.

“Hi Nhi, là em sao?” Môi Thẩm Cảnh Kỳ lại gần bên tai cô, ni non nói.

Thân thể cô cứng đờ, mắt đẹp tròn to, còn không đợi cô trả lời, thân thể lại bị một lực lượng kéo ra khỏi ngực Thẩm Cảnh Kỳ.

Áo sơ ni màu trắng, rơi vào trong đáy mắt cô, tiếp theo là mái tóc ngắn đen nhánh, gương mặt tinh xảo và hoàn mỹ cùng với cặp mắt sắc bén mang theo vẻ tức giận.

“Hi nhi, anh ta là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thùy chủ trăm phủ

Editor: Puck

(*) Thùy chủ trăm phủ: thùy – ai, chủ - làm chủ, trăm phủ – chỉ cuộc đời, số phận trắc trở của con người

Trích trong: Thùy chủ trăm phủ của Thiên Thương (truyện đam mỹ)

Vấn thể gian tình vi hà vật

Khán thiên hạ thùy chủ trăm phủ

(Hỏi thể gian tình ái là gì

Khắp thiên hạ ai làm chủ phận đời chìm nổi)

Giọng nói tràn đầy chất vấn và hai chữ Hi Nhi, Thẩm Cảnh Kỳ nghe thấy rất không thoải mái, trong ánh mắt xen lẫn một tia cảm xúc phức tạp, anh không vui mím môi, không nói được lời nào, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Quyền Hạo.

Lâm Hi như thế nào cũng không nghĩ đến Quyền Hạo thế mà lại xuất hiện ở đây. Càng không nghĩ tới chính là một giây kế tiếp, Quyền Hạo đã tung một quyền lên mặt Thẩm Cảnh Kỳ rồi.

Âm thanh quả đấm đụng da thịt, chọt vang lên bên tai Lâm Hi.

Lực tay của Quyền Hạo rất lớn, lớn đến mức cả người Thẩm Cảnh Kỳ lao đảo hai bước rồi mới có thể đứng vững thân thể.

Tia máu tràn ra từ khóe môi, vẻ mặt Thẩm Cảnh Kỳ lạnh lẽo, chậm rãi lấy mu bàn tay lau tia máu.

Đây là lần đầu tiên có người dám đánh anh.

Ý lạnh thấm vào lòng người lan tràn trong hai tròng mắt, mặt Quyền Hạo không chút thay đổi nói, “Cô ấy không phải người anh có thể đụng.”

Anh lo lắng cô sẽ gặp phải người theo đuổi gì đó, cho nên anh quyết định đến đón cô về. di ien n#dang# yuklle e#q qiq on

Anh ôm mừng rỡ mà đến, tuyệt đối không ngờ rằng anh nhìn thấy cảnh này, cô và người đàn ông khác đang ôm ấp.

Lòng lạnh lẽo như băng, đầu đón bắt đầu lan tràn trong cơ thể, cảnh tượng như vậy khiến cho anh không thờ được.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hi nhìn thấy Quyền Hạo đánh người, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ tàn bạo trên người anh.

“Quyền Hạo, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh đưa lễ thật đúng là lớn.” Thẩm Cảnh Kỳ cắn răng nghiêng lợi, vẫn đè nén sát khí thiếu chút nữa không kiềm chế nổi.

Quyền Hạo cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm cả bả vai Lâm Hi, khóe môi khinh thường nhếch lên, “Tự tìm thì không trách được bất kỳ kẻ nào.”

Lâm Hi bị Quyền Hạo dùng tư thế thân mật ôm lấy, ngược mắt liếc nhìn Quyền Hạo, cảm thấy kỳ quái.

“Hi nhi, chúng ta về nhà.” Quyền Hạo ôm lấy Lâm Hi, đi ra ngoài.

Tròng mắt của Thẩm Cảnh Kỳ tối sầm, âm thầm nhìn chăm chú vào bóng dáng rời đi, chỗ ngực cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, hình như đang biểu thị điều gì.

Dọc theo đường đi, Quyền Hạo đã cố hết sức không để cho mình bị lửa giận tiêu diệt, nhưng hàm răng vẫn nghiến vang ken két. Lâm Hi ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, mở to đôi mắt vô tội nhìn anh, cô vốn không biết anh đang tức giận cái gì.

Mới vừa trở lại nhà họ Quyền, Lâm Hi đã bị Quyền Hạo mạnh mẽ ôm lấy tiến vào phòng ngủ của anh.

“Anh làm gì thế?” Hất tay Quyền Hạo trên bả vai ra, Lâm Hi nhũn đôi mày thanh tú, không vui nói.

“Anh ta là ai?” Toàn thân anh tản ra khí lạnh, tất cả trong mắt đều là ý lạnh, vị chua một mực lên men trong đáy lòng.

Dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết Quyền Hạo đang nói tới Thẩm Cảnh Kỳ, cô không thể giải thích được vì sao anh có dáng vẻ thoát nhìn tức giận như vậy, “Thẩm Cảnh Kỳ, anh họ của Tiểu Thần.”

Anh họ của Tiểu Thần! Lại dám ôm cô!

Quyền Hạo vốn ghét Tiểu Thần, hiện giờ càng thêm ghi tên cậu ta vào danh sách đen. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Tại sao để cho anh ta ôm em?” Quyền Hạo nhũn chặt chân mày, cố gắng nói nhẹ như nước chảy.

Dùng phương thức chất vấn hỏi Lâm Hi, thật sự rất không thích hợp, cô mím mím môi, hơi không nhịn được, “Anh ta cứ rần ôm lấy.” Giọng nói quyền luyến vô hạn khi đó của Thẩm Cảnh Kỳ giống như lúc này đang vang lên bên tai, thân thể cô co rút thật chặt.

“Về sau không cho lui tới với Tiểu Thần, càng không thể gặp Thẩm Cảnh Kỳ.” Thẩm Cảnh Kỳ xuất hiện khiến cho anh có cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, giọng điệu Quyền Hạo tuy nhàn nhạt nhưng vẫn mang theo mùi vị ra lệnh mãnh liệt.

Lâm Hi cắn môi dưới, mắt sâu thẳm như giếng cổ thoáng hiện ánh sáng không vui, giọng thật chán ghét nói, “Anh cả ngày trông đông trông tây, anh có phiền hay không, hiện giờ tôi muốn lui tới cùng ai đều phải qua sự đồng ý của anh sao? Anh lấy thân phận gì yêu cầu tôi như vậy?”

Ba năm qua, chuyện gì của cô anh cũng đều hỏi đến, hiện giờ cô và ai lui tới anh cũng muốn xen vào, cô thật sự chịu đủ rồi. Cô thích cuộc sống tự do, chứ không phải có người ở bên cạnh cô trông đông trông tây, như vậy rất phiền.

Lời nói chán ghét của cô giống như hóa thành mũi tên nhọn vô hình, hung hăng bắn vào trên lòng ngực của anh.

Hô hấp trong phút chốc trở nên khó khăn, trong đôi mắt anh xôn lên khiếp sợ và đau lòng.

Không muốn chú ý tới Quyền Hạo có phản ứng gì, Lâm Hi lạnh lùng xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại một mình anh lưu lại nơi phòng ngủ trống trải hiện đầy vang vọng của cô.

Sau một lúc lâu, Quyền Hạo vội vàng thở hỗn hển, tay che ngực vô lực rũ xuống.

Ba năm, cô vẫn coi anh là người xa lạ.

Mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ của Quyền Hạo, trước mặt cô đột nhiên có một người đứng.

Nhìn tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu đưa điện thoại trong tay, mặt không chút thay đổi nói, “Tiểu thư, điện thoại của phu nhân.”

Lâm Hi chân chừ một chút, vẫn nghe điện thoại, “Dì, thế như thế, dì có chuyện gì không?” Từ trước đến giờ cô đều không thích điện thoại của Phó Trường Thanh.

“Hi nhi, trưa mai nhớ cùng Quyền Hạo trở lại ăn cơm” Ở trong lòng Phó Trường Thanh, Lâm Hi đã là bà xã của con trai bà.

“Vâng, không có việc gì con cúp đây, hẹn gặp lại.” Không để lại cơ hội cho Phó Trường Thanh nhiều lời mấy câu, Lâm Hi liền cúp điện thoại.

Cầm lại điện thoại, Trần Tiêu thẳng tắp lưng, vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu thư, tôi có việc nói với cô.”

“Có gì cứ nói.” Lâm Hi thuận tay đóng cửa phòng ngủ của Quyền Hạo, cửa phòng ngăn cách bọn họ, giống như bọn họ đang ở hai thế giới.

“Tiểu thư, nói lời trong lòng, thiếu gia đối xử với ngài như thế nào?”

Vấn đề này, Lâm Hi rất kinh ngạc, do dự một chút, cô chậm rãi nói, “Được cho là tốt.” Dieffenbach lee quỳ đôn

“So sánh giữa cuộc sống bây giờ và cuộc sống trước kia, ngài thích bây giờ hay là trước kia?”

“Trước kia.” Lâm Hi ngay cả suy nghĩ cũng miễn, trực tiếp trả lời.

“Trước kia ngài chỉ là một ăn xin nhỏ, hiện giờ ngài là nhị tiểu thư nhà họ Quyền cao cao tại thượng, ăn, mặc, đi, ở không có chỗ nào không phải là tốt nhất, xin hỏi ngài tại sao lại thích cuộc sống trước kia?”

“Trần Tiêu, anh nghĩ cái gì thì nói thẳng, tôi không thích vòng vo tam quốc.” Bình thường Lâm Hi đều gọi là quản gia, bây giờ cô không muốn trả lời vấn đề của Trần Tiêu, anh càng quanh co lòng vòng cô càng không thích.

“Tiểu thư, mặc dù ngài có thể có cuộc sống hậu đãi như bây giờ, tất cả đều là thiếu gia mang đến, một khi thiếu gia không có ở bên cạnh cô, ngài cảm thấy ngài sẽ trải qua cuộc sống như thế nào?” Trần Tiêu hoàn toàn không thấy Lâm Hi không kiên nhẫn, tiếp tục đưa ra câu hỏi của anh.

“Ý của anh là, rời xa Quyền Hạo tôi cái gì cũng không có đúng không?” Lâm Hi nghe ra hàm ý trong lời nói của Trần Tiêu, cô cũng không giận, ngược lại nở nụ cười, nụ cười này cực kỳ thấm vào người.

“Tôi không có ý ngày, xin ngài đừng hiểu lầm. Tôi chỉ muốn nói, người phải biết tiếc phúc.”

“Tiếc phúc gì?” Lửa giận của Lâm Hi lập tức bị thiêu đốt, giọng nói hơi không tốt, cuối cùng cô đè ép lửa giận nơi đáy lòng, lạnh nhạt nói, “Nếu anh tiếp tục quanh co lòng vòng, xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện với anh, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Trần Tiêu cũng biết không thể tiếp tục nói như vậy nữa, anh cũng sợ tiểu thư nhà mình tức giận, “Tiểu thư, thiếu gia đối xử với ngài tốt như vậy, nhưng ngài đối xử với thiếu gia như thế, cậu ấy sẽ đau lòng khổ sở.” Tiểu thư nhà mình đối xử với thiếu gia như thế nào, anh đều nghe thấy, anh vì thiếu gia nhà mình mà cảm thấy không đáng.

“Như vậy xin hỏi, tôi nên đối xử với anh ta như thế nào?”

“Tôi thiếu không nên coi cậu ấy là người xa lạ.” Thái độ của tiểu thư nhà mình với thiếu gia, anh là người ngoài cuộc nhìn thấy rõ ràng.

“Tôi thích đối xử với người khác như thế nào, thì đối xử như vậy, còn anh nữa quản quá nhiều, làm xong chuyện thuộc bổn phận của anh là được.” Lâm Hi lạnh nhạt, trong mắt chợt lóe lên tức giận, “Tôi cảnh cáo anh một câu, chuyện của tôi không tới lượt anh hỏi.”

Nói xong, cô mở cửa phòng ngủ của mình, Trần Tiêu lại ngăn cản cô tiến vào, chắn trước mặt cô.

“Tiểu thư, thiếu gia đối xử với cô tốt như vậy, cô còn có chỗ nào không hài lòng?”

“Không phải là vấn đề tôi có hài lòng hay không, tôi đã nói bao nhiêu lần, tôi không thích cuộc sống như thế.” Vừa dứt lời, Lâm Hi không nén được lửa giận trong lòng, cô giận dữ dùng sức đẩy.

Sau khi Trần Tiêu ngã xuống đất, mắt trừng còn lớn hơn hạt đào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cố gắng đến gần

Editor: Puck

Trong phòng ăn nhà chính họ Quyền, bốn người dùng cơm trong yên tĩnh.

Không khí trầm muộn, Phó Trường Thanh cảm thấy là lạ, nhất là hơi thở trên người con trai nhỏ càng thêm cảm thấy kỳ quái.

Vẫn là ăn không nói, sau khi dùng cơm, tuy Phó Trường Thanh cảm thấy hai người con trai nhỏ và Lâm Hi nhất định có vấn đề, nhưng bà vẫn yên lặng ăn xong cơm.

“Hi nhi, con và Quyền Hạo giận đối sao?” Phó Trường Thanh đưa một ánh mắt để ông xã kêu con trai nhỏ đi, đợi bọn họ rời đi, bà lập tức đặt câu hỏi.

“Dì, dì nghĩ quá nhiều.” Lâm Hi lật xem báo, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Dì nghĩ quá nhiều! Vậy tại sao toàn bộ quá trình Quyền Hạo đều nghiêm mặt?” Phó Trường Thanh làm mẹ, dĩ nhiên cảm thấy con trai nhỏ đau lòng, trực giác nói cho bà biết, con trai đau lòng có xuất xứ từ Lâm Hi.

Lâm Hi buông tờ báo trong tay xuống, nhìn thẳng vào Phó Trường Thanh, “Con không biết, có lẽ anh ấy gặp phải chuyện gì phiền lòng.” Ai biết ai bị làm sao, tối hôm qua anh đã bắt đầu không nói với cô dù chỉ một câu.

“Hi nhi, con và Quyền Hạo ở dưới một hiên nhà, con không hề hiểu rõ chuyện của nó sao?” Từ rất sớm, Phó Trường Thanh đã phát hiện Lâm Hi đều cùng một thái độ, lạnh nhạt, không quan tâm với tất cả mọi người, nói dễ nghe, tính tình như vậy là lạnh nhạt, nói khó nghe, chính là ích kỷ.

“Dì, dì định nói gì?” Lâm Hi cau mày.

Gần đây, cho dù là Hoàng Bác, Mã Kiều Thần và Trần Tiêu, nói đến Quyền Hạo với cô đều có kiểu quanh co lòng vòng, diến dật da nẻ q u u ydo n

“Hi nhi, con cũng đã mười lăm tuổi rồi, rất nhiều chuyện con đều đã hiểu.” Chỉ cần là người trái đất đều có thể nhìn ra con trai nhỏ nhà bà đối xử khác biệt với Lâm Hi, sao Lâm Hi lại không nhìn ra đây? Vì chuyện này, Phó Trường Thanh càng gấp gấp hơn, Lâm Hi cũng đã mười lăm tuổi rồi, chính là độ tuổi mới biết yêu, nếu thích người đàn ông nào, đây chính là đã kích trí mạng với Quyền Hạo. Thân là mẹ, bà cũng cảm thấy gấp gấp vì con trai của mình.

Không được, người trong số mệnh của con trai bà sao có thể bị người khác cướp đi!

Hôm nay, bà phải đánh thức Lâm Hi mới được.

Lâm Hi cảm thấy kỳ quái khó hiểu, hơi qua loa, “Vâng, chỉ cần là thứ người nên biết con đều đã hiểu.”

“Hi nhi, con đã từng nghĩ tới tương lai của con chưa?”

“Đã nghĩ rồi.”

“Vậy tương lai con muốn sống cuộc sống như thế nào?”

“Dì, dì muốn nói gì?” Lâm Hi tự cảm thấy nguy hiểm, mặt đề phòng nhìn Phó Trường Thanh.

“Tương lai con muốn làm một người phụ nữ đằng sau lưng một người đàn ông thành công hay muốn làm một nữ cường nhân *?”

(*) Nữ cường nhân là cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

Lâm Hi nhất thời im lặng, qua một lúc lâu, cau mày chậm rãi nói ra, “Dì, dì định nói gì thì nói thẳng đi.”

Phó Trường Thanh thấy không dự được nói ra, thân thiết nắm tay phải của Lâm Hi không buông, “Hi nhi, khi đi lớn như con thì bắt đầu nói chuyện yêu đương với chú của con rồi. Con cũng đã mười lăm tuổi rồi, là một cô gái lớn, cũng nên tìm người yêu, quan tâm con nói chuyện tình yêu, chờ thêm mấy năm, tình cảm của hai đứa ổn định, thì kết hôn.” Trong lời nói của bà có cố ý kéo Quyền Hạo vào, chính là hy vọng Lâm Hi có thể nghe hiểu ám hiệu của bà. di3nd@nl3qu.yd0n

Lâm Hi rút tay phải của mình về, vốn không suy nghĩ theo hướng dẫn dắt của Phó Trường Thanh, “Mười năm sau con mới hai mươi lăm tuổi, vài năm sau mà kết hôn vẫn quá sớm với con.”

Phó Trường Thanh hơi thất vọng, trong lòng ghen đến không xong. Mười năm sau, con trai của bà cũng đã ba mươi lăm rồi! Bình thường nhìn Lâm Hi là một cô bé thông minh, sao hiện giờ nghe không hiểu trong lời của bà có ý gì chứ?!

“Dì, con phải lên lớp, con đi về trước đây.” Lâm Hi không muốn tiếp tục nói chuyện phiếm với Phó Trường Thanh, cô tìm một lý do thích đáng chuẩn bị rời đi. Cô vốn không phải là người nhà họ Quyền, đến nhà chính họ Quyền ăn cơm cảm thấy là lạ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Từ nhà chính ra ngoài, Lâm Hi ngồi lên xe Quyền Hạo.

Lúc này trong đầu Quyền Hạo đều là lời cha của anh nói, anh đã không nhớ rõ tất cả lời nói lạnh nhạt tối hôm qua của cô nữa, anh khẽ mỉm cười với cô.

Nụ cười này, khiến Lâm Hi kinh ngạc mấy giây.

Sáng nay còn lộ vẻ mặt đen với cô, hiện giờ lại lộ ra nụ cười, đây cũng quá kinh khủng!

Trên đường, tuy hai người không nói chuyện, nhưng không khí giữa bọn họ khá hơn nhiều.

“Hi nhi, buổi tối anh đến đón em, em chờ anh.” Khi tới cửa đại học B, Quyền Hạo dịu dàng dặn dò.

“Ừm.” Lâm Hi nhàn nhạt lên tiếng, cầm giỏ xách lên đi vào trong sân trường.

Nhìn theo bóng lưng của cô, trên mặt Quyền Hạo đều là nụ cười ấm áp, chấp nhất trong mắt càng rõ ràng rồi.

Lên một tiết ngoại ngữ, Lâm Hi cảm giác mệt chết được, mới vừa bước ra khỏi cổng trường, cô đã nhìn thấy một chiếc Lamborghini dừng dưới bóng cây. Tưởng là xe của vị công tử nào đó, cô cũng không chú ý tới người trong xe là Thẩm Cảnh Kỳ, cô còn phải đến một khu giảng đường cách đây một quãng lên lớp học, cũng không có hứng thú nhìn lâu chiếc Lamborghini. đi@en*dyan(lee^qu.donn)

“Lâm Hi.” Đợi một phút, Thẩm Cảnh Kỳ nhìn thấy Lâm Hi xuất hiện, trong lòng có kích động nho nhỏ, vội vàng bước từ trên xe xuống.

Tiếng kêu quen thuộc lại xa lạ vang lên, Lâm Hi quay đầu nhìn lại, thấy là Thẩm Cảnh Kỳ, trong lòng rất phức tạp.

Sao Thẩm Cảnh Kỳ lại xuất hiện ở đây? Nhìn dáng dấp anh ta giống như đặc biệt tới tìm cô.

Bất đắc dĩ dời tầm mắt, cô không có ý định để ý tới anh ta, tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Cảnh Kỳ thấy Lâm Hi vốn không có ý định để ý tới mình, anh nóng nảy, nhanh chóng đi tới trước mặt Lâm Hi, cản đường đi của cô.

“Lâm Hi.” Anh nở nụ cười tron bóng như ngọc, dịu dàng gọi tên cô. Vừa nhìn không thể nhận thấy một tia tình cảm ẩn sâu trong đáy mắt.

Lâm Hi không vui nhướn mi, định vòng qua Thẩm Cảnh Kỳ.

Thẩm Cảnh Kỳ nhanh hơn cô một bước, thân hình cao lớn vẫn ngăn cản đường đi của cô. Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào nụ cười quen thuộc lại xa lạ này, khoe môi anh không kiềm chế được nhếch lên, thân và tâm đều chiếm được vui vẻ, “Hi Nhi, em không muốn gặp anh sao?”

Lần nữa nghe được Thẩm Cảnh Kỳ gọi cô là Hi Nhi, suy nghĩ của Lâm Hi trôi trở lại mấy năm trước, không nói được trong lòng có tư vị gì, môi hồng mím thật chặt, cười nhạt một tiếng, “Thẩm Cảnh Kỳ, anh không cảm thấy anh rất khô hài sao? Anh và tôi cũng chỉ gặp mặt lần thứ tư, ba lần trước anh đều không cho tôi ấn tượng tốt, tại sao tôi phải muốn gặp lại anh?” Dừng một chút, cô tiếp tục lạnh lùng nói, “Còn nữa, tôi tên là Lâm Hi, không phải tên Hi Nhi gì kia.”

Lời nói làm người ta khó chịu như vậy, Thẩm Cảnh Kỳ không để ý chút nào, không biết là lưu luyến si mê hay hoài niệm nói, “Em thật sự rất giống cô ấy.”

Giống như cô ấy! Lâm Hi cười nhạt vài tiếng trong đáy lòng, khổ sở lan tràn từ trong lòng.

Vòng qua bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ, thân thể Lâm Hi không nhịn được khẽ run, nước mắt tràn đầy hốc mắt của cô, chỉ trong một thoáng, cô giống như lạc đường trong thế giới của cô.

“Lâm Hi, anh rất vui được biết em.”

Giọng nhạt mà vui sướng truyền tới bên tai cô, cô dùng sức ép nước mắt về, nghĩ cái gì cũng chưa từng xảy ra, “Tôi không có hứng.”

“Lâm Hi, chẳng lẽ em không tò mò em giống ai sao?” Thẩm Cảnh Kỳ đã cho rằng cô chính là Lâm Hi Nhi, mặc dù khuôn mặt khác nhau, nhưng hơi thở trên người cô giống Hi Nhi như đúc.

Lâm Hi cất bước chân, không để ý tới Thẩm Cảnh Kỳ ở sau lưng.

Hôm nay anh tới tìm Lâm Hi, chính là vì xác định xem cô rốt cuộc có phải là Hi Nhi hay không, sao có thể dễ dàng để cho cô rời khỏi tầm mắt của anh như vậy, một tay anh cầm cổ tay nhỏ bé của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Mang cô đi ngắm biển

Editor: Puck

Trong xe yên tĩnh, một hơi thở lạnh lẽo vòng quanh trên người Lâm Hi, từ đầu đến cuối cô đều không nói một câu, mím môi thật chặt, không vui mừng trên khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng rõ ràng.

Thẩm Cảnh Kỳ lái xe thình thoảng đảo mắt nhìn cô một cái, khóe môi nhếch lên treo nụ cười nhàn nhạt, trông mắt giống như ngôi sao sáng chói chứa đầy vui sướng, hơi nhún chân đạp chân ga, xe dùng tốc độ nhanh nhất vọt lên, anh nóng lòng mang cô tới đích đến.

Thấy càng lúc càng hoang vắng, Lâm Hi không vui nhíu mày, trái tim ảm áp như rơi vào trời đông giá rét, vô lực, lạnh lẽo đang xâm chiếm thân thể của cô, ký ức không tốt chọt lóe lên trong đầu, cả người cô như thể hít thở không thông, khó chịu khiến sắc mặt của cô nhanh chóng tái nhợt, môi không có màu máu khê hé mở, trông mắt sáng ngời có thần hiện đầy đen tối, không hề còn linh khí nữa.

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh định dẫn tôi đi đâu?” Đưa tay lên che chỗ tim, cô băng vào ý chí cường đại, đè tất cả khó chịu trong thân thể, linh khí trong mắt trở lại trong nháy mắt.

Khoảng cách đến đích đến càng lúc càng gần, Thẩm Cảnh Kỳ vui sướng, “Sẽ nhanh chóng đến.”

Trong xe lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, Lâm Hi phiền não vuốt ve mái tóc dài.

Anh kéo tay cô không chịu buông cô ra để cô rời đi, lại nhét cô vào trong xe, bảo muốn mang cô đến một nơi thần bí. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Thần kinh à! Khi cô là Lâm Hi Nhi, hành vi của anh nói còn nghe được, nhưng bây giờ cô là một người mới tinh, cô tên Lâm Hi, gặp mặt Thẩm Cảnh Kỳ mới được mấy lần, anh đối xử như vậy với cô, dùng ba chữ bệnh thần kinh để hình dung là quá thích hợp.

Mười lăm phút trôi qua, Lamborghini dừng lại bên biển rộng.

Khi nước biển xanh thăm chiếu vào tầm mắt cô thì cô lộ vẻ nghi ngờ nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

Thẩm Cảnh Kỳ cười thần bí, cũng không nói gì, động tác lưu loát xuống xe.

Lâm Hi thấy thế, cũng mở cửa xe.

Đứng trên đất cát xốp mềm, trông mắt cô nhìn ánh sáng vàng lóe sáng trên bờ cát, trong lòng hơi ê ẩm, khổ sở lan tràn trong miệng. Ngoài mặt cô không lộ bất kỳ suy nghĩ gì trong đáy lòng, rét lạnh trải rộng trong mắt, trong lúc bất chợt, cô rất muốn cười lạnh.

Gió biển thổi rối loạn mái tóc dài đen nhánh sáng bóng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hoàn mỹ không lộ vẻ gì, đôi mày thanh tú khê nhíu, giống như chấm chọc giống như không vui, trông mắt giống như trân châu tán ra đủ loại ánh sáng nhàn nhàn nhìn tất cả trước mắt.

Giờ khắc này, Thẩm Cảnh Kỳ mê hoặc.

Hi Nhi rất thích biển, mỗi một lần đến bờ biển đều rất vui vẻ, vui vẻ đến mặt mày cong cong, hoàn toàn như một đứa nhỏ đáng yêu chân không đi tới đi lui trên bờ cát.

Nhưng Lâm Hi thấy biển, lại không hề có phản ứng gì, kết quả như thế ngoài dự đoán của anh.

Cô trầm tĩnh đến đáng sợ, một đôi tròng mắt sáng ngời giống như nhìn thấu tất cả.

Hi Nhi chưa bao giờ có đáng yêu như vậy, Hi Nhi từng nói, cho dù năng lực nguy trang của cô có khá hơn, chỉ cần ở trước mặt anh hoặc bên cạnh biển rộng, cô đều sẽ tháo xuống tất cả nguy trang, làm bản thân chân thực nhất. dfienddn lieqiudoon

Lòng đang không ngừng trầm xuống trong bóng tối, vẻ ảm hiem thâm trầm trên gương mặt tuấn tú của Thẩm Cảnh Kỳ giống như mây đen trước mưa to gió lớn. Hai tay vô lực thông xuống, trong phút chốc, anh cảm thấy mình rất buồn cười, khóe môi hoàn mỹ tự giễu nhếch lên, khóe mắt ứa ra nước mắt, cổ họng nghẹn ngào, khổ sở thấm ướt tim anh.

Hai người sóng vai đứng, Lâm Hi nhìn thẳng biển rộng xanh thăm trước mặt, gió đập vào trên mặt, cảm giác không rét lạnh hơi thoải mái.

Bầu trời xanh thăm, nước biển xanh thăm, hải âu bay lượn trên không trung, ánh mặt trời ảm áp, tạo thành một bức tranh cực đẹp. Mỗi khi thấy biển, tâm tình của cô cũng tốt đến khó hiểu, hôm nay nhìn lại, tâm tình của cô lại không tốt, ngược lại chán ghét.

“Thẩm Cảnh Kỳ, biển lớn này không phải là địa phương thần bí mà anh nói chứ?” Cô không hề cho Thẩm Cảnh Kỳ mặt mũi, giọng hoàn toàn giấu cợt

nói ra.

Thẩm Cảnh Kỳ nở nụ cười mê người, nghiêm túc quan sát biến hóa ánh mắt của Lâm Hi, chỉ tiếc nhìn thật lâu, trong mắt Lâm Hi vẫn là lạnh nhạt, “Lâm Hi, em không cảm thấy biển rất đẹp sao?”

“Đẹp hay không đẹp, có liên quan gì đến tôi đâu?” Lâm Hi lạnh nhạt nói.

“Em thích biển không?”

“Không thích.”

“Vậy còn bờ cát?”

“Anh hỏi nhiều vậy làm gì?” Lần này, Lâm Hi hỏi ngược lại.

“Chỉ vì muốn hiểu biết thêm về em.” Mày rậm khẽ nhếch lên, trông mắt hẹp dài mê người viết đầy quyến rũ, Thẩm Cảnh Kỳ khôi phục dáng vẻ ôn tồn nho nhã thường ngày.

“Tôi không cảm thấy một người đàn ông gần ba mươi tuổi hiểu biết tôi sẽ là chuyện tốt gì.” Giọng Lâm Hi trở nên sắc bén trong nháy mắt, “Thẩm Cảnh Kỳ, có bệnh nhớ đi điều trị.”

Thẩm Cảnh Kỳ đột nhiên không nghiêm chỉnh, trên mặt hiện lên nụ cười bất cần đời, “Lâm Hi, nhìn về ngoài, em thật sự giống như một cô bé mười lăm tuổi, nhưng sau khi chung đụng với em, sao anh có cảm giác em giống như cô gái hai mươi mấy tuổi vậy?” Đây không phải là ảo giác, là cảm giác rất chân thật.

Trông mắt sắc bén của Lâm Hi trọn tròng, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, “Nhàm chán.” die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

“Thân là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, lại không phải họ Quyền, cha mẹ của em cũng không phải là người nhà họ Quyền, em chỉ được Quyền Hạo mang vào nhà họ Quyền làm nhị tiểu thư, thân phận như vậy em thật sự có thể tiếp nhận.”

“Tôi nhận hay không nhận là chuyện của tôi.” Cô cười lạnh nơi đáy lòng, thật đúng là tác phong quen thuộc, gập mặt đã tra rõ gốc tích nhà người ta, “Anh đã điều tra tôi, sao lại không điều tra kỹ một chút.”

“Có được quyền lực tối cao, khó trách tuổi còn nhỏ em đã có thể tiếp nhận thân phận nhị tiểu thư nhà họ Quyền, đổi thành người khác được Quyền Hạo chăm sóc đặc biệt như vậy, nhất định sẽ cố gắng leo lên giường của Quyền Hạo, để bảo đảm vinh hoa cả đời.” Thẩm Cảnh Kỳ không có ý tứ đùa giỡn, giọng rất nghiêm túc nói.

“Xin hỏi có phải anh đang ám chỉ tôi cố gắng leo lên giường của Quyền Hạo không?”

“Em định leo lên, đó cũng là một chuyện rất dễ dàng, vì vinh hoa cả đời em phải leo lên giường của anh ta sao?” Ngày hôm qua vừa nhìn thấy Quyền Hạo, ánh mắt anh ta nhìn Lâm Hi và nhìn anh có sự khác biệt rõ ràng.

Lâm Hi gior tay lên, cẩn thận ngắm nghía bàn tay mình, “Anh nên thấy may mắn là tâm tình hôm nay của tôi không tệ.”

Động tác của cô, anh trở nên kích động, mới vừa rồi lòng nhận định cô là Hi Nhi của anh đã dao động, nhưng bây giờ vô cùng kiên định, “Lâm Hi, em cũng đừng giả bộ nữa, em chính là Hi Nhi.” Chỉ có Hi Nhi trước khi tức giận mới có thể như vậy.

Lâm Hi cười lạnh một trận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Coi như Hi Nhi mà anh biết có đáng về rất giống tôi, nhưng tôi không phải là cô ấy.”

“Thân thể có thể thay đổi, nhưng linh hồn không đổi, em chính là Hi Nhi.”

Đối với Thẩm Cảnh Kỳ vẫn cứ khẳng định một mực chắc chắn cô chính là Lâm Hi Nhi, Lâm Hi nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh ta, tầm mắt đối diện với hai mắt của anh ta, lạnh lùng như băng nói, “Anh điếc hay mù? Tôi nói tôi không phải là Hi Nhi, lần sau nếu anh lại xuất hiện trước mặt tôi, đừng trách tôi không khách khí.” Dứt lời, tay vuốt gương mặt anh ta dùng sức đẩy, đẩy nghiêng mặt anh ta sang phải.

Thẩm Cảnh Kỳ nắm thật chặt tay của cô, thân thể kích động cũng run rẩy, mặt tỏ vẻ cầu xin, “Hi Nhi, đừng như vậy.”

Lâm Hi giống như vứt bỏ vật bất hủ tay Thẩm Cảnh Kỳ ra, “Thật khô hạn.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bệnh thần kinh đi

Editor: Puck -

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng cao nhất tòa nhà Lĩnh Lâm, trên bàn làm việc của Quyền Hạo đặt một chiếc đồng hồ để bàn không tương xứng với bố trí ở đây, thấy kim chỉ giờ chỉ vào mười một giờ thì anh cảm áo khoác ở trên ghế lên mặc lên người, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến cửa đại học B, Quyền Hạo không bị ngăn cản trực tiếp lái xe tiến vào.

Đại khái đợi mười phút không thấy bóng dáng của cô, anh cầm điện thoại gọi số của cô, giọng nói ngọt ngào không ngừng nói cho anh biết, cô không nhận điện thoại của anh.

Tìm thất lại, hai mắt trầm tĩnh giống như tĩnh mạch trầm xuống, anh lẳng lặng nhìn mặt đất, dự cảm xấu xông lên đầu.

“Điều tra một chút coi Hi nhi ở đâu?” Nghe âm thanh nhắc nhở vô số lần, Quyền Hạo vẫn gọi điện thoại cho Trần Tiêu, để cho cậu ta đi điều tra.

Vì thay đổi tình hình sống chung giữa anh và cô, bên cạnh cô cũng không xuất hiện ám vệ nữa, nếu muốn tìm được cô, hiện giờ chỉ có thể dựa vào điều tra.

Trần Tiêu nhận được điện thoại của thiếu gia nhà mình, vô lực thở dài một hơi, chấp nhận đi điều tra.

“Bây giờ tiểu thư đang ở bên bờ biển cùng Thẩm Cảnh Kỳ.” Lời của Trần Tiêu hết lần này đến lần khác vang lên trong đầu anh, sắc mặt hơi trắng bệch, dưới chân càng dùng sức đạp chân ga, chiếc Bentley màu đen dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi. di3n~d@n`l3q21y"d0n

Cùng lúc đó, Lâm Hi tỏ vẻ châm chọc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Anh nói tôi là Hi Nhi, như vậy anh có chứng cứ gì?” Lâm Hi Nhi đã sớm chết rồi, bây giờ cô là Lâm Hi.

Thẩm Cảnh Kỳ nóng lòng kiểm chứng, dùng sức lôi kéo cổ tay Lâm Hi, chết cũng không buông cô ra, “Thân thể có thể bị phá hủy, nhưng linh hồn không thay đổi, trên thế giới này rất nhiều người có bề ngoài tương tự, nhưng linh hồn không cách nào lẫn lộn.” Anh giống như người chết đuối, kéo lại Lâm Hi giống như bắt được cây cỏ cứu mạng.

“Logic gì vậy?” Lâm Hi rất muốn bỏ lại Thẩm Cảnh Kỳ, nhưng không cách nào bỏ lại được, cô cắn răng cảm tức nhìn anh ta nói, “Thẩm Cảnh Kỳ, nếu anh không buông tay, vậy đừng trách tôi không khách khí.”

“Hi Nhi, đừng như vậy, anh sẽ đau lòng.” Một tay khác trống không của Thẩm Cảnh Kỳ nắm chặt chỗ tim, giọng run rẩy kèm theo đau thương phát ra.

Về đau thương trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ không hề cảm động được Lâm Hi, cô chỉ cảm thấy chán ghét.

Người đối trá tới cực điểm, hiện giờ còn nói với cô sẽ đau lòng, thật đúng là chuyện cười.

Cổ tay trái bị anh ta túm, tay phải còn tự do, Lâm Hi nâng tay phải lên, nhắm ngay vào má trái Thẩm Cảnh Kỳ hung hăng tát một phát, năm đầu ngón tay hiện lên.

“Tôi nói, có bệnh nhớ đi điều trị, tôi không phải là Hi Nhi gì đó.” Nếu đổi lại là Lâm Hi năm năm trước, tất nhiên không nỡ tổn thương anh ta một chút xíu, Lâm Hi năm năm sau lại không có tư tưởng này, người cô chán ghét nhất định bị đánh vĩnh viễn vào danh sách đen, vĩnh viễn không có cơ hội tẩy trắng.

Thẩm Cảnh Kỳ bị đánh bạt tai, hơi ngẩn ra, cảm giác nóng bỏng trên mặt đang nhắc nhở anh, anh bị Hi nhi đánh. Chưa được bao lâu, anh đại thiếu gia nhà họ Thẩm quyền lớn nắm giữ sống chết, nhưng lại bị người đánh. Lòng kiên định cho rằng cô là Hi Nhi dao động, nếu là Hi Nhi, nhất định không nỡ đối xử với anh như vậy, gương mặt ngọt ngào làm cho người ta hải lòng của cô vĩnh viễn đều cười híp mắt với anh.

Thừa dịp Thẩm Cảnh Kỳ ngây người, Lâm Hi rút cổ tay của mình về.

“Hi Nhi.” Trong mắt Thẩm Cảnh Kỳ hàm chứa vẻ quyến luyến và không dám tin, giọng hơi run run. Lâm Hi trước mắt toàn thân cũng tản ra hơi thở lạnh lùng, thật sự là Hi Nhi của anh sao? dieendaanleequydomn

“Lặp lại một lần nữa, tôi tên là Lâm hi, không phải là Hi Nhi gì đó.” Lâm Hi không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa. Không có không nỡ được, những hình ảnh kỷ niệm tốt đẹp trong lòng kia trong nháy mắt bị bóng đen tiêu diệt, quá khứ không thể trở về nữa rồi, cô là Lâm Hi, Lâm Hi sống lại, không hề có liên quan gì với Thẩm Cảnh Kỳ.

Chiếc Bentley màu đen dùng bên cạnh chiếc Lamborghini, Quyền Hạo bên trong xe nhìn chăm chú vào bờ biển, đôi tay nắm thật chặt thành quyền, xương đều đang vang lên răng rắc, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Thẩm Cảnh Kỳ!

Bọn họ tại sao lại ở cạnh nhau? Hai người đang nói cái gì?

Anh rất muốn đi nhanh tới trước mặt hai người, muốn rõ ràng quan hệ giữa hai người là như thế nào?

Giống như đã dùng hết hơi sức trên người, một lúc sau, anh mới xuống xe.

Khóe mắt Lâm Hi, khi Quyền Hạo xuống xe, đã nhìn thấy anh.

Liếc nhìn Thảm Cảnh Kỳ đang rơi vào giữa ranh giới khổ sở, Lâm Hi đi về phía Quyền Hạo.

“Hi nhi.” Cô đang đi tới phía anh, đau đớn trên người anh giảm bớt một chút.

“Hi Nhi.” Ở sau lưng Lâm Hi, ánh mắt sắc bén của Thảm Cảnh Kỳ nhìn Quyền Hạo, âm thanh ẩn chứa quyền uy nói.

Trước sau đều có người gọi cô, một vô cảm thậm chí chứa hơi chán ghét, còn một chán ghét đến ghét bỏ, so sánh trước sau, Lâm Hi rất tự nhiên lựa chọn đáp lại Quyền Hạo, “Sao anh lại đến đây?”

“Anh tới đón em” Khăn quàng cổ trên cổ cô đã không thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió biển thổi đến ửng đỏ nhìn thấy mà trong lòng anh đau đớn một trận, anh cởi khăn quàng cổ xuống, quàng trên cổ cô, tiện thể chỉnh lại mái tóc xốc xếch cho cô. die~nd a4nle^q u21ydo^nd

Hình ảnh hai người thân mật như thế, đau nhói cặp mắt Thảm Cảnh Kỳ.

“Nơi này gió lớn, chúng ta trở về thôi.” Quyền Hạo thuận thực ôm lấy cô lên xe, sẵn sóc tinh tế thắt dây an toàn cho cô.

“Hi nhi, em muốn về nhà ăn cơm hay muốn ra ngoài ăn cơm?” Anh đã rất hiểu biết cô, nhìn thấy không vui mừng trong mắt cô, anh sợ hãi nhìn chân tình một chút cũng không nhìn thấy, tảng đá lớn trong lòng anh hơi hạ xuống một chút.

“Ăn lẩu đi.” Anh không nói tới Thảm Cảnh Kỳ, cô cần gì phải nói.

Trong quán lẩu, Quyền Hạo luôn vội vàng nhúng đồ ăn và gấp thức ăn, Lâm Hi thoải mái yên tâm hưởng thụ hành động chăm sóc của anh với cô.

Không khí yên tĩnh giữa hai người kéo dài hồi lâu, nghi vấn trong lòng Quyền Hạo cũng không cách nào giải quyết, “Hi nhi, em và Thảm Cảnh Kỳ quen biết như thế nào?” Thật ra thì với quyền thế nhà họ Quyền, nếu muốn tra rõ mọi chuyện về một người là chuyện không thể đơn giản hơn, nhưng hôm nay anh rõ ràng biết được địa vị của anh ở trong lòng Lâm Hi chính là khá hơn một chút so với người xa lạ, đề phòng ấn tượng của cô về anh trở nên xấu, anh không dám đi điều tra.

Uống xong một ngụm nước chanh, Lâm Hi cầm khăn ăn lên lau khóe môi, “Biết khi ở Úc Thành.” Để khăn ăn xuống, cô chớp mắt, cô giống như nghĩ đến điều gì, nghiêm túc đề nghị, “Nhưng mà anh ta chính là có tiền sử bệnh thần kinh, anh muốn biết anh ta là ai, anh kêu người đi điều tra đi.” Cô dám cam đoan, Quyền Hạo đi thăm dò bối cảnh của Thảm Cảnh Kỳ nhất định sẽ bị sợ giật mình.

Nói xong, cô bị chính mình chọc cười, khuôn mặt cứng ngắc cả buổi cũng nở rộ nụ cười.

“Quan hệ của Hi nhi và anh ta là như thế nào?” Không có ý tứ gì khác, cô chỉ cười nhạt một tiếng, nhưng chính bởi vì nụ cười này của cô, lo lắng của anh bị kéo lên.

“Hỏi cái này làm gì?” Lập tức ngừng cười, Lâm Hi hỏi ngược lại.

“Chỉ muốn hiểu rõ em thêm.” Cô rất ghét người khác hỏi cô quá nhiều chuyện, biết rõ điểm này, Quyền Hạo cũng không có ý định hỏi tới. Nếu Hi nhi đã nói, nếu anh muốn biết thì đi điều tra, vậy anh phải đi điều tra.

“Tôi và anh ta chỉ là quan hệ người xa lạ mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Cô chăm sóc anh

Editor: Puck -

Ăn xong lẩu, hai người đi khắp nơi, đại khái sáu giờ tối mới trở về.

Vừa bước chân vào cửa nhà họ Quyền, Lâm Hi liền chú ý đến Quyền Hạo không thích hợp, thấy bước chân của anh không ổn định, mảy nhíu lại, giống như nhăn nhó đau đớn không lồ.

“Anh làm sao vậy?”

Trong xương cũng đau mờ mờ ảo ảo, mười ngón tay lộ rõ khớp xương của Quyền Hạo nắm thật chặt, trên trán lã ra mồ hôi lạnh, “Hi nhi, em đi vào trước, anh còn có việc ra ngoài một chuyến.”

Hình ảnh một năm trước hiện lên trước mắt, một tay Lâm Hi nắm lấy cổ tay Quyền Hạo, “Anh bị bệnh gì sao?” Một khi phát tác, có phải giống như một năm trước điên cuồng tự làm khổ không?

Cô chạm tới, đau đớn của anh giảm bớt một chút, tuy nhiên vẫn rất đau.

Hầu kết dao động, anh khó khăn nói, “Anh không có bệnh.”

“Quản gia.” Dáng vẻ khổ sở mờ mờ của anh, khiến cho cô sinh nghi.

Trần Tiêu đã sớm chờ đợi ở bên cạnh, nghe vậy, lập tức xuất hiện trước mặt hai người, “Tiểu thư, xin hỏi có dặn dò gì?”

“Kêu bác sỹ tới đây.” Lâm Hi nắm chặt cổ tay Quyền Hạo, không để cho anh rời đi.

Trần Tiêu tỏ vẻ cứng ngắc, gần như hóa đá. Vấn đề của thiếu gia không phải cứ gọi bác sỹ tới là có thể giải quyết, nếu như cố gắng phải tìm bác sỹ, vậy tiểu thư chính là người tốt nhất làm bác sỹ.

Quyền Hạo đã đau đến cực hạn, muốn nhanh chóng rời đi, không muốn để cho một mặt nhếch nhác của mình hiện ra trước mặt cô, nhưng cô giữ cổ tay của anh, anh không nỡ làm tổn thương cô, chỉ đành phải cố nén cảm giác đau đớn. die ernd kdan/le eequhyd onnn

“Không cần gọi bác sỹ tới đây.” Mối mong bị anh cản đến lộ ra tia máu, Quyền Hạo khổ sở nói.

“Anh có bệnh gì khó mở miệng sao?” Đại thiếu gia nhà họ Quyền luôn luôn kiêu căng, chẳng lẽ thật sự có bệnh gì? Trong lòng Lâm Hi len lén nghĩ bát quái.

“Không có.” Về điểm này, Quyền Hạo kiên quyết phù nhận.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Trần Tiêu thận trọng mở miệng.

“Đi tìm thuốc giảm đau thôi.”

“Dạ, tiểu thư.” Trước khi Trần Tiêu đi tìm thuốc, ánh mắt tràn đầy đồng tình liếc nhìn thiếu gia nhà mình. Xem ra tối nay thiếu gia không thể rời đi rồi, trong ba năm qua, vào mỗi đêm trăng tròn, thiếu gia phải đi nơi khác vượt qua nỗi khổ sở không chỗ nào phát tiết, thiếu gia làm như vậy, vì chính là không muốn để cho tiểu thư biết.

“Tôi đỡ anh lên lầu thôi.” Lời không cho từ chối vừa dứt, Lâm Hi liền đỡ Quyền Hạo lên lầu.

Chớp mũi truyền đến hương vị ngọt ngào của cô, ý chí của anh dần dần tan ra sụp đổ, món tay hung hăng cắm vào trong lòng bàn tay, máu tươi chảy ra ngoài, đau đớn kích thích thần kinh của anh.

Đỡ Quyền Hạo lên lầu, cô vén chăn trên giường lên, để cho anh ngồi xuống.

Lâm Hi nhận lấy thuốc trong tay Trần Tiêu, “Uống vào sẽ khá hơn một chút.”

Thuốc giảm đau chỉ có thể hóa giải một chút đau đớn, không cách nào giải quyết tận gốc cơn đau của anh.

Quyền Hạo ngược mắt nhìn cô, cơ thể hơi run rẩy, đôi tay giống như co rút nhận lấy ly nước.

Lâm Hi vén tóc dài, đi ra ngoài cửa, sau khi đóng cửa, cảm khê nâng lên ý bảo Trần Tiêu có thể nói.

Trần Tiêu tăng thêm can đảm, để tránh sẽ có cảnh tượng như mấy ngày trước, anh sớm chuẩn bị tư thế chạy trốn, “Tiểu thư, tối nay ngài có thể ở bên cạnh thiếu gia một đêm không?”

“Cái gì? Bên cạnh một đêm? Có ý tứ gì?” Lâm Hi lộ vẻ không hiểu, “Nói rõ một chút.” dfienddn liequidoon

“Tiểu thư, ngài xem thiếu gia đã khó chịu đến mức nào rồi, chẳng lẽ ngài không thể chăm sóc thiếu gia một đêm sao?” Trần Tiêu lấy dũng khí, bước chân ra, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Suy tính hồi lâu, Lâm Hi rất khó hiểu nhũn mảy một cái, “Anh ta rốt cuộc bị bệnh gì vậy?”

“Ngài coi như thiếu gia bị bệnh thôi.” Dứt lời, Trần Tiêu chuẩn bị chuồn mất.

Quay đầu lại nhìn cửa, cô không muốn tiến vào nữa, có thể do nghĩ đến dù sao Quyền Hạo cũng là cái máy rút tiền của cô, dáng vẻ khó chịu của anh lác lác trước mặt cô, cộng thêm cảnh tượng kinh khủng đã thấy vào một năm trước đó, mím môi đẩy cửa vào.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, phòng ngủ gọn gàng sạch sẽ trở nên hỗn độn, Quyền Hạo ngồi xổm trên mặt đất khổ sở thờ hồn hèn, nhìn anh trở nên giống như một đầu thú bị thương, chính vào lúc này gặm nhẹ đã tiêu hao hết hơi sức anh có, đau đớn hành hạ trời sinh khiến cho mặt mũi anh trở nên dữ tợn.

Đây là bệnh gì? Lâm Hi rất buồn bực nghĩ.

Cô đi tới trước mặt anh, học anh ngồi xổm xuống, “Anh còn tốt chứ?”

Không tốt, không tốt chút nào.

Quyền Hạo duỗi hai tay ra, hung hăng ôm lấy cô.

Tiếng thở dốc của anh thật dồn dập, Lâm Hi bị ôm chặt ngồi sững trên đất, “Rất khó chịu sao?”

“Hi nhi, anh rất khó chịu.” Anh như đứa con nít đang làm nũng, trong tiếng nói ẩn chứa đau đớn nồng đậm, anh như không muốn xa rời cọ cọ trên cổ cô. Ở bên cạnh cô ba năm, đau đớn đêm trắng tròn dần giảm bớt, nhưng đau này vẫn có thể đoạt mất tâm trí người.

Ấn tượng đầu tiên anh cho cô, là lạnh lùng, cao quý, chung sống ba năm, cô cảm thấy anh và người bình thường không có gì khác biệt, dĩ nhiên vẫn có sự khác biệt về chất với người bình thường. Trong ba năm này, cô chỉ nhìn thấy đáng về anh mất không thể tự làm khổ mình một lần, mà đêm nay là lần thứ hai cô nhìn thấy đáng về y hệt đứa nhỏ của anh.

Nhiệt độ nóng bỏng tuy làm cho cô khó chịu, đối mặt với Quyền Hạo yếu ớt như thế, cô cũng không tuyệt tình đến đẩy anh ra, đôi tay vòng ra sau lưng anh, vỗ nhẹ lên lưng anh.

Anh si mê ám áp trong ngực cô, còn cô thì trần đầy lòng nghi vấn.

Hai người không biết duy trì tư thế này bao lâu, đôi tay của cô đã sắp tê dại rồi.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, vàng hào quang nhu hòa sáng rọi làm đẹp phòng ngủ, cảnh hai người ám áp lại tươi đẹp đang ôm nhau, cái gọi là ngày tốt cảnh đẹp chính là hình dung cảnh hiện tại, đột nhiên Lâm Hi phá phong cảnh nói một câu, “Anh đây rốt cuộc là bị bệnh gì?”

Khi Quyền Hạo đang mê muội trong cái ôm ám áp trong ngực này thì giọng nói thanh thúy của cô vang lên bên tai anh. Thân thể tuy đau đớn, nhưng trong lòng trống không và trống rỗng sớm được nhiệt độ của cô lấp đầy, khoe môi anh hơi vênh lên, “Anh không có bệnh.” Cho dù anh có bệnh, có thể điều trị cho anh, chỉ có một mình cô.

“Anh chắc chắn chứ?” Nói xong, Lâm Hi nói lòng tay, định đẩy anh ra.

Quyền Hạo vòng tay thật chặt quanh eo cô, không cho cô có bất cứ cơ hội nào đẩy anh ra, tham lam hít lấy hương vị ngọt ngào trên người cô.

Ôm cũng đã ôm lâu như vậy, nhìn anh xem ra không có chuyện gì rồi, cô cũng mệt mỏi. [die,n; da.nlze.qu;ydo/mn](#)

Cho dù cô đẩy anh như thế nào, anh chính là không nhúc nhích, giống như bạch tuộc dính vào trên người cô.

“Anh đã không sao rồi, buông tôi ra.” Cô mặt đối mặt với anh, thở ra khí nóng phun lên mặt anh. Tròng mắt thâm thúy như biển rộng vô tận, giờ phút này tập trung nhìn cô, có một sức quyến rũ khó tả.

“Em tức giận sao?” Nghe được không kiên nhẫn trong giọng nói của cô.

“Nếu không buông ra thật sự sẽ tức giận.”

“Được, anh thả em ra.” Anh nói được làm được, đôi tay ngay sau đó rời khỏi người cô.

Rốt cuộc đã có thể đứng lên, xương cốt của cô đều đã tê dại chết được, đập đập bả vai eo đau nhức, một giây kế tiếp, cô đã thấy hai mắt Quyền Hạo đỏ ngầu, đáng về này của anh giống như triệu chứng trước khi điên cuồng.

Không suy nghĩ nhiều, cô vội vàng đè anh trên giường, “Không phải anh mới vừa rất tốt sao?” Sao cô vừa mới buông anh ra trong nháy mắt, anh lại như vậy?

Trên người Quyền Hạo đắp chăn, nhưng đau đớn vẫn khiến cho anh muốn lăn lộn, anh cắn chặt môi.

Lâm Hi vừa nhìn như vậy, cũng biết tối nay cô nhất định phải chăm sóc Quyền Hạo rồi, cô nản lòng như trái khinh khí cầu hết khí thò ra một hơi. Không hề để ý cùng ngủ trên một cái giường với anh, mặc cho anh ôm cô.

Người nào đó thành công, mới vừa rồi còn khổ sở không chịu nổi, lúc này sắc mặt lập tức chuyển thành vui mừng.

Đã không phải là lần đầu tiên chung giường chung gối rồi, Lâm Hi cũng không thấy kỳ cục, chủ yếu là cô không muốn nghĩ sai.

Cô đây như xem theo ngủ sao?

Trước khi ngủ, cô cuối cùng nghĩ sai rồi.

Trăng tròn treo trên bầu trời, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi khắp mặt đất.

Giờ phút này trong nhà họ Quyền, một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ, khoe mỗi người đàn ông tươi cười, ôm trong ngực như ôm báu vật, không nỡ buông tay, cũng sẽ không buông tay. Còn cô gái thì trong mộng cũng mang theo vẻ không bình tĩnh, rất muốn giãy giụa, nhưng người đàn ông trong mộng sao lại cho cô có cơ hội này, hai tay vòng quanh eo cô dùng sức thêm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Nhị đại tập hợp

Editor: Puck

(*) nhị đại: Chỉ đời con cháu nhà làm quan hay nhà giàu có

Sáng sớm, Lâm Hi dụi mắt nhấp nhem buồn ngủ đi ra từ trong phòng ngủ của Quyền Hạo, Trần Tiêu đã sớm giả bộ làm bức tượng ở ngoài cửa, cặp mắt cười híp lại, đang chờ đợi tiểu thư nhà mình.

“Anh giả bộ tượng đá làm gì?” Sáng sớm thấy người thứ hai là Trần Tiêu, Lâm Hi che cái miệng nhỏ nhắn lười biếng ngáp.

“Tiểu thư, ngài muốn bữa ăn sáng kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây?” Mặt Trần Tiêu cũng lộ ra hơi thở vui sướng, trong lòng âm thầm cảm thấy vui mừng vì thiếu gia nhà mình.

“Không cần hỏi tôi chuyện nhỏ như vậy, anh cứ để người ta làm tùy tiện là được.” Cả đêm hôm qua bị Quyền Hạo ôm ngủ, định đổi tư thế cũng không được, khiến cho xương sống thất lưng cô đều đau.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu mặt mày hớn hở lên tiếng.

Lâm Hi cảm thấy anh ta thật khó hiểu, mặc dù Trần Tiêu không dám tỏ sắc mặt cho cô xem, nhưng mấy ngày nay cô có thể nghe ra được không vui trong giọng nói lạnh nhạt của anh ta, mà bây giờ cười đến vui vẻ với cô như vậy, làm cái gì?

Quyền Hạo cũng vừa mới rời giường, thân và lòng đều thỏa mãn, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc. Tầm mắt vừa rơi ra ngoài cửa, thấy cô đứng ở đó, cau mày như có điều gì không nghĩ ra.

Tim căng lên, ầm ập, anh đến gần cô, “Hi nhi, em đang nghĩ gì vậy?”

Sau lưng thỉnh thoảng vang lên giọng của Quyền Hạo, Lâm Hi suýt bị hù, nhếch mắt quét Quyền Hạo một vòng, “Không có gì.”

“Hi nhi, thật sự không đi cùng anh sao?” Quyền Hạo hết sức hiểu rõ hành trình của Lâm Hi, sau khi ăn điểm tâm xong, vẫn quán lấy Lâm Hi, muốn cùng đến Linh Lâm với cô.

“Đi làm việc của anh đi.” Giữa hai đầu chân mày của Lâm Hi mơ hồ hơi không nhận được, “Bây giờ là mấy giờ rồi, thân là tổng giám đốc anh còn không mang gương tốt.”

Không chịu nổi Quyền Hạo kêu cô đi Linh Lâm, nơi đó có gì hay để đi chứ?

“Anh còn không đi à?” Lâm Hi đi lên lầu, nghe được tiếng bước chân sau lưng, quay đầu nhìn lại là Quyền Hạo theo sát nhịp bước chân của cô, cô thật sự không biết nên nói gì với Quyền Hạo.

“Hi nhi, hôm nay em không lên lớp, coi như theo anh.” Quyền Hạo vẫn kiên trì ý tưởng ban đầu trong đầu anh, hiện giờ còn chưa tra ra Thẩm Cảnh Kỳ là người phương nào, ý thức nguy cơ của anh vẫn chưa xóa bỏ đi, anh muốn cô và anh 24h đều ở cùng nhau, trước khi cô chưa chân chính thuộc về anh thì quá trình này không thể xảy ra bất kỳ sự cố gì.

Lâm Hi hơi mím môi, thật sự định trợn trắng mắt, “Hôm nay tôi không lên lớp, nhưng tôi có hẹn.”

“Hẹn với ai vậy?” Giọng điệu mới vừa rồi còn ôn hòa, sau khi nghe cô nói có hẹn thì biến thành lạnh lùng, anh nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Bạn từ nhỏ của anh Mã Kiều Thần.” Trông trắng mắt Lâm Hi cũng muốn lật ra rồi, hơi không kiên nhẫn nói. Người quen biết trong ba năm qua, chỉ có Mã Kiều Thần ăn nhip với cô một chút.

Cảm xúc của Quyền Hạo rõ ràng xuống thấp rồi, trong mắt thoáng qua thất vọng rồi biến mất, hoàn toàn có thể nói lên suy nghĩ trong lòng anh, “Vậy em đi chơi vui vẻ.” dieendaanleequydonn

Trong lòng cô, có phải Mã Kiều Thần cũng quan trọng hơn anh không?

Vấn đề này vẫn quẩn quanh trong lòng Quyền Hạo.

“Anh nhanh đi làm việc đi, thời gian không còn sớm rồi.” Thấy đã mười giờ rồi, Lâm Hi không nhịn được thúc giục.

Trước khi đi, Quyền Hạo nhìn Lâm Hi nhiều thêm một lần, trong lòng không quá yên tâm để cho cô đi chơi. Rất muốn phái nhân viên bảo vệ đi theo sau lưng cô, nhưng suy tính đến cô sẽ tức giận, anh liền tiêu mất ý niệm này.

Đứng ở giữa cầu thang, nhìn chăm chú bóng lưng Quyền Hạo đi xa, Lâm Hi quét mắt nhìn Trần Tiêu đứng ở góc nào đó giả làm người tàng hình, trông mất linh khí đảo tròn, rất nhanh đi tới phòng thay quần áo của cô.

Quyền Hạo ra cửa còn chưa tới nửa giờ, Lâm Hi ăn mặc chỉnh tề xong đi theo ra cửa.

Trần Tiêu vốn đang khiển trách người giúp việc, vừa thấy tiểu thư nhà mình gần nấp gọn gàng chạy chiếc Ferrari từ nhà để xe ra ngoài, nhìn dáng dấp hình như chuẩn bị đi hẹn gặp, anh lập tức chạy như bay đến bên cạnh xe, “Tiểu thư, ngài chuẩn bị đi đâu?” Để phòng tiểu thư nhà mình lại vô cớ đi chơi đến quên trở lại như lần trước, lên tiếng hỏi cô đi đâu rất cần thiết, đến lúc đó tìm người cũng thuận lợi hơn chút.

Lấy mắt kính mát xuống, ý cười bên cánh môi Lâm Hi càng ngày càng đậm, cô tâm tình tốt không cảm thấy Trần Tiêu rất dài dòng, “Nhà riêng của Mã Kiều Thần.”

“Tiểu thư đến đó làm gì?” Mới vừa nói xong, Trần Tiêu muốn tát mình mấy cái bạt tai luôn, sao không điều chỉnh lại vấn đề mà nói ngay rồi. Thấy trong mắt tiểu thư nhà mình không có tức giận, anh cười nịnh hót, “Tôi nói, tiểu thư ngài đi chỗ Mã tiểu thư có việc gì sao?”

“Một đám nhị đại nhân rồi không có việc gì làm tụ tập một chỗ, anh nói còn có thể làm gì?”

Trần Tiêu hơi híp mắt lại, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy là như vậy, phối hợp gật đầu một cái, “Vậy khi nào ngài trở lại?” Nói lời này ra ngoài, anh định tiêu diệt mình, trong mắt tiểu thư mơ hồ có ngọn lửa, anh lập tức đổi lời, “Tôi nói, tối nay có cần chuẩn bị bữa tối cho ngài không?”

“Không cần.” Trả lời xong một vấn đề cuối cùng, Lâm Hi không thèm để ý tới Trần Tiêu nữa, dưới chân vừa dùng lực, liền rời khỏi nhà họ Quyền rồi.

Chiếc Ferrari đi xa, Trần Tiêu nhìn thấy mà đau thương.

Mã Kiều Thần hiện giờ đã là tổng giám đốc kiêm thành viên hội đồng quản trị vài công ty đưa ra thị trường, vòng giao thiệp rất rộng, gần như hạng người gì cũng có, chỉ có điều tại Thiên triều, người có tiền của kém người có quyền là sự thật làm bằng sắt, cho dù tài sản cá nhân của cô không nhiều, cũng không lên được bảng xếp hạng giàu có gì đó, nhưng bối cảnh con cháu cách mạng khiến cho cô có địa vị cực kỳ cao ở trong giới doanh nghiệp.

Hôm nay trong tư hợp viện tư nhân của cô tổ chức tụ hội, cái gọi là tụ hội, cũng chỉ là thù đoàn phát triển giao thiệp. Lâm Hi đến, cô vô cùng vui vẻ, ở trong vòng trọng tâm, người nào không biết, Lâm Hi chính là đại biểu cho Quyền thiếu, người cô thân cận, người khác cũng phải cho ba phần mặt mũi.

Nhìn người muôn hình muôn vẻ trong sân, khóe môi Lâm Hi nhếch lên một nụ cười.

“Lâm Hi, em cũng tới rồi.” Tiểu Thần đang cầm một ly rượu đỏ đi tới bên cạnh Lâm Hi.

“Chỉ ấy tổ chức tụ hội, tôi đương nhiên sẽ đến.” Mặt Lâm Hi cong cong, không có hơi thở không dễ thân cận như thường ngày.

“Lâm Hi.” Sau khi Lăng Linh thấy Lâm Hi xuất hiện, rất kinh ngạc. Bởi vì liên quan đến Lăng Thiên Thiên, hiện giờ thái độ của Lâm Hi với cô càng lúc càng nhạt, lại không tăng thêm quan hệ hữu nghị với Lâm Hi, chủ ý trong lòng cô vĩnh viễn sẽ không thể đạt thành.

Tuy nhà họ Lăng thất thế ở giới chính trị, nhưng ở trong giới kinh doanh vẫn có lực ảnh hưởng, Mã Kiều Thần làm người làm ăn, đương nhiên mời đại tiểu thư nhà họ Lăng.

Thấy Lăng Linh, Lâm Hi không mặn không nhạt ứng tiếng.

Theo Lâm Hi đến, những người trong sân quen biết cô cũng tới chào hỏi cô, rất nhanh, bên người cô có một đám đông vây quanh, được chú ý như trăng giữa ngàn sao.

Lăng Nhục Y đứng dưới cây liễu, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, môi đỏ mọng mím chặt, giống như không vui mừng. Nghĩ đến chị gái mình bị phê một đôi tay, trong lòng cô trào dâng ra ý hận không thể để cho người phát hiện, đôi tay dùng sức siết chặt, móng tay đẹp mắt bén nhọn cũng sắp đâm vào trong lòng bàn tay rồi, trên người tản ra vẻ tàn bạo.

Thẩm Cảnh Kỳ cũng đứng dưới cây liễu nhìn Lâm Hi, gương mặt đẹp trai được ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng, anh mặc âu phục màu trắng giống như thiên sứ trên trời hạ xuống. Thấy cô nâng lên khóe môi kèm theo vẻ không kiên nhẫn, anh cười khê, cảnh tượng không vui ngày hôm qua biến mất toàn bộ.

Khi Lâm Hi rời khỏi chỗ, anh chạm mặt đi tới, giọng nói trầm thấp mê người vang lên.

“Xin chào, anh là Thẩm Cảnh Kỳ, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị.”

Lời tác giả: Những ai ghét nữ chính, cứ thoải mái ghét ~

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Công khai biểu thị chủ quyền

Editor: Puck

Lâm Hi thấy khuôn mặt điển trai tắm đầy gió xuân này thì mắt cũng không hề chớp, ánh mắt lập tức dời đi, trực tiếp cất bước đi tới, dáng vẻ này hoàn toàn không nhìn tới Thẩm Cảnh Kỳ.

Nụ cười trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ cứng lại, thu lại vui sướng trong mắt, động tác đưa tay phải ra thu lại, anh xoay người nhìn Lâm Hi gấp thoáng qua anh, về mặt hơi cô đơn.

“Lâm Hi, Thẩm Cảnh Kỳ chào hỏi em, sao em không để ý đến anh ta?” Mã Kiều Thần trùng hợp nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái của hai người, Lâm Hi tỏ vẻ lạnh nhạt, cô nhìn cảm thấy kỳ quái.

“Tại sao phải để ý đến anh ta?” Khóe môi giễu cợt của Lâm Hi nhếch lên, lạnh lùng hỏi ngược lại. Cô không tìm được lý do để ý đến anh ta, cũng chỉ là người đã biến mất khỏi thế giới của cô, cô không cần thiết lại đi làm quen.

“Em và anh ta là lần đầu tiên gặp mặt sao?” Mã Kiều Thần nghiêm túc suy nghĩ về Thẩm Cảnh Kỳ. Anh ta là người làm ăn cô mới quen, tập đoàn Thẩm thị nổi lên trong năm năm gần đây, trong vòng năm năm ngắn ngủi, dưới kinh doanh của Thẩm Cảnh Kỳ, tập đoàn tư sản đã đạt trên năm mươi tỷ, doanh nghiệp mới nổi như vậy, có trợ giúp cho cô, cho nên cô mới mời anh ta tới đây tụ hội. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Lâm Hi và anh họ của em dĩ nhiên không phải gặp mặt lần đầu tiên.” Tiểu Thần ở bên cạnh, nghe đối thoại của hai người, thấy Lâm Hi không có ý trả lời Mã Kiều Thần, anh trả lời thay Lâm Hi.

Cái gì! Ngoài mặt Mã Kiều Thần giống như không có vẻ kinh ngạc đáng có, nhưng trong lòng lại hốt hoảng rồi, phải biết bình thường Quyền thiếu không cho phép sinh vật giống đực xuất hiện bên cạnh Lâm Hi, mà bởi vì quan hệ giữa Tiểu Thần với Lâm Hi không tệ, chiều cô được Lâm Hi mà Lâm Hi cũng cần bạn bè, Quyền thiếu mới không xuống tay với cậu ta, nhưng Thẩm Cảnh Kỳ này quen biết Lâm Hi như thế nào? Điều này có cần nói cho Quyền thiếu không? Quyền thiếu biết, sẽ diệt Thẩm Cảnh Kỳ sao?

Câu hỏi liên tiếp sinh ra trong đầu Mã Kiều Thần, nghĩ đến càng nhiều, cô càng rối rắm.

“Lâm Hi và anh họ cậu quen biết như thế nào?” Đuôi khóe mắt Mã Kiều Thần vẫn liếc nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Lâm Hi, lòng bà tám sinh ra, cô vẫn nói vấn đề này ra khỏi miệng.

“Chị Mã, có thể không bát quái như vậy không?” Tiểu Thần cười cười, từ chối trả lời.

“Mã Kiều Thần, có uống vẫn không ngăn được miệng của chị.” Chân dài của Lâm Hi khẽ dựa vào cạnh bàn, cô tùy ý cầm một ly sâm banh đưa tới bên môi Mã Kiều Thần, trong giọng nói mang theo vẻ ra lệnh không cho phép từ chối.

Ánh mắt vòng tới vòng lui trên người Thẩm Cảnh Kỳ và Lâm Hi, Mã Kiều Thần cảm sâm banh, hơi híp mắt lại, phát hiện một điểm cũng không thích hợp. Lâm Hi chán ghét Thẩm Cảnh Kỳ, tại sao ánh mắt Thẩm Cảnh Kỳ lại xen lẫn vẻ bi thương nhìn Lâm Hi? Có phải giữa hai người có gì đó không?

“Lâm Hi, em vẫn còn tức giận vì chuyện ngày hôm qua sao?” Sau một lúc lâu, Thẩm Cảnh Kỳ một lần nữa cất bước đi về phía bên cạnh Lâm Hi, bề ngoài ôn tồn nhô nhô giống như công tử tao nhã, khóe mắt hẹp dài quyền rũ khẽ nhếch lên, bi thương bị anh che giấu.

Lâm Hi không liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, ánh mắt rơi vào trên cây liễu, cô cảm thấy rất buồn cười, cười lạnh một tiếng, “Tôi có gì để tức giận?” Cô có gì để tức giận, bây giờ được Quyền Hạo che chở, áo cơm không lo, sống cuộc sống đầy đủ sung sướng, thỉnh thoảng bị hành động hơi quá đáng của Quyền Hạo chọc tức gần chết ra, cô sống rất tốt, rất muốn nhanh chóng quên bất cứ chuyện gì trước kia.

Tròng mắt sâu thẳm như biển của Thẩm Cảnh Kỳ nhìn chăm chú vào cô, mày rậm nhíu lại, đè nén đau thương dâng lên trong đáy lòng, như dao cắt là hình dung tốt nhất lúc này về anh. Cô không thừa nhận là Hi Nhi cũng không sao, chỉ cần anh nhận định là được rồi.

Mấp máy đôi môi, anh cười khẽ, “Xin lỗi, mấy lần trước là anh không đúng.” di lenda4nle3qu21ydo0n

Ở trong trí nhớ của cô, anh là một người không biết nói xin lỗi, bây giờ anh nói xin lỗi với cô. Nói không kinh ngạc, đó là giả. Có lẽ quá mức kinh ngạc, trong đôi mắt cô lộ ra vẻ khinh bỉ tiết lộ suy nghĩ của cô, bởi vì khinh bỉ nhếch đôi mày thanh tú, vẻ kiêu căng có thể thấy rõ ở trên trán.

“Xem ra hôm nay anh uống thuốc rồi.” Trầm mặc một lúc, sau đó cô nhàn nhạt châm chọc.

Tiểu Thần rơi vào tình trạng hóa đá, chớp mắt, không dám tin nhìn về mặt cười nhạt của anh họ mình, anh khẽ nhếch miệng, ngay sau đó nhúu chặt mày.

“Xét thấy mấy lần trước gặp mặt không vui, anh giới thiệu mình một chút.” Sự châm chọc của cô, Thẩm Cảnh Kỳ không hề bị ảnh hưởng chút nào, anh rất phong độ nở nụ cười, chìa tay phải ra, “Xin chào, anh tên Thẩm Cảnh Kỳ, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị.”

Rũ mí mắt xuống, nhìn tay trắng nõn tinh tế như tay con gái, Lâm Hi khẽ quay đầu, “Tôi thật sự không thích giả vờ giả vịt.” Cô không phải nữ sinh nhỏ mười sáu, mười tám tuổi, càng không phải lứa tuổi thích nằm mơ, tuổi tâm lý của cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, hoặc nói đúng ra cô vào mười năm trước, anh mỉm cười như vậy là nụ cười thiên sứ, mười năm sau bây giờ nhìn lại, cô cảm thấy ghê tởm.

Thẩm Cảnh Kỳ mỉm môi cười một tiếng, làm cho người ở đây nhìn không hiểu, tại sao bị châm chọc còn có thể bật cười?

Lâm Hi cầm một ly sâm banh, thần nhiên uống, Thẩm Cảnh Kỳ đứng ở bên cạnh cô, cô xem như không nhìn thấy, coi anh như không khí trong suốt, ánh mắt tập trung chăm chú nhìn cô không hề có chút ảnh hưởng nào với cô mà nói, trái tim không còn cảm giác đập điên cuồng như năm đó, tất cả lạnh nhạt yên tĩnh.

Trông mắt nhìn chăm chú vào cô, trong lòng anh xẹt qua dòng nước ấm, chính là hình ảnh yên tĩnh tốt đẹp như vậy, giống như chỉ tồn tại trong trí nhớ của anh. Đã từng là hình ảnh quý báu, anh không trân trọng hôm nay tái hiện, anh giống như định thu hồi của báu muốn che chở.

Tuy thân thể của cô thay đổi, nhưng cô vẫn là Hi Nhi.

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, Hi Nhi đổi thân thể là một chuyện tốt.

Một lạnh nhạt, một cười khê, Mã Kiều Thần thấy thật quý dị, không tiếng động tránh ra, thuận tay gọi điện thoại cho Quyền Hạo.

Quyền Hạo làm việc hơi không tập trung, vừa nhận được điện thoại của Mã Kiều Thần, vội vàng lái xe tới. Mới vừa bước qua cửa tứ hợp viện, anh đã nhìn thấy Hi Nhi và Thẩm Cảnh Kỳ đứng rất gần, giống như một đôi tình nhân giận dỗi. Diễn đàn lee quýi đơn

Trong nháy mắt chung quanh tràn ngập ghen tức, quyền Hạo cắn chặt răng, bước chân vốn trầm ổn hơi rối loạn đi tới bên cạnh Lâm Hi, “Hi Nhi, sao lại uống sâm banh?”

Lời quan tâm vang lay động trong sân, khiến cho mọi người nhìn quanh xem là ai nói, khi thấy là Quyền Hạo thì vẻ nịnh bợ đã hiện ra trên gương mặt họ, nhưng e ngại vì sự chú ý của Quyền Hạo chỉ ở trên người Lâm Hi, bọn họ không dám đi đến gần anh.

Khoảnh khắc khi Thẩm Cảnh Kỳ thấy Quyền Hạo, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, trông mắt âm trầm.

Hi Nhi, xưng hô như thế này từng là xưng hô mà mọi người đều có thể gọi.

Thân thể Hi Nhi bây giờ gọi là Lâm Hi, Quyền Hạo gọi cô là Hi Nhi, cách gọi thân mật như vậy đủ để biết tầm quan trọng của cô ở trong lòng Quyền Hạo có bao nhiêu.

Biết được một điểm này, môi Thẩm Cảnh Kỳ mỉm thật chặt, trên gương mặt tuấn tú có vẻ tối tăm không nói ra được.

Đều không cần nhìn phát ra âm thanh là ai, cô cũng biết Quyền Hạo tới. Nuốt sâm banh trong miệng xuống, cô lạnh nhạt uống, “Uống rất ngon, cho nên uống.” Thấy ánh mắt Mã Kiều Thần hơi né tránh, không cần đoán, cô cũng biết là Mã Kiều Thần gọi điện thoại cho Quyền Hạo tới.

Quét mắt nhìn sâm banh trên sân khấu, trông mắt Quyền Hạo khê thay đổi, trong lòng nhớ kỹ.

Tay anh ôm bả vai của cô, tư thế thân mật của hai người, khiến cho không ít người nhìn chăm chú.

Thẩm Cảnh Kỳ thấy Quyền Hạo coi thường thì nắm chặt đôi tay, hàm răng nghiến vang kèn kẹt, lửa giận hừng hực thiêu đốt. Theo ý anh, động tác Quyền Hạo ôm Lâm Hi, là biểu thị chủ quyền công khai với anh.

Lâm Hi hơi không vui, ngại vì ở trong trường hợp như thế này, cô cũng không hất tay Quyền Hạo ra, mặc cho anh ôm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tình địch tiềm tàng

Editor: Puck -

Ánh mắt lạnh lẽo lưu chuyển giữa hai phía, khóe môi Thẩm Cảnh Kỳ nhếch lên một đường cong không vui, nói không rõ là châm chọc hay là đố kỵ, thần

nhien nói, “Tình cảm của Quyền thiếu và Lâm tiểu thư thật tốt, cho dù là anh em ruột cũng chưa chắc có thể giống như hai người.”

Tay Quyền Hạo vẫn thân mật ôm cả vai Lâm Hi như cũ, không vì lời của Thẩm Cảnh Kỳ mà cảm thấy tức giận, trong mắt thoáng qua tia sáng sâu thẳm

Lâm Hi buông sâm banh trong tay mình ra, đuôi chân mày hơi không vui nhếch lên, nụ cười như đắp một tầng băng thật mỏng, nhúu chặt chân mày hàm chứa tức giận nhàn nhạt: “Tình cảm của tôi và Quyền Hạo có tốt hay không, mắc mớ gì đến anh? Không giải thích được.”

“Thuốc, nhớ đừng ngừng uống.” Khi mọi người sắp kính ngạc, Lâm Hi nói giống như lo nghĩ cho Thẩm Cảnh Kỳ.

Nhìn về mặt Thẩm Cảnh Kỳ cũng ngưng đọng, trong mắt chỉ còn lại không dám tin, Mã Kiều Thần đứng ở bên cạnh thế nhưng cảm thấy trong lòng sáng khoái. Nhìn thái độ này của Lâm Hi với Mã Kiều Thần, chứng minh lúc trước là cô suy nghĩ nhiều. Cũng đúng, một cô bé mười lăm tuổi cái gì cũng không thiếu, sao có thể nổi lên hứng thú với một người đàn ông hai mươi tám tuổi. Nghĩ đến điểm này, cô hơi lo lắng nhìn Quyền Hạo, lại nói năm nay Quyền Hạo đã hai mươi lăm! die nda nl e q u u ydo n

Trên gương mặt tuần tú của Quyền Hạo lộ ra nụ cười giấu cợt, trong tròng mắt thâm thúy sâu thẳm hiện lên chút ánh sáng. Trái tim bồn chồn không vui, không hề có chút lo lắng.

Kính ngạc đi qua, tròng mắt hẹp dài của Thẩm Cảnh Kỳ chớp mấy cái, bên tai còn đang vang vọng lời nói của cô, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền vào trong tim, máu trong nháy mắt chảy ngược, anh không thể tin được đây là lời cô có thể nói ra.

“Lâm Hi, vị Thẩm tổng này là bạn của em sao?” Mã Kiều Thần nhìn thấu Lâm Hi không thích Thẩm Cảnh Kỳ, cho nên cô cố ý hỏi.

Mắt lạnh quét qua Mã Kiều Thần, Lâm Hi hơi không nhịn được, “Bạn bè gì, đừng nói lung tung.”

Rõ ràng là một lời nói rất nhạt, nhưng hóa thành lưỡi dao sắc bén, hung hăng cắm vào trên ngực Thẩm Cảnh Kỳ, anh mím chặt môi, sắc mặt thay đổi.

Liếc nhìn sắc mặt Thẩm Cảnh Kỳ càng lúc càng không tốt, trong lòng Mã Kiều Thần rất nghi ngờ, ánh mắt lóe lên, lựa chọn tiếp tục hỏi: “Nhưng mà chị thấy dáng vẻ của em và Thẩm tổng rất quen thuộc, thật sự không phải là bạn của em sao?” Thái độ của Thẩm Cảnh Kỳ với Lâm Hi kỳ quái như thế, phải biết Lâm Hi là bà xã tương lai của Quyền thiếu, bà xã của người bạn từ nhỏ của cô dứt khoát không thể để cho người khác nhớ thương.

“Chị không nói chuyện không ai kêu chị câm.” Hai chữ quen thuộc, khiêu khích Lâm Hi tức giận.

Mã Kiều Thần giả bộ giống như bị thương rất nặng che ngực, “Lâm Hi, có thể không châm chọc chị không?”

“Nói thêm gì nữa, thì không phải là mĩa mai, mà là công kích thân thể chị.” Lâm Hi nhúu chặt đôi mày thanh tú, lạnh lùng nói.

Ok, thấy Lâm Hi có dấu hiệu tức giận, cô cũng lấy được hiệu quả cô muốn. Mã Kiều Thần biết nên thu lại, gạt gạt tóc buông xuống trước trán trên khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, cô thân nhiên cười, “Mọi người từ từ tán gẫu, tôi đi chào hỏi khách khứa.”

Khoảnh khắc khi Mã Kiều Thần xoay người, đặc biệt nhìn sang Quyền Hạo, khóe môi lộ ra nụ cười hả hê.

Tới đây nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ, cô đã hơi không vui. Tròng mắt nhìn chăm chú vào bàn tay khoác trên vai cô, cô không để lại dấu vết nhúu mày, nhẹ nhàng lấy tay Quyền Hạo ra. di3nd@nl3qu.yd0n

“Lâm Hi, em thật sự chán ghét anh như vậy sao?” Thẩm Cảnh Kỳ điều chỉnh tâm trạng, tràn đầy nụ cười tự tin nói.

Không đợi Lâm Hi trả lời, Quyền Hạo đã vượt lên trước trả lời thay cô, “Hi nhi nhà tôi, luôn đều chán ghét không giải thích được với người xa lạ.”

Thẩm Cảnh Kỳ cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ra nụ cười châm chọc, “Theo tôi được biết, Lâm Hi và nhà họ Quyền không hề có một chút quan hệ nào, tại sao có thể là nhà anh?” Trải qua ba năm, anh mới tìm được Hi Nhi, tuyệt đối không có khả năng buông tay.

Không khí bốn phía giống như kết băng, lạnh lẽo lan tràn trên người mỗi người.

“Quyền Hạo nói không sai, tôi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, sao lại không phải là người nhà họ Quyền rồi.” Giọng Lâm Hi vừa chuyển, trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Thẩm Cảnh Kỳ, chúng ta chỉ là quan hệ người xa lạ, không có bất kỳ liên quan gì đến anh, anh để ý mù quáng cái gì?”

Đối xử với người chán ghét, cô không ngại mượn quyền thế nhà họ Quyền đi đánh vào mặt bọn họ.

Thẩm Cảnh Kỳ nhất thời nghẹn lời, nụ cười trên mặt rút đi, lưỡi dao sắc bén vô hình trong trái tim biến thành hai cây.

Khán trương và tất cả lo lắng trong lòng đều theo lời của cô từ từ tiêu tan, trên mặt Quyền Hạo lộ ra ám áp, ánh mắt tập trung nhìn chăm chú vào cô, khóe môi không kiềm chế được nhếch lên, trong tròng mắt tràn đầy đều là cô.

Xoay người không nhìn tới vẻ mặt tràn đầy đau thương của Thẩm Cảnh Kỳ, cô từng bước đi tới bên cạnh Mã Kiều Thần, “Tôi đi về trước đây.”

Mã Kiều Thần cũng đoán được Lâm Hi sẽ không ở lại lâu, cô nở nụ cười, “Ừ, hôm nào khác hẹn em.”

Trước khi rời đi, ánh mắt hàm chứa châm chọc của Lâm Hi liếc mắt về phía Thẩm Cảnh Kỳ. Quá khứ đã đi qua, bây giờ còn muốn tìm về, quá muộn.

di@en*dyan(lee^qu.donn)

Chân mày đuôi mắt Quyền Hạo mang cười, bước nhanh đuổi theo cô.

Nhìn hai người sóng vai mà đi, trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ giăng đầy mây đen, âm trầm đáng sợ.

Trên tay Tiểu Thần cầm một ly rượu đỏ, quên mất uống, anh nhìn thẳng vào Lâm Hi rồi đi. Bóng dáng của Lâm Hi biến mất không thấy nữa, anh chuyển mắt nhìn anh họ mình, rừ mi mắt xuống giống như che giấu suy nghĩ trong đáy lòng.

Lăng Nhược Y và Lăng Linh đứng ở chỗ khác, bốn mắt nhìn chăm chú vào Lâm Hi rồi đi, mặt mày thoáng qua vẻ không biết tên, tay của các cô khẽ nắm chặt.

Lâm Hi có lái xe tới, nhưng nói như thế nào Quyền Hạo cũng không chịu để cô lái xe, cứng rắn lôi kéo cô lên xe của anh.

Trong không gian nhỏ hẹp của xe, hơi thở trên người cô xông vào mũi, anh mím môi cười một tiếng.

“Hi nhi rất ghét Thẩm Cảnh Kỳ sao?”

Lâm Hi nhàm chán nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, sau khi nghe, hơi kinh ngạc nhướn mày, “Có thể nói là như vậy.” Ghét Thẩm Cảnh Kỳ vào năm năm trước, cô như thế nào cũng không nghĩ tới, hiện tại cô ghét anh ta, không thể không nói, chuyện đời chính là kỳ diệu chỗ này.

Anh giống như ăn đường mật, ngọt bắt đầu lan tràn trong miệng.

Cùng lúc đó, Phó Trường Thanh nhìn đồng hồ trên bàn, người thanh niên điển trai trong hình, bà thấy sao mà chướng mắt? Có cần bà ra tay xử lý một chút?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cảnh Kỳ dây dưa

Editor: Puck -

Ánh mặt trời mùa đông cực kỳ ấm áp, Lâm Hi lẳng lặng ngồi bên hồ, phơi ánh mặt trời, trên khuôn mặt đẹp thoáng hiện lên ánh sáng, giống như dương chi ngọc trên quý nhất điêu khắc thành khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ trắng nõn phỉếm ý cười.

Hoa bay trên mặt hồ yên ả, gió nhẹ thổi tới, đầu tóc cô bị gió thổi loạn.

“Lâm Hi.” Một tiếng kêu bao hàm rất nhiều gào thét vang lên lúc này.

Hai chân vắt chéo buông ra, Lâm Hi quay đầu nhìn người tới, thấy là Thẩm Cảnh Kỳ thì cô cau chặt chân mày.

Bước đi của Thẩm Cảnh Kỳ giống như nặng ngàn cân mà đến, chậm rãi đi tới bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của cô, tim của anh giống như bị vô số cây châm đâm bị thương, đôi môi khẽ run.

Lâm Hi trừng mắt, không ngược mắt nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, tầm mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào mặt hồ trong suốt, “Thẩm Cảnh Kỳ, anh đúng là xuất quỷ nhập thần.”

Thẩm Cảnh Kỳ tự giấu cười cười, ngồi ở bên cạnh cô, học cô nhìn chăm chú vào mặt hồ, “Tại sao em không thể thừa nhận em là Hi Nhi vậy?” Rất định giả bộ là giọng nói nhẹ nhàng, nhưng giả bộ không được, trong giọng nói mang theo chút đau thương.

“Bởi vì tôi là Lâm Hi, không phải là Hi Nhi trong miệng anh.”

Thẩm Cảnh Kỳ không chút ngoài ý muốn khi thấy cô có thể nói như thế, nhếch khóe môi lên, nụ cười tự giấu nhàn nhạt hiện lên, giống như làm bầm lâu bầu chỉ nói riêng với Lâm Hi. “Hi Nhi trong miệng anh, tên đầy đủ là Lâm Hi Nhi, chỉ hơn một chữ so với tên em, năm nay hai mươi lăm tuổi rồi, ba năm trước đây bởi vì một lần ngoài ý muốn, cô ấy chết rồi, mà Lâm Hi em từ ba năm trước, bắt đầu thay đổi tính tình, tính tình gần như giống cô ấy như đúc.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Hi coi như không nghe thấy, vẫn nhìn chăm chú vào mặt hồ, giống như những lời này không nhận nhạo nổi gọn sóng trong lòng cô.

“Em biết cô ấy chết như thế nào không?” Thẩm Cảnh Kỳ hình như nói đến chỗ thú vị rồi, thoáng cười nơi khóe miệng có vẻ thê lương lại có vẻ tự giễu như vậy.

“Chết như thế nào?” Lâm Hi đảo mắt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Cảnh Kỳ, nhàn nhạt hỏi.

“Cô ấy từ trên không trung ngã xuống chết.”

“Thật bất hạnh.” Biểu hiện của Lâm Hi giống như người ngoài cuộc, giọng nói lạnh nhạt vốn không nhìn ra cô chính là người bị ngã chết kia.

“Đúng vậy, thật bất hạnh.” Thẩm Cảnh Kỳ nói tiếp theo Lâm Hi.

Đối thoại kết thúc, hai người đều không tiếp tục nói chuyện, chỉ yên tĩnh chăm chú nhìn mặt hồ.

Vẫn có một người đứng sau lưng bọn họ, trông mắt lạnh nhạt của Lăng Linh nhìn chăm chú vào mặt bọn họ, đôi tay siết thật chặt, móng tay cắm vào trong lòng bàn tay, máu tươi chảy ra ngoài, cô vẫn không hề biết, hàm răng cắn chặt tiết lộ suy nghĩ trong lòng cô.

“Trên thế giới này không hề có lá cây giống hệt nhau, cũng không hề có người giống nhau toàn bộ.” Thẩm Cảnh Kỳ rất hưởng thụ thời gian như thế này, dường như trở lại thời điểm thiếu niên trẻ trung đó.

“Anh biết là tốt rồi.” Lâm Hi vẫn nhìn thẳng đáp lại một câu.

“Em biết không? Người đã chết nhưng linh hồn vẫn còn ở đó.”

“Bây giờ là thời đại mới, mê tín cũng không hay.”

“Hiện giờ còn có rất nhiều chuyện mà khoa học không giải thích được, mặc dù thân thể không ở đây nhưng linh hồn lại không chết đi, anh vẫn tin tưởng.”

“Vậy anh nhanh chết đi, xem tôi có thể nhìn thấy linh hồn của anh không.”

“Hi Nhi, em chính là vô tình trước sau như một, lòng của em sao lại khép chặt không nóng đây?”

“Khép chặt không nóng mắc mớ gì đến anh?”

Khoảnh khắc này, Lâm Hi hơi quên sự thật cô là Lâm Hi, mà không phải Lâm Hi Nhi, nghe được Thẩm Cảnh Kỳ gọi cô là Hi Nhi, cô phản xạ có điều kiện đáp lại một câu. Hoàn toàn là một câu nói của cô, khiến Thẩm Cảnh Kỳ thấy được hy vọng, cho dù là mấy năm trước hay bây giờ câu trả lời của cô vẫn giống nhau. dfienddn lieqiudoon

“Trong lòng em vẫn khép chặt như vậy, tại sao em không thể mở lòng ra với anh?”

“Hôm nay anh quên uống thuốc thì mau uống thuốc đi, hỏi vấn đề nhảm chán này, anh cũng không ngại không thú vị.”

“Tại sao em lại ích kỷ như vậy?”

“Đầu tiên tôi không phải là Lâm Hi Nhi gì đó, tôi chỉ là Lâm Hi, vấn đề tôi ích kỷ hay không ích kỷ cũng không cần anh lo lắng, lại nói con người vốn ích kỷ, về sau đừng nói những lời ngu xuẩn như vậy nữa.”

Thẩm Cảnh Kỳ cười, cười đến tùy ý như vậy, “Muốn thừa nhận chuyện sống lại là khó khăn như thế với em sao?”

“Xem nhiều phim khoa học viễn tưởng rồi đúng không, đầu óc của anh không dùng được, tôi nói mấy trăm lần, tôi không phải là Lâm Hi Nhi.” Lâm Hi lặp lại một lần nữa, đuôi chân mày vênh lên.

“Vậy em có thể giải thích, tại sao cử chỉ và tính tình của em đều giống như cô ấy không?” Nói xong, ngay sau đó Thẩm Cảnh Kỳ đến gần Lâm Hi, vừa vặn quay đầu cô lại, khuôn mặt của cô đối diện với khuôn mặt của anh, anh rõ ràng có thể nhìn thấy trông mắt của cô, “Trên thế giới nhiều người có bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng tính tình lại không thể giống nhau như đúc.”

Gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, Lâm Hi bất đắc dĩ, đứng lên trước, “Anh thích cho là sao thì cho là như vậy đi, tùy anh.”

Tay cực nhanh tóm lấy tay cô, Thẩm Cảnh Kỳ cùng đứng lên, về mặt kích động, “Tại sao không thể thừa nhận, chẳng lẽ em vĩnh viễn không thấy được nỗi khổ sở của anh sao?”

“Buông ra.” Lâm Hi lạnh giọng quát lớn.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ kêu lên như cầu xin, mắt lộ ra đau thương không thể che giấu, đau đớn trong lòng tràn trề lộ ra trước mặt cô, nước mắt trong suốt thấm ướt trong mắt của anh, “Anh tìm ba năm, cuối cùng tìm được em.”

Trước kia vẫn là Thẩm Cảnh Kỳ cao cao tại thượng, vĩnh viễn là thái độ cao ngạo từ trên nhìn xuống mọi người, bây giờ lại biến thành đáng vẻ như vậy, Lâm Hi trừ không thể tin ra, tăng cường ngại kiên cường trong lòng đang rút đi từng chút một. Cô dời ánh mắt sang chỗ khác, mặc cho anh cầm tay của cô, nhiệt độ nóng bỏng của anh giống như làm bỏng cô.

“Thẩm Cảnh Kỳ, tôi không biết Lâm Hi Nhi là gì của anh, chỉ có điều nếu cô ấy đã qua đời, anh phải học được tiếp nhận cô ấy không còn ở đây, còn tôi là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi.” Lòng của cô liền cứng rắn, nhưng giọng nói mềm đi, giống như an ủi anh.

Thẩm Cảnh Kỳ không nói lời nào, ép nước mắt trong hốc mắt về, lời kéo cô lên xe.

“Anh làm gì thế?” Lâm Hi giầy giụa không theo, lạnh lùng nói.

“Anh dẫn em đi một chỗ.” Nói xong, Thẩm Cảnh Kỳ lưu loát đóng cửa xe, xe chạy mất. die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Lăng Linh vẫn giấu kín thân mình ở trong rừng cây, điện thoại di động cầm trên tay vẫn lóe lên, hình ảnh trên màn hình đặc sắc và đẹp mắt.

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh dừng xe.” Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lóe lên mà mắt và bị vút lại sau lưng chiếc xe, Lâm Hi nóng nảy, tức giận cũng sinh ra, giọng lạnh lẽo.

Thẩm Cảnh Kỳ không nói lời nào, mặc kệ cô ra làm sao, xe vẫn chạy tới mục đích.

Lâm Hi thấy xuống xe vô vọng, chỉ đành phải tiếp nhận.

Nửa giờ sau, xe dừng lại, Thẩm Cảnh Kỳ mở cửa xe cho cô.

Hai chân vừa mới đặt xuống đất, cô đã thấy bốn chữ Nghĩa trang Thiên Đường khắc trên tường, “Anh dẫn tôi tới nghĩa trang làm gì?”

Nơi này có thể nói là nơi có phong thủy tốt nhất để đô, cũng là nghĩa trang chôn cất quyền quý.

Thẩm Cảnh Kỳ không trả lời cô, kéo tay cô đi vào bên trong.

Nghĩa trang lạnh lẽo không có sinh khí, Lâm Hi rất không thích, khi đi ngang qua mộ bia cũng khiến cô lạnh cả người.

Cuối cùng Thẩm Cảnh Kỳ dừng lại trước một mộ bia, anh buông tay của cô ra.

“Đây là lời mà bốn năm trước anh không kịp nói với em, hiện giờ anh hy vọng em có thể nhìn thấy.” Mỗi khi anh nhìn thấy bức hình trên mộ bia, đau đớn lan tràn toàn thân, anh hận!

Lâm Hi nhìn lên bia mộ, giống như bị sét đánh, sét vang lên bên tai cô, cô thất thần trong nháy mắt, thật lâu không thể nhìn thẳng vào bia mộ kia.

Thu lại lạnh nhạt trong mắt, ánh mắt của cô hơi nóng lên.

“Hi Nhi.” Anh nhìn phản ứng của cô ở trong mắt, anh mừng rỡ gọi cô.

Ngước mắt nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi cảm thấy vốn từ của cô đã nghèo nàn, mím môi, không biết nói gì cho phải.

Thân thể mừng rỡ khẽ run, Thẩm Cảnh Kỳ dang hai tay ra, ôm cô vào trong ngực.

Nhiệt độ cơ thể anh khát vọng đã lâu, mặt của anh chôn trong cổ cô, tham lam ngửi hơi thở trên người cô, “Hi Nhi.”

Toàn thân cứng ngắc, cô không từ chối cái ôm này.

Quyền Hạo chạy tới nghĩa trang, từ xa đã nhìn thấy hai người ôm nhau, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, máu nhỏ xuống từng giọt trong lòng. Bước chân như mọc rễ, anh khó khăn đi về phía cô.

“Hi nhi.” Giọng Quyền Hạo hơi nghẹn ngào.

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Lâm Hi dùng sức đẩy Thẩm Cảnh Kỳ ra.

Nhìn Quyền Hạo, cô cau mày, “Sao anh lại tới đây?”

“Không phải em đã nói, em ghét anh ta sao?” Quyền Hạo chịu đựng đau đớn không lồ trong lòng, môi mỏng mơn hờ run rẩy, anh che tim, khổ sở không chịu nổi hỏi.

Thẩm Cảnh Kỳ cười giễu cợt, “Nếu cô ấy chán ghét tôi, vậy anh cũng thế.”

Gương mặt Quyền Hạo hơi dữ tợn, cắn chặt răng, ánh mắt rơi vào mộ bia trước mặt chỗ bọn họ đang đứng, thấy năm chữ này, tròng mắt tròn đến to nhất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 53-1: Yêu anh được không (1)

Editor: Puck -

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh không được nói lung tung.” Lâm Hi thấy Quyền Hạo có gì không đúng, sắc mặt lạnh lùng quát lớn.

Vợ yêu Lâm Hi Nhi, năm chữ khắc rõ ràng trên mộ bia.

“Lâm Hi.” Quyền Hạo nhỏ giọng ní non, sau đó ngược mắt nhìn chăm chú vào Lâm Hi, “Hi nhi, trở về với anh.”

Không an toàn đã biến mất xông lên đầu, Thẩm Cảnh Kỳ cho anh cảm giác nguy cơ.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ giữ cổ tay cô, không chịu để cho cô rời đi.

Trong lòng mắt đốt lửa mạnh hùng hực, Quyền Hạo nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh Kỳ.

“Thẩm Cảnh Kỳ, tôi nói rồi, tôi không phải là Lâm Hi Nhi, anh mang tôi đến xem thứ này cũng không thể thay đổi sự thật tôi là Lâm Hi.” Lâm Hi vô tình gạt tay Thẩm Cảnh Kỳ ra, lạnh nhạt nói.

Lâm Hi mặc cho Quyền Hạo nắm tay cô, hai người sóng vai đi tới cửa.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng xa dần của cô, tay vô lực rũ xuống, trong nháy mắt nước mắt chảy từ trong khóe mắt xuống. Ở trước mặt cô, anh có kiêu ngạo cũng dễ xuống, nhưng thủy chung không đổi được một cái quay đầu nhìn lại của cô.

Trở lại nhà họ Quyền, trong đầu Lâm Hi rất loạn, vẫn nhớ tới mấy chữ thấy được ở nghĩa trang.

Dáng vẻ tâm thần của cô không có ở đây, anh nhìn thấy, lòng đang rỉ máu.

“Hi nhi, em đang nghĩ cái gì?”

Cô ngay cả mí mắt cũng không nhếch, giống như không nghe thấy lời anh nói. Dieễn ddàn lee quỳ đồn

“Hi nhi.”

Anh đề cao âm lượng gọi cô, lại đổi lấy mắt lạnh của cô, “Làm sao?”

“Em đang nghĩ đến Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Anh đề nén tức giận.

Đáy mắt xẹt qua vẻ không vui, Lâm Hi không nhận được đáp lại một câu, “Tôi nghĩ tới ai mắc mớ gì đến anh?”

“Mấy ngày trước không phải em mới nói với anh rằng em chán ghét anh ta sao, mà bây giờ đây?” Giọng điệu không nhận được của cô khiến cho anh tức giận.

“Không giải thích được.” Đứng lên từ trên ghế sa lon, Lâm Hi cau chặt chân mày.

“Đối với em mà nói, anh vĩnh viễn đều là không giải thích được sao?”

“Lười nói với anh.” Cô lạnh lùng nói, câu nói vừa dứt, đi tới phòng ngủ của cô ở trên lầu hai. Tim của cô đang nhảy loạn, năm chữ này cho cô quá nhiều rung động, cô cần điều chỉnh lại trái tim đã loạn của cô một chút.

“Lâm Hi.” Quyền Hạo gần như gằm thét gọi tên của cô, không đổi được lấy cái quay đầu nhìn lại của cô.

Lòng đang trầm xuống, một vài tia ánh sáng trong thế giới của anh bị bóng đen đuổi đi.

Toàn thân đều đang rét run, anh đuổi theo bước chân của cô, muốn ngăn cản bước tiến của cô.

“Lâm Hi.” Anh lạnh lùng gọi tên cô, mím chặt môi mỏng để lộ ra anh có bao nhiêu tức giận và ghen tức.

So sánh với anh tức giận và ghen tức, cô có vẻ lạnh lùng hơn nhiều, một tiếng cũng không nói, định vòng qua bên cạnh anh, trở lại phòng ngủ của cô. Khoảnh khắc khi chuyển bước chân đó, tay của cô bị anh kéo lại.

“Chuyện ngày hôm nay, em không thấy em phải giải thích từ tế một chút với anh sao?” Vẻ mặt anh lạnh lùng, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Có gì hay để giải thích, không phải anh đều nhìn thấy sao?”

“Chính bởi vì anh nhìn thấy, em mới cần giải thích.”

“Không có gì hay để giải thích.” Giọng nói lạnh nhạt của cô quá đau đớn người ta, anh cười nhạt một tiếng, ngay sau đó kéo cô vào trong phòng ngủ của anh.

Rầm một tiếng, anh dường như cũng phát tiết tức giận vào cái đóng cửa. Trần Tiêu vừa đúng lúc đi qua, bị sợ đến toàn thân chấn động, ngược mắt mà nhìn, đây là xảy ra chuyện gì?

Sau khi đóng cửa, cô bị anh đè lên cửa, lồng ngực của anh rất nóng, dính vào trên người cô. die nd da nl e q uu ydo n

“Có phải anh quá dung túng em rồi không?” Hai tay anh nắm cổ tay cô, không để cho cô có cơ hội chống lại.

Mặt của anh gần trong gang tấc, hơi thở anh thổi ra phun lên mặt cô. Cô nhúu đôi mày thanh tú, ngược mắt nhìn chăm chú vào anh, “Buông ra.”

“Hi nhi, em thật sự là một con bạch nhãn lang nuôi mãi không quen.” Anh tự giễu nói, thân thể càng thêm dùng sức gần sát vào cô, nhiệt độ trên người cô làm cho anh rất thoải mái, nhưng lửa giận trong lòng vẫn nồng đậm như cũ.

Khóe môi cô nhếch ra nụ cười châm chọc, không cảm thấy tức giận trên người anh, “Ba năm trước đây anh nên biết sự thật, hiện giờ mới lĩnh ngộ có phải quá muộn không?” Lòng bị nhiễu loạn, bóng dáng của Thẩm Cảnh Kỳ quán thật chặt trong đầu cô, tất cả điều này làm cho cô rất không thoải mái. Bây giờ lời của anh, càng làm cho cô không vui.

Môi mỏng cắn chặt, tia máu tràn ra, anh nhìn môi hồng của cô, hưng hăng hôn lên.

Môi của anh, hơi lạnh, giống như ngón tay của anh, nhiệt độ trên gò má, nhiệt độ thấp hơn người bình thường một chút. Khoảnh khắc khi môi anh dán lên môi cô, trái tim của cô đang điên cuồng, gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Môi, đang run rẩy, là anh, hay là cô?

Chóp mũi của cô, đều là hơi thở của anh.

Hai tay của anh đột nhiên vòng chắc eo cô, hàm răng chọt cắn cánh môi dưới của cô.

Trên môi nhất thời truyền đến cảm giác đau nhói, làm cho Lâm Hi nhúu đôi mày thanh tú lên.

Rất đau! Giống như muốn cắn đứt môi cô vậy.

Cô không dám động, mắt đẹp lộ vẻ không dám tin, thân thể cứng ngắc.

Anh hôn cô, sự thật như sấm sét giữa trời quang này, trong lúc nhất thời cô không thể tiếp nhận nổi.

“Hi nhi, anh thích em.” Hàm răng của anh rớt cuộc bông lông cánh môi của cô ra, giọng trong trẻo lạnh lùng nói nhỏ.

Thích cô?! Trong nháy mắt, thân thể của cô run rẩy.

Lời của anh làm cho người ta khiếp sợ quá mức, suy nghĩ của cô cũng bị đánh bay. Một lúc sau, cô chớp chớp mắt, gương mặt của anh đột nhiên trở nên xa lạ.

Nhúu mày, nuốt nước miếng vì khiếp sợ xuống, cô đột nhiên miệng đắng lưỡi khô.

Anh khẽ vuốt ve mặt của cô, để cho hai mắt cô nhìn thẳng vào anh, “Anh vốn nghĩ em còn quá nhỏ, không thể nói với em, nhưng bây giờ, anh không nói thì chậm mất.”

Mặt truyền đến nhiệt độ, anh lấy tay gạt tay anh đang vuốt ve trên mặt cô, “Quyền Hạo, anh nói đùa sao?”

Lòng khản trương, ánh mắt tập trung mà thâm tình của anh nhìn chăm chú vào từng biến hóa hơi nhỏ của cô, “Anh không phải đang nói đùa, anh nghiêm túc.”

“Đừng đùa, sao anh có thể yêu thích tôi?” Cô đẩy tay của anh ra, cau mày không vui nói. Trong lòng vốn không tin lời anh đang nói, anh thích cô?! Suy nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng.

Anh khô sở cười lên, môi mỏng một lần nữa hôn lên môi cô, đầu lưỡi cạy hàm răng của cô ra, dùng sức mút hương vị ngọt ngào của cô, ngọt ngào này như anh tức khiến cho người ta bị nghiện, đôi tay vòng thật chặt quanh eo của cô. di3nd@nBqu.yd0n

Hôn, khiến cho anh hăm vào, điều này giống như mộng đẹp, anh không nở tỉnh lại.

Lưỡi của anh quấy đảo trong miệng cô, cô giống như bị kinh sợ, quên mất giấy giữa, bị buộc tiếp nhận nụ hôn này.

Sau ba mươi giây, anh ngừng nụ hôn này, cánh môi đến gần bên tai cô, “Hiện giờ em tin chưa?”

Không có mừng rỡ, chỉ có kinh sợ, Lâm Hi vội vã đẩy anh ra.

“Hi nhi, em không thể tiếp nhận sao?” Anh đề cô trên cửa, không để cho cô giấy giữa.

Trán của anh tựa lên trán cô, cúi mi mắt xuống, nhìn biến hóa trong mắt cô.

“Anh nói đúng rồi, tôi không thể tiếp nhận.” Thân thể nóng bỏng của anh dán lên người cô, da gà trên người cũng nổi lên. Tiếp nhận Quyền Hạo, chỉ suy nghĩ thôi đã hù chết cô.

Anh nâng cằm lên, như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, “Anh cho em thời gian tiếp nhận, đừng để cho anh đợi quá lâu.” Lời nói tràn đầy vô hạn yêu say đắm không tự chủ mang theo vẻ cầu xin, anh sợ cô từ chối.

Cô giờ tay lên, đẩy mặt anh ra xa một chút, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô sợ nhìn thấy thứ cô không muốn thấy, “Không cần cho tôi thời gian, tôi không thể tiếp nhận anh.”

“Tại sao?” Hai tay anh vòng quanh hông cô, không chịu buông tay.

“Không vì cái gì cả, chỉ không thích thôi.” Cô dùng sức định đẩy tay anh ra.

“Bây giờ em còn quá nhỏ, không thể tiếp nhận anh, anh sẽ chờ em lớn lên.” Tròng mắt thâm thúy của anh chân thành mà nghiêm túc.

Nụ cười khổ sở, bây giờ cô muốn khóc.

Cô có thể hiểu được ba năm trước đây anh đưa cô về bên cạnh anh, chính là thích cô sao?!

“Anh là Quyền thiếu có tiền có thế, tôi không chịu nổi thích của anh.” Chuyện cho tới bây giờ, còn có thể làm sao, chỉ có thể đánh giá thấp chính cô.

Ba năm trước đây cô hoài nghi Quyền Hạo là một người yêu trẻ con, nhưng cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ thích cô!

“Có tiền có thế thì như thế nào? Có thể mua được thích của em không?” Anh trào phúng nói. Cho dù người nhà họ Quyền lợi hại, nhưng không chạy được khỏi số mệnh yêu người trong số mệnh đã định, bây giờ, anh gặp được cô, đã trốn không thoát.

Sự thật này làm cho người ta sợ hãi, cô khẽ cúi đầu, khóe môi đang co quắp.

“Được rồi, anh buông tôi ra trước.” Thực tế ép buộc, cô chỉ có thể nói như vậy.

“Được.” Anh từ từ buông ra, gương mặt tuần tú hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Cô sờ cằm, cười một tiếng với anh, ngay sau đó xoay người, định đẩy cửa rời đi.

Anh nghĩ, đời này anh đã không cách nào né ra.

Khoảnh khắc khi cô mở cửa, anh ôm lấy cô từ sau lưng, “Hi nhi, em sẽ không để cho anh đợi quá lâu đúng không?”

Thân thể cứng ngắc trong nháy mắt, trên cổ cô truyền đến nhiệt độ của anh, đổi lại bình thường, trong ngày mùa đông ngực của anh thật ấm áp với cô mà nói, nhưng bây giờ, trừ kinh hãi ra chỉ còn lại kinh sợ.

“Đúng, tôi sẽ không để cho anh đợi quá lâu.” Cô làm mặt khóc, rất không có khí tiết đáp. Lúc này vốn không dám giấy giữa, cô không dám nói lời gì kích thích anh, ai biết anh sẽ nổi điên làm gì không?

“Hi nhi, em thật tốt.” Lấy được câu trả lời như mong muốn, trên mặt anh nở nụ cười thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53-2: Yêu anh được không (2)

Editor: Puck -

Tốt cái gì mà tốt? Cô không nghĩ tới có được không? Cảnh tượng quý dị này chính là vì hù chết cô chứ?

Buông hai tay ra, anh chăm chú nhìn cô rời đi, trong lòng xẹt qua dòng nước ấm.

Sau khi đóng cửa phòng ngủ, cô dựa lưng vào trên cửa, vỗ trái tim quá mức khiếp sợ.

“Tiểu thư, ngài làm cái gì vậy?” Từ sau khi bọn họ đi vào, Trần Tiêu vẫn đứng ngoài cửa, chờ tiểu thư nhà mình ra ngoài, anh loáng thoáng nghe được điều gì đó.

“Không có gì.” Dứt lời, cô mở cửa phòng ngủ của mình, đi vào.

Trần Tiêu đi theo, nhìn về mặt kính ngac quá mức của tiểu thư nhà mình, anh đoán được, “Tiểu thư, có phải thiếu gia tỏ tình với ngài không?”

Bị Trần Tiêu đoán trúng, sắc mặt Lâm Hi không được tốt, “Mắc mớ gì tới anh? Một quán gia làm xong chuyện anh nên làm là được rồi, xen vào việc của người khác không có kết quả tốt gì.”

“Tiểu thư, không, tin tưởng tương lai không xa, tôi phải đổi giọng gọi cô là thiếu phu nhân.” Trần Tiêu hơi nhạo báng, khi không thấy được vẻ mặt tức giận của tiểu thư nhà mình, “Thật ra thì tiểu thư...”

“Anh đi chết đi.” Lâm Hi cầm gối đập lên người Trần Tiêu, “Lập tức cút cho tôi.”

Gối ôm mềm nhũn đập lên người, Trần Tiêu cảm giác thật thoải mái, thấy tiểu thư nhà mình tròn mắt, anh thức thối cút. Ừ, hiện giờ anh vẫn không nên quấy rầy tiểu thư nhà mình, để tiểu thư một mình một chỗ, từ từ tiêu hóa sự thật cô không dám tin.

Nằm trên ghế sa lon, trong ngực ôm gối ôm, cô gần như muốn chôn mặt trong gối ôm. Trong đầu rối loạn, rất hỗn loạn, chuyện ngày hôm nay cũng nảy sinh nhận thức mới của cô về bọn họ.

Năm chữ vợ yêu Lâm Hi Nhi giống như khắc trong đầu cô, về mặt đau lòng muốn chết của Thẩm Cảnh Kỳ không xóa đi được, Quyền Hạo tỏ tình, tất cả đều khiến cho cô luống cuống không dứt. Đây là chuyện gì?! Thần ơi, xin nói cho cô biết, nên làm cái gì đây? di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Một buổi chiều, Lâm Hi rời rắm nằm lăn qua lăn lại trên giường.

Cửa bị Quyền Hạo mở ra, anh cười yếu ớt nhìn cô lăn qua lăn lại trên giường, “Hi nhi, sao vậy?”

Trước kia không cảm thấy cách gọi Hi nhi này ẩn chứa cái gì, bây giờ vừa nghe cách gọi thân mật này, Lâm Hi nhất thời lệ rơi đầy mặt, trước kia cô có bao nhiêu chậm chạp?

“Không có gì.” Lâm Hi bò dậy từ trên giường, không muốn nhìn lâu Quyền Hạo thêm, cô hiện giờ rời rắm.

Là lập tức không thể tiếp nhận yêu của anh sao? Trong lòng Quyền Hạo lo lắng điều này.

Anh đi tới trước mặt cô, đưa tay vuốt ve trán cô, nhiệt độ của cô không thay đổi, “Hi nhi.”

Lâm Hi đẩy tay anh ra, “Làm gì?”

“Đi với anh về nhà chính ăn cơm.”

“A.” Lâm Hi không hứng thú lắm đáp một tiếng, trong lòng vẫn rời rắm.

Buổi tối, cô ôm tâm tình rời rắm đi nhà chính họ Quyền ăn cơm.

Nửa vầng trăng treo trên không trung thì cô và Quyền Hạo mới về đến nhà.

Trong lúc đó Quyền Hạo săn sóc tỉ mỉ cô, thiếu chút nữa hù chết cô.

Trước kia không cảm thấy hành động của Quyền Hạo có bao nhiêu mập mờ, bây giờ nhìn lại hành động của Quyền Hạo, người này quả thật coi cô như con dâu từ bé tới nuôi. Hai hàng nước mắt muốn rơi xuống, cô thật sự chậm chạp chết rồi.

Vuốt ve cái trán bị anh hôn, Lâm Hi ngây ngẩn cả người.

Hai chữ ngủ ngon trong miệng anh, cô xem thường đến muốn nhảy ra!

Nằm ở trên giường, nhìn trần nhà màu hồng nhạt mà khiến lòng cô hoảng loạn, qua hồi lâu, cô thật sự không ngủ được, đây trong đầu đều là cảnh tượng ban ngày, cô buồn rầu bò dậy từ trên giường, chân không đi tới đi lui trong phòng.

“Chuyện này nên làm như thế nào?” Cô phiền não không dứt, dùng sức gãi gãi đầu, lăm bầm lăm bầu.

Chống nạnh nhìn cửa sổ đen như mực, cô rất muốn nhảy xuống, sau đó rời khỏi nơi này. Nhưng mà nghĩ đến ám vệ ẩn núp chỗ tối, ý nghĩ này tàn đi.

Cuộc sống yên ổn ba năm, đột nhiên bị hù dọa hoảng hốt như vậy đến, cô định yên ổn tiếp cũng không được. Rời đi, lấy quyền thế của Quyền Hạo, tìm được cô chỉ là chuyện sớm hay muộn. Không rời đi, làm con dâu nuôi từ bé! Má ơi, giết cô đi, cô thật sự không thích Quyền Hạo.

Hiện giờ không chỉ có một Quyền Hạo để cho cô nhức đầu, còn có một Thẩm Cảnh Kỳ giống như mắc bệnh thần kinh, đây là tiết tấu trời muốn diệt cô

sao? Nên làm cái gì?! die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ đối diện, khoe môi Quyền Hạo đang mỉm cười mộng đẹp.

Bên nhà họ Thẩm cùng thành thị, tất cả bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ đều là đủ loại chai rượu, trong tay anh cầm một chai rượu mạnh, không biết vì cái gì uống điên cuồng, rượu vậy khắp áo anh, anh vốn tưởng rằng tim đã sớm chết lặng từ trước kia, nghĩ đến Hi Nhi ba năm trước mất đi, cô một lần nữa sống lại trên thân thể một người mới, nhưng cô không chịu thừa nhận cô chính là Hi Nhi, sự thật này, đau đến khiến cho anh không cách nào hô hấp.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, thật tốt biết bao nhiêu, trở lại bốn năm trước, tất cả đều sẽ thay đổi, đáng tiếc lại không thể.

Trong một đêm rối rắm, Lâm Hi ngủ không được tốt, kết quả chính là hai quầng thâm nhàn nhạt vây quanh mắt cô, tinh thần hơi uể oải.

Lúc cô tỉnh lại, Quyền Hạo đã không ở trong nhà rồi.

Che cái miệng nhỏ nhắn, cô cặp mắt mông lung đi xuống cầu thang.

“Tiểu thư, chào buổi sáng!” Tinh thần Trần Tiêu rất tốt, vẻ mặt tươi cười chào hỏi Lâm Hi.

“Chào buổi sáng.” Cầm lấy giỏ xách Trần Tiêu đã chuẩn bị xong cho cô, trong đôi mắt tinh khiết bao phủ hơi nước, cô nhàn nhạt đáp lời.

“Tiểu thư, thiếu gia căn dặn, tôi nhất định phải đưa ngài tới trường học.” Chìa khóa xe trong tay Trần Tiêu lại không giao vào tay Lâm Hi, anh muốn hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia nhà mình giao cho anh.

Hơi nước lập tức rút đi, mắt sắc bén liếc nhìn Trần Tiêu, khoe môi Lâm Hi khẽ nhếch lên, đưa tay lấy chìa khóa trong tay Trần Tiêu, hơi lơ đãng nói, “Nếu như anh định đưa, vậy lái xe đi theo sau tôi là được.”

Lái xe đi theo tiểu thư! Hai hàng chân mày của Trần Tiêu nhíu chặt lại, ở nhà họ Quyền, ai không biết tài lái xe của tiểu thư rất tốt, Lý Thắng lái xe cũng bị cô bỏ rơi, anh đồ gà mờ lái xe này khỏi cần nói, trong vòng ba phút nhất định sẽ bị bỏ lại phía sau.

“Tiểu thư, đừng làm khó dễ tôi có được không?” Trần Tiêu khổ sở nghiêm mặt, làm bộ đáng thương cầu xin.

Ngủ không ngon khiến trong lòng hơi phiền não, Lâm Hi không thoải mái vuốt ve khuya tay áo, “Cầm tiền lương trên trời, vậy phải chịu đựng tôi gây khó khăn cho, anh có theo hay không?” Nói xong, cô lưu loát đi ra ngoài cửa.

Trần Tiêu tròn mắt, nếu tiểu thư nhà mình đã nói như vậy, anh còn có thể nói gì. Lái xe đi theo chứ, bị bỏ lại thì bỏ lại, dù sao trên điện thoại di động của tiểu thư có trang bị thiết bị định vị, anh từ từ đuôi theo chẳng phải được sao, hiện giờ cần gì phải chọc giận đến cô.

Chạy chiếc Ferrari của cô, không tốn bao nhiêu sức lực đã bỏ rơi Trần Tiêu, cô thuận lợi chạy tới cửa trường học. Vừa dừng xe lại, cô đã nhìn thấy chiếc Lamborghini quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Mới vừa đóng cửa xe, Thẩm Cảnh Kỳ ở đối diện đi tới, chỉ thấy anh mỉm cười, đang cầm một bó hoa rất tinh xảo đẹp đẽ, mấp máy môi hồng, cô cầm giỏ xách lên, làm như không thấy chuẩn bị đi vào trong trường học.

Thẩm Cảnh Kỳ nhanh hơn cô một bước, chặn đường đi của cô.

“Chào buổi sáng!” Thẩm Cảnh Kỳ vì gặp cô, tỉ mỉ chuẩn bị một phen, mặc dù tối hôm qua say rượu, nhưng gương mặt tuần mỹ của anh không hề bị ảnh hưởng, trông rất như đầm sâu nhanh chóng phát ra sức hút mê người, âu phục màu đen làm thủ công rất xứng với anh, thành thực, trầm ổn không mất vẻ đẹp trai. dfienddn liequjudoon

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của cô, cô lại nụ cười lạnh, trong mắt hàm chứa ý cười chê nhìn anh, “Anh lần này lại định làm gì?” Cô thật sự càng ngày càng xem không hiểu Thẩm Cảnh Kỳ, Thẩm đại thiếu gia vĩnh viễn mất nhìn xuống người trong thiên hạ, bây giờ không ở trong ôn nhu hương *, lại đây đưa với cô, thật sự là chuyện lạ.

(*) ôn nhu hương: dùng để chỉ sắc đẹp của phụ nữ khiến cho người ta mê muội.

Giọng cô hơi chán ghét, anh coi như không nghe thấy, hơi vênh khoe môi dịu dàng như gió xuân, hạ thấp tầm mắt nhìn bó hoa Lavender màu tím trong tay, “Tặng cho em”

Trông rất trong suốt như nước suối nguồn xinh đẹp nhìn chăm chú vào anh, cô lạnh lùng cười nhạo một tiếng, không nhận hoa anh tặng, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét, mà không phải vì yêu thích như Thẩm Cảnh Kỳ muốn thấy, “Xin lỗi, tôi không thích hoa Lavender.”

“Thật sao?” Thẩm Cảnh Kỳ nói một tiếng thật khế, hình như tự giễu.

Lâm Hi không có hứng thú nhìn anh ta, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Em thích chính là hoa bách hợp sao?” Nhìn thẳng bóng lưng của cô, khoe môi anh mỉm cười hỏi.

“Tôi thích hay không thích cái gì có liên quan gì đến anh, xin anh đừng trở lại quấy rầy tôi.” Bước chân của cô không vì anh mà dừng lại, lời nói lạnh tanh

vang lên bên tai anh.

Bóng lưng của cô biến mất không thấy gì nữa, Thảm Cảnh Kỳ vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cười tự giễu, thấy thùng rác để hai bên, anh xoay người đi tới bên cạnh thùng rác, cầm bó hoa trong tay vứt bỏ, giống như vứt bỏ thứ đồ không đáng giá để anh lưu luyến.

Lên lớp chuyên ngành, Lâm Hi không cách nào nhìn được Tiểu Thần cứ nhỏ giọng nói lảm nhảm, không thể nhìn được nữa, cô cảm quyền sách trên bàn chính xác gõ lên đầu Tiểu Thần, tội phạm nói lảm nhảm liền dừng lại, thế giới nhất thời tĩnh táo không ít.

Tiếng vang thanh thúy đưa tới người cả lớp liếc nhìn, nhất là giáo sư trên bục giảng ngừng giảng bài, sững sờ nhìn hai người Lâm Hi và Tiểu Thần.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của người khác, Lâm Hi giống như không có việc gì xảy ra, giả bộ học sinh giỏi nghiêm túc nghe giảng, khổ sở cho Tiểu Thần xoa xoa đầu, ngủ quan nhử lại một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53-3: Yêu anh được không (3)

Giáo sư nhẹ giọng giả khụ mấy tiếng, cũng không tiện trách cứ hai vị không thể đắc tội, “Mọi người đều là bạn học, xuống tay không nên quá nặng.”

Sinh viên trong phòng học nghe được giáo sư nói như vậy, bật cười.

Tiểu Thần sớm tự nhận xui xẻo ngược ngùng sờ khuôn mặt điển trai, cho đến khi tan lớp, anh vẫn rối rắm trong sự thật bị Lâm Hi đánh.

Học liên tục hai tiết, cũng đến giờ cơm trưa, Lâm Hi định về thẳng nhà ăn cơm. Nhưng bị Tiểu Thần lôi kéo không cho đi, tâm tình không tốt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cổ tay bị nắm chặt, “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, ăn chung bữa cơm trưa thôi?” Trong lòng Tiểu Thần cân nhắc hồi lâu.

“Đi đâu?”

“Nhà hàng món Quảng Đông mới mở không tệ, chúng ta đi nếm thử một chút.”

“Ok.”

Lâm Hi không dị nghị bị Tiểu Thần kéo đi, anh sợ cô đổi ý.

Hai người đi tới nhà hàng món Quảng Đông, muốn một phòng bao.

Món ăn Quảng Đông nổi danh nhẹ nhàng dưỡng sinh, đặt ở trước mặt hai người đều là món ăn lấy nhẹ làm chủ.

Toàn bộ món ăn đưa lên rồi, Tiểu Thần vẫn một mực cẩn thận từng chút một cũng đến lúc công thành lui thân, xem tin nhắn nhận được, anh hơi xin lỗi nói, “Lâm Hi, anh tạm thời có chút việc, anh đi trước, em từ từ ăn.”

“Một chút thủ đoạn này của anh, tôi còn nhìn không thấu.”

Trước khi đến, trực giác nói cho cô biết Tiểu Thần không tốt bụng như vậy, muốn mời cô và anh ăn cơm, là có mục đích. die,n; da.nlze.quydo/nn

Tiểu Thần cười hi hi, ý tứ không tốt lắm, “Anh cũng bị người nhờ vả.”

Nói xong, anh dùng tốc độ nhanh nhất đi ra.

Món ăn sắc hương vị đầy đủ trước mặt, cô không hề có khẩu vị, yên tĩnh năm phút, Thảm Cảnh Kỳ đẩy cửa tiến vào. Ngược mắt liếc thấy Thảm Cảnh Kỳ, mặt cô không hề thay đổi.

“Hi Nhi, nhìn thấy anh em không vui sao?” Trên mặt Thảm Cảnh Kỳ nở một nụ cười cực kỳ xán lạn.

“Rất vui vẻ, vui vẻ quá mức rồi.” Cô lười phải phản bác cô không phải Lâm Hi Nhi, cứ theo anh ta gọi, “Thông qua Tiểu Thần hẹn tôi ra ngoài, chiều này thật nát.”

Thảm Cảnh Kỳ không trung cầu ý kiến của cô, ngồi ở bên cạnh cô.

Trong không gian yên tĩnh, bọn họ ai cũng không mở miệng.

Anh biết sự chịu đựng của cô rất tốt, cho nên anh không nhịn được lên tiếng, “Em là Hi Nhi cũng được, là Lâm Hi cũng được, anh nhất định để cho em yêu anh lần nữa.” Khuôn mặt mỉm cười giống như đang nói cho toàn thế giới, lấy được tình yêu của cô, anh là tình thế bất buộc.

Trải qua một đêm thận trọng suy tính, anh không hề giống như trước ép buộc cô thừa nhận là Hi Nhi nữa, chỉ cần anh biết cô chính là Hi Nhi đã đủ rồi, cô có thừa nhận hay không cũng không quan trọng.

“Ý nghĩ của anh trở nên thật sự kỳ quái rồi, đầu tiên thân phận của hai chúng ta cách xa nhau vạn dặm, còn có đừng quên anh lớn hơn tôi mười ba tuổi.” Lâm Hi đầu tiên cười một tiếng châm chọc, sau đó lạnh giọng đã kích Thẩm Cảnh Kỳ.

“Ở trước mặt tình yêu, tuổi tác và thân phận đều không có vấn đề gì, chỉ cần em yêu anh là đủ rồi.” Giọng nói cực kỳ thâm tình, lời nói nghe nhạt mà quan trọng, trong mắt anh tỏ vẻ nghiêm túc.

“Đáng tiếc tôi không thích anh, chứ đừng nói tới yêu.”

“Từng nghe tới định luật Murphy chưa?”

“Càng không thể chuyện đã xảy ra càng dễ dàng trở thành sự thật, ha, Thẩm Cảnh Kỳ, không phải mỗi một người trên thế giới này đều có thể áp dụng định luật Murphy. Lâm Hi tôi, nói không thích chính là không thích, anh cũng không cần uống phí tâm tư.”

“Chuyện chưa từng thử, sao em có thể kết luận sớm như vậy chứ? Hãy để cho thời gian đi nghiệm chứng, cuối cùng em nhất định sẽ yêu anh đấy.” Thẩm Cảnh Kỳ hết sức nắm chặt điểm này.

Lâm Hi đứng bật dậy, khinh bỉ trong mắt càng rõ ràng, “Tôi mới bắt đầu chờ.”

“Anh vẫn nhớ em thích ăn món Quảng Đông nhất, hiện giờ không ném thù đã rồi đi sao?”

Lâm Hi bất cứ lúc nào cũng giữ đầu óc tỉnh táo, sao có thể trúng chiêu, “Đừng trộn lẫn rối loạn tôi và Lâm Hi Nhi, cô ấy là cô ấy, tôi là tôi.”

“Thật sao?” Thẩm Cảnh Kỳ cũng đi theo, nâng cổ tay phải của cô lên, “Vậy em giải thích lác tay này như thế nào?”

“Một cái lác tay không thể nói lên điều gì, trên đường nhiều người mang lác tay như vậy, anh cũng đều cho họ là Lâm Hi Nhi sao.” Không phải chỉ mang một chiếc lác tay thạch anh màu tím thôi sao, có gì ngạc nhiên, cô tố chất tâm lý cường đại không hề hoảng hốt, cho dù cô là Lâm Hi Nhi hay Lâm Hi, cô thích thạch anh màu tím chưa từng thay đổi.

“Kỹ thuật diễn của em đã đến lò hỏa thuần thanh, không đi diễn trò thật sự lãng phí!” Thẩm Cảnh Kỳ biết lác tay thạch anh màu tím không thể nói lên điều gì, nhưng về đặc trưng này khiến hy vọng của anh lại nhiều thêm một chút. dĩn~d@n`l3q2l1y"d0n

Lạnh lùng hất tay anh ta ra, Lâm Hi trừng mắt, tầm mắt chưa hề dừng lại trên người anh ta, mở cửa liền rời đi.

Thẩm Cảnh Kỳ nhìn chăm chăm vào cô rời đi, ý cười tràn ra trong mắt cũng nhiễm vẻ hạnh phúc. Chỉ có điều nếu anh biết chuyện Quyền Hạo tỏ tình với Lâm Hi, không biết anh còn có thể cười được không.

Vừa mới đi ra khỏi nhà hàng món ăn Quảng Đông, cô đã thấy Quyền Hạo vừa mới xuống xe, vẻ mặt anh âm trầm, thoát nhìn giống như điên cuồng trước khi giông bão đến, liếc nhìn bầu trời xám trắng, sao cô lại có dự cảm xấu?

“Hi nhi.” Trong tròng mắt trắng đen rõ ràng hiện đầy lửa giận, anh từng bước từng bước một đi về phía cô.

Lúc này Lâm Hi định chui xuống đất chạy đi, đáng tiếc cô không thể chui xuống đất, chỉ có thể nhìn anh đi tới bên cạnh cô. Không nhìn lửa giận trong mắt anh, cô bắt đầu đi nâng trán, “Sao vậy?” Bên cạnh không có ám vệ đi theo, sao cô đi đâu, Quyền Hạo cũng có thể tìm được cô, hiện giờ cô mãnh liệt hoài nghi, trên người cô có thiết bị định vị.

Thẩm Cảnh Kỳ đứng phía sau cô cách đó không xa, anh đang nở nụ cười nhìn Quyền Hạo.

Ghen tức tràn ngập bốn phía, Quyền Hạo hung hăng nhìn chăm chăm vào Thẩm Cảnh Kỳ, trong lòng ề ề, anh ôm lấy cô, rời khỏi nơi này.

“Hi Nhi yêu là tôi, sẽ biến anh trở thành người qua đường trong sinh mệnh của cô ấy.” Đáy lòng Thẩm Cảnh Kỳ hết sức không vui khi Quyền Hạo ôm lấy cô, mặt của anh lạnh lẽo, tiên đoán vô cùng chắc chắn.

Nhàm chán nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Lâm Hi nghiêm túc giờ ngón tay đếm đếm, đây là lần thứ mấy rồi hả?

Toàn bộ hành trình, Quyền Hạo cũng không để ý đến cô, cặp mắt nhìn thẳng phía trước, thoát nhìn rất tập trung lái xe.

Khi xe đậu trước một khách sạn năm sao thì cô hơi sững sốt, không hiểu sao Quyền Hạo lại mang cô tới đây.

Quyền Hạo nghiêm mặt, dùng sức ôm lấy cô, không hề cho cô cơ hội rời đi.

Khi ánh mắt nhìn chung quanh, cô vô ý thấy được ánh mắt khinh bỉ của nhân viên lễ tân khách sạn, trong phút chốc, cô muốn cầm thứ gì nện lên mặt

nhân viên lễ tân này. Cho mày khinh bỉ! Cho mày khinh bỉ!

“Tiên sinh, xin lỗi, hiện giờ khách sạn chúng tôi chỉ còn phòng hạng sang.” Nhân viên lễ tân cung kính nhận lấy thẻ đen của Quyền Hạo, hết sức xin lỗi nói, khoe mắt cô vẫn không quên khinh bỉ nhìn Lâm Hi.

Tuổi còn nhỏ như vậy đã tới thuê phòng với đàn ông? Nhà này dạy dỗ thật kém!

Lại nói trai đẹp trước mặt xem ra cũng không giống người tốt lành gì, mang một cô bé đến thuê phòng, nhân phẩm cũng quá kém!

Hai người ở dưới tình huống không biết gì, từng người bị nhân viên lễ tân khinh bỉ liếc mấy lần. dieendaanleequydomn

“Vây lấy một phòng hạng sang.” Giọng Quyền Hạo lạnh lùng, ánh mắt vẫn đặt trên người Lâm Hi.

Nhân viên lễ tân nhanh chóng giải quyết thủ tục, đưa thẻ phòng và thẻ đen tới trước mặt Quyền Hạo, trong lòng vẫn không nhịn được khinh bỉ.

Nhanh chóng lấy thẻ đen và thẻ phòng, Quyền Hạo không nói lời nào dắt tay Lâm Hi đi về phía thang máy.

Bóng dáng hai người biến mất trong thang máy, theo cửa thang máy đóng lại, nhân viên lễ tân thở dài một tiếng.

“Thời thế này.” Dáng vẻ thờ dãi của cô vừa đứng bị nhân viên quản lý sảnh chính nhìn thấy, anh mặt đen đi tới, “Lần sau lau rõ mắt một chút, lúc làm việc đừng lộ suy nghĩ trong lòng cô ra, còn như vậy, có định lăn lộn tiếp không?”

Nhân viên lễ tân bị nhân viên quản lý sảnh trước quát lớn, rùng mình một cái, “Dạ, quản lý.”

Theo con số thang máy thay đổi, tâm tình Lâm Hi cũng có biến hóa nho nhỏ, hơi buồn bực. Tối hôm qua không ngủ được, hôm nay lại bị Thảm Cảnh Kỳ tên bệnh thần kinh quấy rầy, cộng thêm Quyền Hạo hiện giờ mặt đen lại không biết định làm gì cô, cô đây là sắp gặp trạng thái xui xẻo sao?

Tình một tiếng, cửa thang máy mở ra, Quyền Hạo không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người khác, lôi kéo cô rồi đi.

Bước chân của anh tới trước phòng 8185 thì dừng lại, lưu loát mở cửa.

Lâm Hi nhất định không muốn đi vào, đứng trước cửa, không chịu bước vào phòng.

Quyền Hạo thấy thế, sắc mặt càng thêm âm trầm, bàn tay ôm lấy bả vai cô, kéo cô vào trong phòng.

Cô muốn phản kháng, phát hiện hơi sức của anh lớn hơn cô, giãy giụa không được, cô mím môi thật chặt, rất không vui.

Rầm một tiếng vang lên, anh giật dừ đóng cửa phòng lại.

Cặp mắt cô mờ mịt, tình huống như thế nào? “Anh làm sao vậy?” Lúc nói lời này, cô hơi bất đắc dĩ, làm một người đàn ông chỉ nói yêu cô một lần, bây giờ còn không cách nào thăm dò đáy lòng đang nghĩ cái gì, cho nên đối mặt với Quyền Hạo đang giật dừ thì cô chỉ biết trợn trắng mắt, lại thuận tiện dội nước lên người anh, dập tắt lửa giận của anh.

“Tại sao gặp Thảm Cảnh Kỳ?” Anh đè nén lửa giận.

A!

Đầu óc Lâm Hi còn chưa quẹo cua đến đây, cô tùy ý ngồi trên ghế sa lon, cảm một chiếc gối mềm mại ôm vào trong ngực, thuận miệng nói, “Sao tôi lại muốn gặp anh ta chứ, tự anh ta tới tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53-4: Yêu anh được không (4)

Editor: Puck -

“Anh ta tới tìm em, em có thể trốn tránh không gặp, nhưng em không làm vậy, em và anh ta đơn độc ở trong một phòng.” Ghen tức đầy trời gần như bao phủ anh, lửa giận trong mắt đã muốn phun ra ngoài. “Chẳng lẽ em thích một người đàn ông lớn hơn em mười ba tuổi sao?”

Lâm Hi che miệng nhỏ nhắn, lười biếng ngáp một cái, “Anh nghĩ quá nhiều.”

Thượng đế có thể bảo đảm, những lời này của cô thật sự không có ý tứ qua loa lấy lệ, chỉ có điều Quyền Hạo không hiểu như vậy. Trong đầu có một

âm thanh vẫn một mực nói cho anh biết, không thể tức giận! Nhưng thấy nụ cười không cần thiết chút nào của cô, lửa giận liền không nén được.

“Lâm Hi.” Lúc bình thường, anh không gọi tên đầy đủ của cô, chỉ dưới con thịnh nộ mới gọi tên đầy đủ của cô.

Tựa vào trên ghế sa lon mềm mại, Lâm Hi bắt đầu dờ dỗi ánh mắt, “Làm sao?”

“Về sau không cho phép gặp Thẩm Cảnh Kỳ và Tiểu Thần, có nghe không?” Thấy ánh mắt của cô không ở trên người anh, anh ngồi bên cạnh cô, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Biết rồi.” Tuy nói Tiểu Thần chơi với cô vô cùng tốt, nhưng anh ta là em họ của Thẩm Cảnh Kỳ, nghĩ đến tầng quan hệ này của bọn họ, cô cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tiểu Thần. Về phần Thẩm Cảnh Kỳ, cô đương nhiên không muốn gặp lại, người nọ là một kẻ điên, tốt nhất chết trong ôn nhu hương, tránh cho nỗi điên! die~nd a4nle^q u21ydo^h

“Em thề đi.” Cô lần đầu tiên nghe lời như vậy, anh không quá tin tưởng.

Thề! Cô không nghe lầm chứ? Trên trán cô hiện lên ba vạch đen, đây là cái gì và cái gì?

“Vì một chút chuyện nhỏ như vậy, anh kêu tôi thề, không có lầm chứ?” Trước kia cô không tin quỷ thần gì đó, cũng không tin tưởng báo ứng cái gì, chỉ có điều sau khi chết sống lại, cô tự nhiên mang kính sợ trong lòng với đại tự nhiên thần kỳ này.

“Không được sao?” Giọng của anh càng ngày càng lạnh, rét lạnh giống như đóng băng.

“Không thề.” Cô kiên định.

“Hi hi,” Thái độ nguội lạnh của anh đột nhiên trở nên mềm mại.

Quay đầu nhìn anh, cô hơi khó hiểu gãi gãi cằm, “Có lời cứ nói.”

Trời ơi, ai có thể nói cho cô biết, Quyền Hạo rốt cuộc thích cô ở điểm nào? Nói ra, cô sửa.

Trông rất bình tĩnh nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, môi mỏng của anh ngoài dự đoán hôn lên môi cô, xúc cảm lạnh lẽo, cô chợt rung mình một cái, ngậm chặt miệng, ngăn cản đầu lưỡi của anh xâm lấn. Nhưng anh lại không theo, đôi tay ôm chặt gáy cô, lưỡi cạy hàm răng của cô ra.

Lại nói hôn môi, ánh mắt nhất định nhắm lại, nhưng cô cố tình ngược lại, mắt đẹp trừng thật to, gương mặt tuần tú phóng đại này, cô nhìn mà lòng hoảng sợ, hôm nay không phải cô sẽ thất thân chứ? Quả nhiên, một người đàn ông mang theo một người phụ nữ đặt phòng, không có chuyện gì tốt!

Nếm được hương vị ngọt ngào, anh càng thêm không thể nào buông cô ra rồi, anh trầm luân, bên tai có một âm thanh vẫn một mực kêu gào. Muốn cô! Muốn cô! Như vậy cô vĩnh viễn đều là của anh! Ai cũng không thể cướp cô đi!

Hàm răng bị cạy mở, cái lưỡi thom tho của cô bị anh quán lấy.

Cô không hề hưởng thụ nụ hôn này, ngược lại cảm thấy kinh khủng, không kịp ngăn cản nữa, chuyện xảy ra tiếp theo, cô nhất định sẽ học máu ba cân.

Thân thể của anh bền chắc mà cứng rắn, cô không đẩy anh ra được.

Hai tay của anh buông gáy cô ra, chậm rãi đi tới eo cô.

Nụ hôn triển miên cuối cùng kết thúc, anh thở dồn dập, ôm cô thật chặt.

Lúc này tư thế của bọn họ hơi mập mờ, bởi vì thân thể anh nghiêng tới, khiến cô bị đè, hiện giờ tạo thành tư thế nam trên nữ dưới. Cô không phải người ngây thơ không biết tình huống, biết rõ lúc này không thể lộn xộn, nếu không cô sẽ thật sự học máu.

Môi hồng hào mê người, hôn thể nào cũng không đủ, anh tự tay ma sát.

Nhất thời, da gà của cô cũng nổi lên, giống như bị kính sợ nhìn anh.

“Hi hi, yêu anh được không?” Giọng nói mang theo cầu xin nghe đau thương như thế, người nhà họ Quyền hướng về người trong số mệnh đã định, ý chí của bọn họ cũng sẽ trở nên yếu kém, bọn họ hy vọng người trong số mệnh yêu thương bọn họ, không cầu yêu nhiều, chỉ cần yêu đã có thể khiến cho bọn họ thỏa mãn. die nda nle equ ydo m

Thân thể cô bị ôm thật chặt, lời của anh, cô khẽ há to miệng, “Cái gì?”

Yêu anh được không? Không! Tha cho cô đi!

Không phải ngày hôm qua còn nói đợi cô lớn lên sao? Hiện giờ thẳng cấp à?

Đợi chút, chờ cô tiêu hóa một chút sự thật hù chết cô.

Khuôn mặt của anh cọ cọ gò má cô, cảm nhận nhiệt độ khát vọng của anh, đôi tay vẫn vòng quanh eo cô như cũ, không thể không biết tư thế của hai người có bao nhiêu mập mờ. Quyền thiếu sống hai mươi lăm năm, giờ khắc này thuần khiết, chưa từng có bao nhiêu ý tưởng. “Hi nhi, sang năm mới em mười sáu tuổi rồi.”

Mặt hơi ngửa, anh giống như con chó lớn cọ tới cọ lui, kỳ quái chính là, cô cảm giác hơi thoải mái, da gà nổi trên người cũng ít đi. Lời của anh, theo phản xạ cô cảm thấy rất nguy hiểm, khựng lại, lạnh giọng hỏi: “Anh định làm gì?”

Anh khẽ cười lên, đôi tay không yên phận, nhẹ nhàng dao động trên lưng cô, thò ra một ngụm khí nóng phun lên lỗ tai cô. Động tác mập mờ như thế, cô bị sợ đến tim đập nhanh hơn, tuy cô không có quan niệm trinh tiết, nhưng thân thể này mới mười lăm tuổi, chưa trưởng thành, còn là một cô bé, chẳng lẽ anh muốn xuống tay lúc này!

“Hi nhi, em cảm thấy cô nam quả nữ ở cùng một phòng có thể làm gì?” Anh luôn luôn đối với cô muốn gì được nấy, hôm nay cũng đổi thành hư, cô ý nói mập mờ như vậy. Hai tay của anh đi tới trên cổ cô, ngón tay có vết chai khẽ vuốt ve da thịt nõn nà của cô, mỗi chạm vào lỗ tai cô, lưỡi còn thè ra, liếm liếm lỗ tai cô, mùi vị hình như rất tốt, nhìn về mặt anh giống như hiểu ra.

Thân thể này trải qua cuộc sống nhưng lựa ba năm, có thể nói trở về vô cùng tốt, trước không nói cái khác, đầu tiên trước ngực cô đã không còn là mảnh đất bằng phẳng rồi, đã đơn giản có kích thước gò núi, một tay anh có thể nắm giữ. Thân thể của cô và thân thể của anh dính sát lại với nhau, lồng ngực bền chắc của anh đè lên mềm mại của cô, nhiệt độ người anh cũng càng ngày càng cao.

Đây là tiền tấu gì? Cô đều rõ ràng.

“Quyền Hạo, anh không phải định thật chứ?” Anh cố ý nói lời mập mờ, cô kiên quyết.

“Hi nhi, em nói đi?” Anh cười xấu xa, tay phải nhẹ nhàng ma sát mặt cô, tay trái giữ thật chặt hông cô.

Chỉ cần có cô, cô chính là của anh. Trong lòng anh có ý tưởng điên cuồng này.

Gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, cô càng nhìn càng cảm thấy đáng sợ, tay phải chặn nửa bên mặt của anh, “Anh không phải mạnh miệng như vậy chứ, tôi mới mười lăm tuổi, là người chưa thành niên.”

Hơi sức của cô chỉ giống như gãi ngứa theo ý anh, anh nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, “Hi nhi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời...”

Ng ngoan ngoãn nghe lời! Nghe cái gì?

Cô thật sự nổi giận, không có tâm tình nói tiếp với anh, lực đẩy kinh người bộc phát, cô thuận lợi đẩy anh đang đè trên người cô. “Nếu anh thiếu phụ nữ, anh tùy ý, tôi không muốn chơi với anh.”

Sao cô có thể khuất phục, đừng suy nghĩ, cô cũng không phải là cô gái nhu nhược không hề có lực tự vệ. d1en d4nl 3q21y d0n

Anh cũng không nghĩ đến cô chạy ra khỏi giam cầm của anh, anh tựa vào trên ghế sa lon, khẽ cười nói, “Anh chỉ muốn em làm thế nào bây giờ?”

“Mẹ nó, so sánh với Thẩm Cảnh Kỳ, anh mới biến thái.” Đã đến trình độ không thể nhịn được, cô không duy trì hình tượng, nói thô tục.

“Em nói được là được.”

Anh trở nên mặt dày như thế từ khi nào? Môi cô mím lại, tức giận nói, “Nhàm chán.” Chẳng biết tại sao, trong lòng luôn cho rằng anh sẽ không như thế nào với cô, trong đầu quá nhiều ảo tưởng lúc này hoàn toàn trống rỗng.

“Anh cứ từ từ đợi đi, tôi đi về trước.” Hai ngày kinh sợ liên tiếp, cô hơi phiền não.

“Hi nhi.” Khoảnh khắc khi cô xoay người, anh nhanh chóng đi tới bên cạnh, tay kéo, để cô đối mặt chính diện với anh.

Cửa còn chưa mở ra, cô đã lại bị anh đè lên cửa rồi, trên người tràn ngập hơi thở phái nam, khiến cho cô trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nhíu mày. Cô chống lại hành động như vậy của anh, “Anh nhân rồi không có chuyện gì làm đúng không?”

Anh thờ ơ, thân thể dán chặt lên thân thể mềm mại của cô, tay phải nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, “Hi nhi, không được gặp lại Thẩm Cảnh Kỳ và Tiểu Thần, biết không?”

Hai tròng mắt ngập tràn hơi nước nhân nhật có vẻ long lanh khiến cho người ta thích, thoáng qua một tia không vui, cô thiếu chút nữa lườm trắng mắt, “Có bản lĩnh anh khiến cho hai người bọn họ biến mất khỏi thế giới này.” Cô uất ức mà, ở nhà họ Quyền ba năm, cô mới phát hiện mình là con dâu nuôi từ bé! Anh cũng không phải có bệnh thần kinh giống như Thẩm Cảnh Kỳ, ham muốn giữ lấy này không phải mạnh bình thường.

Tròng mắt xẹt qua ý cười xấu xa và vẻ tàn bạo, anh nhếch khóe môi, chậm rãi khẽ hôn lên bờ môi cô, “Anh không so đo chuyện ngày hôm qua.”

Lại bị hôn, may mà không có xúc cảm gì, nếu không cô sẽ đá một cước tới, để cho nửa đời sau của anh thành thái giám đi. “Anh nói giống như rất độ lượng vậy, chỉ có điều anh thật sự định so đo, anh có thể so đo cái gì?”

Tay của anh từ từ giữ chặt khuôn mặt của cô, vô cùng chân thật nói, “Biến em trở thành người phụ nữ thật sự của anh, lại dọn dẹp Thẩm Cảnh Kỳ.”

Đáy lòng chợt lạnh, cô có thể cảm thấy được anh không phải đang nói đùa, “Yêu trẻ con chết tiết!”

Nếu không phải không muốn lộ bản lĩnh của mình ra, cô thật sự muốn đánh anh răng roi đầy đất.

“Em nói không sai, anh chính là yêu trẻ con, nếu không sao ba năm lại nuôi dưỡng em bên cạnh anh.” Cô mắng anh yêu trẻ con, anh hào phóng thừa nhận.

Cô tức giận, dưới con phần nộ hất tay của anh ra, “Cách tôi xa một chút.”

“Em đang nói mát sao?” Anh nở nụ cười lưu manh, bàn tay không yên phần luôn vào bên trong áo cô, khẽ vuốt ve bụng bằng phẳng bóng loáng của cô, cảm giác sờ lên da thịt này thật tốt.

Bụng truyền đến cảm giác lạnh lẽo, cô sắp không kiềm chế được tức giận, bắt đầu đi đôi tay bị tay khác của anh giữ chặt, “Quyền Hạo, đủ rồi, anh định như thế nào?”

Anh trêu đùa lễ lười liếm khuôn mặt mềm mại của cô, vô cùng mập mờ nói, “Mới vừa rồi không phải anh đã nói rồi sao? Biến em trở thành người phụ nữ thật sự của anh.”

Cô cắn răng, “Anh muốn chết đúng không?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54-1: Kế hoạch rời đi (1)

Editor: Puck

“Tức giận?” Quyền Hạo thấy Lâm Hi làm mặt lạnh, nghĩ đến mới vừa rồi ở trong phòng trêu chọc cô hơi quá mức.

Lâm Hi không để ý đến Quyền Hạo, mặc kệ anh nói gì. Trong lòng cắn răng nghiền lợi, khốn kiếp, dám trêu chọc cô, còn chiếm tiện nghi của cô, cũng may lúc ấy cô có thể nhịn, nếu không nhất định đánh anh tàn phế, mẹ nó!

Trong thang máy hẹp, chỉ có ba người, Lâm Hi và Quyền Hạo đè nén, thoát nhìn giống như đôi tình nhân giận dữ, nhân viên khách sạn làm người qua đường Giáp thấy thế, len lén che miệng cười, người trẻ tuổi bây giờ.

“Hi nhi, xin lỗi.” Trêu chọc qua đi, anh cũng hối hận, bình thường cô có thể cười với anh xem như không tệ rồi. Mới vừa rồi, anh không những trêu chọc, mà còn mang theo vài phần tức giận, thiên hạ trên đầu quả tim của anh, thật sự bị người khác lừa chạy thì làm thế nào?

Tay của anh vừa mới chạm vào bả vai cô, đã bị cô vô tình đẩy ra.

“Hi nhi, xin lỗi, xin tha thứ cho anh!” Mỗi khi Quyền Hạo dụ dỗ cô đều ăn nói khép nép, đáng về biết sai là tốt rồi.

Đáng tiếc Lâm Hi không để mình bị xoay vòng vòng, hiện giờ cô vẫn còn nhớ lúc ở trong phòng, anh đối xử với cô như thế nào, cô nhớ rõ người nọ ăn đậu hũ của cô như thế nào, tuy nói cô cũng không phải người ngây thơ, nên hiểu nên làm cô đều trải qua, nhưng bị một người chán ghét chiếm tiện nghi, như thế nào cũng cảm thấy hơi ghê tởm.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, Lâm Hi cũng không liếc mắt quay đầu nhìn Quyền Hạo đi theo sau lưng cô, tự nhiên đi về phía trước.

Nhân viên lễ tân nhìn thấy Lâm Hi và Quyền Hạo, tỏ vẻ mờ mịt, nhìn đáng về tức giận của cô gái nhỏ, nhìn đáng về đáng thương như cô vợ nhỏ của trai đẹp, cô buồn bực, cảm giác đôi tình nhân này không đến bước kia.

“Hi nhi, anh biết sai rồi, em đừng tức giận.” Bước tiến của cô càng lúc càng nhanh, anh nắm cổ tay cô kéo cô dừng bước.

Xoay người, cô tức giận lên tiếng chầm chọc, “Tôi nào dám chọc tức Quyền thiếu ngài? Ngài là đại thiếu gia nhà họ Quyền cao cao tại thượng, tôi là cái thá gì, nhiều nhất chính là con dâu nuôi từ bé được ngài coi trọng, không quyền không thế, không dám chọc tức ngài, cuộc sống của tôi sẽ không dễ chịu.” d1en d4nl 3q21y d0n

Ngay cả “Ngài” đã nói ra, có thể thấy được cô tức giận thật. Anh cũng trách chính mình trêu chọc cô quá mức, anh hạ mí mắt, dịu dàng nhận sai, “Là lỗi của anh, em đánh anh nặng anh đều được, đừng tức giận.”

Nhìn chung quanh một phen, phát hiện không có thứ gì có thể làm vũ khí, nếu như thật sự có, cô muốn cạy đầu anh ra, chơi gì đâu! “Ồ, có thể để cho Quyền đại thiếu gia ngài cúi đầu nhận sai với tôi, xem ra tôi thật sự có vinh hạnh lớn lao.”

“Xin lỗi.” Quyền Hạo ngoan ngoãn nhận sai, không dám cãi lại.

Lâm Hi tìm kiếm một lúc trong túi áo anh, tìm được chìa khóa xe, “Biết lỗi đúng không, anh cũng đừng lái xe về, anh đi bộ về!” Nếu có tính lực tràn đầy đến trên cô, vậy thì đi bộ trở về cho cô, tránh cho quá dư tình lực.

Cô tính trẻ con như thế, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nụ cười bởi vì tức giận mà giống như nhuộm lên màu phấn son, ửng hồng, anh cực kỳ yêu, “Ừ.”

Cô hung ác nhìn anh, bỏ rơi anh, cô đi trước lái xe về.

Bóng chiếc xe xa dần biến mất, nhìn thấy mà anh không khỏi bật cười. Chỉ cần cô có thể hết giận, đi bộ trở về thì có làm sao?

Mới vừa bước vào cửa, Lâm Hi đã nhìn thấy Trần Tiêu cười đến như chân chó, tâm tình vốn không tốt lại dâng lên, tâm tình lúc này của cô hồng bét tới cực điểm. Hung hăng đập chìa khóa xe lên bàn trà, cô cũng không thêm để ý tới Trần Tiêu, đi thẳng lên lầu.

Nghe tiếng đóng cửa khổng lồ, Trần Tiêu sợ hết hồn, đây là như thế nào?

Cô thay quần áo trên người thành quần áo mặc nhà, đổ tất cả mọi thứ trong túi ra, tìm kiếm nhiều lần, vẫn không phát hiện ra thứ cô muốn tìm. Suy nghĩ một chút, cô lấy công cụ ra, động tác thành thạo tháo điện thoại di động.

Trong đồng linh kiện lung tung, cô tìm một hồi, cuối cùng tìm được thiết bị định vị.

Nhìn thiết bị định vị chỉ lớn chừng hạt gạo, cô nhủ chặt chân mày, khẽ nguyên rủa muốn tiếng đáng chết.

Khó trách Quyền Hạo có thể dễ dàng tìm thấy cô như thế, xem ra bên cạnh không có ám vệ đi theo, sản phẩm công nghệ cao này cũng có thể bán hành tung của cô. [dinendian.loqidJon](#)

“Trần Tiêu, anh đi vào cho tôi.” Khó chịu ném thiết bị định vị vào thùng rác, cô gầm nhẹ.

Trần Tiêu đang lén lút đứng ngoài cửa, đang định liếc trộm tiểu thư nhà mình làm gì, ai ngờ tiểu thư lại phát hiện ra anh. Anh thẳng sống lưng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trên giường rối loạn, trong lòng bất ổn, có phải tiểu thư nhà mình phát hiện ra điều gì hay không?

“Anh không chỉ là quân gia của Quyền Hạo, còn là quân sư bên cạnh anh ta đúng không?” Phiền não quần lấy cô, lấy giỏ xách ra nện lên người Trần Tiêu, đôi mày thanh tú nhíu chặt một chỗ, lạnh giọng hỏi.

Thiết bị định vị nằm trong thùng rác vẫn còn chiếu sáng lấp lánh, Trần Tiêu muốn không nhìn cũng không được. Bị cái giỏ xách đập nhẹ một cái, anh cũng không cảm thấy gì, “Đứng, tiểu thư.”

“Ai là người đề nghị gắn thiết bị định vị?”

Lúc ấy anh cũng không tán thành gắn thiết bị định vị, chỉ có điều thiếu gia có lệnh, anh không thể không theo. Hiện giờ tiểu thư phát hiện, đây là muốn túm lấy anh khai đao sao? Đùng mà, anh chỉ là tông phạm, không phải là thù phạm chính.

Trần Tiêu run run rẩy rẩy cúi đầu, yếu ớt đáp, “Không ai đề nghị, là thiếu gia ra lệnh.” Bán đứng thiếu gia nhà mình, anh không có bất kỳ áy náy, không có ám vệ đi theo bên cạnh tiểu thư, thiếu gia có thể đi theo bên cạnh tiểu thư bất cứ lúc nào, nếu tiểu thư không phát hiện được, đó mới là không bình thường.

Đề nén dục vọng định ra tay, Lâm Hi cười lạnh, “Lắp lúc nào, còn có chỗ nào có thiết bị định vị?” Trên người bị người ta gắn thiết bị định vị, hiện giờ cô mới phát hiện, thật sự đủ chậm chạp. Cô lười phải tìm thiết bị định vị, trực tiếp để Trần Tiêu tìm cho cô.

Trần Tiêu ngẩng đầu lên, nuốt một ngụm nước miếng, hơi sợ hãi đưa tay lấy bông tai của Lâm Hi xuống, “Lần trước sau khi tiểu thư từ Úc Thành trở về thì gắn thiết bị định vị. Không chỉ có trên đồ trang sức của cô, còn có chiếc Ferrari cô thường lái cũng có.” Lần này, anh nói tất cả.

Không ngờ bông tai của cô cũng có thiết bị định vị, Lâm Hi càng nổi giận hơn, gầm thét nói, “Còn không gỡ xuống toàn bộ những thiết bị định vị kia cho tôi, anh tên tông phạm này cũng phải chịu phạt, đừng giả bộ cho tôi, tôi không bỏ qua chuyện này.” [diee ndda finleeq uysd doon](#)

“Vâng, vâng, tiểu thư.” Trần Tiêu vội chạy ra ngoài.

Nổi đóa nhìn chăm chăm theo bóng lưng Trần Tiêu, cô cắn chặt hàm răng, tức chết cô!

Tức giận, cô đảo tay qua, quét toàn bộ đồ trên giường xuống đất.

Qua một khắc đồng hồ, cô dần dần bình tĩnh lại.

Cả nhà họ Quyền đều biết nhị tiểu thư đang tức giận, những người hầu bình thường không có việc gì thích lác lư cũng bị sợ làm nơi trút giận, cũng thức thối trốn đi.

Phòng ăn trống trải, chỉ có một mình cô, bên cạnh cũng không có người giúp việc phục vụ, cô cũng không cảm thấy không quen. Sau khi ăn cơm trưa xong, cô trở lại phòng ngủ, nghiêm túc suy nghĩ, về sau nên làm như thế nào!

Chân không giẫm trên mặt thảm ấm áp, cô rất rối rắm, trước kia thời gian ở nhà họ Quyền rất yên ổn, nhưng bây giờ, không yên ổn được rồi, ai biết ngày nào đó Quyền Hạo phát tính cảm thấy ăn cô luôn.

Trước có Thẩm Cảnh Kỳ sau có Quyền Hạo, trời ạ, một vị thần bị bệnh, một biến thái, cô đây là trêu chọc ai. Cô đã rửa tay gác kiếm, không đi trộm đồ, sao vận rủi vẫn tìm đến cô?

Nghiêm túc thi hành mệnh lệnh của Lâm Hi, Quyền Hạo nhàn nhã đi trên đường, sau khi gọi điện thoại cho Trần Tiêu, độ cong khoe môi càng cong, mặt mày đều là nụ cười.

Ba giờ sau, Quyền Hạo rút cuộc chậm rãi trở lại cửa nhà mình.

Vừa thấy thiếu gia nhà mình trở lại, Trần Tiêu dùng sức nặn ra hai giọt nước mắt, làm bộ đáng thương nghênh đón, “Thiếu gia, tiểu thư đang phát giận đấy.” Không sai, tiểu thư nhà mình mới đầu chỉ tức giận, sau khi ăn cơm trưa xong, tiểu thư bổ sung thể lực, đang ở trong thư phòng xa xỉ của thiếu gia đập đồ, hiện giờ thư phòng ngổn ngang, thê thảm không nổi nhìn.

“Hi nhi như thế nào?” Sớm đoán được cô sẽ tức giận, anh cũng không giận mình.

“Đang đập đồ trong thư phòng của ngài.” Trần Tiêu tỏ vẻ lo lắng. Những bình hoa đồ cổ giá trị xa xỉ kia cũng bị tiểu thư nhà mình đập không ít, nhìn đau lòng chết được, chỗ này đáng bao nhiêu tiền chứ! Tùy tiện cầm một cái đi ra ngoài, cũng có thể đổi được một căn phòng rồi.

“Không có việc gì, cứ để cho cô ấy đập.” Chỉ cần cô ấy hết giận, đập bao nhiêu cũng không quan trọng, dù thế nào đi nữa anh có tiền, không có những thứ đồ trang trí kia, mua nữa là được.

Giọng điệu khí phách như vậy, Trần Tiêu nghĩ đời này mình cũng không học được.

Trong thư phòng lung tung lộn xộn, Lâm Hi cũng lười đập, tức giận tiểu thư mất không ít, nhưng đập đồ tốn sức. Khi ánh mắt chuyển qua một bức tranh chữ trên tường, trong lòng cô đã sinh ra chủ ý khác.

Trước khi lập kế hoạch rời khỏi nhà họ Quyền, đương nhiên phải tính toán vì sau này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54-2: Kế hoạch rời đi (2)

Editor: Puck -

Hiện giờ cuộc sống đều cần tiền, sau khi cô rời đi, cũng không thể nào làm lại nghề cũ, các chi phí mà Quyền Hạo làm cho cô cũng không thể dùng, để phòng đối chết, vậy chuẩn bị tiền mặt là rất cần thiết.

Nhìn một mảnh lộn xộn trên đất, cô đột nhiên cảm thấy hơi đáng tiếc, những thứ đồ cổ này cảm ra ngoài bán cũng được không ít tiền. Lưu loát thu tranh chữ và bức tranh nổi tiếng trên tường, cô liếc mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy thứ gì đáng tiền.

Mở cửa, lọt vào tầm mắt cô chính là gương mặt đẹp trai của Quyền Hạo.

Bớt giận không ít, nhưng cũng không nói lên cô không ghét Quyền Hạo, tầm mắt dời đi, cô cũng coi như không nhìn thấy Quyền Hạo, đi lên lầu hai.

“Hi nhi, hết giận chưa?” Quyền Hạo đuổi sát theo.

Không trả lời, ngay cả ánh mắt cũng không cho anh, Lâm Hi đi tới trước cửa phòng ngủ của mình.

“Hi nhi.”

Phía sau kêu to, Lâm Hi cười lạnh.

“Đừng tức giận, có được không?” Nhìn đáng vẻ còn sức sống của cô, trong lòng anh cũng không thoải mái.

Trả lời anh chỉ là rầm một tiếng, lỗ mũi cao thẳng của anh suýt chút nữa bị đụng phải.

Sau khi nhìn chằm chằm cửa phòng cô chừng mười phút, Quyền Hạo định gõ cửa nhưng lại không dám, một mặt sợ cô càng thêm tức giận, mặt khác càng sợ cô đuổi anh đi ra ngoài. Trong lòng âm ỉ giao chiến, tư thế gõ cửa duy trì thật lâu, cuối cùng anh vẫn buông tha.

Có chìa khóa phòng ngủ của cô, nhưng anh vẫn không dám mở cửa.

Quyền Hạo ngồi hồi lâu trong phòng khách ở lầu một, tầm mắt thủy chung vẫn nhìn lên cầu thang, chờ đợi bóng dáng của cô xuất hiện.

Trần Tiêu yên lặng chuẩn bị bữa tối, nghĩ thầm lúc ăn cơm tiểu thư nên xuống thôi. di ien n#dang# yuklle e#q qiqi on

Thời gian cơm tối, Lâm Hi vẫn không xuống lầu, thông qua gọi điện thoại kêu người giúp việc đưa cơm cho cô.

Lâm Hi trên lầu ăn được thơm ngon, thành tương phản to lớn với Quyền Hạo ăn không biết ngon.

Mười hai giờ khuya, Lâm Hi vẫn chưa ngủ, một mực lên Internet tra tư liệu, cảm giác trong bụng hơi trống không, cô không còn tức giận đi xuống lầu, đi tới phòng bếp. Mở tủ lạnh ra, nhìn xem có thứ gì có thể ăn không. Liếc mắt quét sạch đồ ăn trong tủ lạnh, cô tiện tay cầm một chai sữa tươi và một đĩa salad.

Cô đóng tủ lạnh, xoay người thấy Trần Tiêu đang ngây ngốc đứng ở sau lưng cô, “Anh làm gì thế?”

Tiểu thư nhà mình không bị hù sợ, Trần Tiêu hơi ngoài ý muốn, “Tôi đói rồi, muốn tìm đồ ăn mà thôi.” Nói xong, anh bước qua bên người cô, mở cửa tủ lạnh ra.

Lâm Hi hoài nghi nhìn anh ta, không suy nghĩ nhiều, cầm đồ lên lầu.

Đứng ở cửa phòng bếp, Trần Tiêu nhìn ánh đèn lầu hai, cầu nguyện ngày mai sẽ không xảy ra đại chiến thế giới.

Trong phòng ngủ vẫn còn mờ ti vi, Lâm Hi lấy tư thế lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, vừa ăn đồ, vừa thưởng thức kịch kháng chiến âm ỉ như sét đánh.

Ăn xong đồ, cô liền đi toilet rửa mặt.

Quyền Hạo núp sau rèm cửa, vừa thấy cô đi toilet, anh vội vàng leo lên giường ngủ.

Mong đợi sau khi cô nhìn thấy anh thì sẽ có nét mặt gì?

Tồn gần nửa giờ mới rửa mặt xong, Lâm Hi vuốt ve mái tóc dính vài giọt nước từ từ đi từ phòng tắm ra, không nhìn thấy trên giường nhiều thêm một người, cô cảm điều khiển ti vi, ấn phím tắt máy.

Chuẩn bị tắt đèn thì Quyền Hạo ở trên giường bị cô nhìn thấy, “Quyền Hạo, anh làm gì thế?” di l enda4nle3qu21 ydo0n

Thì ra, khi cô đi phòng bếp lấy thứ gì ăn thì Quyền Hạo nhân cơ hội đi vào.

“Trời sắp sáng rồi, anh đương nhiên ngủ.” Quyền Hạo đứng lý hợp tình nói.

Theo thời gian nghỉ ngơi ngày trước của cô, mười một giờ đêm là lúc nghỉ ngơi, hiện giờ trời sắp sáng mới đi nghỉ, là bởi vì cô đang lập kế hoạch rời khỏi nhà họ Quyền như thế nào.

Dáng vẻ đứng lý hợp tình của Quyền Hạo, Lâm Hi bị chọc giận gần chết, tiện tay cầm gối ôm nện lên đầu anh, tức giận nói, “Anh thật sự có lý đó, đây là phòng của tôi, anh muốn ngủ thì về phòng anh mà ngủ, tìm tới chỗ của tôi tính là sao?”

Gối ôm không hề có lực công kích đập vào không đau, Quyền Hạo cười khề, đứng lên từ trên giường, “Hiện giờ khuya lắm rồi, sớm nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Ngủ cái gì mà ngủ, anh biến thái à.” Lâm Hi tức giận nói, “Dáng vẻ của anh bây giờ là muốn ngủ cùng tôi! Quyền Hạo, anh còn có thể tiếp tục thần kinh một chút không?” Trước kia cô và Quyền Hạo từng cùng giường chung gối, đều là hành động bất đắc dĩ, hiện giờ Quyền Hạo thứ nhất không sinh bệnh, thứ hai không uống nhầm thuốc, ban ngày còn chọc giận cô, hiện giờ chạy tới ngủ cùng cô, tìm đánh đi.

“Anh chính là thần kinh rồi.” Quyền Hạo vô liêm sỉ thừa nhận, giống như Hoàng Bác nói, muốn lấy được lòng Hi nhi, không da mặt dày sao có thể được.

“Hiện giờ hơn nửa đêm, tôi không muốn âm ỉ với anh, anh thức thoi thì cút nhanh lên.” Cũng không biết ai dạy Quyền Hạo da mặt dày, nghĩ tới Quyền Hạo trước kia là dạng ngây ngốc, hiện giờ, mẹ nó!

Quyền Hạo lấy tay vuốt ve mái tóc của Lâm Hi, quan tâm nói, “Đã muộn, em cần nghỉ ngơi rồi.”

Lâm Hi không vui mím môi, trông mắt như đao quăng không ít lên người Quyền Hạo, “Anh định ngủ ở đây thì cứ ngủ ở đây.” Vừa dứt lời, cô đi ra ngoài cửa. Nhà họ Quyền rất lớn, không ngủ ở đây, cô có thể đến phòng khác ngủ.

“Hi nhi.” Quyền Hạo kéo cánh tay của cô, sử dụng chính sách cầu khẩn, “Theo anh một đêm có được không?” Dieễn ddàn lee quyí đôn

“Không được.” Suy nghĩ cũng miễn, Lâm Hi gợn gàng dứt khoát từ chối.

Hôm nay là mười bốn, trống rỗng trong lòng anh giống như hóa thành cái động không đáy, anh lấp thế nào cũng lấp không đầy, chỉ có cô mới có thể lấp đầy trống không.

“Hi nhi.” Mặt của anh lại gần mặt cô.

Lâm Hi lui về phía sau một bước, “Ban ngày làm cái gì, anh thật sự giống như quên mất, con tức của tôi còn chưa tiêu!” Ý ở ngoài lời chính là, mau cút đi.

“Xin lỗi.”

Lại là xin lỗi, nghe phiền, Lâm Hi chỉ vào cửa bên ngoài, “Anh có thể lăn.”

“Không thể.” Vừa dứt lời, động tác của Quyền Hạo thật nhanh ôm lấy cô.

Lâm Hi bị ôm trong ngực Quyền Hạo, lửa giận càng tràn đầy, “Quyền Hạo.” Nhìn khuôn mặt tuần tú từ dưới lên, nhìn như thế nào cũng ngứa mắt, quả đấm của cô cũng ngứa ngáy rồi, hận không thể một quyền đập tới, ai bảo anh chết cũng không biết xấu hổ!

Thân thể cô phát ra mùi thơm nhàn nhạt, trong mũi của anh đều là mùi vị của cô, anh tham lam hút vài hơi, anh không thấy cô giận, chỉ lo đặt cô lên giường.

Mới vừa nằm lên giường, Lâm Hi còn chưa kịp ngồi dậy, Quyền Hạo đã nhanh tay cầm chân đắp lên người cô, anh cũng nằm xuống, đôi tay giữ chặt hông cô, cảm nhận nhiệt độ của cô, cảm giác hư không lập tức được lấp đầy. Giống như dụ dỗ trẻ con, anh dùng lời nhỏ nhẹ, “Hi nhi, ngoan, ngủ đi.”

Mái tóc y hệt như tảo biển xóc xếch tỏa ra, mặt của cô đối mặt với mặt anh, “Quyền Hạo, anh buông ra.”

Kinh nghiệm trước kia nói cho cô biết, nếu như cứ ngủ như vậy, ngày mai thức dậy khẳng định xương sống thất lưng đau.

Cằm của anh chôn trên cổ cô, hơi thở mê người của cô lướt qua, tính trẻ con nói, “Không buông, chính là không buông.” die nd da nl e q u u ydo n

Thật sự tức giận, Quyền Hạo đáng chết.

“Quyền Hạo, tôi đếm đến ba, anh lập tức buông ra cho tôi.” Cô và anh thân mật dính lại một chỗ, trừ không thoải mái chính là không thoải mái nhiều hơn. Cô bình tĩnh đưa mắt nhìn mặt anh, lạnh giọng đếm, “Một, hai, ba.”

Ba đã đếm xong rồi, Quyền Hạo vẫn ôm cô như cũ, không hề có động tác.

“Anh đi tìm đánh đi.” Lâm Hi hoàn toàn nổi giận, dùng sức đẩy, chân dài đá lên bụng anh.

Quyền Hạo không hề đề phòng, từ trong chăn ấm áp rơi xuống đất, quá trình thật sự quá nhanh, anh chớp mắt một cái, vuốt ve đầu gối đau nhức, “Hi nhi, sao em có hơi sức lớn vậy?”

Cô vén chăn lên, ngồi ở trên giường, tư thế từ trên cao nhìn xuống Quyền Hạo dưới đất, “Anh đã muốn tìm đánh rồi, sao tôi có thể không thành toàn cho anh.” Quyền Hạo đáng chết, ngứa da, không đánh thật sự không đúng.

“Hi nhi, em đây là mưu sát chồng tương lai!” Lực xuống tay của cô không nhẹ, bụng đau rát, anh cau mày tỏ cáo.

“Hôn cái gì mà hôn *?” Cô cảm gối đầu nện lên mặt anh, “Cút nhanh lên, nhìn chướng mắt.” Cô đã xuống tay nhẹ rồi, đổi lại là người khác, cô nhất định khiến cho người đó làm thái giám. Ban ngày đã sàm sỡ cô, buổi tối còn dám dính lấy cô đòi ngủ chung! Không đánh anh thật sự phụ lòng của cô.

(*) Trong tiếng Trung, chồng theo Hán Việt là Hôn phu

Quyền Hạo một lần nữa nhìn kỹ cô đã sống chung ba năm dưới cùng một hiên nhà với anh, thật sự không nghĩ tới, cô còn có khuynh hướng bạo lực, “Hi nhi, lần sau ra tay nhẹ một chút.”

“Nếu còn có lần sau nữa, tôi sẽ khiến cho anh trở thành thái giám.” Lâm Hi hừ lạnh một tiếng.

Đứng lên, anh lại cả gan bò lên giường lần nữa.

Cô hơi híp mắt, ánh sáng nguy hiểm lóe lên, “Anh thật sự định làm thái giám, tôi không ngại thành toàn cho anh.” Còn chưa dứt lời, chân dài của cô duỗi ra, chuẩn bị tấn công.

Tốc độ của anh cực nhanh, tay phải nắm chân trần của cô. Trong tròng mắt đen như mực tràn đầy đều là nụ cười của cô, “Hi nhi, khuya lắm rồi, ngủ đi.”

Mím cái miệng nhỏ nhắn, cô định rút chân về, phát hiện không rút nổi, hơi sức của cô vẫn không lớn bằng Quyền Hạo, “Quyền Hạo, anh...” Lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, lời của cô còn chưa dứt, cả người cô đã bị anh đè xuống giường.

Một tay giữ hai tay của cô, một tay khác của anh đắp chăn cho cô. Nằm xuống, hai tay anh vòng giữ sau lưng cô, “Hi nhi, ngủ đi.”

Bây giờ cô muốn đắm ngực, quả nhiên so hơi sức cô không thắng được.

Sau khi ngủ hơi thở của anh rất cạn, đôi tay vẫn không chịu buông ra, cô còn chưa ngủ hận căm rắng nghiêng lợi. Trước khi ngủ, trong lòng cô vẫn nghĩ tới, nhất định phải mau chóng rời khỏi nhà họ Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cưng Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55-1: Anh độc chiếm (1)

Editor: Puck -

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng tòa nhà Lĩnh Lâm, Lâm Hi và Quyền Hạo mắt to trừng mắt nhỏ, khăn trương đang lan tràn.

“Tôi muốn trở về.” Hung ác trừng mắt nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi cũng không đầu lác mắt với anh nữa, mím thật chặt môi hồng không vui tới cực điểm nói. Tối hôm qua bị buộc ngủ cùng anh, không thể nhẫn nhịn cô cũng nhịn, nhưng bây giờ không cách nào nhịn, tại sao cô phải theo anh làm việc!

“Chờ anh tan việc, anh lại về cùng với em.” Khóe môi Quyền Hạo nhếch lên tạo thành nụ cười nhẹ nhàn nhạt.

Trong ánh mắt tinh khiết giống như đũa bé lóe lên lửa mạnh hùng hực, Lâm Hi cảm giác mình không thể nhịn được nữa, nhịn tiếp sẽ nhịn thành nội thương. Mắng một tiếng “Bệnh thần kinh”, bước chân cô liền đi ra bên ngoài.

“Hi nhi.” Thấy cô tức giận chuẩn bị rời đi, anh bước nhanh đuổi theo.

“Quyền Hạo, nhẫn nhịn của tôi có mức độ, anh hết một tới hai hết hai tới ba khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi.” Kể từ ngày hôm trước sau khi anh nói thích cô, trước cô là chán ghét, mà nay chán ghét một lần nữa thăng cấp thành tức giận. Hai gò má trắng nõn bởi vì tức giận mà trở nên ửng đỏ, hai mắt to sáng ngời có thần sắc bén nhìn anh chăm chăm, mím chặt môi hồng lạnh lùng phun ra, “Tránh ra.” die nd da nl e q uu ydo n

“Hi nhi.” Quyền Hạo thận trọng nhìn sắc mặt của cô, khẽ gọi cô.

“Anh điên rồi, mặc dù tôi không có tiết lên lớp, anh phải làm việc cứ làm việc, anh kéo tôi tới cùng làm gì?” Tròng mắt Lâm Hi nhìn giò xách trên tay không có lực công kích, vô cùng muốn nện lên đầu Quyền Hạo, để cho anh điên.

Còn có mấy ngày, thì có thể khiến cho Thẩm Cảnh Kỳ rời khỏi vòng người này, cũng sẽ điều tra rõ ràng nguyên nhân Thẩm Cảnh Kỳ dây dưa với cô, hiện giờ đề phòng Thẩm Cảnh Kỳ tới tìm cô, anh phải ngăn cản tình huống như thế. Lý do như vậy, Quyền Hạo luôn không thích biểu lộ tình cảm của mình không nói ra miệng, anh chỉ đành nở nụ cười.

“Khoảng thời gian trước sinh nhật của anh, bây giờ em theo anh coi như bổ sung quà tặng được không?” Suy nghĩ trước sau, Quyền Hạo chỉ đành phải lờ lý do kém chất lượng này ra.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt của anh, cô nổi đóa một trận, “Tôi nhớ không lầm, sinh nhật của anh vào tháng sáu, hiện giờ đã qua lâu như vậy, anh không biết thẹn mà nói như vậy sao? Còn có, lấy có rách nát như vậy.”

Hai chân mày khẽ nhíu lại thành hình chữ Xuyên (川), cô khó chịu dời tầm mắt, mở cửa phòng chuẩn bị vào thang máy. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, cô đoán được Quyền Hạo ở phía sau muốn nói lại thôi định nói gì, “Anh dám để cho người cài thiết bị định vị hoặc phái người đi theo tôi, chờ tôi trở về, anh ráng mà chịu đựng.”

Tâm tư bị đoán được, Quyền Hạo cũng không xấu hổ, vẫn giữ nụ cười khẽ, “Em đi về cẩn thận một chút.”

“Anh thật phiền.” Lâm Hi lạnh lùng vứt lại ba chữ rồi rời đi.

Trong mắt anh chứa đầy bóng lưng xinh đẹp của cô, ngoài miệng anh không đồng ý phái người đi theo cô, đợi cô đi xa, anh lạnh nhạt lấy điện thoại đi động ra, “Lý Thắng, phái người đi theo Hi nhi.”

Lý Thắng ngồi tại góc tường nào đấy, vừa nhận được lệnh, tinh thần giống như cần thuốc lác. Lấy máy tính bảng mang theo người ra, vuốt mấy cái, anh đã biết rõ tiểu thư nhà mình ở đâu. di3nd@nl3qu.yd0n

Lâm Hi mới từ thang máy ra ngoài, dù thế nào cũng không nghĩ đến trên người cô còn thiết bị định vị.

Bước ra khỏi cửa tòa nhà Lĩnh Lâm thì cô mới phát hiện ra điều kỳ quái, lần này sao Quyền Hạo lại dễ nói chuyện như vậy. Cô cau mày suy nghĩ một

chút, một lát sau, ánh mắt dừng trên chiếc đồng hồ trên cổ tay cô.

Đồng hồ rất xinh đẹp điểm mảnh nhỏ kim cương, rất thích hợp cho con gái mang, đây là đồng hồ sáng nay cô mới đeo lên, trước kia cũng không hề mang. Đề phòng Quyền Hạo có gắn thiết bị định vị bên trong, cô cời đồng hồ đeo tay xuống, ném vào thùng rác.

Nhìn chăm chú vào cổ tay trống không, cô nhếch khóe môi.

Sau một tiếng, Lý Thắng một mực cầm máy tính bảng lắc lư, thấy điểm đỏ không hề di động, anh không khỏi cảm thấy kỳ quái. Chuyện gì xảy ra? Sao biểu hiện tiêu thụ vẫn ở tòa nhà Linh Lâm là sao?

Trong lầu Thính Phong lấy nói chuyện phiếm thoải mái mà nổi danh, Lâm Hi khẽ nheo trông mắt, nhìn những người chuyên giới đang biểu diễn, độ cong khóe môi càng ngày càng đẹp.

Hắc Phong nhìn cô gái nhỏ từ đầu đến cuối không lộ vẻ sợ hãi, hơi buồn bực, “Này, cô gái nhỏ, cô em còn muốn giao dịch không?” Thân là người buôn lậu di vật văn hóa nổi danh lưng lầy trong hội, trên tay anh từng dính không ít máu, hôm nay tùy tiện bị một cô bé tìm tới cửa, nói có đồ tốt muốn giao dịch với anh, thấy cô gái nhỏ chậm chạp không hề cử động, chỉ nhìn ca múa biểu diễn, anh hơi không nhịn được.

Nhấp một ngụm trà, trong đắng mang theo hương vị ngọt ngào khiến cho cô dư vị vô cùng, đối mặt với thức giục của Hắc Phong, cô nở nụ cười. Người này quả nhiên không thay đổi, không gặp anh ta ba năm, ngược lại mọc râu ria, ừ, rất có vị đàn ông. di@en*dyan(lee^qu.donn)

“Gấp cái gì, anh lại không vội vàng.” Nhẹ nhàng buông tách trà cổ kính, Lâm Hi vắt chéo chân, dáng vẻ nhàn nhã tự tại.

“Cô gái nhỏ, trêu chọc tôi chơi cũng không hay.” Hắc Phong vốn là người không có tính nhẫn nại, với người khiến cho anh tốn thời gian, sắc mặt âm trầm, có mùi vị hơi hung ác.

“Hắc Phong, anh đã chậu vàng rửa tay * ba năm, sao khí chém giết còn nặng như vậy?” Ánh mắt Lâm Hi bén nhọn, tư thế đoan chính, không lộ vẻ gì, mặt cười phá lệ lạnh lùng, dùng khí thế bản thân áp đảo sát khí trên người Hắc Phong.

(*) chậu vàng rửa tay: trước khi rút khỏi giang hồ thì phải làm lễ, trong đó có một nghi thức rửa tay trong chậu vàng, ý nói đã rửa sạch tay, từ đó về sau chuyện giang hồ không liên quan gì đến mình nữa, câu tương tự, rửa tay gác kiếm

Hắc Phong kinh ngạc, ngay sau đó nổi lên ý giết chóc. Trừ mấy người kia, không ai biết thân phận trước kia của anh, sao cô gái nhỏ ngay lần gặp mặt đầu tiên đã biết thân phận trước kia của anh?

Khuôn mặt hung thần ác sát, cô nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy rất tọc tăng, cười khẽ mấy tiếng, trong mắt cô lộ ra vẻ khinh miệt nhìn chăm chú vào Hắc Phong, “Anh muốn giết tôi? Đừng nóng vội, xem hàng của tôi trước đã! Bảo đảm khiến anh hài lòng.”

Dáng vẻ sóng nước chẳng xao của cô gái nhỏ, cùng với ánh mắt khinh miệt, khiến cho Hắc Phong có cảm giác si nhục không lồ. Anh hôm nay thế mà lại bị một cô gái nhỏ miệt thị, thật buồn cười. Người phía dưới ý thức sờ soạn bên hông, anh ta định một phát súng giết chết cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Trước một giây khi anh ta còn chưa kịp hành động, Lâm Hi lấy một bộ tranh chữ từ trong giỏ xách ra, “Đây là tranh chữ của Vương Hi Chi, anh giám định thật giả thử xem.”

Thật ra thì Hắc Phong không hiểu được cái gì gọi là di vật văn hóa, anh cho rằng nhưng thứ đồ cổ này chính là lấy ra lừa dối người có tiền. Nhìn tranh chữ bày ra trước mắt, lại nhìn góc phải có dấu ấn triện đề phòng giả mạo, anh nhìn thấy ba chữ Vương Hi Chi. Nhíu mày một cái, anh cầm tranh chữ lên nhìn cẩn thận.

Một lát sau, Hắc Phong cũng không nhìn ra thật giả, phất tay để cho chuyên gia về di vật văn hóa anh nuôi tới đây phân biệt.

Chuyên gia di vật văn hóa như thu được bảo bối nhìn nửa giờ, trong quá trình, Lâm Hi cũng không gấp, nở nụ cười xem ca múa.

“Lão đại, chính xác là tranh chữ của Vương Hi Chi.”

Nghe người dưới nói lời xác định, Hắc Phong cảm giác hơi ngoài ý muốn, khinh miệt nâng cằm, “Ra giá đi?” Nếu như cô gái nhỏ thành tâm giao dịch, anh cần gì phải diệt cô ta. Nhìn kỹ đôi mắt to sáng ngời của cô gái nhỏ, anh cảm thấy hơi quen thuộc.

“Năm mươi vạn.” Lâm Hi ra giá rất tùy ý, “Tôi chỉ nhận tiền mặt, không nhận chi phiếu.”

Trên thị trường di vật văn hóa, một bộ tranh chữ tùy tiện của Vương Hi Chi, có thể cao hơn không ít cái giá này.

Hắc Phong cau mày, “Cô chắc chắn chứ?” Với giá thị trường thì năm mươi vạn quá thấp, thấp đến mức anh cho rằng tranh chữ này không rõ lai lịch, anh không sợ đồ không có lai lịch, chỉ sợ chọc phải người không nên dây vào, ở đó đó, còn nhiều người mà anh không chọc nổi.

“Đây là đồ tôi trộm từ trong nhà đi ra định đổi lấy chút tiền tiêu vặt, anh không cần phải lo lắng vật này không rõ lai lịch.” Nhìn thấu lo lắng của Hắc Phong, cô bịa lời nói láo. Thật ra thì cô đang vì rời khỏi nhà họ Quyền mà chuẩn bị, sau khi rời khỏi nhà họ Quyền, sợ bị Quyền Hạo tìm được, cô cố gắng tránh chuyện có thể tiết lộ thân phận.

Hắc Phong nghe xong chỉ có cảm giác: Đây là hùng hài tử * nhà nào?!

(*) hùng hài tử: đứa nhỏ nghịch ngợm, xáo trộn mọi thứ, phá hủy và không tuân theo quy tắc

Trong đề đô có quá nhiều con nhà già, anh cũng nghe không ít chuyện hoang đường, vừa nghe cô gái nhỏ trước mắt nói trộm từ trong nhà ra, anh cũng không lo lắng, sáng khoái để cho người lấy và li đưng năm mươi vạn tiền mặt.

“Đây là năm mươi vạn, hai chúng ta rõ ràng.”

“Chào.” Cẩm và li, Lâm Hi cũng không ở lại lâu.

Có thể biết được số điện thoại riêng của anh, lại dám một thân một mình tới gặp anh, Hắc Phong nghĩ đây là đại tiểu thư của gia tộc nào? Tại sao cô bé này khiến cho anh có cảm giác quen thuộc? Cặp mắt to giảo hoạt kia giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó?

Giấu năm mươi vạn ở một chỗ mà chỉ có cô biết, cô mới chậm rãi trở về nhà họ Quyền.

Lười biếng ngồi trên ghế sa lon, khoe mắt Lâm Hi liếc thấy Lý Thắng đang tỏ vẻ rồi rầm cầm máy tính bảng, đôi mày nhíu lại, “Lý Thắng, lần này thiết bị định vị cài ở đâu?” Nâng tách trà lên, cô lắc lắc như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55-2: Anh độc chiếm (2)

Editor: Puck -

“Tiểu thư ngài lần này hiểu lầm rồi, lần này không có thiết bị định vị.” Lý Thắng kiên quyết phủ nhận.

“Thật sao?” Lâm Hi đặt ly trà xuống, châm chọc cười nói.

“Đúng, tiểu thư.” Lý Thắng gật đầu như bầm tỏi, cố gắng không để Lâm Hi hiểu lầm.

“Đúng là càng ngày càng biết nói dối rồi.” Lâm Hi bước lên cầu thang, Lý Thắng ngưng cười phía sau, cô cũng không nhìn tới.

Mở tủ treo quần áo ra, thấy quần áo rực rỡ muôn màu, cô đảo đôi mắt linh khí, suy nghĩ một chút vẫn mở túi hành lý ra, bỏ quần áo nhìn trúng vào bên trong. Quét mắt một vòng đồ trang điểm gì đó trên bàn, cô cũng tùy tiện chọn vài thứ bỏ vào.

Nằm ở trên giường, Lâm Hi nhắm mắt lại suy tư.

Tiền có, chỗ ở không tìm được. Theo thái độ của Quyền Hạo với cô, phát hiện cô không thấy, không thể không lật chuyển cả đế đô, cho nên cô không thể tiếp tục lưu lại đế đô, không ở lại đế đô, vậy đi đâu thì tốt nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy rồi đi trước rồi nói. Chờ thêm vài năm, Quyền Hạo không có cảm giác với cô thì cô lại trở về.

Lý tưởng rất đầy tràn, thực tế cũng rất có cảm giác chân thực, khi cô đang suy nghĩ đến mê mẩn thì Quyền Hạo mở cửa phòng ngủ của cô ra. Thấy cô từ từ nhắm mắt nằm ngang trên giường thì anh cho rằng cô ngủ thiếp đi, rón rén đi tới bên cạnh cô, lấy chăn ra chuẩn bị đắp lên người cô.

Khoảnh khắc mở mắt ra, cô nhìn thấy Quyền Hạo, lật người ngồi dậy, nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, hiện lên mới bốn giờ chiều, cau mày hỏi, “Anh làm gì thế?” Lúc này, còn chưa tới giờ anh tan việc, sao trở lại?”

“Tỉnh chưa?” Quyền Hạo vuốt ve đỉnh đầu của cô, cung chiều hỏi.

“Đây không phải nói lời vô nghĩa sao?” Lâm Hi trừng mắt lạnh, tức giận nói.

Quyền Hạo ngồi ở bên cạnh cô, đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho cô, “Hi nhi, anh nói với em một chuyện.” dfienddn lieqiudoon

Lực tay của anh vừa đúng, bắp thịt hơi cương cứng của cô được xoa bóp vô cùng thoải mái, trong lúc nhất thời, cô cũng không để cho anh dứt đi, “Chuyện gì?” Mới vừa nói xong, cô liền không nhận được nghĩ ngợi lung tung, sẽ không phải chuyện gì kỳ quái chứ?

“Em và cha mẹ em đã ba năm không gặp mặt, anh nghĩ, đúng lúc này để cho mọi người gặp mặt.” Ở trong công ty anh vẫn luôn nghĩ, đúng như mẹ anh nói, bây giờ Hi nhi còn nhỏ, không thể nhanh kết hôn với cô như vậy, người có thể thuyết phục cô và anh cùng nhau cũng chỉ có loe que vài người, như vậy lần này anh có thể mượn vợ chồng nhà họ Lâm trở thành trợ lực cho mình.

Có tốt như vậy sao? Lâm Hi không khỏi hoài nghi, “Thôi đi, anh có lòng tốt bụng như vậy sao?”

“Hi nhi, em cứ không tin anh như vậy sao?” Cánh môi của anh lại gần bên tai cô, trong tiếng nói mơ hồ có chứa chút buồn bã.

Tin tưởng! Lâm Hi quay đầu lườm trắng mắt Quyền Hạo đang khoe mẽ, “Tiếp tục bóp.” Ghét Quyền Hạo là một chuyện, có thể hưởng thụ lại là một chuyện khác, cô cũng không ngốc đến khiến cho cu li này rời đi.

Bóp da thịt trắng nõn cách quần áo thật mỏng của cô, khoe môi anh vẫn giữ nụ cười nhạt, đầu ngón tay như vô tình hay cố ý vuốt ve cần cổ của cô, giống như cảm nhận được một dòng điện đánh vào trong lòng anh, tê tê dại dại, cực kỳ thoải mái.

Ước chừng năm phút đồng hồ trôi qua, Lâm Hi nghĩ tới thời gian ba năm trước khi vừa mới sống lại, “Ba năm trước đây, anh cho cha mẹ tôi chỗ tốt gì? Khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện rời khỏi thiên triều.” Nói đến cha mẹ của tôi, cô rất kỳ cục, đời này cũng là lần đầu tiên cô nói như vậy.

“Cũng không có cho chỗ gì tốt, chỉ cho chút tiền, lại làm thù tạc đi dân cho bọn họ.”

“Anh thật đúng là rộng rãi.” Cha mẹ của thân thể này, cô không có tình cảm gì, ba năm qua đi, nói thế nào cũng hơi lúng túng. Chờ một chút, nếu như vợ chồng nhà họ Lâm trở lại, chẳng phải làm trở ngại kế hoạch rời khỏi nhà họ Quyền của cô. Không được, suy nghĩ ra chút biện pháp mới được. die,n; da.nlze.qur,ydo/nn

“Khi nào bọn họ trở lại?” Cô hỏi dò.

“Mấy ngày nữa sẽ trở lại, Hi nhi vui mừng không?” Mười ngón tay của anh nắm bóp thay cô bắt đầu không yên phận, ngón trỏ luồn vào trong áo, tiếp xúc thân mật với da thịt như gổm sừ của cô.

Lâm Hi kêu to một tiếng hồng hét trong lòng, cau mày nghĩ tới đối sách, cô cũng không chú ý tới mười ngón tay của anh càng ngày càng tiến vào trong thân thể cô. Tuy rằng là mùa đông, nhưng bên trong phòng có hệ thống sưởi, cô rất tùy ý mặc một chiếc áo mỏng cổ tròn, chính là bởi vì cổ tròn nên tạo cơ hội cho anh sàm sỡ cô.

Nên làm cái gì? Đi cho xong việc? Hay diễn một tuồng kịch với vợ chồng nhà họ Lâm rồi đi?

Đây là một đề khó, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Hi cũng không biết nên làm sao mới phải.

Lúc này, tay của Quyền Hạo đã chuyển đổi trận địa, đôi tay xuyên qua áo, vuốt eo cô. Cảm xúc tinh tế, anh gần như muốn đắm chìm, cảm khê tựa vào trên vai cô, mặt ma sát với mặt cô, đôi tay càng lúc càng đi lên.

Đã hưởng qua mùi vị da thịt cô, trong lòng anh vẫn nhớ nhớ kỹ cô, hiện giờ có cơ hội ăn đậu hũ, khẳng định dùng sức ăn. Bụng truyền đến một luồng nhiệt, anh không khỏi khê cần môi dưới, cảm giác vuốt ve da thịt cô quá tốt đẹp, anh không nỡ dừng lại.

Lâm Hi lấy lại tinh thần, phát hiện trên eo nhiều hơn một đôi bàn tay đang tác quái, cô nổi giận: “Quyền Hạo.”

Con tức giận của cô, làm tỉnh lại không ít lý trí của anh. Hai tay của anh không dừng lại, tiếp tục cảm nhận cảm xúc tốt đẹp này, môi mỏng hôn nhẹ lên gương mặt mềm mại của cô, giọng hơi khàn khàn kêu lên, “Hi nhi.”

Hai người đã tạo thành một tư thế cực kỳ mập mờ, coi thường vẻ giận dữ của Lâm Hi, nhìn lại hai người, thật ra thì có thể cho rằng hai người này đang ở khúc dạo đầu gì kia. di3n~d@n`l3q2l y"d0n

Anh nhanh tay túm được hai tay của cô, gương mặt tuần tú vẫn dán gần mặt cô, “Hi nhi, hôm nay là mười lăm đấy.” Theo thời gian trôi qua, trông không và đau đớn trong lòng anh càng ngày càng rõ ràng, tiếp xúc thân mật với cô, anh rất thoải mái, thoải mái không muốn buông cô ra.

Mười lăm cái gì? Không giải thích được, hôm nay là mười lăm âm lịch, nhưng chuyện này có liên quan gì đến cô.

Đơn thuần đo sức, cô thật sự không sánh được bằng anh, cũng không có cách nào.

Cả người cô bị anh giam cầm ở trong lòng, cô giãy giụa không được, chỉ có thể nói rồi, “Quyền Hạo.”

Có đôi lời nói, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, bây giờ nghĩ lại, những lời này tuyệt đối ngảm trào phúng phần lớn đàn ông. Mà Quyền Hạo có lòng này, nhưng bây giờ tuyệt đối không dám, bởi vì anh sợ cô hận anh. Vừa nghĩ tới cô sẽ hận anh, máu toàn thân anh liền chảy ngược, anh không đánh cuộc được hậu quả như thế, chỉ có thể ăn chút đậu hũ sàm sỡ một chút vào hiện tại, dù sao hai mươi lăm năm làm hòa thượng, thấy người yêu, cũng sẽ sinh tâm lý ăn đậu hũ.

“Hi nhi, ngoan.” Mặc dù nghĩ đến cô có thể sẽ tức giận giống như ngày hôm qua, nhưng lòng háo sắc nổi lên, anh vẫn suy nghĩ muốn ăn đậu hũ.

“Ngày hôm qua liền chơi trò chơi này, anh không chán à?” Kiếp trước cô trải qua không ít tình hình, hưởng thụ mùi vị trong đó không ít, ba năm qua cô không dính thịt, cũng có vẻ thanh tâm quả dục *. Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, một trong những điểm mẫn cảm của cô đều ở bụng, ngày hôm qua bị anh vuốt ve một cái, dưới sự phấn nộ cô thiếu chút nữa đã động tình, may mà anh kịp thời ngừng lại, bằng không tiếp theo xảy ra, cô tuyệt đối đắm đuối. Đối với cô mà nói, phản ứng sinh lý và phản ứng tâm lý hoàn toàn không liên quan đến nhau, nên hưởng thụ hay muốn hưởng thụ, nhưng bây giờ anh lại chơi chiêu này, cô không không chế được cảm xúc, quả đắm thẳng vào mặt anh, ai cho anh ăn đậu hũ của cô!

(*) thanh tâm quả dục: Sống trong sạch không ham muốn

“Cả đời cũng sẽ không ngán.” Anh khẽ cười nói.

“Khốn kiếp.” Cô mắng to.

Giám cảm cô từ phía sau lưng chính là có một chỗ xấu, anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô. dieendaanleequydomn

Cánh tay của anh cứng rắn như sắt thép, cô gỡ không ra.

Đột nhiên, vành tai của cô truyền đến cảm giác nhiệt độ thấp, hơi sùng sốt, cô rõ ràng cảm thấy có gì không đúng. Đuôi khoe mắt liếc qua nhìn, cô nhìn thấy cái gì! Thấy Quyền Hạo đang dùng đầu lưỡi liếm vành tai của cô!

Ngày hôm qua cũng không chơi lớn như vậy, hiện giờ chơi lớn như vậy, đây là tiết tấu của thất thân sao?

Tuyệt đối không thể nào, bởi vì cô sẽ không cho phép.

Một giây kế tiếp, cô cảm giác trời đất quay cuồng một trận, anh nặng nề đè ép lên người cô.

Bốn mắt đối nhau, ánh mắt của anh viết đầy tình cảm, rất tinh khiết, không có gì khác. Chỉ có điều anh thở gấp, cộng thêm anh đè trên người cô, ánh mắt của anh liền không sạch như vậy, trong cảm xúc ẩn nấp tia lửa dục.

Mặt của anh càng ngày càng lại gần mặt cô, cô bị buộc quay đầu, “Quyền Hạo, lập tức rút cho tôi.”

Môi hôn lên vành tai khéo léo của cô, sau một hồi thờ dốc, anh nhỏ giọng nói ra, “Hi hi, em là của anh, đời này, đời sau, kiếp sau kiếp sau nữa, cho dù bao nhiêu đời, em đều là của anh, chúng ta đời đời kiếp kiếp phải ở cùng nhau.”

Mặt cô lại đầy vạch đen, “Mẹ nó.”

Cô sống lại rốt cuộc là vì cái gì? Trước khi sống lại gặp phải một kẻ bệnh thần kinh là đủ rồi, tái ao sau khi sống lại còn phải gặp gỡ biến thái nhất? Trời ơi, đây là đang đùa bỡn cô sao?

Thờ ra một hơi khí nóng, anh chậm rãi rời khỏi người cô, “Hi hi, anh có việc ra ngoài một chuyến, tối nay em đừng ngủ trễ, nhớ ăn cơm thật ngon.” Ngày mười lăm, anh cực ít ở trong nhà.

Cô không hiểu liếc mắt nhìn Quyền Hạo, ghét bỏ phát tay một cái, “Cút đi, cút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56-1: Cha mẹ trở về nước (1)

Editor: Puck -

Cuộc sống bình thân trôi qua vài ngày nữa, Lâm Hi đang nhàm chán đọc tạp chí thời trang, chuông điện thoại di động vang lên rồi. Ánh mắt lơ đãng đảo qua, cô nhìn thấy con số xa lạ liên tiếp, lúc này trong lòng có dự cảm không lành, “A lô, ai vậy?”

Giọng nói thanh thúy động lòng người truyền ra từ trong điện thoại, nước mắt trong hốc mắt mẹ Lâm lập tức chảy ra, cả người kích động đến phát run, “Hi Hi, là mẹ.” Ba năm qua, bọn họ chưa từng gặp con bé, cũng không biết con bé sống như thế nào, hôm nay được Quyền thiếu cho phép trở về nước gặp con bé, bọn họ cũng vui mừng như điên rồi.

“Mẹ!” Lâm Hi cau mày, ở trong từ điển của cuộc đời cô, mẹ là một từ không thể chạm, bây giờ nghe, cô ngây ngẩn trong nháy mắt, ngay sau đó nhớ tới xảy ra chuyện gì.

“Hi Hi, mẹ trở về nước.” Tay phải của mẹ Lâm cầm điện thoại di động run rẩy, nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều.

Thật sự trở lại! Lâm Hi không hề nghĩ đến bọn họ trở lại, hiện giờ mẹ của thân thể này đã gọi điện thoại hỏi tới rồi, cô tự nhiên phải giả bộ, ngọt ngào gọi một tiếng “Mẹ.”

“Hi Hi nhà chúng ta thật ngoan, ba năm nay có nhớ chúng ta không?” Giọng con gái vừa quen thuộc vừa xa lạ, bọn họ không ở đây ba năm, giọng con gái cũng thay đổi, nếu không phải Quyền thiếu nói cho bọn họ biết số điện thoại của con gái là bao nhiêu, bọn họ nghe được giọng nói này, nhất định không nhận ra.

“Có.” Lâm Hi trái lương tâm nói, thật ra cô hơi không nhịn được, trên trán đều là phiền não không tan đi.

Con gái nhớ bọn họ! Mẹ Lâm khóc không thành tiếng, lau nước mắt trên mặt.

Cha Lâm và Lâm Thần ở bên cạnh, trong hốc mắt cũng chứa đầy nước mắt.

Cú điện thoại này hơi dài, khiến Lâm Hi gần như không kiên nhẫn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hi khép tạp chí lại, trong đầu đều là cảnh tượng về nhà họ Lâm. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Hi nhi, chúng ta nên lên đường.” Quyền Hạo mở cửa đi vào, thấy sắc mặt cô nặng nề, cảm thấy kỳ quái. Lúc này vợ chồng nhà họ Lâm nên gọi điện thoại cho Hi nhi rồi, nhận được điện thoại của cha mẹ ruột ba năm không gặp, nên vui mừng mới đúng, sao sắc mặt Lâm Hi không được tốt lắm.

“Đi đâu?”

“Cha mẹ em về nước, đương nhiên phải đi gặp bọn họ.”

“Anh chờ một chút.” Lâm Hi định giả bộ vui vẻ, nhưng thật sự không giả bộ ra, lạnh nhạt nói.

“Không vội, em muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, anh chờ em.”

Một lát sau, cô thay bộ quần áo, soi gương thật lâu, xác định ăn mặc không có vấn đề gì mới ra cửa.

“Sắp nhìn thấy cha mẹ em, Hi nhi, nhìn em như thế nào cũng không thấy vẻ cao hứng.”

Đây không phải là cha mẹ ruột của cô, cô cao hứng làm cái quái gì! Cô bủn rủn môi, không mặn không nhạt đáp, “Tôi vui mừng trong lòng.”

“Vậy thì tốt.”

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không trao đổi quá nhiều, Lâm Hi lẳng lặng nhìn phong cảnh lóe lên ngoài cửa sổ, trong lòng không ngừng nghĩ đến, rời khỏi nhà họ Quyền như thế nào.

“Hi nhi, đến rồi.” Quyền Hạo sẵn sàng mở cửa xe cho cô.

Ngẩng đầu nhìn biển hiệu khách sạn ánh vàng lấp lánh, Lâm Hi không để lại dấu vết khê nhú chân mày. Dieễn ddân lee quỳ đôn

“Bọn họ ở phòng 8888.” Quyền Hạo đi sóng vai với cô.

Mở cửa phòng, Lâm Hi thấy được vợ chồng nhà họ Lâm và Lâm Thần, khoảnh khắc khi ba người nhìn thấy cô, nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt.

“Hi Hi.” Mẹ nhớ con muốn chết.” Mẹ Lâm hành động nhanh nhất, ôm Lâm Hi vào trong lòng, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

Toàn thân Lâm Hi cứng ngắc, dù sao người xa lạ ba năm gặp lại ôm cô, cô rất không quen. Nhưng nghĩ đến mẹ Lâm là mẹ của thân thể này, cô nhếch môi cười thản nhiên, giống như đứa bé vô nhè nhẹ lưng mẹ Lâm, “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ.”

Tiếp đó, Lâm Hi bị ba người thay phiên nhau ôm một lần, mặc dù trong lòng không vui tới cực điểm, nhưng cô vẫn cố nén. Ai bảo bọn họ là người thân của thân thể này chứ, để để phòng Quyền Hạo nhìn ra cái gì, cô còn phải nặn ra chút nước mắt.

Ước chừng sau nửa giờ, đại hội ôm này mới tính là kết thúc.

“Hi Hi, ba năm không gặp, con trở nên rất đẹp, mẹ thấy rất vui mừng.” Mẹ Lâm cầm khăn giấy không ngừng lau nước mắt trên mặt, thấy con gái lớn lên duyên dáng yêu kiều, cảm giác vui mừng sâu sắc, xem ra Quyền thiếu không bạc đãi con gái.

“Con gái mười tám chuyển biến lớn, càng chuyển biến càng xinh đẹp.” Lâm Thần cười híp mắt khen ngợi em gái mình. Cho dù là ai bây giờ nhìn dáng vẻ này của em gái mình, đều không thể tưởng tượng đến dáng vẻ gầy yếu không đầy đủ dinh dưỡng ba năm trước đây của em gái mình.

“Hi Hi lớn lên giống cha.” Cha Lâm da mặt dày nói một câu.

Lâm Hi không có nhiều cảm giác lắm, lời của bọn họ, cô chỉ cười mà không nói.

Ba người nhà họ Lâm kích động xong, mới rảnh rỗi quan sát Quyền Hạo đứng bên cạnh nhìn thật lâu, bọn họ nghĩ thầm, đây là ai, đáng đáp thật đẹp trai. Không phải là bạn trai của Hi Hi chứ?

“Hi Hi, đây là ai vậy?” Mẹ Lâm thăm nghĩ đến Quyền Hạo, trong lòng cảm thấy kỳ quái. die nd da nl e q uu ydo n

“Hi Hi, đây không phải là bạn trai của em chứ?” Lâm Thần trêu ghẹo nói. Mặt ngoài làm như nhạo báng, nhưng thật ra anh nghĩ thầm, người đàn ông này rất không có khả năng là bạn trai của em gái mình. Bởi vì thân hình người đàn ông này cao lớn, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai hơi tinh xảo quá đáng, trên

người tân ra hơi thở trầm ổn và tôn quý, nhìn khuôn mặt anh ta có thể ước chừng người đàn ông này khoảng hai mươi bốn tuổi, mà em gái mới mười lăm tuổi, cho dù tìm bạn trai cũng sẽ không tìm người lớn tuổi như vậy đâu!

Quyền Hạo cũng bị hai từ bạn trai theo lời Lâm Thần nói mà mở cò trong bụng, anh thích xưng hô này.

Lâm Hi không biến sắc liếc xéo Quyền Hạo, hơi mím môi, lạnh lùng giới thiệu, “Mọi người suy nghĩ nhiều quá, anh ta tên Quyền Hạo, là đại thiếu gia nhà họ Quyền, mọi người cũng có thể gọi anh ta là Quyền thiếu.”

Ba người nhà họ Lâm vừa nghe người đàn ông trước mắt chính là Quyền thiếu, trông mắt gần như muốn rớt ra rồi.

Năm đó, có một người đàn ông tên Trần Tiêu tìm tới cửa, muốn bọn họ tự chủ buông tha quyền nuôi dưỡng Hi Hi, Quyền thiếu sẽ nuôi dưỡng tốt Hi Hi, bọn họ không chịu, Trần Tiêu đã nói một đồng lớn đạo lý và lời uy hiếp, bọn họ hết cách rồi, cầm tiền của Quyền thiếu đi Singapore sinh sống.

Xưng hô Quyền thiếu này là cách gọi riêng dành cho người nhà họ Quyền, ba người nhà họ Lâm sinh ra và lớn lên ở đế đô, làm sao không biết Quyền thiếu đại biểu cho cái gì.

Bọn họ sợ đến trắng bệch cả mặt, lo lắng nhìn Lâm Hi.

“Hi nhi, sao con không nói sớm?” Mẹ Lâm mới vừa rồi còn đánh giá Quyền Hạo, sau khi biết được thân phận của cậu ta, lại không dám

“Bây giờ không phải đã nói sao.”

“Bác trai, bác gái, xin chào.” Quyền Hạo lễ phép cười nhẹ, khẽ gật đầu.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Cha Lâm và mẹ Lâm đã khi nào từng gặp nhân vật quyền quý bậc này như Quyền Hạo, bọn họ thấy Quyền Hạo xưng hô như thế, bọn họ tự nhận là nhân vật nhỏ bị sợ đến vội vàng nghiêng đầu.

Sau đó, mẹ Lâm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ban đầu bà cũng không hiểu vì sao Quyền thiếu lấy quyền nuôi dưỡng Hi Hi, còn đón Hi Hi vào nhà họ Quyền cùng sống. Hiện giờ thấy cậu ta và Hi Hi đi cùng gặp bọn họ, cậu ta đây là đánh chủ ý gì?

“Cha, mẹ, không cần khách khí với anh ta.” Lâm Hi lườm Quyền Hạo.

“Hai người không cần tùy ý, cháu chỉ đến cùng Hi Hi, mọi người tùy ý là được rồi.” Đây là lần đầu tiên Quyền Hạo tỏ vẻ ôn hòa như vậy nói chuyện với người xa lạ.

Ba người nhà họ Lâm thấy Quyền thiếu dễ nói chuyện như thế, trong lòng rất sợ hãi.

Sau đó là quá trình đi ăn cơm, Lâm Hi rõ ràng cảm thấy bối vì sự tồn tại của Quyền Hạo mà ba người nhà họ Lâm rất không tự tại, cảm giác rất câu nệ, hiện giờ đang phải diễn vai tuồng con gái nên cô không thể nói gì, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi từ trong đáy lòng mà diễn tốt vai diễn con gái này.

Bữa cơm này, trừ Quyền Hạo ăn được vui vẻ, bốn người còn lại đều không vui vẻ.

“Hi Hi, lần này chúng ta trở về nước, định ở lại một tuần rồi trở về Singapore, cơm xem, con có thể ở cùng một chỗ với chúng ta không?” Ngại vì Quyền Hạo ở đây, những lời này mẹ Lâm nhin trong lòng thật lâu rồi mới nói ra, bây giờ Hi Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, bọn họ cũng không dám tùy ý để con gái cùng ở với bọn họ.

Ở cùng với bọn họ, Lâm Hi không sao cả.

Còn không đợi cô trả lời, Quyền Hạo biến sắc, trả lời thay cô, “Hi nhi quen giường, đến chỗ xa lạ cô ấy không ngủ được.” Ý tứ trong giọng nói chính là, Hi nhi không có khả năng ở cùng với bọn họ.

Ba người nhà họ Lâm cũng không ngốc, nghe hiểu ý tứ ẩn sâu trong giọng nói của Quyền Hạo, bọn họ rất thất vọng, nhưng lại không dám phản kháng, đành phải cười cười.

“Mọi người rất nhanh trở về Singapore rồi, con và mọi người ở cùng nhau thôi.” Ở cùng người nhà họ Lâm, còn tốt hơn ở cùng Quyền Hạo, cô chính là không ưa dáng vẻ Quyền Hạo quẩn cô khắp nơi, lần này cô chính là muốn làm trái lại lời anh, ai bảo anh nửa đêm không có việc gì chạy đến giường cô, ép cô ngủ cùng một chỗ với anh! Hơn nữa, cô có thể nhân cơ hội này rời đi, rời khỏi nhà họ Quyền, không cần gặp lại Quyền Hạo

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu*, *Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56-2: Cha mẹ trở về nước (2)

Editor: Puck

“Có thật không?” Hai mắt mẹ Lâm và cha Lâm tỏa sáng, có thể chung đụng nhiều với con gái là chuyện mà bọn họ cầu cũng không được, vừa nói dứt lời, bọn họ len lén liếc mắt nhìn Quyền Hạo đang có sắc mặt không tốt.

“Là thật.” Lâm Hi dùng sức nhéo thịt trên cánh tay Quyền Hạo, hơi cắn răng nghiêng lợi. Ánh mắt sắc bén ý bảo Quyền Hạo mau chóng thay sắc mặt cho cô.

Bắp thịt của anh tuy cứng rắn, nhưng cũng không bù được cô nhéo 360 độ, trên cánh tay truyền đến đau nhức, anh khẽ mỉm cười, mây đen trên mặt ngay lập tức tiêu tan.

Ba người nhà họ Lâm thấy sắc mặt Quyền Hạo thay đổi, trong lòng đều nói tới có bao nhiêu vui mừng.

Ở cửa khách sạn, lời kéo Lâm Hi rù rì rù rì nói thật lâu.

Ngồi lên xe Quyền Hạo, cô thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên kỹ thuật diễn vẫn cần tăng cường!

“Hi nhi phải nhớ nghĩ đến anh.” Vừa nghĩ tới phải chia lìa cô bảy ngày, trong lòng anh cũng không quá thoải mái, nong nặc không thôi hiện lên chân mày.

Lâm Hi quay đầu, không nhìn về mặt không nở của Quyền Hạo, “Sớm biết anh có dáng vẻ này, tôi đã không ngồi xe của anh rồi.” Thật là, bày vẻ mặt oán phụ cho ai nhìn chứ?

“Em không ngồi được xe cha mẹ em ngồi, em chỉ có thể để cho anh đưa em đi.”

“Tập trung lái xe của anh, đừng nói với tôi.” Cô nhắm hai mắt lại, nghĩ tới sự việc. Ở cùng một chỗ với ba người nhà họ Lâm, thứ nhất không có Lý Thăng nhìn người ta chăm chăm, thứ hai không có Quyền Hạo đáng ghét, tỷ lệ cô thuận lợi rồi đi rất lớn, nhưng phải xác nhận trên người không có thiết bị định vị. di3nd@n3qu.yd0n

Trong quãng đường còn lại, Quyền Hạo cũng không nói gì, nhìn không khí tĩnh mịch bên trong xe, một màn rất ấm áp.

“Hi nhi, đến rồi.”

Lâm Hi mở hai mắt ra, cầm đồ thuộc về cô, nghiêng mắt nhìn Quyền Hạo đang nhìn đến không chớp mắt.

“Hi nhi, nhớ nghĩ đến anh.”

“Anh có buồn nôn không vậy!” Cuối cùng Lâm Hi quay đầu lại lườm Quyền Hạo.

Quyền Hạo nâng khóe môi cười đến tùy ý, ánh sáng hạnh phúc lưu chuyển trong mắt.

Lúc này ba người nhà họ Lâm trở lại, vẫn ở căn phòng trước kia, trước khi bọn họ trở lại, Trần Tiêu đã phái người dọn dẹp rồi.

Ba người nhà họ Lâm rất vui vẻ, vây quanh Lâm Hi.

Đến sáu giờ tối thì mẹ Lâm vỗ đầu một cái, “Xem đầu óc của tôi này, quên nấu cơm.”

“Mẹ, cẩn thận vỗ hông đầu.” Lâm Thần chọc cười nói.

“Ông xã, vì để Hi Hi nhà chúng ta ăn được bữa tiệc lớn, nhanh, cùng đi vào làm với tôi.” Mẹ Lâm một lòng nghĩ tới làm tiệc lớn cho con gái ăn, vội vã kéo cha Lâm vào phòng bếp.

Lâm Hi thấy dáng vẻ vợ chồng nhà họ Lâm như thế, không khỏi nhếch khóe môi lên.

Căn phòng này rất bình thường, nhưng khắp nơi hiện lên ấm áp, đây mới là nhà chứ! Đề phòng trong lòng cô không khỏi bị bọn họ đánh chiếm không ít.

“Hi Hi, bây giờ em học ở đâu?” Qua ba năm, Lâm Thần không biết gì về em gái mình cả, hiện tại khó có được về nước gặp em gái, dĩ nhiên muốn hỏi thăm kỹ tình huống của em gái. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lâm Hi cầm quả táo lên, cắn một miếng, mới chậm rãi nói: “Đại học B, chuyên ngành quản trị doanh nghiệp.”

“Không phải em mới học năm đầu cấp ba sao? Sao đã lên đại học rồi?” Sau khi nghe được Lâm Thần giạt mình không thôi, trợn to cặp mắt hỏi. Anh mới học lớp mười hai, sao em gái mình đã lên đại học.

“Em thông minh chứ sao.” Lâm Hi trêu ghẹo nói.

Đúng lúc Lâm Thần định nói tiếp thì mẹ Lâm ở trong phòng bếp lớn tiếng nói, “Mẹ quên mua nước tương và muối, Lâm Thần con và Hi Hi đi siêu thị mua về đi, nhớ, tiện thể mua chút quả vỏ cứng.”

“A.” Lâm Thần đáp một tiếng, ngay sau đó nói với Lâm Hi, “Hi Hi, đi thôi.”

Bên trong chung cư có siêu thị, Lâm Hi nghĩ chẳng qua chỉ một đoạn đường, cũng không phản đối.

Hai anh em nhanh chóng mua xong đồ trong siêu thị, vừa nói vừa cười cùng nhau đi về nhà.

Lâm Thần là người rất hài hước, anh nói rất nhiều chuyện cười, chọc cho Lâm Hi cười không ngừng.

Còn chưa đi tới lầu dưới nhà, từ xa Lâm Hi đã nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ đứng đó chờ, đôi mày thanh tú không vui nhíu chặt.

Lâm Thần chỉ lo nói chuyện cười, không thấy sắc mặt Lâm Hi trước mắt đã sớm thay đổi.

Thẩm Cảnh Kỳ đứng gần mười phút, tâm tình phiền muộn, không biết có nên hay không nên đến nhà họ Lâm tìm Lâm Hi. Một tuần tới nay, anh rất muốn cực kỳ muốn thấy cô, nhưng Quyền Hạo vốn không cho anh cơ hội, bảo vệ một giọt nước cũng không lọt, lần này anh khó khăn lắm mới biết được cô rời khỏi nhà họ Quyền, anh lại hơi chùn chân.

Trong lúc vô tình tầm mắt nhìn về phương xa, anh nhìn thấy cô đang đi về hướng này, hai chữ mừng rỡ đã không cách nào hình dung cảm giác lúc này của anh rồi. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Thần thấy một người đàn ông tuấn tú, không có cảm giác gì, đang chuẩn bị vòng qua lên lầu. Quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt em gái lạnh lẽo, anh buồn bực, mới vừa rồi không phải còn tốt sao?

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ như thu được bảo bối kêu lên.

Lâm Thần kỳ quái nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, nghĩ thầm đây là ai? Tại sao biết được tên em gái mình?

Đúng là ôn thần! Đuổi thế nào cũng đuổi không đi! Lâm Hi âm thầm mắng trong lòng mấy câu.

“Anh, anh đi lên trước đi, em lên chậm một chút.” Đồ gì đó cô cầm trong tay đều giao cho Lâm Thần cầm.

“Em định làm gì?” Lâm Thần rất khản trương.

“Không có gì, anh đi lên đi.” Lâm Hi phát tay đuổi người.

“Được rồi, em cẩn thận chút.” Hoàn nghi liếc nhìn bóng dáng kích động của người đàn ông tuấn tú, Lâm Thần không quá nguyện ý lên lầu.

Chờ bóng dáng Lâm Thần vừa biến mất, nhiệt độ trong mắt Lâm Hi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là hoàn toàn rét lạnh, lạnh lùng nói, “Thẩm Cảnh Kỳ, lần này anh lại định làm gì?”

“Hi Nhi, cho anh một cơ hội theo đuổi em một lần nữa được không?” Bây giờ Thẩm Cảnh Kỳ nhận định gắt gao Lâm Hi chính là Lâm Hi Nhi, “Trước kia đều là lỗi của anh, xin em tha thứ cho anh có được không?”

“Thẩm Cảnh Kỳ, đã lặp lại rất nhiều lần lời tôi không muốn nói rồi, tự giải quyết cho tốt đi.” Anh hèn mọn cầu xin, trong lòng cô không lộ vẻ xúc động chút nào. Mấy ngày nay, cô đã nghe thấy chuyện Quyền Hạo xuống tay với tập đoàn Thẩm thị.

Có phải trong cuộc đời của mỗi người, luôn có một người khiến cho mình bó tay hết cách không?”

Ở trong sinh mệnh hai mươi tám năm của Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi Nhi chính là người khiến cho anh bó tay chịu trời.

“Tại sao nhất định không chịu thừa nhận em là Hi Nhi?” Thẩm Cảnh Kỳ rất kích động, đôi môi mím thật chặt.

“Không phải, vậy thừa nhận như thế nào đây?” Thừa nhận là Lâm Hi Nhi, có ích lợi gì cho cô? Một khi thừa nhận thì sẽ có ý nghĩa phiền toái vĩnh viễn lại tìm đến cửa, vì sa phải làm chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này? Cô không ngu như vậy.

“Có phải em yêu Quyền Hạo rồi không?” Ánh mắt lạnh nhạt của cô luôn khiến cho lòng anh thót lại vừa nhéo lại đau, nghĩ đến động tác ngày đó Quyền Hạo làm, Thẩm Cảnh Kỳ chỉ nghĩ đến khả năng này.

“Trí tưởng tượng quá tốt không phải một chuyện tốt. Anh đây đưa tôi như vậy, tôi rất chán ghét.”

“Thật sao?” Anh rất không tin tưởng đây.

“Không muốn nói nhảm nhiều với anh, anh cút nhanh đi.” Có lẽ đã từng là người có yêu, nhưng hôm nay một lần nữa ở trước mặt mình có dáng vẻ hèn mọn như vậy, trong lòng tất nhiên hơi vui mừng, nhưng nhiều hơn, cô sợ một lần nữa chọc phải phiền toái, cô sống lại không phải vì chết đi lần nữa, cho nên cô rất tiếc mạng mình.

“Anh không đi.”

“Anh không đi, tôi đi là được.” Lâm Hi không coi là gì.

Cô cất bước chuẩn bị bước vào thang máy, lại bị Thẩm Cảnh Kỳ cầm lại bàn tay của cô, cảm giác mềm nhũn xông lên đầu, anh cảm giác cực kỳ tuyệt vời, “Chúng ta nói một chút.”

Anh đánh giá cao địa vị của mình trong cảm nhận của cô, lòng của cô cứng rắn kiên cố hơn trước kia rồi. Chuyện cho tới bây giờ, trừ nói một chút, không còn cách nào.

“Chúng ta không có gì để nói.” Cô rút tay về, cũng không quay đầu lại nói.

Tro mắt nhìn cô tiến vào thang máy, Thẩm Cảnh Kỳ cảm thấy thất bại sâu sắc, nụ cười tự giễu trên mặt nhìn còn khó coi hơn khóc.

Về đến trong nhà, Lâm Hi ngồi trên ghế sa lon tự hỏi, chuông cửa vang lên không biết bao nhiêu lần cũng không liên quan đến cô.

“Hi Hi, sao con không mở cửa?” Mẹ Lâm nấu cơm trong nhà bếp, nghe được tiếng chuông cửa vang lên rất nhiều lần, ra ngoài nhìn thấy con gái mình ngồi đó cũng không đi mở cửa, bà rất bất đắc dĩ.

“Không cần mở, là người nhầm chán.”

“Cái gì gọi là người nhầm chán, con bé này thật là.”

Mẹ Lâm dùng khăn giấy lau tay, đi tới cửa, mở cửa ra, một cậu thanh niên trẻ tuổi đẹp trai phong cách phi phàm xuất hiện ngay trước mắt bà, “Cậu là ai?”

“Dì, chào dì, cháu tìm Lâm Hi.” Khí chất nho nhã lễ độ, tao nhã của Thẩm Cảnh Kỳ nhìn không sót gì.

“Hi Hi, có người tìm con.”

Giữa hai chân mày Lâm Hi hàm chứa tức giận, ánh mắt không tốt lành nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Mẹ, mẹ đi nấu cơm đi.” Ánh mắt mẹ Lâm hơi quái dị, cô nhìn không thuận mắt nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57-1: Tình địch gặp mặt (1)

Editor: Puck -

Gió bờ sông rất to, mái tóc đen nhánh của Lâm Hi bị gió thổi loạn, gió lạnh phả vào trên mặt, rất không phải là chuyện thoải mái gì. Đôi tay tùy ý bám trên lan can, môi hồng khép chặt, ánh mắt cô nhìn thẳng vào mặt sông.

“Có chuyện gì anh cứ nói đi.” Sau một lúc lâu, cô vén mái tóc trước trán ra sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ, giọng nhàn nhạt, trong lòng hết sức chán ghét cách làm của Thẩm Cảnh Kỳ.

“Rời khỏi nhà họ Quyền, trở lại bên cạnh anh.”

Mất trong suốt của cô lóe lên, ngay sau đó cau mày, “Thẩm Cảnh Kỳ, có lúc anh quá cố chấp sẽ không phải là chuyện tốt gì.” Nếu trở lại bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ, không có bệnh cũng sẽ làm ra bệnh.

“Trước kia không phải em thích anh chấp nhất sao?” Môi Thẩm Cảnh Kỳ mím chặt.

“Đừng lẫn lộn tôi với Lâm Hi Nhi.” Cô phủ nhận trước sau như một.

“Trong một tuần này, cha mẹ của tôi sẽ ở trong nước, anh đừng làm ra chút chuyện gì.” Hiện giờ cô rất xác định, trên người không có thiết bị định vị, bên cạnh cũng không có ai theo sau, chính là thời cơ tốt rời khỏi nhà họ Quyền, cô không cho phép lúc này xảy ra bất cứ sai lầm gì.

“Một tuần sau, em trở lại bên cạnh anh thật sao?”

“Suy nghĩ nhiều quá.”

“Em không rời được nhà họ Quyền, bởi vì đam mê quyền lợi mà Quyền Hạo mang tới cho em?” Vừa nhắc tới Quyền Hạo, cả người Thẩm Cảnh Kỳ cũng lộ vẻ không vui.

“Ở nhà họ Quyền có gì không tốt, có sẵn địa vị thân phận cao cao tại thượng, cũng có quyền lợi nắm giữ cuộc sống cái chết của người khác, đam mê là

chuyện bình thường đối với người có xuất thân dân nghèo như tôi đây, sẽ không ai chịu buông tha quyền lợi trong tay, bao gồm cả anh trong đó, nói ví dụ như, anh chịu vì một người phụ nữ bình thường buông tha cả nhà họ Thẩm sao? Không thể nào đâu. Đây chính là thực tế. Cho nên đừng nói những lời ngu xuẩn này nữa.” Vì để thoát khỏi Thẩm Cảnh Kỳ, cô đứng là nói không ít lời nói trái với lương tâm, cũng không biết anh ta có thể nghe hiểu được lời nói của cô không. di ien n#dang# yukkle e#q quiq on

“Em trở lại bên cạnh anh, em cũng có thể có thân phận và quyền lợi cao cao tại thượng giống như vậy. Tập đoàn Thẩm thị đã ở ranh giới đóng cửa, đây là kiệt tác của ai, em nên rất rõ ràng.” Cô, Thẩm thị, ở trong lòng anh, không cách nào so sánh được cao thấp.

“Thẩm Cảnh Kỳ, Quyền Hạo xuống tay với anh, đây là anh đáng đời.” Lâm Hi rất có ý tứ hả hê, khóe mắt nhếch lên, quyền rũ lại trong veo như nước.

“Sau một tuần lễ, anh phải người tới đón em.” Thẩm Cảnh Kỳ không muốn tiếp tục đề tài, ba năm trước đây tìm vỡ tan tành, gặp được cô sống lại khó khăn lắm mới và lại một chút, hiện giờ lại bị lời nói vô tình của cô kích thích, tim của anh lại vỡ dập nát.

“Thẩm Cảnh Kỳ, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, một tuần lễ sau, anh dám phải người tới tìm tôi, anh chờ chịu đựng hậu quả.” Một tuần lễ sau là ngày rời đi theo kế hoạch của cô, nếu Thẩm Cảnh Kỳ phá hư kế hoạch của cô, cứ chờ chết đi, cô sẽ không niệm tình cũ.

“Hi Nhi, Quyền Hạo thật sự tốt với em như vậy sao? Tốt đến em có thể vì anh ta mà không nhìn đến lòng thành của anh.” Thẩm Cảnh Kỳ khổ sở cắn răng, đáy lòng không ngừng trào ra đau thương.

“Lười phải nói nhảm với anh, anh vốn nghe không hiểu tiếng người.” Lâm Hi vô cùng ghét bỏ nói. Muốn để cho cô thừa nhận cô là Lâm Hi Nhi, không có cửa đâu, nếu thừa nhận, cô tình nguyện nhảy sông tự sát ngay bây giờ.

“Đại thiếu gia nhà họ Quyền thật sự có sức quyền rũ lớn như vậy đối với em sao?”

“Cho dù chính tôi không phải là đại thiếu gia nhà họ Quyền, thân phận của bản thân tôi lại chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, cho dù ở thời đại nào, có quyền thế cuộc sống sẽ không thể kém, ít nhất không cần vì cuộc sống mà mệt nhọc bốn ba.”

“Trở lại bên cạnh anh, em cũng có thể có quyền thế như vậy.” Thẩm Cảnh Kỳ hơi khựng lại, nhìn chăm chú vào nụ cười giống như nước đá của cô, anh cười trào phúng, “Em biết vì sao Quyền Hạo đối xử tốt với em như vậy không?” di lenda4nle3qu21ydo0n

“Biết và không biết thì như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật tôi là Lâm Hi.” Quý mới biết nguyên nhân vì sao Quyền Hạo đối tốt với cô như vậy, dù sao cô cũng không tin tưởng quá, ba năm trước đây anh chỉ thích cô, một cô nhóc xanh xao vàng vọt khiến một người đàn ông trưởng thành thích, đây là chuyện lạ thế giới sao?! Tuy nói đầu năm nay rất nhiều biến thái, nhưng cô không cảm thấy chuyện máu chó như vậy sẽ xảy ra trên người cô.

“Em là người trong số mệnh đã định của anh ta, em biết không?” Thu hồi cảm xúc nóng nảy và đau lòng, Thẩm Cảnh Kỳ nhàn nhạt hỏi, “Bí ẩn của nhà họ Quyền, em biết bao nhiêu?”

Ba năm trước đây từng nghe xưng hô người trong số mệnh đã định, năm ấy cô cảm thấy hơi ngạc nhiên, ba năm sau đến nay, cô không tò mò nhiều lắm, cô đã muốn rời đi, bí ẩn của nhà họ Quyền có liên quan gì tới cô?

“Tôi biết rõ, cũng bởi vì vậy nên anh ấy mới đối xử tốt với tôi như vậy!” Lâm Hi khẽ mím môi hồng, đáng vẻ giả bộ đã biết.

“Em đang nói dối!” Nhìn chăm chú vào cặp mắt to trong suốt sáng ngời của cô, anh không nhìn thấy sóng mắt lưu chuyển, trực giác biết cô đang nói dối, “Mỗi một thời đại nhà họ Quyền đều có một người thừa kế huyết thống bị nguyên rủa, mỗi một đêm trăng tròn người đó sẽ khổ sở không chịu nổi, nếu không tìm được người trong số mệnh đã định, sống không quá bốn mươi tuổi. Chẳng lẽ em chưa từng thấy đáng vẻ điên cuồng của Quyền hạo vào đêm trăng tròn sao?”

Đối mặt với tình địch, anh chỉ có biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Những bí ẩn này của nhà họ Quyền, anh hao tốn rất nhiều hơi sức mới điều tra ra được.

Nói đến đây, trí nhớ của Lâm Hi từ từ rõ ràng, nói đến, đêm trăng tròn kia, Quyền Hạo cực kỳ ít ở nhà, mà ở đêm trăng tròn khi cô nhìn thấy anh thì anh đều có đáng vẻ điên cuồng tự làm khổ mình, ngược lại phù hợp với đáng vẻ mà Thẩm Cảnh Kỳ nói. Liên tưởng đến lời hai người làm đã nói vào hai năm trước, trong lòng cô không thể không hoài nghi lời Thẩm Cảnh Kỳ nói là thật, chỉ có điều người trong số mệnh đã định này rốt cuộc là tồn tại như thế nào? Dieñn ddàn lee quiy đôn

“Hi Nhi, nét mặt của em nói cho anh biết, em không biết những chuyện này, đây không giống như phong cách của em, lấy năng lực của em, sao có thể yên tâm sống trong nhà một người xa lạ, những chuyện này em đều không đi hỏi thăm sao? Hay là nói, em vì hóa giải đau đớn cho Quyền Hạo, đã lên giường với anh ta.” Thẩm Cảnh Kỳ càng nói, sắc mặt càng ngày càng đen, vừa nghĩ tới cô nhận vui vẻ dưới thân người nào đó, tim của anh chính là không kiềm chế được mà đau.

“Thẩm Cảnh Kỳ, nói chuyện sạch sẽ một chút, Lâm Hi tôi nói như thế nào, cũng mới mười lăm tuổi, tôi phải xảy ra quan hệ với người khác sớm như vậy sao, anh cho rằng tôi là anh sao, cuộc sống riêng hỗn loạn không chịu nổi, ăn nằm với phụ nữ không có một ngàn cũng phải mấy trăm, cũng không biết có bị mắc bệnh lây qua đường sinh dục hay không.” Lời của anh, Lâm Hi vô cùng không thoải mái.

“Xin lỗi.” Thẩm Cảnh Kỳ rất áy náy, lời vừa rồi anh nói trong cơn kích động.

“Đừng áp đặt tư tưởng của anh lên tôi, anh một bệnh thần kinh cộng thêm phóng đảng không chịu nổi rác rưởi khiến cho người khác cũng không muốn.” Không quen nhìn Thẩm Cảnh Kỳ mỗi lần mắc sai lầm, cũng sẽ bày ra vẻ mặt áy náy này, giả bộ cho ai nhìn chứ, cô không lạ gì.

“Hi Nhi, xin lỗi.”

“Tôi không cần xin lỗi, nếu anh muốn nói xin lỗi, lập tức, lập tức nhảy sông tự sát cho tôi, tôi thấy anh lại ghê tởm.”

“Xin lỗi.” Trừ bỏ nói xin lỗi ra, Thẩm Cảnh Kỳ không biết nói cái gì cho phải.

Lâm Hi trừng mắt, xoay người đi về phía nhà họ Lâm, “Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi, ghê tởm chết rồi.”

Cô rời đi, anh không định đuổi theo, “Một tuần lễ sau, anh phải người tới đón em, bên chỗ Quyền Hạo anh sẽ giải quyết.”

Quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi thấy nhánh cây trên đất, rất muốn cầm lên quất chết người không biết xấu hổ này, “Anh có thể giải quyết được nhà họ Quyền thì lại nói với tôi.”

Nhà họ Quyền là thế gia xếp hạng thứ nhất ở thiên triều, tung hoành hai nhà hắc bạch, thế lực không chỉ có ở trong nước, trên quốc tế cũng có tên thế lực lớn, để đô là trụ sở chính của nhà họ Quyền, nếu Thẩm Cảnh Kỳ muốn giải quyết nhà họ Quyền, sợ rằng nhà họ Quyền diệt anh ta trước.

“Một tuần lễ sau, anh mong đợi anh và em sống cùng nhau.” Nhà họ Quyền tất nhiên là uy hiếp đối với anh, nhưng vì Hi Nhi có thể trở lại bên cạnh anh, tổn thất một chút có làm sao.

“Không quan tâm anh.” Lâm Hi cách hơi xa, vẫn có thể nghe được lời Thẩm Cảnh Kỳ nói.

Thẩm Cảnh Kỳ cong khoe môi quyền rũ lên, trông mắt điên đảo chứng sinh thoáng hiện một tia sáng nắm chắc.

Xe thể thao dừng lại ven đường thật lâu, chủ xe rút cuộc mở cửa xe bước xuống.

Trông mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh Kỳ đang đứng bên bờ sông, trên mặt Quyền Hạo xẹt qua tia tàn bạo, đóng cửa xe, anh từng bước từng bước một tới gần Thẩm Cảnh Kỳ.

Quyền Hạo đâm đầu đi tới, Thẩm Cảnh Kỳ không hề ngoài ý muốn, khoe môi khê mím, mở lời chính là châm chọc, “Thật sự không nghĩ tới, Quyền thiếu cao không thể với tới, cũng thích đáng về giám thị này.”

“Dù sao cũng tốt hơn người không chiếm được.” Quyền Hạo không hề cho sắc mặt châm chọc.

“Sao tôi có thể không chiếm được, không có được là anh, người nhà họ Quyền cao quý cũng có điểm trí mạng, không chiếm được tình yêu của người trong số mệnh đã định, anh có thể vượt qua được bốn mươi tuổi sao?” Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, Thẩm Cảnh Kỳ không có cách nào giữ được bình tĩnh hòa nhã với người tạm thời cướp cô đi, vừa mở miệng chính là châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57-2: Tình địch gặp mặt (2)

Editor: Puck

“Điều này không cần anh phải lo lắng, anh chính là nên lo lắng cho tập đoàn Thẩm thị thì hơn.” Bí ẩn nhà họ Quyền, rất nhiều nhân vật lớn trong bóng tối đều biết, dù sao trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, Thẩm Cảnh Kỳ biết những chuyện này thì làm sao.

“Vì người trong số mệnh, anh thật sự chịu đựng.” Thẩm Cảnh Kỳ cười lạnh, “Tôi vốn không quan tâm tới tập đoàn Thẩm thị, đó chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của tôi, anh thích phá thì phá.” Thẩm Cảnh Kỳ anh không dựa vào buôn bán để sống, có phá hủy lúc anh đang kinh doanh hay không, mò tòi tiện.

“Thiếu gia nhà họ Thẩm quả nhiên danh bất hư truyền.” Vào ngày Thẩm Cảnh Kỳ xuất hiện ở trước mặt cô, anh đã phái người đi điều tra gia thế bối cảnh của Thẩm Cảnh Kỳ, “Anh tới đây dựa vào Hi Nhi, đơn giản chính là bởi vì Lâm Hi Nhi thôi, coi cô ấy như thể thân của Lâm Hi Nhi, anh rất có lý chẳng sợ.”

“Cô ấy không phải thể thân, cô ấy chính là Lâm Hi Nhi, linh hồn của cô ấy nhập vào trên người Lâm Hi. Anh đã điều tra rõ ràng gia thế bối cảnh của tôi, tất nhiên biết tình yêu sâu đậm giữa tôi và Hi Nhi, bây giờ anh trói cô ấy ở bên cạnh anh, cuối cùng sẽ có một ngày cô ấy sẽ không thuộc về anh.” Mọi người đều đứng trên đỉnh kim tự tháp, giậm chân một cái có thể mang đến bao nhiêu chấn động, bọn họ rõ ràng, Quyền Hạo điều tra anh, anh điều tra cậu ta, tác phong giống nhau mà thôi.

“Thật vớ vẩn, Lâm Hi Nhi trong miệng anh năm nay hai mươi lăm tuổi, vào ba năm trước khi trộm ngọc bội của tôi thì bởi vì thao tác dù bay không tốt, đã qua đời.”

“Thân ở thế gia, xem ra anh không thể tiếp nhận được chuyện khoa học không giải thích được. Anh thích cô, bởi vì cô là người trong số mệnh đã định của anh, đơn giản chính là để cho cô ấy xảy ra quan hệ với anh, tới ngừng đau đớn đáng chết của anh.” Nói đến điểm này, Thẩm Cảnh Kỳ không nhận được kích động, anh không cho phép người ta ô uế Hi Nhi chút nào.

Quyền Hạo nắm chặt hai quả đấm, sắc mặt xanh mét, lửa giận ngập trời lan tràn toàn thân.

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh si nhục ai cũng được, chỉ không thể si nhục tình yêu của tôi và cô ấy.” Vừa dứt lời, Quyền Hạo tức giận giơ quả đấm lên, chính xác không sai đánh vào khoe miệng Thẩm Cảnh Kỳ.

Lai bị đánh, khoe môi tràn ra tia máu, Thẩm Cảnh Kỳ cắn chặt răng, “Quyền Hạo, đừng tưởng rằng nhà họ Quyền cho anh chỗ dựa, anh có thể muốn làm gì thì làm, Thẩm Cảnh Kỳ tôi chưa tới lượt anh dạy dỗ.” Giơ quả đấm lên, anh tốc độ như tia chớp đánh trúng mặt Quyền Hạo.

Trên khuôn mặt đẹp trai nhanh chóng hiện lên tím bầm, mắt Quyền Hạo xuất hiện ánh sáng khát máu, “Tôi có thể có ngày hôm nay, cũng không phải do nhà họ Quyền có thể cho.” Dứt lời, quả đấm của anh vừa nhanh vừa mạnh đánh nghiêng đầu Thẩm Cảnh Kỳ. die nd da nl e q uu ydo n

Lửa mạnh đốt bên cạnh hai người, đốt đến lòng họ tràn đầy khó chịu, tự ái cao ngạo của bọn họ cũng bởi vì đối phương mà bị tổn hại.

“Quyền Hạo, anh đã muốn đánh, tôi theo cùng.” Lâm thiếu gia nhà họ Thẩm, anh thật sự chưa từng sợ ai, hiện giờ không có súng không có những vũ khí khác, anh liền dùng tay không đánh chết Quyền Hạo đã sớm cần phải chết.

Hai người nhanh chóng đồng thời đánh nhau, đối phương đều được huấn luyện nghiêm túc từ nhỏ, bắt đầu ra tay, nhưng từng chiêu trí mạng. Trên gương mặt đẹp trai tuần tú của hai người xanh tím đan xen, khoe môi tràn ra tia máu, có vẻ cực kỳ nhếch nhác.

Hai trai đẹp đánh nhau, người đi qua tò mò bắt quai quan sát từ xa, cũng không có ai đi khuyên can, nguyên nhân là không dám, đầu năm nay đỡ người già còn có thể bị coi là xảo trá, đi khuyên can lỡ như bị ngộ thương vậy lỗ lớn rồi.

Khi ở bờ sông thì Lâm Hi phát hiện Quyền Hạo ở chỗ xa, chỉ có điều cô không muốn để cho Thẩm Cảnh Kỳ biết, cũng không lộ ra. Khi trở lại nhà họ Lâm thì cô không kịp chờ đợi cầm ống nhòm lên đi tới ban công nhìn tình huống bờ sông, chuyện này không thể trách cô, thật sự lòng hiếu kỳ lên tới.

Điều chỉnh tốt ống nhòm, thấy bên bờ sông tụ tập không ít người, lại chuyển phương hướng một cái, thấy cảnh tượng thì cô cả kinh đến cầm muốn rút xuống. Cô thể nhưng lại thấy Quyền hạo và Thẩm Cảnh Kỳ đang đánh nhau, hai người ra tay không hề ôn hòa, nhiều chiêu đều có thể bị mất mạng.

Nhìn một lúc lâu, cô sờ cằm.

Tại sao hai người này có thể lực ngang nhau, vì sao Quyền Hạo không thể đánh chết Thẩm Cảnh Kỳ tên thần kinh này.

“Em đang làm gì ở đây vậy?” Lâm Thần cầm khăn lông ra ban công phơi, ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của em gái mình.

“Không nhìn cái gì.” Lâm Hi thu ống nhòm lại, liếc mắt nhìn hai người đang vật lộn ngoài bờ sông. di3nd@nl3qu.yd0n

Phơi xong khăn lông, Lâm Thần đi theo trở lại phòng khách ngồi, “Người tới tìm em là ai vậy?”

“Anh một tên con trai, cũng bắt quai như vậy là sao?” Quăng một ánh mắt như dao cho Lâm Thần, Lâm Hi không muốn nhắc tới Thẩm Cảnh Kỳ.

“Thân là anh trai, quan tâm cuộc sống của em gái là chuyện rất bình thường chứ? Đừng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh, anh không phải kiểu người nhiều chuyện đó.” Em gái mình quăng ánh mắt như dao găm, Lâm Thần hiểu sai là khinh bỉ.

“Em không khinh bỉ anh, em chỉ khinh thường anh.” Lâm Hi nói lời tức chết người không đền mạng, cầm ống nhòm lên trở về phòng ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, cô nằm bên cửa sổ, dùng ống nhòm tiếp tục quan sát cảnh tượng vừa rồi.

Trên bờ sông, Quyền Hạo và Thẩm Cảnh Kỳ đánh nhau nửa giờ, thể lực của bọn họ tuy tốt, nhưng cũng không chịu nổi khi gặp phải đối thủ có bản lĩnh không khác nhau lắm, bọn họ mệt mỏi, liền dừng tay.

Hai người không thờ hờn hận, tím bầm giao thoa trên gương mặt lạnh lùng không vui, ánh mắt cũng không muốn đặt trên người đối phương. Quần chúng vây xem xa xa, nhìn thấy hai người đánh nhau ngừng tay, cũng từ từ tản đi, trên bờ sông chỉ còn dư lại hai người mặt đối mặt.

“Đại thiếu gia nhà họ Quyền sống trong nhung lụa, bản lĩnh còn rất tốt.” Lau vết máu trên mặt, Thẩm Cảnh Kỳ hung hăng nói.

“Anh cũng không kém” Quyền Hạo khó gặp được đối thủ, trải qua một trận đánh vô cùng tinh tế, cũng không keo kiệt khen ngợi.

“Tôi sẽ không nhường Hi Nhi cho anh.”

“Cô ấy yêu chỉ có thể là tôi, mà anh nhất định là khách qua đường” Quyền Hạo nói vô cùng chắc chắn, chỉ có điều bây giờ mặt anh khó coi, nói đến lời này, khí thế thì đủ, nhưng vết máu loang lổ trên mặt xem ra thiếu sức thuyết phục.

Thẩm Cảnh Kỳ cười nhạo một tiếng, khinh miệt nói: “Đừng đánh giá cao địa vị bản thân ở trong cảm nhận của cô ấy.”

“Mọi mắt mong chờ.” Quyền Hạo ném xuống những lời này, liền trở lên xe.

Ánh mắt nhìn về phía tầng lầu nhà họ Lâm, khóe môi Thẩm Cảnh Kỳ nhếch lên, không vui lái xe rời đi. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Vào giờ phút này, Lâm Hi đang thưởng thức đến vui vẻ, thấy không còn đánh nhau, trong lòng tràn đầy không đành. Hai người đều là người đáng ghét, sao không dùng toàn lực đánh đối phương không chết cũng tàn phế chứ, cô sẽ rất vui vẻ!

Tình cảnh ảo tưởng trong đầu dừng lại, Lâm Hi chợt nghĩ đến chuyện phải làm, vội vàng đặt ống nhòm xuống, vội vã đi xuống lầu dưới. Thẩm Cảnh Kỳ vừa tìm cô, Quyền Hạo đã xuất hiện ở đây, vậy chứng minh cái gì, chứng minh Quyền Hạo vẫn vô cùng rõ ràng hành tung của cô, rốt cuộc có vấn đề ở chỗ đó?

Quyền Hạo nhìn chăm chú vào phương hướng nhà họ Lâm hồi lâu, cảm thấy đúng lúc rồi đi, anh quay cửa xe lên, chuẩn bị khởi động xe rời đi. Tầm mắt vừa nhìn về phía trước, thấy cô gấp rút vội vã đi về phía anh, anh lập tức mở cửa xe xuống đất.

Bởi vì vội vã chạy tới, Lâm Hi thở hơi gấp, quả nhiên những ngày này quá yên ổn, thể lực trở nên không quá tốt.

“Hi nhi, như thế nào?” Sắc mặt cô ửng đỏ, anh vỗ nhẹ lưng cô.

Từ nơi xa nhìn người ta đánh nhau thật thoải mái, sao lại gần nhìn mặt Quyền Hạo, cô không khỏi bật cười, “Anh thật xấu xí!” Nhìn quen khuôn mặt điển trai của Quyền Hạo, đột nhiên nhìn thấy trên mặt có vết máu đáng vẻ hơi sưng đỏ, cô cảm thấy hơi khó chịu.

“Mấy ngày nữa sẽ tốt lên.” Anh sờ mặt.

“Lần sau không cần đánh nhau với Thẩm Cảnh Kỳ bệnh thần kinh đó, anh ta điên khùng thì điên khùng, anh không cần điên khùng với anh ta.” Không cực kỳ rõ ràng hai người đánh nhau vì chuyện gì, chỉ có điều cô vẫn có thể đoán được đại khái. Hai người đàn ông xuất sắc như nhau đánh nhau vì cô, cảm giác này, là một người phụ nữ rất có cảm giác hư vinh, nhưng mà, sau thâm dễ chịu, chính là chán ghét.

“Ừ.” Anh nghe cô.

Lâm Hi đưa tay sờ gương mặt sưng đỏ của anh, “Có đau không?”

Đưa tay cầm tay của cô, Quyền Hạo cười, “Không đau.” Cô chạm tới thắng được linh đan diệu dược, cô quan tâm anh sao? Trong lòng xẹt qua dòng nước ấm, hơi nóng, cảm giác căng căng, toàn thân anh đều rất thoải mái.

Rút tay từ trong tay anh về, cô chớp mắt một cái, tí mi muốn xem khác biệt trong mắt Quyền Hạo. Không nhìn ra khác biệt, cô chỉ đàn hồi thẳng, “Bây giờ anh vẫn cài thiết bị định vị hoặc máy nghe lén gì đó trên người tôi sao?”

“Không có.” Anh trả lời rất thành thực.

“Rất biết nghe lời!” Lấy được câu trả lời như mong muốn, Lâm Hi hôn vào lòng bàn tay, rồi dán bàn tay lên mặt anh, “Đây là phần thưởng cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-1: Chọn rời đi (1)

Editor: Puck -

Thời gian như nước chảy thật nhanh, một tuần đã qua, khi Lâm Hi cùng ba người nhà họ Lâm đi du ngoạn khắp nơi, cũng có cảm xúc vui vẻ, hoạt động gia đình như vậy, từ khi ra đời cho đến nay đây là lần đầu tiên cô tham gia.

Ba người nhà họ Lâm ngắm trông thời gian có thể trôi chậm một chút, khi thời gian Quyền Hạo quy định trôi qua, một đêm cuối cùng kia, bọn họ mất ngủ tập thể.

Bên trong sân bay, mẹ Lâm đôi mắt đầm lệ mong lung nhìn con gái xinh đẹp trước mặt, nghẹn ngào không nói ra, nắm thật chặt tay con gái, là phương thức duy nhất biểu đạt tình thương của mẹ. Cha Lâm và Lâm Thần, là đàn ông, cũng không tiện lộ ra nước mắt ở trong trường hợp công cộng người người nhìn tới, cô họng bọn họ nghẹn ngào, không biết biểu đạt đau thương khi xa cách như thế nào.

Trở lại Singapore, cũng không biết bao nhiêu năm nữa bọn họ có thể gặp mặt?

Rõ ràng là người nhà thân thiết, lại phải sống ở hai quốc gia hoàn toàn khác biệt.

Ôm mẹ Lâm đang thút thít một cái, Lâm Hi cũng bị cảm xúc đau thương này lấy tới, cô miễn cưỡng nặn ra nụ cười ngọt ngào, trông mắt trong veo như nước lợ ra về không đành, “Đừng khóc, mặt cũng loang lổ, rất xấu, có thời gian rảnh con sẽ đến Singapore tìm mọi người.”

“Hi Hi, cha mẹ không ở bên cạnh con, con nhất định phải chăm sóc tốt mình.”

“Con biết rồi.”

“Chúng ta đi.” Cảm xúc của cha Lâm rất sa sút, nước mắt không kiềm chế được chảy từ khóe mắt xuống, khóc ở trước mặt con gái, ông cảm thấy rất ngượng ngùng, dùng tay áo lau nước mắt, ảo não nói, “Lần chia xa này, không biết bao nhiêu năm nữa chúng ta mới có thể gặp mặt.”

“Chúng ta sẽ gặp mặt rất nhanh.” Cô từng nghĩ, điều kiện cho phép, cô cũng sẽ đi dân đến Singapore. die,n; da.nlze.qu;oyo/nn

“Hy vọng như thế.” Mẹ Lâm không kiềm chế được cảm xúc, nhiều lần đến bờ biển giới súp đồ. Bà thương yêu con gái nhỏ, vì bọn họ thân làm cha mẹ vô dụng, chỉ có thể để con gái sống ở nhà họ Quyền, bọn họ thật có lỗi với con gái.

Loa thúc giục lên máy bay vang lên hết lần này đến lần khác, Lâm Hi nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau khô nước mắt cho mẹ Lâm, trái tim đóng chặt lạnh lẽo rách ra một khe nhỏ. Đây là lần đầu tiên có người khóc vì cô, đau lòng vì cô, đây là việc cô chưa từng cảm nhận, thì ra được người quan tâm, được người khác yêu thương là một chuyện kỳ diệu như vậy.

“Mọi người nhanh lên máy bay đi, nếu không sẽ không kịp.”

“Hi Hi, chăm sóc cho mình thật tốt!”

Ba người nhà họ Lâm mang theo không nổi, nhìn khuôn mặt càng lúc càng xa của Lâm Hi, bọn họ qua kiểm tra hải quan. Cuối cùng, bọn họ lên máy bay, Lâm Hi ở sảnh chính, bọn họ không nhìn thấy nữa, cuộc hành trình thăm người thân cũng kết thúc ở đây.

Trong sân bay, không thiếu hụt nhất chính là ly biệt, đồng thời cũng là nơi nước mắt rơi nhiều nhất.

Nhìn chung quanh một vòng người nhà, người yêu, bạn bè đang ôm nhau xung quanh, Lâm Hi khẽ nhếch khóe môi, nghĩ tới một tuần vui vẻ này, cô rất cuộc cười, cười đến tùy ý như vậy, trên khuôn mặt đẹp hiện lên ánh sáng thanh xuân.

Trong một tuần này, thật ra thì cha Lâm mẹ Lâm có từng nói với cô, Quyền Hạo là kết cục tốt nhất cho cô, vừa nghe đến điều này, cô cũng biết Quyền Hạo đề cho bọn họ trở lại cũng không phải tốt bụng như vậy, ba người nhà họ Lâm trở lại cũng chỉ vì Quyền Hạo muốn bọn họ làm thuyết khách cho anh, nhưng đáng tiếc, cô không phải Lâm Hi kia, lời vợ chồng nhà họ Lâm không có sức ảnh hưởng với cô, chỉ có điều quan tâm yêu thương nồng đậm mà bọn họ biểu đạt ra đã động cô.

Thở ra một hơi thật dài, ngũ quan xinh xắn bao phủ linh khí, cô liếc nhìn một vòng xung quanh, xác định không có người Quyền Hạo phái tới đi theo sau cô, cô bình tĩnh trở lại nhà họ Lâm. di3n-d@n'13q21y'd0n

Vì có thể thuận lợi rời đi, không trở lại cuộc sống ở nhà họ Quyền, những ngày này, cô chuẩn bị rất nhiều.

Trước kia ở nhà họ Quyền ba năm, cô ôm cuộc sống yên ổn, có thể ôm bắp đùi Quyền Hạo kéo cao thân phận của cô. Hiện giờ, không được, nhảy bén, tính thương nhân, năng lực quan sát và bản lĩnh trước kia nhất định phải trở lại, Lâm Hi cô, không thể sống dựa vào người khác cả đời, cô phải trở về cô chân thật nhất trước kia, nếu không, huấn luyện như địa ngục mười năm sẽ uổng phí.

Nói cô ích kỷ cũng được, nói cô không có lương tâm cũng được, tóm lại cô rời khỏi nhà họ Quyền sắp biến thành sự thật.

Đeo mắt kính gọng đen đã sớm chuẩn bị, cô hát cảm lên, nện bước chân hoàn mỹ nhất đẹp mắt nhất rời khỏi sân bay quốc tế.

Mới ra đến sân bay quốc tế, cô đã nhìn thấy mấy người áo đen rất quen mắt, người áo đen nhìn chung quanh, giống như đang tìm cái gì. Cô đảo mắt, nhớ tới những người áo đen này đều là cận vệ của Thẩm Cảnh Kỳ, trong phút chốc, cô biết bọn họ đang tìm cô.

Nhiều đôi mày thanh tú, kéo nón trên áo sau lưng lên đội, đôi tay cô nhét vào trong túi áo, chạy đến bên người qua đường có thân thể khổng lồ, lạnh lẽo muốn tránh khỏi những người áo đen này.

Người qua đường Giáp nhìn thấy có một cô gái chạy đến bên cạnh mình, anh hơi khần trương, trong lòng bàn tay cũng khẽ đổ mồ hôi. Phải biết rằng bởi vì anh quá béo, ở trên đường, người phụ nữ nhìn thấy anh bình thường đều không cho anh một cái liếc mắt, hiện giờ có một cô gái vóc người cao gầy, không thể nhìn thấy khuôn mặt đi tới bên cạnh anh, đây là vận số tốt bao nhiêu, mặc dù nói không biết cô gái này như thế nào, đều do cô gái này khẽ cúi đầu và mang theo mắt kính.

Mấy người áo đen nhìn chung quanh một chút, không tìm thấy được mục tiêu bọn họ muốn tìm.

Đột nhiên có một người áo đen buông ánh mắt về trên người một tên mập, anh cau mày, chẳng lẽ hiện giờ bạn gái người mập mập đều là người gầy? Đang chuẩn bị dời tầm mắt đi, anh nhìn thêm vài lần cô gái ở bên cạnh người mập, cảm thấy bóng lưng cô bé này thật quen thuộc.

Lâm Hi cúi đầu nhìn kỹ bậc thang, cô nhảy bén cảm nhận được có một ánh mắt bén nhọn đang chăm chú nhìn mình, trong lòng xẹt qua dự cảm xấu, cô khẽ quay đầu lại nhìn, phát hiện chủ nhân của ánh mắt đó chính là một trong những người áo đen. dieendaanleequaydonn

Người áo đen cau mày tí mỉa nhớ lại, đã từng thấy bóng lưng này ở đâu? Cho đến khi anh nhìn thấy cô gái mở cửa lên xe, anh dùng sức vỗ đầu một cái, đây không phải là Lâm tiểu thư mà thiếu gia cần dặn nhất định phải đón về sao?! “Đừng nhìn nữa, Lâm tiểu thư ở đằng kia!” Phản ứng cực nhanh, anh chỉ vào xe Lâm Hi, lớn tiếng nói với các anh em.

Mấy người áo đen còn lại nghe vậy, kinh hãi nhìn xe Lâm Hi, “Nhanh lên, tài lái xe của Lâm tiểu thư vô cùng tốt, chúng ta nhanh đuổi theo.”

Lâm Hi đạp chân ga, đảo tay lái, xe lấy tốc độ rất nhanh rời đi.

Mấy người áo đen vội vàng lên xe, thấy Lâm Hi lái xe càng ngày càng xa, bọn họ nóng nảy.

Làm một thân trộm đời trước, bản lĩnh lợi hại, tốc độ chạy trốn càng phải nhanh. Qua ba năm sống yên ổn, cũng không nói lên năng lực của cô thoái hóa, chỉ có điều thể lực không tốt bằng thân thể đời trước mà thôi, dọc theo đường đi không ngừng vượt qua các xe khác, lái tốc độ đến cao nhất, xe thể thao được Lâm Hi chạy linh hoạt đến ghê gớm.

Gặp đèn đỏ, trên đường không có người đi đường cũng không có xe khác chạy, cô đạp chân ga xông tới.

Gặp phải xe cản trở cô mà nói, cô đều ấn còi.

Giao thông để đô nổi danh hồng bet ở thiên triều, đua xe trên đường cao tốc là chuyện thường xảy ra, lúc này Lâm Hi đang trên cầu vượt, không may phía trước có tai nạn xe cộ, cô bị buộc dừng xe. Phiên nào mở cửa xe ra ngoài, mặc dù đám ám vệ của Thẩm Cảnh Kỳ đã bị cô bỏ rơi, thời gian cấp bách, bên nhà họ Quyền đã phái người tới đón cô về nhà họ Quyền.

Đám sườn xe mấy cái cho hả giận, Lâm Hi không cảm thấy đau, lấy mắt kính xuống, cầm giỏ xách để trên chỗ ngồi bên cạnh ghé lái, “Thôi, xe này để cho cảnh sát giao thông xử lý.”

Bước chân Lâm Hi cực nhanh, rất nhanh đã xuống cầu vượt. Chuông điện thoại di động vang lên, cô vừa nhìn hiển thị cuộc gọi tới là Quyền Hạo, cô cười cười, “Có chuyện gì sao?”

“Hi nhi, quán gia đã đến sân bay đón em.”

Xe qua lại không dứt, cô mỉm cười khẽ, “Biết rồi.”

Không cho Quyền Hạo có cơ hội nói hẹn gặp lại, cô lập tức cúp điện thoại, dừng bước chân, như có điều suy nghĩ đứng trước một thùng rác. Ấn điện thoại di động mấy cái, cô vung tay, điện thoại di động chính xác ném vào trong thùng rác. “Hẹn gặp lại!” Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn nói hẹn gặp lại với nhà họ Quyền.

Tiếng tút tút quen thuộc vang lên bên tai, trong tròng mắt đen như mực của Quyền Hạo thoáng hiện vẻ nghi ngờ.

Đeo mắt kính để nguyên quần áo nón, cô ngồi lên xe taxi, đi tới mục đích.

Trên đường phố của đế đô phồn vinh, chỗ nào cũng có camera, vì để tránh phiền toái không cần thiết, cô đặt tiền trong một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô.

Thanh toán tiền thuê xe, cô nhìn nhà xưởng bỏ hoang, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia sáng hắc ám.

Nơi này là thành phố cấp huyện của đế đô, non xanh nước biếc, kinh tế rõ ràng không phát triển, thay hết toàn bộ quần áo trên người, trừ tiền mặt trong túi ra cô không cầm cái gì khác.

Cột tóc dài lại, trên đầu mang tóc giả ngắn, lấy gương trang điểm ra, tỉ mỉ hóa trang thành trang nhã, đeo kính mát lớn lên, đổi về nhàn nhã trên người thành dáng vẻ thành thực, lùi trước vênh sau, bỏ qua đường cong quá mức thanh xuân và bàn tay trơn nhẵn, chột liếc mắt nhìn qua, đây là một cô gái xinh đẹp tràn đầy quyến rũ và có vị phụ nữ, cho dù tinh tế nhìn, lúc này Lâm Hi cũng là một người phụ nữ xinh đẹp chọc mắt người, chỉ có điều không có vẻ thành thực kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58-2: Chọn rời đi (2)

Editor: Puck -Ok, ngụy trang xong.

Tìm được bọc giấu tiền, cô cười như không cười sờ khuôn mặt.

Trần Tiêu chờ đợi ở sân bay, tìm chung quanh thật lâu, vẫn không phát hiện ra bóng dáng tiểu thư nhà mình.

Có kinh nghiệm lần trước tiểu thư nhà mình đi Úc Thành chơi mà không thông báo với người khác, Trần Tiêu lập tức vận dụng quyền thế, lấy video sân bay đến xem. Cẩn thận nhìn chăm chú vào màn hình, khi thấy bóng dáng quen thuộc đó rời khỏi sân bay, Trần Tiêu đã có dự cảm chẳng lành.

Thân thể Trần Tiêu run lên, quyết định gọi điện thoại cho tiểu thư nhà mình, giọng nữ hệ thống vui vẻ nhắc nhở rất nhiều lần, chủ thuê bao tạm thời không thể nghe điện thoại.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, Trần Tiêu muốn trừng ra vết rách.

Điện thoại của tiểu thư nhà mình không gọi được, bình thường mà nói chỉ có hai tình huống, một là tiểu thư không muốn nghe điện thoại, hai là không biết cô đi đâu chơi rồi, vì để tránh cho bị người khác quấy nhiễu, ai gọi điện thoại tới đều không nhận.

Hai khả năng này, tiểu thư nhà mình thuộc về khả năng nào đây? Nếu là khả năng thứ nhất thì còn may, nếu như là khả năng thứ hai thì bị kịch rồi, thiếu gia lại lật đổ khắp toàn thành rồi.

“Quản gia, tiểu thư đã rời khỏi sân bay, chúng ta nên làm cái gì?” Lý Thắng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Tiêu, cẩn thận hỏi. Bởi vì anh làm ám vệ của tiểu thư nhưng không làm tròn chức trách nhiều lần, hiện giờ đã bị cách chức làm tài xế.

“Còn có thể làm sao, đương nhiên là tìm người.” Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ, anh thân là quản gia dễ dàng sao? Anh mới ba mươi tuổi đầu, hiện giờ đã giống như ông già sáu mươi tuổi! die~nd a4nle^q u21ydo^h

“Chúng ta đi đâu tìm?”

“Cậu một tài xế làm tròn bổn phận của cậu là được rồi, dài dòng nhiều như vậy làm gì?” Trần Tiêu tức giận quát lớn, nghĩ tới tiểu thư nhà mình sẽ đi đâu. Trong khoảng thời gian này, tiểu thư nhà mình và thiếu gia thỉnh thoảng giận dỗi, nhưng chung đụng cũng tạm được.

Bây giờ muốn tìm được tiểu thư nhà mình cũng không dễ dàng như vậy, thứ nhất trên người tiểu thư không có thiết bị định vị và thiết bị truy tìm, thứ hai bởi vì lần trước ám vệ đi theo tiểu thư mà phát giận, thiếu gia thấy thế nên không phái ám vệ đi theo tiểu thư nữa, thứ ba tiểu thư không muốn nghe điện thoại của bọn họ.

Nếu tiểu thư định cố ý không để cho bọn họ tìm được mình, bằng vào thế lực nhà họ Quyền, lật ngược để đô, bọn họ thật sự phải tốn mấy ngày mới có thể tìm được cô. Vì để tránh cho Quyền thiếu một lần nữa không tìm được tiểu thư mà điên cuồng, việc cấp bách chính là tìm được tiểu thư.

“Còn lo lắng gì nữa, sao không đi!” Lòng Trần Tiêu như lửa đốt, thấy Lý Thắng sững sờ, lại gào lên một trận.

“Vâng.” Lý Thắng bước nhanh đuổi theo Trần Tiêu.

Hai người vội vã chạy tới nhà họ Lâm, không phát hiện ra bóng dáng của Lâm Hi, Trần Tiêu gọi điện thoại cho tất cả bạn bè của Lâm Hi, bọn họ đều nói hôm nay chưa từng nhìn thấy cô.

Không ngừng xoay quanh tại chỗ, Trần Tiêu gõ đầu mình, tự nhủ, “Tiểu thư rốt cuộc đi đâu?” Chỗ tiểu thư nhà mình thích đi đến đơn giản chỉ có hai chỗ, một là hộp đêm, hai là khu vui chơi, nhưng người ở hai chỗ đó đều báo lại nói chưa từng nhìn thấy tiểu thư, như vậy tiểu thư ở đâu?

Thời gian từ lúc Quyền thiếu hạ lệnh đón tiểu thư đến giờ là hai giờ, Trần Tiêu cắn môi dưới, mặt mày ảm đạm, “Xem ra chỉ có thể vận dụng thế lực nhà họ Quyền rồi.”

Bằng vào hai người anh và Lý Thắng, vốn không có khả năng tìm được tiểu thư nhà mình, như vậy chỉ có thể mong đợi và ám vệ và bọn họ về nhà họ Quyền. die nda nle equ ydo nn

Trần Tiêu kinh hãi gọi điện thoại cho Quyền Hạo, Quyền Hạo đang làm việc ở Lĩnh Lâm, nhận được điện thoại của Trần Tiêu thì khẽ cong khóe môi lên mỉm cười, anh cho rằng Trần Tiêu đón được cô về nhà, một tuần không gặp cô, lòng tràn đầy nhớ nhung cô.

Khoảnh khắc khi điện thoại tiếp nối, Trần Tiêu khẽ buông tay, thiếu chút nữa vứt điện thoại di động, đây đều do bị dọa, “Thiếu gia, tiểu thư không có ở sân bay.”

Khóe môi đang cong lên của Quyền Hạo mím chặt ngay một giây sau, mây đen giăng đầy trên mặt, “Cậu nói cái gì?”

Giọng nói giá rét, thân thể Trần Tiêu run lên, “Tiểu thư không có ở sân bay.”

“Lập tức đi tìm.” Hai giờ trước anh mới gọi điện thoại cho cô, cô vẫn nói đang ở sân bay, sao hiện giờ không thấy tăm hơi?!

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu nom nớp lo sợ ngắt điện thoại, ngay sau đó gọi điện thoại cho thủ lĩnh ám vệ của Quyền thiếu, “Hành Thư, tra xem tiểu thư ở đâu?”

Hành Thư ở bên kia nhận được mệnh lệnh, không tới nửa giờ đã gọi điện thoại lại cho Trần Tiêu, “Hơn hai giờ trước, tiểu thư đến một nhà xưởng bỏ hoang ở huyện XX, hiện giờ không biết tung tích.”

Nhà xưởng bỏ hoang! Nghe được mà Trần Tiêu cau mày, tiểu thư nhà mình không có việc gì đi vùng ngoại ô làm gì? “Điện thoại di động của tiểu thư có

chức năng định vị, cậu tra một chút.”

Hành Thư gõ bàn phím mấy cái, rất nhanh tra được vị trí, “Ồ trên đường XX.”

“Vị trí có di động không?”

“Không có.”

“Bây giờ cậu lập tức phái ám vệ đến đường XX tìm tiểu thư.” Vì để phòng ngừa lỡ như, vẫn phái nhiều người một chút đi tìm tương đối tốt, “Sau khi tìm được tiểu thư, trước tiên báo lại cho thiếu gia.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Dạ, quân gia.”

Trần Tiêu cúp điện thoại, lại cùng Lý Thắng vội vàng chạy tới đường XX, ám vệ và bọn họ cùng nhau tìm kiếm. Bọn họ tìm tới tìm lui trên đường mấy lần, vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Lâm Hi, căn cứ vào định vị, cuối cùng bọn họ tìm thấy được điện thoại di động bị tiểu thư nhà mình vứt vào trong thùng rác.

Chăm chú nhìn điện thoại của tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu tròn mắt, “Tăng thêm người đi tìm tiểu thư.”

Điện thoại di động đã ném, xem ra tiểu thư nhà mình đã sớm biết điện thoại di động này có vấn đề. Kể từ sau khi thiếu gia tỏ tình với tiểu thư, tiểu thư tương đối ghét bỏ tiếp xúc với thiếu gia, khi đó anh chỉ nghĩ, tiểu thư trong lúc nhất thời không tiếp nhận nỗi thiếu gia, qua khoảng thời gian sẽ tốt lên, hiện giờ hay rồi, tiểu thư ném điện thoại di động, người thì không thấy.

Lâm Hi nguy trang tỉ mỉ, vì sợ để lại dấu mối, cô không ngồi xe, lựa chọn đi bộ đến bến xe khách, nửa giờ sau tới một trấn nhỏ không biết tên.

Thế lực nhà họ Quyền có bao nhiêu, thông qua chuyện tìm Lâm Hi đã phô bày toàn bộ.

Quyền Hạo ra lệnh một tiếng, tất cả người khắp thành bán mạng vì nhà họ Quyền bắt đầu tìm kiếm Lâm Hi.

Lâm Hi tưởng không để lại dấu mối về hành tung, rất nhanh đã bị tra ra được, dấu mối dừng lại ở nhà xưởng bỏ hoang đó. Có manh mối này, vô số người chạy tới huyện XX, cầm hình chụp của Lâm Hi hỏi người dân địa phương, dinendian.loqid]on

Có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng một người dân bên cạnh nhà xưởng bỏ hoang, vuốt mái tóc ngắn rối loạn, “Tôi thấy cô gái này tiến vào trong xưởng, nhưng không thấy cô ấy đi ra ngoài, chỉ thấy được một người phụ nữ đáng đẹp ăn mặc cũng rất hợp mốt đi ra.” Lúc ấy người dân này đang phơi ngô, mới nhìn thấy Lâm Hi.

Nghe manh mối như thế, đầu Trần Tiêu đầy vạch đen, không cần suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần phân tích, cũng biết người phụ nữ ra sau nhất định là tiểu thư nhà mình. Đưa người nhà lên máy bay, ngay sau đó tới đây tiến hành thay quần áo, tiểu thư nhà mình làm vậy vì rời khỏi nhà họ Quyền sao?

Liên quan đến việc có thể tìm được Lâm Hi hay không, Trần Tiêu rất hồi hộp, tiểu thư nhà mình thông minh bao nhiêu anh không cần nói. Nhưng cô muốn rời khỏi, là tuyệt đối không thể, trước không cần nói đến thiếu gia có bằng lòng hay không, đầu tiên phu nhân và lão gia tuyệt đối sẽ không để cho cô rời khỏi nhà họ Quyền rời khỏi bên cạnh thiếu gia.

Anh cẩn thận nhớ lại hành động những ngày qua của tiểu thư, thật sự không phát hiện dấu hiệu tiểu thư muốn rời đi.

“Tiếp tục hỏi người.” Trần Tiêu lạnh giọng ra lệnh.

Không có công nghệ cao, chỉ có thể sử dụng chiến lược biển người rồi.

Bóng đêm phủ xuống, lòng Quyền Hạo càng ngày càng lo lắng, đau đớn xâm nhập thân thể, nhìn ngoài cửa sổ anh đau đến không thể nói, trán toát ra lượng lớn mồ hôi lạnh. Hôm nay không phải là đêm trăng tròn, lòng anh cũng vẫn đau đớn.

Tại sao không thấy Hi nhỉ?

Theo tin tức Trần Tiêu báo về, môi dưới của anh đã cắn rách, tia máu dính đầy môi, sắc mặt chột tái nhợt.

Đau đã chết lặng, lạnh lẽo lan rộng toàn thân, anh như đang ở trong đầm băng.

Trải qua cố gắng không ngừng, cuối cùng hỏi thăm được tiểu thư nhà mình đi theo phương hướng nào. Trong gió rét, Trần Tiêu mang theo người dưới đông đảo, lao tới bến xe khách.

Cùng lúc đó, bởi vì hội chùa mà trấn nhỏ không biết tên nào nhiệt khác thường.

Lâm Hi rảnh rỗi đi bộ trên đường, một tay cầm xúc xích chiên một tay cầm trà sữa, nhìn nhân dân chất phác bá khí, cô cảm thấy thật thú vị, định tối nay ở đây một đêm, không vội rời đi.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu đứng ở bến xe khách hỏi thăm một phen, trên đường chạy tới trấn nhỏ không biết tên, vừa hay nhìn thấy Lâm Hi ở cách đó không xa.

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Lâm Hi nuốt thức ăn trong miệng xuống, nghĩ thầm, Trần Tiêu không phải nhanh như vậy đã xuất hiện ở nơi này chứ?!

“Tiểu thư.” Trần Tiêu thở hổn hển chạy tới.

Một lần nữa nghe được, Lâm Hi cũng không cho rằng là ảo giác, vừa nhìn nơi xa, trời ạ! Trần Tiêu đã đuổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-1: Mất mà được lại

Editor: Puck -

Mất Lâm Hi trọn to, ngay sau đó xúc xích chiên và thức uống trong tay rơi xuống đất, nâng chân bỏ chạy, đã sớm không để ý hình tượng gì đó.

Tốc độ tìm người của Trần Tiêu nhanh hơn một chút, không quá nửa ngày đã bị anh tìm được.

Ngước nhìn tiểu thư nhà mình trước mắt, trông mắt Trần Tiêu đều muốn rớt ra rồi, đây là tiết tấu gì? Tại sao tiểu thư nhà mình vừa thấy anh đã bỏ chạy? Chẳng lẽ tiểu thư thật sự muốn rời khỏi nhà họ Quyền?

“Tiểu thư, đừng chạy, cẩn thận ngã xuống!” Trần Tiêu vừa chạy như điên, vẫn không quên kêu Lâm Hi cẩn thận chút.

Lâm Hi chạy phía trước, quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu, cô tăng tốc độ tiếp tục chạy. Không chạy là đồ ngốc!

“Các người chạy bên kia, các người chạy bên này, các người đi theo tôi.” Trần Tiêu dừng bước, chỉ huy bọn người dưới.

Người dưới do Trần Tiêu mang tới lập tức chia làm ba nhóm chia ra các phương hướng khác nhau chuẩn bị vây bắt Lâm Hi.

Bởi vì hội chùa, trên đường rất nhiều người, thân thể linh hoạt của Lâm Hi xuyên qua biển người.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Thấy một người qua đường Giáp vốc dáng cao lớn chuẩn bị đụng phải Lâm Hi, Trần Tiêu nhanh chóng kêu to.

Phản ứng của Lâm Hi cực nhanh, nhanh chóng tránh ra, “Trần Tiêu, anh có thể đừng đuổi theo tôi không?”

“Không thể, xin tiểu thư trở về nhà họ Quyền với tôi.”

Bước chân vừa dừng lại, Lâm Hi mặt không đỏ không thở gấp, đối mặt với Trần Tiêu thở hổn hển, “Thể lực của tôi tốt hơn của anh, nếu tiếp tục chạy nữa, một chết chính là anh.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Bước chân Trần Tiêu càng lúc càng chậm, thân thể hơi vô lực, “Tiểu thư, ngài định đi đâu chơi? Ngài nói cho thiếu gia một tiếng, tránh cho thiếu gia lo lắng.” Hiện giờ bên cạnh tiểu thư không có âm vệ, cũng không có máy định vị và thiết bị tìm kiếm, tìm được tiểu thư phải dựa vào sức người tìm kiếm.

Lâm Hi vô tội chớp chớp mắt to, khoe môi tràn ra ý cười, “Tôi không có ý định đi về.” Dừng một chút, cô sờ túi áo, móc đạn khói và bom cay ra, “Nói cho Quyền Hạo, cảm ơn anh ta chăm sóc ba năm qua!” Dự đoán trước được mấy người Trần Tiêu sẽ vây bắt nửa đường, cô đã sớm chuẩn bị đồ cần thiết.

Vừa dứt lời, khói mù trắng xóa dâng lên chung quanh Trần Tiêu.

Trần Tiêu còn chưa phân tích ra ý tứ trong lời nói của tiểu thư nhà mình, anh dày dặn kinh nghiệm, mắt vừa tiếp xúc với khói mù thì anh biết đây là bom cay rồi, hốc mắt không kiềm chế được chảy đầy nước mắt, chỉ trong chốc lát anh đã lệ rơi đầy mặt. Chờ khói mù biến mất, anh quay đầu nhìn bọn họ về phía sau cũng lệ rơi đầy mặt, lại nhìn phía trước, phát hiện tiểu thư nhà mình đã sớm không thấy bóng dáng.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu nhìn chung quanh không có bóng dáng của tiểu thư nhà mình, anh nhanh chóng kêu to.

Lời tiểu thư nói kia không phải thật sự muốn rời khỏi nhà họ Quyền chứ, hòng bét!

Đưa tay xua khí cay trong không khí tản ra, Trần Tiêu nhìn một đám người chung quanh, mặt ủ mảy ề. Lần này nên làm cái gì?

Khi Trần Tiêu như con ruồi không đầu mang theo đông đảo người dưới tìm kiếm Lâm Hi trên đường thì lúc này cô lại đang nhìn một dòng sông mà ngây ngốc.

Trong dòng sông nước sông chậm rãi chảy xuôi, gió lạnh nổi lên, Lâm Hi không nhận được run run.

Quay đầu lại nhìn đường nhỏ đen như mực, liếc mắt, cô ngồi xổm xuống đưa tay thử dò xét chạm vào nước sông, giá rét lạnh thấu xương thấm thấu vào thân thể cô.

Bây giờ không có thuyền, nếu muốn qua bờ bên kia ngồi xe, cô nhất định phải bơi qua! dfienddn lieqiudoon

Nghĩ đến Trần Tiêu sẽ nhanh chóng đuổi tới, cô khẽ cắn răng, hai mắt nhắm lại, tung người một cái.

Khó khăn bơi tới bờ bên kia, toàn thân cô ướt đầm, cả người có vẻ chật vật không chịu nổi, quay đầu nhìn bờ bên kia, cô không hề lưu luyến.

Đêm đã khuya, bông tuyết xinh đẹp tung bay, Trần Tiêu và đồng đảng người dưới vẫn đang tìm kiếm trên đường.

Thế giới trắng như tuyết, đêm tối phủ xuống, nhà họ Quyền đèn đuốc sáng trưng, Quyền Hạo đứng bên cửa sổ, trông mắt thâm thúy vô biên nhìn chăm chú vào thế giới dưới màn đêm. Tiếng chuông dễ nghe vang lên, anh cúi mí mắt xuống, nhìn điện thoại di động trên bàn.

“Tìm được Hi nhi rồi sao?”

“Thiếu gia, tiểu thư đề cho tôi nói lại một câu với thiếu gia.” Trong lòng Trần Tiêu không yên, không biết nói xong câu đó, sẽ có hậu quả như thế nào?

“Nói cái gì?”

“Tiểu thư nói, cảm ơn ngài chăm sóc ba năm qua.” Nói xong, Trần Tiêu không dám thở mạnh, yên tĩnh chờ đợi bão táp.

Ba giây đi qua, quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Tiêu, Quyền Hạo tức giận đập điện thoại xuống đất.

Chăm sóc! A! Đối với cô mà nói, ba năm qua anh đối với cô chính là chăm sóc sao?!

Thật đáng buồn lại nực cười!

Cầm điện thoại di động, trong lòng không yên chờ đợi hồi lâu, cuối cùng Trần Tiêu nhỏ giọng hỏi, “Thiếu gia, ngài vẫn còn nghe chứ?”

Ánh mắt lạnh lùng đưa mắt nhìn điện thoại di động trên đất, Quyền Hạo nhấc nó lên, giọng nhàn nhạt hàm chứa tia bất đắc dĩ, “Tăng thêm người, tiếp tục tìm.” die,n; da.nlze.qy:ndo/mn

Mặc kệ cô đi đâu, chân trời góc bể cũng phải tìm ra cô.

“Dạ, thiếu gia.”

Ba ngày đi qua, để đô gần như bị nhà họ Quyền lật tung rồi, vẫn không thấy bóng dáng của Lâm Hi.

Mấy ngày nay người giúp việc nhà họ Quyền đều run run rẩy rẩy, Trần Tiêu thảm hại hơn, vội vàng tìm Lâm Hi, thời gian ngủ cũng không có.

Sau khi cầm kết quả điều tra, sắc mặt Trần Tiêu trắng bệch, đẩy cửa thư phòng đi vào.

“Đã tìm được chưa?” Trong ba ngày qua không hề ngủ, mắt Quyền Hạo vẫn vện tia máu.

“Không có.” Trần Tiêu vô cùng khản trương, đặt bì tài liệu lên bàn, “Đây là hành trình trong khoảng thời gian này của tiểu thư.”

“Đi ra ngoài đi.” Nhận lấy bì giấy, Quyền Hạo cũng không có ý định tiếp tục hỏi.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu khẽ cúi người, trong lòng lo lắng cho thiếu gia nhà mình, cũng đã ba ngày chưa hề nghỉ ngơi rồi, làm bằng sắt cũng không chịu nổi! Tiểu thư à, ngài đang ở đâu? Ngài không về nữa, chúng tôi cũng sẽ gặp nạn!

Mở bì giấy ra, lấy tờ giấy ra xem, sau khi Quyền Hạo xem xong, tràn đầy đau thương và tự giễu cười lên.

Thì ra là, trong khoảng thời gian này cô đã vì rồi đi mà chuẩn bị.

Thì ra là, cô không muốn sống cùng một chỗ với anh như vậy.

Hệ thống sưởi ấm trong phòng đầy đủ, nhưng lòng của anh lại vô cùng rét lạnh.

Anh vẫn luôn không biết yêu mà không thể có cảm giác gì, bây giờ anh hiểu được rồi, đâm đến đau lòng. di3n~d@n`l3q21y"d0n

Nước mắt thoáng hiện trong khóe mắt, khổ sở lan tràn toàn thân, nhắm mắt lại, nước mắt không tiếng động chảy xuống, dính ướt mặt của anh, cũng hóa thành kịch độc ăn mòn tim anh.

Ngoài phòng bông tuyết bay xuống, bên trong phòng anh giống như bị vụn tên xuyên tim.

Cùng lúc đó, ở một thành thị nhỏ ven biển nào đó, Lâm Hi vui sướng chơi bên bờ biển.

--

Ngày tháng trôi đưa, thời gian cực nhanh, một năm rưỡi sau.

Nhà họ Quyền, sau khi Trần Tiêu nghe được một cú điện thoại, vội vã chạy vào trong thư phòng của Quyền Hạo.

“Thiếu gia, có tin tức của tiểu thư, tiểu thư bây giờ đang ở thành phố biển.”

Quyền Hạo đang cúi đầu xem tài liệu, vừa nghe được có tin tức của cô, anh lập tức ngược mắt lên, “Lập tức chuẩn bị máy bay tư nhân.”

Một năm rưỡi rồi, anh cuối cùng tìm được cô.

Thói quen có cô làm bạn, không có cô ở bên cạnh, tim của anh như bị người móc rỗng, chỉ là cái xác biết đi còn sống.

Hôm nay nghe được có tin tức của cô, lòng tràn đầy, hơi thở còn sống hình như trở lại.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu cung kính đáp, yên lặng nuốt lời không nói ra vào miệng. Có lẽ cô ta không phải là tiểu thư, chỉ là người có dáng dấp tương tự tiểu thư. Thấy dáng vẻ mừng rỡ của thiếu gia, anh không muốn nói suy đoán này ra.

Thế giới không phải thiếu ai đó thì trái đất sẽ không quay, nhưng thiếu gia không có tiểu thư, thật sự sẽ không sống tiếp được.

Trong quán hàng bên bờ cát, Lâm Hi đang uống nước dừa hương vị ngọt ngào, thưởng thức biển rộng mênh mông bát ngát.

Trong gió biển có mùi mặn mặn, cô thích mùi này.

Thời gian trôi qua thật vui vẻ, bất tri bất giác một năm rưỡi đã qua, vượt cái cảm xỉnh xấn, trên mặt cô đều là nụ cười. Thành phố biển này, một năm bốn mùa như xuân, không khí trong lành, hoàn cảnh tuyệt đẹp, cô có một ý tưởng, đó chính là cả đời sống ở đây, thời gian bình bình thản thản chẳng phải là một hạnh phúc sao.

Nhìn rằng mây đẹp để không tì vết nơi chân trời, cô hạ thấp mắt cười khẽ, uống sạch nước dừa trong ly, sắc trời không còn sớm, là thời điểm nên đi về.

“Lý Vân, em phải về nhà rồi, bye bye.” Lấy mười đồng trong bóp ra đặt lên bàn, cô đưa tay nói lời chào từ biệt với Lý Vân. Lý Vân là người bạn cô nhận biết ở đây, cô gái hai mươi tuổi, là trẻ mồ côi, trên người luôn lộ ra hơi thở kiên cường.

“Được, bye bye.” Lý Vân đang làm món mà khách gọi, tươi cười rất ngọt ngào, mặt mày cong cong như hình vầng trăng khuyết trên trời, đôi mắt trong suốt lại sáng ngời phấp phấp chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59-2: Mất mà được lại (2)

Editor: Puck -

Cầm vỏ ốc nhặt được trên bờ biển hôm nay, Lâm Hi đi về trong nhà.

Mới vừa tới lầu dưới, cô đã nhận ra một hơi thở không tầm thường, nhúu đôi mày thanh tú chăm chú nhìn chiếc Rolls-Royce, ngược mắt liếc nhìn nhà dân bình thường. Phòng cô thuê là một nhà dân rất bình thường, chung quanh đều là vài học sinh và thành phần trí thức, bọn họ vốn không có năng lực mua xe sang trọng như vậy, ở đây hơn một năm, cô cũng không nghe nói gần đây có ai thành người có tiền.

Không khỏi ngoái đầu nhìn lại, khóe mắt cô đã nhìn thấy một bóng dáng màu đen.

Nghe được tiếng bước chân lao xạo, trong phút chốc, cô xoay người nhìn chăm chăm vào người phía sau, “Ai vậy?” Ban đầu, sợ nhà họ Quyền nhanh chóng tìm được cô, cô có thể nói trải qua muôn vàn khổ sở mới đi đến nơi này, dọc theo đường đi thận trọng nguy trang, thêm nữa, để phòng để lại dấu mối, cô đều ngồi ô tô đường dài, bây giờ tám quẹo mới đến được nơi này.

“Không lên tiếng, đừng trách tôi không khách khí.” Tiện tay cầm một vỏ ốc từ trong thùng, cô nhắm ngay vào bóng người phía sau, nhanh, hung ác, chính xác nện vỏ ốc lên đầu người nọ.

Ám vệ vô tội này, sờ sờ cái gáy đã sưng thành u, khóc không ra nước mắt, anh trêu ghẹo ai chứ, không phải đảm nhiệm một tài xế, cho nên bị đụng phải đối xử như vậy. dieendaanleequydonn

Vuốt gáy, ám vệ này bình tĩnh đi ra, giả vờ không biết Lâm Hi là ai, giọng hơi oán giận nói: “Vị tiểu thư này, tôi chỉ đứng ở đây, cô không cần hung ác như vậy chứ?”

Cô nhìn kỹ người đàn ông trước mắt ngũ quan đoan chính, trên mặt hơi khí khái, sàng lọc toàn bộ trí nhớ, phát hiện cô không nhận ra người đàn ông này, người đàn ông này thoát nhìn cũng không giống người nhà họ Quyền. Cô hơi ngượng ngùng cười cười: “Xin lỗi, anh đứng như vậy lại có động tác như thế sẽ khiến cho người ta hoài nghi, lần sau không nên như vậy.”

Té ra sai lại là người vô tội bị nện, ám vệ này nặn ra một nụ cười rất miễn cưỡng: “Tôi đang ở đây chờ thiếu gia nhà tôi, nhầm chân đứng sau cây chơi một chút.” Xoa đầu, anh vẫn còn cảm thấy rất đau. Ở nhà họ Quyền lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy tiểu thư trông như thế nào.

“Thiếu gia của anh?” Bao lâu chưa nghe xưng hô thiếu gia này, hình như từ sau khi cô rời khỏi nhà họ Quyền thì không nghe thấy nữa. Lâm Hi như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú chiếc Rolls-Royce bên cạnh, “Thiếu gia của anh là ai?”

“Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ.” Ám vệ này sợ tiết lộ quá nhiều tin tức, lựa chọn ngậm miệng.

“Người kỳ quái.” Lâm Hi lăm bầm lâu bầu một câu, sau đó đi tới cửa nhà.

Đứng trước cửa nhà mình, cô chuẩn bị móc chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, tầm mắt vô ý rơi lên khóa cửa, động tác cầm chìa khóa cứng đờ. Nếu không chăm chú nhìn khóa, sẽ không phát hiện có gì khác thường, chỉ khi nhìn kỹ, mới có thể phát hiện ổ khóa này bị cạy.

Khóa bị cạy bên trong, đây là tình tiết có trọng đến sao?

Trị an nơi này rất tốt, lại có trộm dám để ý nhà cô!

Môi hồng khẽ mím, cô chậm rãi để thùng nước xuống, cực kỳ cẩn thận dùng chìa khóa mở cửa. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Cùng lúc đó, Quyền Hạo đang tỉ mỉ nhìn tất cả chung quanh, nụ cười trên khóe môi càng phát ra nồng đậm. Ánh mắt dừng lại trên bức hình trên vách tường, anh cúi mắt xuống, suy ngẫm, nghiêm túc xem xét tấm hình.

Lâm Hi đã làm xong chuẩn bị gặp trộm, cửa bị cô mở ra, thấy người ở phòng khách đưa lưng về phía cô. Trong nháy mắt đó, cô hóa đá! Đây là bao nhiêu năm mốc của cuộc đời đồ xuống?

Nghe được tiếng cửa mở, trong lòng mắt Quyền Hạo thoáng hiện vẻ mừng rỡ, nụ cười càng ngày càng sâu, vô cùng chắc chắn mở cửa chính là Lâm Hi, một tiếng “Hi nhĩ” hàm chứa nhớ nhung nồng đậm gọi ra.

Khuôn mặt tinh xảo điển trai hiện giờ hàm chứa ý vị thành thực, khi Lâm Hi nhìn thấy lần nữa thì muốn lập tức nhấc chân bỏ chạy. Khi rảnh rồi cô có nghĩ, Quyền Hạo thích cô có lẽ vì sống dưới cùng một mái hiên nhà sinh ra cảm tình, chỉ cần cô rời đi mấy năm, cảm tình đó của anh đối với cô sẽ theo thời gian trôi qua mà từ từ biến mất. Nhưng hôm nay xem ra, cô phát hiện chuyện không phải như thế! Rốt cuộc anh thích cô vì cái gì? Nói đi, cô nhất định sẽ đổi!

Mắt chớp cũng không chớp nhìn về mặt mừng rỡ như điên của Quyền Hạo, Lâm Hi tỏ vẻ cô rất đau lòng, vốn tưởng rằng là một tên trộm, thì ra là Quyền Hạo, là trộm còn dễ giải quyết, nhưng Quyền Hạo không dễ đối phó. Ở đây cách để đồ rất xa, Quyền Hạo tìm khắp tới, điều này nói rõ cô trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh sao?

Thời gian một năm rưỡi, cô trưởng thành, gương mặt trái xoan trước kia hơi mập mạp, lúc này là mặt trái xoan tiêu chuẩn, đôi mắt sáng trong suốt lại tràn đầy tinh khí trước sau như một, chiều cao cũng thêm vài centimet, chân thẳng cẳng lộ vẻ thon dài. die nda nle equ ydo nn

“Hi nhĩ.” Một năm rưỡi, từ khi cô rời đi, mỗi ngày anh sống như thế trong thế giới đen tối, hôm nay gặp được cô, trái tim bị đóng băng kia giống như ấm áp, ấm áp, cô dường như là mặt trời trong thế giới của anh, chỉ cần có cô, mỗi ngày thế giới của anh đều được ánh mặt trời chiếu sáng, trong ấm áp xen lẫn vui sướng. Tâm tình mất đi mà được lại, khó có thể dùng từ ngữ để diễn tả.

Nụ cười vui sướng trên mặt anh, cô muốn không nhìn thấy cũng không được, anh cười quá mức chói mắt.

Nhìn anh từng bước từng bước một đến gần cô, cô chỉ có một ý niệm, đó chính là chạy mau, nếu không chạy nhanh chút, cô nhất định sẽ phải trở về nhà họ Quyền.

Xoay người trong nháy mắt, cô nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Bóng dáng xoay người rời đi của cô, không thể nghi ngờ là lưỡi dao sắc bén hung hăng cắm lên ngực anh, máu giống như chất lỏng giá rẻ vô tình chảy, cử chỉ của cô, giống như châm chọc anh ngu si, anh ngốc nghếch.

Thì ra là, người nhà họ Quyền chỉ cần tìm được người trong số mệnh của mình, sẽ không thể nào rời khỏi người đó được.

Thì ra anh vốn yêu cô sâu như vậy, dưới tình huống biết rõ cô không thương mình, anh vẫn cố chấp muốn cô ở lại bên cạnh anh, cho dù cô không làm gì, chỉ cần cô đứng bên cạnh anh, anh sẽ vui sướng, không có cô, thế giới trừ đen và trắng ra thì không có bất kỳ sắc thái gì nữa.

Cô có biết, cô rời đi là tổn thương lớn cỡ nào với anh không, tại sao cô không thể có một chút lưu luyến nào?

Tâm tình mất đi mà được lại không duy trì bao lâu, anh lập tức luống cuống, “Lâm Hi.” d1en d4nl 3q21y đ0n

Vẫy vẫy tóc, Lâm Hi giống như không nghe thấy tiếng gọi bao hàm không vui này, cô tăng tốc chạy về phía trước. Điều này thật sự quá kinh khủng, vẫn tranh thủ thời gian rời đi thì tốt hơn, có trời mới biết, cô trở lại nhà họ Quyền sẽ như thế nào? Cô đây là báo ứng vì trùng sinh sai thân thể sao?

Trên hành lang, anh lạnh lùng nhìn bóng dáng chạy như bay của cô, môi mím thành một đường thẳng, đau lòng trên mặt không ngừng chảy trôi.

Lâm Hi chạy được một nửa, không nghe thấy người sau lưng đuổi theo, cảm giác hơi kỳ quái.

Cô dừng bước lại, nhìn thấy Quyền Hạo trên hành lang đang lảng lảng đưa mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên nghi ngờ quét mắt nhìn chung quanh một vòng, cô phát hiện rất nhiều điều không bình thường. Ví dụ như tại sao sau bụi hoa, cô lại có thể nghe thấy được có người nhanh chóng chạy về phía này.

Không đợi cô tìm được đáp án, nhóm ám vệ chia ra ba đường đã bao bọc vây quanh cô.

Vô lực vượt trán, cô im lặng triệt để rồi, thì ra Quyền Hạo đã sớm dự đoán trước cô sẽ chạy trốn, người ta đã sớm bố trí ám vệ vây bắt cô. Cô sợ suýt, hoàn toàn không phát hiện ra điểm đặc biệt chung quanh, quả nhiên người không có chuyện gì mà đứng đằng sau cây đều không phải là người tốt gì.

“Tiểu thư, mời ngài đi lên.” Ám vệ bị Lâm Hi đập trúng đầu cúi xuống, cung kính nói.

Nhìn các ám vệ vây một vòng chung quanh cô, cô bất đắc dĩ liếm môi, cô đã nói. Sao Quyền Hạo lại bình tĩnh như vậy, thì ra anh đang chờ cô nhảy vào trong bẫy của anh!

Hai tay trắng nõn nắm thành quả đấm, cô tính toán, nếu như phải động thủ, phần thắng của cô sẽ là bao nhiêu. Tính một chút, cô vẫn không nên làm chuyện vô lực rồi, đánh người bên này ngã xuống, ai biết bên kia còn bao nhiêu người?

Bất đắc dĩ kèm theo buồn bực, cô nghe lời ngoan ngoãn lên lầu.

Thở ra một hơi, cô nhàm chán thổi tóc rơi trên trán, không còn hơi sức nói: “Anh định như thế nào?” Mẹ nó, kiếp trước khó khăn lắm mới thoát khỏi được một bệnh thần kinh, nhưng bây giờ gặp gỡ một biến thái, còn có chuyện gì xui xẻo hơn chuyện này sao?

Quyền Hạo không nói lời nào, bình tĩnh đưa mắt nhìn dung mạo của cô.

“Nói đi, mục đích tới lần này của anh là...?” Lời còn chưa nói hết, cô đã bị anh hung hăng ôm vào ngực, hai cánh tay có lực của anh có cảm giác cắt đứt hông cô rồi, lồng ngực cứng rắn của anh, cô rất không thích, cảm giác mình sắp chết.

Môi mím nhẹ nhàng dính vào bên tai cô, say mê trong đôi mắt anh che khuất tất cả, “Đời này em chỉ có thể cùng với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60-1: Yêu là điên cuồng (1)

Editor: Puck -

Thân thể của cô bị anh ôm thật chặt lấy, sức lực mạnh mẽ của anh, giống như muốn vò nát cô, khảm vào trong lòng anh. Chỉ có như vậy, cô mới không rời khỏi anh.

Không khí dường như bị cắt đứt, cô không thở nổi, chán ghét nhăn mày lại, “Quyền Hạo, anh buông tôi ra.”

“Một khi buông ra, sẽ lại không thuộc về anh.” Lo lắng nồng đậm nổi lên trong lòng, anh giống như một đứa trẻ lạc đường, trải qua khó khăn mới tìm được đường về nhà, giờ phút này, nói gì anh cũng sẽ không buông tay.

Mùi thơm mát mẽ trên cơ thể cô luôn khiến cho anh có cảm giác yên tâm khó hiểu, trong một năm rưỡi cô không có ở bên cạnh anh, lòng của anh trống rỗng. Tìm được cô, lòng của anh được lấp đầy, cô có ma lực thần kỳ đối với anh mà nói.

Môi hồng của Lâm Hi mím thật chặt, cảm giác hông của cô sắp đứt, cho nên cô bực mình đen mặt lại, không vui nói, “Quyền Hạo, anh không buông ra, tôi sẽ tức giận.” Ôi trời ơi, đây là do đời trước cô thiếu anh đi. Hơi sức của cô lớn hơn đàn ông bình thường nhiều, nhưng chống lại Quyền Hạo, cô cảm thấy cô là thiếu nữ nhu nhược, có lực không sử dụng được, chỉ đành phải bị anh chế ngự.

Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào cánh môi mê người của cô, tim của anh nhảy thình thịch thịch, chứa vui sướng tràn đầy, “Hi nhi.” Khẽ cúi đầu, môi mím kêu gọi hôn lên môi cô, cảm xúc ấm áp khiến cho anh quên hết tất cả, lòng của anh, đầu óc của anh, thân thể của anh chỉ nhớ rõ mỗi cô. Mỗi không có cách nào dời đi, hơi thở ấm áp của anh phun lên mặt cô, khiến cho trên mặt cô hơi ngứa.

Thân thể cô chột cứng đờ, muốn từ chối, muốn mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên, cô cảm thấy có thứ gì đó ấm áp đang liếm rãnh cô.

Cô dùng sức định đẩy anh ra, nhưng xui xẻo do thể lực nam nữ cực kỳ chênh lệch, cô không đẩy anh ra được. Lưỡi của anh thông suốt tiến vào trong miệng của cô, lưỡi của anh quấn quanh lưỡi của cô từng chút từng chút một chung một chỗ.

Mở to mắt quét nhìn các ám vệ đã dôi ánh mắt đi, cô sao có một cảm giác, bọn họ giống như động vật trong vườn thú đang biểu diễn cho người ta nhìn xem. Kỹ thuật hôn của anh có chút nâng cao hơn trước kia, nhưng vẫn hơi trức trắc. đi3n~d@n`Bq21y"d0n

Muốn từ chối mà không được, đối mặt với Quyền Hạo, cô lại không chơi liều được, cắn nát đầu lưỡi của anh.

Hình như dưỡng khí không đủ dùng, thân thể có cảm giác tê tê dại dại, giống như điện giật, không bỏ được nụ hôn này. Năm trăm bốn mươi bảy ngày đêm trôi qua, giờ phút này trút xuống nhớ nhung cô.

Khẽ thở dốc, cô vẫn bị anh ôm lấy, ngược mắt nhìn chăm chú vào tròng mắt đen của anh.

“Hi nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà! Lâm Hi lập tức xù lông rồi, nụ cười hiện đầy lo lắng. Nhà của bọn họ? Hừ chết cô, nhà của cô không phải ở nhà họ Quyền, nhà của cô ở đây.

“Hi nhi.” Anh buông cô ra, nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô, vừa xem có thể thấy được yêu say đắm trong mắt.

Lâm Hi cắn môi dưới, không trả lời Quyền Hạo, đầu ngón tay vuốt ve đuôi tóc cắt tỉa lộn xộn, sau đó xoay người đi vào phòng trong.

Quyền Hạo thấy thế, cũng đi vào theo cô.

Tư thế lười biếng dựa vào trên ghế sa lon mềm mại, nhìn anh ngồi bên cạnh, cô không khỏi rói rầm. Mười ngón tay đan xen đặt ngang trên bụng, ánh mắt rơi lên màn hình tivi, cô luôn không dao động khi đối mặt với tình cảnh này, giờ hơi rối loạn rồi.

Vốn tưởng rằng, thời gian sẽ tiêu tan tất cả, nhìn dáng dấp, những lời này không phải hoàn toàn đúng. dieendaanleequydomn

Cô hơi hoài nghi, có phải chỉ cần cô không chết, cho dù chân trời góc bể, Quyền Hạo cũng có thể tìm ra cô. Quyền thế nhà họ Quyền rốt cuộc có bao lớn, cô chỉ biết sơ một hai. Nhà họ Quyền muốn tìm một người còn sống, cũng chỉ là một chuyện đơn giản, cho dù hiện giờ cô rời đi, bị tìm được cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Hi nhi, thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà thôi.”

“Tôi sẽ không về cùng anh.” Lâm Hi đứng lên, nhìn thẳng vào mặt Quyền Hạo, giọng nói trong trẻo lạnh lùng đang nói sự thật vô tình. Cô rất rõ ràng cô không yêu Quyền Hạo, ba năm chung đụng, anh vẫn là người xa lạ, qua một đời với anh là một việc rất khổ sở.

Trong tròng mắt đen như mực, tràn đầy đều là khuôn mặt lạnh lùng của cô, trái tim mới vừa rồi còn ấm áp, trong nháy mắt bị núi băng bao trùm, rõ ràng là mùa hè, giờ phút này nhiệt độ trong phòng còn lạnh hơn trời đông giá rét, xuyên vào trong xương lạnh đến làm máu chảy ngược, anh không thể tiếp nhận sự thật này.

Kiểm chế đau thương, thân thể của anh khẽ run lên, “Tại sao?”

“Ba năm trước tôi không nói với anh, xem ra bây giờ tôi phải nói rồi.” Đôi mắt sáng lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào, co lạnh lùng nói tiếp, “Tôi là một người rất ích kỷ, chỉ cần tôi sống tốt là được, chuyện tôi không muốn làm, ai miễn cưỡng tôi cũng không được, huống chi tôi không thích anh, anh là đại thiếu gia nhà họ Quyền, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, một bó lớn phụ nữ tùy anh lựa chọn, anh cần gì phải dây dưa với tôi không buông chứ? Giữa chúng ta không chỉ chênh lệch về tuổi tác, thế giới quan và giá trị quan...” die~nd a4nle^q u21ydo^n

Còn chưa nghe cô nói xong, anh đã không chịu nổi, khủng hoảng bò đầy trên thân thể anh, anh không thở được. Lời nói lạnh lùng của cô giống như kiếm đao sắc bén nhất thế giới, từng đao từng đao chọc mạnh vào tim anh, đứng bật dậy, toàn bộ yêu say đắm trong mắt anh hóa thành điên cuồng, “Đúng, anh là đại thiếu gia nhà họ Quyền, mà anh cũng chỉ yêu em, anh chỉ muốn một mình em, anh không muốn những người khác.”

Giống như lời thề, nghe được mà cô nhú đôi mày thanh tú lại, “Quyền Hạo, anh đã hai mươi bảy tuổi rồi, là một người thành thực. Tôi không biết anh yêu thích tôi ở điểm nào, nhưng mà tôi nghĩ, dựa cường ép hái thì không ngọt, cứ coi như tôi trở về nhà họ Quyền với anh, vậy tôi lấy thân phận gì trở về, nhị tiểu thư nhà họ Quyền? Ha, những người ở trong vòng quan hệ, ai mà không biết tôi không hề có bất cứ liên quan gì về huyết thống với nhà họ Quyền, danh hiệu này chẳng qua chỉ để gọi tôi cho dễ nghe một chút mà thôi. Có lẽ nói, tôi lấy thân phận bạn gái anh ở nhà họ Quyền, đừng đại đột, cả đời Lâm Hi tôi, không thích cuộc sống như thế.”

Thì ra cô e ngại chuyện này sao?

Hai mắt đỏ ngầu, anh nóng nảy, cầm lấy cổ tay cô, chỉ sợ cô biến mất giống như một năm rưỡi trước, “Hi nhi, chúng ta kết hôn, chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ, có được không?” Anh đều không biết trong giọng nói đã mang theo khẩn cầu, anh chỉ biết đời này chỉ yêu một mình cô.

Mặt cô xạm lại, cô nói rồi cuộc anh có hiểu hay không? “Tôi nói không phải là vấn đề này, mà là tôi không thích anh. Quyền Hạo, năng lực lý giải của anh có vấn đề sao?” die nda nle equ ydo nn

Anh che lỗ tai, ngay thơ quay đầu nói: “Anh không nghe thấy, anh không nghe thấy.” Lời nói lừa mình dối người, muốn an ủi mình, “Hi nhi, anh yêu em.” Trước kia anh không dám nói ra chữ yêu này, sợ hù được cô, bây giờ không cố kỵ được, anh muốn để cho cô biết, anh yêu cô sâu bao nhiêu.

Cô bắt đầu dĩ cần môi dưới, mắt tròn trắng lên, “Quyền Hạo, anh đừng ngây thơ như vậy, được không? Yêu cái gì mà yêu?” Thấy anh còn che lỗ tai, như thẳng nhóc, cô tức giận, đưa tay đẩy tay anh ra, “Tôi thật sự không hiểu nổi anh, anh cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, đừng như thẳng nhóc vậy.”

“Hi nhi, em không yêu anh, anh yêu em là được rồi.” Cô không yêu anh cũng không sao, anh yêu cô là được rồi.

Anh làm bộ đáng thương tội nghiệp, giống như bị ném bỏ, nhìn thấy mà cô định tròn trắng mắt, cô sao cũng nghĩ mãi không rõ, lần đầu tiên nhìn thấy anh thì anh là một công tử thế gia vô cùng tôn quý, bây giờ nhìn thấy đáng vẻ anh như thế này, cô buồn bực.

“Anh thật đáng ghét, tôi đã nói tôi không thích anh, cũng đừng nói yêu gì đó. Anh nhanh chóng trở về để đi, coi như chúng ta chưa từng quen biết.” Cô hết sức ghét bỏ việc anh đến tìm cô, cô còn chưa sống đủ thời gian bình thân như nước đầu.

Sắc mặt anh trở nên trắng bệch, đáng vẻ xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, “Hi nhi.”

“Tôi tên Lâm Hi, đừng gọi Hi nhi nữa.” Cô đẩy lưng anh, muốn đẩy anh ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho cô.

Anh chợt xoay người, chăm chú nhìn cô không thôi, “Không có em, anh sống không nổi.”

Hai chân mày cô nhíu lại, không coi lời anh nói là thật, xem thường trả lời, “Thời gian sẽ thay đổi tất cả, anh chỉ không tìm thấy người anh chân chính yêu mà thôi, huống chi, trái đất thiếu ai cũng vẫn sẽ quay, không có tôi, anh có thể tìm được người tốt hơn, tôi không đáng để anh thích.”

Trước khi tới thì hy vọng, bây giờ lại trở thành tuyệt vọng, cô tàn nhẫn hơn trước kia rồi.

Đôi tay nắm thật chặt bả vai của cô, ánh mắt anh phát sinh biến hóa, kiên định nói, “Anh cứ muốn em yêu anh, cho dù không chừa thủ đoạn nào.”

Về mặt của anh rất nghiêm túc, cô định một ngụm máu phun lên mặt anh, “Anh đây là uy hiếp tôi sao?”

“Không phải.”

“Vậy anh buông tay ra.” Bả vai của cô bị anh nắm, cô muốn động cũng không nhúc nhích được.

“Hoàng Bác nói, chỉ cần em sinh hạ đứa bé của anh, em sẽ không rời khỏi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60-2: Yêu là điên cuồng (2)

Editor: Puck

Thật ra thì nguyên văn câu nói của Hoàng Bác là: Phụ nữ ấy mà, chỉ cần có đứa bé, đâu cần để ý có yêu hay không, cũng sẽ ở lại bên cạnh cha đứa bé.

Những lời này không thể nói là đúng, cũng không thể nói hoàn toàn không đúng, chỉ có thể nói mỗi người mỗi khác.

Cái gì? Cô thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình, ở trong mắt của anh, cô túm được một hơi thở nguy hiểm, “Anh định làm cái gì?”

“Hi nhi, sinh một đứa con của chúng ta, được không?” Rõ ràng là giọng nói trung cầu ý kiến, nhưng ở trong miệng anh nói ra, lại biến thành câu khẳng định.

Thân thể cô căng thẳng “Anh điên rồi?” Dọa chết người, một giây trước còn đau lòng không kiềm chế được, một giây sau chính là kiên định, biến đổi này quá nhanh.

“Nếu như anh điên rồi, cũng bởi vì em mà điên.

“Có bệnh uống thuốc đi, đừng không có việc gì tới làm tôi sợ.”

“Không phải hù dọa em, anh nghiêm túc.”

“Xin lỗi, cho dù anh nghiêm túc hay không phải nghiêm túc, tôi không chấp nhận.”

“Không sao, chỉ cần anh tiếp nhận là được.” Nói xong, anh hành động, bồng cô lên, đi tới phòng ngủ của cô.

“Quyền Hạo, anh thần kinh à, buông tôi xuống.” Tốc độ chạy của anh quá nhanh, cô sợ ngã xuống, túm thật chặt cổ anh, cô rất khẩn trương. Đây! Đây!

Một âm vệ ở ngoài cửa, nghe được đối thoại của thiếu gia nhà mình và tiểu thư, mặt không đỏ tím không đập, yên lặng đóng cửa.

Anh khê đặt cô lên giường, cường thế lấy tư thế nằm sấp đè lên cô, cô không thể động đậy. Cô chỉ tròn to đôi mắt sáng, mặt khẩn trương nhìn anh.

“Quyền Hạo, anh buông tôi ra.” Tư thế nam trên nữ dưới quá chọc người ta nghĩ vẫn vợ rồi, đôi tay cô bị anh cầm thật chặt, cô muốn chống lại cũng không chống lại được, trừ phi... Dùng chiêu đó, cô đoán chừng sẽ bị nhà họ Quyền đuổi giết thôi.

Anh cúi người xuống nhẹ nhàng cọ cọ mặt cô, rất thoải mái chạm tới, “Hi nhi, yêu anh được không?”

Không được! Cô muốn hét to ra tiếng, tình huống hiện giờ, cô không thể chọc giận anh, cho nên cô sợ rồi, “Anh để tôi suy nghĩ một chút.”

“Cả đời đủ không?”

Chờ nhiều thêm mấy trăm đời đi, cô yên lặng trả lời trong lòng, vẫn như trước không dám nói ra.

Trông mắt chớp một cái, anh đang chờ đợi đáp án của cô.

“Đủ rồi.” Cô không biết làm như thế nào, ánh sáng trong đôi mắt chìm xuống. Làm sao bây giờ? Làm thế nào? Đối lại là người bình thường, cô cần gì rồi rầm vậy, trực tiếp một chiêu giải quyết.

Giường của cô là giường đơn, một người ngủ vừa đủ, hai người ngủ hơi chật chội, xem xét lại tư thế bây giờ của hai người, giường đơn vừa đủ tốt.

Môi của anh hôn lên mặt cô, mùi của cô rất mát mẻ.

Ánh mắt cô khép lại, da gà trên người cũng nổi lên, cũng không phải nói do anh đụng chạm làm cho cô ghê tởm, là cô không thể tiếp nhận gì kia dưới tình huống này. Cô cũng không phải thiếu nữ ngây thơ gì, cô không làm được chuyện giả bộ trình nữ tiết liệt, chỉ có điều, chỉ có điều, tại sao cô bị cưỡng ép.

Lòng ngực của anh đè chặt lên bộ ngực mềm mại của cô, cô cảm thấy trái tim của cô không dùng được nữa rồi, nhịp tim cũng lỡ một nhịp. Môi của anh hôn lên mặt cô, đi tới phần thịt bên vành tai, lưỡi thè ra, giống như thưởng thức món ăn ngon mà tỉ mỉ nếm, trông mắt biến thành tình mạch, anh còn muốn muốn nhiều hơn, anh như thế chưa đủ. Ý tưởng điên cuồng đã cắn nuốt lý trí của anh, anh không thể không có cô, cho dù dùng thủ đoạn gì, chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh là được rồi.

Định giãy giụa, giãy giụa không được, định ra tay, lại phải cân nhắc hậu quả.

Tại sao có thể rồi rầm như vậy? Chẳng lẽ cô chỉ có thể bị ăn hết?

Mở mắt ra, cô cau chặt đôi mày thanh tú: “Quyền Hạo, đừng.”

Tiếng chống lại của cô, anh nghe đã thành tiếng si mê, bởi vì là lần đầu tiên của cô, cho nên hơi sợ.

Anh buông cô ra, vuốt đôi mày thanh tú nhều chặt của cô, anh không thích nhìn dáng vẻ không vui của cô, “Em đừng sợ, em sẽ thích.”

Lời của anh tương đương với chưa nói, khóe môi cô co rút rồi lại không thể co rút nữa, tay phải có thể động liền hung hăng véo lên mặt anh, cắn răng nghiêng lợi nói, “Tôi không phải sợ, tôi là không muốn, anh xuống dưới.”

“Không.” Anh từ chối, “Chúng ta không xảy ra quan hệ, em không thể mang thai, như vậy em sẽ rời anh mà đi.”

Trừ tròn trắng mắt ra, cô không thể làm gì để biểu đạt buồn bực của cô.

Lão đại, nếu như một người phụ nữ không yêu anh, cho dù anh để cho cô ấy mang thai, có thể thay đổi điều gì. Bây giờ không phải thời đại phong kiến, đừng quên, những năm nay còn có thủ thuật phá thai, có khối người không muốn mang thai. diee ndda finleeq uysd doon

“Cứ coi như tôi hận anh, anh cũng phải làm như vậy sao?” Cô rất muốn lộ roi đầy mặt, trước kia cô ghét nhất chính là kiểu cách, hiện giờ cô cũng phải nói lời kiểu cách, cô thật sự không tình nguyện nói lời của Quỳnh Dao, nhưng tình thế khẩn cấp, xin cho phép cô giả mồm cãi láo đi.

“Không có yêu ở đâu ra hận.” Anh hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của cô, “Hi nhi, em không yêu anh, nhưng ít nhất em thích anh.” Trên khuôn mặt thoáng xẹt qua vẻ vui mừng, môi của anh hôn lên trán cô.

Cô vẫn tự nhận mình là thực nữ, nghe lời xuyên tạc như thế, kích động muốn nói tục rất mãnh liệt. Đây rồi cuộc là nghe không hiểu tiếng người, hay thông minh không quá cao.

Sờ cái trán bị dính vào nước miếng của anh, dưới thân cô chống đỡ lửa nóng của anh, dây cung căng thẳng trong lòng nhạy cảm của cô sắp bị chặt đứt, cô quả quyết lấy tay che miệng anh, “Quyền Hạo, anh đừng kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

Anh cầm bàn tay nhỏ nhỏ của cô, lười liếm lên đầu ngón tay trắng nhỏ của cô, “Lúc này không thích hợp để nói, thích hợp để làm.”

Trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác ướt át, động tác của anh không hề chứa chút nhục dục nào, coi trọng tao nhã đến cực điểm, trên khuôn mặt tuần tú ẩn chứa cái gì, cô vừa nhìn có thể thấy được. Cả người cô run lên, lên án nói: “Anh đây là cường bạo.”

“Em dừng từ sai rồi, đây là anh tình em nguyện.” Anh từ từ buông tay cô ra, đôi tay ác liệt bóp mềm mại của cô, “Hi nhi, vóc người của em rất tốt đấy.”

“Mẹ nó.” Cô vẫn nhìn không chớp mắt, cái gì anh tình tôi nguyện, đây rõ ràng là cô bị ép buộc có được không?

Xúc cảm truyền đến cách quần áo, cô bị sợ đến nhanh chóng đưa tay túm lấy tay của anh, “Quyền Hạo, còn như vậy tôi giận thật đó.” Trước kia bị anh cười giỡn giống như chiếm tiện nghi, cô có thể không thêm đề ý, nhưng hiện giờ không được, anh đây là tối thật.

“Sẽ không tức giận, em sẽ thích.” Sức lực của cô, dễ dàng bị hóa giải trong tay anh, ngược lại biến thành bị anh túm lấy hai tay của cô. Lòng và đầu đều ở trạng thái điên cuồng, anh nghe không vào lời nói của cô.

Ở trạng thái bị ép buộc, ai thích được, cô cũng không phải là người cuồng chịu ngược.

“Tôi thật sự tức giận rồi.” Cô rất nghiêm túc nói rất chân thành.

Anh giống như không nghe thấy, lồng ngực rời khỏi ngực cô, tiếp tục liếm đầu ngón tay của cô.

“Quyền Hạo, anh điếc sao?” Cô tức giận đến kêu to, muốn rút tay của mình về nhưng không được.

“Em rất mệt mỏi, chờ chút hơi sức đợi lát nữa kêu, anh sẽ thích.” Những lời nói này thoát nhìn rất nghiêm chỉnh, thật ra giấu giếm cái gì, người trưởng thành cũng có thể nghe hiểu, cố tình ở trong miệng anh nói ra, dẫn theo một sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

“Anh thích là chuyện của anh, còn tôi không thích.” Tư thế của anh thay đổi, biến thành ngồi xổm, nửa người trên của cô không bị ngăn chặn, cô có thể ngồi dậy, đôi mắt sáng hung ác nhìn anh chằm chằm.

Anh buông lỏng hai tay của cô, đổi thành một tay ôm cả hông của cô, hô hấp ấm áp phun lên gần cô, tay phải vén quần áo của cô lên, vuốt ve trên da thịt của cô, ma sát, nhiệt độ từ từ lên cao.

Lửa nóng nóng bỏng của anh càng lúc càng lớn, có khuynh hướng cứng rắn, chọc đến cô rất không thoải mái.

Da thịt nhạy cảm dưới bàn tay cực nóng của anh, vừa đứng sờ trúng điểm mẫn cảm, môi hồng khê hé mở, ánh mắt thay đổi. Cô muốn ngăn cản anh tiếp tục thám thính xuống dưới, nếu tiếp tục, sợ rằng cô không phải bị ép buộc rồi, mà là tự nguyện, quá đáng sợ.

Cầm cổ tay của anh, cô thả mềm thái độ, “Quyền Hạo, tôi mới mười bảy tuổi, không thích hợp làm, anh buông ra.” Nói xong, cô cũng muốn khinh bỉ chính mình, lấy cái cớ dở gì đâu?!

Môi dừng lại hôn gần cô, anh hơi mờ mịt trừng mắt nhìn, “Không nhỏ đâu, có thể làm.” Thân thể của anh đang kêu gào, anh muốn cô, chỉ có như vậy cô mới không rời anh đi, sau đó bọn họ sẽ có một đứa bé thuộc về bọn họ.

“Tôi tới kỳ rồi.”

Còn có thể có lý do nào mạnh hơn lý do này sao?

“Kỳ sinh lý của em không phải lúc này.” Trong lúc nói chuyện, tay của anh vẫn không quên đi tới nút cài áo lót sau lưng của cô, đang nghiên cứu còi ra như thế nào.

“Nhưng mà...” Cô bị đau khổ ép buộc, tiếp tục suy nghĩ lý do.

“Em ồn quá.” Cô chưa kịp nói xong, môi của anh đã chiếm lấy môi cô, cảm giác tuyệt vời để cho anh say đắm, ngọn lửa trong bụng đã biến thành lửa mạnh.

Cảm giác tê dại sau lưng khiến cho thân thể cô mềm nhũn, cảm giác áo lót của cô áp bị anh còi ra, trừng mắt một cái, liếc nhìn về mặt say mê của anh, biết chính là lúc anh buông lỏng, dùng hết toàn lực đè anh.

Tư thế của hai người biến thành nữ trên nam dưới, cô ngồi trên người anh, môi hồng khê mím, “Anh thích ép buộc như vậy đúng không? Tôi liền để cho anh ném thử một chút cái gì gọi là ép buộc!”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Về danh phận

Editor: Puck - Diễn đàn

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, củi khô gặp lửa mạnh, một chút tiếp xúc.

Mới vừa bắt đầu Lâm Hi chỉ định trêu chọc Quyền Hạo một chút, ai biết đến cuối cùng lại thành lửa mạnh.

Ở giữa cô có giả bệnh, Quyền Hạo cũng bị lừa, lo lắng anh ngâm nước tinh khiết tới cho cô uống, kết quả rách công rồi, ngay tại chỗ giả bộ không nổi.

Anh lại không chịu buông tha cô, cô không từ chối được, trận hoan ái này cũng trở thành chuyện đương nhiên.

Nói không rõ là ai hấp dẫn ai, cũng không rõ là phản ứng của tâm lý, hay là khát vọng của cô.

Là chán ghét, hay khát vọng, hay là bằng lòng...

Mà tất cả đã trở nên không quan trọng nữa, cô đã bị lạc phương hướng, ở dưới anh tận tình hưởng thụ, cùng nhau trèo lên đỉnh núi cao nhất.

Ban đêm phóng túng, trầm luân qua đi, một đôi nam nữ ôm nhau nằm trên giường trong phòng ngủ, ánh mặt trời có chứa hơi thở nóng bức xuyên qua cửa sổ chiếu vào, cô chớp chớp cặp lông mi giường cánh bay cao như cánh bướm run rẩy, ánh mặt trời vàng óng ánh tương đối chói mắt, cô đang ngủ trong mơ hồ nhũn nhũn.

Tiện tay kéo chăn mền trên người trùm lên đầu chống đỡ ánh mặt trời, một hơi thở nóng bức truyền đến, cô nửa tỉnh táo lại, nhanh chóng vén chăn xuống.

Tuy thành phố biển một năm bốn mùa như xuân, nhưng so với bình thường mà nói, tháng bảy vẫn tương đối nóng, trong phòng không có máy điều hòa sẽ rất khó chịu.

“Chỉnh máy điều hòa xuống một chút, nóng chết rồi.” Cô hí hóp trong mắt, phiền não không dứt nói.

Quyền Hạo đã sớm tỉnh lại, nhìn cô còn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, tim đang treo cao bị cô nắm chặt như thế.

Dụi tròng mắt, cô sờ loạn một trận trên bàn, sờ được điều khiển, đề nút mở, trong phòng ngủ bắt đầu mát mẻ.

Nhìn qua bên trái, nhìn thấy Quyền Hạo ý cười đầy mặt, trong đầu cô trống rỗng một giây sau, nhớ tới tất cả mọi chuyện tối hôm qua.

Là phải thẹn thùng? Hay vẫn lạnh nhạt? Trong mắt lóe sáng tỏa sáng thần thái, ừ, cô phải lạnh nhạt. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Giống như không có chuyện gì mỉm cười một tiếng, cô vén toàn bộ tóc sang vai phải, động tác tràn đầy phong tình vô hạn như thế. Mái tóc đen nhánh như thác nước tùy ý tản ra trên vai, không biết rằng cần cổ trắng nõn của cô có rất nhiều vết hôn chọc cho người ta mơ màng.

“Hi nhi.” Anh nhìn thẳng vào cô, cảm thấy cử chỉ của cô hơi khó hiểu.

“Anh có thể ngâm miệng.” Cô vén chăn lên, luồn xuống giường. Trên khuôn mặt xinh đẹp có vết tích thoải mái qua, dường như tối hôm qua cô không quá phóng túng, đã quên đau đớn tê liệt, tuy hai chân hơi chua xót, nhưng cô vẫn rất có tinh thần, không khoa trương giống như trên tiểu thuyết và ti vi hình dung lần đầu tiên. Cô không có, chỉ có điều trên thân thể mới có.

Chuyện xảy ra như thế nào? Hiện giờ cô không muốn nhớ lại, thật sự quá mất mặt.

Hạ thấp mí mắt, nhìn áo ngủ trên người, huyết thái dương mơ hồ đau đớn.

Quyền Hạo từ trên giường xuống, ôm thật chặt lấy thân thể cô, tham lam ngửi mùi hương ngọt ngào, “Hi nhi, còn đau không?”

“Đau cũng không thể như vậy.” Cô ghét bỏ anh gần sát, “Cách xa tôi một chút.”

“Chúng ta có quan hệ vợ chồng danh xứng với thực, Hi nhi định khi nào cho anh danh phận?”

Cái trán hiện lên vạch đen, lời này sao cô nghe thấy kỳ cục vậy?

Giống như sai nhân vật rồi! Bình thường xảy ra quan hệ, ngày hôm sau không phải nữ mới muốn danh phận sao? Sao đến trên người cô, nhân vật liền ngược lại, biến cô thành giống như ép buộc phụ nam * đảng hoàng.

(*) phụ nam: Chỉ người đàn ông chịu trách nhiệm làm nội trợ trong nhà, làm việc nhà, chăm sóc con cái

“Không có danh phận, chết xa một chút.” Lâm Hi cau mày, giọng hoàn toàn ghét bỏ.

Tối hôm qua có thể làm do ý loạn tình mê, nhưng hiện giờ không thể cho hứa hẹn, nam nữ quan hệ không thể quyết định tình yêu.

Mặt nhẹ nhàng cạ lên mặt cô, khí nóng đang bốc lên, khoe môi anh hơi vênh. Tất cả tối hôm qua anh đều không hề dự đoán kịp, anh từ khi bắt đầu kích động đến cuối cùng biến thành chủ động, phần lớn nguyên nhân đều bởi vì cô bằng lòng. Nếu như cô không bằng lòng, anh cũng sẽ không ép buộc cô. Một người phụ nữ bằng lòng xảy ra quan hệ với mình, điều này nói rõ cái gì, điều này nói rõ cô coi như không yêu mình, cũng không ghét mình, ý thức được điều này, lòng của anh mừng rỡ như điên.

“Không danh phận cũng được, tối thiểu em cũng phải thừa nhận anh là bạn trai của em.” Khuôn mặt anh tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Bạn trai cũng coi như danh phận đi! Lâm Hi nghiêng đầu nghĩ, “Chết xa một chút.”

“Hôm nay chúng ta trở về để đồ thôi.” Anh không nỡ buông cô ra, ôm lấy thật chặt.

“Không trở về.” Lâm Hi không vui nhún mày.

“Hi nhi ở đây chơi còn chưa đủ sao?” Quyền Hạo giống như nghe không hiểu.

“Không phải không chơi đủ, hiện giờ tôi không muốn trở về để đồ.” Đẩy anh ra, cô đi tới trước gương trang điểm chải tóc.

Trở về làm gì, ở đây còn chưa ngán, dĩ nhiên không muốn đi.

“Hi nhi muốn ở bao lâu mới trở về?”

“Cả đời.”

“Hi nhi muốn định cư ở đây sao?” Nơi này non xanh nước biếc đúng là một chỗ tốt.

Cô để lược xuống, buồn bực quay đầu lại, mắt lạnh nhìn anh chằm chằm.

“Quyền Hạo, có thể không xuyên tạc ý của tôi không? Năng lực lý giải của anh có vấn đề, hay vốn không nghe hiểu ý của tôi?”

“Nơi này hoàn cảnh tốt, rất thích hợp ở, sau khi chúng ta kết hôn có thể định cư ở đây.”

Cô nhún chặt chân mày, “Quyền Hạo, anh chưa tỉnh ngủ đúng không?”

Thật sự không muốn nói quá nhiều, ý của cô đều bị anh bẻ cong quá lợi hại rồi, còn sau khi kết hôn định cư ở đây, tiết tấu hù chết người sao?

“Tỉnh ngủ.” Anh trả lời rất nghiêm túc.

“Vậy thì tốt, anh nhanh chóng trở về để đồ đi.” Trong lòng cô gầm thét, thần ơi, mau đưa anh ta đi.

“Em không muốn trở về, anh cũng không trở về.” Anh giữ thái độ kiên quyết về điểm này. Chỗ có cô, anh đều yên tâm khó hiểu, một khi bên cạnh không có cô, anh ngay cả hô hấp cũng đau nhói tim, anh không thể không có cô.

Quả thật không có cách nào nói chuyện tiếp, Lâm Hi mở tủ treo quần áo ra, chọn bộ đồ cô muốn mặc hôm nay, “Thôi, anh không đi thì tôi đi.”

“Hi nhi, em đây là giận dữ anh sao?” Dáng vẻ tức giận của cô, anh cười khẽ hỏi.

Đây coi như là ông nói gà bà nói vịt đi, Lâm Hi giờ quần áo trong tay muốn đập lên, “Nếu tôi giận dữ, tuyệt đối không phải là đáng về này, hiện giờ mời đi ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.”

“Anh đi chuẩn bị bữa sáng, em thay quần áo xong ra ăn điểm tâm.”

“Đi đi, đi đi.” Cô ghét bỏ giờ tay lên, giống như đuổi người.

Cầm quần áo đứng trước gương, cô cời áo ngủ trên người xuống thì vô ý nhìn thấy trên giường còn để lại dấu vết, không phải thiếu nữ ngây thơ dĩ nhiên cô sẽ không đồ mặt. Hồng bét, cô thiếu chút nữa đã quên, ngày hôm qua bọn họ không làm các biện pháp an toàn, lỡ như vận may mang thai thì sao?

Vừa nghĩ tới mình lớn bụng mặc váy cưới, lòng không phục bị ép gả cho Quyền Hạo, cả người cô rét run, vội vàng đuổi ý tưởng hoang đường này ra khỏi đầu. Cắn môi dưới, cô híp mắt, sẽ không thật sự đứng như vậy đi.

Vừa rối rắm vừa chỉnh lại quần áo trên người, khi bôi nước dưỡng da, cô quyết định. Cần gì phải rối rắm chứ, sau khi xong việc uống thuốc tránh thai là được.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lý Vân làm rất nhiều bánh rán, buổi sáng hào hứng bưng bưng đi tới cửa nhà Lâm Hi, dùng sức gõ vài cái lên cửa, nở nụ cười chuẩn bị cho cô ấy một vui mừng to lớn.

Các âm vệ núp trong bóng tối, thấy một cô gái chừng hai mươi tuổi gõ cửa nhà tiểu thư mình, tất cả đều nghĩ tới, có cần hiện giờ ra mời cô ta đi không, tránh cho cô ta quấy rầy thế giới hai người của tiểu thư và thiếu gia.

Không đợi các âm vệ phản ứng, Quyền Hạo đang bận rộn trong phòng bếp nghe được tiếng gõ cửa, dùng khăn giấy lau tay, liền ra ngoài mở cửa.

Khoảnh khắc khi cửa mở ra, Lý Vân cười híp mắt cầm bánh rán trong tay giơ cao, “Lâm Hi, em xem, đây là bánh rán chị làm.” Lý Vân nóng lòng muốn biểu diễn tay nghề của mình, cô đang chuẩn bị mở cặp lồng, ý thức được không đúng lắm, đứng trước mặt cô không phải là Lâm Hi, mà là một người đàn ông tuấn tú, anh đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình.

Đầu tiên Lý Vân ngẩn người, lui về sau hai bước nhìn số nhà, xác định mình không đi sai, “Lâm Hi có ở đây không?”

“Cô tìm cô ấy có chuyện gì?” Mặt Quyền Hạo không chút thay đổi nói.

“Cô ấy có ở đây không?” Bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú, Lý Vân bị sợ đến lui về sau một bước, nhỏ giọng hỏi.

Mặc dù người đàn ông trước mắt thoát nhìn rất tuấn tú, Lý Vân cũng không có ý định thương thức, hiện giờ trong lòng cô tràn đầy dấu chấm hỏi. Sao trong nhà Lâm Hi lại nhiều thêm một người đàn ông, cũng chưa từng nghe tới cô ấy có bạn trai gì đó, vậy người đàn ông này là ai, sao nhìn thấy lạnh như băng, trên người tản ra hơi thở người khác chớ tới gần?

“Cô chờ một chút, tôi đi gọi cô ấy.” Quyền Hạo xoay người đi về phía phòng ngủ.

“Cám ơn.” Lý Vân không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, tại sao cô có một cảm giác tội ác, hình như quấy rầy gì đó?

“Hi nhi, em thay xong quần áo chưa? Có một cô gái tới tìm em.” Anh nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Khi giáp mặt với Lâm Hi thì giọng Quyền Hạo dịu dàng đến như muốn chảy nước như thế.

Không có lời của Quyền Hạo, Lâm Hi không dám bước vào trong nhà Lâm Hi một bước, nghe được giọng người đàn ông tuấn tú gọi Lâm Hi là Hi nhi thì trực giác của cô cho cô biết người đàn ông này nhất định có quan hệ thân mật với Lâm Hi, nghe một chút, mới vừa rồi lạnh lẽo với cô, đổi lại với Lâm Hi là giọng nói dịu dàng rồi. Lâm Hi con nhóc chết tiệt này, biết cô ấy hơn một năm, thế nhưng chưa từng nghe nói tới cô ấy có bạn trai, đợi lát nữa cô muốn bức cung cô ấy.

Mới vừa mang dép, Lâm Hi đã nghe được tiếng gõ cửa, nhẹ nhàng trả lời, “Biết rồi, đợi lát nữa tôi ra ngoài.

“Cô ấy kêu đợi lát nữa, cô chờ một chút đi.” Bước chân của Quyền Hạo không rời khỏi trước cửa phòng, vẻ mặt lạnh nhạt liếc nhìn Lý Vân ngoài cửa.

“Cám ơn.” Lý Vân cảm giác ngoại trừ cảm ơn ra thì cô cũng không có từ gì khác để nói rồi.

Ba phút sau, Lâm Hi rửa mặt xong rồi cuộc chịu ra ngoài rồi, thấy Lý Vân đứng ở cửa thì cô nở nụ cười ngọt ngào, “Sao sớm như vậy đã tới chỗ em?”

Thấy Lâm Hi xuất hiện, Lý Vân nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, dùng giọng nói dò xét hỏi: “Trai đẹp này là bạn trai của em sao?” Bất quá quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, cô quên mục đích tới đây rồi, cặp lồng đựng bánh rán đã không quan trọng nữa.

“Chị làm gì mà bát quái như vậy?” Lâm Hi từ chối thừa nhận Quyền Hạo là bạn trai mình.

Lý Vân liếc mắt nhìn chăm chú Lâm Hi, dáng vẻ chị em tốt, “Làm ơn, dù sao chúng ta đã quen biết nhau hơn một năm, hỏi một chút rất bình thường mà, lại nói quan hệ của chúng ta như thế nào, là bạn tốt nha, bạn tốt có bạn trai đương nhiên phải quan tâm một chút.”

Lâm Hi liếc nhìn về phía phòng bếp, cười cười, “Tùy chị nói như thế nào.”

Cảm giác có hy vọng! Lý Vân có ý xấu xa nháy mắt, vừa lúc Lâm Hi vén tóc sang bên vai phải, vết hôn trên cổ hết sức rõ ràng, giống như thông báo đại chúng rằng tối hôm qua cô làm cái gì. Vừa mới bắt đầu Lý Vân chỉ lo bát quái nên không nhìn thấy cổ Lâm Hi, chỉ nhìn mặt, hiện giờ ánh mắt vừa lúc rơi lên vết hôn sâu cạn không đồng nhất trên cổ cô ấy, trông mắt muốn rớt xuống.

“Lâm hi, tối hôm qua chẳng lẽ em...” Lời nói còn sót lại, Lý Vân không tiếp tục nói hết, chỉ có điều mắt mở thật to, kinh ngạc nhìn Lâm Hi.

Nghi ngờ nhìn về kinh ngạc của Lý Vân, Lâm Hi sờ cổ, đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng xoa tóc ra, che đậy kín vết hôn, “Đừng hiểu sai.”

“Sao chị có thể không hiểu sai, em thật sự làm với anh ta?” Vết hôn, thay quần áo, trai đẹp, liên tưởng những thứ này, trừ chuyện đó ra còn có thể nghĩ như thế nào?

Lý Vân ngồi trên ghế sa lon, tầm mắt nhìn về phía phòng bếp, cau mày, chuyện này quá mức khiếp sợ đối với cô rồi. Lâm Hi mới mười bảy tuổi, trai đẹp này nói thế nào cũng chừng hai mươi lăm tuổi rồi. Người chưa thành niên với người trưởng thành, đây là xảy ra chuyện gì? Lâm Hi cũng ngu, chưa tới mười tám tuổi, đã làm chuyện như vậy với người khác!

“Chị có thể hạ thấp âm lượng xuống một chút.” Lâm Hi tốt bụng nhắc nhở.

“Lâm Hi, em ngốc hử, em vẫn còn nhỏ như thế, sao lại không thương tiếc mình, làm chuyện như vậy với người khác chứ? Đàn ông kia có phải thấy em còn nhỏ tuổi, lừa em không!” Thấy vẻ mặt không sao cả của Lâm Hi, thân là bạn bè, Lý Vân đều muốn gấp gáp thay cô ấy. Sao bình thường nhìn có vẻ là người thông minh, sao đến chuyện này lại trở nên ngu ngốc đây?

“Đại tiểu thư, xin dừng lại, đây là chuyện anh tình tôi nguyện, xin đừng nói không chịu nổi như vậy.” Cho dù cô rất không thích Quyền Hạo, nhưng chuyện này là chuyện anh tình tôi nguyện, không cần chê bai Quyền Hạo, huống chi Quyền Hạo đối xử với cô không tệ.

“Lâm Hi, không phải chị nói em” Giọng Lý Vân vô cùng đau đớn, thật sự lo lắng về suy nghĩ của Lâm Hi, “Chị biết rõ bây giờ em trưởng thành sớm, cho dù trưởng thành sớm như thế nào, cũng không nên ăn trái cấm nhanh như vậy, huống chi tuổi của em kém người đàn ông kia nhiều như vậy, có tương lai hay không nói không chừng còn không có kết quả, sao em cứ ngốc như vậy?”

“Anh ta tên là gì, bao nhiêu tuổi? Làm việc gì? Nhà ở đâu? Người ở đâu? Hai người quen biết nhau như thế nào? Nói mau ra, để chị kiểm định cho em” Lý Vân tự cho rằng hơn Lâm Hi ba tuổi nên luôn thích coi mình là chị của Lâm Hi.

Lâm Hi đỏ khốc đỏ cười, ngược mắt nhìn Quyền Hạo đang chăm chú nhìn từ phòng bếp ra, chỉ thấy mặt anh đen lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lý Vân đang lăm nhăm.

“Lý Vân, đừng nói nữa, nói tiếp anh ấy sẽ tức giận.” Cô cảm thấy Lý Vân nói rất thú vị, nhưng nhìn thấy sắc mặt Quyền Hạo đã tối lại, cô hơi không đành lòng, người ta dù sao cũng là con em thế gia, không chỉ có thành tựu trong giới kinh doanh, trong giới hắc đạo cũng rất có địa vị, hôm nay bị Lý Vân nói như vậy, anh khó chịu là rất bình thường.

Lý Vân còn định nói tiếp, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Quyền Hạo âm trầm nhìn mình chăm chú, cô bị sợ đến nhịp tim dừng lại, “Này, không cần nhìn tôi như vậy chứ? Chuyện này nói thế nào đều là anh không đúng, sao anh có thể lừa gạt người chưa thành niên chứ?” Lòng Lý Vân hơi sợ hãi, vì Lâm Hi, tăng thêm can đảm lạnh lùng nói, đừng nhìn ngoài mặt cô rất cứng rắn, thật ra thì trong lòng cô rất sợ.

“Không biết sự thật, cô nói lung tung gì đâu?” Quyền Hạo không vui nhú chặt chân mày.

“Này.” Lý Vân đột nhiên đứng lên, cố gắng nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, cuối cùng vẫn bị khí thế cường đại trên người anh ép, tầm mắt cô đảo loạn nhìn nghiêng, “Tôi biết Lâm Hi hơn một năm, cho tới bây giờ đều chưa từng nhìn thấy anh, anh đột nhiên thò ra, vừa nhìn đã cảm thấy không giống như người tốt, đừng cho rằng Lâm Hi nhà tôi dễ bắt nạt.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62-1: Vấn đề kết hôn (1)

Editor: Puck -

“Lâm Hi nhà cô? Thật buồn cười, Hi nhi biến thành người nhà cô từ khi nào hả?” Quyền Hạo mím môi.

“Không phải của nhà tôi, chẳng lẽ của nhà anh!” Hai tay Lý Vân chống nạnh, định cứng rắn một chút, cuối cùng phát hiện tạo hình giống như một người đàn bà chanh chua, cô yên lặng rũ mi mắt xuống, “Gọi Hi nhi cái gì, gọi cô ấy buồn nôn như vậy, anh cho rằng anh có thể thay đổi sự thật anh lừa gạt người chưa thành niên sao?”

“Buồn cười.” Môi mỏng lạnh lùng phun ra hai chữ, trong mắt Quyền Hạo tràn đầy nụ cười nhìn về phía Lâm Hi nói, “Hi nhi, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, đi ăn điểm tâm thôi.”

Lý Vân cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt Lâm Hi, thoáng chốc, cảm thấy cực kỳ chướng mắt, trong lòng thầm mắng, đồ không có lương tâm này, mình ra mặt cho cô ấy, cô ấy tốt rồi, còn cười, không hề tự biết bị thua thiệt, đứa nhỏ không có tâm nhãn, “Lâm Hi, nói đi, anh ta là ai của em? Có phải anh ta đang lừa gạt em không? Đừng sợ, có chị ra mặt cho em”

“Tôi là bạn trai của cô ấy, cô là gì của cô ấy?” Thấy Hi nhi thật lâu không nói lời nào, Quyền Hạo nói thay cô. die nda nle equ ydo m

“Tôi là bạn tốt của cô ấy, Lâm Hi cũng không nói anh là bạn trai của cô ấy, anh nói cái gì tôi đều sẽ không tin.” Lý Vân kiên quyết che chở cho Lâm Hi, “Lâm Hi, đừng sợ, nói ra sự thật, chị đây ra mặt cho em”

Lâm Hi chậm rãi đứng lên, trên mặt hiện nụ cười nhàn nhạt, đảm đương người hòa giải nói: “Hai người cũng đừng náo loạn nữa, ăn điểm tâm thôi.”

“Trước tiên nói anh ta là gì của em, em ngàn vạn lần đừng để cho người ta lừa, đừng tưởng rằng em còn nhỏ tuổi thì có thể.” Ánh mắt sắc bén của Lý Vân nhìn chăm chăm Quyền Hạo, kiêu ngạo mím cái miệng nhỏ nhắn, giống như tuyên chiến với anh, cô không sợ anh. Sự thật gì, trong lòng cô sợ đến

muốn chết, động tác hiện giờ chỉ để che giấu sợ hãi trong lòng, ai bảo cô là cô gái yếu đuối, cô đánh không lại đàn ông.

“Lý Vân, rất cảm ơn chị quan tâm em, nhưng anh ấy không phải là người xấu gì, em đã biết anh ấy từ trước đây rồi, chị cũng đừng khắt trương, chỉ có chuyện em lừa anh ấy, anh ấy không lừa được em.” Lâm Hi cảm giác không giải thích, cô đừng nghĩ tới ăn điểm tâm.

“Nhưng nhìn qua anh ta không giống như người tốt!” Lý Vân kiên trì coi Quyền Hạo là người xấu, cho dù không phải là người xấu cũng không phải là người tốt lành gì, nào có người đàn ông nghiêm chỉnh nào lừa gạt cô gái tuổi vị thành niên lên giường, làm không tốt, dưới túi da xinh đẹp này có dấu lông dạ hiềm ác. d1en d4nl 3q21y d0n

“Tôi tên Quyền Hạo, năm nay hai mươi bảy tuổi, hiện đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Linh Lâm, hoan nghênh cô tới kiểm chứng.” Hành động che chở Lâm Hi của Lý Vân, nhìn ở trong mắt anh, nghĩ đến cô ta là bạn rất tốt với Lâm Hi, anh miễn cưỡng để không vui trong lòng xuống.

“Lâm Hi, em còn nói anh ta không phải người xấu, người đàn ông già lớn hơn em mười tuổi, cũng không biết có kết hôn không, để gạt em cô gái nhỏ, quá ghê tởm.” Công lực tự động che chắn của Lý Vân quá mạnh mẽ, hoàn toàn không nghe thấy nửa câu nói phía sau.

Quyền Hạo vẫn để ý tới chuyện hơn Lâm Hi mười tuổi, nghe được Lý Vân nói như vậy, mày rậm nhíu lại.

“Lý Vân, không ngờ công lực tự động che chắn của chị mạnh như vậy.” Lâm Hi như có điều suy nghĩ sờ cằm, “Anh ấy không phải là người xấu gì, chị cũng không cần như vậy, cùng ăn sáng đi.”

“Không được, em phải thành thật khai báo, em và anh ta biết nhau như thế nào?”

“Chị cũng đừng dùng ấn tượng đầu tiên của chị đi phán đoán một người tốt hay xấu, nói cho chị rất nhiều lần rồi, đây là thói quen xấu. Em đói rồi, ăn điểm tâm thôi.”

“Chị nói, chúng ta không phải là bạn tốt sao?” Lý Vân nghiêm túc sưng mặt lên.

“Ừ.”

“Vậy em nói cho chị biết, Quyền Hạo này là chuyện gì? Một người đàn ông hơn em mười tuổi, em để ý như thế nào?” Không nhìn sắc mặt Quyền Hạo đã đen thui, Lý Vân cả gan một lần nữa nhắc tới sự thật Quyền Hạo lớn hơn Lâm Hi mười tuổi. dinendian.loqidjon

Lâm Hi vốn không muốn cười, không chịu nổi khi nhìn thấy khuôn mặt không rõ vui buồn của Quyền Hạo, cô mím môi cười, “Lý Vân, nói chuyện cẩn thận một chút, cẩn thận anh ấy tức giận sẽ tiêu diệt chị.” Dừng lại một chút, cô nói tiếp, “Chuyện của em và anh ấy, chút nữa sẽ nói với chị, hiện giờ, ăn điểm tâm quan trọng hơn.”

Lý Vân vùng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Quyền Hạo trước mắt, vì mình mới vừa rồi không biết chết sống mà đổ mồ hôi một trận, Lâm Hi cho bạc thang này, cô tự nhiên cũng theo xuống dưới, “Chị lấy bánh rán cho em.”

“Cám ơn.” Nhận lấy bánh rán Lý Vân mang tới, Lâm Hi liếc nhìn Quyền Hạo, “Ăn điểm tâm thôi.”

Không khí trên bàn ăn rất quý dị, Lý Vân ăn gì đó đồng thời len lén quan sát Quyền Hạo.

Một thiếu nữ thanh xuân mười bảy tuổi, một trai đẹp thành thực hai mươi bảy tuổi, thấy thế nào đều cảm thấy không xứng, sao Lâm Hi nhìn trúng Quyền Hạo lạnh lẽo này? Trừ vóc người rất tuấn tú ra, còn có ưu điểm gì sao?

“Lý Vân, ăn gì thì làm phiền chị không cần hết nhìn đồng lại ngó tây được không, muốn làm trộm sao?” Ánh mắt quan sát Quyền Hạo quá mức rõ ràng của Lý Vân ở đối diện, Lâm Hi muốn không nhìn thấy cũng khó khăn.

“Ăn em ấy.” Lý Vân buông cái muỗng trong tay xuống, bắt mẫn nói.

Sau khi ăn xong bữa sáng tản ra không khí quý dị, Lý Vân định rời đi, nhưng nghĩ đến chuyện giữa Lâm Hi và Quyền Hạo, cô lại không bỏ đi được. diee ndda fnleeq uysd doon

Thừa dịp Quyền Hạo rửa chén, Lý Vân lôi kéo Lâm Hi tiến vào phòng ngủ, “Lâm Hi, thành thật khai báo nhanh một chút, em và Quyền Hạo là chuyện như thế nào? Sao anh ta đột nhiên xuất hiện?”

“Tóm lại anh ấy không phải là bạn trai của em, chị cũng không cần hoài nghi anh ấy là người xấu.” Chuyện giữa cô và Quyền Hạo sao chỉ trong lúc nhất thời đã nói xong, suy nghĩ một chút, cô vẫn trả lời đơn giản. Trong quan hệ của bọn họ, cô xác định vị trí là người xa lạ trong quen thuộc, về phần chuyện xảy ra tới hôm qua, xin lỗi, cô không phải cực kỳ quan tâm, đây cũng không phải là thời đại phong kiến gì, trình tiết không quan trọng như vậy.

“Cái gì?” Trong mắt Lý Vân lộ vẻ khiếp sợ nhìn Lâm Hi chằm chằm, “Em điên rồi sao? Không phải là bạn trai em, em và anh ta xảy ra quan hệ là thế nào! Lỡ như mang thai, phải làm sao? Em muốn làm mẹ khi chưa cưới chồng? Hay muốn đi bệnh viện giải quyết?”

“Ồi giờ, chuyện như vậy trong lúc nhất thời nói cho chị cũng không rõ ràng được. Em sẽ khiến anh ấy nhanh chóng trở về để đô, trong thời gian này, chị không cần nói anh ấy giống như mới vừa rồi, chị phải nhớ kỹ một điểm, anh ấy không phải là người chị có thể chọc nổi.” Cô đột nhiên nhớ tới thân thể trước kia, không giống thân phận vị thành niên hiện tại, thật đủ phiền toái.

“Chị thật sự không biết nên nói em thông minh, hay nói em ngu chết rồi, một cô gái, tùy tùy tiện tiện xảy ra quan hệ với người khác.” Lý Vân bắt đầu làm nhảm dạy dỗ, “Em mưu đồ cái gì của người ta? Lớn lên đẹp trai, còn có gì tốt...”

Nghe một đồng lớn các thứ giống như mụ già nói, Lâm Hi cảm thấy phiền chết rồi, “Ok, ok, van chị đừng nói nữa, lỡ như bị anh ấy nghe thấy, chị xác định phải chết.” Cô không phải đe dọa Lý Vân, từ khi ra đời Quyền Hạo chính là con cưng của trời, nào bị người nói như vậy, Lý Vân còn tùy tiện phỏng đoán còn nói ra như vậy trước mặt anh, nếu sau lưng làm chút động tác với anh, đủ để nửa đời sau của Lý Vân sống trong hối hận.

“Anh ta rốt cuộc có thân phận gì?” Lý Vân bị giọng điệu của Lâm Hi hù dọa, yếu ớt hỏi. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Con cái cán bộ.”

“Con cái cán bộ như thế nào?” Con cái cán bộ cũng chỉ ba sáu chín cấp.

“Nhà họ Quyền là một thế gia, tồn tại cũng mấy ngàn năm.”

Lý Vân vừa nghe đến thế gia có mấy ngàn năm lịch sử, trong nháy mắt tròn trĩnh mắt, lộ ra ánh sao, “Mẹ nó, Lâm Hi, làm sao em biết con cái cán bộ như vậy, nếu không giới thiệu cho chị một người.”

“Có thể, chỉ có điều chị phải có thủ đoạn thuần phục những con cái cán bộ kia, gia đình cán bộ không dễ tiến vào như vậy, cho dù chị tiến vào, chị cũng phải có năng lực bảo vệ địa vị của chính chị.”

“Điều này cũng đúng.” Lý Vân tự nhận thủ đoạn không đủ cao minh.

Hai người còn muốn nói chuyện tiếp, vào giờ phút này cửa mở ra, Quyền Hạo tỏ vẻ dịu dàng mỉm cười, “Hi nhi.”

“Có chuyện gì sao?”

“Chúng ta trở về để đi thôi.”

“Lý Vân, chị đi về trước đi.” Lâm Hi suy nghĩ một chút, vẫn nên để Lý Vân rời đi lúc này thôi.

Liếc mắt nhìn Lâm Hi một cái, lại nhìn Quyền Hạo đứng ngoài cửa, Lý Vân không hiểu ra sao, yên lặng gật đầu một cái, theo đó cất bước chân rời đi.

“Tôi nói rồi, tôi không trở về để đi, anh đều nghe không hiểu sao? Điếc à?” Cô không trở về để đi, kiên quyết không trở về. Để đi không chỉ có Quyền Hạo, còn có Thẩm Cảnh Kỳ bệnh thần kinh này, trở về thì có gì tốt?

Quyền Hạo nắm bàn tay mềm mại ấm áp của cô, “Vậy Hi nhi muốn ở đây bao lâu?”

“Đã nói về vấn đề này rồi, tôi không muốn nói tiếp với anh, tôi không trở về để đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thích nơi này, tôi muốn ở chỗ này.” Điều này miễn cưỡng được coi là lý do chứ!

“Chúng ta trở về để đi kết hôn, rồi chúng ta định cư ở đây, được không?” Quyền Hạo cẩn thận nhìn sắc mặt cô, đưa ra đề nghị này. Cô không thích để đi cũng không sao, chỉ cần bọn họ kết hôn, liền định cư ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62-2: Vấn đề kết hôn (2)

Editor: Puck -

“Thứ nhất tôi mới mười bảy tuổi, còn chưa tới tuổi theo quy định của pháp luật, huống chi anh cảm thấy chúng ta kết hôn thích hợp sao?” Cô không muốn giả bộ nai tơ, nhưng dưới tình huống như thế này, trừ giả bộ nai tơ ra thì có thể làm gì.

Kết hôn, vừa nghĩ tới kết hôn với anh, cô muốn hôn mê, ở cùng một chỗ đã quá đáng rồi, còn phải nửa đời sau đều ở cùng nhau, không cần sống.

“Không tới tuổi theo pháp luật quy định cũng không sao, có thể tìm quan hệ, chúng ta là trời sinh một đôi, là phối hợp tuyệt nhất.”

“Anh hoặc ở lại đây, không đề cập tới chuyện này, chỉ cần anh dám nói tới chuyện kết hôn, anh liền rút cho tôi. Hoặc bây giờ một mình anh trở về để đi.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Phòng cô thuê là một nơi mặt hướng ra biển, cách lầu dưới không xa có một công viên ven biển.

Ngồi trên xích đu, phơi ánh mặt trời mãnh liệt, ham muốn bị cảm nắng của cô càng tới càng mạnh.

Đề cho cô ngắt đi, đề cho cô ngắt đi, xem thế này rồi đi như thế nào?

“Lâm Hi, sao em mặt ừ mầy ê vậy?” Lý Vân ăn kem, thấy vẻ mặt đau khổ của cô, rất không hiểu hỏi.

“Có thể không mặt ừ mầy ê sao, hiện giờ em sắp phiền chết rồi.” Vừa nhắc tới chuyện này, cô cảm giác đầu sắp nổ tung.

“Bởi vì Quyền Hạo sao?” Liếm kem một cái, Lý Vân nhớ tới hôm nay Quyền Hạo không ở sau lưng Lâm Hi, cảm thấy hơi kỳ quái. Quyền Hạo ở đây được mấy ngày rồi, không hề có dấu hiệu rời đi chút nào.

“Đây không phải nói nhảm sao?”

“Chị nói Lâm Hi này, em đủ kỳ quái, em không thích người ta, sao lại xảy ra quan hệ với người ta. Em không muốn cùng với anh ta, cứ đề cho anh ta đi là được, có gì phiền não?” Nghe Lâm Hi nói, gia thế và bối cảnh của Quyền Hạo vô cùng tốt, cũng tốt với Lâm Hi, thái độ đối xử với bà xã mười độ mười, nhìn thấy mà cô thật sự hâm mộ. die,n; da.nlze.qyqydo/nn

“Làm ơn, nếu quả thật có thể đề cho anh ấy rời đi, thì em không phải có nét mặt này rồi.” Quyền Hạo là người bình thường còn dễ làm một chút, nhưng vấn đề không phải.

“Em chính là thái độ như vậy, mới có thể khiến cho anh ta cho rằng em thích anh ta, em thật sự không thích người ta, em cũng đừng xảy ra quan hệ với người ta, em có biết như em vậy, thì đồng nghĩa với cho anh ta hy vọng không, có hy vọng sao có thể dễ dàng rời đi được?”

“Đôi mắt với một mỹ nam hấp dẫn, em liền trong lúc nhất thời đầu óc bị chập mạch.” Nếu là như vậy, cô sẽ gặp trở ngại, vấn đề không phải cái này, cô cho rằng chỉ cần thời gian có thể xóa hết cảm tình của Quyền Hạo đối với cô, hiện giờ à, đây không phải là vấn đề có tình cảm hay không rồi, đây là vấn đề kết hôn hay không kết hôn.

“Gia thế của Quyền Hạo rất tốt, đáng đáp cũng đẹp trai, em theo người ta chứ sao.”

“Bình thường yêu tạm được, em có thể vứt bỏ anh ấy. Vấn đề là anh ấy nói với em, anh ấy muốn kết hôn!”

Ánh mắt Lý Vân dừng lại trên bụng Lâm Hi, nghĩ đến mỗi một ngày bọn họ đều ngủ chung trên giường lớn, khó tránh khỏi nghĩ sai, “Nói thật, mấy ngày nay em đều gì kia với Quyền Hạo hả?” dĩn-d@n'13q21y"d0n

“Chị cho em là gì? Dĩ nhiên không rồi.” Quyền Hạo ngược lại muốn, nhưng cô không muốn.

“Vậy không phải đơn giản sao, em đề cho anh ta đi là được.”

“Nói tám trăm lần rồi, anh ấy không chịu đi.”

“Vậy em theo người ta chứ sao.” Có tiền, có quyền, đáng đáp lại đẹp trai, đàn ông như vậy tìm được ở đâu. Gặp được còn không nắm cho thật chặt, rồi rắm cái gì.

“Nói với chị, thật tức chết em”

“Tức cái gì mà tức, bây giờ người ta đối xử tốt với em như vậy, em không quý trọng, bỏ qua, về sau em xác định có thể tìm được người đàn ông tốt với em như vậy sao? Em phải quý trọng phúc phận chứ!”

“Chị thật giống Trần Tiêu.” Lâm Hi xuống khỏi xích đu, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống Lý Vân.

“Trần Tiêu là ai?”

“Quản gia của Quyền Hạo.”

Lý Vân nhìn thấy Quyền Hạo đi tới đây từ xa, tất cả lời định nói ra đều nuốt vào trong bụng. Thật ra thì cô thật sự không hiểu rõ, người đàn ông như Quyền Hạo, tại sao Lâm Hi lại không thích?

“Hi nhi, nơi này quá nóng, chúng ta về nhà thôi.” Cô phơi nắng đến đỏ ửng mặt rồi, trong lòng anh xẹt qua đau lòng.

“Tôi nay đến nhà chị ăn cơm, chị nhớ làm ngon chút, em đi về trước đây.” Mấy ngày nay Quyền Hạo lác lác trước mặt cô, nhìn phiền. Trước khi đi, cô cố ý dặn dò Lý Vân. dieendaanleequyqydomn

“Biết rồi, em đi về đi.” Nhìn Quyền Hạo mở ô cổ hết sức không để cho ánh mặt trời chiếu đến Lâm Hi thì cô cực kỳ hâm mộ. Cô thật sự muốn gõ tình

Lâm Hi, người đàn ông tốt như vậy không biết quý trọng, đi đâu tìm chứ?

Về đến nhà, Lâm Hi lười biếng nằm trên giường, chuẩn bị ngủ trưa.

“Hi nhi.” Quyền Hạo mở ngăn tủ treo quần áo, lấy ra một cái hộp nhỏ thật tinh xảo.

“Có lời cứ nói.” Hai mắt nhắm lại, cô cảm thấy chán ghét nói.

“Này, anh có đồ cho em xem.”

“Thứ gì vậy?” Mờ mắt ra, cô không hề mong đợi.

“Em tới mở ra.”

“Phiền toái!” Lâm Hi bất đắc dĩ ngồi dậy, nhìn cái hộp nho nhỏ trong tay anh, cô chỉ cảm thấy cảm giác quen thuộc, bình thường chiếc nhẫn đều đặt trong cái hộp như vậy, cô cau mày, “Không phải nhẫn chứ?”

“Hi nhi thật thông minh.” Còn định cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng cô đã nhìn ra, anh hơi thất vọng. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

“Tôi sẽ không đồng ý kết hôn, anh cũng không cần đưa chiếc nhẫn cho tôi.” Cô phiền não gãi gãi đầu, một năm rưỡi lần đầu tiên gặp mặt dùng thân thể trao đổi trên giường, ngày thứ hai đã nói chuyện kết hôn, thật sự đủ rồi, cho đến nay cô đều vẫn không rõ ràng, rốt cuộc có có sức quyến rũ bao lớn hấp dẫn được Quyền Hạo?

“Anh không nói muốn kết hôn, đây chỉ đưa cho em mà thôi.” Cô từ chối, anh cũng biết kết hôn hơi nóng vội rồi.

“Không cần.”

“Nhìn một chút, em sẽ thích.” Anh mở cái hộp nữ trang ra.

Trong hộp có một cặp nhẫn vàng, làm thủ công rất tinh xảo đẹp đẽ, vừa nhìn kiểu dáng đã biết là kiểu tình nhân. Đưa cô nhẫn vàng, còn không bằng đưa cô tiền.

“Thích không?” Anh tỏ vẻ mong đợi hỏi.

“Không thích.” Cảm thụ chân thật của cô.

“Đưa cái gì hay, đưa nhẫn tình nhân, xấu như vậy!”

Quyền Hạo cũng không thất vọng, anh một lần nữa mở ngăn kéo, lấy một quyển tạp chí ra, “Hi nhi, em xem, em thích kiểu nào?”

Trên tạp chí giới thiệu rất nhiều kiểu nhẫn tình nhân, thoạt nhìn cao cấp đều có, cô tùy ý nhìn mấy lần, “Tất cả đồ trang sức, tôi chỉ thích mang lác tay thủy tinh, những thứ khác tôi đều không thích.”

Đóng tạp chí lại, sau đó Quyền Hạo lấy ra một quyển tạp chí khác từ trong ngăn kéo, “Chỗ này có rất nhiều kiểu, Hi nhi em xem đi.”

“Tôi phục anh rồi, chỉ có khi tâm tư tốt tôi mới mang lác tay, thời điểm khác tôi rất ít khi mang, anh cũng không cần bận rộn, không cần lấy đồ gì đó mà tình nhân mang, tôi đều không thích.” Không đồng ý kết hôn, liền mang thứ này tới làm phiền cô, thật phiền, hiện giờ cô muốn một cước đá văng anh. die nda nle equ ydo mn

Cảm xúc của Quyền Hạo rõ ràng đã xuống thấp rồi, “Chúng ta đính hôn có được không?”

“Buồn bực tôi.” Cô bị anh đánh bại, “Cho dù anh thật sự thích tôi, hoặc nói anh rất ưa thích tôi cũng được, khi cầu hôn tối thiểu cũng phải quỳ xuống chứ, xin hỏi, thái độ này của anh là cầu hôn cái gì?” Đòi trước, đòi này, cô đều chưa từng gặp ai ngu ngốc trong chuyện tình cảm như Quyền Hạo.

Học đi đôi với hành chính là hình dung tốt nhất đối với Quyền Hạo quỳ một chân xuống, anh thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chú vào cô, “Hi nhi, xin em gả cho anh.” Nói xong, đôi tay còn dâng chiếc nhẫn lên.

Nếu cô là thiếu nữ thiếu não, nhất định sẽ bị Quyền Hạo cảm động. Nếu cô là gái ế lớn tuổi còn chưa gả chưa nói chuyện yêu, cũng sẽ bị Quyền Hạo cảm động. Đáng tiếc, cô hiện giờ rất tỉnh táo.

“Sắp bị tác phong của anh tức chết rồi, có thể đừng nhắc tới chuyện này không, lập tức rút cho tôi.” Không có tức giận như vậy, nhìn thấy dáng vẻ anh quỳ một gối xuống, đầu cô cũng sắp bốc khói.

“Em đừng tức giận, hiện giờ anh lập tức ra ngoài.” Thấy cô tỏ vẻ giận dữ, anh chậm rãi đứng lên.

Lâm Hi một lần nữa nằm trên giường, đắp kín chăn, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Quyền Hạo đi ra ngoài không bao lâu lại một lần nữa tiến vào, cầm điện thoại di động.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, Lâm Hi chán ghét gầm nhẹ nói: “Anh có phiền hay không, tôi muốn ngủ, anh đi ra ngoài.” Muốn ngủ giấc ngủ trưa cũng khó khăn như vậy sao, phiền nào!

“Hi nhi, mẹ em gọi điện thoại tới.”

Mẹ cô gọi điện thoại tới, Lâm Hi sững sốt một chút. Nhớ ra, thân thể này còn có ngòi thân, chỉ có điều một năm không liên hệ, sao biết được số điện thoại của cô.

Phiền muộn, vén chăn lên, cô ngồi dậy, hoài nghi nhìn Quyền Hạo, nhận lấy điện thoại di động.

“Mẹ, sao đột nhiên gọi điện thoại cho con?”

Mẹ Lâm vừa nghe thấy giọng con gái, đầu tiên hỏi han ân cần một phen, ngay sau đó nói lại lời Quyền Hạo dằn dò, một câu một câu biến thành quan tâm tình cảm của con gái mà nói ra, không ngừng lặp đi lặp lại Quyền Hạo là người đàn ông tốt, xứng đáng để Lâm Hi giao phó cả đời.

Sắc mặt Lâm Hi càng ngày càng khó coi, còn chưa chờ mẹ Lâm nói xong, lửa giận đã bốc lên rồi, dùng sức đập điện thoại di động xuống đất, “Quyền Hạo, anh xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63-1: Nghĩ cách rời đi (1)

Editor: Puck

“Anh thích kết hôn như vậy, tự anh đi kết hôn là được, không cần kéo mẹ tôi tới nói tốt cho anh.” Hiện giờ coi là thế nào? Anh nói kết hôn thì thôi đi, bây giờ còn kéo theo mẹ Lâm.

“Hi nhi.” Quyền Hạo ngồi trên giường, động tác như đồ con nít vỗ về sau lưng cô, “Đừng tức giận, anh chỉ sợ mất đi em, cho nên mới muốn kết hôn với em vào lúc này.”

“Anh chỉ biết nói lặp đi lặp lại, đừng tức giận, đừng tức giận, nhưng tôi thật sự tức giận.”

Khẽ ôm cô vào trong ngực, thân thể mềm mại dán chặt thân thể anh thì anh mới không có ý tưởng sẽ lại không thấy cô. Môi mỏng hôn lên vành tai mềm mại của cô, anh dường như cầu khẩn, “Hi nhi đừng giận anh, anh chỉ vì quá yêu em.” Anh sợ cô rời đi lần nữa, sợ nửa đời sau không có cô làm bạn.

“Anh xác định đây là yêu sao? Vốn không phải là yêu.” Cô đột nhiên nhớ ra lời Thẩm Cảnh Kỳ nói với cô, “Hay là nói tôi là người trong số mệnh đã định của anh, anh mới có thể khẩn trương như thế?” Cô không quá tin tưởng những chuyện này, thái độ của Quyền Hạo khiến cho cô không thể không tin tưởng, trừ cái này, không có lý do tốt hơn khiến cho cô đi tin tưởng Quyền Hạo sẽ yêu cô. d1en d4nl 3q21y d0n

Nghe được người trong số mệnh đã định từ trong miệng cô, thân thể anh khẽ run, tất cả suy tư đều mất đi trong một phút, lại càng thêm dùng sức ôm chặt cô, giống như khám cô vào trong máu thịt của anh, muốn hòa làm một thể với cô, “Hi nhi, không phải vậy, anh thật yêu em.”

Anh vẫn che giấu chuyện này vô cùng tốt, rốt cuộc là ai nói cho cô biết chuyện này?

Anh khẩn trương giải thích, cô cảm giác rất khả nghi, chẳng lẽ Thẩm Cảnh Kỳ nói đều là thật, “Vậy anh nói, anh yêu tôi vì cái gì? Ngoại trừ tôi là người rất xinh đẹp ra, trừ điểm này tôi cũng không có ưu điểm nào khác, khuyết điểm lớn nhất chính là ích kỷ, mình tốt đẹp là được rồi, cũng không để ý đến cảm nhận của người khác, tôi như vậy, anh rốt cuộc yêu tôi ở điểm nào?” Ích kỷ là khuyết điểm lớn nhất của cô, đây là bẩm sinh, cô muốn thay đổi cũng không được.

“Tình yêu không cần có lý do, thật sự muốn có lý do, anh yêu em từng ly từng tí.”

“Trên đời này không có chuyện gì không giải thích được, cũng không có yêu vô duyên vô cớ, cách nói của anh, tôi không hề tin tưởng chút nào. Người trong số mệnh đã định ngược lại là dạng tồn tại gì?”

“Anh yêu em.” Trong giọng nói hàm chứa run rẩy, anh không muốn để cho cô biết người trong số mệnh đã định tồn tại như thế nào, anh sợ sau khi cô biết, cô sẽ lại một lần nữa rời anh mà đi, hậu quả như thế, anh không chịu nổi. dinendian.loqidJon

“Anh buông tay, rất đau.” Sức lực của anh rất lớn, quá lớn không thoải mái.

“Không buông, cả đời anh cũng sẽ không buông tay, cho dù em không yêu anh, anh cũng muốn ở chung một chỗ với em.”

“Anh điên à!” Bị ôm rất khó chịu, trên khuôn mặt cho thấy cô đau.

“Nếu như yêu em sẽ điên khùng, vậy anh lựa chọn điên, chỉ cần cùng với em là được rồi.” Mặt chôn thật sâu trong cổ cô, giọng anh khàn khàn, trông mất sắc âm u, trong miệng nói ra lời vô cùng nghiêm túc.

“Anh còn chưa điên, tôi điên trước rồi.” Đổi lại tình cảnh, đổi lại tâm trạng, có một người đàn ông nói như vậy với cô, cô coi như không cảm động, cũng sẽ có vui sướng nho nhỏ. Hiện tại sao cô lại muốn điên rồi, cuộc đời của cô tại sao lại nhấp nhô như vậy, không phải gặp bệnh thần kinh, chính là gặp phải biến thái!

“Người trong số mệnh tồn tại như thế nào?” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

“Đừng nói nữa.” Khó sở hiện lên trên khuôn mặt anh.

“Vậy anh ngược lại nói cho tôi biết một chút đi, người trong số mệnh đã định rốt cuộc là cái gì?” Cô rất hiếu kỳ, thế gia có thể tồn tại mấy ngàn năm, trên toàn thế giới mà nói, cũng chỉ có nhà họ Quyền, thế gia có tình hình bên trong thâm đậm như vậy rốt cuộc có bí mật gì chứ?

Anh buông cô ra, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô, “Em thật sự muốn biết sao?”

“Cũng không phải muốn biết, chỉ có điều muốn biết vì sao anh phải thích tôi?” Không muốn dùng chữ yêu này, cô không cảm thấy anh thật sự rất thích cô, thích cô có nhiều người đi, nhưng dám yêu cô lại không có mấy người. diee ndda finleeq uysd doon

“Anh yêu em.” Vừa dứt lời, anh hôn lên môi cô.

Môi bị tấn công, cô ngây ngốc một lúc, sao nói như thế nào, đã biến thành hôn môi?

Anh ôm hông của cô, tận tình hôn cô, mút thỏa thích cái lưỡi thom của cô.

Một lúc sau, nụ hôn hơi đã mạn này kết thúc.

Anh thở hổn hển, cúi mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, thâm tình nói, “Anh yêu em.”

Cô lè lưỡi, liếm môi trên, nhúu đôi mày thanh tú nhìn anh, “Tôi biết.”

Anh đưa tay chạm vào bụng cô, mặt hạnh phúc, “Có lẽ, em đã mang thai.” Đêm đó bọn họ không hề làm bất kỳ biện pháp tránh thai nào.

Nằm mơ đi, cô đã uống thuốc tránh thai sau khi xong việc.

“Sẽ không mang thai.” Nếu như thật sự mang thai, cho cô một cây đao đi, thật sự không nên ý loạn tình mê.

“Hi nhi, không muốn sinh con của anh sao?” Cổ họng anh căng thẳng, tay vuốt ve bụng cô cứng ngắc. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Không sai, cô chính là không muốn sinh. Nhìn vẻ mặt khổ sở của anh, lờ ra đến khoe miệng liền cứng rắn nuốt xuống, đổi thành, “Anh cũng không nghĩ tới tôi mới bao nhiêu tuổi, sinh đứa bé cái gì?”

“Hi nhi, em thật tốt.” Nhàn nhạt hôn lên trán cô một cái, anh vui vẻ nói.

Tốt cái gì mà tốt? Cô không phải là người tốt gì, cũng không cần nói chuyện như vậy với cô.

“Tròn một tháng, bác sỹ sẽ kiểm tra cho em.” Anh vẫn còn chấp nhất với việc lấy đứa bé trôi chảy cô, chỉ cần có đứa bé, cô nhất định sẽ ở bên cạnh anh, nửa đời sau bọn họ sẽ ở cùng nhau.

“Không mang thai thì anh sẽ làm như thế nào?” Cô hơi tò mò.

“Chờ sau khi em trưởng thành rồi lại để cho em mang thai.” Anh rất nghiêm túc.

“Anh có thể đi chết đi.” Một cái tát nhẹ nhàng đánh vào mặt anh nghiêng đi, cô giống như châm chọc nói.

“Có đứa bé, em sẽ không rời khỏi anh.” Tay phải của anh và tay trái của cô mười ngón tay nắm chặt.

“Có phải anh chưa từng yêu không?” Sao có người đơn thuần như vậy, nếu như đứa bé có thể trôi chảy một người phụ nữ, dưới gầm trời này sẽ không có người đàn ông nào khô vì tình. dil enda4nle3qu2lydo0n

“Ừ.” Anh nghĩ cho tới bây giờ chỉ có một mình cô.

“Tôi thật đúng là vinh hạnh làm bạn gái mối tình đầu của anh.” Cô phải cẩn thận suy nghĩ xem, mối tình đầu của cô là ai?

“Một khi người nhà họ Quyền động lòng, sẽ yêu cả đời.”

Lâm Hi đẩy anh ra, “Anh có thể đi ra ngoài, tôi muốn đi ngủ rồi.”

“Hi nì, anh muốn.” Tròng mắt ướt nhẹp của anh giống như mắt nai con. Sau khi hưởng mùi vị, mấy ngày nay, buổi tối anh đều ngủ cùng cô, thân thể thơm mềm nằm bên cạnh, có thể nhìn mà không thể ăn, là hành hạ khổng lồ, triền miên đêm đó vẫn hiện lên trong đầu óc anh, vừa nhắm mắt lại, triền miên đêm đó, anh dư vị vô cùng, cảm giác phía dưới của mình đều sắp bùng nổ.

“Tôi không muốn, cách tôi xa một chút.” Cô tỏ vẻ ghét bỏ về mặt vô tội của anh.

“Anh khó chịu.” Anh nắm tay của cô, đụng vào nóng bỏng của anh một cái.

Mới vừa đụng chạm vào, cảm giác nóng bỏng truyền đến, cô nhanh chóng thu tay lại, “Anh rút xa một chút nhanh lên, tôi muốn ngủ trưa.” Người gì đâu, thật là! Mới vừa rồi còn mặt thâm tình nói với cô, anh yêu cô, hiện giờ lại muốn đồ đó!

“Rất khó chịu.” Trên gương mặt trắng nõn hiện lên đỏ bừng.

Bất đắc dĩ thở ra một hơi, cô đen mặt lại, “Tự mình nghĩ cách, đừng đến phiền tôi.”

Gương mặt xinh đẹp đến mức tận cùng, ánh mắt giả bộ đáng thương, nhìn thấy mà cô hơi có cảm giác động lòng.

“Thật sự rất khó chịu.” Hai tay của anh vuốt ve mặt cô, nhắm ngay môi cô hung hăng hôn lên.

... (N chữ hài hòa)

Gần tối, gió lạnh thổi qua, cây liễu bên bờ hồ bay múa.

Lâm Hi buồn bực ngồi trên ghế nhìn mặt trời lặn, Lý Vân cầm kem, ăn không được, không ăn cũng không được, “Lâm Hi, buổi trưa khi em trở về với Quyền hạo, không phải lại làm chứ?” Cô có thị lực rất tốt, dĩ nhiên nhìn thấy vết hôn trên xương quai xanh của Lâm hi, cô nâng trán.

Thở dài một hơi, Lâm Hi nâng cằm lên, “Chị nói đúng rồi.” Cô muốn hoài nghi chính mình, sao không có định lực như vậy, Quyền Hạo quyến rũ, cô thế mà lại không ngăn cản được, buổi chiều lăn ga giường.

“Em hết thuốc chữa, nếu không thích người ta, cũng đừng cho người ta hy vọng, như em vậy hết một tới hai hết hai tới ba làm với anh ta, không có tình cảm cũng sẽ sinh ra tình cảm!”

“Nói chuyện nho nhã một chút đi?” Cô đã quá phiền rồi!

“Chẳng lẽ chị nói còn cần thật sự tao nhã sao, tại sao hai người xảy ra quan hệ?” Lý Vân căm ghét, “Không nói những chuyện này, bây giờ em định làm gì?” Đây mới là mấu chốt, cô thấy Quyền Hạo không tệ, làm bạn trai tạm được. Kết hôn mà nói quá xa vời với Lâm Hi, còn chưa tới hai mươi tuổi, kết hôn quá sớm.

Quét mắt nhìn ám vệ ẩn núp chung quanh, Lâm Hi day huyệt thái dương mơ hồ đau, “Lý Vân, chị không cảm thấy chung quanh có gì sao?”

Lý Vân kỳ quái nhìn chung quanh, sau khi nhìn xong mặt kỳ quái, “Không có gì! Chẳng lẽ em có thể nhìn thấy thứ người thường không thể thấy sao?”

Quả nhiên! Mặt Lâm Hi không chút thay đổi, “Chị nghĩ quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-2: Nghĩ cách rời đi (2)

Editor: Puck -

“Dù sao em và Quyền Hạo nên làm đã làm, nếu không em thử lui tới với anh ta xem sao.” Mười bảy tuổi đã thất thân, chuyện này cũng hơi sớm.

“Lui tới với anh ấy, không giống lui tới với người bình thường.”

Lý Vân cũng bó tay, cô vẫn chưa từng nói tới yêu, không sinh ra chủ ý gì, đưa kem tới trước mặt Lâm Hi: “Ăn đi, ăn xong đến nhà chị ăn cơm.”

“Em không thích ăn kem, chị ăn đi.”

“Ghét.” Sau khi ăn xong một miếng kem ngọt ngấy, Lý Vân nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng, “Em uống thuốc tránh thai sau khi xong việc chưa?”

“Uống rồi.” Cô nhất định phải uống, không uống chờ mang thai sao!

“Em uống trước mặt anh ta, hay vụng trộm uống?”

“Vụng trộm uống.” Nào dám uống ngay trước mặt Quyền Hạo chứ.

“Nếu em vốn định vẫn cứ phát triển quan hệ này, thuốc tránh thai uống nhiều quá cũng không tốt cho thân thể của em, hai người vẫn nên làm các biện pháp đề phòng.” Lý Vân ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, “Chỉ khuyên em, vẫn nên lui tới một chút với Quyền Hạo, dù sao anh ta cũng tuần tú lịch sự, lại có gia thế rất cao.” Dieen ddan lee quiy đôn

“Ồ đây có nước, chị nhảy xuống chết đuối đi.” Lâm Hi chỉ vào hồ nước, tức giận nói.

“Vốn chính là vậy, Quyền thiếu phu nhân, gọi nghe thật tốt!” Đổ lại là cô, có một người đàn ông đối xử khăng khăng một mực với cô như vậy, cô khẳng định phải nắm thật chặt.

“Để nghe cái gì, mù quáng.”

“Không nói nhiều như vậy, Quyền Hạo đã chờ em rất lâu rồi, đi nhà chị ăn cơm đi.” Quyền Hạo sắp hóa thân thành đá ngấm vọ, Lý Vân nhìn cũng hơi chán ngấy.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Một hàng ba người đi tới nhà Lý Vân, cơm tối rất phong phú, Lâm Hi giống như nhai sáp nến.

Bước vào trong nhà, bật đèn phòng khách, Lâm Hi rối rắm, vẫn ngồi trên ghế sa lon. Quyền Hạo thấy cô giống như một nhóc, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai của cô, hóa giải đau nhức cho cô.

“Bóp eo một cái.” Cô không còn hơi sức ra lệnh. Trộn vận động trên giường buổi chiều kia vẫn mệt đến ngất ngư, không chỉ có hai chân mệt mỏi, eo cũng rất mệt mỏi.

Kỹ thuật xoa bóp của Quyền Hạo có thể so sánh với thợ mát xa chuyên nghiệp, xoa bóp khiến Lâm Hi rất thoải mái.

Đại khái sau mười lăm phút, Lâm Hi cảm thấy đủ rồi. “Đừng xoa bóp nữa.”

Sắc mặt một nhóc của cô, nhìn thấy mà anh đau lòng, ngược lại ngồi xổm xuống, cõng giày cho cô, ấn huyết vị dưới bàn chân cô.

Đau kèm theo thoải mái, Lâm Hi cúi mí mắt xuống, rất chăm chú nhìn Quyền Hạo đang nghiêm túc day huyết chân cho cô, “Sao anh xoa bóp tốt như vậy?” Một thiếu gia thế gia, quan trọng là cái đầu thông minh, anh học mát xa như thế nào? die nd da nl e q uu ydo n

“Vi em mà học.” Anh cẩn thận xoa bóp, cũng không ngẩng đầu lên đáp lại.

Một công tử thế gia sinh ra đã cao cao tại thượng, vì cô đi học mát xa, nghe hơi cảm động, nhưng mà hơn nữa chính là, nhìn anh cúi thấp đầu, cô muốn đá một cước qua, ai bảo anh làm cô mệt mỏi. Ừ, ý niệm này vẫn nghĩ tới nghĩ lại, cô cũng không hành động mà không suy nghĩ.

“Được rồi, đừng xoa bóp nữa.” Qua một lúc lâu, cô kêu ngừng. Dù sao anh cũng không phải thợ mát xa chuyên nghiệp, xoa bóp không phải cực kỳ chuyên nghiệp.

Cô kêu dừng, anh mới dừng động tác lại, ngồi ở bên cạnh cô, nhìn kỹ chân mày thả lỏng của cô.

Trong phòng khách to lớn, chỉ có hai người bọn họ, không khí, khịt khịt, hơi mập mờ.

Mở ti vi, cô nhìn bộ phim chiếu trên màn ảnh, mí mắt trầm trọng, đầu cũng hơi hỗn loạn, trạng thái muốn ngủ. Khi thấy nữ diễn viên chính bị nam diễn viên chính quất một phát, cô tỉnh táo, không phải bởi vì tâm tình không ổn định, mà bởi vì trên da thịt có thêm một đôi tay dao động, hai mắt bốc lửa quay đầu nhìn anh chăm chăm, “Quyền Hạo, lấy tay của anh ra.”

Thừa dịp cô buồn ngủ, Quyền Hạo định ăn đậu hũ, bị phát hiện rồi, không hề có vẻ ngượng ngùng, ngược lại thoải mái mím môi mỉm cười, “Đêm đã khuya, chúng ta đi nghỉ ngơi đi.” Hai chữ nghỉ ngơi trong miệng anh, bao hàm ý tứ gì khác.

Lâm Hi liếc nhìn đồng hồ treo tường, phát hiện mới chín giờ tối, nào đã khuya, rõ ràng chính là anh muốn làm. Buổi chiều mới làm xong, hiện giờ lại muốn, phiền não! Đàn ông áy mà, một khi nếm mùi tanh, liền muốn ăn hoài! di3nd@nl3qu.yd0n

Đẩy xa môi anh đang đến gần, cô trầm mặc, ánh mắt một mực biến đổi, trong đầu thoáng qua vô số ý tưởng/ Hai người bọn họ đã đột phá phòng tuyến cuối cùng, anh cũng luôn nói muốn kết hôn, cô thật sự không muốn gả cho anh, chứ đừng nói tới qua hết nửa đời sau với anh. Trước mắt chung quanh có rất nhiều ám vệ ẩn nấp, trước mắt còn có anh đáng ghét, rốt cuộc phải rời đi như thế nào đây?

Anh thừa dịp cô đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhân cơ hội liếm đầu ngón tay của cô, cảm giác tuyệt vời vẫn vậy lấy anh. Cho đến khi liếm xong, cô vẫn chưa nghĩ xong, anh không khỏi hỏi, “Hi nhi đang nghĩ gì?”

Rút ngón tay lại, cô khẽ mỉm cười, thầm khen vì mình nghĩ ra ý tưởng. “Không có gì.” Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô chính là nhìn ngăn kéo tủ dưới ti vi, “Trên người anh có mùi mồ hôi rất nặng, thôi chết, nhanh đi tắm.”

Anh hít hà cổ áo, người thấy mùi mồ hôi nhàn nhạt, “Anh đi tắm, em xem ti vi.”

Nhìn bóng lưng cao lớn của anh biến mất, cô lập tức đi tới trước ti vi, ngồi xồm xuống, tìm kiếm đồ trong ngăn kéo. Cô nhớ lúc trước Lý Vân mất ngủ, Lý Vân tới đây ngủ, mang theo một chút thuốc ngủ, sau đó cô ấy hết mất ngủ, thuốc ngủ cũng vẫn còn lại một ít ở đây.

Tìm lung tung một hồi, cuối cùng cô tìm được thuốc ngủ rồi.

Khoảnh khắc khi Quyền Hạo xuất hiện, cô đã muốn rời khỏi nơi này, quá nhiều ám vệ khiến cho cô không thể rời đi, huống chi bên cạnh còn có Quyền Hạo một tác không rời.

Nếu muốn rời đi, chuyện đầu tiên phải làm chính là khiến Quyền Hạo té xỉu. Khóe môi nhếch lên một độ cong, cô nhìn thuốc ngủ trong tay, một chủ ý rất tốt được tạo thành. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#)

Cô đi tới trong phòng bếp, mở tủ lạnh ra, đang chuẩn bị lấy rau cải, bỗng cảm thấy phía sau có gì không đúng. Nhìn chăm chăm ra cửa sổ một lúc lâu, sau khi cười nhạo một tiếng, cô dùng sức mở cửa sổ ra, nhìn thấy một khuôn mặt đen thui, “Làm một ám vệ, năng lực của anh quá kém”

Tiếng nói còn chưa dứt, cô dùng sức đẩy, một ám vệ kêu thảm rớt xuống đất.

Nghe được một tiếng kêu thảm, cô cười cười, mở bếp gas, nấu nước, rồi bắt đầu mài nhỏ thuốc ngủ. Nước sôi, thả mì vào, bỏ thuốc ngủ đã biến thành bột trắng vào, khuấy, lại cho chút rau cải và thịt, ok, bữa ăn khuya tăng thêm thuốc ngủ đã làm xong!

Vừa nấu xong mì, Quyền Hạo đã tới phía sau cô, anh ngạc nhiên nhìn tô mỳ trong tay cô, “Hi nhi còn có thể nấu mì! Thật giỏi!” Anh biết cô là người ngu ngốc nấu nướng, rất ít xuống bếp, hôm nay thấy được cô nấu mì, cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Về mặt của anh có thể già hơn.” Cô vốn biết nấu ăn, nấu một tô mì có bao nhiêu khó khăn.

“Thật lòng khen ngợi đây!”

“Tránh ra.” Cô nâng mặt, đi tới cửa, tức giận quát lớn.

Quyền Hạo nghe lời tránh ra, nhìn mì rất ngon đó, khiến anh cảm thấy thèm ăn, anh còn chưa từng ăn mì cô làm đâu, rất muốn ném thử xem là vị gì.

Đặt mì lên bàn, cô lấy muống ra, ném thử mùi vị nước mì. Mùi vị vừa lúc, mùi vị thuốc ngủ rất nhạt, nhưng vẫn có thể ném ra, xem ra chỉ có dầu và muối không thể che giấu mùi vị thuốc ngủ. Nghĩ đến phòng bếp còn có tương ớt, cô xoay người đi lấy. [die ennd kdan/le eequhyd onnn](#)

Cô cười khế, cô còn đang suy nghĩ phải dụ dỗ anh ăn mì như thế nào, bây giờ nhìn lại, không cần dụ dỗ.

Cho một muống tương ớt vào trong mì, cô khuấy đều, thử một ngụm nước mì, rất tốt, vị cay mãnh liệt che giấu mùi vị thuốc ngủ, “Anh có muốn ăn không?”

“Muốn, Hi nhi nấu mì nhất định ăn rất ngon!” Câu hỏi của cô, Quyền Hạo vô cùng vui vẻ.

“Muốn ăn thì cầm tô.” Anh tỏ vẻ vui mừng, cô thấy, có một loại kích động, nghĩ tới trong mì có hạ thuốc độc, xem anh có ăn không.

Quyền Hạo cao hứng phấn chấn đi tới phòng bếp cầm chén, mà Lâm Hi ném vài ngụm nước mì, không quá yên tâm, vẫn cho thêm chút tương ớt.

San một nửa mì cho anh, cô nghiêm túc nói, “Tôi nấu mì, anh phải ăn sạch toàn bộ.”

“Nhất định sẽ ăn sạch.” Quyền Hạo chỉ thiếu vỗ ngực bảo đảm.

“Ăn đi.” Vì không để cho Quyền Hạo hoài nghi, cô cũng định ăn vài miếng.

Chỉ là một tô mì bình thường, ở trong lòng Quyền Hạo rất khác, đây là cô làm.

Mới vừa ăn vài miếng mì, anh giống như ăn được đồ ăn ngon nhất của thế gian, trên mặt đều là thỏa mãn.

Ăn vài miếng, cô không ăn nữa, “Tôi đi tắm, anh ăn cả của tôi đi, nhớ rửa tô.”

“Ừ.” Trong miệng anh còn ngậm mì, anh nụ cười đầy mặt, trong mắt đều là hạnh phúc.

Nhìn lâu anh mấy lần, cô yên tâm đi tắm, hy vọng lúc cô đi ra, anh đã ngủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64-1: Trở lại đế đô (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Nửa giờ sau, Lâm Hi từ trong phòng tắm ra ngoài, lau mái tóc ướt nhỏ nước xuống, tầm mắt lơ đãng nhìn Quyền Hạo hơi buồn ngủ mệt mỏi. Tại sao còn chưa ngủ?

“Hi nhi.” Quyền Hạo dụi tròng mắt mơ màng, thấy Lâm Hi, vẻ mặt tươi cười.

Nhìn xéo đồng hồ treo tường, Lâm Hi buông khăn lông trong tay xuống, “Sao anh còn chưa đi ngủ?”

Cô cho rất nhiều thuốc ngủ, ở trong vòng nửa giờ đủ để anh rơi vào trạng thái ngủ say, sao bây giờ nhìn lại anh vẫn rất có tinh thần?

“Anh đang đợi em.”

Tròng mắt xẹt qua kỳ quái, Lâm Hi xoay người đi vào phòng ngủ, ngồi trước gương trang điểm, dùng máy sấy sấy tóc.

Mà Quyền Hạo ngồi trên giường, tập trung nhìn cô sấy tóc, mí mắt từ từ nặng, buồn ngủ từng cơn đánh tới.

Nhìn vào gương, cô nhìn thấy anh khẽ nhắm mắt lại, nụ cười dần nồng, nhanh ngủ đi!

Mái tóc sấy khô không sai biệt lắm, tắt máy sấy, khoe môi cô lộ ra đường cong xinh đẹp lại giao hoạt.

Cô chải lộn tóc mềm mại, tròng mắt rũ xuống lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

“Hi nhi, chúng ta ngủ đi.” Đợi đến khi cô sấy khô tóc, anh mở to mắt, tràn đầy mong đợi nói.

“Ừ.” vén tóc dài, cô nhẹ nhàng đáp.

Một đôi nam nữ nằm trên giường, khẳng định không thể đập chặn tình khiết nói chuyện trời đất, chỉ chốc lát sau, Lâm Hi cũng cảm thấy trên người nhiều thêm hai tay tác quái. Mắt sắc bén nhìn anh chăm chăm, cô mím miệng, chẳng lẽ lượng thuốc ngủ cô hạ không đủ, giờ đã bắt đầu ngủ gà ngủ vịt, vẫn còn có tâm tư nghĩ những chuyện này! diee ndda ffileeq uysd doon

“Hi nhi.” Giọng anh trầm thấp hàm chứa ý dục.

Thấy mí mắt anh đều đang đánh nhau, vẫn phải làm dáng vẻ như cũ, cô buồn cười.

Cô mím môi cười cười, cũng không từ chối động tác của anh, mặc anh muốn làm điều anh muốn làm.

Đại khái hai mươi phút sau, Quyền Hạo tham ăn đậu hũ, đồng thời cặp mắt đã dính vào sắp không mở ra được, cho dù có thân thể mềm mại của Lâm Hi ôm lấy, anh vẫn rơi vào trạng thái ngủ say.

Kết quả chính là: Anh còn chưa kịp ăn Lâm Hi sạch sành sanh, bản thân anh đã ngủ thiếp đi dưới võ lưng nhẹ nhàng của Lâm Hi.

Cô cảm tạ chỉ trên tú trước mặt lật xem, đọc rất nhiều trang, quay đầu nhìn chăm chú Quyền Hạo đã ngủ say, khẽ gọi: “Quyền Hạo, anh đã ngủ chưa?”

Quyền Hạo đang ngủ say, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của cô, cặp mắt nhắm thật chặt, hơi thở nhàn nhạt.

Lâm Hi vẫn không yên tâm, còn khẽ lắc lắc bờ vai của anh, phát hiện anh không hề có dấu hiệu muốn tỉnh lại, cô yên tâm xuống giường.

Thay xong quần áo, cầm tiền lên, gửi tin nhắn cho Lý Vân, ừ, có thể rời đi.

Cẩn thận đóng cửa lại, cô cố gắng hết sức không phát ra âm thanh, bước chân nhẹ rất nhẹ chính là đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa chính, cô đã chú ý tới chung quanh còn có rất nhiều ám vệ đang ẩn núp. Thân phận thế gia đệ nhất thiên triều này đã đủ mệt thị người trong thiên hạ, đi đâu thì bên cạnh đều có một đồng lớn ám vệ bảo vệ, lần này ám vệ đi theo bên cạnh Quyền Hạo, tác dụng nhiều hơn là canh chừng cô. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Sự xuất hiện của cô, lập tức đưa tới sự chú ý của đông đảo nhóm ám vệ, bọn họ chăm chú nhìn cô, xem cô có hành động gì.

Tĩnh trẻ con cắn môi dưới, cô chậm rãi đi xuống lầu một.

“Tiểu thư, đêm đã khuya, xin hỏi ngài định đi đâu?” Còn chưa rời khỏi tòa nhà này được mấy bước, trước mặt cô đã có ám vệ tới hỏi thăm.

“Đi đâu mắc mớ gì tới anh, làm xong việc anh cần làm là được.”

“Tiểu thư, vì an toàn của bản thân ngài, chúng tôi phải thường xuyên bảo vệ ngài.” Một ám vệ hoàn toàn không sợ Lâm Hi mặt lạnh, tận trung với cương vị công tác nói.

“Chung quanh có bao nhiêu ám vệ?” Cô nâng trán, hơi cảm thấy nhức đầu.

“Có ba mươi ám vệ.”

“Quyền Hạo dẫn tới tổng cộng bao nhiêu ám vệ?”

“Sáu mươi người.”

“Làm chế độ luân phiên không tệ.” Ban ngày một nhóm, buổi tối một nhóm, đều là người khác nhau.

“Cảm ơn ngài khích lệ.”

Lâm Hi quan sát ám vệ trước mắt từ đầu tới đuôi một lần, lảng lảng đi về phía trước, vài tên ám vệ đi theo phía sau.

Đi trên đường yên tĩnh, trùng hợp có tiếng gió, cô nghe được, tóc gáy toàn thân dựng lên, điểm sợ hãi này không có cách nào.

Thình thoảng quay đầu lại nhìn ám vệ sau lưng, cô từ từ đi tới con đường vắng vẻ. di1enda4nle3qu21ydo0n

Các ám vệ không biết rốt cuộc tiểu thư nhà mình định đi đâu, bọn họ cảm thấy hơi kỳ quái, sao tiểu thư một mực đi tới đường vắng vẻ?

Đi tới một hẻm nhỏ rất tối, chung quanh đều là căn nhà rách nát, Lâm Hi xoay người lại nhìn thẳng vào sáu ám vệ, “Tôi đi đâu các anh đều muốn đi theo sao?”

Sáu ám vệ sững sờ, ngay sau đó cung kính nói: “Đứng, tiểu thư.”

“Nếu như ở trong tầm mắt của các anh, không thấy tôi, các anh sẽ gặp phải trừng phạt gì?” Cô rất hiểu kỳ điểm này, lấy bản lĩnh của cô, trước mắt sáu người này hoàn toàn không phải là đối thủ của cô, hiện giờ cô muốn chạy đi rất dễ dàng.

Rất lâu không ra tay rồi, hơi không quen tay rồi, không biết có làm đau tay cô không.

“Tiểu thư, xin ngài đừng giận nữa.” Các ám vệ trăm miệng một lời.

Thiếu gia tốn thời gian một năm rưỡi mới tìm được tiểu thư, nếu như lần này tiểu thư lại biến mất nữa, thiếu gia không phải điên khùng không thể.

“Tôi không nói giận, tôi nói rất nghiêm túc.”

“Tiểu thư, nếu ngài muốn rời đi, phải đánh ngã mấy người chúng tôi, nếu không ngài không thể rời đi.”

“Giọng điệu của anh rất ngông cuồng, anh khinh bỉ tôi sao?” Năm quả đấm, Lâm Hi cười như không cười nhếch khóe môi lên.

“Không có, chỉ có điều...” Ám vệ sợ tiểu thư nhà mình hiểu lầm, định giải thích, đáng tiếc lời của anh còn chưa nói hết, mặt của anh đã bị Lâm Hi đánh cho một quyền nghiêng đi. Dieen ddan lee quí đôn

“Đến đây đi, rất lâu tôi không ra tay rồi.” Mu bàn tay trắng nõn hoàn mỹ không tím bầm, hoàn hảo không chút tổn hại, cô rất hài lòng.

Ám vệ khổ sở lau vết tơ máu bên môi, còn phải có thái độ cung kính nói: “Tiểu thư, mời ngài trở về đi, đêm đã khuya.”

“Anh cho rằng tôi nửa đêm canh ba ra ngoài chơi à, đương nhiên định rời đi.”

“Tiểu thư, xin thứ lỗi cho bất kính của chúng tôi.” Một ám vệ nói xong, chuẩn bị cùng các anh em đánh Lâm Hi bất tỉnh.

Bọn họ vừa định ra tay, Lâm Hi liền như tia chớp một cước đá vào trên bụng ám vệ đứng mũi chịu sào, “Bất kính tính là gì, có bản lĩnh mấy người đánh ngã tôi đi.”

Ám vệ bị đá vào trong, vẻ mặt đau khổ, che bụng, sức lực của tiểu thư rất lớn.

Hẻm nhỏ rất ít người đi qua, không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, một bóng dáng xinh đẹp từ trong bóng tối đi ra, trong hẻm nhỏ có sáu thân thể nằm đó.

Lâm Hi dùng sức vung quả đấm hơi tím bầm, nụ cười khổ sở, quá lâu không ra tay rồi, tay hơi đau.

Đi trên đường nhỏ ở nông thôn, cô định hừ mấy câu, không ai đi theo sau lưng, cảm giác thật tốt!

Đếm tiền mặt trong túi, ừ, đủ để cô sống mấy tháng rồi.

Trên đường lớn rất ít xe lui tới, cây cối chung quanh um tùm, cô không quá vui vẻ. Dưới ánh đèn lờ mờ, một mình cô đi.

Cũng trong lúc đó, Quyền Hạo vẫn còn ngủ mê, theo quán tính đưa tay sờ soạng, không sờ thấy thân thể mềm mại thì tròng mắt lập tức mở ra.

Vừa nhìn, bên cạnh không có bóng dáng của cô, anh chợt túm lấy ngực, hô hấp dồn dập. die nd da nl e q uu ydo n

Cô không có ở đây, cô đi đâu rồi?

Anh cuống quýt xuống giường, tìm khắp một lần từng cái góc trong phòng, không tìm được cô.

Sắc mặt trắng bệch, giống như tất cả màu máu sở hữu giờ phút này đều rút khỏi mặt anh.

Dự đoán không tốt lóe lên trong đầu, không khí chung quanh giống như dừng chảy trôi, anh gần như hít thở không thông.

Không có cô, ban đêm giống như ban đêm trước kia, cô đơn lẻ loi lộ ra ý lạnh, tim bị băng lạnh xâm nhập, anh vội vàng gọi âm vệ tới.

Âm vệ nghe lệnh bên ngoài, nghe được mệnh lệnh của thiếu gia nhà mình, thống nhất đi tới trong phòng khách, chờ đợi mệnh lệnh của thiếu gia.

“Tìm khắp một lần quanh đây, nhất định phải tìm được cô ấy mới thôi.” Không thấy cô, cả người anh cũng luống cuống.

Đồng hồ trên tường đã cho thấy trời rạng sáng rồi, cô có thể đi đâu?

“Dạ, thiếu gia.” Chúng âm vệ nghe lệnh, lập tức bắt đầu tìm kiếm chung quanh.

Ánh trăng nhu hòa, trong bóng tối có thể có đèn sáng, có thể có cây cối che, cũng không tốt.

Bóng đêm phượng xa, bị sợ đến Lâm Hi giật mình, cô không sợ trời không sợ đất chính là sợ tối! Nửa đêm định rồi đi, tại sao lại khó khăn ở điểm này?

Định che cặp mắt, mò mẫm rồi đi, nhưng trong lòng không xây dựng nổi, đây là vấn đề trong lòng, cô không vượt qua được.

Tìm được một chỗ có ánh sáng, bóng dáng của cô hơi mơ hồ, lảng lảng nhìn chiếc xe chạy về phía trước. Nửa đêm muốn tìm xe, thật không dễ dàng.

Ánh sáng từ nơi xa từ từ đang đến gần, cô giống như biết được gì đó, ánh mắt luôn rơi về nơi xa, yên tĩnh chờ đợi sắp tới.

Cảnh vật dưới màn đêm, cũng trở nên mơ hồ không rõ, anh lo lắng di chuyển trong bóng tối, muốn tìm thấy bóng dáng của cô.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, lo lắng biến thành hốt hoảng, khi anh nhìn thấy bóng lưng quen thuộc nơi xa thì toàn bộ lo lắng hốt hoảng của anh được san bằng. Bước nhanh về phía cô, giống như tìm được bảo vật quý giá về ôm cô vào trong lòng, vuốt ve mặt của cô, cảm nhận ấm áp của cô, “Hi nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64-2: Trở lại đế đô (2)

Editor: Puck

Lâm Hi trong ngực anh hận không thể trợn trắng mắt, thật sự không thể rời đi sao? Tình huống như thế cần kéo dài tới khi nào?

Hai người sống vai đi về nhà, cô ngồi ở trên giường, lung tung lật tạp chí. Anh không hỏi gì cả, cũng không dám hỏi.

Sương mù hơi nặng, cô đứng dậy đóng cửa sổ, “Ba giờ sáng, ngủ đi.” Để cho cô suy nghĩ một chút, phải làm như thế nào mới có thể hất bỏ anh?

“Ừ.” Anh khéo léo đến không giống anh bình thường, sáng nay mặt mày còn tràn đầy hạnh phúc, bây giờ lại bao quanh bởi đau thương.

Phản ứng của anh đưa tới hứng thú của cô, theo trước kia mà nói, nếu cô đi đâu mà không nói cho anh, anh nhất định có động tác lớn gì đó, hiện giờ giống như cái gì cũng không xảy ra, hơi kỳ quái, chuyện này không giống với tính cách của anh, “Anh không hỏi tôi tại sao?”

Lông mi hơi run rẩy, anh rừ mí mắt xuống, nhìn chăm chú vào sàn nhà, “Chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.”

Đây coi là đáp án gì? Cô cảm giác không có ý nghĩa, bừa bãi, “Ngủ đi, tôi mệt rồi.”

Đêm nay có lo lắng, cũng có thỏa mãn.

Anh ôm lấy cô mà ngủ, không suy nghĩ, tại sao nửa đêm cô không ở đây, anh chỉ biết, chỉ cần cô ở bên cạnh anh, tất cả đều trở nên không quan trọng.

Trước khi ngủ, cô còn đang suy nghĩ, vậy cần bao nhiêu thuốc ngủ mới có thể khiến cho anh ngủ say?

Hôm sau tỉnh lại, bên cạnh cô đã không có anh, cô có nghi ngờ trong nháy mắt, sau đó phải đi rửa mặt rồi.

Mới vừa mặc quần áo từ tủ, cửa phòng đã bị Lý Vân thô lỗ mở ra, cô nhú mồm, “Lý Vân, chị làm gì thế?”

“Lâm Hi, em phải trở về để đi à, sao không nói một tiếng với chị?” Sáng nay Lý Vân mới tỉnh, đã bị một người đàn ông mặc đồng phục màu đen thông báo, hôm nay Lâm Hi phải về để đi. Tối hôm qua lúc cô chuẩn bị ngủ thì nhận được tin nhắn của Lâm Hi, cảm giác không có gì, nhưng sáng nay tin tức biết được quá mức kinh hãi, cho nên ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, cô đã vội vã chạy tới chỗ Lâm Hi chứng thực.

“Không có, chị nghe ai nói?” Cô định rời đi, cũng sẽ không trở về để đi.

“Có một người đàn ông nói cho chị biết, thoát nhìn rất nghiêm túc, trên người có lộ sát khí.” Lý Vân cẩn thận nhớ lại.

Nghe được Lý Vân miêu tả, Lâm Hi gần như có thể khẳng định, người đàn ông kia nhất định là một trong những ám vệ Quyền Hạo mang tới. Có phải do tối hôm qua cô rời đi, khiến Quyền Hạo nói chuẩn bị về để đi không? Lần này thật sự chính là được không bù nổi mất.

“Lâm Hi, sao sắc mặt của em khó nhìn như vậy?”

“Không có gì.” Cô gắng hết sức để cơn tức giận của mình hạ xuống, cô vuốt ve tóc dài mềm mượt.

“Nếu em trở về để đi, chị làm thế nào? Chị ở nơi này cũng rất nhàm chán, chỉ có một mình em là bạn.” Nghĩ đến Lâm Hi định rời đi, Lý Vân rất không nỡ bỏ được.

“Đừng lắc tay em.” Cô rút tay của mình về, “Không phải chị nói chị muốn làm chuyên gia thiết kế thời trang giỏi nhất sao? Chị đến để đi có thể có phát triển tốt hơn, đây là một thành phố du lịch, không thích hợp với chị.”

“Đây là một chọn lựa không tồi.” Lý Vân rất nghiêm túc tự hỏi.

“Hi hi, ăn điểm tâm.” Quyền Hạo hoàn toàn không thêm đề ý đến sự tồn tại của Lý Vân, dịu dàng nói với Lâm Hi.

“Ừ.” Cô nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lý Vân đã quen da mặt dày, dĩ nhiên phát huy tác dụng da mặt dày của cô, không ai mời cô ăn điểm tâm, cô tự đến phòng bếp cầm chén đĩa ăn điểm tâm.

Không khí trên bàn ăn rất kỳ quái, Lý Vân vừa ăn cháo trắng với chút thức ăn, vừa quan sát sắc mặt và ánh mắt hai người.

“Hi hi, ăn điểm tâm xong, chúng ta trở về để đi.” Quyền Hạo tuyên bố chuyện cần làm.

“Không muốn.” Lâm Hi chống lại.

“Ngày mai Kiều Thần đính hôn.”

“Tôi trở về với anh.” Nghe được tin tức Mã Kiều Thần đính hôn, Lâm Hi lựa chọn thỏa hiệp, cô tin tưởng nếu cô không trở về để đi, Quyền Hạo nhất định có biện pháp bắt cô trở về.

“Ừ.” Quyền Hạo nhẹ giọng lên tiếng, ánh mắt lóe lên mừng rỡ.

Nghe đối thoại của hai người, Lý Vân giống như rơi vào trong sương mù, chuyện Lâm Hi không muốn làm ai cũng không cưỡng lại được, Kiều Thần này có ảnh hưởng lớn như vậy với cô ấy sao?

Lâm Hi chẳng khác gì tay không trở về, trừ một giỏ xách mang theo người, cái khác đều không mang. Về mặt lạnh nhạt đến như coi thường tất cả, cô leo lên mây bay tự nhiên của Quyền Hạo.

Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng như chỉ cần đưa tay có thể chạm đến, cô nhìn hơi mất hồn, không biết nên có tâm tình trở về để đi như thế nào, sau khi trở lại để đi, tất cả lại phải tính toán như thế nào, nghĩ tới, nghĩ tới, cô chậm rãi nhắm mí mắt nặng trĩu lại.

Trong mắt Quyền Hạo nhuốm dịu dàng, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Lý Vân ở bên cạnh đỡ trán, cô không nhìn thấy gì cả.

Trong năm giờ bay, Lâm Hi không mở mắt ra nhìn, một mực trong mộng đẹp.

“Hi nhi, chúng ta đã đến rồi, tỉnh đi.” Thấy cô ngủ ngon ngọt như vậy, anh định để cô ngủ lâu một chút.

Cô mới dụi dụi tròng mắt mơ hồ không rõ, nửa tỉnh nhìn Quyền Hạo trước mắt, không vui mím môi nói, “Đã tới chưa?” Một giấc này cô ngủ rất sâu, không muốn tỉnh lại. dñiendn liequidoon

“Chúng ta về đến nhà.” Anh cẩn thận đỡ cô đứng lên.

“Lâm Hi, chúng ta đi nhà họ Quyền sao?” Lý Vân hơi hưng phấn, cô là một người dân bình thường, được phúc của Lâm Hi, cô mới nhìn thấy được máy bay tư nhân, hiện giờ lại sắp đi nhà họ Quyền có nội tình mấy ngàn năm, cô cảm giác tất cả giống như trong mơ. Quả nhiên, tới để đồ phát triển là một chuyện không tệ.

“Là chỗ Quyền Hạo ở, không phải nhà chính họ Quyền.” Chỉ cần một cái liếc mắt, Lâm Hi cũng biết suy nghĩ của Lý Vân, cô rất nhanh chọc phá bong bóng ảo tưởng của chị ấy.

“A.” Lý Vân bĩu môi, trên mặt rõ ràng viết hai chữ thất vọng.

Máy bay đáp xuống sân bay tư nhân nhỏ của nhà họ Quyền, cô đi tới cửa khoang thì tòng mắt liếc nhìn hộ vệ ở trên mặt đất đang nghênh đón bọn họ. Cô và Quyền Hạo xuất hiện, các hộ vệ cúi người 90 độ chào bọn họ.

Từ trước đến nay Lý Vân không cảm thấy mình là một kẻ nhà quê, ở sau lưng Lâm Hi khẽ nhìn thấy tất cả thì cô cảm thấy mình thật sự là kẻ quê mùa rồi, thế giới của người có quyền có tiền và thế giới bình dân chênh lệch quá nhiều, chính là khoảng cách giai cấp đi. Cô đột nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi Lâm Hi, một con em thế gia đối xử tốt với cô ấy như vậy, Lâm Hi rốt cuộc có gì chứ mất Quyền Hạo đây?

Thu về chán ghét trong mắt lại, cô nâng khóe môi khẽ mỉm cười, bước xuống từng bước từng bước một. die,n; da.nze.qu;oyo/nñ

“Chào thiếu gia, thiếu phu nhân.” Trần Tiêu đứng trước đông đảo hộ vệ, sắc mặt rất nghiêm túc chào hỏi Lâm Hi và Quyền Hạo, trong lòng không ngừng nghĩ đến, không ngờ thiếu gia thật sự tìm được tiểu thư về, năm nay tiểu thư mười bảy tuổi rồi, đúng lúc thay đổi xưng hô một chút.

Thiếu phu nhân trong miệng Trần Tiêu, Quyền Hạo sung sướng cả thể xác và tinh thần. Sau khi Lâm Hi nghe, về mỉm cười trên mặt biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là lạnh lùng, không vui quát lớn, “Trần Tiêu, nói chuyện chú ý một chút, kêu loạn cái gì, ăn no rửng mỡ sao?”

Không khí bốn phía, bởi vì Lâm Hi không vui, giống như ngừng trôi, biến thành khí lạnh, đông cứng lại, “Thân là quân gia, làm chính vị trí của mình, nếu như không hiểu nổi, anh làm quân gia cái gì, còn không bằng giống như Lý Thăng, đi làm tài xế là được.”

Mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng nhỏ xuống, đây vẫn là lần đầu tiên Trần Tiêu nhìn thấy dáng vẻ khi nổi giận của tiểu thư nhà mình, trong lòng anh cực kỳ sợ hãi, anh chỉ cảm thấy, nếu như lần này thiếu gia tìm được tiểu thư trở về, nhất định chuyện muốn xảy ra đều đã xảy ra, anh sửa xưng hô lại cũng không có gì, bây giờ xem ra, tiểu thư vô cùng không thích xưng hô như thế này.

“Tiểu thư, xin lỗi.” Mồ hôi chảy đầy lưng Trần Tiêu, ánh mắt như mũi tên nhọn của tiểu thư nhà mình quá đáng sợ.

“Biết sai liền sửa rất tốt, nhớ, tôi không phải là thiếu phu nhân nhà họ Quyền, lần sau nếu phạm phải sai lầm cấp thấp như thế này...” Lâm Hi đổi thành nhìn Quyền Hạo, “Quyền Hạo, anh nói đi, nếu anh ta lại gọi loạn nữa, nên trừng phạt như thế nào?”

“Phải đi Tây Tạng rèn luyện một năm.” Thật ra trong lòng Quyền Hạo thật vui mừng, nhưng khi nhìn vẻ mặt giận dữ của Lâm Hi, không dám biểu hiện ra trên mặt, trừng phạt Trần Tiêu, vì để thỏa mãn cô, anh nói thật nặng.

“Theo ý tôi, nên tước đoạt quyền lợi quân gia của anh ta, lại vứt vào trong quân đội, để cho tinh thần quân nhân quốc gia chúng ta thay đổi anh ta một chút.” Lâm Hi thẳng tắp đưa mắt nhìn Trần Tiêu đang vô cùng thấp thỏm, cổ ý đe dọa anh ta.

“Hi nhi nói đúng.” Quyền Hạo yên lặng đồng ý lời nói của cô.

Trần Tiêu gặp bị kịch, trong lòng đã sớm lệ rơi đầy mặt. Thiếu gia, tôi biết rõ ngài tìm tiểu thư về không dễ dàng, sau khi tìm được, cũng không cần cù hòa theo tiểu thư như vậy chứ, dù sao tôi cũng đi theo ngài hai mươi năm.

Lý Vân thấy Trần Tiêu ba mươi tuổi đầu, nhớ lại Lâm Hi nói cô giống như Trần Tiêu, cau chặt chân mày, “Lâm Hi, chị giống Trần Tiêu ở chỗ nào hả? Anh ta là đàn ông, chị là phụ nữ, rốt cuộc giống nhau ở điểm nào?”

Quay đầu liếc nhìn Lý Vân đang tỏ vẻ rối rắm, Lâm Hi khó có được nhếch miệng lên nở nụ cười tràn đầy ảm áp, môi hồng hé mở, “Lời nên nói không nói, chuyện không nên nói tất cả đều nói ra, điểm này hai người rất giống nhau, không liên quan đến vấn đề nam nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65-1: Quyền thiếu phu nhân

Editor: Puck - Diễn đàn

Trêu chọc Lý Vân một chút đã giận đến kêu to oa oa, Lâm Hi cười híp mắt đi vào nhà họ Quyền.

Lau sạch mồ hôi trên mặt, Trần Tiêu nhìn theo bóng lưng tiểu thư nhà mình, anh cảm thấy áp lực rất lớn.

Trở lại để đồ, Quyền Hạo khẳng định không thể nào để Lâm Hi đơn độc ở ngoài, tất cả giống như một năm rưỡi trước, hai người ở cùng dưới một mái hiên nhà, về phần Lý Vân, đương nhiên ở trong phòng khách.

Tin tức Lâm Hi trở lại để đồ, ở trong vòng con em quyền quý truyền ra mọi người đều biết, đưa tới không ít người chú ý.

Buổi tối, Lâm Hi nằm trên giường nằm chán xem tạp chí.

Một năm rưỡi có thể thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng duy chỉ có ở nhà họ Quyền là không hề thay đổi chút nào, ví dụ như trang trí trong phòng ngủ trước kia của cô đều không thay đổi, không có gì khác trước kia.

Nhàn nhạt quét chung quanh một vòng, cô tùy ý ném tạp chí qua một bên.

“Tiểu thư, xin hỏi tôi có thể đi vào không?” Trần Tiêu run run rẩy rẩy, chỉ sợ tiểu thư nhà mình phát giận.

“Ừ.”

Nhận được cho phép, Trần Tiêu khe khẽ đẩy cửa đi vào, ánh mắt không dám nhìn loạn, “Tiểu thư, Lý Vân tiểu thư nói cô ấy rất buồn bực, muốn tiểu thư theo cô ấy ra ngoài đi dạo.” Khách mà tiểu thư mang về đương nhiên phải đối đãi tử tế, nhưng mà hiện tại Lý Vân đang gây gỗ với Hoàng Bác thiếu gia! di3n~d@n`l3q2ly"d0n

“Anh nói với chị ấy, chị ấy muốn đi đâu thì kêu tài xế đưa chị ấy đi nơi đó.”

Khóe môi Trần Tiêu phỉếm về khô sở, về mặt đưa đám, “Tiểu thư, Lý Vân tiểu thư đang gây gỗ với Hoàng Bác thiếu gia đấy?”

Hoàng Bác thiếu gia nghe nói thiếu gia và tiểu thư trở lại, liền tới nơi này chào hỏi, ai ngờ đi tới đây liền nổi lên xung đột với Lý Vân tiểu thư, chính là khiến cho không thể xen vào. Một là bạn tốt của thiếu gia, một là bạn tốt của tiểu thư, anh đều không thể đắc tội nổi với bên nào, chỉ có thể đi cầu cứu tiểu thư.

“Hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hi tỏ vẻ không hiểu, Hoàng Bác là đại thiếu nổi danh lừng lẫy trong vòng con em quyền quý, gặp người đẹp sẽ hóa thân thành công tử nhẹ nhàng, việc thường làm nhất chính là mỗi đêm đi ôn nhu hương * với một cô gái khác nhau, vậy sao lại ầm ĩ với Lý Vân rồi? Dù sao đáng đáp Lý Vân cũng không kém.

(*) ôn nhu hương: dùng để chỉ sắc đẹp của phụ nữ khiến cho người ta mê muội.

“Hình như Hoàng Bác thiếu gia mịa mai Lý Vân tiểu thư mấy câu, sau đó bọn họ liềm rùm beng lên.”

Vén chần lên, Lâm Hi bình tĩnh xuống giường, ngón tay thon dài tùy ý vuốt ve mái tóc dài, “Bọn họ náo loạn ở đâu?”

“Sảnh chính lầu dưới.”

Liếc nhìn về mặt khô sở của Trần Tiêu, Lâm Hi chậm rãi đi xuống lầu dưới. Mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ, cô đã nghe được giọng nữ tràn đầy tức giận đang mắng to. dieendaanleequydonn

Bất đắc dĩ nâng trán, cô đi xuống từng bước từng bước một, đứng ở giữa cầu thang, từ trên cao nhìn xuống đôi nam nữ đang cãi vã.

Không khí rất căng thẳng, Hoàng Bác và Lý Vân đối diện nhau đều đang trợn mắt nhìn chằm chằm đối phương, hai cái miệng không hề thua đối phương chút nào nói lời giễu cợt.

“Hai người đang ầm ĩ cái gì ở đây?” Nhìn bọn họ, Lâm Hi lạnh lùng nói. Dù sao Hoàng Bác cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, Lý Vân là cô gái hai mươi tuổi, hai người này có gì hay mà cãi nhau?

Liếc mắt nhìn thấy Lâm Hi, Lý Vân thờ phỉ phỏ, “Lâm Hi, tên bệnh thần kinh này định chiếm tiện nghi của chị!”

“Lâm Hi, em đừng hiểu lầm, anh tuyệt đối không định sàm sở cô ta.” Hoàng Bác cảm thấy rất vô tội, vì tỏ rõ trong sạch cố ý giơ đôi tay lên. Một năm rưỡi không thấy Lâm Hi, Lâm Hi có biến hóa rất lớn, khuôn mặt ngày ngo khi xưa, bây giờ xinh đẹp mang theo vẻ thành thực, hiển nhiên là một mỹ nữ, anh cảm thấy ánh mắt Quyền Hạo cũng không tệ lắm.

“Anh ta chính là một con sói háo sắc, nhìn thấy chị liền tấy máu tay chân, còn hỏi chị bao nhiêu tiền một đêm, tức chết chị rồi.” Từ nhỏ đến lớn Lý Vân chưa từng bị nhục như vậy, tức giận đến hai mắt bốc lửa, muốn ra tay quất chết đồ không biết xấu hổ này. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

“Chỉ với dáng vẻ như đậu cô ve của cô, ai mà thêm chiếm tiện nghi của cô. Hỏi cô bao nhiêu tiền một đêm, chính là vì để mắt đến cô, bình thường loại hàng như cô, tôi cũng lười phải liếc mắt một cái.” Hoàng Bác đi trên con đường làm quan, vẫn không thay đổi tính tình phong lưu, thích chuyện tâm hoa vấn liễu (chơi gái) nhất, mà anh độc miệng cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai rồi.

“Biến thái chết tiệt.” Lý Vân cắn hận mắng.

“Hoàng Bác, nói chuyện khách khí một chút, có hiểu lễ phép không hả, đây là bạn của tôi, sao anh nói chuyện như vậy?” Lâm Hi nghe đối thoại của bọn họ, không cần nghĩ cũng biết là lỗi của Hoàng Bác, người này thật sự phong lưu thành tính rồi, dám xuống tay với người bên cạnh cô, “Một ngày không có phụ nữ, anh sẽ chết đứng không?”

“Cô chính là bạn của Lâm Hi, coi như số cô gặp may, nể tình Lâm Hi tôi sẽ không so đo với cô.” Người trên đầu quả tim của Quyền thiếu, anh không thể đắc tội nổi, huống chi khi trước Lâm Hi rời đi một năm rưỡi, Quyền thiếu gần như điên cuồng không ít.

“Nói giống như tôi có nhiều thể diện lắm, nhanh nói xin lỗi Lý Vân đi.”

“Đúng, nói xin lỗi, tên sói háo sắc chết tiệt này!”

“Xin lỗi!” Mắt Hoàng Bác nhìn lên trần nhà, bất đắc dĩ nói xin lỗi, nhìn không có một chút thành ý nào. die nda nle equ ydo nnn

Lý Vân bị tức đến nói không ra lời, mắt trừng đến tròn vo, sưng mù che kín, cực kỳ uất ức.

“Quản gia, đuổi anh ta ra ngoài.” Lâm Hi không vui mím môi nói.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu đang định đuổi Hoàng Bác ra ngoài.

Hoàng Bác vừa thấy vẻ mặt Lâm Hi không phải đùa giỡn, làm tư thế đầu hàng, “Lâm Hi, em không thể như thế, anh chỉ đùa giỡn với bạn em mà thôi.” Anh tới có chuyện nghiêm chỉnh, còn chưa gặp Quyền thiếu, sao có thể đi!

“Anh cảm thấy có thể tùy tiện đùa giỡn kiểu này với một cô gái sao?” Ánh mắt Lâm Hi lạnh lẽo nhìn Hoàng Bác, “Tôi muốn hỏi anh một đêm cho gái bao nhiêu tiền, anh nghĩ như thế nào? Phát xuân tốt xấu gì cũng phải phân trường hợp một chút.”

Chấp tay trước ngực, Hoàng Bác tỏ vẻ nhận sai, “Vị tiểu thư này, xin lỗi, là tôi quá mức, xin cô tha thứ cho tôi.” Anh xác định đáng đáp cô bé này rất hợp khẩu vị của anh, cho rằng đây là người giúp việc của nhà họ Quyền mới tới, cho nên không chút kiêng kỵ đùa giỡn, ai biết cô bé này là bạn của Lâm Hi.

“Biến thái.” Lý Vân cắn môi, buồn bực chửi một câu.

“Lâm Hi, Quyền thiếu đâu?” Thấy dáng vẻ uất ức của Lý Vân, đáy lòng Hoàng Bác cảm thấy vui vẻ, nhìn người đẹp quan trọng, nhưng việc chính quan trọng hơn.

“Hình như ở thư phòng, anh đi nhìn xem.”

Đuôi chân mày Hoàng Bác dính lên chút ý cười, trước khi lên lầu không quên nhìn lâu Lý Vân hai lần, ánh mắt y hệt đùa giỡn này rõ ràng giống như đang nói, cô chờ đó. d1en d4nl 3q21y d0nn

Lý Vân cực kỳ giận dữ, nếu không phải ngại Lâm Hi ở đây, cô tuyệt đối cầm dép đập tới, đập chết tên biến thái đáng chết.

“Đừng giận nữa, Hoàng Bác chính là tên bệnh thần kinh, chị không cần phải để ý đến anh ta.” Lâm Hi đi tới trước ghế sa lon, chậm rãi ngồi xuống.

“Người có quyền đều như vậy sao?” Lý Vân dẫu môi anh đào, không quá cao hứng.

“Anh ta là ngoại lệ, đầu óc không được tốt.”

“Xem ra, chị không hiểu nổi thế giới của người có quyền có thể, dạng người như anh ta, đều háo sắc như vậy sao?” Từ nhỏ sống trong thế giới cờ đỏ pháp phối tốt đẹp, trước kia chưa từng nghĩ đến cô sẽ tiếp xúc với hạng người như thế này, đã từng xem nhiều phim truyền hình, Lý Vân tự nhiên mơ mộng đến thế giới của bọn họ, “Hay là nói bọn họ kiểu công tử ca này, trong nhà có vợ lớn, bên ngoài có N tình nhân.”

“Loại chuyện như vậy mỗi người mỗi khác.”

“Người nào gả cho Hoàng Bác kia, tuyệt đối gặp xui xẻo tám đời.”

“Việc đời không có tuyệt đối, cần gì phải kết luận sớm như vậy, làm không tốt người ta còn rất hạnh phúc đó.”

“Lâm Hi, em rốt cuộc là bạn của anh ta hay là bạn của chị vậy?” Lý Vân bắt mắt vì Lâm Hi nói chuyện dùm Hoàng Bác.

“Anh ta là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, chị không thích anh ta, lần sau gặp không nhìn là được.”

“Cũng là con cháu cán bộ sao?”

“Thấp hơn Quyền Hạo một cấp bậc.”

“Như vậy có đủ tư cách hảo sắc, nhưng mà anh ta vẫn rất đáng ghét.” Làm một người dân thường nhỏ, mặc dù Lý Vân có tâm lý ôm bắp đùi, nhưng bắp đùi thứ sỏi hảo sắc này, cô chết cũng sẽ không ôm.

“Hảo sắc tùy người, hạng người cấp cao như anh ta, đó là phong lưu.”

“Em rốt cuộc là bạn của ai?” Sắc mặt của Lý Vân đã đen sì.

“Bạn của chị.”

“Vậy còn không sai biệt lắm.”

Trong thư phòng, Hoàng Bác đang nói chuyện quan trọng với Quyền Hạo, đó chính là ngày mai Mã Kiều Thần đính hôn, bọn họ phải đưa cái gì mới tốt?

Quyền Hạo không có hứng thú với vấn đề này, anh đã sớm kêu quản gia chuẩn bị xong lễ vật rồi. Chưa được vài phút, anh đã đuổi Hoàng Bác ra ngoài.

“Nếu chị cảm thấy buồn bực, kêu quản gia dẫn chị ra ngoài đi dạo, em mệt rồi, đi ngủ trước.” Nói với Lý Vân một đồng, từng con một mồi đánh tới cô, một đến cô muốn nhắm hai mắt lại.

“Em ngủ đi, chị đi ra ngoài chơi một lúc.” Lý Vân ghét bỏ vẫy vẫy tay, tự mình tìm kiếm an ủi.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Hi nằm trên giường thoải mái, ngủ sâu.

Lúc rạng sáng, Lâm Hi ngủ say sưa, cảm giác chần lạnh lẽo, ngang hông thêm một cái tay, cô tỉnh lại trong nháy mắt, “Quyền Hạo, làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65-2: Quyền thiếu phu nhân (2)

Editor: Puck

Mở mắt ra, cô chỉ thấy Quyền Hạo đang ngủ bên cạnh cô, hai tay còn không yên phận dao động trên người cô, con tức giận lập tức bốc lên rồi.

“Cho anh hai lựa chọn, một yên tĩnh ngủ, hai cút ra ngoài.” Một lần nữa nhắm hai mắt lại, Lâm Hi lạnh lùng đưa ra hai lựa chọn, chân của cô đang chuẩn bị đạp bay Quyền Hạo.

Sau khi trở lại để đồ, tâm tình của cô không phải rất tốt, anh có thể cảm nhận được. Ở thành phố biển, cô và anh cùng trên một giường, đó là vận bất đắc dĩ, bởi vì nhà cô mướn có một phòng ngủ một phòng khách, chỉ có một cái giường. Bây giờ về đến nhà, gian phòng trong nhà còn nhiều mà, xem ra bọn họ không cần thiết phải chung giường. Dĩ nhiên, những chuyện này đều là mặt ngoài, anh đã quen bên cạnh có cô, sao có thể chia giường ngủ với cô được.

Hai tay không yên phận dừng lại, theo thói quen ôm hông cô, cô đưa lưng về phía anh.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong phòng ngủ, ở trong bóng tối Lâm Hi có thể nhìn thấy bàn tay trên eo, cô không thể làm gì.

Đêm vẫn còn rất dài, chuyện xưa vẫn còn tiếp tục.

Trong đêm nay, có người ngủ say sưa, có người thức trắng đêm chưa ngủ, cũng có người mưu kế gì đó.

Không biết ngày mai, có gì chờ đợi cô.

Mặc cho thợ trang điểm làm kiểu tóc cho cô, cô hơi không nhìn được rồi, động tác liếc nhìn tạp chí cũng mang theo vẻ phiền não, “Còn bao lâu nữa mới được?” Cô trong gương giống như con búp bê mặc cho người ta định đoạt, nhìn liền ghét, thân thể này mới mười bảy tuổi, cần gì phải làm cho giống như hai mươi hai tuổi vậy?

“Thiếu phu nhân, xin ngài kiên nhẫn chờ mười phút.” Thợ trang điểm vội vàng xịt keo xịt tóc lên đầu Lâm Hi, ánh mắt quá mức tập trung, không nhìn thấy

sắc mặt không vui của Lâm Hi.

Thiếu phu nhân! Nghe được xưng hô này liền ghét.

Lâm Hi khẽ nhú đôi mày thanh tú, ánh mắt trong suốt trong nháy mắt đổi thành sâu không lường được.

“Một đám ngu xuẩn, gọi thiếu phu nhân cái gì, ba chữ Lâm tiểu thư sao mấy người không nói?” Trần Tiêu phục vụ bên cạnh, thời khắc chú ý đến nét mặt Lâm Hi, thấy cô cau mày, cũng biết cô hơi tức giận. Ở nhà họ Quyền, ba chữ thiếu phu nhân là ba chữ cấm, người sáng suốt đều có thể nhìn ra quan hệ giữa tiểu thư và thiếu gia không thể lấy tâm thường ra so sánh, nhưng tiểu thư không thừa nhận, vì không chọc giận tiểu thư, bọn họ đều cung kính gọi là tiểu thư. đi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Trần Tiêu quát lớn, ở trong mắt mọi người hơi không giải thích được, nhưng bọn họ làm việc lấy tiền, không có tư cách nói không, tất cả đều khẽ lấy áy náy gật đầu về phía anh.

Mười phút trôi qua, kiên nhẫn của Lâm Hi đã đến cực hạn.

“Tiểu thư, xong rồi.” Thợ trang điểm quan sát được trên mặt Lâm Hi che giấu chút không vui.

“Quyền Hạo đâu?” Lúc đứng từ ghế lên, Lâm Hi cảm thấy cái móng của mình sắp tê dại ra, làm hai giờ, chính là vì lấy một kiểu tóc, thật phiền toái, còn nhuộm tóc của cô thành màu nâu, hấp rồi cuốn lô, kiểu tóc trẻ con mang theo chút quyền rũ thật sự làm khó nhà tạo hình nghĩ ra.

“Thiếu gia đang ở trong phòng thay áo.” Trần Tiêu khẽ khom lưng.

“Kêu anh ta nhanh lên chút.” Không phải tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần sao, cũng không phải làm tiệc cưới, làm cho phiền toái như vậy, phiền chết rồi!

“Dạ, tiểu thư.” Dù ít dù nhiều Trần Tiêu cũng nhìn ra một chút, tiểu thư nhà mình không phải rất bằng lòng trở lại để đồ, nhìn vẻ mặt và tâm tình của cô, nhiều hơn chính là vì tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã tiểu thư mới trở về, dù sao Mã tiểu thư và tiểu thư nhà mình cũng có ba năm giao tình.

Khoảng mấy phút, Quyền Hạo đi tới đây, khi nhìn thấy Lâm Hi thì trong mắt đã hiện lên vẻ kinh ngạc, tim đập nhanh hơn rất nhiều. Anh biết Hi nhi mặt mộc không trang điểm không ăn mặc cầu kỳ gì cũng đã rất đẹp, hôm nay sau khi thay đổi quần áo trang điểm, càng thêm đẹp hơn, trong trề trung xen lẫn cảm giác quyến rũ, khiến cho người ta cực kỳ động lòng.

“Đi thôi, bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần sắp bắt đầu.” Lâm Hi không thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Quyền Hạo, cô chỉ biết không đi nhà họ Mã nữa, vô cùng có khả năng bỏ qua bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần.

“Ừ.” Quyền Hạo rõ ràng nhìn thẳng mắt, ở trước mặt người khác, lần đầu tiên anh và cô mười ngón tay đan chặt. die emnd kdan/le eequhyd onnn

Trông mắt nhìn thấy ngón tay phải của cô bị anh giữ chặt, cô chớp mắt, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh sắp bay lên hai đóa hoa đào, trong phút chốc, môi mím lại của cô khẽ mở ra, nụ cười xẹt qua khuôn mặt cô.

Trong xe rộng rãi, Lâm Hi nhìn cảnh đêm ngoài cửa trôi qua, “Chồng chưa cưới mà Mã Kiều Thần đính hôn là à?” Cô nhớ, trong lòng Mã Kiều Thần có người rồi, hai năm trước còn thẳng thắn thề thốt với cô, nhất định sẽ theo đuổi được anh hai của Quyền Hạo là Quyền Minh Vũ.

“Ngôi sao mới Dương Dịch mới lên trong giới chính trị.” Quyền Hạo cũng không rõ ràng vì sao Mã Kiều Thần đột nhiên đính hôn.

Vừa nghe đến cái tên Dương Dịch này, vẻ mặt Lâm Hi cứng đờ, ánh sáng kinh ngạc xẹt qua mắt, “Thế gia nhỏ hạng hai còn chưa bước vào, vẫn còn đang quanh quẩn trong thế gia hạng ba, người thừa kế của nhà họ Dương là Dương Dịch sao?”

“Ừ.”

Trong đầu hiện lên khuôn mặt hào hoa phong nhã của Thẩm Cảnh Kỳ, hai gương mặt không ngừng quán lấy, cô nhớ không lầm, Dương Dịch là người dưới trướng của Thẩm Cảnh Kỳ. Nhà họ Thẩm làm buôn bán gì, không ai rõ ràng hơn cô, sao Mã Kiều Thần lại dính dáng với những người đó?

Trí nhớ vốn đã sớm xóa đi trong đầu vô cùng rõ nét, kể từ khi cô không còn là Lâm Hi Nhi, đã không bước vào thế giới kia. Mã Kiều Thần một lòng muốn là người có thành tựu trong giới kinh doanh, một khi dính líu quan hệ với bọn họ, một khi đứng sai đội, vạn kiếp bất phục tuyệt đối không chỉ có cô ấy, hẳn là người có một chút quan hệ với nhà họ Mã tất cả đều sẽ gặp họa.

Lâm Hi hơi nhếch khóe môi, “Không phải cô ấy thích anh hai của anh là Quyền Minh Vũ sao?”

“Anh ấy không thích cô ấy.”

“Anh xác định thật sự không thích sao?” Cô và Quyền Hạo sống cùng dưới mái hiên nhà, nhưng rất ít cơ hội nhìn thấy người nhà của Quyền Hạo, trừ Phó Trường Thanh tình cờ gặp một lần ở ngoài, cho đến nay cô chỉ gặp Quyền Minh Vũ hai lần, đó là một người đều mỉm cười với bất kỳ ai nhưng nội tâm thật sự lạnh lùng. dfienddn lieqiudoon

“Chuyện của bọn họ để tự bọn họ giải quyết, Hi nhi vẫn nên quan tâm tới anh nhiều hơn.” Anh rất không thích trong lòng cô, còn có người có địa vị cao hơn anh.

“Chồng chưa cưới của Mã Kiều Thần, các anh có điều tra không?” Chồng chưa cưới của con gái quý thế gia tầng thứ hai, nhất định có điều tra.

“Đây là việc nhà họ Mã cần phải làm.”

“Anh người bạn từ nhỏ này thật sự không đủ xứng chức.” Lâm Hi nhàn nhạt châm chọc, “May mà tôi trở về để đồ rồi.”

“Hi nhi biết điều gì sao?” Quyền Hạo nghĩ đến một năm rưỡi, một xấp tư liệu thật dày. Cái tên Lâm Hi Nhi này vẫn quanh quẩn trong đầu anh, anh phải người đi điều tra cuộc đời sự nghiệp của Lâm Hi Nhi, phát hiện trừ thân trọng ra, không có gì đặc biệt khác, nhưng mặt ngoài càng hoàn mỹ thứ ẩn giấu càng nhiều.

“Không có gì.” Lâm Hi không định tiết lộ quá nhiều sẽ bại lộ chuyện mình sống lại, hơi híp mắt, tất cả trí nhớ hơn hai mươi năm đều hiện lên trong đầu, rất nhiều khuôn mặt đều mơ hồ, chỉ có ba khuôn mặt cô vẫn nhớ rõ ràng.

Giờ phút này nhà họ Mã cực kỳ náo nhiệt, người đi lại trong nhà gần như đều là quyền quý, làm nhân vật chính của ngày hôm nay, Mã Kiều Thần tươi cười chào hỏi mỗi một vị khách mời.

“Quyền thiếu và Lâm tiểu thư tới.” Quản gia nhà họ Mã làm tiếp đón ở cửa, khi nhìn thấy Quyền Hạo và Lâm Hi, lập tức vào trong nhà bẩm báo với Mã Kiều Thần.

Vừa bước chân vào sảnh chính nhà họ Mã, Lâm Hi đã ngửi thấy một mùi vị cực kỳ nhạt nhưng quen thuộc, nụ cười nhẹ trên mặt khựng lại, mặt lạnh, đề phòng nhìn chung quanh.

“Hi nhi, em cũng cảm thấy không bình thường sao?” Quyền Hạo cực kỳ nhạy cảm với hoàn cảnh, cũng chú ý tới chung quanh có mùi quỷ dị lan tràn.

“Chờ đợi tiến triển của tình hình thôi.” Lúc này nói ra hơi quá sớm, cô thật sự muốn xem, tay chân của Thẩm Cảnh Kỳ có thể làm ra chuyện lớn gì.

“Hi nhi giống như có rất nhiều chuyện mà anh không biết đấy.” Khi Hi nhi mười hai tuổi thì anh gặp cô, khi đó cảm giác cô chính là một đứa trẻ trưởng thành sớm, thời gian bốn năm rưỡi trôi qua, cô mang đến cho anh một cảm giác, giống như một linh hồn người lớn thuần thực ở trong thân thể non nớt này.

“Không phải anh cũng như vậy sao?” Mắt sắc như dao của Lâm Hi khẽ lóe, Mã Kiều Thần đi về phía cô, nụ cười ngọt ngào lập tức hiện ra, ánh mắt mới vừa rồi còn thông minh biến thành trong suốt.

Thời gian qua đi một năm rưỡi gặp lại Lâm Hi, Mã Kiều Thần thiếu chút nữa không nhận ra, ở trong ấn tượng của cô, Lâm Hi chính là một đứa trẻ trưởng thành sớm xinh đẹp, bây giờ vừa gặp, cô gái ngày xưa đã biến thành một người phụ nữ nhỏ quyền rũ và trẻ trung cùng tồn tại, nhìn trên mặt mày lơ đãng tán mát ra vẻ quyền rũ thật sự mê chết người.

Nhìn mười ngón tay của hai người đan chặt, trong mắt Quyền Hạo tràn ra nụ cười cung chiêu, cho dù có biết sự tình hay không đều sẽ cho rằng hai người này là một đôi. Vì vậy, trên khuôn mặt thông minh của Mã Kiều Thần tỏ đầy ý cười, “Quyền tam thiếu, tam thiếu phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66-1: Tình nổi sóng

Editor: Puck -

Xung hô của Mã Kiều Thần, mảy mảy của Quyền Hạo khẽ nhếch lên, nụ cười trên mặt Lâm Hi không duy trì nổi, trở về mặt lạnh lẽo.

“Này, Lâm Hi, về mặt này của em là xảy ra chuyện gì? Tham gia bữa tiệc đính hôn của chị không vui mừng sao?” Mã Kiều Thần thấy sắc mặt Lâm Hi khó coi, cô nở nụ cười rục rịch, mắt cong cong như trăng non.

“Mã Kiều Thần, thời gian dài như vậy không thấy chị, sao chị lại đáng ghét thêm, không nói tiếng người sao?” Đối đãi với Mã Kiều Thần, Lâm Hi chưa từng định khách khí chút nào, “Quyền tam thiếu phu nhân, một cho chị gọi ra miệng.”

Nháy mắt giống như cô bé hoạt bát, Mã Kiều Thần dịu dàng mỉm cười, “Sớm muộn gì em cũng sẽ kết hôn với Quyền Hạo, xưng hô Quyền tam thiếu phu nhân này không sai.” Những người khác có thể không thấy rõ quan hệ giữa Quyền Hạo và Lâm Hi, thân là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, cô nhìn rõ ràng.

“Còn chưa kết hôn mà, chị đang hoàng gọi tên em đi.” Trong trường hợp này, Lâm Hi không muốn khiến cho Quyền Hạo khó chịu, nên phối hợp với phải phối hợp, “Đây là quà tặng đính hôn chúng em tặng cho chị, hy vọng chị thích.”

“Cám ơn.” Mã Kiều Thần nhận lấy quà tặng, không mở ra nhìn mà giao luôn cho quản gia sau lưng cô.

“Lâm Hi, nói thật, chị rất không ngờ em có thể tới tham gia bữa tiệc đính hôn của chị, trong khoảng thời gian này em đi đâu?” Cô thật tò mò, thể lực của nhà họ Quyền có thể nói là lợi hại nhất thiên triều, muốn tìm một người còn không đơn giản sao, mà tìm Lâm Hi lại tốn những một năm rưỡi, Lâm Hi làm được như thế nào? die,n; da.nlze.qurydo/n

“Ở thành phố biển.”

“Hai người mười ngón tay nắm chặt, là ở cùng nhau sao?” Mã Kiều Thần hơi dăm chiêu nhìn chăm chú vào hai người, khóe môi nhếch lên ý cười ám muội.

“Hôm nay là ngày đính hôn của chị, chị cũng đừng để ý tui em có ở cùng nhau hay không, nhanh đi chào hỏi khách đi.” Lâm Hi rút tay phải của mình ra khỏi tay Quyền Hạo.

“Đúng rồi, giới thiệu cho mọi người một chút chồng chưa cưới của tôi Dương Dịch.”

“Người đâu?” Nhìn khắp toàn trường, cũng không thấy Dương Dịch, Lâm Hi cảm thấy hơi kỳ quái.

“Ở trên lầu, lập tức xuống giờ.” Mã Kiều Thần vừa nói, vừa ý bảo quản gia đi lên lầu tìm Dương Dịch.

“Quyền thiếu, cậu và Lâm Hi định khi nào định xuống?” Nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, cô mơ hồ đoán được hai người chân chính ở cùng một chỗ, đi chung với nhau định nghĩa rất nhiều, ví dụ như khẳng định cọ sát trên giường rồi, nếu không về quyền rũ tàn nát trên mặt Lâm Hi từ đâu mà tới, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ chịu nhưng đủ đỏ bừng này.

“Để nói sau.” Quyền Hạo liếc nhìn Lâm Hi, cười khế nói. Anh cũng muốn định xuống, nhưng cô không chịu, đợi thêm vài ngày đi, nóng vội không được. di3n~d@n'13q21y"d0n

Lâm Hi không biến sắc yên lặng lui về sau một bước, kéo dài khoảng cách với Quyền Hạo.

“Lâm Hi, đi theo chị, chị có chuyện riêng tư muốn nói cho em.” Mã Kiều Thần thấy động tác của Lâm Hi thì ngây ngốc, tình huống của hai người này là như thế nào?

Không từ chối được, cổ tay Lâm Hi bị Mã Kiều Thần kéo đi, cô chỉ đành phải đi theo.

Đi tới vườn hoa sau nhà họ Mã, tùy ý ngồi trên ghế, Lâm Hi ngửi thấy mùi hương còn nồng hơn mùi ở sảnh trước, “Có lời gì cứ nói đi.” Quan hệ giữa cô và Mã Kiều Thần, vền vẹn khá hơn bạn bình thường một chút, vẫn không tính là bạn bè tốt gì, cô hơi mong đợi Mã Kiều Thần muốn nói chuyện riêng tư gì với cô.

“Lâm Hi, hiện giờ chị hơi mê man.” Mã Kiều Thần coi Lâm Hi là đối tượng bày tỏ, mặt nạ nữ cường nhân được tháo xuống, cô chỉ là một cô gái đáng thương yêu mà không được đáp lại.

“Mê man cái gì?”

“Chị gửi thiệp mời cho anh ấy, nhưng hôm nay anh ấy không tới, chị không biết lễ đính hôn này có nên đính hay không?” Mã Kiều Thần khẽ thở dài một tiếng, bản thân cô mê man, chuyện đính hôn này do cha cô làm chủ, cô chỉ phải phục tùng, thật sự kết hôn với Dương Dịch, vậy cũng chỉ là kết thân chính trị, không có một chút cơ sở tình yêu nào.

“Chị biết Dương Dịch là hạng người gì không?” Lâm Hi rất nghiêm túc hỏi.

Nhà họ Mã đứng về phía nhà họ Quyền, không thể đính hôn bán hắc ám, nếu Mã Kiều Thần kết hôn với Dương Dịch, vậy thì khó nói. Trước mắt quan trọng là Mã Kiều Thần rốt cuộc có biết Dương Dịch là hạng người gì không, làm chuyện gì không? dieendaanleequaydonn

“Sinh viên tài cao mới du học từ nước ngoài về, hào hoa phong nhã, người vô cùng tốt, hiện giờ đang làm việc ở phòng thị chính.” Mã Kiều Thần không hoàn toàn quan tâm Dương Dịch là người như thế nào, đột nhiên hỏi cô về anh ta là hạng người gì, cô phải ngẫm nghĩ.

“Sau khi chị đính hôn với anh ta, sẽ phải kết hôn, nhà họ Mã các chị không tra rõ xem con rể tương lai có lai lịch gì sao?” Lâm Hi lạnh lùng chê cười, châm chọc nói.

“Gia thế sạch sẽ, không có ham mê bất lương.”

“Chị thật sự ngu đến hết thuốc chữa, hai mắt để làm gì? Cần thận điều tra Dương Dịch, nhất là thời gian anh ta ở nước ngoài.” Nhìn hai mắt mê man của Mã Kiều Thần, cô liền đoán được, nhà họ Mã không điều tra sâu về Dương Dịch.

Sắc mặt Mã Kiều Thần hơi thay đổi, nghe lời của Lâm hi, cô cũng cảm thấy có gì không đúng.

“Kiều Thần, vị này là?” Dương Dịch được quản gia tìm đến, thấy Lâm Hi thì dịu dàng hỏi.

“Lâm Hi, đây là chồng chưa cưới của chị Dương Dịch.” Đối mặt với chồng chưa cưới của mình, Mã Kiều Thần nở nụ cười nhẹ nhàng, “Dương Dịch, đây

là bạn em, nhị tiểu thư nhà họ Quyền Lâm Hi.”

“Lâm tiểu thư, chào cô!” Dương Dịch nghe được giới thiệu là Lâm Hi, đưa tay, chuẩn bị bắt tay thân thiện. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

Lâm Hi chìa tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm tay anh ta, “Chào anh.”

“Sớm nghe nói tới Lâm tiểu thư, hôm nay vừa thấy, còn xinh đẹp hơn trong tin đồn.” Dương Dịch rất biết lấy lòng phụ nữ, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy nụ cười chân thành.

“Cám ơn khách lệ của anh.” Lâm Hi trả lời không mặn không nhạt.

Thấy Dương Dịch sẵn sàng chỉnh dây chuyền cho Mã Kiều Thần, Lâm Hi bắt được một tia mắt tự nhiên trên mặt Dương Dịch, vụng trộm cười lạnh một phen, “Không biết Dương tiên sinh du học ở nước ngoài là học đại học nào?”

“Đại học Massachusetts.” Dương Dịch quay đầu, ôn tồn nho nhã cười.

Cũng là dáng vẻ quân tử nhẹ nhàng, Lâm Hi nhìn thấy mà trong lòng chợt lạnh, tay chân của Thẩm Cảnh Kỳ làm việc đều có dáng vẻ này. Xem ra dáng vẻ dịu dàng sẵn sàng mê người, hơi không chú ý, sẽ biến thành tàn nhẫn, bất cứ lúc nào cũng có thể muốn mạng người. Người giỏi về nguy trang, khi tiến vào trong trái tim bạn, sẽ để lại một kích trí mạng, đây chính là phương thức làm việc của tất cả người nhà họ Thẩm.

“Lâm tiểu thư, tôi và Kiều Thần đi gặp khách mời trước, cô tùy ý.” Cầm tay Mã Kiều Thần, Dương Dịch khẽ mỉm cười.

“Ừ.” Lâm Hi thấy Mã Kiều Thần thoáng qua cứng ngắc rồi biến mất, trông mắt híp lại.

Nhìn chăm chú bóng lưng ân ái của hai người, Lâm Hi thu lại trông mắt lạnh lẽo, hái một đóa hoa tươi vuốt ve.

“Hi Nhi.” Sau lưng vang lên tiếng gọi đã lâu không thấy, cô nhủ đôi mày thanh tú.

Mặt Thẩm Cảnh Kỳ lộ vẻ vui sướng, mừng rỡ như điên nhanh chóng đi tới trước mặt Lâm Hi, trong mắt mày hiện đầy nụ cười, quan tâm hỏi, “Kể từ khi không thấy em, anh vẫn một mực tìm kiếm em, khoảng thời gian này em sống tốt không?” die nda nle equ ydo nn

“Muốn tôi lặp lại bao nhiêu lần, anh mới rõ ràng tôi không phải là Lâm Hi Nhi.” Nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi hoảng hốt trong lòng, nhưng trên mặt không biến sắc.

Một năm rưỡi trước, Thẩm Cảnh Kỳ và Mã Kiều Thần quen biết, nhưng chẳng qua chỉ trên phương diện kinh doanh giữa bọn họ, có lui tới cũng rất bình thường. Bây giờ tập đoàn Thẩm thị đã sớm bị Quyền Hạo chen ép phá sản, Mã Kiều Thần vẫn lui tới với anh ta, huyền bí trong này đáng để cô đi điều tra.

“Hi Nhi, đừng không thừa nhận, anh đã nghe được đoạn đối thoại giữa em và Mã Kiều Thần, không có ai rõ ràng lai lịch của Dương Dịch hơn em. Nếu như em không phải là Hi Nhi, sao em lại biết để nhắc nhở Mã Kiều Thần, em sợ Mã Kiều Thần bị tổn thương đi. Yên tâm, nếu như Mã Kiều Thần là bạn của em, anh sẽ không để cho Dương Dịch động tới cô ta.”

“Cố ý để Dương Dịch đến gần Mã Kiều Thần, anh rốt cuộc định làm gì?” Giờ khắc này, Lâm Hi không hề phủ nhận cô là Lâm Hi Nhi, mà lựa chọn thái độ cam chịu, “Làm như vậy, anh có lợi ích gì?”

“Anh muốn làm, về sau em có thể nhìn thấy.” Thẩm Cảnh Kỳ giơ tay lên, định vuốt ve mặt cô.

Lâm Hi chán ghét tránh ra, “Nâng đỡ một gia tộc quanh quẩn trong tầng thứ ba lên tầng thứ hai, cẩn thận lật thuyền trong mương.”

“Hi Nhi, Mã Kiều Thần có quan trọng như vậy với em sao?” Thẩm Cảnh Kỳ buông tay xuống.

“Anh không thu tay lại, nhất định sẽ chết trong tay những người khác.” Bố cục thế lực ở đế đô từ khi dựng ước đến nay vẫn luôn rất ổn định, nếu có ai đó cố ý phá vỡ bố cục đó, người kia tất phải giao ra giá cao.

“Hi Nhi, trở lại bên cạnh anh có được không?”

“Năm mơ.”

“Em nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh.” Sắc mặt Thẩm Cảnh Kỳ nặng nề, giống như thề.

“Anh lấy lòng tin ở đâu ra?” Cô rất không thể hiểu được, tại sao Thẩm Cảnh Kỳ vĩnh viễn đều lòng tin tràn đầy?

“Một khi nhà họ Quyền ngã, em đứng ở chỗ cao nhất cam tâm đứng ở dưới tầng chót sao? Sẽ không, Hi Nhi, anh rất hiểu em.”

“Nhìn dáng dấp, anh định ra tay với nhà họ Quyền.” Lâm Hi cười lạnh một tiếng, “Đừng tưởng rằng anh rất hiểu rõ tôi, tôi bây giờ là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi.”

“Anh trai anh cũng ở đây.” Thẩm Cảnh Kỳ không giận, cười nhạt mà nói.

Nghe vậy, Lâm Hi biến sắc, “Chuyện liên quan gì đến tôi?”

“Một đêm kia, em thật sự giống như đã quên.” Môi Thẩm Cảnh Kỳ tới gần bên tai Lâm Hi, cố ý phun ra khí nóng lên vành tai tôi, “Nếu không anh giúp em nhớ lại.”

Hơi thở của anh ta, Lâm Hi cực kỳ căm ghét, “Ghê tởm.”

“Không phải đêm đó em rất hưởng thụ sao? Ở dưới thân thể của anh em vui thích như vậy, em không quên được.”

“Thẩm Cảnh Kỳ.” Trí nhớ chôn sâu trong đầu, cô không muốn bị nhắc tới, hôm nay bị Thẩm Cảnh Kỳ nói tới, lửa giận xông lên.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ nhẹ nhàng vuốt mặt cô, giống như đầu độc nói, “Thân thể chúng ta rất phù hợp.”

Phù hợp em gái anh! Chuyện cũ năm xưa bị anh ta lấy ra đùa giỡn mình, cô không hề thoải mái chút nào, “Câm miệng.”

“Em sợ sao?” Thẩm Cảnh Kỳ cười khê, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt cô, giống như khiêu khích, “Hi Nhi, anh nhớ mùi của em, rất nhanh chúng ta có thể giống như trước kia rồi.”

Cô dùng sức cầm tay Thẩm Cảnh Kỳ, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm anh ta, “Thẩm Cảnh Kỳ, đủ rồi. Giữa chúng ta đã là quá khứ, cũng đừng nhắc lại.”

“Hi Nhi, em yêu Quyền Hạo rồi sao?” Trên người Thẩm Cảnh Kỳ tản ra hơi thở nguy hiểm, âm trầm hỏi, “Em phải thủ thân như ngọc vì anh ta sao? Hay là nói hai người đã xảy ra quan hệ?”

“Anh nói đúng rồi, tôi và anh ấy đã xảy ra quan hệ.” Lâm Hi cắn răng nghiêng lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66-2: Tình nổi sóng (2)

Editor: Puck -

Tròng mắt âm u nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng của cô, Thẩm Cảnh Kỳ không tin lời cô nói, “Em không lừa được anh, em và anh ta không xảy ra quan hệ.”

“Muốn tin hay không thì tùy.” Cô nói thật không ai tin, thôi, nói vô ích.

“Chín giờ tối nay anh ở chỗ cũ chờ em, em nhớ phải tới, bằng không Mã Kiều Thần sẽ xảy ra chuyện gì, anh không cách nào cam đoan.” Rõ ràng là giọng nói ôn hòa, lại bị Thẩm Cảnh Kỳ nói ra đầy uy hiếp.

“Tôi sẽ không đi, anh thích làm gì thì làm cái đó.” Cô không chịu uy hiếp của anh ta.

“Không phải em nhớ nhưng anh sao?” Đầu ngón tay lướt tới cầm cô, anh nhẹ nhàng chạm tới, cực kỳ yêu cảm giác trơn nhẵn, “Ví dụ như nóng bỏng của anh.”

“Không có chỗ phát tiết, tự tìm phụ nữ đi.” Lâm Hi lập tức nổi giận, hất tay Thẩm Cảnh Kỳ ra.

“Em sẽ đến.” Dường như Thẩm Cảnh Kỳ hoàn toàn chắc chắn, “Chúng ta sẽ cùng nhau lên đỉnh núi cao.”

“Anh điên rồi.”

“Anh đã sớm điên rồi, người ép anh điên khủng là em.” Năm năm trước anh đã điên rồi, cũng vì cô gái trước mắt.

“Bệnh thần kinh.” Lâm Hi cảm hận mắng, cũng không quay đầu lại đi về phía sảnh chính.

Chóp cũng không chớp mắt nhìn cô rời đi, Thẩm Cảnh Kỳ nhìn đến chỗ khúc quanh, cười đến quỷ dị, nhỏ giọng lầm bầm, “Chúng ta ở chung một chỗ sẽ rất vui sướng.”

Lâm Hi vừa đi vào cửa, đã nhìn thấy Quyền Hạo không biết đứng ở đó bao lâu.

“Hi nhi.” Quyền Hạo rất cố gắng nặn ra nụ cười, nhưng không nặn ra được.

“Sao vậy?” Đáng chết, cô không biết Quyền Hạo có thấy cảnh tượng vừa rồi hay không. Trở lại đề đở vốn không có chuyện gì tốt, biến thái hết người này đến người khác.

Trong lòng lan tràn ra khổ sở, ghen tức gần như bao phủ anh, Quyền Hạo hơi mím môi, “Em và Thẩm Cảnh Kỳ còn có lui tới sao?”

Cô che trán, cảm giác mình lại phải giải thích, “Không có.”

“Anh tin tưởng.” Chỉ cần cô nói, anh đều tin tưởng. Chỉ có điều mỗi khi nhìn thấy cô ở chung một chỗ với người đàn ông khác, đáy lòng đều không nhịn được khổ sở. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Chúng ta tới tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần, anh vui vẻ lên chút đi.” Cô cười cười, chủ động kéo cánh tay anh.

“Đừng, phải vui vẻ.” Quyền Hạo nở nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt lạnh lùng như cũ.

Nụ cười nhẹ lẽ phép trên mặt, thong dong không mất đi tư thế quý phái, Lâm Hi cảm giác mặt mình sắp cứng lại.

Tới tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần, tuyệt đối là tự tìm ngược, không ngừng nghe có người gọi cô là Quyền thiếu phu nhân, cô liền muốn giết người.

Đều mù đúng không, không nhìn thấy sắc mặt người khác sao?

Lắc lắc ly sâm panh trong tay, cô tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn Mã Kiều Thần đi loang quanh khắp nơi.

Quyền Hạo không lên tiếng, yên tĩnh ngồi bên cạnh cô.

Một gái xinh, một trai đẹp, bọn họ giống như tranh vẽ trong đám người, cao quý lạnh nhạt nhìn tất cả chung quanh.

Thẩm Cảnh Nhiên đứng cách đó không xa, thấy bức họa Quyền Hạo và Lâm Hi như thế, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

“Thẩm tổng, sao anh lại đứng ở đây?” Nhìn thấy Thẩm Cảnh Nhiên, Mã Kiều Thần cảm thấy thật sự kỳ quái, không phải anh ở vườn hoa phía sau nhà sao?

Thẩm Cảnh Nhiên mím môi, nhìn Mã Kiều Thần trước mắt, biết cô nhận sai mình thành em trai sinh đôi Thẩm Cảnh Kỳ, “Tôi là Thẩm Cảnh Nhiên.”

“Ngại quá, đáng đáp hai người quá giống, tôi nhận không ra.” Mã Kiều Thần tỏ vẻ xin lỗi, ngượng ngùng nói.

Lâm Hi thu hồi ánh mắt, nhìn ly rượu trước mắt ngẫm nghĩ, đột nhiên, ba chữ Thẩm Cảnh Nhiên này truyền vào trong tai cô, trông mắt tròn lớn hơn, cô nhìn về phía Mã Kiều Thần, thấy được gương mặt giống Thẩm Cảnh Kỳ như đúc, lòng bình tĩnh bắt đầu nổi sóng. Tuy gương mặt giống nhau như đúc, nhưng cho cô cảm nhận khác nhau.

Thẩm Cảnh Nhiên biết Lâm Hi đang nhìn mình, ánh mắt kinh ngạc này, khiến cho vẻ lạnh nhạt trên đầu quả tim của anh xệt qua dòng nước ấm.

Nhanh chóng dời ánh mắt đi, Lâm Hi hơi rối loạn rồi, cầm ly sâm panh lên uống vài ngụm, mới đè gọn sóng trong lòng xuống.

Quyền Hạo ngồi trước mặt cô chú ý tới vẻ khác biệt của cô, cũng nhìn về phương hướng vừa rồi cô đã nhìn, thấy được Thẩm Cảnh Nhiên.

“Chúng ta trở về thôi.” Thẩm Cảnh Nhiên ở đây, sự hiện hữu của anh ta áp bức đến cô, cô muốn rời khỏi nơi này. dfienddn lieqiudoon

Thẩm Cảnh Kỳ nói anh trai anh ta ở đây, cô hoàn toàn không tin tưởng, mấy năm nay người kia một mực ở nước ngoài, sao có thể tùy tiện về nước? Khi thấy anh ta thì cô không thể tin nổi, anh ta trở lại.

“Ừ.” Quyền Hạo đứng lên, cầm tay của cô, rời đi với cô.

Tròng mắt thâm thúy của Thẩm Cảnh Nhiên càng thêm nóng rực rồi, mím chặt đôi môi tạo thành quyền rũ cực lớn, anh nhìn chăm chú bọn họ rời đi, lòng càng thêm khẳng định điều gì đó.

Ngồi ở trong xe, Lâm Hi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ đến mất hồn.

“Hi nhi.” Cảm giác lo lắng đang từ từ xâm chiếm lòng anh, biến hóa của cô khiến anh rất hồi hộp.

“Ừ.” Cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ.

“Em hơi thích Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh vẫn đưa vấn đề này ra.

“Không thích.” Cho dù từng thích, đó cũng đã là quá khứ, hiện giờ, cô không hề thích bệnh thần kinh đó chút nào.

“Vậy sao sau khi em gặp anh ta, không giống như bình thường vậy?”

Nhìn chăm chú Quyền Hạo, môi hồng của cô hé mở định nói, thời khắc này chuông điện thoại di động vang lên.

Vừa nhìn số lạ hiện lên trên màn hình, cô chần chờ một chút, vẫn ấn nút nghe, “Xin chào, ai vậy?”

Giọng của cô không giống như trước kia, trước kia giọng của cô luôn có thể mê hoặc lòng người, bây giờ giọng của cô rất non nớt rất thuần khiết. Khóe môi Thẩm Cảnh Nhiên nhếch lên, không nói lời nào, lặng lẽ chờ đợi phản ứng của cô.

“Alo, có nghe thấy không? Nói đi.” Hơi thở tinh mịn của đầu bên kia, cô không thích, trong lòng mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

“Hi Nhi, là anh.” Thẩm Cảnh Nhiên chậm rãi nói ra, giọng đẽ nén tình cảm hóa thành nhớ nhung.

Bên tai giống như vang lên tiếng nổ mạnh, sắc mặt Lâm Hi thay đổi, cuối cùng vẫn mặt lạnh, “Có chuyện gì sao?” die,n; da.nlze.qu,ydo/mn

“Anh rất nhớ em.” Khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, anh muốn hung hăng đè cô dưới người yêu thương một trận.

“Không có gì khác, tôi cúp.” Lời Thẩm Cảnh Nhiên nói, trong lòng cô nhắc lên chút gợn sóng.

“Em không nhớ anh sao?”

“Nói mục đích của anh đi.”

“Bây giờ tôi nay, anh ở chỗ cũ chờ em, em nhớ tới đây.” Thật lâu, thật lâu rồi, anh không triển miên với cô.

“Tôi sẽ không đi, anh cũng không cần uy hiếp tôi, tôi sẽ không để bản thân bị đẩy lòng vòng.” Thật không hổ là cặp sinh đôi, hẹn người ta cũng giống nhau.

“Em sẽ đến, em không nỡ thấy anh khổ sở.”

“Anh đi chết đi cũng không liên quan đến tôi, cứ như vậy.” Nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi cố gắng đè tức giận xuống, không đợi Thẩm Cảnh Nhiên nói nữa, cô đã cúp điện thoại rồi, trong lòng mắng thầm, hai tên bệnh thần kinh.

Nghe điện thoại di động vang lên tiếng tút tút, Thẩm Cảnh Nhiên cười đến yêu nghiệt, tia sáng tình thế bắt buộc xẹt qua trong mắt.

“Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Anh suy đoán. Lòng thật đau, giống như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn.

“Không phải.” Là Thẩm Cảnh Nhiên còn bệnh thần kinh hơn Thẩm Cảnh Kỳ, nhanh như vậy đã biết số điện thoại của cô!

“Vậy là ai?”

“Một người kỳ quái.”

“Ai?”

“Đã nói là người kỳ quái.” Cô hơi không nhận được.

Anh hơi nhếch môi, không hỏi nữa.

Hai người với áp suất thấp trở lại nhà họ Quyền, Trần Tiêu thấy thế, chạy trốn thật nhanh. di3n~d@n`Bq21y"d0n

“Trần Tiêu, anh đứng lại.” Lâm Hi mất nhanh, lên tiếng gọi.

Thấy không đi được, Trần Tiêu cúi đầu đi tới, “Tiểu thư, có cần dặn gì?”

“Phái người đi theo Mã Kiều Thần, có tình huống gì đặc biệt báo lại cho tôi.” Cô sẽ không đi đến nơi hẹn, nhưng cô không muốn bởi vì do cô mà Mã Kiều Thần bị tổn thương.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu tỏ vẻ kỳ quái, không hiểu được.

“Hi nhi, tại sao lại làm như vậy?”

“Không muốn bởi vì liên quan đến tôi, mà khiến Mã Kiều Thần xảy ra ngoài ý muốn.”

“Có liên quan đến Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Theo trực giác của anh, chuyện này có liên quan đến Thẩm Cảnh Kỳ.

“Anh nói đúng rồi.” Không chỉ có liên quan đến Thẩm Cảnh Kỳ, còn có Thẩm Cảnh Nhiên, cách thức thủ đoạn làm việc của hai anh em sinh đôi này gần như nhất trí, cô hơi lo lắng cho Mã Kiều Thần.

“Là bởi vì nguyên nhân gì? Là bởi vì anh ta cho rằng em là Lâm Hi Nhi sao?”

“Có thể nói như vậy đi. Anh ta là hạng người gì, anh nên biết, đó là người hoang tưởng, anh ta muốn làm chuyện gì không ai có thể ngăn cản anh ta, tôi hơi lo lắng cho Mã Kiều Thần.”

“Anh ta định đối phó với Kiều Thần như thế nào?”

“Không biết.” Bây giờ là năm giờ chiều, cách giờ cô đi đến nơi hẹn có hai tiếng, “Không nói những chuyện này, anh phải âm vệ tinh nhuệ bảo vệ cô ấy đi.”

“Hi nhi, em thật sự không phải là Lâm Hi Nhi sao?” Quyền Hạo nhớ tới tài liệu tối hôm qua Trần Tiêu điều tra ra.

Lâm Hi ngây ngốc, “Anh cảm thấy sao?”

“Chỉ cần em nói anh đều tin tưởng.” Chỉ cần là cô nói, anh đều tin tưởng.

Bình tĩnh đưa mắt nhìn về mặt tin tưởng toàn tâm toàn ý, cô thật sự muốn biết, anh vô điều kiện tin tưởng cô như vậy từ đâu, “Về sau không nên hỏi vấn đề này, tôi không muốn trả lời, anh cũng không cần biết.”

“Em là vậy cũng được, không phải cũng không sao, em chỉ là Lâm Hi của anh.” Anh cười khẽ.

“Tôi không phải đồ vật, không thuộc về ai, lần sau đừng nói lời ngu xuẩn như vậy.” Dứt lời, cô đi tới phòng ngủ của mình, trong lòng rất phiền não, đây trong đầu đều là chuyện về nhà họ Thẩm. Thẩm Cảnh Nhiên biến thái này về nước, Thẩm Cảnh Kỳ bệnh thần kinh đáng chết không chết được, đời trước chắc cô có thù oán với nhà họ Thẩm đi, sao lại tránh không được người nhà họ Thẩm?

Cô vừa định trở tay đóng cửa lại, Quyền Hạo da mặt dày đi vào, “Hi nhi, về sau anh muốn ngủ cùng em, dùng chung một phòng ngủ.”

“Cho dù tôi từ chối, nửa đêm anh vẫn bám lấy giường của tôi.” Lâm Hi nhàn nhạt giễu cợt.

“Vì để tránh cho nửa đêm quấy rầy giấc ngủ của em, chúng ta cùng phòng có rất nhiều chỗ tốt, ví dụ như em mệt mỏi, anh có thể xoa bóp giúp em, hoặc là, em lạnh, có thể ôm anh ngủ...” Quyền Hạo chỉ sợ Lâm Hi ghét bỏ, thuộc như lòng bàn tay liệt kê những chỗ tốt khi hai người cùng phòng.

“Hai chữ cùng phòng không phải dùng như vậy.” Lâm Hi bắt đắc dĩ, “Đừng cho rằng tôi không biết mục đích anh định chung phòng ngủ với tôi là gì, cầu xin anh bình thường một chút có được không?”

“Anh muốn mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh em.”

“Ngây thơ.”

“Anh chỉ ngây thơ với em.” Lời chưa nói hết, anh đã ôm hông cô, tiếp xúc thân mật với cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-1: Nông cạn đến sâu nặng (1)

Editor: Puck -

Khó khăn đuổi Quyền Hạo ra ngoài, Lâm Hi mở máy vi tính ra, lướt đủ loại tin tức.

Tin tức về nhà họ Thẩm, buổi tối rất ít, chỉ có vụn vặt mấy tin tức, tất cả đều là tập đoàn Thẩm thị tuyên bố phá sản.

Tất mạng, dụi mắt hơi chua xót, cô trầm tư một chút.

Cùng lúc đó, trong thư phòng, Quyền Hạo cầm một xấp tài liệu trên tay, cẩn thận nhìn.

“Thiếu gia, đây đều là tài liệu về Lâm Hi Nhi.” Trần Tiêu lấy ra tài liệu điều tra càng sâu thêm.

“Tra một chút giữa Thẩm Cảnh Kỳ và Lâm Hi Nhi rốt cuộc là quan hệ gì.” Chữ viết trên trang giấy tạo thành từng chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhìn mà anh run sợ.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu đi ra ngoài, không quấy rầy thiếu gia nhà mình.

Vừa mới đóng cửa thư phòng, anh chạm mặt đụng phải Lâm Hi. Trần Tiêu theo tiềm thức liếc nhìn cửa phòng, “Tiểu thư, tìm thiếu gia có chuyện gì không?”

“Ừ.” Lâm Hi chớp mắt mấy cái.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu định ngăn cản Lâm Hi đi vào.

“Có chuyện gì sao?” Cô mắt lạnh nhìn chăm chú Trần Tiêu.

“A, không có việc gì.” Sau khi lắc đầu một cái, Trần Tiêu rời đi.

Đẩy cửa vào, thấy Quyền Hạo đang xem tài liệu, cô khẽ nhếch đôi mày thanh tú, “Quyền Hạo.”

“Hi nhi.” Quyền Hạo đọc đến tập trung tinh thần, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Hi, hơi có vẻ kinh ngạc.

“Ở chỗ anh có tài liệu về nhà họ Thảm không?” Lâm Hi nhìn quanh bàn đọc sách của anh, thấy không có tài liệu mà cô cần. Nhà họ Thảm trải qua hơn bốn năm phát triển, đã sớm không phải là nhà họ Thảm trước kia, rất nhiều chuyện trong nội bộ nhà họ Thảm cô đã không hề biết nữa, hiện giờ cô cần phải biết tình huống nhà họ Thảm lúc này.

“Có.” Về mặt Quyền Hạo nhận nhặt, lấy tài liệu từ trong ngăn kéo ra.

Lâm Hi tùy ý lật nhìn mấy cái, “Những tài liệu này, một nửa là làm giả, chẳng lẽ anh không điều tra được tin tức nội bộ của nhà họ Thảm sao?”

“Trước mắt không điều tra được, nhà họ Thảm quá thần bí rồi, phải qua một đoạn thời gian mới có thể điều tra được.”

“Xem những tài liệu này cũng vô ích.” Lâm Hi hơi nhụt chí, “Thế lực của nhà họ Thảm ở trong hắc đạo rất lớn, ở bạch đạo còn cần có gia tộc có tiềm lực nâng đỡ có thể trợ giúp bọn họ.” Thế lực nhà họ Thảm càng lúc càng lớn, trước kia không liên quan gì đến cô, bây giờ có liên quan đến cô, cô rất rõ ràng Thảm Cảnh Nhiên là hạng người gì, anh ta sẽ không dễ dàng buông tha cô.

“Trước mắt xem ra, nhà họ Dương là đối tượng nâng đỡ của bọn họ.” Thực lực nhà họ Dương đột nhiên tăng lên, cũng đưa tới sự chú ý của nhà họ Quyền.

“Nhà họ Mã cũng sẽ là mục tiêu của bọn họ.” Ánh mắt Lâm Hi rất lợi hại, thấy được tài liệu mà Quyền Hạo muốn che giấu, “Đưa cho tôi xem.”

“Không cho.” Quyền Hạo kiên quyết từ chối.

“Lấy ra.” Khản trương như vậy, nhất định là có cái gì?

Quyền Hạo đặt tài liệu vào trong ngăn kéo, mím môi cười khê, “Không có gì dễ nhìn.”

Lâm Hi cứ không tin, đi tới bên cạnh anh, không để ý tới anh ngăn cản, vẫn cứ lấy tài liệu từ trong ngăn kéo ra.

Chỉ nhìn ba chữ Lâm Hi Nhi trên trang giấy, đôi mày thanh tú của Lâm Hi nhíu chặt.

“Hi nhi, em đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn hiểu rõ em hơn.” Thấy sắc mặt lạnh nhạt của cô, anh khản trương giải thích.

“Khi nào thì bắt đầu cho rằng tôi là Lâm Hi Nhi?” Thế gian không có người hoàn toàn giống nhau, cho dù là đôi thân thể, cách thức hành sự và tính tình cũng không thay đổi được, cô không trông cậy vào cả đời không có ai phát hiện ra cô là Lâm Hi Nhi, chỉ có điều cô muốn biết anh bắt đầu biết từ khi nào?

“Khi Thảm Cảnh Kỳ xuất hiện, anh chỉ hơi hoài nghi, hiện giờ mới xác nhận em là Lâm Hi Nhi.” Trước kia anh chỉ hơi hoài nghi, vốn không để những chuyện này vào trong lòng, sau khi Thảm Cảnh Kỳ xuất hiện, dục vọng muốn biết của anh càng thêm mãnh liệt, anh không cách nào tham gia vào quá khứ của cô, nhưng tương lai của cô, anh sẽ vượt qua cùng cô, cho nên anh muốn hiểu rõ quá khứ của cô.

Buông tài liệu trong tay xuống, Lâm Hi cười một tiếng không hề gì, trong lòng cũng không thấy tức giận, “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thừa nhận tôi là Lâm Hi Nhi, anh nghe nóng cũng vô ích.” May mà Quyền Hạo chỉ điều tra được tài liệu phiến diện, nếu như điều tra rõ ràng những gì cô đã trải qua, đoán chừng cô sẽ học máu mặt, khi còn trẻ ngu ngốc làm ra chuyện quá đáng sợ, tuyệt đối không muốn để cho người biết.

“Hi nhi, em tức giận sao?” Anh kéo tay cô.

“Không tức giận, anh nghĩ quá nhiều.” Cô nhẹ nhàng hất tay anh ra, trên mặt không thấy chút tức giận nào.

“Anh chỉ muốn biết em, em đừng giận anh.”

“Đã nói không tức giận, trong đầu anh đang nghĩ cái gì đâu?”

“Có thật không?”

“Thật.” Lâm Hi lấy tay che miệng, khẽ ngáp, “Tôi trở về phòng, anh tiếp tục xem của anh đi.”

Bây giờ là sáu giờ rưỡi tối, bây giờ là thời gian cô đến chỗ hẹn, không biết cô không đi, Thẩm Cảnh Nhiên bệnh thần kinh đó có thể làm chuyện gì kỳ quái không. Chẳng biết tại sao, trong lòng cô lại xẹt qua vẻ lo lắng.

“Hi nhi.” Nhìn theo bóng lưng của cô, giọng anh mang theo quyến luyến kêu lên.

Cô không quay đầu lại, dường như không nghe thấy.

Ti vi trong phòng ngủ đang phát tin tức giải trí, tay cô cầm sách, tùy ý liếc nhìn màn ảnh, khiến cho cô thấy một gương mặt xinh đẹp hơi quen thuộc. Nụ cười nhân nhật mang theo xa cách, khỏe mỗi vãnh lên đường cong vừa đúng, không yêu mị không nũng nịu, đáng vẻ rất đoan trang, lễ phục nhỏ bó ngực bọc lấy dáng người có độ nóng bỏng, đối mặt với đám paparazzi gây khó khăn, cô ấy ảm giọng nhỏ nhẹ trả lời, ý cười nhẹ trong mắt đáng lên ý lạnh, lại không có ai phát hiện. d1en d4nl 3q21y d0n

Thời điểm cuối năm trước, cô từng gặp Trịnh Thủy Tinh ở Úc Thành, thời gian qua đi lâu như vậy, nhìn thấy trong ti vi, cảm giác rất không giống trước, giống như đã biến thành người khác vậy, cảm giác xa cách trên mặt khiến cho cô có cảm giác rất quen thuộc, giống như người thân cận bên cạnh.

Cảm giác quen thuộc này xuất phát từ đâu? Cô đảo trông mắt đen nhánh, sàng lọc từng nhân vật cảnh tượng trong trí nhớ.

Đồng hồ trên tường không sai không lệch chỉ đúng bảy giờ, tiếng chuông nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Lâm Hi nhìn điện thoại di động trên bàn, nhìn kỹ một dãy số xa lạ, khỏe mỗi mím chặt, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh định làm gì?”

Tay phải Thẩm Cảnh Nhiên oán hận nắm chặt hoa hồng, trong mắt hiện lên điên cuồng, giọng nói ngảm mang theo tức giận, “Hi Nhi, em chưa tới, em sai hẹn rồi.”

Giống như là lời nói chỉ trích, Lâm Hi nghe xong, cười lạnh một tiếng, “Tôi không đồng ý lời mời của anh, sao lại coi là sai hẹn được?”

“Tại sao không đến?” Hoa hồng trong tay anh trong nháy mắt trở thành hoa tàn, bị Thẩm Cảnh Nhiên ném trên mặt đất.

“Vì sao tôi phải đi? Anh cũng không phải là gì của tôi, không có tư cách ra lệnh cho tôi.” Người nực cười, luôn cho rằng có thể nắm cô ở trong tay.

“Anh là người yêu của em, người qua một đời một kiếp với em.” Thẩm Cảnh Nhiên nâng cao giọng, cắn nặng hai chữ người yêu.

“Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng thừa nhận anh là gì của tôi, còn có những chuyện quá khứ, anh cũng đừng tới làm phiền tôi.” Không hổ Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ là anh em, không ai muốn nhớ tới chuyện quá khứ không tốt vẫn cứ bị nhắc tới, huống chi bây giờ cô là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi, tất cả quá khứ đã không liên quan gì tới cô nữa.

“Không có quá khứ, vĩnh viễn sẽ không có, chỉ cần anh còn sống một ngày, em đều là của anh.” Thẩm Cảnh Nhiên cố chấp nói.

“Anh thích nói như thế nào thì nói như thế đó đi.” Nói xong, Lâm Hi dứt khoát gọn gàng cúp điện thoại. dinendian.loqidJon

“Hi Nhi.” Tiếng tút tút vang lên, Thẩm Cảnh Nhiên cắn chặt răng kêu lên.

Một lần nữa gọi điện thoại cho cô, chỉ có thể nghe thấy giọng nhắc nhở ngọt ngào máy móc của phái nữ, Thẩm Cảnh Nhiên dùng sức túm điện thoại di động, giống như định bóp vỡ, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên rồi. Trong mắt chột lóe lên tàn nhẫn, anh nhất định phải lấy được, “Hi Nhi, em nhất định là của anh đấy, ai cũng không giành em đi được.”

Tất ti vi, sắc mặt Lâm Hi hơi khó coi, xuống lầu ăn cơm với Lý Vân.

Chuyện đầu tiên khi Lý Vân tới để đồ, chính là đi tham quan danh thắng di tích cổ từ cổ chí kim, hôm nay chơi hơi HIGH, cũng không cảm thấy mệt mỏi. Cô muốn chia sẻ kinh nghiệm hôm nay với Lâm Hi, thấy sắc mặt Lâm Hi không tốt, cảm thấy nghi ngờ, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Lâm Hi nở nụ cười yếu ớt.

“Thật sự không có gì sao? Sắc mặt của em thật khó coi!”

“Thật, ăn cơm của chị đi, lấy đầu ra nhiều lời như thế?”

“Ăn cơm, ăn cơm.” Bạn thân đi nữa, cũng không phải cứ chuyện gì cũng có thể nói cho đối phương, Lý Vân hiểu sâu đạo lý này.

Lúc ăn cơm tối không thấy Quyền Hạo, Lâm Hi cảm thấy hơi kỳ quái, thấy Trần Tiêu ở bên cạnh muốn nói lại thôi, cô đại khái suy đoán, Quyền Hạo đi làm việc gì.

Mở nước ấm tắm, mệt nhọc toàn thân giống như ngâm không còn gì, Lâm Hi lười biếng từ trong phòng tắm đi ra.

Trên người cô chỉ khoác áo choàng tắm, lấy áo ngủ trong phòng để đồ ra, chuẩn bị thay, cửa đứng lúc này bị mở ra.

Nhìn thấy người tới là Trần Tiêu, cô ghét bỏ nhú nhú mày, “Quần gia, anh không biết gõ cửa sao? Lễ phép căn bản vốn không có sao?”

“Tiểu thư, xin ngài đi ban công lầu ba nhìn một chút.” Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ.

Căn nhà này có ba lầu, lầu một là chỗ của người giúp việc và chỗ chất đồ, lầu hai là phòng ở của cô và Quyền Hạo, lầu ba là ngoài phòng khách ra còn có một khu vườn hoa tươi rộng lớn, ban công này là một chỗ rất nhân nhả.

“Ban công lầu ba có gì để nhìn?” Cô không muốn đi. Không có việc gì lên lầu ba làm gì?

“Tiểu thư, xin ngài đi xem.” Trần Tiêu hơi nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67-2: Nông cạn đến sâu nặng (2)

Editor: Puck - Dẫn đàn

“Không muốn đi.”

“Tiểu thư, van xin ngài.” Trần Tiêu tội nghiệp cầu khẩn.

“Có chuyện gì vậy?” Hiếm khi thấy vẻ mặt này của Trần Tiêu, cô nghi ngờ.

“Ngài đi nhìn sẽ biết.”

“Anh đi ra ngoài, tôi thay quần áo một chút, đợi lát nữa sẽ đi. Lần sau đi vào, nhớ gõ cửa, nếu không gõ cửa, tôi gõ chết anh.” Lâm Hi mặt lạnh, không vui quá lớn.

“Xin lỗi, tiểu thư.” Trần Tiêu rón rén đóng cửa lại, không tiếng động đi ra ngoài.

Thay xong quần áo, cô bước lên lầu ba, một mùi rượu nồng nặc thổi qua.

Người nào uống rượu ở đây? Cô nhui mũi, đi tới ban công, thấy ở bên cạnh Quyền Hạo đã bị chai rượu vấy lấy, anh đang uống rượu mạnh.

Chớp mắt một cái, thì ra Trần Tiêu gọi cô đi lên là để nhìn Quyền Hạo uống rượu!

“Buổi tối khuya tại sao ở đây uống rượu?” Nhặt vỏ chai rượu lên, cô đi tới bên cạnh anh.

“Hi nhi, là em sao?” Quyền Hạo uống rất nhiều rượu, hơi mơ hồ, cho rằng mình xuất hiện ảo giác rồi.

Nhìn lướt qua chai rượu xung quanh, cô học anh ngồi dưới đất, “Không phải là tôi, chẳng lẽ là quý!” diee ndda ffileeq uysd doon

“Thật sự là em sao?” Trong đôi mắt sương mù không thấy rõ xuất hiện rất nhiều Hi nhi, Quyền Hạo híp mắt lại.

“Anh cảm thấy sao?” Bốn phía có không ít vỏ chai rượu, nhìn đáng dấp Quyền Hạo uống không ít, có thể khiến cho đại thiếu gia nhà họ Quyền một thân một mình uống rượu, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Là em.” Quyền Hạo ngồi dưới đất, trong tay còn cầm ly rượu.

“Anh còn muốn uống sao?” Tiện tay cầm một chai rượu, cô muốn xem là rượu gì.

“Hi nhi.”

“Ừ.” Cô dùng đồ mở chai khui chai rượu ra, không nhìn Quyền Hạo một cái.

“Hi nhi.” Quyền Hạo kêu lên lần nữa.

“Ừ.” Khóe mắt cô co rút.

“Hi nhi.” Quyền Hạo không ngại phiền toái tiếp tục gọi.

Mặt cô đầy vạch đen, “Anh say hay không say vậy?”

“Say.” Trên gương mặt điển trai tuấn tú phi phàm dính lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, trong mắt anh có rất nhiều Hi nhi.

Nhìn gương mặt đỏ nhạt của anh, cô hơi mím môi, “Chắc chắn chứ?”

Thoạt nhìn cũng chỉ đỏ mặt một chút, không có say đâu.

“Nếu như anh không say, sao biết em xuất hiện ở trong mộng của anh?” Quyền Hạo chính xác say rồi, nói chuyện cũng chậm rì rì.

Tình cảnh này, Lâm Hi cảm giác buồn bực, “Tại sao không thể xuất hiện trong mộng của anh?” Quyền Hạo uống rượu say, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cô có ý nghĩ trêu chọc anh. Thì ra đại thiếu gia nhà họ Quyền bình thường cao cao tại thượng, sau khi uống rượu say, rất dễ thương.

“Bởi vì em không yêu anh.” Nói xong lời tỏ cáo, trên khuôn mặt đẹp trai của Quyền Hạo dâng lên đau thương. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Ặc... Lý do này, cô không có cách nào cãi lại, “Vậy anh yêu tôi sao?”

“Yêu, rất yêu, rất yêu.” Cho dù là say, anh cũng không quên yêu cô.

“Yêu bao nhiêu?” Cô tò mò hỏi tiếp.

“Em sống anh sống, em chết anh chết.”

Đáp án hơi hung hãn, cô cười nói, “Chúng ta không phải diễn phim thần tượng, anh cũng không cần thâm tình tỏ tình.”

“Anh yêu em là thật.” Tốc độ nói chuyện của anh cũng chậm rồi, cắn từng chữ từng chữ một phát âm chính xác nói.

“Không ai nói là giả.” Cô cầm ly rượu trên tay anh, cạn một hớp, vị cay lại nồng tràn ngập trong miệng cô.

Cau mày nhìn ly rượu trên tay, cô chậm rãi đứng lên, “Anh có thể tự mình đứng lên không?”

“Có thể.” Quyền Hạo hơi lung lay đứng lên.

Chỉ từ bề ngoài thật sự quá không nhìn ra Quyền Hạo uống say, người này trừ đỏ mặt và tốc độ nói chuyện chậm lại một chút, ngoài ra giống như bình thường. dil enda4nle3qu2lydo0n

Cô một cước đá văng chai rượu bên chân, đỡ cánh tay của anh, “Đi xuống lầu.”

Quyền Hạo không chịu cất bước chân, đứng tại chỗ không động, chớp mắt cũng không chớp nhìn Lâm Hi chăm chăm.

“Nhìn cái gì?” Bị anh nhìn đến trong lòng hơi sợ hãi, cô không hiểu hỏi.

“Anh có chỗ nào không tốt? Tại sao em không yêu anh?” Tại sao cô không yêu anh?

Cô sững sờ, a ~ vấn đề này rất khó trả lời.

“Tại sao?” Hai tay anh tóm lấy bả vai cô, trong giọng nói mang theo nức nở và uất ức, “Anh cảm giác không nhìn thấu được em, em rốt cuộc là Lâm Hi Nhi, hay là Lâm Hi của anh? Tại sao em lại không yêu anh?”

Đối mặt với lên án liên tiếp, cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thế giới này không phải nói bạn yêu một người, thì có thể được đáp lại. Yêu và không yêu vốn không phải là điều bản thân có thể khống chế, cô không yêu anh, đây là sự thật, không liên quan đến anh có chỗ nào không tốt. Dieñ ddàn lee quiy đôn

“Em nói đi.” Nước mắt trong suốt hiện lên trong hốc mắt, cảm xúc của anh hơi không khống chế được.

Thân thể bị anh lắc lắc, cô định vung một cái tát lên.

“Tại sao không yêu? Em vì cái gì mà không nhìn ra anh yêu em?” Nói xong lời cuối cùng, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt anh, khổ sở nhấn chìm anh, “Em yêu anh, em sẽ kết hôn với anh, nhưng em lại không đồng ý kết hôn với anh, anh rốt cuộc có chỗ nào không tốt?” Anh muốn cô yêu, tim của cô, tất cả của cô.

Gió lạnh thổi qua, thổi loạn mái tóc của cô, cũng thổi loạn luồng suy nghĩ của cô, không dám nhìn gương mặt bị thấm ướt nước mắt của anh.

Cô chưa từng nghĩ tới Quyền Hạo sẽ yếu ớt không chịu nổi như thế, một mặt hèn mọn cầu xin này, cô lộ hoàn toàn triệt để một mặt này ra trước mặt cô, cô không biết làm sao, không biết nên đáp lại tình yêu của anh như thế nào.

“Em nói đi.” Khuôn mặt khổ sở không chịu nổi của anh, giống như muốn phát tiết thời gian đè nén hơn bốn năm ra ngoài.

“Anh say.” Hồi lâu, cô nhàn nhạt nói ra.

“Anh không say.” Rõ ràng say, anh phủ nhận, “Anh biết rõ em là Hi nhi, anh biết rõ em không yêu anh.”

Nước mắt chảy ra từ trong mắt anh, theo khuôn mặt chảy xuống, rơi vào trong quần áo cô.

Cô cúi mặt xuống nhìn áo bị thấm ướt, “Tôi là Lâm Hi, anh say.”

“Anh không say.” Anh lớn tiếng tuyên bố.

Mặt còn đen hơn than, cô cầm hai tay của anh, “Anh say. Anh có biết chính anh đang làm gì không?”

“Vậy em muốn anh làm như thế nào?” Thật sự không cách nào khơi thông với một người say.

“Anh muốn em yêu anh.” Anh nói nguyện vọng giấu trong lòng nhiều năm, anh không thể lựa chọn người trong số mệnh, nhưng cuối cùng anh vẫn yêu cô, anh yêu cô, cũng muốn cô yêu anh.

“Tôi biết rồi, anh để cho tôi suy nghĩ một chút.” Cô coi như dỗ đứa bé, “Bây giờ anh đi xuống, đi tắm ngủ.”

Đột nhiên, anh ợ hơi rượu, một mùi rượu nồng nặc.

“Em sẽ yêu anh sao?” Sau khi say, ánh mắt của anh không bén nhọn như ngày thường, ngược lại trở nên nhu hòa hơn nhiều.

“Sẽ.” Cô nghĩ, nếu như cô nói lời không, anh sẽ náo loạn với cô, vì giải quyết anh một chút, cô giấu lương tâm nói chuyện.

“Hi nhi, em thật tốt.” Anh ôm chặt cô, quán quýt si mê nói.

“Biết tôi tốt, anh liền nhanh đi tắm ngủ.” Không có việc gì đi dụ dỗ một người uống say, thật sự phiền toái.

“Anh nghe em. Hiện giờ anh muốn ngủ với em.” Anh buông cô ra, bước chân hơi không ổn định rồi đi.

“Được.” Về mặt cô khê cứng đờ, nói lời trái lương tâm.

Câu đầu tiên của anh khiến cô hơi vui vẻ, nhưng câu thứ hai thì tối mặt, uống rượu say cũng không quên ngủ cùng cô, thật sự đủ rồi.

Trần Tiêu đứng ở trong góc nghe lén rất lâu, ngẩng đầu nhìn lên, thấy thiếu gia nhà mình mắt lạnh nhìn mình, anh ý thức được, thiếu gia xác định say thật sao? Trong lòng to gan suy đoán, hay là...

Không đợi anh nói ra, Quyền Hạo đã bước chân trầm ổn đi xuống.

Nhìn bóng lưng thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu trừng lớn cặp mắt, tình huống như thế nào?

“Trần Tiêu, anh ở đây làm gì? Nghe lén sao?” Lâm Hi cũng nhìn thấy Trần Tiêu.

“Tiểu thư, tôi chỉ muốn tưới hoa, ngài đừng hiểu lầm.” Trần Tiêu nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

“Giả bộ cái gì mà giả bộ, anh nghe lén cũng không phải ngày một ngày hai.” Lâm Hi nhấn tâm vạch trần anh ta, “Tại sao Quyền Hạo lại uống rượu?”

“Bởi vì ngài.” Làm một quản gia xứng chức, anh cũng cần đi xử lý chuyện tình cảm của thiếu gia nhà mình.

“Chuyện liên quan gì tới tôi?” Sao cái gì cũng có thể mắc mớ tới cô?

“Thiếu gia rất thích ngài, mà ngài không yêu thiếu gia.”

“Cho nên?” Cô nhún mày.

“Tiểu thư, ngài phải biết tiếc phúc, thiếu gia đối xử với ngài tốt như thế, toàn thế giới cũng không tìm được người thứ hai, ngài xác định...” Trần Tiêu nói một tràng, chuẩn bị lên lớp giảng dạy.

“Những lời này anh đã nói rất nhiều lần rồi, cũng không cần lặp lại nữa.” Vốn không có tâm tình chờ Trần Tiêu nói xong, Lâm Hi cắt lời anh ta, rồi đi thẳng.

Anh đây là bị khinh bỉ sao? Trần Tiêu thầm nghĩ.

“Tiểu thư, ngài chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với ngài.” Tiếp nhận sự thật bị xem thường, Trần Tiêu buồn bực một lát, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Chuyện gì?” Lâm Hi xoay người nhìn Trần Tiêu.

“Lúc chín giờ, có một người đàn ông gọi điện thoại tới, nói muốn tìm ngài.” Người biết số điện thoại của nhà họ Quyền không nhiều, mà gọi điện thoại, chỉ một gọi tên tiểu thư nhà mình cực ít, chứ đừng nói tới người đàn ông gọi điện thoại tới.

“Nói cái gì?” Nghe nói chín giờ, Lâm Hi theo phản xạ mặt lạnh, khí lạnh bùng bùng tản ra ngoài.

“Tôi nói ngài không có ở đây, anh ta liền cúp máy.” Anh vẫn là lần đầu tiên nhận được điện thoại không lễ phép như vậy.

“Nếu như sau này có người gọi điện thoại tới tìm tôi, cứ nói không có ở đây, có chuyện gì gọi số điện thoại di động của tôi.” Nhất định là Thẩm Cảnh Kỳ tên biến thái chết tiệt, thật phiền, người nhà họ Thẩm chính là phiền toái.

“Dạ, tiểu thư.”

“Kêu phòng bếp chuẩn bị chè lạnh, tôi muốn ăn.” Giữa ngày hè, nhìn thấy hai người cực kỳ chán ghét, tâm tình rất không tốt.

“Dạ, tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-3: Nông cạn đến sâu nặng (3)

Editor: Puck

Lâm Hi ngồi dưới đình viện, Lý Vân cảm thấy hơi buồn chán cũng ngồi cùng cô, đang đập chết con muỗi thứ hai, Lý Vân buồn bực, “Sao ở đây nhiều muỗi vậy?”

“Ngại nhiều thì chị về phòng ngủ.” Tự hỏi chuyện nhà họ Thẩm, tâm tình trở nên không tốt khó hiểu, Lý Vân oán trách, cô hơi không nhịn được nói.

“Lâm Hi, hình như tâm tình của em hôm nay rất tồi tệ, sao vậy?”

“Nói chị cũng không hiểu.” Lâm Hi nhẹ nhàng ai thán một tiếng, nâng cằm lên.

“Về tình yêu sao?” Lý Vân cắn chặt răng oán hận trả lời, khinh bỉ cô chưa từng nói yêu đương!

“Không phải, là những chuyện khác.” Nếu quả thật là chuyện yêu đương, vậy dễ làm hơn nhiều, vấn đề này đáng tới quá nhiều người rồi. Riêng hai bệnh thần kinh nhà họ Thẩm đã đủ khiến cho cô phiền toái, mọi người đều là người phạm, sao bọn họ liền tin tưởng có chuyện sống lại?!

“Tình bạn? Tình thân?” Lý Vân không cam lòng bị xem thường, định ra kế hoạch.

“Đều không phải, chị đi vào nhà đi, âm ỉ chết được.” Cô muốn yên tĩnh một mình.

“Được rồi, tự em từ từ suy nghĩ.” Nếu Lâm Hi đã đuổi người, cô cũng hơi mệt mỏi, cần trở về nghỉ ngơi rồi, “Chị đi nghỉ ngơi trước, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lâm Hi cũng không quay đầu lại nói với Lý Vân, Trần Tiêu với một đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm thò ra từ trong bụi hoa, “Trần Tiêu, buổi tối khuya, anh định hù dọa ai đó?” Nghe lên là bệnh cũ của Trần Tiêu, làm sao cũng không sửa được! dfienddn lieqiudoon

“Tiểu thư, người đàn ông kia lại gọi điện thoại hai lần. Chè đã nấu xong, tiểu thư có thể ăn, còn có hình như thiếu gia say rất lợi hại, đang say khướt trong phòng ngủ của ngài.” Trần Tiêu đưa tay lấy đóa hoa trên đầu xuống, nhanh chóng nói xong lời mình muốn nói.

“Anh nói, Quyền Hạo đang say khướt trong phòng tôi?” Không phải mới vừa rồi giống như người bình thường sao? Nhanh như vậy đã say khướt trong phòng cô, tìm đánh rồi.

“Đứng, thiếu gia đang đập đồ, ngài không đi xem một chút, đoán chừng tối nay ngài phải ngủ ở phòng khác.” Tiểu thư nhà mình lạ giường, cần làm quen mấy buổi tối mới có thể ngủ say, biết được điều này, mới có thể tỏ vẻ đe dọa.

“Khốn kiếp.” Cô tức giận mắng, vội vàng đi về phòng.

Cô còn chưa đi đến cửa phòng, đã nghe được tiếng đập đồ, “Quyền Hạo, anh ở đây làm gì? Uống rượu điên khùng cái gì?” Tức chết cô, làm phòng dơ, đêm nay cô không muốn ngủ giường khác.

Mở cửa vừa nhìn, mảnh vụn trên đất, nhìn thấy mà cô tức giận đùng đùng lên, cảm tức nhìn thân thể hơi lay động bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống của Quyền Hạo, “Anh say khướt, tại sao lại đến phòng của tôi phát tác, anh phát rượu điên khùng cái gì?”

“Trần Tiêu, anh đi vào cho tôi.” Không khoanh tay ngồi nhìn Quyền Hạo vẫn còn đập đồ, cô gằm nhẹ nói.

Trần Tiêu ở bên ngoài đợi lệnh, nghe được mệnh lệnh, đi vào trước, “Tiểu thư, có cần dặn gì?” [die,n; da.nlze.qurydo/m](#)

“Nấu canh giải rượu chưa?” Uống rượu thì uống rượu đi, say khướt cũng được, nhưng vì cái gì phải điên khùng ở chỗ của cô?

“Đã nấu xong.” Đã sớm nấu xong, chỉ có điều không có cần dặn của tiểu thư, anh không dám mang cho thiếu gia uống.

“Lập tức lấy ra để cho thiếu gia nhà anh uống, để cho anh ta tỉnh táo lại.” Lâm Hi đoạt lấy đồ sứ trong tay Quyền Hạo, dùng sức đẩy anh ngồi lên ghế salon.

“Dạ, tiểu thư.”

Trên khuôn mặt điển trai thêm vài phần ửng đỏ, trong da thịt trắng nõn phỉếm hồng, chính xác rất mê người, hai tròng mắt thâm thúy giống như không thể nhìn tận đáy chính xác rất câu người, còn có môi mỏng mím lại rất kêu gọi... Cô nhìn Quyền Hạo, chỉ muốn ra tay, không có việc gì say rượu điên khùng cái gì?!

“Hi nhi.” Quyền Hạo mở to đôi mắt mơ màng, duỗi hai tay ra, ôm lấy cô, gương mặt không ngừng ma sát mặt cô, môi mỏng hé mở, âm thanh giống như rượu ngon ngàn năm đậm đà phát ra từ trong miệng anh, “Em nói em sẽ yêu anh đấy, là thật sao?”

Lấy tay ngăn cản mặt anh, ngăn cản ma sát, cô trợn mắt lên một chút, “Thật, là thật.” Không cần thiết nói thật với một người uống say, dù dễ là được rồi.

“Em thật tốt.” Anh mím môi cười một tiếng say lòng người.

Đẩy anh ra, hai mắt cô nhìn thẳng anh, “Anh yên phận ngồi ở đây một chút, tôi đi ban công hóng gió một chút.” Hôm nay rất nhiều chuyện, cũng không biết Mã Kiều Thần như thế nào? [di3n~d@n'Bq21y'd0n](#)

Sắp tới ban công, cô thuận tay cầm điện thoại di động và pin vút bên cạnh lên, gắn pin vào, khởi động máy, sau đó chuyện chính là gọi điện thoại cho Mã Kiều Thần.

Điện thoại vừa thông thì lo lắng của cô cũng tản đi, “Mã Kiều Thần, chị đã ngủ chưa?”

Cặp mắt Mã Kiều Thần mơ màng nhìn phía trước mặt, hơi thờ phun ra đều mang theo mùi rượu, âm thanh khàn khàn, “Lâm Hi, có chuyện gì sao?” Sao cô có thể ngủ được?! Người trước cười nhiều, hiện giờ cô muốn khóc rồi.

“Chị không sao chứ?” Giọng điệu của Mã Kiều Thần, nghe rất không thích hợp.

“Không chết được.” Đụng đồ chai rượu chung quanh, nước mắt chảy xuống mặt, cô tự giễu nói.

Tiếng thủy tinh thanh thúy, cô không muốn nghe thấy cũng khó khăn, đôi mày thanh tú nhú lại, “Chị đang uống rượu sao?”

“Đúng vậy, ban đêm đau lòng này, trừ uống rượu ra còn có thể làm gì?” Tối nay sẽ phải phóng túng, ngày sau kết hôn rồi, nào còn có tư cách gì để phóng túng.

“Quyền Minh Vũ biết chị kết hôn mà không có chút phản ứng, chị liền đau lòng à.” Cô nở nụ cười giễu cợt, “Chị ngu xuẩn hay không vậy, hạnh phúc dựa vào bản thân tranh thủ, Quyền Minh Vũ còn chưa từng nói lời kiêu như sẽ yêu chị, chị cần gì tự tìm phiền não?”

“Lâm hi, em không hiểu cảm giác yêu mà không được, cảm giác này quá khó chịu.” Mã Kiều Thần vuốt ngực, đau cực hạn khiến cho nước mắt của cô không ngừng chảy ra, dùng giọng điệu thật đáng buồn nói chuyện, “Em có một Quyền Hạo yêu thương, còn chị, không có ai yêu chị.”

“Chị cần chị không uống chết là được, chị cứ uống đi. Chẳng qua em khuyên chị một câu, đối tượng kết hôn của chị, chị điều tra cho kỹ. Chị không chịu buông tha Quyền Minh Vũ, chị cứ tiếp tục chà đạp chính chị. Cứ như vậy, hẹn gặp lại.” Cô cúp điện thoại, quay đầu nhìn Quyền Hạo đứng bên cạnh. [dieendaanleequydonn](#)

Giờ phút này Mã Kiều Thần cảm thấy ngay cả nước miếng cũng đắng, mặt cô đầy nước mắt, sinh lòng hoang vắng, một chút ánh sáng cuối cùng của thế giới này bị người đuổi ra, còn dư lại một mình cô sống trong bóng tối.

“Anh ra ngoài này làm gì?” Tâm tình cô chính là không tốt, không có tâm tư đi dụ dỗ Quyền Hạo.

“Kiều Thần như thế nào?”

“Đang uống rượu.” Sắc mặt Quyền Hạo bình thường, không hề có men say, cô cảm thấy hình như mình bị lừa, anh vốn không say, “Anh vốn không uống rượu say, giả bộ say làm gì? Chơi rất vui sao?”

“Anh hai của anh hiện giờ đang ở Quảng Châu xử lý công việc, không về kịp.”

“Anh nói với tôi cũng vô dụng, nói với Mã Kiều Thần mới có tác dụng.”

“Anh nói cô ấy sẽ không tin tưởng.” Anh quá rõ rồi, cảm giác yêu mà không được là như thế nào, cho nên anh rất quan tâm tới Mã Kiều Thần trải qua giống như vậy, loại quan tâm này xuất thân từ quan tâm tình thân, bọn họ quen nhau hơn hai mươi năm, có tình đã đổi thành tình thân.

“Trước không nói những chuyện này, anh giả say làm gì?” Đừng nói rằng sang chuyện khác cho cô, cô muốn truy cứu chính là chuyện anh giả say.

“Anh không giả say, là say thật, chỉ cần hóng gió một chút, rượu nhanh chóng tản đi.” Anh mở to mắt mạnh mẽ nói, còn nói đến lý lẽ hùng hồn.

“Làm như tôi là đứa trẻ lên ba mà lừa gạt, hừ!” Cô không tin.

Nhẹ nhàng ôm hông cô, khoe môi anh vênh lên lại mang theo chút quyến rũ, quyến rũ cường đại phát ra, môi mỏng hôn lên môi hồng của cô, anh giống như ăn mật đường, trong lòng ngọt ngào, “Hi nhi, em đã nói em sẽ yêu anh đấy, anh chờ em”

“Đó là tôi...” Cô định cãi lại, môi hồng đã bị anh xâm nhập, lưỡi của anh cạy hàm răng của cô ra, thò vào.

Không cần giấy giữa, cũng không có hơi sức giấy giữa, cô tận tình hưởng thụ nụ hôn này, mượn nụ hôn này tẩy đi phiền não trong đầu. Mặc dù anh giả say, rất chọc người, nhưng nể sắc mặt anh hấp dẫn, ừ, có thể tha thứ, chỉ có điều những lời cô dụ dỗ anh thì không thể tin.

Mái tóc xoắn bên vai phải bởi vì nghiêng người, vừa nghiêng đổ xuống, liếc nhìn qua, giống như thác nước, đẹp mà quyến rũ, cô khẽ nhếch môi, thờ hờn hển, “Anh buông tôi ra.”

“Sẽ không buông tay, cả đời sẽ không buông.” Anh găm cắn vành tai cô, “Tình cách bỏ sung, thân thể phù hợp, chúng ta là một đôi trời sinh, ai cũng không cách nào ngăn cản chúng ta ở chung một chỗ.”

Anh đè ép cô, hông của cô đè lên lan can, cục diện như thế, cô rất bị động, “Sao tôi có cảm giác anh giống như vừa mới khai trai.”

“Lòng của anh, thân thể của anh, đều thuộc về em, trước kia chưa gặp em, anh không chạm vào những thứ kia.” Lòng của anh, thân thể của anh đều không cho phép anh đụng chạm vào phụ nữ khác, người phụ nữ anh có thể đụng chạm chỉ có cô.

Trên da thịt truyền đến cảm giác nóng bỏng, cô biết tay của anh cố ý chế tạo, cắn môi dưới, cô hắt tóc, “Anh thật là càng ngày càng biết nói lời ngon tiếng ngọt rồi.” Đán ông ấy mà, lúc tình trùng lên não nói ra, người phụ nữ không nên quá coi là thật.

“Là thật.” Lực găm cắn của anh sâu hơn.

Bóng đêm rất đẹp, trăng tròn trên trời đẹp hơn rồi, gần sát da thịt với cô, đau đớn trong xương như thủy triều rút đi. Trên thế giới này, anh yêu chỉ có một mình cô, có thể hóa giải đau đớn cho anh cũng chỉ có một mình cô, anh muốn nhất định là cô, chuyện này không liên quan đến đêm trăng tròn, mà anh thật sự muốn cô, đêm trăng miên với cô, là tốt đẹp, là dư vị cả đời đều đáng giá.

Cuối cùng, Lâm Hi hưởng thụ xong vui vẻ cực hạn, sao cũng không hiểu rõ ràng, hai người ôm hôn từ trên ban công, sau đó trở về giường lăn một vòng như thế nào.

Nửa đêm, trong nhà họ Thẩm, Thẩm Cảnh Kỳ hưng hăng đập tắt cả mọi thứ trong phòng ngủ, ánh sáng khát máu trong mắt càng ngày càng lộ rõ, cắn răng, tình ý liên tục kêu “Hi Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68-1: Yêu điên cuồng (1)

Editor: Puck -

Sáng tinh mơ, Lâm Hi đã tỉnh lại, là bị Quyền Hạo làm tỉnh.

Vật áo của cô mở rộng, một mảng lớn da thịt trước ngực phơi bày ra ngoài, vết hôn in phía trên chọc cho người ta nghĩ mơ màng.

“Quyền Hạo, buông ra.” Cô gạt bàn tay tác oai tác quái của anh ra, cau mày nói.

Quyền Hạo ngoan ngoãn nghe lời dời tay đi, giọng nói trầm thấp mập mờ kêu, “Hi nhi.”

“Hôm nay tôi có chuyện, buổi tối rồi nói.” Có vài điều kiện tiên quyết, quan hệ của cô và anh có thể duy trì. Có câu nói, làm một lần rồi làm tiếp N lần cũng không có gì khác nhau.

“Ừ.” Quyền Hạo vui vẻ lên tiếng, mong đợi tối nay đến. Tối hôm qua là đêm trăng tròn, có cô làm bạn, đau đớn đều tản đi, còn dư lại chỉ có triền miên, hồi tưởng lại ban đêm trầm luân tận xương, vẻ đẹp của cô, quyến rũ của cô, cô nhiệt tình đáp lại, lòng bằng lòng trầm luân như vậy.

Dưới thái độ cam chịu của Lâm Hi, hai người cùng phòng ngủ đã thành kết cục cuối cùng, vui vẻ quá mức nhất chính là Quyền Hạo rồi.

“Mã Kiều Thần không có việc gì đúng không?” Tôi hôm qua mọi hành động của Mã Kiều Thần đều được ám vệ nhà họ Quyền ghi lại, một chút tình huống đặc biệt cũng không có.

“Đúng vậy.” Trần Tiêu thật tò mò, Mã tiểu thư không có việc gì không phải là chuyện tốt sao? Sao về mặt tiểu thư nhà mình vẫn nặng nề như vậy, giống như xảy ra chuyện lớn.

Trong mắt Lâm Hi lóe ra vẻ không tin, “Tiếp tục phái người đi theo cô ấy, còn nữa, điều tra về Dương Dịch đó một chút, xem gần đây anh ta có cử động đặc biệt gì không.” Dương Dịch đúng như lời Quyền Hạo nói là ngôi sao mới nổi lên trong giới chính trị, anh ta đạt được quyền lợi bạch đạo, sau lưng nhất định sẽ che giấu bí mật không thể khiến cho người biết.

“Dạ, tiểu thư.”

“Nhà cho Lý Vân ở, tìm xong rồi chứ?”

“Đã tìm xong rồi.”

“Rất tốt, hôm nay anh giúp chị ấy thu dọn một chút, thuận tiện cho chị ấy qua ở.” Lý Vân không phải người nhà họ Quyền, ở nơi này đã lâu, nhất định sẽ bị người chỉ trích. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

“Dạ, tiểu thư.”

“Đi ra ngoài đi.” Lâm Hi phất tay một cái.

Trần Tiêu khẽ xoay người, đi làm chuyện của mình.

“Hôm nay Hi nhi muốn đi đâu?” Lúc này Quyền Hạo vừa vặn từ phòng tắm ra ngoài, trên đầu còn nhỏ nước xuống.

“Thính Phong lâu.”

“Anh đi với em.”

“Không cần.” Cầm giỏ xách, cô xoay người đi ra cửa.

Tròng mắt Quyền Hạo âm u, khóe môi mấp máy.

Xe thể thao vô cùng chói mắt chạy giữa đường, Lâm Hi chú ý tới có mấy chiếc xe đi theo xe của mình, chuyển tay lái, dầm phanh lại.

Mở cửa xe, cô bước xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào chiếc xe đã dừng lại, ước chừng ba giây sau, có một người trên xe bước xuống.

Sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên lạnh nhạt, hơi thở trí mạng trên người rất dày, hình như chỉ cần một ánh mắt của anh ta đã có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, ánh mắt bị băng lạnh bao phủ trở nên ảm áp, môi câu người khẽ mím, nụ cười ảm áp tạo thành, Thẩm Cảnh Nhiên vui sướng kêu lên, “Hi Nhi.” die nda nle equ ydo nn

Quả nhiên là Thẩm Cảnh Nhiên, hai tay Lâm Hi khoanh trước ngực, khinh miệt nhìn anh ta, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh đi theo tôi làm gì?”

“Hi Nhi, tôi hôm qua em lỡ hẹn.” Thẩm Cảnh Nhiên buồn bã như thế, tròng mắt khóa chặt chăm chú nhìn cô.

Đôi mày thanh tú nhíu lên, cô không để ý tới chuyện lỡ hẹn hay không lỡ hẹn, bản thân cô không đồng ý, sao lại lỡ hẹn, “Nói mục đích của anh ra, tôi không rảnh ôn chuyện với anh.” Thân thể Lâm Hi Nhi đã hủy diệt, nói rõ tất cả đã qua, bây giờ cô là Lâm Hi.

Giống như thường thức đồ trang sức cổ có niên đại xa xưa nhưng vẫn xinh đẹp, trong mắt anh hiện lên khát vọng nồng đậm, gương mặt tuấn tú xẹt qua vẻ đau lòng, giống như nhớ lại nói, “Hi Nhi, từ trước đến nay em đều không nói lời như thế với anh.”

“Đó là trước kia, bây giờ là bây giờ, làm phiền anh phân rõ ra.”

“Nghe nói tối hôm qua, Cảnh Kỳ cũng hẹn em, em cũng không đi.” Thẩm Cảnh Nhiên đi tới trước mặt cô, tham lam mà ngắm nhìn cô, dục vọng chôn sâu nơi đáy lòng hình như hồi phục.

“Tại sao các anh hẹn tôi thì tôi phải đi.” Cô khẽ nâng cao cằm, như khiêu khích nói.

“Em chính là không thay đổi.” Thẩm Cảnh Nhiên nhớ tới chuyện cũ, hơi cảm thán.

“Tôi không thay đổi cũng không liên quan tới anh.” Đáy mắt cô hiện lên chán ghét, cảnh giác nhìn anh ta.

“Đừng nhìn nữa, ám vệ nhà họ Quyên đều bị anh cho người đánh ngã.” Biết cô đang nhìn cái gì, Thẩm Cảnh Nhiên lạnh nhạt nói.

“Anh muốn làm cái gì?” Sau khi trở lại để đồ, hề cô đi ra ngoài, bên cạnh đều có ám vệ đi theo.

“Chúng ta xa cách thời gian năm năm mới gặp lại, anh muốn làm cái gì, em rất rõ ràng.” Thẩm Cảnh Nhiên nắm tay của cô, nhiệt độ cực nóng truyền tới

Đôi mắt sáng của cô tròn to, ý hoảng sợ nhanh chóng xẹt qua trên mặt, “Thẩm Cảnh Nhiên, quan hệ của chúng ta như thế nào đều không đúng, anh tốt nhất đừng làm loạn.” Quá quen thuộc vẻ mặt của anh ta rồi, một cái ánh mắt của anh ta cô cũng biết được anh ta muốn làm cái gì. Thẩm Cảnh Nhiên không giống Thẩm Cảnh Kỳ, anh ta có thể bắt thường hơn.

“Sao lại là làm loạn chứ, năm năm chúng ta không trao đổi xâm nhập, bây giờ gặp lại, đương nhiên phải trao đổi từ tế một phen, như vậy em mới biết được em thuộc về ai.” Khóe môi Thẩm Cảnh Nhiên nhếch lên đường cong nguy hiểm, âm thanh giống như ma quỷ vang lên.

“Bệnh thần kinh.” Cô định hất tay anh ta ra, phát hiện không thoát được, chỉ có thể mặt lạnh quát lên, “Buông tay.”

“Em cảm thấy anh sẽ buông tay sao? Sẽ không, cho dù em chết anh cũng sẽ không buông tay.”

“Thẩm Cảnh Nhiên.” Cô trở lại để đồ không có chuyện gì tốt, gặp được biến thái khỏi nói tới, bệnh thần kinh cũng gặp phải, “Lâm Hi Nhi đã chết, tôi là Lâm Hi, tất cả trước kia không liên quan đến tôi bây giờ. Nếu như anh nói anh không buông tay, vậy khi Lâm Hi Nhi chết, anh nên đi tìm chết với cô ấy.”

“Thân thể thay đổi như thế nào, linh hồn vẫn là của em, cho dù em đổi một cái tên, cũng không thay đổi được sự thật em là Lâm Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Nhiên siết chặt cầm cô, ép đôi mắt cô nhìn vào anh, “Nếu như anh chết rồi, anh sao trường tương tư thú * với em.”

(*) trường tương tư thú: có ý suy nghĩ bảo vệ cho nhau trong thời gian dài, chỉ tình yêu đến chết không đổi

“Anh đi chết đi.” Gạt tay anh ta rơi xuống, cô hung hăng nói.

Thẩm Cảnh Nhiên đơn giản dùng một tay đã khống chế được hành động của cô, cô không đi được, bị anh ta cứng rắn ôm lấy.

“Anh làm gì?” Cô vô lực giãy giụa, tức giận bốc lên.

“Đi em sẽ biết.” Thẩm Cảnh Nhiên tăng lực, không để cho cô có cơ hội chạy trốn, gần như dùng phương thức ép buộc để cho cô lên xe.

Cửa xe bị một tên hộ vệ nhà họ Thẩm đóng lại, trong xe thu hẹp, cô và Thẩm Cảnh Nhiên ngồi đối diện nhau, ngửi được hơi thở nguy hiểm trong không khí, cả người cô khấn nguyện, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh điên rồi?” Lâm Hi cô nào bị người nhốt trong một chiếc xe, chiếc xe này chạy tốc độ cao, suy nghĩ vì mạng nhỏ, cô đoạn tuyệt ý niệm nhảy xe.

“Không điên, chỉ có điều cũng không xa.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm thân thể mềm mại của cô.

“Buông tay.” Cô dùng sức giãy giụa, “Nếu không buông tay, tôi sẽ tiêu diệt anh.” Nguy hiểm đến gần cô, trên đùi truyền tới nóng bỏng, cô cực kỳ nhạy cảm

Thẩm Cảnh Nhiên giống như không nghe được, trên mặt đều là thỏa mãn và say mê, “Sẽ không buông.”

Mất thấy anh ta sẽ lau súng cướp cò, cô thật sự không thể nhịn được nữa, dùng sức lực toàn thân đẩy anh ta ra, nhấn tâm cho anh ta một cái bạt tai, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh điên rồi, cách xa một chút. Thiếu phụ nữ thì đi tìm, đừng chạy đến trước mặt tôi già ngây già dại. Trước kia tôi có thể ăn đáng về này của anh, bây giờ vô dụng với tôi.”

Âm thanh vang dội, sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên vẫn không thay đổi, đường cong bên môi lên cao, “Hi Nhi, em ép anh.”

Tiếng nói vừa rơi, anh hung hăng hôn lên môi cô, kịch liệt xâm chiếm khoang miệng cô, lưỡi tham lam liếm tất cả trong miệng cô.

Cảm giác hô hấp cũng khó khăn, sắc mặt cô không chỉ khó coi, còn muốn giết bệnh thần kinh trước mặt này. Không ngăn cản được anh ta xâm nhập, cô xem cơ hội chính xác, hàm răng hung hăng cắn môi anh ta, tia máu tràn ra ngoài.

Môi dưới bị đau, vẫn không thể ngăn cản hành động của Thẩm Cảnh Nhiên, anh vẫn điên cuồng hôn, thu lấy mùi vị ngọt ngào của cô.

Mùi vị quá quen thuộc, cảm giác ham muốn bùng bùng, thật lâu chưa từng có, tay phải anh giữ chặt gáy cô, tay trái ôm eo cô, giống như mưa to gió lớn mãnh liệt, anh trầm luân toàn diện.

Dù sao không chống lại được, đùi cô còn bị hai chân anh ta đè nặng, thân thể nghiêng về phía sau, sức nặng thân thể của anh ta cũng đè lên người cô, giống như không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quyên Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68-2: Yêu điên cuồng (tt)

Editor: Puck -

Hồi lâu, Thẩm Cảnh Nhiên cảm giác mình hôn đủ rồi, mới dùng nụ hôn điên cuồng này lại, lau tờ máu trên môi, dư vị vô cùng cười lạnh, “Hi Nhi, em đổi thân thể, vẫn ngọt ngào như vậy.” Lòng bàn tay anh chống ghế, nửa người dưới đè lên người cô.

Lửa giận bùng lên trong lòng, cô nhú chặt chân mày, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh cho rằng tôi không dám ra tay với anh sao?”

“Em đánh không lại anh.” Thẩm Cảnh Nhiên phách lối cười, “Trước kia thân thể chúng ta hòa hợp như thế nào, hiện giờ em đổi thân thể, anh nghĩ, thân thể chúng ta vẫn hòa hợp như cũ.”

Cô nhất thời nổi đóa, đứng vậy, cô đánh không lại Thẩm Cảnh Nhiên, “Cho nên, bây giờ ý của anh là, anh định dùng sức mạnh?”

“Không phải dùng sức mạnh, là anh tình em nguyện.” Thẩm Cảnh Nhiên vuốt ve mặt cô, khuôn mặt vô cùng điển trai vạm vỡ, trong mắt là say mê thật sâu, “Quên sao? Trước kia em ở dưới người tui anh hưởng thụ đường nào. Năm năm anh chưa chạm vào em, chắc hẳn em cũng nhớ nhung anh đấy.”

Nếu như có một trai đẹp biến thái nói vài lời mập mờ trước mặt bạn, bạn sẽ làm như thế nào?

Phản ứng của cô chính là đập chết anh ta, bệnh thần kinh, những chuyện kia đều là quá khứ, cứ thích nói đi nói lại trước mặt cô.

Liếc mắt nhìn tài xế phía trước vẫn vênh tai lên nghe lén, cô đen mặt lại, cắn răng, “Anh nói là trước kia.”

Toàn thân Thẩm Cảnh Nhiên đè lên trên người cô, lồng ngực chạm đến mềm mại của cô thì băng lạnh trên người cũng tan đi, “Nếu không có người ngoài, anh nhất định sẽ muốn em.”

Cô tức giận vì bị anh ta đối xử như thế, đôi mắt hết sức căng thẳng, nâng lên, chuẩn bị hung hăng tới một cước, để cho anh ta trở thành thái giám, “Anh đi chết đi.” diee ndda finleeq uysd doon

Tốc độ của Thẩm Cảnh Nhiên nhanh hơn cô, hai chân buông lỏng một lần nữa ép chặt lấy chân cô, hành động của cô không thể chọc giận anh, anh nhạo báng nói, “Hi nhi, đây chính là liên quan đến cuộc sống tính phúc nửa người dưới của em, cẩn thận chút.”

“Thẩm Cảnh Nhiên, anh đồ biến thái chết tiệt.” Không thể thành công, cô cực kỳ tức giận.

“Chỉ cần có thể lấy được em, anh biến thái thì như thế nào.”

“Tôi thật sự hối hận lúc trước không một đao làm thịt anh.” Nếu thời gian có thể quay lại, người đầu tiên cô muốn làm thịt nhất định là anh ta.

“Thời gian sẽ không quay lại, thế gian cũng không có thuốc hối hận.” Hơi thở của Thẩm Cảnh Nhiên trở nên nặng nề, phun lên mặt cô, “Anh thật sự vô cùng muốn về nhà nhanh lên một chút, yêu thương em một phen thật tốt.”

Dùng sức néo thịt trên bả vai anh ta, cô tức giận đùng đùng nhìn anh ta chăm chăm, “Anh đồ biến thái chết tiệt.”

“Suyt, Hi Nhi, đừng náo loạn.” Thẩm Cảnh Nhiên cúi người, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

“Anh cách xa tôi một chút.” Anh ta đến gần, cô vô cùng khó chịu.

Thẩm Cảnh Nhiên chậm rãi ngồi ngay ngắn, cũng buông cô ra, đuôi mắt nhảy lên, “Hi Nhi, ngoan, đừng náo loạn, chúng ta về nhà.”

Bị anh ta thân thiết ôm lấy, cô đủ loại không thích ứng, nhú đôi mày thanh tú, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh định làm gì?”

“Về nhà cùng với anh.”

“Buông ra.” Hơi sức nam nữ có chênh lệch trời sinh, khi Thẩm Cảnh Nhiên dùng toàn bộ sức lực, cô gãy giữa nhiều hơn nửa cũng chỉ phí công.

“Rất nhanh chúng ta về đến nhà, chúng ta sẽ giống như trước đây.” Những ngày ngọt ngào kia nổi lên trong lòng, trong lòng của anh rất ngọt cực kỳ ngọt. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Trợn mắt hung hăng nhìn Thẩm Cảnh Nhiên chăm chăm, giờ phút này cô không thể gãy giữa chỉ có một ý niệm, chính là bóp chết tên Thẩm Cảnh Nhiên bệnh thần kinh này.

Tài xế phía trước vẫn lái xe vững vàng, tình cờ trộm liếc nhìn kính chiếu hậu, khi thấy sắc mặt đại thiếu gia nhà mình, không dám thờ ơ.

Vẫn bị người ôm, còn là tư thế ngồi bị chiếm tiện nghi, cô chỉ đành phải nhủu mày nhìn anh ta chăm chăm, trong xe thu hẹp, cô không thể nhúc nhích tay được, uất ức!

“Hi Nhi vẫn nhạy cảm như trước đây.” Tay Thẩm Cảnh Nhiên lướt lên cổ có đường cong xinh đẹp của cô, đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng lướt qua.

Da gà của cô đã nổi lên, tức giận gầm nhẹ, “Thẩm Cảnh Nhiên.”

Thời gian không ngừng trôi đi, Thẩm Cảnh Nhiên không để ý tới cô tròn mắt, tiếp tục chiếm tiện nghi, mà cô bị chọc tức gần chết.

Bất tri bất giác, đã đến nhà họ Thẩm.

“Hi Nhi, xuống xe.” Sau khi Thẩm Cảnh Nhiên xuống xe, dịu dàng sẵn sàng mở cửa xe nói với cô.

Cô bị buộc không thể không xuống, cau mày ghét bỏ nhìn sân nhà họ Thẩm.

“Đây là nhà chúng ta, thích không?” Trên khuôn mặt Thẩm Cảnh Nhiên đều mang nụ cười.

Gạt tay phải của Thẩm Cảnh Nhiên định ôm vai cô ra, sắc mặt cô lạnh lẽo nhìn thẳng anh ta, “Năm năm trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, hy vọng anh nhớ, bây giờ chúng ta không hề có một chút quan hệ nào.”

“Năm năm trước anh không buông tay, năm năm sau, anh cũng thế sẽ không buông tay.” Sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên nặng nề.

“Tùy anh.” Cô xoay người, định rời khỏi chỗ này.

“Em định trở về nhà họ Quyền sao?” Thẩm Cảnh Nhiên ngăn cản đường đi của cô, vẻ mặt tàn nhẫn. dilenda4nle3qu21ydo0n

“Nếu biết cần gì hỏi nhiều.”

“Em không đi được.”

“Thử mới biết.” Cô không đánh lại Thẩm Cảnh Nhiên, đây chỉ là vấn đề thể lực, nhưng ở phương diện kỹ xảo cô chưa chắc sẽ thua, huống chi người nhà họ Thẩm không dám làm tổn thương cô.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm chặt cô, hôn lên mặt cô, khí nóng mập mờ phun ra, “Em không thể rời đi.”

“Thẩm Cảnh Nhiên, anh kẻ điên này.” Cô kinh hãi.

“Suyt, chờ chút hơi sức, đợi lát nữa kêu.” Khóe môi Thẩm Cảnh Nhiên nâng lên độ cong cực kỳ mê người, ôm ngang cô lên.

Thình lình bị ôm lấy, cô bị sợ đến ôm cổ anh ta, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh đây là cường bạo.”

“Anh sẽ phục vụ em thoải mái dễ chịu.” Thẩm Cảnh Nhiên xấu xa cười một tiếng, trong giọng nói ám chỉ chút tin tức mập mờ, “Anh thiếu chút nữa đã quên rồi, không chỉ có một mình anh.”

“Thẩm Cảnh Nhiên, anh buông ra.” Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, đã cảm thấy kinh khủng. Cô không để ý sẽ ngã xuống hay như thế nào, dùng sức giãy giụa.

“Không buông, em nhất định là của tui anh.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm cô thật chặt, đi lên lầu.

“Biến thái.” Cô gào lên giận dữ.

Thẩm Cảnh Nhiên cười đến rất vui vẻ, giơ chân đá văng cửa phòng, đặt cô lên giường, nhiều hứng thú nhìn cô chăm chăm.

Chống lại trùng mắt đen của cô, anh liếm liếm môi dưới, yết hầu không tự chủ động dậy, lửa nóng trong cơ thể lên cao, “Hi Nhi, cách năm năm gặp lại, chúng ta sẽ rất vui sướng. Thoạt nhìn thân thể của em rất đẹp đó, đẹp đến anh muốn một ngậm nuốt trọn.” Hai chân của anh quấn lấy chân thon dài của cô, động tác như thế, giống như trở lại trước kia, cô luôn chủ động như vậy, nhiệt tình như vậy, giống như yêu tình câu hồn, chỉ cần hưởng thụ mùi của cô sẽ bị hấp sâu trong đó.

Chuyện như vậy cô bằng lòng cũng không có vấn đề, chỉ khi nào không muốn chính là dùng sức phản kháng, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh vốn không thiếu đàn bà, tại sao phải quấn lấy tôi?” Người giống như Thẩm Cảnh Nhiên vốn không thiếu phụ nữ, lúc trước muốn giải quyết nhu cầu sinh lý, ngoắc ngoắc tay thì có một đồng lớn người đẹp dính tới đây.

“Hi Nhi, anh nói rồi, đời này anh chỉ muốn một mình em, em chạy không thoát.” Tay Thẩm Cảnh Nhiên cầm tay của cô, dùng tay của cô chạm lên môi cực nóng của anh, một luồng điện truyền qua, khoái cảm cực hạn trải rộng toàn thân, ánh sáng tình dục trong mắt càng đậm.

Lửa giận của cô bùng lên, “Bệnh thần kinh, tôi và anh không hề có quan hệ gì, muốn tôi qua một đời với anh, không có cửa đâu!”

“Hi Nhi giống như tinh lực rất tràn đầy.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm nửa người cô lên, tư thế hai người ôm lẫn nhau, “Một lát nữa, em sẽ không còn hơi sức.”

“Đi tìm chết.” Bị buộc ép sát lồng ngực anh ta, cô giận dữ, mặt không vui, vung tay dùng sức đánh lưng anh ta, “Anh thử đựng tôi coi, tôi tuyệt đối khiến cho anh thành thái giám!”

Đột nhiên, cửa bị mở ra, Thẩm Cảnh Kỳ vui mừng nhìn hai người trên giường, hai mắt tỏa sáng, “Anh, anh thật sự mang Hi Nhi đến rồi.”

Khi nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ thì một trận cảm giác choáng váng đánh tới, cô nhìn thẳng mắt. Lần này phải trốn như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Yêu điên cuồng (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Thẩm Cảnh Nhiên nghe được âm thanh, buông lỏng áp chế Lâm Hi, quay đầu lại nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Đi ra ngoài.”

Thẩm Cảnh Kỳ khoanh tay trước ngực, “Anh, chúng ta đã nói rồi đấy.”

“Vậy thì sao? Đi ra ngoài.” Chuyện đầu tiên sau khi gặp lại, cái anh muốn chính là đè trên người cô yêu thương một trận.

“Hi Nhi do em tìm thấy trước, theo lý thuyết cũng là em trước.” Thẩm Cảnh Kỳ không ngần ngại hai người ôm ấp trước mặt như vậy.

“Người do anh mang tới, em có thể lẫn.” Giọng Thẩm Cảnh Nhiên càng lúc càng không tốt.

“Hi Nhi, em nói, em muốn ai?” Thấy mình và anh trai nói không thông, Thẩm Cảnh Kỳ dòi đi hỏi Lâm Hi.

Trong nháy mắt, mắt hai người đều đặt trên người Lâm Hi, cô đều không thích hai người không phải người hiền lành gì này, chứ đừng nói muốn ai!

Thân thể được thả lỏng, cô một cước đá văng Thẩm Cảnh Nhiên, lật người xuống giường, ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ nhìn hai người, “Hai người ai tôi cũng không muốn.”

“Hi Nhi, em chỉ có một lựa chọn, chính là cả hai đều muốn.” Thẩm Cảnh Kỳ khề cúi đầu, giống như thôi miên nhìn về phía Lâm Hi.

“Bệnh thần kinh, biến thái.” Đôi mắt sáng của Lâm Hi trợn trừng, “Chúng ta đã là quá khứ, cũng không cần lại nói chọn ai trong các người, đó là không thể nào, bởi vì tôi không thích hai người.”

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ và Thẩm Cảnh Nhiên trầm miệng một lời, gương mặt tuần tú đen lại.

“Hai người đều đi chết đi, Lâm Hi Nhi đã ở âm tào địa phủ chờ hai người rồi.” Lâm Hi chán ghét nhìn hai người trước mặt.

“Hi Nhi, em không nỡ để tui anh chết.” Thẩm Cảnh Kỳ nhếch khóe môi, nâng lên một nụ cười quyến rũ câu người. die,n; da.nlze.qu,ydo/nh

“Cút.” Lâm Hi lười phải nói nhiều với hai biến thái này.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Nhiên kéo cánh tay cô, không chịu để cho cô đi, “Em không thể đi.”

Lâm Hi quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm Cảnh Nhiên, nhẹ nhàng gạt tay anh ta ra, “Tôi muốn đi thì đi.”

“Em không ra được đây.” Thẩm Cảnh Kỳ đóng cửa lại.

“Thử nhìn một chút xem.” Lâm Hi không chút lưu tình hung hăng đập một cước trúng đầu gối Thẩm Cảnh Kỳ.

Thẩm Cảnh Kỳ không hề phòng, đầu gối truyền đến đau đớn không lồ quỳ một chân xuống đất, nhìn tư thế hơi giống cầu hôn Lâm Hi.

“Thẩm Cảnh Kỳ, đừng tưởng rằng anh em hai người có bao nhiêu lợi hại, so hơi sức tôi không sánh bằng hai người, nhưng đánh nhau, các người cũng không chiếm được tiện nghi gì.” Từ trên cao đưa mắt nhìn xuống Thẩm Cảnh Kỳ, bên khóe môi Lâm Hi chứa đựng nụ cười trí mạng nhất, “Tôi ghét nhất người ép buộc tôi làm chuyện tôi không thích, hai người chơi chiêu này với tôi, chưa đủ kinh nghiệm.”

Hai mắt Thẩm Cảnh Nhiên hàm chứa lửa giận, “Cho nên em định trở lại bên cạnh Quyền Hạo sao?”

“Tôi ở bên cạnh ai cũng không liên quan đến các anh.” Lâm Hi mở cửa, bóng lưng lạnh lùng hướng về phía bọn họ, tốt bụng nhắc nhở bọn họ, “Nhà họ

Thẩm vốn vô duyên với các anh, nhưng vì người kia đáng đáng đến các anh, các anh tiếp tục như vậy nữa, cẩn thận bị coi thành đồ bỏ.”

“Hi Nhi, em không thể đi.” Thẩm Cảnh Nhiên tự mình chặn cửa, giọng không tự chủ mang theo chút cầu xin. dĩ3n~d@n`Bq21y`d0n

“Tránh ra.” Thế gian này nơi khiến cho cô chán ghét nhất chính là nhà họ Thẩm, đi tới đây, cả người cô đều không thoải mái.

Thẩm Cảnh Kỳ cũng không bằng lòng để Lâm Hi cứ đi mất như vậy, anh và anh trai đều ngăn trước mặt cô, chính là không chịu cắt nửa bước chân, “Hi Nhi, trước kia chúng ta hạnh phúc bao nhiêu...”

Lâm Hi không có kiên nhẫn cũng không còn hứng thú chờ Thẩm Cảnh Kỳ nói hết lời, “Tôi nói, đừng nhắc tới trước kia, ghê tởm.” Cô dùng sức kéo cánh tay Thẩm Cảnh Kỳ, ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo anh ta tốt nhất nên tránh ra.

“Hi Nhi, em đánh không lại tụi anh.” Thẩm Cảnh Nhiên dùng nửa sức lực, đã dễ dàng đè cô lại, cả người cô cũng chôn trong ngực anh, nhiệt độ thoải mái đến khiến cho anh rên nhẹ một tiếng.

“Thẩm Cảnh Nhiên, buông ra.” Mặt Lâm Hi đen sì, trong hai mắt sáng ngời tất cả đều là lạnh lẽo và chán ghét.

“Không buông.” Thẩm Cảnh Nhiên dùng tư thế tuyệt đối, áp chế tứ chi của cô, tràn đầy mập mờ vuốt ve vành tai của cô, giọng nói giống như lưu manh, “Một khi em rời đi, trở lại nhà họ Quyền, muốn em trở lại nhà họ Thẩm, vậy không dễ dàng rồi.” dieendaanleequaydomn

“Bây giờ anh ý vào bên cạnh tôi không có ai bảo vệ.” Móng tay bén nhọn hợp với ngón tay thon dài của cô rất đẹp mắt, nhưng bây giờ bị cô coi là vũ khí tới sử dụng, đôi tay bị kiềm chế hung hăng bấm vào cổ tay Thẩm Cảnh Nhiên, “Hoặc anh thức thối chết, hoặc anh cứ chờ làm thái giám.”

Đau đớn trên cổ tay, cũng chỉ là muối cắn với Thẩm Cảnh Nhiên mà thôi, nét mặt lộ ra nụ cười xấu xa, hơi hạ giọng nói: “Anh phải thức thối như thế nào, anh phục vụ em trước, hay hai anh em tụi anh cùng phục vụ em?”

Di chuyển chân mang giày cao gót, gót giày nhọn đập lên giày da của Thẩm Cảnh Nhiên, khoe môi Lâm Hi xấu xa nhếch lên, trong mắt không mang theo nụ cười, “Anh cho rằng tôi ra ngoài bán? Hay hai anh em các anh ra ngoài bán?”

“Nơi này không phải là nơi tầm hoan tán nhạc, chỗ chúng ta phải ở cả đời, là nơi rất sạch sẽ thuần khiết và trong sạch.” Người yêu bị chính anh trai ruột của mình ôm vào trong ngực, Thẩm Cảnh kỳ không hề đồ kị chút nào, còn cảm thấy cảnh tượng như thế rất quen thuộc.

(*) tầm hoan tán nhạc: tìm kiếm niềm vui,cố gắng để được vui vẻ. Mô tả việc theo đuổi khoái cảm.

“Thật buồn cười, xin hỏi những thứ chất đồng trong kho hàng ngầm kia là gì? Là bột mì chuẩn bị bán ra kiếm lời sao?” Nhà chính nhà họ Thẩm có bí mật gì, cô rất rõ ràng.

“Xa cách lâu ngày mới được gặp lại cũng không cần nói những lời không có tình điệu như vậy, bây giờ chúng ta phải làm chính là, yêu thương em như thế nào.” Ngay từ khi Thẩm Cảnh Nhiên nhìn thấy Lâm Hi, đã muốn vận động trên giường, hiện giờ chỉ nhìn không thể ăn là một tra tấn.

Giống như tay sinh ra ở trên mặt cô, cô không tỏ vẻ gì cúi mắt nhìn xuống, khi Thẩm Cảnh Nhiên chuẩn bị xé áo cô ra thì cô dùng đầu gối dùng sức đánh lên. Đã sớm đề phòng một chiêu này của Lâm Hi, Thẩm Cảnh Nhiên nhanh chóng tránh, hai chân dùng lực đè chân cô, “Hi Nhi, hưởng thụ cho tốt.” die~nd a4nle^q u21ydo^n

Trên dưới toàn thân không thể động đậy là một chuyện cực kỳ khó chịu được, sau lưng chống đỡ cửa cứng rắn, trước người có tên bệnh thần kinh Thẩm Cảnh Nhiên này đè ép, hành vi của anh ta, trong dạ dày sôi trào, đôi mày thanh tú nhíu chặt, cô ghê tởm muốn ói, không ngừng giãy giụa, “Buông ra.”

“Hi Nhi, em thuộc về tụi anh.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang tính cực kỳ hấp dẫn phát ra từ trong miệng Thẩm Cảnh Nhiên, đôi môi khô gọi đi tới cắn cổ cô, tham lam hôn ti mi từng tác da thịt cô, khoái cảm cực hạn tràn đầy toàn thân, bên tai như có âm thanh kêu gào. Muốn cô, muốn cô, hung hăng xò xuyên qua thân thể cô, hai hợp làm một với cô, cô vĩnh viễn thuộc về anh.

Lâm Hi nhắm chặt quả đấm, nhắm mắt lại, ánh sáng tàn nhẫn hiện lên trong nháy mắt.

Khi cô còn chưa hành động, Thẩm Cảnh Kỳ đã khống chế hai tay của cô.

“Các người.” Mười ngón tay bị Thẩm Cảnh Kỳ cầm thật chặt, cô cắn môi hồng.

“Hi Nhi, chúng ta sẽ về trước kia, em cứ hưởng thụ thật tốt đi, kỹ xảo của anh trai rất tốt.” Nhìn giống như người đứng xem, Thẩm Cảnh Kỳ cũng không định tính toán chỉ làm người đứng xem, chờ sau khi anh trai anh làm xong, nhiệm vụ khiến Hi Nhi thoải mái sẽ đến lượt anh.

Thẩm Cảnh Nhiên như thưởng thức món ngon liếm xương quai xanh của cô, mà cô như chết lặng, cảm giác buồn nôn bị ép xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp không lộ vẻ gì, chỉ có lạnh lẽo, “Các người vẫn có ý định này, như vậy đừng trách tôi không khách khí.” Vừa dứt lời, cô mang theo lực bộc phát cực mạnh, hơi sức mạnh mẽ trên người, đôi tay tránh thoát đè ép của Thẩm Cảnh kỳ, lấy tốc độ nhanh như tia chớp đẩy Thẩm Cảnh Nhiên đang chìm trong mê hoặc ra, thuận tiện đá một cước lên bụng anh ta, thân thể trong nháy mắt mất đi thăng bằng, anh đứng không vững ngã xuống đất.

Trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ thoáng qua vẻ kinh ngạc, “Hi Nhi, sao em lại trở nên lợi hại như vậy?” Trong trí nhớ, cho tới bây giờ cô đánh không thắng bọn họ.

Một bạt tai hung hăng quất lên mặt Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi mặt lạnh, khí thế lạnh lẽo, khí thế như nữ vương trong nháy mắt bộc phát, môi hồng lạnh lùng phun ra một chữ “Cút”.

“Đã đi tới đây rồi, cũng không cần rời đi.” Có thể nói bị đánh vào mặt đã thành quen, Thẩm Cảnh Kỳ giống như đứa bé làm nũng, kéo tay cô lắc lắc, “Anh và anh trai đều rất yêu em, đừng rời đi được không?”

“Nhiều người đi tìm chết như vậy, sao không thấy anh đi chết?” Lâm Hi không chút lưu tình đạp một cước lên bụng Thẩm Cảnh Kỳ, “Có cút xa không, tôi không muốn nhìn thấy hai người.”

Hai tay chống lên mặt đất, Thẩm Cảnh Nhiên lộ vẻ hơi nhếch nhác đứng lên, “Hi Nhi, em cứ tuyệt tình như vậy sao?”

“Nói nhiều với các anh một câu, đều lãng phí thời gian của tôi.” Lâm Hi mở cửa, bước chân phải ra.

Không chờ cô bước ra cửa, trước mặt cô đã xuất hiện một đồng hồ vệ hung thần ác sát, quay đầu lại liếc nhìn Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ thong dong không nổi giận, cô cười nhạt vài tiếng, “Các người sẽ không cho rằng, nơi này có thể vây khốn tôi chứ?”

Đứng trước mặt một hộ vệ, Thẩm Cảnh Nhiên đi tới, anh đưa lên một ly nước ấm.

Lâm Hi định tiến lên phía trước một bước, hòng súng đen ngòm chìa vào đầu cô, cô lạnh giọng chê cười.

“Tiểu thư, xin lỗi, mời ngài đi vào.” Hộ vệ chìa súng về phía Lâm Hi, cung kính nói.

Cười lạnh qua đi, Lâm Hi không sợ hãi chút nào túm lấy tay hộ vệ, ép buộc nòng súng của anh ta chuyển sang phương hướng khác, “Xin lỗi không phải để cho anh dùng như vậy.”

Trên cổ tay hộ vệ phát ra tiếng rắc rắc, rõ ràng là tiếng xương tay bị gãy, đầu hộ vệ đầy mồ hôi lạnh, Lâm Hi nhẹ nhàng chìa nòng súng về phía hộ vệ, mặt mỉm cười, “Thích cầm súng uy hiếp người đứng không? Như vậy bây giờ anh cảm nhận như thế nào? Một súng ra, anh có thể đi địa phủ báo cáo.”

“Hi Nhi, đừng đùa.” Trông mặt Thẩm Cảnh Kỳ khê biến, tiến lên kéo Lâm Hi ra.

“Muốn chơi chính là mấy người.” Lâm Hi cướp lấy súng lục từ trong tay hộ vệ, nhắm ngay bả vai hộ vệ bắn một phát, máu tươi thấm ướt máu hộ vệ.

Lâm Hi liên tiếp nổ hai phát súng, bả vai hộ vệ đã máu thịt be bét, đau đến muốn lăn lộn, “Trong mắt tôi giết một người hay giết vô số người không có gì khác nhau, đều là giết người.”

“Mấy người đi xuống” Thẩm Cảnh Nhiên biết không thể để hộ vệ ở đây, nếu không Hi Nhi thật sự một súng tiêu diệt bọn họ.

“Vâng, đại thiếu gia.” Tất cả hộ vệ đứng chỉnh tề đều rời đi.

“Hi Nhi, đừng tức giận, uống một chút nước.” Thẩm Cảnh Nhiên chậm rãi đưa nước ấm tới bên môi cô, dụ dỗ.

Bởi vì động tác vừa rồi của Lâm Hi quá lớn, cổ áo hơi lệch, vết hôn trên bả vai như ẩn như hiện, “Anh cho tôi là đứa trẻ ba tuổi hả, anh cho rằng tôi không biết bên trong anh thả thứ gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Yêu điên cuồng (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Vậy anh cũng không dối gạt em, đây chính là nước ấm tăng thêm thuốc, em uống vào đều tốt cho chúng ta.” Trên gương mặt Thẩm Cảnh Nhiên hiện lên dịu dàng ít có, trong mắt mang theo ấm áp.

Lâm Hi phát tay một cái, cái ly trong tay Thẩm Cảnh Nhiên lạng lẹ rớt xuống đất, thấm ướt tám tám trên nền, “Anh muốn điên khùng thì tìm chỗ khác mà điên khùng đi.”

Cúi mắt chăm chú nhìn nước đọng trên nền, Thẩm Cảnh Nhiên khẽ mỉm môi đẹp mắt nói: “Hi Nhi, rốt cuộc em muốn tại anh làm sao? Em mới có thể hài lòng.”

“Biến mất ở trước mặt tôi.” Không hề suy nghĩ, Lâm Hi nói như đinh chém sắt.

“Đây là chuyện không thể nào.”

“Chỉ cần các người chết rồi, đây không phải đã biến thành sự thật rồi.” Trên mi mắt giống như che một tầng bóng mờ mỏng manh, Lâm Hi nói nhẹ nhàng như nước, dường như sống chết của bọn họ không liên quan đến cô.

“Em thật ác độc.” Sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên lạnh lùng, một lần nữa hung hăng đề Lâm Hi lên cửa. Chồng lại đôi mắt sáng trong suốt như lúc ban đầu, tìm anh lặng lẽ tăng nhanh nhịp đập, khẽ hạ cằm, nhìn chăm chú vào xương quai xanh đã bị anh hôn lên. Đột nhiên trông mắt chột lóe, giống như nhìn thấy thứ gì không nên nhìn, mày rậm cau lại, anh vạch cổ áo của cô ra, vết hôn hoàn toàn như ẩn như hiện không hề che giấu xuất hiện trước mắt anh. die nda nle equ ydo nn

Mới vừa rồi anh còn thông dong không hề tức giận, giờ phút này không thể tiếp tục giữ vững tâm trạng như vừa rồi, trong đầu giống như có thứ gì đó bị bắn một phát vỡ nát, lý trí của anh cũng ở đây từ từ mất đi, lửa giận hùng hục thiêu đốt chung quanh anh. Trong không khí giống như có một đôi tay vô hình, hung hăng túm lấy trái tim anh, hình như muốn bóp vỡ, đau đớn dâng lên nơi đáy lòng là thứ mà anh chưa từng gặp.

Vết hôn đỏ nhạt, nhìn sơ qua, có thể đoán được tình huống lúc đó như thế nào mới có.

Trông mắt Thẩm Cảnh Nhiên vì đau đớn mà co rút lại, trông mắt biến thành âm trầm, “Hi Nhi, là ai đụng vào em?”

Không thèm để ý chớp mắt một cái, Lâm Hi tỏ vẻ lạnh nhạt, “Đúng như lời anh nói, nhưng đừng nói khó nghe như vậy, chuyện như vậy phải hai bên cam tâm tình nguyện. Dùng một chút, cô cười khẽ giống hệt như châm chọc nói, “Tôi đã nói rồi, tôi xảy ra quan hệ với Quyền Hạo.”

“Không.” Thẩm Cảnh Nhiên khò sở gào to, bởi vì tức giận, gương mặt tuấn tú vặn vẹo.

Hai người hỏi đáp, Thẩm Cảnh Kỳ nghe, mắt tròn to, sững sờ nhìn vết hôn trên xương quai xanh của Lâm Hi, “Hi Nhi, sao em có thể?”

Lâm Hi nhẹ nhõm đẩy Thẩm Cảnh Nhiên cách khỏi người mình, phui bụi trên người.

Không thể tiếp nhận cô không còn thân thể hoàn bích, mắt Thẩm Cảnh Nhiên thậm chí đã quên chớp, nghiêng hàm răng trắng nõn xinh đẹp gần như muốn cắn nát, “Quyền Hạo, tao sẽ không bỏ qua cho mày.” Hi Nhi là của bọn họ, ai cũng không thể đụng. d1en d4nl 3q21y d0n

“Hi Nhi, chuyện này em phải giải thích từ tế một chút.” Chỉ nhìn từ mặt ngoài, Thẩm Cảnh Kỳ tương đối lạnh nhạt tiếp nhận chuyện này, thật ra thì trong lòng anh đang rĩ máu. Mặc dù Hi Nhi của anh không còn là Hi Nhi của một mình anh, nhưng anh vẫn hy vọng lần đầu tiên của thân thể này của Hi Nhi có thể thuộc về anh.

“Không có gì hay để giải thích.” Lâm Hi chỉnh cổ áo của mình, vén sợi tóc vương bên tai, “Các anh tự giải quyết cho tốt đi.” Lưu lại một câu nói nhàn nhạt, cô mở cửa rồi đi.

Nhà họ Thẩm phú khả địch quốc *, buôn bán hắc bạch đều làm, trước bởi vì Quyền Hạo có ý chèn ép, buôn bán trên bạch đạo kết thúc, còn dư lại chính là buôn bán trên hắc đạo.

(*) phú khả địch quốc: sự giàu có tốt cùng; vô cùng giàu có

Nhà chính họ Thẩm có thể coi như là đại bản doanh cao cấp của nhà họ Thẩm, nơi này canh phòng rất nghiêm, quan sát cẩn thận chỗ tối có thể phát hiện ra rất nhiều âm vệ.

Lâm Hi từng bước từng bước một bước xuống cầu thang, ánh mắt sắc bén không quên liếc nhìn chung quanh, các âm vệ đang ẩn nấp không có một ai dám lên trước, mà dường như Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ bị đá kích cũng không đuổi theo.

Đưa mắt nhìn ra sau, rất tốt, không nhìn thấy người cô ghét.

Lại đi đến cửa phòng thì đôi mày thanh tú của cô vặn chặt giống như bánh quai chèo, rồi đi hơi vô cùng thuận lợi. Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi một cước bước ra cửa thì có một hàng hộ vệ nhà họ Thẩm chính tề đứng trước mặt cô. dinendian.loqidJon

“Em không thể rời khỏi đây.” Thẩm Cảnh Nhiên chậm rãi đi lại, lòng giật thột, không để lại dấu vết càn giày vò người rồi. Cô đã không còn thân hoàn bích, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy đau lòng.

“Tim rất nhiều người ngăn cản tôi, luôn luôn là tác phong của anh.” Lâm Hi rất lạnh nhạt nói, rất khinh thường cách làm như vậy của Thẩm Cảnh Nhiên.

“Ở lại đây, em là Thẩm phu nhân hưởng hết vinh hoa phú quý, ở nhà họ Quyền, em là nhị tiểu thư nhà họ Quyền hữu danh vô thực, không có gì cả, quyền nhìn như có, tiền nhiều hơn xài không hết, nhìn bề ngoài rất tốt đẹp. Thật ra không có Quyền Hạo, em cái gì cũng không còn.” Thẩm Cảnh Nhiên lắc lắc ngón trở vài cái, ánh mắt lạnh lùng ra lệnh bọn hộ vệ rồi đi, ánh mắt vẫn khóa chặt lên vết hôn trên xương quai xanh của cô, lửa giận không dứt. Vừa nghĩ tới Hi Nhi thừa hoan dưới thân anh ta, sát khí bốc vọt lên. Thật muốn, thật muốn làm thịt Quyền Hạo rồi.

“Thẩm phu nhân của người khác, tôi không dám đảm đương.”

“Không giống nhau, em là thiếu phu nhân.”

Lâm Hi không nói một lời chăm chú nhìn hai người này, ánh mắt từ từ nhuốm nụ cười trào phúng.

“Hi Nhi.” Ba người rơi vào trầm mặc, Thảm Cảnh Nhiên không chịu nổi hơi thở yên lặng, không nhịn được mở miệng.

“Đừng gọi tôi.”

Tức giận tưới tắt đục vọng của anh, nhưng bây giờ nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp của cô, khí nóng lại hồi phục rồi.

Thảm Cảnh Nhiên chớp mắt, tốc độ cực nhanh hôn lên môi cô, điên cuồng hôn xâm chiếm mỗi một chỗ trong miệng cô, lưỡi không khuất phục anh, thân thể mảnh mai bị ôm không động đậy. diee ndda finleeq uysd doon

Hôn môi gần như là việc giữa đôi tình nhân sẽ làm, mà phái nam bình thường, đối mặt với sắc đẹp có rất ít qua được hấp dẫn, nhất là trước mặt người mình yêu, bọn họ càng thêm chỉ có một ý niệm, đó chính là hung hăng đè người yêu dưới thân, làm chuyện thân mật nhất giữa người yêu đang thân ái, dưới giác quan và lòng thúc đẩy mà thỏa sức trầm luân.

Nguyên vọng luôn luôn tốt đẹp, nhưng thực tế tàn nhẫn, một lần nữa bị cưỡng hôn, Lâm Hi dùng hết toàn lực ra một kích, đập Thảm Cảnh Nhiên khỏi người cô, lau nước miếng anh ta lưu lại trên môi cô, cảm giác buồn nôn không ngừng nổi lên trong lòng.

“Em đây là thù thân vì Quyền Hạo sao?” Trên mặt Thảm Cảnh Nhiên mang theo nụ cười lạnh lùng, châm chọc nói. Anh vĩnh viễn không cách nào chống lại được tư vị của cô, chỉ cần từng hường sẽ trầm luân, chạm vào cô rồi sẽ không bao giờ muốn đụng vào người khác. Chỉ có điều cách làm của cô khiến cho anh tức giận, cô là của anh sao có thể bị người kia chạm vào.

“Bệnh thần kinh.” Lâm Hi xoay người.

Thảm Cảnh Nhiên nhanh chóng tiến lên, ôm lấy cô từ phía sau, cảm say đắm chôn trên cổ cô, hít hà mùi thơm quen thuộc trên tóc cô, dưới bụng không khỏi dâng lên ngọn lửa, có tư thế càng lúc càng mạnh, “Đừng xa cách được không?”

“Buông ra.” Lâm Hi dùng sức giữ cổ tay anh ta, tức giận một trận.

“Không buông, trừ phi em bằng lòng anh, em sẽ về bên cạnh tại anh.” Thảm Cảnh Nhiên giống như chơi trò xỏ lá.

“Cút.” Không có kiên nhẫn mất thời gian với bọn họ, cô còn phải đến Thính Phong lâu có việc.

“Em nhất định phải ở lại nhà họ Thảm.” Tay phải Thảm Cảnh Nhiên khẽ vén quần áo cô lên, đầu ngón tay với xúc cảm ôn hòa vuốt ve da thịt trên eo cô. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Cánh tay của anh ta cứng rắn giống như dây thừng, mặc cho cô néo như thế nào, anh ta đều không buông ra.

“Thảm Cảnh Nhiên, buông tay.” Hai chân Lâm Hi cũng không rảnh rồi, dùng sức đá về phía sau, nhưng động tác của Thảm Cảnh Nhiên linh hoạt, luôn có thể dễ dàng tránh thoát tập kích của cô.

Hôn lên da thịt trắng nõn như ngọc của cô từ phía sau lưng, cảm nhận rất tốt đẹp, da thịt ma sát cách áo, khát vọng của anh về cô càng sâu hơn, “Hi Nhi, tại anh sẽ yêu em từ tế.” Nói xong, anh ném một ánh mắt cho Thảm Cảnh Kỳ đứng bên cạnh.

Thảm Cảnh Kỳ liếc nhìn chung quanh một vòng, tất cả ám vệ đều rời khỏi sảnh chính, anh đi tới trước mặt cô, “Hi Nhi, chúng ta còn chưa từng làm ở sảnh chính, lúc này coi như mới nếm thử đi.”

Còn chưa giải quyết xong Thảm Cảnh Nhiên ở sau lưng, phía trước lại tới Thảm Cảnh Kỳ, cô rất căm tức.

Một trước một sau ôm cô đều là người khác nhau, hai anh em này đều định dùng sức mạnh. Nhất thời tránh thoát không ra, cô bị bọn họ chiếm không ít tiện nghi, nổi da gà toàn thân, trong lòng mất đều mang theo vẻ hung tợn.

Thật sự không thể nhịn được nữa, cô bị trước sau đánh tới từ hai phía, ngọn lửa càng lúc càng tràn đầy, hàm răng khể cắn.

Khi hai bọn họ sắp gần ra, cô dùng sức néo thịt trên cánh tay Thảm Cảnh Kỳ, chân dài lại đảo qua, Thảm Cảnh Kỳ rầm một tiếng đã nằm trên đất, cùi chỏ đập mạnh về phía sau, vừa đứng đứng trúng bụng Thảm Cảnh Nhiên, trên bụng truyền đến đau đớn không lồ, gương mặt tuấn tú cứng đờ, động tác anh định tiến hành cuối cùng dừng lại.

Lâm Hi không có ý định cho Thảm Cảnh Nhiên có cơ hội phản ứng lại, giơ chân đạp lên đầu gối anh ta, “Nếu hai người đã biến thái như vậy, sao không ngại trình diễn một tình yêu cấm kỵ đi.” Hiện giờ đồng tính nam thịnh hành, đồng tính luyến ái đang dần dần được người ta tiếp nhận, hai người bọn họ ở chung một chỗ, thật ra cũng không tồi không phải sao!

“Hi Nhi, anh vừa buông lỏng, em liền tập kích.” Thảm Cảnh Nhiên che bụng.

“Bệnh thần kinh.” Lâm Hi vô cùng không vui mím môi.

Thảm Cảnh Kỳ đứng lên, ánh mắt âm trầm, “Anh nhớ được, em vẫn coi mở về chuyện nam nữ, em ở bên cạnh Quyền Hạo ba năm, sao lại đổi thành bảo thủ.”

“Coi mở hay không, mắc mớ gì tới anh?”

“Khi ba chúng ta cùng hoan ái, anh vẫn ghi tạc sâu trong đầu về nhiệt tình của em.” Thẩm Cảnh Kỳ không có ý định để cho cô rời đi, ngoắc tay gọi hộ vệ chờ ở nơi xa.

“Còn trẻ không hiểu chuyện.”

“Anh, anh ôm cô ấy, em cho cô ấy uống ly nước này.”

Thẩm Cảnh Nhiên dùng toàn sức lực, áp chế cả tứ chi của Lâm hi, đè đỉnh đầu cô ở cản cổ của anh. Lâm Hi không cách nào giãy giụa, Thẩm Cảnh Kỳ cầm ly nước tiến lên, tuyệt đối không dục dằng nắm cầm Lâm hi, ép cô mở miệng.

Lâm Hi biết rõ uống ly nước này vào sẽ có hậu quả gì, cô cố nén đau đớn ở cằm, chính là không chịu hé miệng.

“Hi Nhi, ngoan, uống nước đi.” Thẩm Cảnh Kỳ cũng không nỡ dùng quá sức nắm cầm cô, thấy cô đau đớn đến cau mày, lòng lập tức mềm nhũn.

Ngậm chặt miệng, Lâm Hi tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, lực bộc phát của cô tuy mạnh, hiện giờ lại không thể đập được Thẩm Cảnh Nhiên đang dùng hết sức ra, cả người cô không thể động.

“Anh, Hi Nhi không chịu uống.” Không muốn miễn cưỡng cô, Thẩm Cảnh Kỳ tỏ vẻ đau khổ.

“Cầm thứ khác.” Thẩm Cảnh Nhiên không cho cô cơ hội động đây, vẻ mặt lạnh nhạt ra lệnh.

Hộ vệ hiểu sâu nhìn mặt nói chuyện, chỉ chốc lát sau đã lấy ra một chiếc khăn lông thoạt nhìn rất bình thường.

Thẩm Cảnh Kỳ nhận lấy khăn lông, “Hi Nhi, em nhắm nạy đi.”

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh...” Lâm Hi liếc nhìn nhận rõ đây không phải khăn lông bình thường, đôi mắt sáng tròn to.

Khăn lông chứa thành phần thuốc mê che kín miệng Lâm Hi, mùi xuyên thấu qua mũi cô, cô không thể nào chống cự, trước mắt bỗng tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-1: Thời khắc nguy hiểm (1)

Editor: Puck -

Sau khi hút vào quá nhiều thuốc mê, Lâm Hi hôn mê, thân thể mềm nhũn treo trên người Thẩm Cảnh Nhiên.

Thẩm Cảnh Nhiên khẽ mỉm cười với Thẩm Cảnh Kỳ, ngay sau đó ôm ngang cô đi lên lầu.

“Anh, sau khi Hi Nhi tỉnh dậy, chúng ta làm như thế nào?” Thẩm Cảnh Kỳ rất lo lắng vấn đề này, cảm xúc của Hi Nhi đã không phải thứ bọn họ có thể không chế.

“Nên làm cái gì thì làm cái đó.” Thẩm Cảnh Nhiên chú trọng kết quả không chú trọng quá trình không có nỗi sầu lo này, anh muốn làm chính là yêu thương cô thật tốt, mà không phải ở đây nói nhảm.

Thẩm Cảnh Kỳ tiện tay vứt khăn lông vào trong thùng rác, nhìn chăm chú anh trai ôm Hi Nhi đi lên lầu, sắc mặt thay đổi hơi khó coi.

Nhẹ nhàng đặt cô ở giữa giường, ga giường màu xanh nhạt nổi bật lên da thịt trắng nõn của cô giống như ngọc dương chi điêu khắc thành thân hình xinh đẹp, Thẩm Cảnh Nhiên nhìn mà cô họng căng thẳng, trong tròng mắt xuất hiện ánh sáng tình dục nhàn nhạt, dục vọng muốn cô không hề cố ý kiềm chế nữa, nóng bỏng giẫy vò người xâm nhập anh.

Anh dùng lực xé ra, xé rách quần áo trên người cô, vết hôn sâu cạn không giống nhau trên người cô hiện lên trong mắt anh.

Lừa gạt và dục vọng đan xen, anh nắm chặt hai quả đấm, gân xanh hiện lên.

“Hi Nhi, em là của anh.” Anh giận không kiềm chế được đè lên người cô đã rơi vào hôn mê, “Anh sẽ rửa sạch đi dấu vết của Quyền Hạo.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng ngủ nhà họ Thẩm đang một mảnh xuân sắc, cũng trong lúc đó ở nhà họ Quyền lại yên tĩnh.

“Thiếu gia, tiểu thư không xuất hiện ở Thính Phong lâu.” Trần Tiêu nghe hộ vệ báo lại, tiếp theo báo lại cho thiếu gia nhà mình.

“Hộ vệ đi theo sau lưng cô ấy đâu?” Quyền Hạo gõ bàn, sắc mặt nặng nề.

“Đã mất tin tức.” Không biết xảy ra chuyện gì, hộ vệ đi theo sau lưng tiểu thư nhà mình cũng mất tin tức. di1enda4nle3qu21ydo0n

Mười ngón tay gõ thật nhanh trên bàn phím dừng lại trong nháy mắt, ánh mắt Quyền Hạo lạnh lẽo nhìn chăm chú Trần Tiêu, “Cậu nói cái gì?”

“Tiểu thư và hộ vệ đều mất tin tức.”

“Lập tức phái người đi tìm.” Lòng bị thất chặt, Quyền Hạo lạnh giọng ra lệnh.

“Dạ, thiếu gia.” Lần này tiểu thư mất đi tin tức dưới mí mắt bọn họ, là một chuyện rất nghiêm trọng, phải điều tra nghiêm túc.

Quyền Hạo cầm điện thoại di động lên, gọi số quen thuộc, âm thanh thông báo của hệ thống hết lần này đến lần khác nhắc nhở anh, Hi nhi không nhận điện thoại của anh.

Hốt hoảng hay là e ngại? Không rõ là cái gì.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong một phòng ngủ nhà họ Thẩm, Thẩm Cảnh Nhiên đang giờ thủ đoạn chìm đắm trong cảm giác khoái cảm, nghe được tiếng đàn dương cầm vang lên không biết bao nhiêu lần, anh cau mày dừng động tác, nhìn chung quanh, ánh mắt cuối cùng rơi lên giỏ xách trên ghế sa lon. Đó là giỏ xách của Hi Nhi, có thể phát ra âm thanh gì đó, cũng chỉ có thể là điện thoại di động.

Thẩm Cảnh Nhiên định không để ý tới, tiếp tục hôn đầu ngón tay Lâm Hi, tiếng chuông đáng ghét vang lên lần nữa.

Tiếng chuông quá mức đáng ghét, Thẩm Cảnh Nhiên phiền não dòi khỏi người Lâm Hi, mở giỏ xách ra, lấy điện thoại di động đang không ngừng kóc lên.

Trên màn hình hiện lên rõ ràng hai chữ Quyền Hạo, Thẩm Cảnh Nhiên nhìn thấy mà híp tròng mắt lại, nhấn nút trả lời.

Bên kia điện thoại, không còn là âm thanh nhắc nhở, Quyền Hạo thờ phào nhẹ nhõm, “Hi nhi, em đang ở đâu?” Dieễn ddàn lee quyđôn

Giọng nam hùng hậu dễ nghe, con tức của Thẩm Cảnh Nhiên tăng lên, sát ý nồng đậm vòng quanh bốn phía, “Cô ấy đang ở chỗ tôi.”

Nghe được giọng đàn ông xa lạ, Quyền Hạo cắn răng, vẻ tàn bạo phát ra, “Tại sao điện thoại của Hi nhi lại ở trong tay anh, cô ấy đâu?”

“Nằm ở trên giường, chờ tôi yêu thương.” Thẩm Cảnh Nhiên xấu xa cười khê, “Không nói nữa, cô ấy vẫn chờ tôi.”

Lưu loát tắt máy, Thẩm Cảnh Nhiên trở lại trên giường, làm chuyện chưa xong.

Sắc mặt Quyền Hạo thay đổi, không thờ nổi.

--- -----

Bên trong Thính Phong lâu, Mã Kiều Thần uống hai ly trà, vẫn không thấy Lâm Hi xuất hiện, cau mày tiếp tục chờ đợi.

--- -----

Thân thể rất nóng, giống như đang có người đốt lửa trên người cô, trên hai chân giống như có một đôi tay chạm tới.

Cô mở mắt ra, nhìn trần nhà xa lạ, toàn bộ trí nhớ trước khi hôn mê trở lại, thân thể trừu nóng ra không có gì khác thường. Chỉ có đôi tay dưới người đang không ngừng tác quái, còn có cây gậy nóng như dầu khắc in dấu lên bắp chân cô, đã từng trải sự đời, khoe miệng cô co quắp.

Thấy người giờ trò trên người cô là Thẩm Cảnh Nhiên, bên cạnh còn có Thẩm Cảnh Kỳ quan sát, cô muốn một cước đạp chết hai người này.

Hai mươi phút ngắn ngủi, Lâm Hi đã tỉnh táo lại, thấy thế, Thẩm Cảnh Kỳ hơi kinh ngạc, “Anh, Hi Nhi đã tỉnh lại.”

Thẩm Cảnh Nhiên vẫn say đắm trong khoái cảm giác quan, anh nghe lời em trai mình nói ở trong lòng, “Cùng nhau đi.”

“Dạ, anh.” Lửa dục của Thẩm Cảnh Kỳ nổi lên, chạy đến trên giường.

“Hai người.” Cô ngồi dậy, cảnh xuân trên người lộ ra.

Hai nam một nữ ở trên giường, chỉ nghĩ một chút tình huống đã ướt át, đáng tiếc, đây vền vẹn chỉ là ảo tưởng. die nd da nl e q uu ydo n

Cô giận dữ, đã lâu không có ai đối xử như thế rồi, giận dữ bốc lên đầu, lập tức tới chính là lực bộc phát rất mạnh.

Quét ngang, không, chỉ có thể nói là đánh nhau, tình hình chiến đấu trước mắt chính là một cuộc của Lâm Hi giẫm trên tay Thẩm Cảnh Kỳ, khoe môi Thẩm Cảnh Nhiên tràn máu, yên lặng vịn tường nhìn.

“Ngựa da phải đánh.” Dùng sức giẫm tay Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi nổi giận, “Thật sự cho rằng tôi không đánh lại anh, tôi chỉ không muốn ra tay mà thôi.” Đánh nhau không phải chỉ dựa vào hơi sức, kỹ xảo cũng rất quan trọng, học công phu nhiều năm như vậy, cuối cùng ngay cả hai người cũng đánh không lại, rất không có ý tứ.

Tay phải bị giẫm lên đã gãy xương, Thẩm Cảnh Kỳ không ra được chút sức lực nào nâng lên, nằm trên mặt đất không còn hơi sức nhìn Lâm Hi.

Lấy chân ra, cô mở tủ treo quần áo, lấy ra một chiếc áo sơ mi mặc vào. May mà cô tỉnh lại nhanh, cho nên chỉ bị bọn họ chiếm chút tiện nghi.

Quét mắt nhìn Thẩm Cảnh Nhiên, khoe môi cô nhếch lên đường cong tuyệt mỹ, trên khuôn mặt xinh đẹp nâng lên nụ cười ngọt ngào, “Hai người tốt nhất cẩn thận một chút.”

Dứt lời, cô anh tuấn hất tóc trước trán, sai bước chân đi về phía trước.

Đứng lên từ dưới đất, Thẩm Cảnh Kỳ giật giật cánh tay phải đang lan tràn đau đớn, về mặt đau khổ. Đánh nhau với Hi Nhi, xuống tay nặng tổn thương cô không được, xuống tay nhẹ thì nhận được kết cục như bây giờ. Nhìn cô rời đi, trong lòng anh rất buồn bực, “Anh, anh nói bây giờ nên làm gì?”

Thẩm Cảnh Nhiên bình tĩnh hơn Thẩm Cảnh Kỳ nhiều, ánh sáng âm u lóe lên, “Không ăn cứng rắn luôn luôn là tính cách của cô ấy, mềm yếu, anh không quá khẳng định.”

“Đôi sách đâu?” Thẩm Cảnh Kỳ không để ý tới tay bị thương, “Chẳng lẽ trở mặt nhìn cô ấy và Quyền Hạo thành một đôi.” Hi Nhi của anh lại bị Quyền Hạo đụng chạm, suy nghĩ một chút đã phát tức.

“Sẽ không, cô ấy thuộc về chúng ta.” Mu bàn tay lau tờ máu bên môi, Thẩm Cảnh Nhiên hơi nhếch khoe môi. di3nd@n3qu.yd0n

“Cô ấy muốn đi, phải người ngăn cô ấy lại sao?” Anh đang để ý chính là, hiện giờ cô phải rời khỏi đây.

“Để cho cô ấy đi.” Cô không thích nhà họ Thẩm, cứ để cho cô tạm thời rời đi.

“Lần này cô ấy đi, sau này muốn đến gần cô ấy rất khó.”

“Không cần đến gần, dịu dàng một chút với cô ấy là được rồi.” Thẩm Cảnh Nhiên tính toán trước rồi nói, trông mắt màu mực phát sinh biến hóa.

Đi ra cửa chính nhà họ Thẩm, cô vẫn không thấy hộ vệ nhà họ Thẩm chặn cô lại, nghi ngờ nhìn bốn phía, trong lòng càng lúc càng lo lắng, giống như báo trước xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, một chiếc xe Lincoln phiên bản dài dừng lại bên cạnh cô, cô dừng bước, dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Cửa xe được mở ra, một gương mặt xinh đẹp vẫn giữ được dáng vẻ thùy mị lộ ra, là một quý phụ nhân. Tuy tuổi gần năm mươi, nhưng thắng ở bảo dưỡng tốt, thoát nhìn giống như thiếu phụ ba mươi tuổi đầu tràn đầy sức quyến rũ. Khi giờ tay nhắc chân lại tăng thêm vài phần quý phái, vừa nhìn đã biết thân phận không đơn giản.

Quý phụ nhân xa lạ mang theo cảm giác quen thuộc, cô nhìn một lúc tròn mắt, đây chẳng phải là Thẩm Khiết Như sao?

“Hi Nhi, đã lâu không gặp.” Trên mặt Thẩm Khiết Như chứa đựng nụ cười nhàn nhạt, đi đến trước mặt cô, đưa tay phải ra.

Cho dù cô thông dong, khi nhìn thấy Thẩm Khiết Như lại không thể lạnh nhạt như lúc ban đầu, cô nhấp nhanh môi hồng, “Bà nhận làm người.” Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ đều biết cô là Lâm Hi Nhi, vậy Thẩm Khiết Như kia cũng biết không hề ngạc nhiên chút nào, dù sao nói như thế nào, bà ta cũng là phu nhân nhà họ Thẩm.

Thẩm Khiết Như cười nhẹ, độ ấm trong mắt chợt giảm xuống, “Hi Nhi, tôi biết cô thay đổi thân phận, cô không cần che giấu.”

“Bà muốn làm cái gì?” Thẩm Khiết Như là phu nhân nhà họ Thẩm, cô chán ghét người phụ nữ này, không muốn có một chút liên hệ với người phụ nữ này.

“Tuy rằng cô thay đổi thân thể, nhưng thái độ với tôi vẫn không thay đổi, tôi có khiến cho cô chán ghét như vậy sao?” Thẩm Khiết Như nhìn ra chán ghét trong mắt cô, không hề để ý, hào phóng thoải mái nói.

“Biết tôi chán ghét bà là được rồi.” Cô nhún mày.

“Cảnh Nhiên và Cảnh Kỳ tìm cô, hôm nay cô cũng xuất hiện ở nhà họ Thẩm, sao bọn họ dễ dàng thả cô đi như vậy?” Thẩm Khiết Như nhếch khoe môi, đầu ngón tay nhẹ nhàng gạt cổ áo Lâm Hi, thấy được vết hôn như dự đoán, trong mắt hiện lên ý cười trào phúng, “Tình lực của cô vô cùng tốt, có thể đồng thời ứng phó với hai người đàn ông.”

“Bà cho rằng tôi là bà sao? Có thể đồng thời làm NP với một đồng đàn ông.” Cô không chịu yếu thế châm chọc lại, “Cuối cùng sinh ra đứa bé cũng không biết là của ai.”

“Chuyện tình yêu nam nữ, hai bên bằng lòng là được.” Thẩm Khiết Như cực kỳ coi mở chuyện trên giường không hề tức giận, buông cổ áo Lâm Hi ra, “Cô vẫn còn sống, vậy định làm như thế nào đây? Ví dụ như đời này trôi qua với hai anh em nó, mỗi ngày ngủ với một mỹ nam rất vui vẻ.”

“Chuyện không thể nào.”

Thẩm Khiết Như nhìn chung quanh, khẽ cười nói, “Chúng ta lên xe nói.”

“Chúng ta không có gì đáng nói.” Chung đụng nhiều hơn một giây đồng hồ với người phụ nữ này, cô đều cảm thấy ghê tởm.

“Gần đây tôi tìm được mấy mỹ nam, vừa hợp với khẩu vị của cô, nếu không, cô đi xem.” Thẩm Khiết Như vuốt ve vòng tay.

“Bệnh thần kinh.” Người nhà họ Thẩm đều bị bệnh thần kinh thêm biến thái, những lời này vĩnh viễn đều không sai.

“Hi Nhi, điểm này của cô rất không đáng yêu, đừng tùy tiện mắng chửi người, sẽ có vẻ cô không có gia giáo.” Thẩm Khiết Như tỏ vẻ trẻ con không để dạy dỗ, tràn đầy tức hận nói, “Trước kia cô đáng yêu bao nhiêu, khi tôi hưởng thụ cô cũng đi theo, sao cuối cùng lại trở về một lòng rồi? Quyền Hạo khiến cho cô thoải mái như vậy sao?”

“Bệnh thần kinh, biến thái.”

“Nói, không cần mắng chửi người, không xuôi tai.” Thẩm Khiết Như quay đầu nhìn hai người thanh niên điển trai ngồi trên xe, “Nhìn đi, dung mạo này, đáng người này, đều là đệ nhất, chờ tôi hưởng thụ rồi, cô cũng hưởng thụ một chút đi, đừng nói tôi có thứ tốt không cho cô.”

Nhìn lướt qua hai người đàn ông trên xe, cô muốn tự đâm hai mắt mình: “Lười nói với bà.”

Nhìn chăm chú vào bóng lưng Lâm Hi, nụ cười trên mặt Thẩm Khiết Như không cách nào giữ được, “Lâm Hi, cô đứng lại đó cho tôi.”

Trông mất linh động xoay chuyển nhanh như chớp, cô mới không đứng lại. Thẩm Khiết Như tên biến thái chết tiệt này, lười nói chuyện với bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71-2: Thời khắc nguy hiểm (2)

Editor: Puck

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Khiết Như ý bảo hộ vệ khác trên xe chặn đường đi của Lâm Hi, nắm hai tay, con nhóc chết tiệt này, phá hủy thân thể ban đầu, đổi một thân thể mới, liền có dáng vẻ trong mắt không có người này, thật đủ ghét.

Hộ vệ nhà họ Thẩm tự nhiên đủ trung thành và tận tâm với Thẩm Khiết Như, nghe lời ngăn Lâm Hi lại.

“Tránh ra.” Cô cắn răng nói.

“Xin lỗi, tam tiểu thư, mời ngài lên xe với phu nhân.”

Thẩm Khiết Như với phong thái nổi bật chậm rãi đi tới, “Hi Nhi, ngoan ngoãn nghe lời đều tốt cho bất kỳ ai.”

“Thẩm Khiết Như, bà định như thế nào?”

“Không muốn như thế nào, chỉ cần cô nghe lời là được rồi.”

“Năm mơ.”

“Bên cạnh cô một người cũng không có, bên người tôi một bó lớn hộ vệ, cô muốn rời đi đó là không có khả năng, cho nên hiện giờ tôi muốn như thế nào đối với cô đều rất đơn giản cũng rất dễ dàng.”

Sớm nhận được tin tức, xác định Lâm Hi là Lâm Hi Nhi, bà liền từ nước ngoài gấp gấp trở về.

“Bà có phiền hay không vậy, bây giờ tôi là Lâm Hi, không hề liên quan một chút nào đến nhà họ Thẩm.” Mặt cười hoàn toàn đen, cô không kiên nhẫn, có vẻ hơi táo bạo.

“Vậy thì như thế nào? Tôi chỉ muốn cho cô cảm nhận tốt đẹp của thế gian này, không cần táo bạo như vậy.” Thẩm Khiết Như dịu dàng cười, đưa tay một chương bỏ lên gáy Lâm Hi. di1enda4nle3qu21ydo0n

Sớm có đề phòng, nhưng vẫn không đỡ nổi Thẩm Khiết Như nhanh tay, cái gáy đau xót, mắt không khống chế được nhắm lại, rơi vào trong bóng tối.

“Sau khi tỉnh lại, cô sẽ thích.” Thẩm Khiết Như đỡ thân thể Lâm Hi đang chậm rãi ngã xuống, vuốt ve gương mặt đầy đặn của cô, “Hai người đàn ông này sao có thể thỏa mãn cô, còn phải tìm thêm vài người mới tốt.”

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Hi mê mị tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại phát hiện mắt bị miếng vải đen che kín, trước mắt tối sầm, tay chân bị dây thừng trói chặt, tay bị trói chặt sau lưng, sợi dây thắt đau da, miệng bị băng dính dán được cực kỳ chặt chẽ, cánh tay đau như thiêu như đốt, sau gáy còn mơ hồ đau, rất rõ ràng gáy cô bị người đánh.

Cặp mắt cô không thấy được bất cứ thứ gì, không nói được thành lời, tứ chi không cách nào nhúc nhích, cả người cũng bị bao phủ trong một hoàn cảnh đen tối quỷ dị, tim của cô đập rất nhanh, nhanh đến khiến cho trên người cô toát ra mồ hôi lạnh.

Có người kéo miếng băng dính trên miệng cô xuống, đau nóng bừng khiến cho cô không nhịn được khẽ hừ một tiếng.

Tiếp theo đó, trước mắt cũng buông lỏng, chặp mắt che kín ánh mắt cũng được người cởi ra, ánh sáng chói mắt khiến cho cô khép chặt hai mắt.

Cô mơ màng mở to mắt, bởi vì hai mắt bị bịt kín lâu, nhất thời không thấy rõ được sự vật trước mắt, trong mờ mờ ảo ảo chỉ thấy được ánh sáng bốn phía thật tối, trước mặt có hai người đàn ông. Lại chớp mắt vài cái, cảnh tượng trước mắt cô mới rõ ràng một chút. Dieễn dần lee quý đôn

“Tỉnh rồi?” Thẩm Khiết Như lười nhác ngồi trên ghế, không chút để ý nói.

Nụ cười trên mặt Thẩm Khiết Như, nhìn vào trong mắt cô, chán ghét tới cực điểm, “Bà muốn như thế nào?” Tứ chi bị trói, không thể động đậy, trong lòng cô thật uất nghẹn.

“Đừng hung dữ như vậy, đừng khàn trương, tôi mang cô tới đây, chính là để cho cô hưởng thụ một chút mà thôi.” Lâm Hi cảm tức không tạo được thương hại thực chất gì với Thẩm Khiết Như, bà nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay.

“Thẩm Khiết Như, bà sẽ tốt bụng như vậy sao? Đừng giỡn, bà là người nào, chẳng lẽ tôi còn không rõ ràng sao.” Cô chỉ cảm thấy bị người trói như vậy rất khó chịu, luôn luôn mắt nhìn xuống người khác, hôm nay cô phải ngẩng đầu lên nhìn người khác, thật con mẹ nó khó chịu.

“Hi Nhi, nói thế nào tôi cũng nhìn cô lớn lên, đừng không lễ phép gọi tên tôi như vậy, gọi tôi Thẩm phu nhân là được rồi.” Thẩm Khiết Như vẫy tay để người chung quanh đều đi ra ngoài, chỉ chừa lại bà và Lâm Hi ở đây.

“Da mặt thật dày, đoán chừng cầm dao chém cũng chém không ra.” Thẩm Khiết Như đụng chạm, cô không vui tới cực điểm, “Lấy bàn tay của bà ra.” Đầu tiên gặp phải hai biến thái, khó khăn lắm mới rời đi được, lại gặp phải một nữ thần kinh, hôm nay cô không xem hoàng lịch sao? Xui xẻo thành ra như vậy!

“Miệng lưỡi bén nhọn vốn là tính cách không đổi của cô, thật đúng là không ăn được chút thua thiệt.” Nụ cười ôn hòa thay đổi dần thành cười lạnh, ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Khiết Như đánh giá Lâm Hi, sức tay rất lớn túm lấy cằm của cô, “Dáng vẻ này thân thể này nhìn tốt hơn thân thể cũ của cô. Nhìn đôi mắt này đi, thật đẹp! Khó trách có thể khiến tam thiếu nhà họ Quyền mê hoặc đến thần hồn điên đảo.”

“Nếu thân thể của mày bị người khác làm dơ bẩn, Quyền Hạo còn có thể muốn mày sao?” Thẩm Khiết Như ngai bần hát cầm Lâm Hi ra, xé đi tất cả nguy trang, khuôn mặt ác ma hoàn toàn lộ ra, “Nếu như đã chết rồi, tại sao còn trùng sinh chứ? Mày chết có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề, tại sao lại không chết chứ?” die nd da nl e q uy ydo n

“Tôi chính là không chết được, như thế nào?” Thẩm Khiết Như thích diễn trò trước mặt người khác, đợi đến khi không có ai mới lộ ra diện mạo vốn có, cô đã nhìn quen rồi.

“Đừng vậy, đã sống lại, cũng sẽ không dễ dàng chết như thế.” Đôi tay Thẩm Khiết Như hung hăng bóp cổ Lâm Hi, tròng mắt trợn đến lớn nhất, hung ác tràn trệ lộ ra.

Bị người bóp chặt cổ, không thở được, đồ thấm trên mặt đã rút đi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cô giống như muốn tắt thở, tròng trắng mắt không ngừng lật lên trên, trái tim thiếu dưỡng khí rất khó chịu, dường như muốn ngừng đập, thính giác giống như biến mất, cô không nghe được tiếng cười của Thẩm Khiết Như, tầm mắt cũng biến thành bắt đầu mơ hồ, không thấy rõ tất cả trước mặt. Cô từng chết một lần, không sợ chết, nhưng quá trình từ vong quá khó chịu.

Nhìn Lâm Hi đảo tròng trắng mắt lật lên, Thẩm Khiết Như biến thái lấy được thỏa mãn trong lòng, thoáng buông lỏng hơi sức, “Lâm Hi, muốn chết rất đơn giản, nhưng còn sống cũng rất khó khăn.”

“Biến thái.” Chỉ một chút nữa sẽ tắt thở, Lâm Hi khó nhọc mắng.

“Sắp chết, còn có sức mắng tao à.” Lực tay Thẩm Khiết Như tăng thêm.

Không phản kháng được, cổ bị hung hăng nắm chặt, không thở được, não và trái tim đồng thời thiếu dưỡng khí, cô cũng không nhịn được nữa, mí mắt từ từ nhắm lại, ý thức đang mơ hồ.

Một khắc sau cùng Thẩm Khiết Như nói lỏng tay, bà cao cao tại thượng như nữ Vương cao quý nhìn xuống Lâm Hi, nhìn Lâm Hi nhếch nhác, trong lòng bà sẽ vui vẻ, cho dù là trong lòng hay sinh lý đều đạt được thỏa mãn, máu chảy xuôi giống như cũng biết bà đang vui sướng, thoải mái đến toàn bộ lỗ chân lông nở ra, “Mày sai chính là ở chỗ, đã chết rồi còn sống lại, chết thật tốt, xong hết mọi chuyện.” di3nd@nl3qu.yd0n

Đôi tay trên cổ buông ra, cô có thể thở được, ho khan một trận. Mới vừa rồi cô cho rằng cô thật sự phải chết, không ngờ Thẩm Khiết Như lại buông tay ra như thế, hung ác nghiêng rãnh, cô sẵn giọng đáp lại, “Luôn có ngày bà khóc.” Biến thái chết tiệt, sẽ không gặp chuyện tốt.

“hiện giờ cũng không phải là lúc tao khóc, muốn khóc là mày.” Thẩm Khiết Như vỗ vỗ tay, ba tên đàn ông điển trai một mực chờ ngoài cửa đi vào.

Thẩm Khiết Như quét nhìn ba gã đàn ông, rất hài lòng khề gặt đầu, “Những người đàn ông này là tao đặc biệt tìm đến hầu hạ mày, đợi lát nữa, mày không cần quá thoải mái nha.”

Dừng một chút, bà như đắm chiều nhìn Lâm Hi đang bị trói tứ chi, “Trước kia là hai anh em Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ hầu hạ mày, bọn họ chơi không xong SM với mày, hôm nay tao cho mày được hưởng thụ SM một phen là tư vị gì, không cần cảm kích tao đâu.”

SM: S (Sadism) – bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình. M (Masochism) – thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

“Hôm nay bà không giết tôi, tương lai bà nhất định sẽ hối hận.” Lâm Hi nghiêng rãnh nghiêng lợi, giọng nói giống như bật ra từ trong kẽ răng, cắn tức trong mắt đủ thấy cô có bao nhiêu căm tức.

Khi là Lâm Hi Nhi, cô từng có ba người đàn ông, hai người trong đó là Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ, người đầu tiên là mối tình đầu, khi động tình là lúc nếm trái cấm, mà hai anh em nhà họ Thẩm hoàn toàn ngoài ý muốn. Trùng sinh làm Lâm Hi, cô chỉ có một người đàn ông, chính là Quyên Hạo.

“Khi mày sinh ra tao nên bóp chết mày, sự tồn tại của mày khiến cho tao hối hận, tương lai sẽ không hối hận rồi.” Thẩm Khiết Như chỉ coi lời của cô như lời nói đùa, cười đến liêu lỉnh, một chút cũng không sợ lời Lâm Hi nói sẽ biến thành sự thật.

Một người đàn ông điển trai cầm một ly trong suốt chứa nước ấm trong tay, tay phải Thẩm Khiết Như cầm lấy, ba người đàn ông khả năng khiến cho mày hơi ăn không tiêu, vì gia tăng chút tình thú, cho nên tao chuẩn bị ly nước này cho mày, sau khi uống hết, mày không chỉ muốn chơi SM, còn có thể nhiệt tình như lửa đó.”

Nghe vậy, Lâm Hi cắn môi dưới, “Thẩm Khiết Như, tôi hận lúc trước tôi đã mềm lòng.”

Một tay Thẩm Khiết Như bóp cằm Lâm Hi, dùng khí lực toàn thân, muốn khiến Lâm Hi hé miệng, bà rót hết sạch nước, “Bây giờ mày chỉ có thể trách mày mềm lòng, nếu mày không mềm lòng, nhà họ Thẩm đã là của mày rồi, đáng tiếc, tám mày không đủ tàn độc.”

Cằm giống như bị bóp bẻ, cô đau đến cau mặt thật chặt mày, miệng vẫn không chịu mở ra.

“Không chịu uống đúng không!” Thẩm Khiết Như bóp thật lâu, không nhin được, kêu người giúp bà mở miệng Lâm Hi ra.

Ba tên đàn ông điển trai vâng theo mệnh lệnh của Thẩm Khiết Như, hai người lấy gậy nhỏ ra cạy mở miệng Lâm Hi, một người khác đứng cơ hội rót sạch nước.

Không biết thứ nước gì gần như trút toàn bộ vào trong miệng Lâm Hi, nước theo yết hầu chảy vào trong hệ tiêu hóa, cô không cam lòng, muốn ói ra, nhưng không thể.

“Đây là thuốc mị nữ * nhà họ Thẩm mới nghiên cứu phát triển, cho dù bình thường mày có thanh thuần bao nhiêu, chỉ cần uống thuốc này, ở trên giường mày sẽ khát vọng đàn ông, còn hy vọng được phạt roi.” Ánh mắt Thẩm Khiết Như đảo qua máy quay phim trên ngăn tủ, trong giọng nói giống như đe dọa thật sâu, “Đúng rồi, tao và Quyên Hạo chưa từng gặp mặt, tao nghĩ, lần đầu tiên gặp mặt dù sao cũng phải đưa lễ gặp mặt. Ừ, lễ gặp mặt này tao đã nghĩ từ lâu rồi, ta sẽ đưa cho nó một DVD.”

(*) Mị nữ: Mị = quyến rũ, nữ = phụ nữ

“Thẩm Khiết Như, mày đồ biến thái chết tiệt.” Đã uống hết nước có thuốc, tạm thời không có phản ứng, Lâm Hi tức giận đến gò má đỏ lên, nhìn thẳng vào máy quay phim. Bị người cường bạo, còn bị quay video, mẹ nó! Con mụ già này, cô không thể không làm thịt bà ta.

Trên khuôn mặt Thẩm Khiết Như treo ý cười đoan trang, “Mày chậm rãi hưởng thụ đi, tao đi đây.”

Trong phòng trống trải, chỉ còn lại Lâm Hi và ba gã đàn ông.

Ba gã đàn ông phục tùng mệnh lệnh của Thẩm Khiết Như, khẳng định không phải người tốt gì, giờ phút này ánh mắt họ như nhìn con mồi mà nhìn chăm chú Lâm Hi, “Tam tiểu thư, ba chúng tôi sẽ hầu hạ cô cho cô thoải mái.”

Không thể không nói Thẩm Khiết Như tên biến thái chết tiệt này chuẩn bị thật quá tốt, dây thừng cột lấy tứ chi của cô thật cứng rắn không phải có thể dễ dàng cởi bỏ, cô dùng sức giãy giụa, trên da thịt trắng nõn đỏ rùng rục.

Ba gã đàn ông như sói đói nhào lên, Lâm Hi vừa hoảng sợ lại sợ hãi hét lên một tiếng.

“A.”

Thẩm Khiết Như ở ngoài cửa nghe được lời muốn nghe, cười cười hài lòng, lập tức cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Phụ trách tắt lửa

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngày hè nóng bức, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống khiến người đi đường chịu không nổi, gió nhẹ mát mẻ thổi qua, vẫn không thổi đi được nóng bức trong lòng mọi người.

So sánh với ngoài phòng nóng bức, trong nhà họ Quyền lại rét lạnh giống như trong mùa đông.

“Bẩm thiếu gia, theo ám vệ hồi báo, tiểu thư ở Thính Phong lâu, tình huống không quá lạc quan.” Trần Tiêu tốn mấy giờ mới điều tra được tiểu thư nhà mình đang ở Thính Phong lâu.

“Phát sinh chuyện gì?”

Miêu tả tình huống hiện tại của tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu hơi khó có thể mở miệng, rồi rầm trong chốc lát, “Tiểu thư cùng ba tên đàn ông... Ừm...”
Cân nhắc đến năng lực chịu đựng của thiếu gia nhà mình, anh không dám miêu tả quá mức kỹ càng, “Hình như bị người ta thiết kế.”

Anh gọi điện thoại cho Hi Nhi, giọng nói người đàn ông kia vang lên trong tai anh, ngực cuộn cuộn cảm xúc mãnh liệt, đồ kị nuốt sống lý trí của anh.

Đôi mắt tàn ác âm trầm đáng sợ, Quyền Hạo nắm thật chặt tay.

Trong căn phòng ngủ nào đó ở Thính Phong lâu, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Hi hiện đầy then thừng, tác dụng của thuốc đã bắt đầu phát huy, sâu trong đáy lòng sinh ra dục vọng trước kia chưa từng có. Nóng... Nóng quá... Lý trí không có cách nào giữ vững tỉnh táo hoàn toàn, cực nóng bỏng đẩy toàn thân cô, ba người đàn ông đốt lửa trên dưới toàn thân cô, da thịt gần sát cô lại cảm thấy hoàn toàn mát mẻ, cô khát vọng được chạm đến như vậy.

Cảm giác ấm nóng không chiếm được thỏa mãn quá kinh khủng, tứ chi bị trói không động được, Lâm Hi dùng sức cắn môi dưới, đau đớn kéo lại điểm lý trí cuối cùng của cô, “Cút.”

Ghê tởm, thật ghê tởm!

Ba gã đàn ông sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Lâm Hi, ngược lại hấp dẫn Lâm Hi càng ngày càng nghiêm trọng.

Mặc dù tác dụng của thuốc lợi hại, nhưng Lâm Hi cũng đến nông nổi hoàn toàn đánh mất lý trí, dục vọng tới mãnh liệt, tỉnh táo cũng vẫn duy trì.

Cổ nén phản ứng khác thường trên cơ thể, quần áo trên người cô bị trong ba gã đàn ông xé rách, da thịt trần trụi lộ ra ngoài, nổi lên hoa hồng nhàn nhạt, thoạt nhìn cực kỳ mê người.

Dáng vẻ thân thể này không giống thân thể trước kia, không có bất kỳ sức chống cự nào với thuốc này, toàn bộ dựa vào lực lý trí của cô chống đỡ.

Ngon lửa trải rộng toàn thân, mỗi một giây đều giống như giây vò, ba gã đàn ông trêu chọc, cô cần lực tự chủ vĩ đại mới có thể nhìn xuống, giờ phút này bởi vì tác dụng của thuốc, tự chủ của cô không đủ mạnh, tâm lý có thể khống chế, nhưng sinh lý lại khó khống chế nhất, nhẹ nhàng gãy giữa eo thon mảnh mai không thể nắm chặt, dễ hóa giải khó chịu thân thể. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cô ngập đầu lửa giận, ý nghĩ khẩn cấp nhất là rời đi lúc này, cô không muốn bị những người này chạm vào.

Dùng sức muốn mở sợi dây thừng, cổ tay và cổ chân đều dâng lên vết máu, đồng thời còn phải ưỡn eo thân thể, tránh cho ba người đụng chạm vào cô.

Nhắm mắt lại tất cả đều là màu đỏ như máu, bị người vuốt ve thân thể, thuốc hành hạ, cô nảy sinh ác độc.

Hàm răng khê cắn, cô dùng hết hơi sức toàn thân, gầm nhẹ một tiếng, sợi dây bị cời ra.

Thân thể lấy được tự do, nhìn ba gã đàn ông vây quanh người có ý đồ làm trò gây rối, cô tức giận ngập trời.

Mạnh mẽ chống đỡ thân thể gần như bị tác dụng của thuốc phá hủy, cô thở hổn hển, miễn cưỡng đập ba gã đàn ông xuống giường.

Ba gã đàn ông hoảng hốt, bọn họ còn chưa từng gặp người phụ nữ nào như thế này, thân trúng xuân dược, dưới quyền rũ của bọn họ còn giữ vững được tỉnh táo, còn có thể cời dây trói ra, đứng lên, hung ác nhìn bọn họ chằm chằm.

“Mấy người.” Cô cắn đôi môi khô khốc đi kèm theo tơ máu, hô hấp dồn dập, bên mặt hiện lên đỏ bừng, “Được lắm, dám chạm vào tôi.”

Cô lợi hại hơn nữa, cũng không có cách nào hoàn toàn chống cự được xuân dược có tác dụng mãnh liệt như vậy, tình tảo là không thể nào hoàn toàn giữ vững tỉnh táo, chỉ có thể chống đỡ một lúc.

Ánh mắt ba gã đàn ông không được tốt trùng mắt nhìn cô, “Tam tiểu thư, cô đã như vậy, chúng tôi không có cách nào bàn giao lại cho phu nhân.”

“Khiến bà ta đi chết đi.” Đê tiện! Dám đối xử với cô như vậy!

“Tam tiểu thư, xin tha thứ cho chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ vâng theo mệnh lệnh của phu nhân.” die emnd kdan/le eequhyd onnn

“Đều là lũ đê tiện, đi chết đi.” Tay nâng lên tay hạ xuống, cô đánh ngã ba gã đàn ông, dường như khí lực đã dùng hết rồi.

Lửa dục thiêu đốt người chính là hình dung cảm giác hiện giờ của cô, hơi nước trên người giống như đều đã bốc hơi, nóng đến cô chịu không nổi.

Cô đi đường hơi nghiêng ngả, không ổn định dựa vào trên cửa, nghĩ rằng, Thẩm Khiết Như đồ biến thái chết tiệt chắc sẽ bố trí người canh chừng ở đây đi.

Chuyển góc độ khác, khi Quyền Hạo đuổi tới Thính Phong lâu, nghe được báo cáo của ám vệ, trong phòng tối đen như mực tràn ngập đau đớn, tim giống như bị người dùng dao cắt, đau đến nhập lòng nhập phổi.

Cô khó khăn mở cửa, quả nhiên, thấy được hộ vệ nhà họ Thẩm canh giữ ngoài cửa.

Hai gã hộ vệ nhà họ Thẩm nhìn thấy dáng vẻ Lâm Hi chật vật không chịu nổi mở cửa ra, ngăn người, lập tức ngăn cản đường đi của cô, “Tam tiểu thư, mời ngài đi vào.”

Bọn họ là người phu nhân phái tới bảo vệ cho tam tiểu thư, cũng không để cho tam tiểu thư rời đi.

Đầu cô choáng váng, ghé tòm đến muốn phun, miệng thật đắng chát, không ngừng thờ phỉ phò, ánh mắt trong trẻo bắt đầu mờ mịt, “Cút.”

Quyền Hạo sốt ruột đi dọc trên hành lang, nhìn thấy Hi nhi từ đằng xa rõ ràng không thích hợp, bước chân còn hơi trầm ổn trở nên hỗn loạn, anh bay nhanh tới.

Hai gã đàn ông mặc bộ đồ đồng phục màu đen đang vây quanh Hi nhi, Hi nhi vô lực muốn đánh ngã bọn họ.

Thấy thế, Quyền Hạo nhíu mày rậm, trong đôi mắt hẹp dài tán ra vẻ ngoan độc nồng đậm, tốc độ cực nhanh đánh ngã hai gã hộ vệ nhà họ Thẩm.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Quyền Hạo xuất hiện, cô giống như gặp được cứu tinh, cả người mềm nhũn dựa vào trên tường.

“Hi nhi.” Quần áo trên người cô đã biến thành vải vụn, đồ bưng trên mặt cũn không quá bình thường, anh ân cần hỏi han.

Từ khi uống xong ly nước kia đến bây giờ đã được nửa giờ rồi, có thể giữ vững một tia tỉnh táo đến lúc này thật sự rất không dễ dàng, cô khó chịu che trái tim. dfeiddn liequidoon

Quyền Hạo cởi áo khoác trên người, phủ thêm cho cô, che đầy da thịt ửng đỏ, ôm cô thật chặt, vô cùng đau lòng nhìn cô. Sờ lên trán cô, phát hiện nhiệt độ trên cơ thể cô cao hơn nhiệt độ cơ thể người bình thường, cô thờ dốt thật dồn dập.

“Chúng ta về nhà.” Anh bế cô lên, đi ra ngoài.

Hai tay cô ôm lấy cổ anh, ý chí mê loạn, liên ngực rắn chắc của anh để giảm bớt khát vọng nơi đáy lòng cô.

Trong mắt liếc nhìn dáng vẻ này của cô, rõ ràng bị trúng xuân dược, anh vội vàng đi ra cửa chính, không nhìn nổi dáng vẻ khổ sở không chiếm được phát tiết của cô.

Mã Kiều Thần uống trà uống đến phiên, gọi điện thoại cho Lâm Hi cũng không thấy cô ấy nghe, chỉ có thể gọi điện thoại tới nhà họ Quyền, kết quả được cho hay Lâm Hi không ở nhà. Cô đây là bị người ta cho đi tàu bay giấy sao? Dưới cơn buồn bực, cô chuẩn bị rời đi.

Đi tới cửa chính Thính Phong lâu, Mã Kiều Thần thấy được Quyền Hạo đang chạy vội về phía này, cẩn thận nhìn người trong ngực anh, đây không phải là Lâm Hi sao?

“Quyền thiếu, Lâm Hi như thế nào?” Mặt Lâm Hi chôn trong ngực Quyền Hạo, nhìn không ra cái gì, nhưng cô vẫn cảm giác được không khí giữa hai người rất không bình thường.

Khi cô đang chờ đợi đáp án, Quyền Hạo đáp lại đúng với cô, chạy như bay qua.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mã Kiều Thần tỏ vẻ mờ mịt nhìn Trần Tiêu.

“Tôi cũng không biết.” Trần Tiêu không tỏ vẻ gì nói, đây không phải là chuyện về vang gì, không thể tuyên truyền ở đây.

“Lâm Hi đã xảy ra chuyện gì sao?” Thấy dáng vẻ kia của Lâm Hi dường như có gì rất không đúng, trực giác của cô cho thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì? die,n; da.nlze.quydo/nm

“Mã tiểu thư, có một số việc không cần biết được quá cận kề.” Trần Tiêu lạnh nhạt nói.

“Cậu không nói cho tôi biết, cho rằng tôi không điều tra được sao? Cát.” Mã Kiều Thần đưa mắt nhìn chăm chú ra xa.

“Chuyện như vậy, tiểu thư sẽ không hy vọng bị người biết đến, nếu cô phái người đi điều tra, tiểu thư nhất định sẽ tức giận.” Anh còn không rõ ràng tính khí của tiểu thư nhà mình sao, chuyện mất mặt này nếu bị người điều tra, không phát giận tìm người tính sổ mới là lạ.

“A, nhất định đã xảy ra chuyện gì không tốt.” Mã Kiều Thần nở nụ cười như tên trộm.

“Tùy cô đoán.” Trần Tiêu nhún mày, không trả lời vấn đề này.

Trên tầng trên cùng ở Thính Phong lầu, Thẩm Khiết Như tạo nhã mỉm cười, vẫn không nhúc nhích nhìn tình huống dưới cửa chính. Hình ảnh Quyền Hạo ôm Lâm Hi lên xe, bà nhìn rất rõ ràng. Chỉ cảm thấy nhìn bằng mắt thường không đã ghiền, bà lấy ống nhòm ra quan sát tỉ mỉ, vẻ đồ ửng trên mặt Lâm Hi và thân mình vạm vỡ lung tung, độ cong trên môi bà càng lúc càng lớn.

“Phu nhân, tam tiểu thư được tam thiếu gia nhà họ Quyền cứu đi rồi.” Lý gia làm quản gia bên người Thẩm Khiết Như kiêm công cụ ẩm giường đi tới bên cạnh bà, vô cùng cung kính nói.

“Quyền Hạo còn lợi hại hơn một chút so với trong tưởng tượng của tôi, thấy dáng vẻ kia của cậu ta, địa vị của Lâm Hi ở trong lòng cậu ta rất cao.” Tuy rằng không thể khiến Lâm Hi bị ba gã đàn ông cưỡng hiếp, nhưng thiết kế cô ta một vở này, kết quả rất không sai.

“Phu nhân, tam tiểu thư là người có thù tất báo, bà như vậy với cô ấy, không sợ cô ấy...” Lý gia nói một nửa lại thôi, vẻ mặt như rất khó khăn.

“Tôi rất rõ ràng cô ta là hạng người gì, nói trắng ra hiện giờ cô ta chính là dựa vào Quyền Hạo mà tiếp tục sống kiêu ngạo, trước kia cô ta vốn không có khả năng, trừ phi nhà họ Quyền bằng lòng vì cô ta, đối nghịch với nhà họ Thẩm.” Thẩm Khiết Như không nghĩ tới vì hôm nay thiết kế Lâm Hi một vở về sau sẽ có hậu quả gì, trong lòng bà, tuy rằng Lâm Hi có thể chịu đựng, nhưng năng lực không phải vô cùng lợi hại, đối nghịch với bà, còn non mềm lắm. di3n~d@n`l3q21y"d0n

“Tam tiểu thư là người trong số mệnh đã định của Quyền Hạo, nói không chừng Quyền Hạo vì tam tiểu thư, thật sự dồn hết toàn lực nhà họ Quyền đối phó với nhà họ Thẩm.” Tập đoàn Thẩm thị của nhà họ Thẩm bị tẩy trắng chính là bởi vì Quyền Hạo chèn ép không còn, phải nói Quyền Hạo bởi vì Lâm Hi làm nhiều chuyện. Người trong lòng thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp, là đàn ông đều sẽ giận dữ, mà Quyền Hạo điều tra rõ chuyện này, sẽ bằng lòng ra bao nhiêu sức đối phó với nhà họ Thẩm, đó là ẩn số chưa biết.

“Nhà họ Quyền trải qua mấy ngàn năm vẫn có thể giữ vững hưng thịnh, sao có thể vì một người ngoài mà dốc hết toàn lực, trừ phi người nhà họ Quyền điên rồi.” Điểm này Thẩm Khiết Như rất có lòng tin, người trong số mệnh đã định gì chứ, bà cảm thấy rất kỳ quái.

“Phu nhân, theo điều tra, nhà họ Quyền bởi vì người trong số mệnh đã định thật sự bằng lòng dốc hết toàn lực.” Lời của Lý gia giống như dội nước lạnh.

“Không phải mỗi một người nhà họ Quyền đều như thế.” Ánh mắt sắc bén của Thẩm Khiết Như liếc Lý gia, cảnh cáo ông ta câm miệng.

Lý gia hiểu biết tính cách của Thẩm Khiết Như, biết không thể lại dội nước lạnh rồi, yên tĩnh đứng bên cạnh, cùng bà ta xem xét cảnh tượng dưới lầu.

Xe sang trọng có dấu hiệu của nhà họ Quyền chạy đi, Thẩm Khiết Như cười nhạo một tiếng, giống như đang châm chọc Lâm Hi, “Lâm Hi Nhi, mày còn sống vốn chính là câu chuyện cười, thế giới này phải chết dễ dàng, còn sống lại rất khó khăn, tao ngược lại muốn nhìn xem mày sống như thế nào?”

Trong xe, tác dụng của thuốc bộc phát, thần trí mơ hồ, Lâm Hi dựa vào bản năng, khát vọng được Quyền Hạo đụng chạm.

Ánh mắt ngập nước mê ly chăm chú nhìn Quyền Hạo, môi hồng rất uất ức chu ra, thân thể cô không ngừng ma sát, cúi đầu kêu, “Thật khó chịu.” Nóng, rất nóng, cô cần người đến dập tắt lửa.

“Hi nhi.” Cô ở trong ngực anh không ngừng liếm, cọ đến anh có phản ứng.

Người yêu chủ động ngã vào lòng là chuyện tốt, nhưng mà người yêu dưới tình huống không tỉnh táo ngã vào trong lòng, vậy kia không phải là chuyện tuyệt vời gì.

“Em... Khó chịu...” Nóng, nóng quá, cô dưới vô ý thức muốn cởi áo khoác trên người, muốn để cho da thịt lộ ra trong không khí, có lẽ dễ chịu một chút như vậy. Dục vọng sinh ra nơi đây lòng quá mức mãnh liệt, đã bao phủ toàn bộ lý trí của cô, cô cần gấp anh.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đều là tình triều, đôi mắt như ngôi sao lộng lẫy trên trời phảng phất bật kín sương mù nhàn nhạt, dưới tròng mắt nhiễm lên lửa dục, da thịt trắng nõn lộ ra phần hồng không tiếng động mời gọi anh như thế.

Trước kia khi cô chưa xuất hiện, anh vẫn hết lần này đến lần khác cho rằng mình là người có tính lãnh cảm, cho dù người phụ nữ như thế nào xuất hiện trước mặt anh, anh đều cảm thấy là thân thể không khác gì thịt heo, nhưng kể từ sau khi cô xuất hiện, dục vọng của anh thức tỉnh, rất muốn rất muốn có,

tư vị linh hồn và thân thể cùng kết hợp quá mức tuyệt vời.

Hôm nay bởi vì cô trúng xuân dược, lộ ra vẻ nhiệt tình như lửa trước mặt anh, lập tức kích thích dục vọng của anh. Thân thể anh nóng lên, còn phải ôm lấy cô, ngăn cản cô khiêu khích anh.

“Chạy tốc độ nhanh nhất.” Cô vượt ve lung tung thân thể anh, anh hơi không nhịn nổi, chỉ đành phải bảo tài xế lái nhanh nhất, như vậy anh có thể giảm bớt khó chịu cho cô, đồng thời cũng thỏa mãn mình.

“Dạ, thiếu gia.” Tình huống phía sau xe, là người trưởng thành cũng sẽ hiểu rõ tình trạng, cặp mắt tài xế chăm chú nhìn phía trước mặt, một cái cũng không dám nhìn lại, chỉ dám lái xe đến tốc độ nhanh nhất, đưa thiếu gia và tiểu thư an toàn về nhà họ Quyền.

Lâm Hi bị giầy vò không còn hơi sức, trông mắt chậm rãi nhắm lại, không hề có ý thức cọ xát lung tung trên người Quyền Hạo, tay nhỏ bé vượt ve lung tung gương mặt anh, miệng khô lưỡi khô cô quyết rũ mạng theo treu đùa khăn khăn nói: “Em muốn.”

“Lái nhanh một chút.” Hơi thở Quyền Hạo không yên, hô hấp hỗn loạn, người trong lòng quyết rũ, phải làm Liễu Hạ Huệ cần dừng khí rất lớn, hướng chỉ anh không cần dừng khí này, hiện giờ cô cần người dập tắt lửa, mà anh chính là lựa chọn dập tắt lửa tốt nhất.

“Dạ, thiếu gia.” Tài xế đã cố gắng đến lớn nhất, chạy xe đến nhanh nhất, nhưng giao thông để đô luôn không thông suốt, cho nên hiện giờ vẫn chưa trở về nhà họ Quyền.

Cô cọ cọ, áo khoác đang khoác trên người đột nhiên rơi xuống, tất cả da thịt phần hồng đều lộ ra ngoài.

Quyền Hạo bắt đắc dĩ, vội vàng nhặt áo khoác lên, một lần nữa khoác lên người cô, ngăn cản hấp dẫn.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên, Quyền Hạo chính là vội vàng ôm cô vào phòng ngủ.

Cô mờ mịt nằm trên giường, bàn tay nhỏ bé mềm mại ôm chặt Quyền Hạo, môi hồng đỏit khát hôn gương mặt của anh, hơi thở ảm áp hơi rối loạn phun lên lỗ tai anh.

Anh không có một chút hơi sức nào có thể chống đỡ thể tấn công như vậy của cô, đè trên người cô, tính chiếm hữu sờ khắp mỗi một tấc da thịt trên người cô.

Cô thân trúng xuân dược, khí lực lớn kinh người, vốn là tư thế nam trên nữ dưới rất tốt, nhưng cô trong cơn mê loạn, cố tình không thỏa mãn tư thế như vậy, liền dùng sức, đè anh dưới người.

Khi sinh lý áp chế tâm lý, hạn hán đã lâu gặp được cam tuyến *, hoan ái trở nên là chuyện đương nhiên.

(*) cam tuyến: sữa nước ngọt

Mặc dù thần trí của cô không rõ, nhưng dục vọng nơi đáy lòng sẽ không sai. Thân thể hai hợp làm một làm đủ đạo đầu, hai người đồng thời đạt tới miền lý tưởng của tình và dục.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chuyện cũ không chịu nổi

Editor: Puck -

Xuân sắc trong phòng trải qua ba giờ mới dần tàn đi, hai người đều chiếm được thỏa mãn, sau đó ôm lấy nhau, nặng nề ngủ.

Khi cô tỉnh dậy đã là nửa đêm, lý do tỉnh lại là vì cô đói bụng, đau nhức toàn thân giống như bị xe đè qua vậy, chậm rãi ngồi dậy, vận cái cổ cứng ngắc.

Quyền Hạo cảm thấy không thấy người trong ngực, anh vẫn còn ở trong mộng lập tức mở mắt ra, thấy cô đã tỉnh, anh cung chiêu cười khê, “Hi nhi, thân thể còn không thoải mái không?”

“Vô cùng không thoải mái.” Thẩm Khiết Như tên biến thái chết tiệt kia cho cô ăn xuân dược mãnh liệt, tác dụng mạnh đến mức không còn gì để nói, giữa hai chân cô đau nhức không dứt.

“Anh xoa bóp giúp em.” Quyền Hạo chuẩn bị xoa bóp bả vai giúp cô, ai ngờ cô tránh được.

“Không cần.” Cô buồn bực mím môi, trong lòng nhớ tới chuyện ban ngày, “Anh ngủ đi.”

“Anh mở nước ấm cho em ngâm nước nóng đi.” Thở lực của cô không phải rất tốt, anh biết.

“Không cần.” Nửa đêm canh ba, cô không muốn tắm cái gì mà tắm.

“Hi nhi không ngủ được sao?”

“Không có.” Nếu không phải Quyền Hạo tới cứu cô, cô thật sự không biết người giải thuốc cho cô là ai, mặc dù có lúc nhìn anh rất ghét, chỉ có điều chuyện ban ngày cô vẫn nên rất cảm ơn anh, “Tôi chỉ đói bụng.”

“Hi nhi muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng không muốn ăn.” Một lần nữa nằm lên giường, cô đắp kín mền, đôi mắt sáng mở ra trong bóng tối, bình tĩnh ngưng mắt nhìn trần nhà. Trong dạ dày trống rỗng, nhưng cô không muốn ăn gì, nghĩ đến bị Thẩm Khiết Như bố trí một đường, cô liền rồi rắm.

“Hi nhi, anh đi nấu chút cháo, em tiếp tục ngủ, anh nấu xong sẽ gọi em.” Quyền Hạo vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường nấu cháo cho cô ăn.

“Không cần, ngủ đi.” Lúc nửa đêm không muốn ăn gì, huống chi một chút cô cũng không tin được tài nấu nướng của Quyền Hạo, cũng không biết nấu thứ gì, khó ăn muốn chết. dieendaanleequydomn

“Như vậy...” Quyền Hạo định nói đói đau dạ dày sẽ không tốt, một giây kế tiếp tay của anh bị kéo lại.

“Tôi không muốn ăn, anh nấu cũng phí công toi, ngủ.” Cô nắm tay anh, không hề trốn tránh nói.

Quyền Hạo vẫn muốn đi nấu cháo, nhưng anh không nhìn được co trợn mắt, cuối cùng vẫn quyết định không nấu.

Hôm sau tỉnh lại, bên giường đã không thấy bóng dáng Quyền Hạo, Lâm Hi mê mị tỉnh lại, mới vừa tỉnh ngủ trông mặt cô mơ màng, vuốt mái tóc dài lộn xộn xuống giường, kéo màn cửa sổ ra, để ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi vào.

Chân trần dẫm trên đất, cảm thấy ánh mặt trời màu vàng kim rất chói mắt, cô dụi dụi mắt.

Tắm rửa sạch sẽ cho mình, cô mới lười biếng đi xuống lầu.

Ngủ gật không tỉnh nổi trên ghế sa lon, cô không thể hoàn toàn xua đi cơn buồn ngủ.

Trần Tiêu cầm một phần tài liệu chuẩn bị báo cáo lại cho tiểu thư nhà mình, không ngờ thấy tiểu thư nhà mình giống như chưa tỉnh ngủ hằm đang nhắm mắt lại dưỡng thần, anh tỏ vẻ đau khổ, thận trọng dò hỏi, “Tiểu thư, ngài còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Có chuyện cứ nói.” Cô lười phải mở mắt, không nhìn được mím khóe miệng.

“Nơi này có một phần tài liệu về nhà họ Thẩm, không biết ngài có muốn nhìn một chút không?” Ngày hôm qua chuyện xảy ra với tiểu thư đã được tra rất rõ ràng, mà về nhà họ Thẩm còn cần điều tra, chỉ có điều mới sáng tinh mơ anh đã bất ngờ lấy được một phần tài liệu.

“Tài liệu về phương diện nào?” Vừa nghe đến là về nhà họ Thẩm, cô lập tức mở mắt ra.

“Chuyện này không phải có thể sử dụng ngôn ngữ là có thể nói rõ ràng, cặn kẽ kính xin tiểu thư tự xem.” Phần tài liệu này đến quá đơn giản, nhưng mà nội dung lại quá phức tạp, anh nhìn cũng không hơi dám tiếp tục xem. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Nhìn về mặt khổ sở của Trần Tiêu, cô nhú nhú mày. Nhận lấy tài liệu, chậm chạp không có ý tứ muốn xem, xem xét lại Trần Tiêu bận rộn cuống cuống, cô chớp đôi mắt sáng, “Anh đi làm việc đi, không cần để ý tới tôi.”

“Tiểu thư, ngài không nhìn phần tài liệu này sao?” Sáng nay, ám vệ cảm về hai phần tài liệu, một phần bị thiếu gia nhìn, sau khi thiếu gia xem xong, sát khí đầy mặt, đáng vẻ kia giống như có ai đắc tội thiếu gia.

“Tài liệu bí mật của nhà họ Thẩm, các anh không thể nào trong thời gian nhanh như vậy đã điều tra được, phần tài liệu này là tài liệu phiên diện gì đó đi, đợi lát nữa xem cũng không muộn.” Nhà họ Thẩm có rất nhiều chuyện cô đều biết được rõ ràng, chỉ có điều hiện giờ nhà họ Thẩm bồi dưỡng thể lực trong giới chính trị, có vẻ quá mức quái dị, cô cần chính là những tài liệu này, mà không phải là tài liệu do nhà họ Thẩm nguy trang.

“Đây không phải là tài liệu bí mật về nhà họ Thẩm, mà là kinh nghiệm cả đời của Lâm Hi Nhi.” Trần Tiêu cân nhắc hồi lâu, vẫn nói ra.

“Cái này có gì đáng xem?” Bản thân cô chính là Lâm Hi Nhi, kiếp trước của cô như thế nào chẳng lẽ còn không biết sao, còn cần nhìn trên mặt chữ giải thích những ký ức trước kia của cô sao, nhầm chán.

“Tiểu thư, ngài cứ nhìn một chút, những thứ khác tôi không nói nhiều.” Anh cũng biết kinh nghiệm khi Lâm Hi Nhi còn sống không có gì đẹp mắt, mấu chốt là ở phương diện tình cảm của Lâm Hi Nhi, còn có mấy bức hình và DVD ở trong túi tài liệu kia. die nda nle equ ydo nn

Nghe lời Trần Tiêu nói, cô nhú chân mày mở túi giấy ra, khi lấy ảnh chụp nhìn rõ nội dung phía trên thì tức giận vọt lên bốc ra ngoài, ánh mắt mới vừa rồi còn ôn hòa trong nháy mắt vô cùng sắc bén, hàm răng hung hăng cắn chặt, “Tài liệu từ đâu tới?”

“Buổi sớm khi ánh nắng mở cửa liền nhìn thấy hai túi giấy nhét vào dưới cửa, rất kỳ quái, trên hai túi giấy này đều ghi rõ, một cho thiếu gia, một cho tiểu thư.”

“Anh đi xuống.” Cô nhớ được, khi đó tất cả ảnh chụp đều bị cô tiêu hủy, hiện giờ tái hiện ở trước mặt cô, trong lòng dâng lên cảm giác bị xỉ nhục.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu bèn nhảy, nhận thấy được đây là yên tĩnh trước cơn bão táp, yên lặng lên lầu.

Trông nét cô lo lắng đảo tròn, đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Quản gia, Quyền Hạo nhìn phần tài liệu kia là tài liệu gì? Anh ta có nhìn phần tài liệu trên tay tôi không?”

Trần Tiêu ngừng chân, trông nét sắc lóe lên, “Cũng là tài liệu về Lâm Hi Nhi, không nhìn tài liệu trên tay cô, tôi không nói cho thiếu gia biết có hai phần.” Sáng sớm thiếu gia đã rời giường, bây giờ đang bận rộn trong thư phòng.

Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, “Điều tra được người mang những thứ này tới chưa?”

“Tạm thời còn chưa điều tra được.”

“Một khi điều tra được, lập tức bắt người kia lại.” Dám đưa những thứ đồ này tới đây, thật sự chán sống rồi. Trực giác của cô cho rằng là ba người nhà họ Thẩm, nhà họ Thẩm có ba kẻ biến thái, sẽ là biến thái nào đây?

“Dạ, tiểu thư.”

Trải qua một đêm, tâm tình buồn bực khó khăn lắm mới lấy được chút chuyển biến tốt, bây giờ nhìn thấy những bức hình ướt át khiến cho cô khó chịu, tâm tình hết sức hồng bét. Túi giấy trên tay rõ ràng không nặng, bây giờ lại giống như nặng ngàn cân. d1en d4nl 3q21y d0n

Lấy DVD ra, chỉ thấy trên đó viết “Đưa lễ vật cho cô”, cô do dự một chút, chuyện cũ hiện lên trong đầu, từng cảnh rõ ràng lại tàn nhẫn tái hiện, trái tim của cô giống như bị người tóm được, khó chịu đến thở không nổi.

Quét nhìn chung quanh một phen, không thấy bất kỳ ai, cô lấy tất cả hình trong túi tài liệu kia ra.

Trong hình là một đôi nam nữ đang lửa nóng triền miên, trình độ cay nóng kia đủ bức tất cả phim H, xem hết tấm này đến tấm khác, cô cực kỳ tức giận, cuối cùng trên một tấm hình có ba người, giữa hai người đàn ông đang kẹp một cô gái, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái nhìn vô cùng quen thuộc.

Cắt hình xong, cô nhìn trang giấy viết kinh nghiệm quá khứ của mình, đọc nhanh như gió nhanh chóng xem xong.

Nhìn chăm chú vào DVD không có bìa, cô cầm lên lầu, sát khí vẫn hết sức kiềm chế bộc phát ra, nụ cười lạnh lẽo như băng vạn năm, trong trông mắt dâng lên tàn nhẫn.

Bật ti vi, đập vào mắt là cảnh tượng ướt át, cô gái xinh đẹp đang ở dưới người đàn ông điển trai nhận yêu, vẻ mặt say mê cực kỳ mê người, tiếng rên rỉ đè nén lay động trong phòng ngủ.

Loại người suy cho cùng cũng chỉ là động vật bậc cao, nhu cầu sinh lý đánh tới tâm trạng của nhân loại.

Nam nữ trẻ tuổi ở trên giường cuốn ga giường, đây là chuyện không thể bình thường hơn, nhưng đối với Lâm Hi Nhi đã sống lại mà nói, đây là khinh bỉ lớn nhất, ai bằng lòng có một ngày, mình sẽ là nhân vật chính trên video còn không chịu nổi hơn phim H.

Điều khiển từ xa trong tay hung hăng nện trên màn hình ti vi, cô giận không kiềm chế được.

Quyền Hạo vừa rời giường đã đến thẳng thư phòng xử lý công việc, nghe được Trần Tiêu nói, cô rời giường, anh vui vẻ đi tới phòng ngủ.

Cảnh tượng nam nữ triền miên trong màn hình, cô cắn răng, hai mắt chớp cũng không chớp nhìn, “Rất tốt, nếu đã quay video tôi không biết.” Thời niên thiếu, cuộc sống riêng tư của cô rất hoang đường, một nửa là cô bằng lòng, một nửa là bởi vì do Thẩm Khiết Như cưỡng ép. Những bức hình kia do đích thân Thẩm Cảnh Kỳ quay chụp, sau khi cô biết, phim ảnh liên quan đều tiêu hủy, bây giờ thân thể Lâm Hi Nhi hủy diệt, ảnh chụp bị tiêu hủy trước kia lại một lần nữa đưa tới trước mặt cô, cô đã có lòng giết người. dinendian.loqid]on

“Hi nhi, em tỉnh rồi?” Quyền Hạo mở cửa, nhìn thấy cô đứng giữa phòng.

Cô nhìn thấy Quyền Hạo tiến vào, ngây ngốc, lập tức nhìn hình ảnh phát ra trên ti vi, giận dữ hét, “Ai bảo anh tiến vào?”

Âm thanh đè nén lại tràn đầy vui thích kia, Quyền Hạo vừa vào đến cửa đã nghe được, ánh mắt dần dần từ trên người cô chuyển qua lên ti vi, khi nhìn thấy hình ảnh ướt át, anh khẽ cười một tiếng, “Không nghĩ tới Hi nhi cũng xem kiểu phim này.” Giờ phút này, khuôn mặt nam nữ trong hình rất mơ hồ, không chăm chú nhìn, rất khó phát hiện bọn họ là ai.

Cô hơi híp mắt nhìn Quyền Hạo, mím môi không nói, cầm lấy điều khiển từ xa chuẩn bị tắt ti vi đi.

Âm thanh làm cho người ta mơ màng, ướt át, hình ảnh tình hình chiến đấu kịch liệt, sắc mặt cô hơi giận dữ, anh đi đến bên cạnh cô, thấy cô chuẩn bị tắt ti vi, anh cười khẽ, “Hi nhi, đừng thẹn thùng, em muốn xem cứ xem đi, anh xem cùng em.”

Cô ấn nút tắt máy vài cái, đều không thể tắt ti vi đi, mặt tối sầm, chẳng lẽ vừa rồi rút bẻ. Một lần nữa ấn nút tắt máy, ti vi không hề có phản ứng, còn tiếp tục phát hình ảnh cấp hạn chế, đưa mắt liếc nhanh Quyền Hạo còn không rõ tình huống, cô tìm kiếm ổ điện.

Quyền Hạo thấy đáng vẻ mím môi không vui của cô, khó hiểu cau mày, anh sẽ không ngây thơ cho rằng cô bối vì then thùng. Đưa mắt về phía màn hình, khuôn mặt nam chính nữ chính trong màn hình hiện lên rất rõ ràng, khi thấy rõ khuôn mặt nữ chính, đau đốn hiện ra trong tim.

“Hi nhi, đây là?” Giọng anh mơ hồ run rẩy, môi mỏng hé mở, không dám tin.

Rốt cuộc tìm được ổ điện, cô nhanh chóng rút ổ cắm ti vi ra, màn hình hoàn toàn đen thui, đã không còn hình ảnh ướt át vừa rồi. Nghe được giọng nói không thể tin của anh, cô lười tốn hơi thừa lời, giả bộ giống như không có chuyện gì, rất bình tĩnh nói, “Phím H mà thôi.”

Thẩm Cảnh Kỳ và em.” Tim bị vụn tên xuyên qua, thân thể anh khẽ phát run, “Hai người...” Hình ảnh như vậy là điều anh chưa kịp dự đoán, trái tim giống như đình chỉ lại, đáy lòng tràn ra sợ hãi.

Người trong video rõ ràng là Thẩm Cảnh Nhiên, nhưng Quyền Hạo lại cho rằng Thẩm Cảnh Nhiên là Thẩm Cảnh Kỳ, cô rất miễn cưỡng cười một chút, “Anh muốn nói cái gì?” Mẹ nó, để cho cô biết người quay video này là ai, cô không phải đơn giản chỉ làm thịt người kia, còn muốn quay video kiểu này cho người đó.

Anh vốn tưởng rằng hạnh phúc đang ở trước mắt, thật ra lại không phải, trong mắt nổi lên nước mắt lóng lánh. Một lúc sau, anh mới tìm được về lý trí của mình, “Hi nhi, trước kia em và Thẩm Cảnh Kỳ là quan hệ kiểu gì?” Còn nhớ rõ ở thành phố biển, là lần đầu tiên của bọn họ, đêm đó anh dư vị vô cùng, cũng cảm kích vô hạn, người đàn ông đầu tiên của cô là anh. Khoảnh khắc khi biết rõ cô chính là Lâm Hi Nhi, anh không nghĩ quá nhiều, bây giờ chứng kiến hình ảnh kiểu này, anh không thể không nghĩ nhiều, thì ra, quan hệ giữa cô và Thẩm Cảnh Kỳ không hề đơn giản như vậy.

Cô nhìn thẳng anh, “Nói những chuyện này không có ý nghĩa.”

“Hi nhi.” Anh đè nén đau thương trong lòng, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Anh không cầu xin em yêu anh nhiều, chính là, tôi thiếu em cho anh cơ hội hiểu rõ em.” Không muốn thừa nhận nữ chính trong video cấp độ hạn chế kia là cô, vừa nghĩ tới cô đã từng thừa hoan ở dưới thân người khác, anh không tiếp nhận được, hồng mắt.

“Anh đã nhìn thấy được, vậy tôi còn có gì để nói.” Chính bản thân cô cũng không biết video này được quay lúc nào, cô muốn phủ nhận cũng được, nhưng mà Quyền Hạo đã biết cô là Lâm Hi Nhi, muốn phủ nhận cũng không còn đơn giản như vậy.

Anh vội vàng ôm cô vào trong ngực, ôm rất chặt, quá mức sợ hãi cô sẽ rời đi, trong giọng nói chưa phát hiện ra mang theo giọng điệu cầu xin, “Hi nhi, bây giờ em là Lâm Hi, em sẽ không hề có quan hệ gì với Thẩm Cảnh Kỳ đúng không?” Khi nhìn thấy vợ yêu Lâm Hi Nhi, anh nên nghĩ tới tất cả chuyện này.

“Anh đừng như vậy.” Anh luôn luôn là Quyền thiếu cao không thể chạm, cô không quen.

“Em sẽ liên tục ở bên cạnh anh đúng không?” Hoảng loạn, không yên, e sợ, đều bỏ đầy trong lòng anh, anh không biết làm sao, người yêu có quá khứ như thế nào, anh không biết rõ ràng, nhưng Thẩm Cảnh Kỳ xuất hiện đã cho anh cảm giác nguy cơ, còn nhìn video Thẩm Cảnh Kỳ và Hi nhi hoan ái, anh không kiên cường đến mức có thể coi như chưa từng có chuyện gì như vậy. Anh rất tham lam, lưu lại cô ở bên cạnh anh đã không còn đủ, anh muốn nhiều hơn, anh muốn cô yêu anh.

Về điểm này, cô không có cách nào bảo đảm, cũng không dám bảo đảm, bởi vì cô biết rõ cô không làm được. Suy nghĩ một chút, cô lựa chọn trầm mặc.

“Hi nhi, không sao, những thứ kia đều không sao, anh có thể coi như không nhìn thấy, không biết, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.” Anh vô cùng không yên thờ dốt, trong xương đã hiện lên sợ hãi, sợ cô sẽ rời anh mà đi.

“Quyền Hạo, anh hãy nghe tôi nói.” Cô nhíu mày.

“Anh không muốn nghe em nói những chuyện khác, anh không muốn nghe chuyện cũ của em và Thẩm Cảnh Kỳ, anh muốn biết, em rốt cuộc có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh anh không.” Thân thể anh không ngừng run rẩy, cho dù cô ở trong ngực anh, anh vẫn có cảm giác, cô sẽ rời anh mà đi bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74-1: Chẳng lẽ có tin mừng (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Giống như lời anh nói, bây giờ tôi là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi.” Thấy video như thế này, cô cũng rất cảm tức, hiện giờ ép buộc mình phải tỉnh táo

lại.

Hoảng loạn trong lòng lấy được một tia an ủi, giọng anh hùng hậu mang theo chút khàn khàn, “Cho nên em và Thẩm Cảnh Kỳ không hề có một chút quan hệ.”

“Những chuyện kia đều là quá khứ, dĩ nhiên không hề có chút quan hệ nào.” Cô khẽ đẩy anh ra, “Anh đừng khần trương quá mức, tôi sẽ không có bất kỳ dính dáng gì tới Thẩm Cảnh Kỳ.” Cần phải nói có dính dáng tới, chính là cô chuẩn bị làm thịt tên bệnh thần kinh Thẩm Cảnh Kỳ đó.

“Em sẽ ở bên cạnh anh đúng không?” Sau khi trở lại để đồ, lòng lo được lo mất của anh càng nặng.

“Ừ.” Mắt cô tránh mắt anh, nhìn ngoài cửa sổ.

“Chỉ cần em nói anh đều coi là thật.” Anh tự lẩm bẩm, an ủi mình như thế, tự cho mình một ám hiệu trong lòng mãnh liệt như thế.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, cô lấy DVD từ trong đầu đĩa ra, dùng sức bóp một cái, “Tài liệu buổi sáng quản gia đưa cho anh, lấy tới cho tôi xem” Cô thật sự muốn xem, đưa tới là tài liệu gì.

Quyền Hạo không phản đối, rất nhanh lấy tài liệu ra.

Lật giấy, cô nhìn lướt qua một chút, đều là tài liệu về Lâm Hi Nhi, khoe môi trần ra ý cười lạnh, “Anh cảm thấy những tài liệu này là thật hay là giả?”

“Giả.”

“Sai, một nửa là thật, một nửa là giả.” Tờ giấy trên tay bị cô vo thành cục, nhà họ Thẩm thích làm nhất là chuyện như vậy, “Nhà họ Thẩm có rất nhiều bí mật không muốn ai biết, anh sai người đi điều tra lần nữa đi.”

“Sao Hi nhi hiểu rõ nhà họ Thẩm vậy?”

Mắt lạnh của cô bắn tới, “Thẩm Cảnh Kỳ đúng là có một đoạn quá khứ với tôi, cho nên tôi biết rõ một số chuyện của nhà họ Thẩm cũng là bình thường.” Không chỉ có Thẩm Cảnh Kỳ có quá khứ với cô, ngay cả Thẩm Cảnh Nhiên cũng có một đoạn quá khứ với cô, cô đồng thời có dính dáng với cả hai người kia, là chuyện cực kỳ ít người biết. di1enda4nle3qu21ydo0n

Nhìn ánh mắt Quyền Hạo rõ ràng không tin, cô hơi ním môi, “Tóm lại bây giờ tôi là Lâm Hi, Lâm Hi Nhi trước kia gặp chuyện không may đã theo thân thể Lâm Hi Nhi hủy diệt rồi, anh cũng đừng chú ý tới chuyện này.”

Anh cũng rất muốn không để ý, nhưng sự thật bày ra ở trước mặt, không phải nói muốn không để ý là có thể không thêm để ý. “Vậy bây giờ Hi nhi còn thích anh ta sao?” Phái người đi điều tra quá khứ của Lâm Hi Nhi, vốn không điều tra ra chuyện giữa cô và Thẩm Cảnh Kỳ, trước mắt hấn lo lắng nhất chính là Hi nhi vẫn còn tình cảm với Thẩm Cảnh Kỳ.

“Thích?! Tôi hận không làm thịt anh ta được, làm sao có thể thích!” Cô cười lạnh một tiếng. “Chuyện ngày hôm qua anh không cần tra xét, cũng không cần phái người đi theo tôi.” Cách làm ngày hôm qua của Thẩm Khiết Như, không thể nghi ngờ chính là tuyên chiến với cô, đáng về hã hê này cũng rất giống như đang miệt thị cô!

“Vậy Hi nhi muốn làm gì?”

“Anh không biết Thẩm Cảnh Kỳ có một người anh trai sinh đôi sao?”

“Biết, nhưng không phải Thẩm Cảnh Nhiên ở nước ngoài sao?”

“Nước ngoài!” Cô nghi ngờ nhìn anh, “Một gia tộc lớn tung hoành ở hắc đạo, làm sao có thể sẽ bỏ qua đại bản doanh trong nước, Thẩm Cảnh Nhiên đã trở lại, anh ngay cả một chút tiếng gió cũng không thu được sao?” Ngay cả Thẩm Khiết Như đã trở về, Thẩm Cảnh Nhiên còn có lý do gì ở nước ngoài.

“Theo điều tra, Thẩm Cảnh Nhiên đúng là nước ngoài, Hi nhi gặp anh ta chưa?”

Cô bắt đầu dĩ cười cười, ngay cả Mã Kiều Thần cũng biết Thẩm Cảnh Nhiên ở trong nước, sao Quyền Hạo lại không tra được? “Nếu anh ta ở nước ngoài thì gặp quý rồi.”

Cau mày nhìn anh, cô xé nát hai phân tài liệu, “Anh chính là nhanh chóng đến Lĩnh Lâm làm việc đi.”

“Ừ.”

Khi Quyền Hạo đi làm thì Trần Tiêu liền cầm điện thoại đưa cho cô, nói là có người tìm cô.

Nghe xong điện thoại, mặt của cô đen đến không thể đen hơn nữa rồi.

Bên cạnh không có ám vệ đi theo, cô một thân một mình đi ra ngoài, lái xe đến Thính Phong lầu, không chờ cô bước vào cửa, đã có người nói với cô, có người đang đợi cô. Dieễn dần lee quỳ đồn

Cô mở cửa phòng bao ra, thấy vẻ mặt Thẩm Cảnh Nhiên dịu dàng mà cười cười, không hề ngoài ý muốn chút nào. “Nhìn đáng vẻ anh như vậy, hai phần tài liệu này đều do anh cho người ta đưa tới.” Có video kia không phải chỉ có hai người sao, một là Thẩm Cảnh Kỳ, một là Thẩm Cảnh Nhiên, mà Thẩm Cảnh Nhiên thần kinh hơn Thẩm Cảnh Kỳ nhiều, có thể làm như thế chỉ có Thẩm Cảnh Nhiên, chỉ có điều video như vậy quay lại lúc nào thì cô cũng không nhớ rõ.

“Nếu anh không làm như vậy, em sẽ đến gặp anh sao?” Thẩm Cảnh Nhiên vắt chéo chân, mắt đảo hoa quyền rũ chăm chú nhìn cô.

“Mục đích của anh là gì?”

“Mục đích của anh rất đơn giản, chính là em trở lại bên cạnh tụi anh.”

Trên bàn bày rất nhiều rượu, cô hạ thấp mắt quét nhìn một lần, cầm một ly rượu lên. “Anh không có bản lĩnh đó.”

“Em đơn giản chính là bởi vì có Quyền Hạo, mà quên mất hai anh em tụi anh.”

“Đúng thì sao, không phải thì thế nào?”

“Em không sợ anh công khai những video này sao?”

“Anh có muốn công khai hay không, anh cứ tự nhiên, nhưng đừng quên sẽ không ai tin tưởng nhân vật nữ chính kia là tôi.” Điểm tốt đẹp nhất của việc đổi thân thể chính là, chuyện hoang đường đã làm trước kia không liên quan tới cô bây giờ. Nói đi nói lại, lấy những thứ này ra uy hiếp cô, thật ngây thơ!

“Em thật quá tự tin, là Quyền Hạo cho em tự tin sao?”

“Những thứ này không liên quan gì tới anh.” Ly rượu trong tay của cô nhắm ngay vào khuôn mặt của Thẩm Cảnh Nhiên mà hất tới.

Mùi rượu nồng nặc toàn thân, Thẩm Cảnh Nhiên không để tâm, lau mấy vết rượu trên mặt, “Làm thiếu phu nhân nhà họ Thẩm có gì không tốt? Anh biết rõ sở thích của em, không có việc gì, chỉ cần em đừng chơi được quá mức là được, tụi anh cũng thích chơi, tụi anh bằng lòng cung chiều em.”

Thẩm Cảnh Nhiên vỗ tay phát ra tiếng, gái xinh và trai đẹp chờ ngoài cửa đều đi vào.

Hai người đẹp ân cần lau rượu giúp Thẩm Cảnh Nhiên, bộ ngực vô cùng mãnh liệt không ngừng cọ vào anh ta.

Bóp bộ ngực đầy đặn trắng nõn của người đẹp một cái, Thẩm Cảnh Nhiên nhìn Lâm Hi vẫn còn đứng bất động, “Hi Nhi, thế nào? Trai đẹp anh chuẩn bị cho em, em không thích sao?”

Thính Phong lâu dạy dỗ người thật sự không tệ, hai người đẹp mặc mát mẻ, chân dài trắng nõn hoàn mỹ thẳng tắp, gương mặt xinh đẹp cũng không tục tằng, rất nhiều cực kỳ nhiều chiều lấy lòng khách.

Cô đứng không nhúc nhích, đưa mắt nhìn hành động của Thẩm Cảnh Nhiên với hai người đẹp, “Anh đã từng nói anh yêu tôi, bây giờ nhìn lại, anh yêu tôi chẳng qua chỉ là giả dối, anh có thể tùy tiện lên giường với người khác, cũng cho phép tôi lên giường với đàn ông khác, đúng là mỉa mai.” die nd da nl e q uu ydo n

“Ngày hôm qua mẹ anh đã trở lại, bà nói với anh, không thể dùng lễ thường đi đối đãi với em, người sống một đời không phải vì hai chữ sáng khoái sao? Nhu cầu sinh lý không chiếm được thỏa mãn thật đáng buồn bao nhiêu, anh cũng nghĩ thông rồi, chỉ cần em không mang thai đứa bé của người khác, lòng của em thuộc về của tụi anh, bao nhiêu người đàn ông lên giường với em cũng không hề gì, dĩ nhiên tụi anh lên giường với bao nhiêu phụ nữ cũng không liên quan gì đến em.” Thẩm Cảnh Nhiên đột nhiên giống như đã nghĩ thông suốt, đôi tay không ngừng vuốt ve thân thể hai người đẹp đứng bên cạnh.

“Thật rộng rãi!” Cô cũng ngồi xuống, phát tay để hai trai đẹp đi ra ngoài.

“Con người khi còn sống cũng chỉ mấy chục năm như vậy, không sống rộng rãi sao được?” Mỗi cánh tay Thẩm Cảnh Nhiên ôm lấy một người đẹp, hôn lên càn cổ các cô ấy, để lại đầy dấu vết.

“Thẩm Khiết Như kêu anh chuyển lời gì cho tôi?”

Thẩm Cảnh Nhiên ngừng hôn, đẩy một trong hai người đẹp ra, để cho cô ta đi ra ngoài, đôi tay ôm người đẹp còn lại, lồng ngực cứng rắn không ngừng ma sát bộ ngực mềm mại của người đẹp, cảm xúc đã thật lâu không có. “Mẹ anh nói, cần em sinh hạ người thừa kế cho nhà họ Thẩm.”

Cô không thể không nói, phương pháp tẩy não cho người ta của Thẩm Khiết Như thật là cao minh, hai anh em Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ thông minh như vậy, cũng có thể theo Thẩm Khiết Như nói gì nghe nấy. “Ngày hôm qua bây tôi một trận, hiện giờ để cho anh mang lời như thế cho tôi, thật buồn cười.”

“Mẹ anh còn nói, cho dù em có bằng lòng hay không, bà đều muốn em sinh.” Thẩm Cảnh Nhiên đè người đẹp xuống ghế sa lon, đôi tay vuốt ve da thịt trơn nhẵn này.

Cô biết Thẩm Cảnh Nhiên có bao nhiêu hoang đường, thấy anh ta chuẩn bị làm với người phụ nữ khác ở trước mặt cô, cô đã quen. “Nói cho bà ta biết, tôi sẽ khiến bà ta khóc.”

“Hi Nhi muốn cùng nhau sao? 3P thật thú vị.” Thẩm Cảnh Nhiên đã rơi vào trong mê tình, giọng đề nén khoái cảm của anh ta rất khàn khàn.

“Lỗ đít càng thú vị, tự anh từ từ hưởng thụ đi.” Cô đứng lên, nhìn về mặt hưởng thụ của cô gái, chỉ muốn hỏi là hưởng thụ thật hay là giả bộ, đàn ông và phụ nữ của Thính Phong lâu vui vẻ với người cũng thật nghe lời nói.

“Hiện giờ anh rất muốn làm, chờ anh làm xong, anh lại tìm em hàn huyên một chút chuyện xưa, còn có này video có như thế nào.” Không biết vì sao ở trước mặt cô, anh làm chuyện như vậy không khỏi đều có khoái cảm cực lớn cả trên thân thể lẫn trên tâm hồn.

“Vậy anh cứ từ từ làm đi.” Cô không có hứng thú nhìn người khác làm.

Thẩm Cảnh Kỳ đẩy cửa vào, nhìn thấy anh trai mình đang đè ép một cô gái có vẻ mặt hưởng thụ ở trên ghế sofa, nhìn lại về mặt Lâm Hi không chút thay đổi, anh thở dài một hơi. “Anh, anh đang làm gì vậy?”

Mặc dù quần áo trên người Thẩm Cảnh Nhiên chỉnh chỉnh tề tề, nhưng cô gái bị anh đè ở dưới người lại quần áo xốc xếch, váy ngắn bị vén lên thật cao, anh hưởng thụ cảnh đẹp trước mắt, say mê khoái cảm tới tận tứ chi, nghe được giọng của em trai nhà mình, không khỏi nhú mày, tức giận nói. “Đương nhiên là làm.”

“Hi Nhi, anh có chuyện muốn nói với em.” Thẩm Cảnh Kỳ khẽ cúi đầu.

“Muốn nói ở chỗ như này sao?” Hơi thở dâm dăng như có như không bao quanh bốn phía, cô ghê tởm.

“Chúng ta đi uống trà thôi.” Thẩm Cảnh Kỳ nắm tay của cô.

Sau khi Thẩm Cảnh Kỳ và Lâm Hi rời đi, trong phòng to lớn chỉ còn lại Thẩm Cảnh Nhiên và cô gái xinh đẹp, không có cô ở bên cạnh nhìn, khoái cảm của anh bớt đi rất nhiều, động tác không nhiệt tình như vừa rồi, nhưng vẫn làm chuyện anh muốn làm.

Thính Phong lâu không phải chỉ có một tòa nhà, ngược lại nơi này là hội sở cao cấp, cái gì cũng có.

Uống trà Phở Nhĩ thượng đẳng, tâm tình không tốt nên cô không có cảm giác để uống bao nhiêu, “Có chuyện gì cứ nói đi.”

“Chuyện ngày hôm qua rất xin lỗi, xin em tha thứ cho anh.” Thẩm Cảnh Kỳ tỏ vẻ hổ thẹn, rất nghiêm túc cầu xin cô tha thứ, “Anh biết rõ mẹ anh thiếu chút nữa tìm ba người tới cưỡng hiếp em, mẹ anh chọc em chơi, anh nói một tiếng xin lỗi với em thay bà ấy.”

Chọc cô chơi, thật buồn cười!

Khóe môi cô hơi vểnh lên, hàm chứa nụ cười châm chọc, “Mẹ anh thật thích chơi, bà ấy biến thái, ba người đàn ông cùng lên với bà ta, bà ta sẽ chỉ cảm thấy thoải mái, như đã nói, tôi không phải kẻ biến thái, tôi không chấp nhận được chuyện như vậy.” Thẩm Khiết Như trêu chọc cô, đó không phải là trêu chọc cô, đó là định bóp chết cô, thuận tiện để cho người cưỡng hiếp cô.

“Mẹ anh nói, em và bà là người giống nhau, anh cảm thấy đúng là thế. Trước kia anh, anh trai anh và em đều cùng hoan ái.”

“Khi đó còn trẻ ngu ngốc mới có thể làm như vậy với các người.” Phẫn ghét nhất chính là có người cứ lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc nhở cô, trước kia có bao nhiêu hoang đường.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74-2: Chẳng lẽ có tin mừng (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Em không phải còn trẻ ngu ngốc, trong lòng em tiếp nhận chuyện như vậy. Cũng ví dụ như nói em và Quyền Hạo không có một chút tình cảm, nhưng em vẫn tình nguyện xảy ra quan hệ với anh ta, đôi thành người khác em cũng sẽ bằng lòng, bởi vì em không giống như những cô gái khác, em sống rất tùy tiện.” Nói đến chuyện cô và Quyền Hạo xảy ra quan hệ, đau đớn thấu xương lan tràn toàn thân, anh tiếp nhận chuyện anh trai của mình và mình cùng chung một người yêu, nhưng không cách nào tiếp nhận chuyện cô và người đàn ông khác xảy ra quan hệ.

Cô thật sự không biết nên nói gì, nói thật cô không có việc gì tới nơi này và bọn họ kể một ít chuyện gấp gáp không liên quan là làm cái gì? Tự tìm khó chịu! “Anh thích làm như thế nào thì làm như vậy đi.”

“Hi Nhi, anh là đàn ông.”

“Chuyện này không cần nhấn mạnh.” Mục đích hôm nay tới đây của cô là muốn làm thịt Thẩm Cảnh Nhiên, không phải tới tán gẫu.

“Anh cũng sẽ có dục vọng.”

“Cho nên?” Ánh mắt quét một cái dưới háng của anh ta, cô chê cười hỏi.

“Anh đã năm năm không chạm tới phụ nữ.”

“Vậy thì thế nào?” Ngần vịn lần không được nói cho cô biết, anh ta đây là vì cô mà thù thân như ngọc.

“Hôm nay anh muốn nếm thử mùi vị của những người phụ nữ khác.” Lần đầu tiên của anh là cho cô, trừ cô ra chưa từng có người phụ nữ nào khác, tối hôm qua lời mẹ anh nói với anh, anh cảm thấy rất có đạo lý, Hi Nhi đã không cách nào thù thân như ngọc cho anh, vậy anh có thể tùy ý tìm người phụ nữ khác, “Anh nghĩ, có phải về mặt thể xác, chỉ có em mới khiến cho anh vui thích hay không.”

Một cô gái thoát nhìn rất đơn thuần đi vào, cô ở bên cạnh đưa mắt liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Biến thái quả nhiên tụ tập.”

Cô gái đơn thuần ngồi bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ, rất thức thời cởi áo khoác lông trên người ra, lộ ra vóc người nóng bỏng, đàn ông vừa nhìn sẽ thích rãnh rất sâu giữa bầu ngực, còn có vẻ quyến rũ trong mắt kia, hòa hợp quý dị với khuôn mặt đơn thuần mặt của cô ta. di3nd@nl3qu.yd0n

“Anh định biểu diễn cấp hạn chế cho tôi nhìn sao?” Tình huống hôm nay là như thế nào!

“Đúng, anh muốn biết trong lòng em anh có địa vị cao bao nhiêu.” Mẹ đã nói, một cô gái có yêu mình hay không, có thể nhìn ra trên người phụ nữ khác, hôm nay anh không chỉ phải xông tới với người phụ nữ khác, còn phải xem phản ứng của cô.

“Anh làm nhiều hơn nữa, ở trong suy nghĩ của tôi anh đều không có một chút địa vị nào.”

“Anh không tin.” Thẩm Cảnh Kỳ một phát ôm chầm lấy cô gái đơn thuần, giống như cho hả giận dùng sức cọ xát môi của cô ta, không hề có ý thương hương tiếc ngọc, khi anh nhìn trúng, người phụ nữ này chính là đồ chơi tiết dục cho anh và biểu diễn cô cho nhìn.

“Vậy anh từ từ làm, tôi không quá rầy anh.” Cô đứng lên, “Nói cho Thẩm Cảnh Kỳ, kêu anh ta cẩn thận một chút, tôi sẽ nhanh chóng làm thịt anh ta.”

“Không nhìn à? Đau lòng sao?” Về mặt lạnh nhạt của cô như giống như một cây gai đâm vào trong lòng anh.

“Suy nghĩ nhiều quá.” Đùa gì thế, Thẩm Cảnh Kỳ có bao nhiêu phụ nữ liên quan gì tới cô, thích làm hay không.

Mở cửa thấy hộ vệ nhà họ Thẩm chờ đợi bên ngoài, cô không muốn ra tay, ánh mắt sắc bén quét nhìn bọn họ một lần.

Bọn hộ vệ nhà họ Thẩm không nhận được lệnh phải ngăn cản Lâm Hi, bọn họ nhường đường để cho cô rời đi.

Cô rời đi, sắc mặt Thẩm Cảnh Kỳ đang chuẩn bị phát tiết dục vọng trở nên lạnh lùng, sức lực vượt ve da thịt trên người cô gái đơn thuần trở nên lớn, cuối cùng hung hăng đè ngã cô ta, đây trong đầu anh đều là về mặt lạnh nhạt của Lâm Hi, chết lặng hôn môi cô gái, không cảm thấy vui thích, mùi vị của cô gái đơn thuần này không thể sánh bằng cô.

Hoàng Bác cảm giác gần đây rất nhàm chán, chưa tới buổi tối đã đến Thính Phong lâu lâu lỏng, nhìn xem có cô gái nào hợp khẩu vị của anh không. Anh đang chán đến chết uống rượu, quét nhìn cô gái ở đây, không nhìn thấy một cô gái nào thuận mắt, vừa nghĩ tới tối nay không có người đẹp làm bạn, trông không trong lòng càng nồng đậm thêm.

Anh đang buồn bực, đi quanh quần khắp nơi, nhìn xem có thể tìm được người đẹp làm bạn tối nay không.

Người đẹp không tìm được, người quen ngược lại tìm thấy một, khi anh nhìn thấy Lâm Hi thì mắt cũng trừng lớn. Chẳng lẽ Quyền thiếu không thỏa mãn được Lâm Hi, cho nên cô phải tới Thính Phong lâu tìm kích thích!

“Lâm Hi.” Hoàng Bác dụi dụi con mắt, không dám nghĩ tiếp.

Nghe tiếng, cô quay đầu lại, thấy Hoàng Bác, “Có chuyện gì?”

“Một mình em thân con gái, tới chỗ như thế này làm gì? Quyền thiếu biết không?” Anh coi phụ nữ như quần áo, muốn đổi liền đổi, muốn như thế nào đều được, tới chỗ như thế phong lưu khoái hoạt rất phù hợp. Nhưng Lâm Hi lại khác, đây là bà xã tương lai của người anh em tốt của anh, làm sao có thể tới chỗ như thế này? Quyền thiếu và Lâm Hi xảy ra mâu thuẫn gì rồi sao? di@en*dyan(lee^qu.domnn)

“Không phải anh cũng tới nơi này sao, có tư cách gì nói tới?” Phải nói đàn ông phong lưu, chuyện này không liên quan tới cô, nhưng người đàn ông này chạy tới chất vấn cô tới đây làm gì, cô cực kỳ khó chịu.

“Anh là một người đàn ông, cô sự khác biệt về bản chất với em. Đừng nói sang chuyện khác, em tới đây làm cái gì?” Hoàng Bác cảm điện thoại di động lên, nhanh chóng gọi số điện thoại của Quyền Hạo, thừa dịp điện thoại còn chưa được nhận, anh tiếp tục nói, “Thành thật khai báo, có phải em và Quyền thiếu cãi nhau không?”

“Anh gọi điện thoại cho ai?” Cô định cướp lấy điện thoại của Hoàng Bác.

“Quyền thiếu, để cậu ấy tới đón em.”

Điện thoại tiếp thông rồi, Hoàng Bác không nói với cô nữa, “Quyền thiếu, cậu có biết Lâm Hi đang ở Thính Phong lâu không?”

Nghe xong, Quyền Hạo trầm mặc một hồi, “Biết.”

Hoàng Bác kinh ngạc nhưn mảy, nghi ngờ liếc mắt nhìn Lâm Hi, tiếp tục nói. “Vậy cậu tới đón cô ấy trở về đi, một cô gái chạy tới nơi này không tốt lắm.” Rất kỳ quái, sao có cảm giác Quyền thiếu không quá để tâm tới chuyện của Lâm Hi, chẳng lẽ thật sự không sợ Lâm Hi chơi bên ngoài!

“Tôi đang ở ngoài cửa Thính Phong lâu rồi, cậu đừng nói cho Hi nhe, cũng đừng bám lấy cô ấy nói chuyện, cô ấy sẽ tức giận.”

Hoàng Bác co giật khóe miệng, cái gì? Quả nhiên không phải là không để ý, mà bản thân đi thẳng tới Thính Phong lâu rồi. Lâm Hi thật sự là một tồn tại đặc biệt đối với Quyền thiếu!

Cúp điện thoại, Hoàng Bác rất chân chó cười, “Anh không nên xen vào việc của người khác.”

“Anh cũng biết là đang xen vào việc của người khác ư, thật hiếm thấy!” Cô đi giày cao gót, gót giày bén nhọn hung hăng đạp một cước vào chân của Hoàng Bác, nghĩ đến lát nữa trở về, Quyền Hạo khẳng định lại sẽ hỏi cô chuyện này, cô liền đầy ngập lửa giận, oán hận nói, “Nhiều chuyện.”

Giày cao gót của phụ nữ quả thật là một vũ khí rất lợi hại, trên chân truyền đến đau đớn, nhìn chăm chú bóng lưng Lâm Hi rời đi, Hoàng Bác nội thương đến lệ rơi đầy mặt. Xen vào việc của người khác thật sự không tốt! die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Lâm Hi, em nhớ đó cho anh.” Không phải gọi điện thoại cho Quyền thiếu sao! Cần ác như vậy sao?!

Hoàng Bác gào rống, cô vốn không để ý tới, lập tức đi về phía trước.

Đi tới bãi đậu xe, vừa mới mở cửa xe ra, cô nhìn thấy Quyền Hạo.

“Hi nhe.” Quyền Hạo mỉm cười, cung chiều kêu lên.

“Anh tới đây làm gì?” Hoàng Bác mới vừa gọi điện thoại cho anh, nhanh như vậy đã đi tới, tốc độ này có thể so với tên lửa!

“Tới đón em.” Anh giúp cô đóng cửa xe.

“Tôi có lái xe tới, không cần anh đón.” Khi không có tình huống gì đặc biệt cô đều tự mình lái xe ra ngoài, nhìn Lamborghini trước mắt, cô cau mày.

“Anh lái xe đi.” Quyền Hạo cầm lấy chìa khóa trong tay cô, chuẩn bị lái xe của cô.

Ngồi lên chỗ ngồi kế bên tài xế, cô nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ không quá rõ, lấy tính tình Quyền Hạo, sao không hỏi cô, còn cười híp mắt, có chút cảm giác thăm người.

Tất cả như thường lệ, ngoài ý muốn sáng nay giống như là chưa từng xảy ra, cô nâng cằm lên nhìn chăm chú đáng vẻ nghiêm túc lái xe của Quyền Hạo, “Tại sao anh lại đến Thính Phong lâu đón tôi?” Bên cạnh rõ ràng không ai đi theo cô, làm sao anh biết được cô đang ở Thính Phong lâu, còn đúng lúc tới đón cô như thế!

“Kiều Thần nói.” Vì sợ cô hiểu lầm, anh tỏ vẻ thận trọng giải thích. Anh không phải người đi theo cô, biết cô đang ở Thính Phong lâu, là bởi vì Mã Kiều Thần thấy cô rồi gọi điện thoại nói cho anh biết.

“À.” Thì ra là Mã Kiều Thần nói, hại cô cho rằng có mấy định vị gì đó....

Về đến trong nhà, cô ngồi co quắp trên ghế sofa, trong ngực ôm cái gối, lười biếng nhắm mắt dưỡng thần.

“Hi nhe, đây là trái thanh long tươi mới, em muốn ăn một chút không?” Quyền Hạo thấy cô hơi cạn sạch sức lực, đi đến phòng bếp cắt một đĩa thanh long.

Mở mắt ra thấy đĩa thanh long đặt ở trước mặt, cô mím mím môi, “Đợi lát nữa ăn.” Thời tiết nóng bức, cô không có khẩu vị.

Trần Tiêu đứng ở bên cạnh, nhớ tới phòng bếp có nấu chè đậu xanh đã ướp lạnh, yên lặng bùng ra, “Tiểu thư, đây là chè đậu xanh ướp lạnh, rất giải nóng, ăn một chút.”

Tròng mắt cô chớp chớp, miễn cưỡng nhận lấy chè đậu xanh, cầm cái muỗng lên tùy ý khuấy đều, dạ dày đột nhiên sôi trào, mới vừa đưa chè đậu xanh đến trong miệng đã cảm thấy rất ghê tởm, cô tỏ vẻ đau khổ. Trong dạ dày không ngừng truyền đến cảm giác buồn nôn, chè đậu xanh khó khăn lắm mới nuốt xuống lại hình như muốn nôn ra ngoài, vội vàng bỏ chén lên trên khay trà, cô nôn ọe một trận.

Sắc mặt hơi trắng bệch, cô nhìn chăm chăm chè đậu xanh, cảm giác buồn nôn còn chưa rút đi, che miệng nôn khan một hồi, “Biến chất sao?”

Bị thiếu gia nhà mình dùng mắt lạnh nhìn, trong lòng Trần Tiêu hô to không chịu nổi, nào có biến chất chứ, đậu xanh này vừa nấu xong không bao lâu, anh nào dám cho tiểu thư ăn gì đó biến chất, anh cũng không phải chán sống, “Tiểu thư, đây là chè đậu xanh nấu xong không bao lâu, chắc chắn sẽ

không biến chất.” Chuyển động đầu óc suy nghĩ một chút, anh suy đoán nói, “Tiểu thư, có phải cô mang thai không? Chỉ có mang thai mới như vậy.”

Một câu đầu của Trần Tiêu, cô cảm thấy không cần thiết phải so đo, một câu tiếp theo, cô muốn cắt Trần Tiêu thành tám miếng lớn nấu chín ăn luôn, “Tôi vừa nôn một cái thì nói tôi mang thai, anh có ý tứ gì?” Gần đây bởi vì trong lòng tương đối phiền, cô cũng không chú ý tới trên thân thể có thoải mái hay không. Cô và Quyền Hạo xảy ra quan hệ không tới một tháng, cô chỉ uống thuốc tránh thai sau khi xong việc mấy lần đầu kia, sau đó cô lười phải uống, bởi vì uống nhiều không chỗ nào tốt. Chẳng lẽ bởi vì như vậy, cô liền mang thai?

“Gần đây tiểu thư thèm ăn không phân chán, tương đối thích ngủ, những thứ này đều là triệu chứng mang thai, có lẽ tiểu thư ngài thật sự mang thai.” Trần Tiêu nghĩ đến theo dõi tiểu thư nhà mình, trong lòng hơi xác định.

“Hi nhi.” Vui sướng thỉnh linh đến bao phủ trên người Quyền Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nhắc tới kết hôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Hạnh phúc tới quá đột ngột, anh không phải không nghĩ tới, cô sẽ có đứa bé của anh. Bây giờ nghe được Trần Tiêu nói, vừa nghĩ tới lúc này trong bụng của cô đang mang đứa bé của bọn họ, hạnh phúc đầy tràn lòng của anh.

Có đứa bé, cô sẽ không có lý do từ chối kết hôn với anh.

Có đứa nhỏ, bọn họ chân chính là người yêu.

Có đứa nhỏ, cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

Có đứa nhỏ, cả đời cô và anh đều dính líu.

...

Trong đầu anh nghĩ tới một vạn khả năng, vui vẻ đến hơi ngây ngốc, cặp mắt chỉ biết nhìn cô.

Bị Quyền Hạo nhìn chăm chăm vào bụng, cô cảm thấy hơi tê dại da đầu.

“Trần Tiêu, anh không phải bác sĩ, không nên tùy tiện kết luận tôi mang thai.” Lời Trần Tiêu nói khiến trong lòng cô cũng hoang mang, gần đây tương đối thích ngủ và khẩu vị không được tốt, nhưng những triệu chứng này không nhất định là mang thai.

“Tiểu thư, vì để xác định cô có mang thai hay không, tôi lập tức kêu bác sĩ gia đình.” Cái gì được gọi là quán gia xứng chức nhất, chính là phải không có lúc nào không lo nghĩ cho chủ nhân.

“Hi nhi, chúng ta kết hôn được không?” Nhìn vào bụng cô, anh cảm thấy rất thần kỳ.

“Chính tôi cũng không biết có mang thai hay không, cười cái gì mà cười.” Từ đêm lần đầu tiên của bọn họ đến bây giờ chẳng qua mới hơn nửa tháng thôi, thật sự mang thai, hiện giờ cũng có thể tra ra. Cô chưa từng nghĩ tới kết hôn, mà chuyện mang thai cô vốn không có kế hoạch, nếu như thật sự mang thai, vậy coi như phiền toái. dfienddn lieqiudoon

Anh nở nụ cười hạnh phúc, tròng mắt rạng rỡ phát sáng, đưa tay chạm một chút vào bụng cô, “Anh cảm thấy thật thần kỳ.” Rõ ràng một tháng trước ngay cả cô ở đâu anh cũng không biết, một tháng sau, cô không chỉ xảy ra quan hệ với anh, còn cùng giường chung gối, bây giờ cô mang thai, tất cả mọi chuyện giống như nằm mơ.

“Phụ nữ mang thai có gì hay mà thần kỳ.” Trần Tiêu vừa nói như vậy, cô hiện giờ rất lo lắng có phải thật sự mang thai hay không, chỉ có điều còn mấy ngày nữa là kỳ sinh lý của cô, có phải mang thai thật hay không, đến lúc đó sẽ biết rồi.

“Đây là đứa bé của chúng ta.” Anh chỉ có thể nói là hoàn toàn dính trên người cô, đôi tay hơi run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, “Không ngờ hạnh phúc lại tới đột ngột như vậy.”

Cô tròn trĩnh mắt, có người từng nói, đứa bé là quà tặng tốt nhất giữa người yêu nhau. Nhưng đối với cô mà nói, chỉ sợ cũng không phải là quà tặng tốt nhất gì, mà là tin dữ. Về đứa bé, cô không phải không bằng lòng sinh, cô sợ sau khi sinh đứa nhỏ, quan hệ giữa cô và Quyền Hạo hoàn toàn lòi kéo nhau. Giữa bọn họ, có đứa nhỏ và không có đứa nhỏ hơn kém quá nhiều, hơn nữa bây giờ cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để nghênh đón đứa nhỏ tới.

“Hi nhi, chúng ta kết hôn đi.” Anh vui vẻ ôm lấy cô.

“Không muốn.” Cô từ chối. Kết hôn với Quyền Hạo là chuyện cô chưa từng nghĩ tới, đứa bé có thể có, kết hôn không được.

Trong lòng biết rõ cô sẽ từ chối, nhưng nghe được cô từ chối, tim của anh vẫn hơi đau. Yêu say đắm ôm lấy cô, khoe môi anh cong lên trên, “Bây giờ em có đứa bé của anh, ngoại trừ anh ra, em không thể gả cho ai khác.”

“Hiện giờ còn chưa có ai có thể xác định rằng tôi mang thai.” Kết hôn rồi, Quyền Hạo sẽ trở thành chồng cô, thế giới này sao lại trở nên huyền ảo thế này, cô nhủ đôi mày thanh tú.

“Có phải em mang thai thì sẽ kết hôn với anh không?”

“Lỡ như tôi thật sự mang thai, tôi cũng chưa tới độ tuổi pháp luật quy định, không thể kết hôn với anh được.” Cô suy nghĩ trong lòng, nếu thật sự mang thai, vậy làm như thế nào? Những thứ biến thái nhà họ Thẩm kia vẫn đang tìm cô gây phiền toái, mà Quyền Hạo đề nghị kết hôn, cuộc đời của cô sao lại biến thành đáng sợ vậy. Trở lại đề đồ quả nhiên là một sai lầm! Sai chết rồi, die,n; da.nze.quy;do/n

“Chỉ cần em đồng ý kết hôn với anh, chúng ta có thể lĩnh giấy đăng ký kết hôn.” Bọn họ muốn lấy giấy đăng ký kết hôn, không cần đến độ tuổi theo quy định của pháp luật, huống chi Hi nhi cũng không phải mười bảy tuổi thật. Trước kia anh còn đề ý tới chuyện anh lớn hơn cô mười tuổi, sau khi biết cô là Lâm Hi Nhi, anh mới biết cô và anh là bạn đồng lứa, nếu như là bạn cùng lứa tuổi, như vậy chuyện kết hôn là chuyện hết sức bình thường.

Nhà họ Quyền tồn tại như thế nào, cô rất rõ ràng, chưa tới độ tuổi quy định muốn lấy tờ giấy đăng ký kết hôn là việc rất nhỏ với nhà họ Quyền. Chỉ có điều cô không muốn kết hôn với Quyền Hạo, cô biết rất rõ ràng, giữa cô và Quyền Hạo không có một chút tình cảm, gắng gượng mà nói tình cảm, cô chỉ có một chút lòng cảm kích với anh. Cô rất vui lòng giữ vững tình trạng hiện giờ, thiếu nữ chưa bao giờ cưới lập tức chuyển đổi đã thành người mẹ đã kết hôn, cô không vui.

“Nói chuyện này còn sớm lắm.” Cô tâm phiền ý loạn đẩy Quyền Hạo ra.

“Hi nhi định thừa dịp bụng còn chưa lớn cử hành hôn lễ, hay chờ em sinh hạ đứa bé rồi cử hành hôn lễ?” Vừa nghĩ tới bọn họ sẽ có một đứa bé như chân với tay, trong lòng anh tràn đầy vui sướng.

Cử hành hôn lễ! Khỏe môi nàng kéo ra, “Hiện tại cũng không rõ ràng lắm có phải tôi mang thai hay không, đừng nhắc tới chuyện kết hôn gì đó với tôi.” Kết hôn, kết em gái anh, trở lại đề đồ không có một chuyện tốt, đầu tiên là gặp bệnh thần kinh Thẩm Cảnh Nhiên đó, lại gặp biến thái chết tiệt Thẩm Khiết Như.

“Hi nhi không bằng lòng kết hôn với anh sao?” Trong mắt anh thoáng qua ánh sáng đau thương.

“Đừng nhắc tới vấn đề này được không? Thật sự muốn kết hôn, cũng không phải hiện tại, tối thiểu cũng phải chờ tôi giải quyết sự tình sau đó kết hôn, huống chi tôi cảm thấy chúng ta còn chưa tới bước kết hôn kia.” Thấy vẻ mặt bị thương của anh, cô không ngu đến mức nói ý tưởng chân thật trong lòng ra, suy nghĩ một chút, nói lời nói dối có ý tốt.

“Vậy Hi nhi bằng lòng kết hôn với anh sao?” Vẻ mặt của anh lập tức sáng lên.

“Sau này hãy nói cái vấn đề này.” Mang thai, kết hôn, sinh con, cô không dự liệu kịp quá trình này.

Anh thận trọng ôm cô, cùng cô bốn mắt nhìn thẳng vào mắt.

“Đừng nói cái gì nữa, tôi không muốn nghe cái gì.” Khi anh định mở miệng thì cô đã vượt lên trước anh một bước nói chuyện trước, “Lại nói tôi mang thai, tôi sẽ trở mặt.” Phiền não! Phiền não! Thật sự mang thai thì làm thế nào? Làm thế nào? Chẳng lẽ thật sự phải gả cho Quyền Hạo, ôi, đừng mà!

“Hi nhi không nên tức giận, anh không nói.” Anh muốn đứa bé, không có nghĩa muốn cô sinh lúc này, anh hiểu được đạo lý này, huống chi giữa bọn họ cũng không thiếu vấn đề.

“Hi nhi hiện tại không thể ăn đồ ăn lạnh.” Anh giống như nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, “Hi nhi hiện tại phải ăn đồ ăn có dinh dưỡng.”

“Câm miệng.” Lời của anh, cô nghe vào chính là một trận khủng hoảng.

Không có thai còn may, một khi mang thai, cô có thể tưởng tượng cuộc sống tự do tự tại của mình sẽ kết thúc. Sống nhiều năm như vậy, trong đời cô vẫn chưa từng xuất hiện từ đứa bé này, chứ đừng nói trong tương lai không lâu cô sẽ có đứa bé. Kết hôn! Sống cả đời với Quyền Hạo, a, sống cùng nhau mấy năm, cô đã sắp không chịu nổi, sống cả đời, vậy cô nhất định sẽ hỏng mất, cô không phải thánh nhân, cô rất khó tiếp nhận một vài hành động của Quyền Hạo.

“Hi nhi, anh đi nấu cháo dinh dưỡng cho em ăn.” Nghĩ đến chuyện này, anh hết sức vui mừng, thật vui vẻ đi vào trong phòng bếp.

Trên bàn trà còn bày chè đậu xanh, cô chỉ muốn nện ở trên người anh, tức chết cô, xảy ra quan hệ thật sự không phải chuyện sáng suốt gì.

Trần Tiêu gọi điện thoại cho bác sỹ gia đình tới, thấy tiểu thư nhà mình không vui vẻ, đoán chừng cô cũng không vui vẻ chuyện mình mang thai, có lẽ cô không hề muốn mang thai, kết hôn với thiếu gia, sợ rằng cô cũng không muốn, “Tiểu thư, làm một phụ nữ có thai, lúc nào cũng cần phải giữ vững tâm trạng sáng sủa.” dī3n~d@n'ł3q21y'd0n

“Anh nhàn rồi không chuyện gì làm đúng không?” Cô nhìn chăm chăm Trần Tiêu, đều do anh ta, không có việc gì kéo tới đề tài này, chỉ là một quán gia nát, cần gì phải giả dạng làm một bác sỹ khoa phụ sản, muốn đánh.

“Tiểu thư, thiếu gia đã hai mươi bảy tuổi rồi, thăng cấp làm cha thật ra cũng là một chuyện rất bình thường, ngài cũng đừng không vui, tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền rất thích hợp với ngài.” Trần Tiêu cười híp mắt. Nghĩ thầm thay thiếu gia nhà mình nếu không phải là thừa kế huyết mạch bị nguyên rủa này, vị trí tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền cũng không tới lượt tiểu thư nhà mình, dù sao nhà họ Quyền cần con dâu chính là cô gái nhất định có dạy dỗ tốt, gia thế trong sạch, mà không phải cô gái có gia đình bản khôn, giới tính vận vẹo.

“Anh nói giống như tôi không xứng với anh ta.” Lời Trần Tiêu nói chứa đầy hàm ý, cô vừa nghe là biết, lúc này sắc mặt đen thui, cảm xúc không vui khuếch tán cả người.

“Tôi không có ý này, xin ngài đừng hiểu lầm.” Không phải anh không thích tiểu thư nhà mình, chỉ lấy chuyện bàn về chuyện.

“Anh có ý này hay không, trong lòng anh rõ ràng.” Cô cầm gối ôm lên, hung hăng bóp chặt để phát tiết. Sau khi ở nhà họ Quyền đã xảy ra một loạt chuyện, cô không có cách nào khống chế, ai sẽ nghĩ tới Quyền Hạo không buông tay cô được, đưa đến cục diện hôm nay.

“Tiểu thư, tin tức này có nên nói cho phu nhân biết không?” Trần Tiêu nghĩ tới, tin tức này có nên nói cho Phó Trường Thanh biết không. Phu nhân có ba con trai, đại thiếu gia đã ba mươi hai tuổi rồi, không chịu kết hôn, bên cạnh cũng không có bạn gái.... Nhị thiếu gia phát sáng phát nóng trong giới chính trị, cũng không còn thấy thích cô gái nào. Bên cạnh tam thiếu gia không phải chỉ có tiểu thư, bây giờ còn có thể mang thai, phu nhân nghe được tin tức này nhất định sẽ thật vui mừng.

“Anh không muốn chết cứ nói cho bà ấy biết.” Cũng không biết có mang thai hay không đã nói cho Phó Trường Thanh, thật là tìm đánh! Khi cô vừa mới trở về đề do Phó Trường Thanh đã gọi điện thoại tới, nói đến mười tám tuổi liền kết hôn với Quyền Hạo đi, bà đã chuẩn bị xong đồ cho bọn họ kết hôn. Nếu đề cho Phó Trường Thanh biết tin tức này, cô có thể nghĩ, Phó Trường Thanh nhất định sẽ làm cho bọn họ kết hôn trong thời gian ngắn nhất, cô không muốn nhìn thấy kết quả này, cho nên trước khi xác định có mang thai hay không, ai dám truyền tin tức ra ngoài khiến cho cô không thoải mái, cô sẽ diệt người đó.

“Tiểu thư sợ phu nhân sao?” Trần Tiêu đại khái nghĩ đến nguyên nhân tiểu thư nhà mình không muốn nói cho phu nhân.

“Đừng nói rằng anh giống như cái gì cũng biết.” Chuyện này mở đầu chính là do anh ta lấy ra, cô hận không thể làm thịt anh ta, bây giờ có thể tỏ vẻ ôn hoà nói chuyện với anh ta, thật không dễ dàng! “Anh cẩn thận một chút cho tôi, hiện giờ tôi vô cùng chán ghét anh.”

“Tiểu thư đang đe dọa tôi sao?”

“Anh dứt cho tôi.” Nhìn đáng vẻ không lo ngại gì của Trần Tiêu, cô liền phát tức lên, gối ôm trong ngực hung hăng đập tới.

“Tiểu thư, xin ngài đừng tức giận, hiện giờ tôi sẽ rời đi.” Không thông báo cho phu nhân trước mặt tiểu thư, len lén thông báo cho phu nhân chứ sao, sau khi phu nhân biết được sẽ có cháu gái hoặc cháu trai, nhất định sẽ khen thưởng anh, không biết có bao nhiêu tiền thưởng đây?

“Khốn kiếp.” Cô nhỏ giọng mắng.

Xoa bụng, chính nàng cũng không thể khẳng định, thật sự có đứa bé?!

Xem trên màn hình ti vi phát tiết mục giải trí thiếu não khôi hài, cô cười không nổi, đây trong đầu đều là về nếu là mang thai làm thế nào?!

Khi cô đang rối rắm, trong phòng bếp Quyền Hạo đã nấu xong cháo.

“Đây là cái gì?” Cô cau mày hỏi. Chén cháo trước mắt hơi đen thui, hơi kinh khủng.

“Cháo gạo đen, rất có dinh dưỡng.” Quyền Hạo cầm cái muỗng, ý bảo cô có thể ăn.

“Không thích, tự anh ăn.” Cô không có khẩu vị, chính là không có khẩu vị.

“Hi nì, bây giờ em có khả năng mang thai con của chúng ta, cho dù không thích, vì đứa bé cũng ăn một chút.” Anh từ từ thổi nguội cháo nóng bỏng, dịu dàng dụ dỗ cô. dieendaaneequydomn

“Bây giờ không có ai có thể khẳng định 100% rằng tôi mang thai.” Về mặt cô không vui.

“Hôm nay em cũng chưa ăn thứ gì, liền ăn một ít cháo đi.” Ánh mắt của anh dừng lại trên bụng của cô, hạnh phúc chiếm lĩnh gương mặt của anh, mặt mày đều là nụ cười.

“Không muốn ăn.” Cô định giơ tay vứt chén này cháo, không muốn ăn chính là không muốn ăn!

“Chỉ ăn một chút.”

“Không muốn ăn.” Cô tiếp tục lặp lại, liếc cũng không liếc anh một cái, buồn bực nhìn lên trần nhà.

“Ăn một chút đi, ăn ngon lắm.” Anh không sợ người khác phiền hà dụ dỗ cô.

“Nếu ăn thật ngon, tự anh ăn.” Trái với sắc mặt tươi cười của anh, sắc mặt cô lạnh nhạt, lạnh lùng nói.

“Thật sự ăn rất ngon.” Anh cảm muống mức đầy cháo gạo đen đưa đến gần bờ môi cô.

Hạ thấp mắt có thể nhìn thấy cháo gạo đen, cô cau mày dời cái muống này đi, “Ăn ngon tự anh ăn, đừng phiền tôi.” Trong lòng đang phiền não đến không xong, còn phải ăn cháo gạo đen nhìn không hề ngon chút nào này, cô muốn đồ chén cháo lên trên đầu anh, ăn, ăn cái gì! Đáng ghét!

“Vậy không ăn cháo, Hi nhi ăn trái cây.” Thấy cô nhủ chặt đôi mỳ thanh tú, cung chiều cô anh không muốn miễn cưỡng cô, cầm khay trái cây lên, định dụ dỗ cô ăn.

“Anh có phiền hay không vậy, tôi không có khẩu vị, tôi không muốn ăn.” Vừa đến hè, cô rất dễ không có khẩu vị, hiện giờ ở trong lòng phiền muộn cộng thêm tính khí rối loạn, có thể có khẩu vị ăn cái gì.

Mặt cô đen lại, anh cười khế, cầm một chùm nho lên, “Nghe người ta nói, quả nho ăn nhiều chút, mắt đứa bé sẽ đen lay láy giống như quả nho.”

“Vậy có ai nói, người cha có chỉ số thông minh không cao ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của đứa bé không.” Cô đề con tức lại, giọng giễu cợt nói.

“Cái này Hi nhi yên tâm, chỉ số thông minh của anh rất cao.”

“Không nhìn ra, tôi cảm thấy được anh chính là người kém thông minh.” Tâm tình không tốt thêm bị anh phiền, cô lạnh lùng châm chọc nói. “Không có ánh mắt biết nhìn người chút nào.” Không thấy cô khó chịu sao?!

“Chỉ cần Hi nhi có chỉ số thông minh cao, chỉ số thông minh của con chúng ta sẽ rất cao, anh sẽ không kéo thấp chỉ số thông minh của đứa bé.” Cho tới nay đều là anh dụ dỗ cô, hiện giờ cô có thể mang thai, anh càng thêm dụ dỗ cô.

Nói đến mang thai và đứa bé, cô cướp lấy chùm nho trong tay anh, vặt một trái, nhét vào trong miệng anh, “Không nói lời nào không ai bảo anh cầm, có cú thật xa cho tôi không, tôi không muốn nhìn thấy anh.” Nhìn thấy liền tức lên.

Anh nuốt trái nho xuống, “Trái nho rất ngọt ăn thật ngon, Hi nhi cũng ăn một trái đi.”

Trần Tiêu và bác sỹ gia đình nhìn thiếu gia nhà mình và tiểu thư nhà mình liếc mắt đưa tình, nghĩ thầm có phải không nên quấy rầy bọn họ không.

Cô nhìn thấy bác sỹ gia đình, hơi vui vẻ, “Tối rồi sao? Kiểm tra giúp tôi một chút.” Bác sỹ đã đến thì tốt quá, nhanh chóng kiểm tra cho cô một chút, cô rốt cuộc có mang thai hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76-1: Quyền thiếu đáng thương (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau một phen kiểm tra, dưới ánh mắt mong đợi của Quyền thiếu, bác sỹ gia đình không nhanh không chậm nói. “Thiếu gia, tiểu thư không mang thai.”

Biết được cô không mang thai, trong lòng Quyền Hạo rất mất mát, trên mặt vẫn giữ nụ cười.

Ánh mắt lợi hại của Lâm Hi nhìn chằm chằm Trần Tiêu, “Trần Tiêu, mới vừa rồi anh nói thế nào?” Vô duyên vô cớ hù dọa cô giật mình, hừ.

“Ah, cô là ai, ôi, tôi đột nhiên mất trí nhớ, a, tôi là ai?” Đôi tay Trần Tiêu ôm đầu, giả ngây giả dại chết sống không nhận trưởng. Không chỉ có thiếu gia mất lạnh nhìn anh, còn có ánh mắt của tiểu thư nhà mình cũng quá dữ tợn, anh vẫn nên giả bộ mất trí nhớ thì tốt hơn.

“Giả vờ, tiếp tục giả vờ.” Lâm Hi quay đầu nhìn Quyền Hạo, “Nếu anh ta mất trí nhớ, tiền lương năm nay cũng không cần phát cho anh ta.” Không có việc gì nói lung tung, gõ chết anh ta, gõ không chết anh ta, cũng khiến cho anh ta không có tiền.

“Ừ.” Quyền Hạo cũng đang có ý đó.

Trần Tiêu nhất thời khôi phục bình thường, làm bộ đáng thương khổ ép nói. “Tiểu thư, cô không thể nhẫn tâm như vậy.”

“Chuyện liên quan gì tới tôi, cũng không phải do tôi phát tiền lương cho anh, hỏi Quyền thiếu đi.” Lâm Hi liếc nhìn Quyền Hạo, đôi tay khoanh trước ngực.

“Tiểu thư, bác sỹ gia đình thuộc bên Trung y, nếu ngài mang thai nửa tháng, chỉ bắt mạch chắc không thể kiểm tra ra, huống chi bác sỹ gia đình này tài học không tinh, để thận trọng đạt được mục đích, tiểu thư ngài vẫn nên đến bệnh viện thử máu tương đối tốt hơn.” Vì lương hàng năm bảy con số, Trần Tiêu vắt hết óc nghĩ ra một cớ rách như vậy, không tiếc vu cáo vị bác sỹ gia đình này.

Bác sỹ gia đình năm cũng bị trúng đạn bị sắp xếp một danh hiệu tài học không tinh, học y hai mươi năm ông lần đầu tiên nghe được có người nói ông như vậy, đây là sỉ nhục lớn lao, mặt đen lại, hung tợn nhìn chằm chằm Trần Tiêu, trong lòng mắng thầm. Đem gái cậu tài học không tinh, ông đây tinh thông Trung Tây y. Dieễn dần lee quỳ đôn

“Câm miệng, anh lắm điều nữa, tiền thưởng cuối năm anh cũng đừng muốn.” Ánh mắt Lâm Hi không tốt lườm Trần Tiêu còn nói cô mang thai, thật đúng là chán sống rồi.

“Đừng mà, tiểu thư, tôi chính là vì nhà họ Quyền làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy, ngài không thể làm như vậy.” Vừa nghĩ tới tiền thưởng cuối năm tám con số có thể sẽ không có, Trần Tiêu hận không thể quỳ xuống cầu xin Lâm Hi. Làm việc ở nhà họ Quyền, tiền lương hàng năm chỉ có thể coi là tiền trình, tiền thưởng cuối năm và các loại tiền thưởng mới phải đồng tiền lớn.

“Cũng chưa từng thấy anh làm trâu làm ngựa, nếu không, bây giờ anh biến thành bò cho tôi nhìn một chút.” Cô không để mình bị đẩy vòng vòng.

“Tiểu thư, đây không phải là ngài làm khó tôi sao? Tôi làm sao có thể biến thành bò?”

“Nếu không thể biến, anh cũng đừng nghĩ đến tiền thưởng cuối năm.” Cô còn sợ Trần Tiêu bị ép không đủ khổ, sâu xa nói. “Đúng rồi, quên nói cho anh biết một chuyện, sổ tiết kiệm của thiếu gia anh, gồm có một vài thẻ tín dụng có số tiền tương đối lớn... Đều ở trên tay tôi, năm nay nhất định một xu anh cũng không lấy được.” Những thứ đồ này không phải cô muốn, chủ yếu là mấy ngày trước cô vô ý nói một lần, Quyền Hạo liền giao những thứ đồ này cho cô, có tiền vào túi làm gì không thu, cho nên cô bình tĩnh nhận.

“Thiếu gia.” Thấy cầu xin Lâm Hi không được, Trần Tiêu chuyển sang cầu xin thiếu gia nhà mình.

Quyền Hạo làm như không nhìn thấy Trần Tiêu bị ép khổ sở, quay đầu nhìn bức tranh có tiếng trên vách tường.

“Tiểu thư, nể tình tôi phục vụ ngài bao nhiêu năm, ngài hãy tha cho tôi đi, tôi còn chưa cưới vợ đâu.”

“Đây là cho anh một dạy dỗ, hi vọng anh ghi nhớ chuyện ngày hôm nay. Về sau trước khi nói chuyện phải suy nghĩ thật kỹ một chút có nên nói lời này hay không, không phải mọi người anh đều có thể đắc tội.” Lâm Hi mặt lạnh, không vì Trần Tiêu đáng thương mà thay đổi.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu kêu rên, “Ngài không thể đối với tôi như vậy!” Không phải chỉ nói tiểu thư có thể mang thai sao! Tại sao năm nay một xu cũng không lấy được! die nd da nl e q uu ydo n

“Tâm tình của tôi không tốt, anh nên thông minh một chút, đừng cứ nói lời nói lộn xộn lung tung ảnh hưởng tới tâm tình của tôi, khi tâm tình của tôi quá tệ cần tìm người khai đao.” Cô nhéo cằm Trần Tiêu, giống như chủ nhân thời đại phong kiến dạy dỗ nô tài, “Hôm nay anh đụng phải hòng súng rồi, qua bên kia khóc đi, nhìn chương mất.”

“Tiểu thư, tha cho tôi đi.” Trần Tiêu khổ sở nhú mắt.

Cô ngài bần vồ vồ tay, vén sợi tóc bên tai, “Không có cách nào tha cho, vào phòng tôi lấy giở xách màu đen xuống.”

“Dạ, tiểu thư.” Năm nay không có một xu đã thành sự thật, Trần Tiêu khóc cũng không có nước mắt mà chảy, đau thương lên lầu.

“Tiểu thư.” Trong lòng bác sỹ gia đình đang mắng phù đầu Trần Tiêu, ung dung cất tiếng, “Có thể thời gian mang thai của ngài quá ngắn, hỉ mạch yếu ớt không thể bắt ra được, tôi đề nghị ngài đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Ông nói rất đúng.” Có sầu lo có thể mang thai, không thể xác định có mang thai hay không, bây giờ cô vẫn nên trực tiếp đến bệnh viện kiểm tra tương đối tốt.

“Anh đi cùng em.” Quyền Hạo nắm tay của cô, trong mắt ẩn chứa vẻ mong đợi.

“Được.” Nếu thật sự mang thai, đây chính là cha của đứa bé!

Trần Tiêu cầm túi xách màu đen chờ đợi ở bên cạnh, không có một chút khí thế, giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, ánh mắt không dám đối diện với tầm mắt Lâm Hi, yếu ớt giao túi xách cho cô.

“Gần đây Lý Vân tìm việc làm không thuận lợi, anh đi quan tâm một chút đi.” Trần Tiêu đoán chừng rất nhàn rồi không chuyện gì, vừa đúng Lý Vân tìm việc làm không thuận lợi, để cho anh ta đi làm chuyện của người không có nhiệm vụ nên làm, tránh cho nhàn rồi lại đầu óc chấp mạch.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu cúi đầu.

Làm nhĩ tiểu thư nhà họ Quyền trên danh nghĩa, đi bệnh viện dĩ nhiên không phải bệnh viện bình thường, mà là đi bệnh viện Lĩnh Lâm một trong những bệnh viện tư nhân tốt nhất thiên triều.

Sau khi lấy máu kiểm tra có thai, cô còn thuận tiện làm kiểm tra theo lệ thường, sau đó ngồi trong hành lang bệnh viện ngẫm nghĩ sự việc.

Chuyện đã phát triển đến mức không phải cô có thể không chế, ba kẻ biến thái nhà họ Thẩm, Quyền Hạo, cô phải làm gì? Phiền não nhưu đôi mây thanh tú, nhìn trần nhà trắng như tuyết đến khiến cho người ta phiền lòng. di3nd@n3qu.yd0n

“Hi nhi đang lo lắng thật sự mang thai sao?” Môi mỏng của Quyền Hạo mím chặt thành một đường thẳng, biết rõ trong lòng mình không nên nghĩ quá nhiều, anh vẫn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, có đứa bé nhưng cô không muốn sinh ra thì làm thế nào? Có đứa bé cô sẽ rời đi thì anh làm sao bây giờ?...

“Chẳng lẽ tôi không nên lo lắng sao?” Người chưa bao giờ làm mẹ, kết hôn cũng chưa từng, khẳng định lo lắng những chuyện này, nhưng bây giờ xa xa không chỉ phải lo lắng những chuyện này, mà là toàn bộ người của nhà họ Thẩm đã trở lại, cuộc sống của cô muốn bình tĩnh cũng bình tĩnh không được rồi, đây mới là chuyện cô để ý nhất.

“Lỡ như thật mang thai, em sẽ sinh đứa bé ra sao?”

“Chuyện này khó mà nói.” Cô tâm phiền ý loạn, môi hồng bĩu một cái, thấy vẻ mặt anh khổ sở, không đành lòng dâng lên trong lòng. “Có nhất định sẽ sinh, điều kiện tiên quyết là phải mang thai.” Cô là phụ nữ, phải mang thai cũng là cô, không cần tỏ vẻ đau thương nhìn cô, khiến cho giống như làm sai là cô, cô cũng không làm cái gì mà!

“Hi nhi, em thật tốt.” Trong mắt anh lóe lên nước mắt kích động, mặc dù cô không thể cho anh câu trả lời 100%, nhưng cô có thể trả lời như vậy cũng coi như rất khá. Một người phụ nữ bằng lòng sinh con cho anh, điều này chứng minh cái gì, này chứng minh cô bằng lòng qua một đời với anh.

Nhìn Quyền Hạo kích động nhanh chóng rơi nước mắt, cô không có lợi hại như vậy, có thể đoán được Quyền Hạo nghĩ nhiều. Nếu cô biết, cô nhất định sẽ nói anh nghĩ nhiều. Một người phụ nữ bằng lòng sinh con, không có nghĩa là chịu qua một đời với anh, đương nhiên rồi, đây chỉ là ý tưởng của số ít bộ phận phụ nữ, cô chính là một trong số bộ phận cực nhỏ đó.

“Thiếu gia, tiểu thư, đã có kết quả kiểm tra rồi.” Viện trưởng bệnh viện Linh Lâm cung kính nói với hai người.

“Chúng ta đi vào nghe bác sỹ nói thế nào.” Cô không ngoài ý muốn kết quả sẽ có nhanh như vậy, nói thế nào Linh Lâm là nhà họ Quyền mở, phục vụ vì người nhà họ Quyền, nhất định phải hiệu suất cao.

“Ừ.” Anh hơi khản trương, giống như câu trả lời của bác sỹ sẽ là một phán quyết với bọn họ.

Ngồi trước mặt bác sỹ phụ khoa tốt nhất trong bệnh viện, cô không hề khản trương chút nào.

Bác sỹ cũng không rõ ràng về lai lịch của đôi nam nữ trẻ tuổi này, chỉ biết rằng người có thể để cho viện trưởng tự mình đi cùng khẳng định không đơn giản, cho nên ông cũng nhún nhường, cầm kiểm tra báo cáo cẩn thận xác nhận mình không nhìn nhầm, cuối cùng khẳng định nói, “Lâm tiểu thư, cô không hề mang thai.”

Không có thai, vô cùng tốt, không có việc gì bị Trần Tiêu hù dọa, cô quyết định, sau này trở về, phải cho Trần Tiêu lên sân thượng ngủ một đêm. Tầng đá lớn trong lòng rơi xuống, cô nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, hô hấp cũng trở nên thông thuận, thế giới tuyệt vời.

Thất vọng và hy vọng có tỷ lệ một nửa, đáp án này cũng không phải là rất khó tiếp nhận đối với Quyền Hạo.

“Lâm tiểu thư, lấy tình trạng cơ thể bây giờ của cô, mang thai là một chuyện không tốt, dù sao thân thể của cô vẫn chưa có hoàn toàn phát dục trưởng thành, cô muốn sinh con, vẫn chờ đến sau hai mươi tuổi đi.” Cô gái này chỉ mới mười bảy tuổi, sinh con quá sớm, thân là bác sỹ ông đưa ra lời khuyên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76-2: Quyền thiếu đáng thương (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Tôi có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng.” Cô suy nghĩ một chút nói. Thân thể này vẫn luôn có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng, kể từ sau khi cô sống lại, thân thể này cũng chưa từng phát bệnh, tình huống còn rất tốt đẹp, cũng không biết ngày nào đó trái tim bệnh này tái phát, đến lúc đó có thể gặp phiền toái.

“Ngài có bệnh tim, nếu muốn sinh con, còn phải tìm bác sỹ khoa tim mạch kiểm tra mức độ nguy hiểm, sinh con là một việc rất nguy hiểm đối với bệnh nhân có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng, hơn nữa tỷ lệ di truyền bệnh này cho con của cô cũng vô cùng cao.”

“Nói chuyện khác đi.” Có bệnh thân thể vô cùng không tốt, có lẽ ngày nào đó khi cô sinh con sẽ chết trên bàn phẫu thuật!

“Bệnh bao tử của Lâm tiểu thư rất nghiêm trọng, mặc dù trải qua điều dưỡng, nhưng vẫn là để lại tật bệnh, cô phải chú ý ăn uống một chút, thức ăn nhất định phải nhẹ...”

Nhìn miệng hé ra khép lại của bác sỹ, đầu cô cũng lớn hơn rồi, thân thể này lại nhiều bệnh tật như vậy, điều dưỡng nhiều năm như thế, cũng chỉ tốt hơn một chút, khó trách thể lực kém như thế!

Cuối cùng thật sự không muốn nghe, cô lôi kéo Quyền Hạo rời đi.

“Hi nhi, sau khi chúng ta kết hôn không cần đưa bé.” Khoảng thời gian trước mặc dù anh vẫn có một ý tưởng, chỉ cần sinh đứa bé, thì có thể trói chặt cô, bây giờ xem ra cái này căn bản không tốt. Cô có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng, mấy năm này trải qua một loạt điều dưỡng, thân thể vẫn có khác biệt so với người thường, sinh con bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ muốn mạng của cô. So sánh với dùng đứa bé trói chặt cô, anh sợ vĩnh viễn mất đi cô hơn.

Anh không đầu không đuôi tòi ra câu nói này, mặt cô đen sì: “Anh nghĩ quá xa.

“Anh sợ mất đi em.” Anh ôm chặt lấy cô, sợ cô biến mất.

Cái ôm ấp của anh, cô cảm thấy bức mình: “Tôi còn chưa chết đâu, phải dùng tôi để nguyên rửa tội sao!” Cô là người đã chết một lần, từ vong đã trải qua rồi, không khổ sở như trong tưởng tượng vậy.

“Đừng dễ dàng nói từ chết này, anh sợ hãi.” Anh muốn cô sống thật tốt, anh sợ chữ chết này tới cực điểm, không có cô, thế giới này còn có ý nghĩa gì?!
di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cô rầu rĩ đẩy anh ra, không nhìn về thâm tình trong mắt anh, nhìn chăm chú về phía xa, “Đừng biến tôi thành giống như dễ ăn hiếp, bình thường chút.”

Anh nhỏ giọng khẽ mỉm cười, “Hi nhi sẽ đi cùng anh cả cuộc đời không phải sao?”

“Chuyện này để sau này hãy nói.” Chuyện anh muốn cô cam kết cô không cho được.

“Được, vậy thì sau này hãy nói.” Anh đưa tay nắm cả bả vai của cô, khoe môi tràn ra nụ cười khiến cho người ta chán ngán.

Đứng ở cửa bệnh viện, ánh mắt cô bị Trịnh Thủy Tinh đang đâm đầu đi tới hấp dẫn. Hai năm trước, cô và Trịnh Thủy Tinh có duyên phận gặp mặt một lần, cô chỉ cảm thấy Trịnh Thủy Tinh khi đó hơi mềm yếu rất không dám nhìn thẳng cuộc sống rồi lại rất kiên cường, bây giờ gặp lại ở đây, vẻ ngoài xinh đẹp che giấu một trái tim hình như ngưng đập, cảm giác quen thuộc mãnh liệt và cảm giác thân mật lần nữa đánh úp tới.

Cô không khỏi quan sát Trịnh Thủy Tinh, không ngừng sàng lọc trong trí nhớ, cuối cùng phát hiện, cảm giác quen thuộc và cảm giác thân mật tuy rằng mãnh liệt, nhưng cô thủy chung không thể nghĩ ra cảm giác quen thuộc và thân mật về Trịnh Thủy Tinh từ nơi nào tới.

Giương mặt tuyệt mỹ của Trịnh Thủy Tinh không tỏ vẻ gì, hơi mệt mỏi, linh khí trong hai mắt to khiến người ta thích nhìn nhất hoàn toàn biến mất, giống như cục diện đáng buồn, không có gợn sóng, không có chuyển động, giống như một linh hồn người chết xinh đẹp không sống trong thời gian này, thờ ơ lạnh nhạt tất cả trên thế gian.

Một khuôn mặt rất xa lạ, cô lại có cảm giác quen thuộc và cảm giác thân mật, đây là một chuyện rất khó tin, cô mỉm môi, vẫn cẩn thận nhớ lại, nhất định có trí nhớ quan trọng nào đó đã bỏ sót, nếu không làm sao cô lại nghĩ không ra cảm giác quen thuộc và thân mật về Trịnh Thủy Tinh đến từ đâu. die
ennd kdan/le eequhyd onnn

“Hi nhi, cô ta có gì hay để nhìn?” Hạ thấp con mắt nhìn cô nghiêm túc chăm chú nhìn một phụ nữ, anh hơi ghen tỵ, cô còn chưa từng nhìn anh như vậy.

Cô đang định trả lời, vừa vận khoe môi Trịnh Thủy Tinh ngậm nụ cười nhàn nhạt, trông mắt linh khí bức người nhìn cô.

Chính là nụ cười này, khiến trong đầu cô thoáng qua một khuôn mặt xinh đẹp, kinh ngạc cau mày, trong lòng cô nói thẳng không thể nào.

“Xin chào, Lâm Hi, thật vui mừng chúng ta lại gặp gỡ lần nữa.” Khi Lâm Hi đang kinh ngạc kèm theo không dám tin thì Trịnh Thủy Tinh đã đi đến trước mặt cô, thân thiện chìa tay.

Mình tỉnh ở trên màn hình, nhìn thấy không phải là chuyện ly kỳ gì, khuôn mặt xa lạ và khuôn mặt quen thuộc chòng chéo lên nhau ở trong đầu, đây mới là chuyện ly kỳ. Cô hơi hí hóp mắt lại, nhìn kỹ Trịnh Thủy Tinh, muốn tìm ra chỗ tương đồng về hai gương mặt này trong đầu, cuối cùng phát hiện căn bản cũng không có chỗ tương đồng.

“Cách lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sắp có thời gian hai năm rồi, hai năm trước cô chỉ là minh tinh hạng ba bốn, không nghĩ tới bây giờ lác mình một cái trở thành minh tinh hạng A trong nước, biến hóa thật lớn.” Không bắt tay Trịnh Thủy Tinh, cô nghĩ tới, chỗ khác nhau giữa Trịnh Thủy Tinh và trước kia.

Trịnh Thủy Tinh tự nhiên hiểu Lâm Hi không phải châm chọc cô, chỉ trần thuật sự thật. “Biến hóa là thật lớn, cô biến hóa cũng thật lớn, nói thí dụ như trở nên đẹp.” Vừa nói đến biến hóa, cô liền muốn coi mặt nạ xinh đẹp này xuống máng chửi người, rõ ràng trước là tỷ phú hàng tỉ, trong một đêm biến thành một tôm tép trong làng giải trí con mẹ nó! Ông trời cũng không được chơi bầy người như vậy chứ! dfienddn liequidoon

Thấy nghi ngờ trong mắt Lâm Hi, Trịnh Thủy Tinh che miệng cười khế, “Tôi còn phải khám bệnh, ngày sau chúng ta vẫn có cơ hội gặp mặt.” Dứt lời, cô cất bước rời đi.

Chớp mắt không nháy mắt nhìn chăm chú bóng lưng Trịnh Thủy Tinh, cô sắp xếp xong tất cả trí nhớ trong đầu, hai khuôn mặt chòng chéo lên nhau mà cô

nghĩ tới, vô cùng xác định nói, “Trịnh Tinh, là cậu.”

Đáng tiếc Trịnh Thủy Tinh đã đi xa không nghe thấy lời cô nói, cô chỉ có thể tiếp tục cau mày.

“Là bạn trước kia của em sao?” Anh không chỉ bạn bây giờ của cô, mà là bạn của cô khi cô là Lâm Hi Nhi.

“Cần gì phải nói cho anh biết?” Sự tình phát triển được càng ngày càng quỷ dị, cô không nghĩ ra.

“Tại sao không thể nói cho anh biết?” Anh nặn ra hai giọt nước mắt, giả bộ đáng thương nói.

“Ngây thơ.” Anh giả bộ đáng thương không nhận được đồng tình của cô, lấy được chỉ là khinh bỉ.

Khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, đôi mắt Trịnh Thủy Tinh chăm chú nhìn Lâm Hi và Quyền Hạo ở xa xa, khóe môi nâng lên độ cong cực đẹp, gương mặt có thể nói tuyệt sắc trần đầy nụ cười.

Trịnh Thủy Tinh, Trịnh Tinh, về đến trong nhà, trong đầu cô vẫn không ngừng hiện lên hai gương mặt này.

“Hi nhi, ăn cháo.” Quyền Hạo bung cháo thịt bò gan heo tăn ra mùi thơm câu người.

“Không ăn, tự anh ăn.” Hiện giờ cô muốn đi điều tra Trịnh Thủy Tinh.

“Ăn một chút đi mà.”

“Có thể không trình diễn một màn này không, coi tôi như đứa trẻ ba tuổi, tôi muốn ăn, không cần chờ anh dụ dỗ, tôi cũng sẽ tự mình ăn.” Thật lòng phiền đáng về này của Quyền Hạo, luôn dụ dỗ cô ăn cái gì, nhìn anh sao mà dịu dàng dụ dỗ người thì cô có ảo giác trong nháy mắt, thật ra thì anh nên đi làm giáo viên mầm non, thích dụ dỗ người như vậy.

“Dạ dày em không tốt, dù ít dù nhiều cũng ăn một chút.”

“Dạ dày anh cũng không tốt, không hề thấy anh chú ý một chút.” Cô phiền não gằm nhẹ nói.

“Hi nhi đây là quan tâm anh sao?” Trong đôi mắt anh đang chứa nụ cười hạnh phúc.

“...” Cô hết ý kiến.

“Tiểu thư, điện thoại của ngài.” Trần Tiêu cầm điện thoại, về mặt cầu xin có ý đồ gọi lên một chút lương tâm của tiểu thư nhà mình, hi vọng cô sinh lòng nhân từ cho anh các loại tiền thưởng năm nay.

Cô ghét bỏ xua tay để Quyền Hạo bung cháo xa một chút, “Alô, ai vậy?”

Mã Kiều Thần nhàn rỗi không có chuyện gì giữa móng tay, bên bả vai và lỗ tai đang kẹp điện thoại di động nghe điện thoại, nghe được giọng Lâm Hi, rất kích động nói, “Lâm Hi, nghe nói em mang thai? Chúc mừng!” Trong nhóm bạn chơi từ nhỏ của bọn họ, không ngờ thoát nhìn Quyền Hạo thắng cấp cuối cùng ngược lại thắng cấp nhanh nhất.

Cô lập tức không nhận được mặt trực tiếp thắng cấp thành mặt đen rồi, “Tôi không mang thai, chệch nghe ai nói?” Mới vừa kiểm tra xong cô cũng không có mang thai, Mã Kiều Thần thê mà lại gọi điện thoại tới chúc mừng cô! Làm cái gì? Ai truyền loạn.

“Thật hay giả?” Mã Kiều Thần không tin.

Cô cầm tức cúp điện thoại, “Trần Tiêu, là anh nói cho Mã Kiều Thần sao?”

Trần Tiêu cả kinh tròn mắt cũng sắp rớt xuống, cảm thấy rất oan uổng, “Tiểu thư, không phải là tôi.”

“Quyền Hạo, là anh sao?” Đầu nhéo một cái, cô rất nhanh tìm được mục tiêu hoài nghi.

“Không có.” Cô không mang thai, anh làm sao sẽ nói với người khác chuyện như vậy.

“Tra cho tôi, rốt cuộc ai nói cho Mã Kiều Thần?” Tức chết cô.

Cô nghĩ lại, nghĩ đến tỷ lệ mang thai, vì ngăn chặn tận gốc khả năng này, cô kiên quyết về sau không xảy ra quan hệ với Quyền Hạo, “Cho dù là ai nói cho Mã Kiều Thần, Quyền Hạo, về sau anh đừng mong lên giường của tôi, bắt đầu từ hôm nay, anh trở về phòng anh đi.” Cùng giường chung gối, không có cửa đầu!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Người đàn ông điển trai

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Hi nói được là làm được, buổi tối hôm đó không để Quyền Hạo vào cửa phòng nữa. Đáng thương Quyền Hạo tranh thủ cùng giường chung gối cứ kết thúc như vậy, anh vừa bất đắc dĩ vừa oán lại một lần nữa một người sử dụng một gian phòng ngủ.

Trên màn hình TV chiếu phim truyền hình nổi tiếng nhất năm nay, nhìn khuôn mặt tinh xảo hơi quá đáng của Trịnh Thủy Tinh, cô vỗ vỗ cằm. Trịnh Tinh sao lại biến thành Trịnh Thủy Tinh?

Mở laptop ra, lưu loát nhập vào ba chữ Trịnh Thủy Tinh, lập tức liền baidu ra ngoài rất nhiều tin tức, xem từng cái một, nàng phát hiện không sai biệt lắm. Trịnh Thủy Tinh bắt đầu xảy ra biến hóa từ hai năm trước, một người nhất gan kiên cường rồi lại hơi mềm yếu, làm sao có thể trong một đêm biến thành mọi việc đều suôn sẻ, người có chỉ số EQ cực cao, điều này rõ ràng không có khả năng.

Báo cho bộ phận tình báo nhà họ Quyền mấy câu, cô nhàn nhã nằm trên giường, nghĩ tới những chuyện khác.

Không quá hai ngày, kinh nghiệm cả đời về Trịnh Thủy Tinh đều biến thành tờ giấy, cô nhìn kỹ, nghĩ thầm, Trịnh Tinh này cũng quá gầy và rồi!

“Công ty đại diện cho Trịnh Thủy Tinh do Mã Kiều Thần quản lý sao?” Gia tộc nhà họ Mã làm buôn bán rất lớn, cộng thêm Mã Kiều Thần mở rộng bán đồ buôn bán cho nhà họ Mã, bây giờ nhà họ Mã cũng rất có địa vị trong giới kinh doanh, muốn làm ăn ở thiên triều, có bối cảnh cách mạng có thể nhanh thành công hơn.

“Đó cũng không phải, tập đoàn Mỹ Á do Mã tiểu thư quản lý lúc này không còn là công ty con, công ty đại diện cho Trịnh Thủy Tinh chỉ là một công ty gia đình dưới cờ của tập đoàn Mỹ Á.” Trần Tiêu lại không hiểu, sao đột nhiên tiểu thư nhà mình lại có hứng thú với một minh tinh.

“Có thể mua lại công ty đại diện này không?” Cô nở một nụ cười quỷ dị.

“Dĩ nhiên có thể, chỉ có điều tiểu thư, ngài định lấy danh nghĩa gì mua công ty này đây?” Một công ty đại diện không tính đứng đầu trong ngành giải trí, muốn mua lại là một việc rất đơn giản, chỉ có điều tại sao tiểu thư muốn mua, theo anh được biết, tiểu thư nhà mình không biết làm kinh doanh! die,n; da.nlze.qu; ydo/n

“Lấy danh nghĩa của nhị tiểu thư nhà họ Quyền.” Thuận tay cầm một quyển tạp chí bìa là khuôn mặt Trịnh Thủy Tinh, cô nhìn khuôn mặt trang bìa này photoshop quá mức, cảm thấy hơi xấu, lãng phí khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Thủy Tinh.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu không dám hỏi nhiều, tuân theo ý của cô đi làm.

“Đi ra ngoài đi.” Mấy ngày nay vì ngăn ngừa có tiếp xúc với nhà họ Thẩm, cô đều không đi ra ngoài, ở nhà đã đến mức hơi buồn bực.

“Dạ, tiểu thư.” Khẽ cúi người chào, Trần Tiêu cầm một đồng tài liệu đi ra ngoài.

Liếc nhìn điện thoại vút trên bàn trà, nghĩ đến Trịnh Thủy Tinh, cô cười khẽ, dựa theo số điện thoại trong tài liệu gọi tới.

Làm minh tinh hạng A số lượng không nhiều, Trịnh Thủy Tinh loay hoay không thể thoát ra, cô quay phim mệt mỏi nằm trên ghế sa lon mềm mại nhắm mắt lại, chuông điện thoại di động vang lên, cô giống như không nghe được. Người đại diện của cô Trương Hiểu Hoa nhìn không nổi rồi, tỏ vẻ chỉ tiếc rên rắt không thành thếp, “Thủy Tinh, sao em không thể chăm chỉ một chút?” Cô chưa từng quản lý cho nghệ sĩ như thế này, lười đến có thể so với cừu lười biếng * rồi, không có chuyện gì làm sẽ ngủ!

(*) cừu lười biếng: Một nhân vật trong bộ phim hoạt hình Trung Quốc “Cừu vui vẻ và sói xám”

“Em đã rất chăm chỉ rồi, quay phim rất mệt mỏi.” Trịnh Thủy Tinh vừa nghe tiếng chuông đáng ghét, vừa nghe người đại diện của mình nói làm nhảm, không nhận được tức giận nói. “Chỉ lại ầm ĩ nữa, em không đi tuyên truyền ngày mai.”

“Em dám!” Trương Hiểu Hoa thiếu chút nữa tức giận đến giơ chân, thật lòng không ngờ muốn ỏi mưa rồi.

Trịnh Thủy Tinh mở ra mắt đẹp trong trẻo, khuôn mặt tinh xảo lạnh như băng, “Chỉ có thể thử nhìn một chút xem em có dám không.” Phiền chết người, minh tinh tuy là quang vinh chói lọi, được muôn người thích, nhưng quá mệt mỏi, nào có nhiều tuyên truyền phải đi như vậy.

“Được rồi, được rồi, đại tiểu thư em cũng đừng tức giận.” Dù sao đi theo Trịnh Thủy Tinh thời gian gần hai năm, giữa hai người không chỉ có quan hệ đồng nghiệp, còn là bạn bè, làm bạn bè của cô cũng không nói nhiều, thấy điện thoại di động của Trịnh Thủy Tinh vang lên lần nữa, cô khẽ thờ dài một tiếng, cam chịu nhận điện thoại cho vị đại tiểu thư này.

“Xin chào, ai vậy?” Biết số điện thoại riêng của Trịnh Thủy Tinh không nhiều người, thân là người đại diện vẫn phải khách khí.

“Trịnh Thủy Tinh ở đâu?” Vừa nghe giọng điệu hơi nhún nhường này, cô cũng biết đây không phải Trịnh Tinh. Cô rất không quen gọi cái tên Trịnh Thủy Tinh này, rõ ràng tên là Trịnh Tinh mà! di3n~d@n'13q21y"d0n

“Bây giờ cô ấy đang bận, xin hỏi cô là ai, tìm cô ấy có chuyện gì vậy?”

“Nói cho cô ấy biết, tôi là Lâm Hi.” Trịnh Tĩnh có chăm chỉ như vậy sao, cô vẫn nhớ nhóc này thích làm nhất chính là ngủ, làm một chút việc liền kêu mệt.

“Được, tôi sẽ báo lại cho cô ấy, xin hỏi cô còn có chuyện gì không?” Trương Hiểu Hoa len lén liếc nhìn Trịnh Thủy Tĩnh, phát hiện cô ấy không có ý nghe điện thoại.

“Cám ơn, hẹn gặp lại.” Nói tiếp cũng không có ý tứ, cô trực tiếp cúp điện thoại.

“Ai vậy?” Trịnh Thủy Tĩnh định mở nắp chai nước khoáng, đôi tay vô lực bắt đầu đi vẩn không ra.

“Là một người tên Lâm Hi, bạn của em sao?” Cắt điện thoại của Trịnh Thủy Tĩnh đi, Trương Hiểu Hoa câu thả nói. Cô không biết Trịnh Thủy Tĩnh có một người bạn tên Lâm Hi, tình huống thế nào đây?

“Lâm Hi sao?” Nghe được cái tên này, trong một nháy mắt Trịnh Thủy Tĩnh cho rằng mình nghe lầm.

“Đúng vậy, sao thế?” Rất ít khi thấy vẻ mặt giật mình của Trịnh Thủy Tĩnh, Trương Hiểu Hoa cảm thấy rất kỳ quái.

“Không có gì, mở nắp chai nước này giúp em.” Trịnh Thủy Tĩnh thuận tay nhét chai nước suối vào trong tay Trương Hiểu Hoa, lấy điện thoại đi động qua gọi điện thoại.

“Là ai vậy, làm sao em khăn trương như thế?” Hiếm thấy dáng vẻ khăn trương của Trịnh Thủy Tĩnh, Trương Hiểu Hoa kinh ngạc như cơn mưa.

“Nhanh mở nắp chai nước này cho em.” Trịnh Thủy Tĩnh hơi ghét bỏ.

“Muốn gọi điện thoại cũng nhanh chút, đạo diễn vẫn chờ em quay phim!” Trương tiểu thư buồn bực vặn nắp chai, cô chưa từng thấy một diễn viên nào lười biếng như vậy, một năm quay hai bộ phim đã không ngừng kêu mệt, nhà kinh doanh muốn mời diễn thương mại cũng không vui lòng, chụp quảng cáo một năm chỉ chụp ba bộ, so sánh với mình tinh hạng A khác, cách làm của Trịnh Thủy Tĩnh rất ngu xuẩn, để bỏ lớn tiền mặt thế nhưng không đi kiếm dieendaaneequydonn

“Lắm điều.” Trịnh Thủy Tĩnh không thích bị thúc ép, nhủu mà không vui nói.

“Còn chê chị lắm điều, mau nhận điện thoại của em.” Mở nắp chai nước, Trương Hiểu Hoa yên lặng đi tìm biên kịch nói một chút chuyện.

Lâm Hi mới vừa để điện thoại đi động xuống, nghe tiếng gõ cửa định đi mở cửa, một giây kế tiếp liền nghe được tiếng chuông vang lên, thấy hiển thị trên màn hình là số vừa nãy đã gọi, cô không nhận được bật cười.

“Trịnh Tĩnh, không phải cậu nói cậu đang bận sao?” Ấn nút tiếp nghe, cô không kiềm chế được châm chọc.

Vẫn là giọng điệu đáng đánh đòn như vậy, Trịnh Thủy Tĩnh nghe được mà cau mày, “Họ Lâm kia, tin tức của cậu trái lại rất linh thông, nhanh như vậy đã biết tớ là Trịnh Tĩnh.”

“Một người bề ngoài có thể thay đổi, nội tâm thì không thay đổi được.” Bây giờ cô muốn làm rõ ràng, sao Trịnh Tĩnh lại biến thành Trịnh Thủy Tĩnh? Cô trùng sinh đã rất quý dĩ, nhưng Trịnh Tĩnh cũng sống lại, chuyện này quá không khoa học! Chẳng lẽ hiện giờ trùng sinh lưu hành như vậy?!

“Đi qua một bên chơi, không rảnh hàn huyên những chuyện này với cậu.” Trịnh Thủy Tĩnh mím môi đỏ mọng mê người, buồn bực không chỗ phát tiết, trước kia cô là tỷ phú có tài sản hàng tỉ, trong một đêm thành tôm tép trong làng giải trí bất cứ lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người khác, mức độ chênh lệch này rất lớn, cô tốn thời gian gần hai năm mới thích ứng được với thân phận này.

“Đôi đũa với người bạn cũ, cậu lại có kiểu giọng điệu này, quá không xứng bạn chí cốt rồi.” Cô và Trịnh Tĩnh chơi chung từ nhỏ đến lớn, bởi vì cái dù bay thăng cha nó kia khiến cô ngã chết trở thành Lâm Hi, nên không liên lạc với Trịnh Tĩnh, dù sao chuyện kỳ dị trùng sinh này không phải ai cũng có thể tiếp nhận, trừ đóa hoa tuyệt thế Quyền Hạo ra.

“Cậu đi chết đi, giả bộ cái gì mà giả bộ? Thiệt thời lúc trước tớ vẫn còn vì cái chết của cậu mà đau lòng lâu như vậy.” Trịnh Thủy Tĩnh thấy người trên studio, nhin kích động tròn trắng mắt, giữ vững nụ cười y hệt nữ thần.

“Không phải cậu cũng đã chết một lần sao, lại nói làm sao cậu chết?” Điều kiện đầu tiên để sống lại là chết đi, cô cũng không tin tưởng cái gọi là linh hồn trao đổi.

“Yên tâm, không phải ngã chết.” Trịnh Thủy Tĩnh rảnh rang châm chọc nói.

“Vậy sao cậu chết.” Hoàn toàn không để ý bị người châm chọc, cô quan tâm là chuyện này.

“Trong điện thoại không nói được, hôm nào ra ngoài hàn huyên một chút đi.” Chuyện như vậy không phải trong một chốc một lát có thể nói rõ, vẫn phải gặp mặt nói chuyện thì tốt hơn.

“Bây giờ cậu ở đâu? Tớ đi tìm cậu.” Cô cũng không trông cậy vào Trịnh Tĩnh chủ động tìm cô, người này lười đến sắp hết thuốc chữa rồi.

“Quay phim ở khách sạn xx, đi tới điện thoại cho tớ.”

“Chờ tớ.” Bạn cũ gấp lại, không ngờ mọi người đều dưới tình huống sống lại, giờ gấp lại rất dán vào còn không phải sao?

Nửa giờ sau, cô nhìn về mặt ai oán của Quyền Hạo, cô cảm thấy mình hoa mắt, “Anh làm gì thế?” Ngày trước từ khi bọn họ bắt đầu chia giường ngủ, Quyền Hạo liền vô cùng buồn bã, cô có một ảo giác, anh thật ra là một oán phu, cô là một người phụ nữ xấu không cho danh phận.

“Hi nhi đi đâu?” Quyền Hạo buồn bã nói.

“Cần báo lại cho anh sao?” Cô hỏi ngược lại. Vừa đi ra ngoài có thể sẽ gặp biến thái nhà họ Thẩm, không đi ra sẽ rất buồn bực, huống chi cô muốn tìm Trịnh Tĩnh.

“Anh đi với em.” Ngày gần đây xâm nhập điều tra nhà họ Thẩm một phen, anh biết được quá nhiều chuyện bí ẩn, cũng mơ hồ tra được thân phận trước kia của Hi nhi, anh sợ cô và nhà họ Thẩm lại có dính líu.

“Tôi không phải đứa bé, không cần anh theo.” Bên cạnh có hộ vệ đi theo là đủ rồi, còn mang Quyền Hạo, cô ngại người bảo vệ cô còn chưa đủ nhiều à.

“Hi nhi.” Quyền Hạo hạ thấp tư thái, hoàn toàn là đáng về oán phu.

“Thu hồi về mặt giống như nũng nịu kia của anh, thật mắc ói.” Cô mở cửa xe, quay đầu liếc mắt nhìn về mặt của anh, cảm giác trên người đều đã nổi lên tảng da gà.

“Vậy em trở về sớm chút.” Cô không chịu, anh chỉ có thể nhượng bộ rồi.

“Biết rồi.” Cô đạp chân ga, không nhìn anh một cái lái xe rời đi.

Chiếc Ferrari màu đỏ bắt mắt chạy trên đường, tốc độ hơi quá nhanh, cô chỉ phải đeo mắt kính chắn gió cực lớn. Lái xe đến chỗ rẽ, cô nhấn còi, phía trước không ai đáp lại, cô định nhanh chóng chạy qua.

Không ngờ phía trước có một chiếc Audi lái tới, ầm một tiếng, hai xe chạm vào nhau rồi, thật may là người không có việc gì. Thực tế tàn khốc nói cho cô, chỗ rẽ nhất định phải chậm lại.

Buồn bực mở cửa xe xuống xe, cô nhìn đầu xe bị lõm vào, không khỏi nâng trán, đây là xe thể thao mà cô thích nhất.

Chủ nhân chiếc Audi, may mắn không bị thương, gương mặt tuấn mỹ phi phạm khê mang ý cười, từ trên xe bước xuống, “Thật xin lỗi.”

Thấy đối phương xuống xe, cô vốn hơi cáu, khi nhìn rõ mặt mũi của đối phương thì cô ngậm ngẫn cả người.

Đối phương là một người đàn ông điển trai, thân thể thon dài rất cao, quyến rũ và đẹp trai cùng tồn tại trên gương mặt, khóe môi tròn bóng như ngọc, nụ cười cực kỳ mê người.

Sao lại là anh? Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, trong đầu chỉ có bốn chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Độc chết đó

Editor: Puck - Diễn đàn

Đầy lòng đóng chặt đột nhiên dâng lên một nỗi bi thương, cả mắt đều là anh, cô khó có thể tin.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?” Tư Đồ Nguyên thấy cô bé trước mắt không nói lời nào, giống như giật mình, anh dịu dàng nhẹ giọng nói.

Giọng nói của anh kéo tỉnh táo của cô lại, chẳng biết tại sao khóe miệng cô nâng lên nụ cười bi thương, cặp mắt lạnh nhạt như băng nhìn chăm chú anh, “Chuyện này hai bên chúng ta đều có lỗi, anh định xử lý như thế nào?” Cô bây giờ là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi, chuyện lúc trước đều đã qua.

Tư Đồ Nguyên mỉm cười khê, lưu loát lấy tờ chi phiếu và bút máy từ trong túi áo ra, nhanh chóng điền xong chi phiếu, “Tôi và cô đều không bị thương, chuyện này coi như chuyện nhỏ mà xử lý, tôi xin lỗi, đây là bồi thường.”

Cô chớp mắt một cái, cầm lấy chi phiếu, thấy rõ con số viết trên đó, “Không cần bồi thường.”

Nhìn Lý Thắng vẫn đi theo phía sau lưng, cô hơi mím môi, “Kéo xe của tôi về, tôi lái xe của anh.” Trịnh Tĩnh vẫn chờ cô, cô cũng không cần lãng phí thời gian trong chuyện đùng xe này.

Trước kia là thủ lĩnh âm vệ, sau xuống cấp làm tài xế, bởi vì gần đây biểu hiện tốt nên một lần nữa Lý Thắng được thăng làm hộ vệ, “Dạ, tiểu thư.”

Nhìn cũng không nhìn Tư Đồ Nguyên ở sau lưng, cô cất bước chân đi về phía trước.

Đột nhiên, đúng lúc ấy, cổ tay của cô bị người kéo. Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, thì ra là anh, “Có chuyện gì sao?”

Cô gái nhìn như xa lạ này mang theo ánh mắt xa cách nhàn nhạt, trong lòng anh chấn động, trông mắt hẹp dài chột trợn đến lớn nhất, giọng nói hơi run rẩy, “Cô tên là gì?” die~nd a4nle^q u2l1ydo^`n

“Tôi và anh cũng chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau, anh không cần thiết biết tên của tôi.” Cô nhẹ nhàng đáp, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Tư Đồ Nguyên liếc mắt nhìn biển số xe trên chiếc Ferrari, trông mắt âm u trở nên trầm trầm.

Chạy chiếc Audi không có cảm giác tốt như chiếc Ferrari, cô không tức giận, trong đầu đều là cảnh tượng mới vừa gặp phải anh. Cuộc sống yên tĩnh trôi qua gần năm năm, kể từ khoảnh khắc Thẩm Khiết Như xuất hiện, cuộc sống của cô liền nổi lên gợn sóng, muốn yên ổn đó là không có thể, trừ phi giết tất cả biến thái nhà họ Thẩm.

Phiền não trong lòng, nhìn chiếc xe phía trước trước mặt chạy tốc độ chậm rì rì giống như con rùa đen bò, đôi mày thanh tú của cô nhíu thật chặt, đạp chân ga, chạy tốc độ đến nhanh nhất. Không đến mười phút đồng hồ, cô đã tới khách sạn theo lời Trịnh Tĩnh.

Khách sạn hoa lệ, khi cô đứng trước cửa thì có một cảm giác quen thuộc.

Suy nghĩ mấy giây, cô nhớ ra rồi, cô và Quyền Hạo gặp nhau chính là ở khách sạn này.

Trịnh Tĩnh ở phòng khách lầu hai của khách sạn, quét nhìn chung quanh một phen không có khác thường, cô yên tâm bước lên lầu hai.

Trịnh Thủy Tĩnh đang quay phim, sau khi nhìn thấy người đi ra cửa thang máy là Lâm Hi, nét mặt còn lã chã chực khóc lập tức thay đổi, khóe môi bởi vì đau thương quá đổi mà mím thật chặt lập tức cong lên, tất cả cảm xúc khi diễn đều tan đi, cô cười nhẹ nhìn Lâm Hi.

Đạo diễn thấy Trịnh Thủy Tĩnh thay đổi, cũng không nói tiếp lời kịch bản, ngược lại mang theo nụ cười nhìn ông. Một đại mỹ nữ cười với ông, đổi lại bình thường ông khẳng định mở cờ trong bụng, nhưng bây giờ không giống, bây giờ đang quay phim. Chỉ có điều giận thì giận, ông không dám tức giận Trịnh Thủy Tĩnh, chỉ cười híp mắt nói, “Cut, Thủy Tĩnh, cô làm sao vậy? Mới vừa rồi còn diễn rất tốt.” Dối mặt thiên triều, nữ minh tinh đương nổi danh nhất thiên triều chính là Trịnh Thủy Tĩnh, ông dựa vào đạo diễn cấp hai nổi câu với cô thật ra thì không có gì, nhưng là ai bảo bộ phim này là do một mình Trịnh Thủy Tĩnh đầu tư, ông chính là một người làm công, nào dám phát câu với chủ nhân. die nda nle equ ydo nn

“Tâm tình tôi không lên được, đợi lát nữa diễn thôi.” Trịnh Thủy Tĩnh vui mừng gợn tay về phía Lâm Hi.

Đạo diễn cảm thấy không giải thích được, quay đầu lại nhìn, thấy một cô gái không phải nhân viên làm việc đi tới studio. Nghi ngờ cau mày liếc mắt nhìn Trịnh Thủy Tĩnh, lại nhìn về phía cô gái đang đi tới bên này, ông buồn bực!

“Hi nhi, đã lâu không gặp.” Vừa thấy mặt, Trịnh Thủy Tĩnh bỏ lại Tịch Thành vai nam chính đang tỏ vẻ nghi ngờ, chạy tới trước mặt Lâm Hi.

“Đã lâu không gặp.” Gặp mặt bạn cũ, cô cũng không quá kích động, nhàn nhạt, ung dung vô cùng, “Tớ tới đây, không ảnh hưởng tới công việc của cậu chứ?” Liếc nhìn thấy rất nhiều nhân viên làm việc đang nghi ngờ nhìn cô.

“Này, nhìn thấy tớ người bạn cũ này, tớ thiếu cậu cũng phải biểu hiện nhiệt tình một chút chứ? Lạnh lùng như vậy, quá đau đớn lòng tớ rồi.” Trịnh Thủy Tĩnh giống như làm nũng bấu môi ai oán nói, giang hai cánh tay, chờ đợi cái ôm của Lâm Hi.

“Rất nhiều người đang nhìn hai chúng ta, có thể không biểu hiện chúng ta giống như đồng tính nữ có được không?” Vui sướng trước khi cô đến, đã bị tai nạn xe cộ trên đường khi nhìn thấy người kia tươi tắn rồi, không có hứng thú ôm ấp Trịnh Tĩnh.

“Tình cảm tốt chính là đồng tính nữ, sức liên tưởng của cậu thật phong phú.” Trịnh Thủy Tĩnh cảm thấy không thú vị thu hai tay về, “Được rồi, tớ biết rõ cậu không thích như vậy, nào, lâu ngày mới được gặp lại, chúng ta phải tán gẫu thật nhiều.”

“Thủy Tĩnh, đạo diễn vẫn chờ cậu quay phim!” Chuyện có phân biệt nặng nhẹ, bạn bè lâu ngày mới được gặp lại tất nhiên quan trọng, nhưng quay phim quan trọng với Trịnh Thủy Tĩnh hơn.

“Đạo diễn, hôm nay tôi rất không thoải mái, xin nghỉ một ngày không thành vấn đề chứ?” Trịnh Thủy Tĩnh mở to mắt long lanh như nước, giọng nói mềm nhũn, giống như là đang làm nũng.

“Đương nhiên không có vấn đề.” Đạo diễn sáng khoái đồng ý.

“Hi nhi, chúng ta đi.” Trịnh Thủy Tĩnh thật vui vẻ kéo tay Lâm Hi rồi đi.

Trương Hiểu Hoa thấy mà tròn tròn mắt, cô sắp bị tức chết. Trong lòng châm chọc vô hạn. Không thích diễn, không lên tiết mục ti vi, cực ít tham gia

tuyên truyền, những thứ này thì thôi đi, hiện giờ ngày cả quay phim cũng lười rồi, Trịnh Thủy Tinh chính là một quý lười nhất.

Vai nam chính Tịch Thành nghiêm mặt, mắt nhìn thẳng chăm chú theo Trịnh Thủy Tinh rời đi.

Trong xe thu hẹp, tay cô chống cửa sổ xe, Trịnh Thủy Tinh đảm nhiệm làm tài xế bị cô quên lãng như thế. d1en d4nl 3q21y d0n

“Hi nini, sao cậu lại chạy Audi vậy? Tớ nhớ cậu thích Ferrari nhất.” Trịnh Thủy Tinh sờ vô lăng, rất nỗ lực lái xe vững vàng.

“Trên đường tới, xảy ra tai nạn xe cộ, đừng hư xe tớ, tớ chỉ có thể chạy chiếc này.”

“Chuyện này không giống với phong cách của cậu, nhớ trước kia cậu tự cao tự đại nhất, chạy chiếc xe cậu không thích, cậu không tức giận mới là lạ, tài xế nhà cậu làm gì, lại để cho cậu lái xe?” Trịnh Thủy Tinh hỏi ngược lại đáng về trước kia của bạn, khí phách đó, cho tới bây giờ đều là nữ vương mắt nhìn xuống người khác, bây giờ lại giống như biến thành thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, chuyện này không khoa học.

“Không nói lời nào không ai bảo cậu cầm lái xe từ tể của cậu đi.” Cô đang phiền, không rảnh nhớ lại chuyện cũ.

Trịnh Thủy Tinh lặng lẽ lái xe, trong xe yên tĩnh thêm vài phút đồng hồ, cô không chịu nổi. Chẳng lẽ Hi nini không có hứng thú với việc vì sao cô sống lại, tại sao có đáng về giống như rất phiền?

“Hi nini, chẳng lẽ cậu không cảm thấy hứng thú với chuyện tớ sống lại?” Suy nghĩ thật lâu, Trịnh Thủy Tinh chậm rãi nói ra.

“Nói chuyện của cậu một chút.” A, Trịnh Tinh không nói cô cũng quên mất vấn đề này.

“Haizzz.” Trịnh Thủy Tinh tự cảm thấy xui xẻo thở dài một tiếng, oán khí rất nặng. “Nghĩ tới tớ là tỷ phú xinh đẹp và chỉ số thông minh cùng tồn tại, còn chưa hưởng thụ đủ, lại bị người độc chết, thật là thất sách thất sách mà!”

“Độc chết sao?” Đáp án này rất kinh người, một phát tất cả việc phiền lòng trong lòng đều bị quét đi, lực chú ý đều tập trung trên chuyện Trịnh Tinh bị độc chết, “Có người hạ độc cậu, cậu cũng không biết, còn có thể độc chết cậu, vậy là thuốc độc gì?” Trịnh Tinh và cô cùng nhau lớn lên, cô vô cùng hiểu Trịnh Tinh từng ly từng tý, thế mà có thể độc chết Trịnh Tinh, người kia nhất định không đơn giản! dinendian.loqid]on

Trịnh Thủy Tinh cũng đoán được cô sẽ có phản ứng khiếp sợ này, mím môi, “Đúng vậy, chính là cái xỏ lá độc chết.” Nhớ lại một chút sự tình hai năm trước, cô có oán niệm sâu nặng, “Cậu không biết tớ mất bao nhiêu khổ cực mới trở thành tỷ phú hàng tỉ, nhưng không biết bị tên khốn kiếp nào độc chết, một buổi sáng trở thành một tôm tép trong làng giải trí, tớ không có cách nào tiếp nhận được chênh lệch này.”

“Cậu bách độc bất xâm, thuốc độc gì có thể độc chết cậu?” Thân thể Trịnh Tinh từ nhỏ khác hẳn với người thường, thuốc độc bình thường không có tác dụng với cậu ấy, sau khi trải qua huấn luyện, thuốc độc cao cấp cũng không có tác dụng với cậu ấy, rốt cuộc thuốc gì mới có thể độc chết cậu ấy?

“Không biết, ngày đầu tiên sau khi tớ trùng sinh đã bắt đầu điều tra, thế nhưng không điều tra được bất kỳ đầu mối nào, chỉ có thể tra ra được tớ bị độc chết.” Nói đến đây, Trịnh Thủy Tinh liền một phen nước mắt chua xót.

“Tớ điều tra giúp cậu.” Thời gian gần năm năm, cô không liên lạc với Trịnh Tinh, chính là vì sợ chọc phải phiền toái không cần thiết, sẽ mang đến cho hai người sự việc hồng bét, không ngờ sau khi cô mất, Trịnh Tinh cũng bị người độc chết, nghĩ sâu xa về phương diện này, tất cả dường như có dính dáng.

“Thanks.” Nói xong chuyện của mình, Trịnh Thủy Tinh hoài nghi nhìn cô, “Lại nói cậu và tam thiếu Quyền Hạo nhà họ Quyền có quan hệ như thế nào vậy?”

“Không biết nói làm sao.” Cô cũng phiền não chuyện này, quan hệ giữa cô và Quyền Hạo hiện giờ rất loạn.

“Hai người ở dưới cùng một hiên nhà, chẳng lẽ không có quan hệ nam nữ sao?” Trịnh Thủy Tinh rất kinh ngạc, nghĩ tới một số chuyện trong quá khứ, “Cậu quả nhiên khác hẳn với người thường, có thể để xuống tất cả mọi chuyện nhanh như vậy, đi làm tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền áo com không lo, cao cao tại thượng.”

“Cầm miệng của cậu lại, tớ không muốn nghe những lời này.” Nàng phản cảm nhất chính là nghe được có người gọi cô là tam thiếu phu nhân, tam thiếu phu nhân cái gì, cô không cảm thấy đúng.

“OK, tớ không nói.” Trịnh Thủy Tinh đưa tay làm tư thế khóa miệng, yên tĩnh lái xe.

Hai người tới một tiệm trà, muốn một phòng bao.

“Đừng gọi tớ là Trịnh Tinh, tớ tên là Trịnh Thủy Tinh, cậu gọi tớ Thủy Tinh là được, gọi tớ là Trịnh Tinh nhiều kỳ quái.” Lại một lần nữa nghe được Lâm Hi gọi cô là Trịnh Tinh, người không quen ngược lại là cô, dùng thời gian gần hai năm để thích ứng thân phận này, thân phận Trịnh Tinh này không có quan hệ gì với cô nữa rồi.

“Biết rồi.” Cô cầm bình trà trong tay rót đầy nước, lạnh nhạt nói, “Từ giờ khác này, tớ sẽ gọi cậu là Thủy Tinh.”

“Có phải cậu có chuyện gì không vui không?”

“Đây không phải nói nhảm sao?” Cô ra cửa gặp biến thái, đi nơi nào cũng có bản báo cáo đi theo, bây giờ còn gặp gỡ một người cho dù mấy đời cũng

không muốn thấy, có thể vui vẻ nổi sao?

“Cuộc đời ngắn ngủi, cậu đừng suy nghĩ nhiều chuyện không vui như vậy.” Đang định tiếp tục an ủi Lâm Hi, Trịnh Thủy Tinh đột nhiên nghĩ đến nhà họ Thẩm, “Hi nhi, có phải ba biến thái nhà họ Thẩm tới tìm cậu không?”

“Chúc mừng cậu nói đúng rồi.”

“Tớ....” Chữ [bad word] còn chưa nói ra miệng, Trịnh Thủy Tinh mắt lạnh nhìn cô gái không gõ cửa mà xông vào, không vui nhũn mày nói, “Cô làm gì thế?”

“Trịnh Thủy Tinh, mày đồ dê tiện.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tình huống nóng bỏng

Editor: Puck - Diễn đàn

Trịnh Thủy Tinh luôn luôn không muốn so đo với người có chỉ số thông minh thấp, khi nghe có người mắng cô là kẻ dê tiện thì không thể không so đo, ai lại thích người khác chửi mình là kẻ dê tiện chứ.

Lâm Hi nhìn kỹ cô gái xông tới còn mắng người, nhất thời sinh lòng không vui, “Miệng sạch sẽ chút, nếu không biết nói tiếng người thì để tôi dạy cho cô nói.”

Lăng Mặc Mặc nhìn chằm chằm Trịnh Thủy Tinh, ánh mắt hung ác xen lẫn khinh miệt, khóe môi khẽ nhếch, “Trịnh Thủy Tinh, bây giờ Quyền Cần đã hợp lại với tao rồi, mày tỏ tình với anh ấy, mày có ý gì? Lên làm người thứ ba cho người ta, còn biết xấu hổ hay không? Máng mày là kẻ dê tiện, thật đúng là nói không sai mày.” Dứt lời, ánh mắt bén nhọn dòi đi bắn lên trên người Lâm Hi, cô cắn răng, “Mày muốn chết thật sao?”

Bị người đe dọa, chuyện như vậy rơi trên người cô, có một cảm giác tức cười, “Cô là ai?” Tiếp theo, cô hoài nghi nhìn Trịnh Thủy Tinh, muốn biết đã xảy ra chuyện gì?

“Trịnh Thủy Tinh, thế nào, có bản lĩnh muốn làm người thứ ba, lại không có dũng khí thừa nhận sao? Quả nhiên, con hát chính là con hát, vì trở nên nổi bật mà chuyện gì cũng làm được!” Lăng Mặc Mặc xuất thân trong gia đình quan lại, xem thường nhất chính là con hát lẫn lộn trong giới giải trí, chứ đừng nói chỉ tới Trịnh Thủy Tinh là đại minh tinh, cô khinh thường đến cực điểm, chỉ là món đồ chơi bị người khác đùa giỡn, có tư cách gì tranh đoạt vị trí đại thiếu phu nhân nhà họ Quyền với cô.

Lâm Hi là người bao che khuyết điểm, đồng bọn chơi chung từ nhỏ đến lớn bị người ta nói như vậy, lửa giận lập tức xông lên. Trước mặt kẻ Thủy Tinh có làm kẻ thứ ba hay không, nhưng thái độ người phụ nữ này ác liệt như vậy, cần dạy dỗ một chút.

Cô đứng lên, đôi mắt sáng lạnh lườm nhìn Lăng Mặc Mặc, “Bạn gái của Quyền Cần là cô à, có loại bạn gái như cô, anh ta thật đúng là bất hạnh.” Cô quá quen thuộc với cái tên Quyền Cần này, bởi vì Quyền Cần chính là anh cả của Quyền Hạo, cô từng gặp vài lần. diee ndda ffileeq uysd doon

Cuộc sống ở nhà họ Quyền, cô không tính là hiểu rất rõ tình huống mỗi người ở nhà họ Quyền, nhưng cô vẫn hiểu tình huống cơ bản nhất, Quyền Cần là thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong quân đội, năng lực mạnh, có nhà họ Quyền làm hậu thuẫn, tương lai vị trí cao nhất trong quân đội tuyệt đối là anh ta, tiền đồ có thể nói là bùng sáng, vợ tương lai của anh ta nhất định là nữ chủ nhân lo liệu việc nhà thế hệ mới của nhà họ Quyền, bây giờ nhìn đáng về người bạn gái này của anh ta, nếu kết hôn với anh ta, chuyện này không biết nên nói là bất hạnh của nhà họ Quyền hay là bất hạnh của anh ta.

Lăng Mặc Mặc cười lạnh nói, “Là bất hạnh của tui mày, Trịnh Thủy Tinh, tao cảnh cáo mày, về sau nếu mày lại đến gần Quyền Cần nửa bước, mày cứ chờ cái gọi là sống không bằng chết.”

Giọng điệu điên cuồng như vậy, cô nghe vào tai lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Về cô đơn trên mặt Trịnh Thủy Tinh thu lại, thay vào đó là lạnh lẽo, ánh mắt như nhìn vật chết chằm chú nhìn Lăng Mặc Mặc, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng chụp được vẻ mặt vận vẹo tàn nhẫn này của Lăng Mặc Mặc, “Theo tôi được biết, hôm qua cô mới hợp lại với Quyền Cần, bây giờ cứ đặc chí như thế, không biết người nhà họ Quyền biết diện mạo thật của cô sẽ như thế nào đây?”

“Không cho mày chút dạy dỗ, mày thật đúng là không biết trời cao đất rộng.” Lăng Mặc Mặc định cướp điện thoại di động của Trịnh Thủy Tinh, Trịnh Thủy Tinh lắc mình một cái, khiến cho cô ta không cướp được.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Mặc Mặc bởi vì hung ác hoàn toàn méo mó rồi, “Đồ dê tiện, muốn đánh đúng không.” Dứt lời, tay phải cô giơ lên cao cao, chuẩn bị vung tới một cái tát.

Đây là tình huống gì? Lâm Hi rồi rầm

Tốc độ của Trịnh Thủy Tinh rất nhanh, túm được cổ tay Lăng Mạc Mạc, vậy mà hai tay vô lực cô không thể ngăn cản được hành động của Lăng Mạc Mạc, gò má xinh đẹp của cô vẫn lưu lại dấu năm ngón tay nhàn nhạt.

Lâm Hi vốn tưởng rằng nhìn thấy sẽ là Trịnh Thủy Tinh hung hăng cho Lăng Mạc Mạc mấy bạt tai, không ngờ Thủy Tinh lại giống như không có một chút hơi sức, không túm được Lăng Mạc Mạc, còn bị đánh.

Mặt bị đánh rồi, Trịnh Thủy Tinh kinh ngạc, thật lâu không thể tiếp nhận.

“Đồ dê tiện.” Lăng Mạc Mạc cảm thấy đánh một bạt tai cũng không thể hả giận, cô một lần nữa vung tay lên chuẩn bị hung hăng đánh Trịnh Thủy Tinh một trận, phát tiết một chút lửa giận trong lòng.

Tay chân Lâm Hi cực nhanh, một cước hung hăng đạp trúng lồng ngực của Lăng Mạc Mạc.

Tốc độ của đôi phương cực nhanh, Lăng Mạc Mạc không kịp né tránh, nhếch nhác nằm trên mặt đất. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Cô dám đánh cô ấy, nếu muốn chết tôi sẽ thành toàn cho cô.” Lâm Hi cực kỳ tức giận, hìng ác nói xong, vung quả đấm đánh lên mặt Lăng Mạc Mạc.

Quả đấm Như mưa rơi nện trên người Lăng Mạc Mạc, Lâm Hi cảm thấy còn không hả giận, nghe tiếng kêu thảm thiết của Lăng Mạc Mạc, xác định cô ta không đánh lại được, giẫm mặt cô ta ở ở dưới chân, “Rất thích đánh người đúng không, bị đánh cảm thấy như thế nào?”

“Đồ dê tiện, sau này tao sẽ khiến cho mày đẹp mắt!” Từ khi sinh ra tới nay Lăng Mạc Mạc chưa từng chột vật như vậy, chịu đựng đau đớn trên dưới toàn thân, khó khăn nặng ra tiếng.

“Đồ dê tiện, đây chính là hình dung cô đấy.” Vừa dứt lời, dưới chân Lâm Hi gia tăng sức lực, “Cái gọi là không biết trời cao đất rộng chính là nói loại người như cô.”

“A ~” Năng lực đánh lại của Lăng Mạc Mạc không mạnh, cô được nuông chiều từ bé bị Lâm Hi đánh cho không chịu nổi, chỉ có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết mới giảm bớt khổ sở trên người.

Trịnh Thủy Tinh nhìn toàn bộ quá trình, trong mắt trong suốt không có một tia gợn sóng, sờ bên má hơi sưng đỏ trầm tư trong thế giới của chính, một lúc sau, cô nhàn nhạt lên tiếng nói, “Hi nhi, đủ rồi.”

“Người khác muốn đánh cậu, cậu không đánh trả lại cô ta sao?” Ở kiếp trước, Trịnh Thủy Tinh tồn tại như thế nào, nữ vương tiếng tăm lừng lẫy trong giới tài chính kinh tế, đồng thời bản lĩnh hết sức cao, cô gái yếu đuối ăn sung mặc sướng giống như Lăng Mạc Mạc, ở trong tay cô ấy chiếm không được nửa phần tốt, hôm nay bị cô ta đánh, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất hoang đường.

“Trước không nói cái này. Cô ta là bạn gái của Quyền Căn, mà cậu và Quyền Hạo có quan hệ thân mật.” Trịnh Thủy Tinh suy nghĩ một chút, muốn tự mình ra tay đánh Lăng Mạc Mạc, nhưng suy nghĩ vì Lâm Hi, cô dè dặt lửa giận xuống, “Cậu đánh tiếp nữa, Quyền Hạo sẽ náo loạn với cậu chứ?”

Quyền Hạo sẽ náo loạn với cô? Lâm Hi ảo tưởng một cảnh tượng như vậy, nổi hết da gà lên rồi, chân phải để xuống, giống như xách gà con xóc Lăng Mạc Mạc lên, nhìn đáng vẻ yếu đuối của cô ta, “Về sau tôi nhìn thấy cô một lần sẽ đánh cô một lần.” di1 enda4nle3qu21 ydo0n

Lăng Mạc Mạc cảm giác trên mặt nóng hừng hực, bị người túm lấy cổ áo, đáy lòng sinh ra ý niệm điên cuồng không nên có, “Chỉ có bản lĩnh hai ba phần mà cứ điên cuồng như vậy, sớm muộn gì tao sẽ làm thịt tụi mày.”

“Tôi chờ.” Lâm Hi cười lạnh chuẩn bị mở cửa.

Lúc này, trong hành lang ngoài cửa, đoàn người đang đi tới.

Mã Kiều Thần bắt đầu đi thò ra một hơi thật dài, ai oán với Hoàng Bác đi bên người cô, “Tại sao chúng ta phải tới đây uống trà?” Không chuyện gì uống trà cái gì? Đáng ghét chết đi, cố tình là Quyền đại thiếu mời, cô lại không thể từ chối.

“Dù sao mời khách không phải cậu, cậu câm miệng đi.” Hoàng Bác len lén liếc nhìn Quyền Căn vẫn vẻ mặt như núi băng, thấy anh ta không dấu hiệu tức giận, tức giận đáp.

“Không phải chúng ta chưa từng gặp Lăng Mạc Mạc đó, làm gì chứ?” Mã Kiều Thần luôn không có cảm tình gì với Lăng Mạc Mạc vĩnh viễn cho mình là công chúa mà kiêu ngạo, hôm nay vì cô ta, phải tới uống trà, chán ghét cô ta sâu hơn không ít.

“Kiều Thần, cô không thích có thể đi về.” Quyền Căn mím môi, không vui thoáng qua trong mắt, lạnh lùng nói với Mã Kiều Thần.

“Tôi nào dám không thích.” Mã Kiều Thần không tỏ vẻ gì trả lời.

“Vậy thì tốt.” Quyền Căn nghe được chán ghét trong giọng nói của Mã Kiều Thần, nhưng không ghét bỏ.

“Uống chút trà sẽ không chết người, cậu yên tĩnh một chút đi.” Quyền Hạo đi sau đoàn người, ánh mắt lạnh lùng liếc xéo Mã Kiều Thần một cái.

“Biết rồi.” Nếu không phải cho Quyền thiếu mặt mũi, Mã Kiều Thần cô mới lười phải tới đây.

Cùng lúc đó, trong phòng bao liên hoa, Lăng Mạc Mạc liều mạng giãy giụa, “Đồ dê tiện, mày buông tao ra.”

Trên mặt Lâm Hi mang nụ cười giễu cợt, “Rõ ràng là người, lại không nói tiếng người, thật đáng thương.” Cô không chút khách khí dùng một tay khác捏o khuôn mặt sưng đỏ xấu xí của Lăng Mạc Mạc, “Cô nói chuyện với giọng điệu như vậy, thật sự không biết có phải Quyền Cần bị mù mắt rồi mới coi trọng cô không, một chút nuôi dạy cũng không có.”

“Hi nhi, đừng đánh cô ta nữa, nhanh ném cô ta ra.” Trịnh Thủy Tinh cảm thấy huyết thái dương đau đớn mờ mờ ảo ảo.

“Trịnh Thủy Tinh, mày đồ dê tiện, về sau đừng mong tốt hơn...” Người cô chán ghét nhất nói chuyện thay cô, Lăng Mạc Mạc xù lông rồi.

Lại là ba chữ đồ dê tiện, Lâm Hi cũng hoài nghi Lăng Mạc Mạc có thể mắng người không, chưa cho Lăng Mạc Mạc cơ hội nói dứt lời, cô lưu loát mở cửa, dễ dàng lôi Lăng Mạc Mạc ra nhẹ nhàng ném ra ngoài như ném rác rưởi đi. Sau khi ném đồ bỏ đi, cô vỗ vỗ tay đóng cửa lại, “Đối phó với người như thế, cậu không cần cho cô ta chút màu sắc mà nhìn, vẫn sẽ tới tìm cậu phiền toái. Đúng rồi, chuyện cậu và Quyền Cần là sao?”

Khuôn mặt cứng ngắt của Trịnh Thủy Tinh nặn ra nụ cười: “Nói rất dài.”

“Nói tóm tắt.” Lâm Hi cầm lấy khăn giấy, nhẹ nhàng lau vết máu trên tay, cũng không ngừng đầu lên nói.

“Tớ cần sắp xếp lại một chút.”

“Còn nhiều thời gian mà, cậu từ từ sắp xếp đi.” Cô rất có hứng thú muốn biết Thủy Tinh như thế nào?

Mấy người Quyền Hạo đi tới cửa phòng bao liên hoa thì cửa đột nhiên bị mở ra, một sinh vật hình người bị ném ra. Bọn họ ngây ngốc, gương mặt của sinh vật hình người kia sưng đỏ, chỉ có thể đại khái nhìn rõ dung nhan, khi bọn họ phát hiện sinh vật hình người kia là Lăng Mạc Mạc thì bọn họ đồng thời cau mày.

Quyền Cần tỏ vẻ đau lòng đỡ Lăng Mạc Mạc dậy, lo lắng hỏi: “Mạc Mạc, em làm sao vậy?”

Bị đánh cộng thêm bị Lâm Hi vứt xuống đất, được người đỡ dậy, thấy là Quyền Cần, nước mắt tích trong hốc mắt Lăng Mạc Mạc rớt xuống, giả bộ đáng thương mím môi, nức nở nói: “Quyền Cần, em bị đánh.”

Quyền Cần cực kỳ ít tức giận, vừa nghe thấy cô bị đánh, trong lòng cực kỳ tức giận. Nhìn thấy nước mắt trên mặt cô, giống như kim đâm vào trong lòng anh, đau đến không thể nói: “Đừng khóc.”

“Quyền Cần, em gặp Trịnh Thủy tinh, vốn định lên tiếng chào hỏi cô ta, không ngờ cô ta không nói một lời, hung tợn trừng mắt nhìn em mấy cái sau đó bắt đầu đánh em.” Nước mắt trên mặt Lăng Mạc Mạc giống như sợi dây trang sức chân trâu bị rút, chỗ thật sâu nơi đáy lòng thoáng nổi lên vẻ ác độc, “Em không biết đã làm sai chuyện gì, cô ta lại đối xử với em như vậy.”

Lòng Quyền Cần捏o chặt, trong mắt không ngừng thoáng qua gì đó.

Mã Kiều Thần quét mắt nhìn dáng vẻ chật vật không chịu nổi của Lăng Mạc Mạc, trong lòng nói thẳng đáng đời, giả bộ, tiếp tục giả bộ! Nhìn phòng liên hoa bên cạnh, nhớ Lăng Mạc Mạc bị ném từ trong này ra.

Cô xoay người, nhẹ nhõm mở cửa phòng liên hoa ra. Sau khi nhìn thấy rõ người trong phòng, mắt đẹp mở thật to, cô kinh ngạc nói: “Lâm Hi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80-1: Dạo đầu của mưa gió (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Khoảnh khắc cửa được mở ra, cô nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mã Kiều Thần, ánh mắt lại quét qua người sau lưng Mã Kiều Thần, khóe môi cô khẽ nhếch lên một nụ cười mê hoặc lòng người: “Có chuyện gì sao?”

Ánh mắt sắc bén của Mã Kiều Thần quan sát hai người thông dong không hoảng sợ trước mặt, khẽ ngoeo đầu tự hỏi. Lăng Mạc Mạc bị ném từ trong phòng này ra, người trong phòng cũng chỉ có hai người Lâm Hi và Trịnh Thủy Tinh, chẳng lẽ hai người này ném Lăng Mạc Mạc ra, nhưng trên người Lăng Mạc Mạc đã bị thương không ít, nhìn dáng dấp cũng không giống như bị hai người bọn họ đánh.

Bản lĩnh của Lâm Hi không tệ, theo cô được biết, Lăng Mạc Mạc và Lâm Hi lần đầu tiên gặp mặt, hai người này không có thể vừa thấy mặt đã đánh nhau, hai người cũng không có ân oán gì.

Làm rõ ràng suy nghĩ, Mã Kiều Thần hoài nghi liếc nhìn Trịnh Thủy Tinh, Lâm Hi không thể nào, còn Trịnh Thủy Tinh lại quá không giống vậy, cô ta có khả năng ra tay. Đưa mắt nhìn cổ tay Trịnh Thủy Tinh, chôn giấu chỗ sâu trong đầu nổi lên, Mã Kiều Thần lập tức ngừng suy nghĩ, ánh mắt không ngừng chuyển giữa Lâm Hi và Trịnh Thủy Tinh.

Đuôi khóe mắt quét nhìn người phía sau, Mã Kiều Thần tao nhã mỉm cười nói: “Em và bạn bè đang uống trà sao?”

Lâm Hi nhấp một ngụm trà Phổ Nhĩ vừa ngâm tốt, sau một lúc lâu, giống như không có chuyện gì, từ từ nói: “Chuyện này còn không rõ ràng sao?”

Trịnh Thủy Tinh đang định thưởng thức trà Phổ Nhĩ thượng đẳng, thấy dáng vẻ Lâm Hi ở đối diện giống như không có chuyện gì, cô đặt tách trà xuống, nhìn chăm chú thể giới ngoài cửa, ánh mắt lơ đãng rơi lên người Quyền Cần và Lăng Mạc Mạc, mắt đẹp sáng chói như minh châu thoáng hiện nụ cười đùa giỡn vài phần.

“Hi nhi.” Quyền Hạo không rảnh để ý tới Lăng Mạc Mạc bị thương còn phải giả bộ đáng thương nhân tiện diễn trò, trực tiếp đi vào bên trong, trong mắt lộ ra cung chiêu, thân thiết kêu lên.

Trịnh Thủy Tinh chợt đứng bật dậy, đứng trước mặt Quyền Hạo, thân thiện chìa tay, tự quen thuộc giới thiệu mình, “Quyền thiếu, xin chào, tôi tên là Trịnh Thủy Tinh.” die ennd kdan/le eeqhyhd onnn

“Chào cô.” Ngại vì Trịnh Thủy Tinh và Lâm Hi là bạn bè, Quyền Hạo gắng gượng nói một câu, sau đó tiến tới bên cạnh Lâm Hi.

Nụ cười trên mặt Trịnh Thủy Tinh dần dần, trong tròng mắt toát ra ánh sáng được đặt tên là nhạo báng.

Quyền Hạo rũ mí mắt xuống, mắt không chớp chăm chú nhìn cô, “Hi nhi, chúng ta vừa lúc chạm mặt, uống tách trà chứ?” Những ngày này, đừng cô cũng không cho anh đụng, chứ đừng nói tới ngủ chung trên một chiếc giường, cuộc sống như vậy cực kỳ đau khổ. Nửa đêm anh leo cửa sổ vào, cô không chút do dự đẩy anh ra ngoài, nếu anh không đi, cô sẽ tức giận, một khi thấy cô có dấu hiệu tức giận, không cần chờ cô đẩy anh đi, tự anh sẽ nghe lời rời đi. Cô giống như là thuốc độc mãn tính đối với anh, vừa gặp liền trúng độc, cuộc sống gần năm năm, anh trúng độc đến sâu hơn.

Đôi mắt Lâm Hi sáng lóe lên một cái, chậm rãi buông tách trà tinh xảo trong tay xuống, “Tôi và bạn bè ôn chuyện, cũng không cùng mọi người.” Cô làm Lăng Mạc Mạc bị thương, đuôi khóe mắt chăm chú nhìn Lăng Mạc Mạc đang giả bộ chỉ còn một hơi, cánh môi mím vừa đúng, trong ngọt ngào tràn đầy vẻ cường thế.

“Khó được gặp gỡ, uống một tách trà chứ sao.” Cô dịu dàng từ chối, Quyền Hạo còn không chịu buông tha, mấy ngày nay, quá khó chịu rồi, có một số việc khi thừa qua tư vị rồi, sẽ rất khó từ bỏ, cho dù không thể làm chuyện thân mật nhất, cũng muốn thân cận nhiều chút.

Mặc dù có Hoàng Bác ngăn cản tầm mắt trước mặt, Lăng Mạc Mạc vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ như không có chuyện gì của Lâm Hi, trong lòng cô hận đến cắn răng nghiền lợi, trong hốc mắt tiếp tục chảy xuống từng giọt từng giọt nước mắt, vô cùng mãnh mai che ngực, giọng nói nhỏ như con muỗi khổ sở nói, “Quyền Cần, em thật đau.”

Ba chữ Trịnh Thủy Tinh giống như có ma lực, nghe thấy ba chữ này, lòng Quyền Cần bất tri bất giác bị mang đi, ánh mắt mới vừa rồi còn đau lòng lập tức đổi thành mê hoặc, cũng dời ánh mắt đi. Gương mặt xinh đẹp trong trắng nở mang theo đồ hồng khỏe mạnh, người yêu nhất của anh đang bị đau đớn.

Ánh mắt nhìn chăm chú của Quyền Cần từ trên nhìn xuống trở nên kỳ quái, Lăng Mạc Mạc nhìn theo tầm mắt của anh, giận đến sắp bốc khói, ý tưởng chân thật nơi đáy lòng dĩ nhiên không thể lộ ra ngoài, tròng mắt đảo một vòng, chủ ý xấu liên có, cô che ngực thật chặt, nghẹn ngào nói giống như không ra lời, tố cáo nhìn Trịnh Thủy Tinh, “Thủy Tinh, tôi và cô không thù không oán, tại sao cô lại đánh tôi? Có phải tôi làm chỗ nào không đúng không? Nếu quả thật tôi có chỗ không đúng, tôi ở đây nói một tiếng xin lỗi với cô.” dfienddn liequiduonn

Trịnh Thủy Tinh cảm thấy rất châm chọc, tay phải quyền rũ vén tóc mái trước trán, châm chọc cười nói, “Lăng Mạc Mạc, đúng như lời cô nói, tôi và cô không thù không oán, vì sao tôi phải đánh cô, vu cáo cho người cũng phải cao minh một chút.” Cô là người thành thật, cô thật sự không đánh Lăng Mạc Mạc.

“Thủy Tinh...” Lăng Mạc Mạc vô cùng đau lòng che môi đỏ mọng, nước mắt chảy ròng, “Sao cô có thể như vậy...”

“Mạc Mạc.” Quyền Cần hạ thấp mắt suy nghĩ trong chốc lát, lời nói nhỏ nhẹ an ủi cô, an ủi trái tim bị thương của cô. Trong lòng không có chút nào hoài nghi Trịnh Thủy Tinh là hung thủ đánh Lăng Mạc Mạc, lòng vẫn luôn không lay động, giờ phút này thấy Lăng Mạc Mạc không xinh đẹp, dung nhan thuần khiết, sinh ra chút hoài nghi, cô vẫn là cô trước đây sao?

Đây đang diễn kịch Quỳnh Dao sao? Lâm Hi chỉ nhìn Lăng Mạc Mạc biểu diễn, quên trả lời Quyền Hạo.

Nhìn ánh mắt hết sức tập trung của cô, Quyền Hạo nắm bàn tay mềm mại của cô, đầy lòng mong đợi hỏi, “Hi nhi đây là đã đồng ý sao?”

Lâm Hi rút tay mình về, đứng lên, từng bước từng bước một đi tới trước mặt Quyền Cần và Lăng Mạc Mạc, châm chọc thoáng qua trong mắt rồi biến mất, hài hước cười nói, “Quyền Cần, đã lâu không gặp, nhìn bạn gái anh bị thương rất nặng, anh không mang cô ta đi bệnh viện kiểm tra vết thương sao?”

Nghe thấy lời nói cực kỳ giả mù sa mưa, Lăng Mạc Mạc một phát gần như cắn nát hàm răng, ánh mắt nhu nhược trở nên hung tợn.

“Cám ơn em quan tâm!” Dứt lời, Quyền Cần lưu loát ôm ngang Lăng Mạc Mạc lên.

Sắc mặt Quyền Cần có đủ khó coi, Lâm Hi đưa tay sờ gương mặt Lăng Mạc Mạc, cảm xúc lạnh lẽo khiến cho Lăng Mạc Mạc muốn nhanh chóng tránh ra, “Nếu gương mặt này bị phá hủy, sẽ rất đáng tiếc.”

Trong mắt hẹp dài chớp qua một tia nghi ngờ, Quyền Cần không vui mím môi, ôm Lăng Mạc Mạc rời đi.

Được một người lấy tư thế ôm công chúa ôm lấy, cảm nhận đủ loại khác biệt, mà giờ khắc này Lăng Mạc Mạc cảm thấy khó chịu, đáy lòng bị cảm hận chiếm được tràn đầy.

“Người nhảm chán.” Sau khi không thấy bóng dáng của Quyền Cần, Lâm Hi lạnh lùng nói.

Khán giả may mắn vậy xem cuộc đấu, rồi rít cau mày tỏ vẻ không hiểu đang xảy ra chuyện gì, tò mò sắp che mắt bọn họ, dưới ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hi, bọn họ thu hồi tò mò, mặt cười híp mắt, đáng vẻ giống như cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, thế giới vẫn hòa bình, bọn họ lập tức xóa đi cảnh tượng quỷ dị vừa rồi trong trí nhớ. die,n; da.nlze.qur,ydo/n

Mã Kiều Thần cẩn cẩn môi dưới, chân mày nhíu chặt, đứng ở bên cạnh nhìn cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Chuyển động đầu óc suy nghĩ nơi tàng sâu, vẫn không thể rõ ràng, cô bất đắc dĩ.

“Lâm Hi, người đẹp này là ai, em có định giới thiệu một chút không?” Hoàng Bác chú ý tới Trịnh Thủy Tinh thật lâu, thấy Lâm Hi không có ý tứ giới thiệu, anh chủ động hỏi.

“Thu hồi chút tâm tư kia của anh.” Lâm Hi nhìn cũng không cần nhìn có thể đoán ra được tâm tư của Hoàng Bác.

“Xin chào, tôi tên Trịnh Thủy Tinh.”

“Xin chào, tôi tên Hoàng Bác, là bạn của Lâm Hi.” Người đẹp chủ động giới thiệu mình, Hoàng Bác cầu còn không được, ngay sau đó thân thiện nói.

“Tôi biết rõ, hoa hoa công tử nổi danh, điểm phúc của anh không cạn nha.” Trịnh Thủy Tinh mỉm cười, vẻ mặt phớt tình trên nói.

Khỏe miệng Hoàng Bác co quắp một trận, kiên quyết không thừa nhận danh hiệu của mình, “Anh không phải là hoa hoa công tử, em nhớ lộn rồi.”

“Thật sao?” Vẻ mặt Trịnh Thủy Tinh rõ ràng không tin, ý vị sâu xa kéo dài âm cuối.

Đồng hồ đeo tay đã chỉ hai giờ chiều rồi, buồn ngủ đánh tới từng cơn, trông mặt Trịnh Thủy Tinh trong nháy mắt tròn to, “Lâm Hi, tớ còn có chuyện, tớ đi trước.”

“Ừ.” Lâm Hi biết được nguyên nhân cô ấy vội vã rời đi.

“Quyền thiếu, tớ thấy, nhân vật chính đều không ở đây, hôm nay chúng ta không cần uống trà.” Mã Kiều Thần cảm nhận được điện thoại di động trong túi chấn động, đề nghị.

“Đúng vậy” Người khác cũng rói rít phụ họa.

“Ừ.” Quyền Hạo cũng đang có ý đó, muốn cùng một chỗ với cô.

Mọi người thức thối, đưa tầm mắt nhìn Quyền Hạo và Lâm Hi một lần, mập mờ cười lên, “Chúng tôi đi trước, hai người uống trà vui vẻ lên chút.” Trong hội lưu truyền chuyện Lâm Hi là con dâu nuôi tửu bé của Quyền Hạo cũng không phải ngày một ngày hai rồi, bọn họ hiểu được phải làm như thế nào.

Nói xong mọi người đều đi, tốc độ thật nhanh, trong phòng to lớn chỉ còn lại hai người Lâm Hi và Quyền Hạo.

“Anh muốn uống trà, anh uống một mình đi, tôi đi trước.” Nói xong, Lâm Hi cầm túi xách lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80-2: Dạo đầu của mưa gió (1) (tt)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Hi nhi còn có việc gì sao?” Quyền Hạo nhanh chóng ngăn cản trước mặt cô.

“Biết còn chưa tránh ra.” Giọng nói Lâm Hi không được tốt.

“Hi nhi, có phải gần đây anh đã làm sai chuyện gì không? Tại sao em lại đối xử lạnh nhạt với anh như vậy?” Quyền Hạo ôm cô vào trong ngực, vô hạn ai oán nói bên tai cô.

Đây Quyền Hạo ra, Lâm Hi lờm anh trắng mắt, “Tự anh kiểm điểm coi rốt cuộc đã làm sai điều gì.” Sai của anh chính là sai ở chỗ trước kia mỗi tối đều triền miên với cô, bị có thể sẽ mang thai hù tới cô, không thể nào lại xảy ra quan hệ với anh.

Quyền Hạo rất nghiêm túc ngẫm nghĩ, sàng lọc một lần từng ly từng tí gần đây, không nghĩ ra được gần đây mình làm sai chuyện gì. Trừ ngày hôm qua làm cơm rất khó ăn để cho cô ăn ra, cũng không có gì cả, “Hi nhi, có phải nhìn anh phát chán rồi không?” Anh hơi dè dặt cẩn trọng.

“Nếu như điều này có thể coi là lý do, đây cũng là một trong những sai lầm của anh.” Cách nói đóa hoa tuyệt thế gì đó, cô không muốn thừa nhận chỉ số thông minh của Quyền Hạo càng ngày càng thấp.

“Em đã nói dung mạo của anh rất đẹp trai.”

“Đẹp trai nữa cũng sẽ có ngày nhìn phát chán.” Anh u oán, cô muốn bật cười.

“Ý tưởng của Hi nhi là?”

“Không có ý tưởng gì.” Cô đột nhiên có ý chọc ghẹo anh, “Hiện giờ kỹ thuật chỉnh hình phát triển như vậy, thật ra thì anh có thể suy nghĩ một chút tới phẫu thuật thẩm mỹ khuôn mặt.”

“Hi nhi hy vọng anh biến thành dạng gì?” Chỉ cần là cô thích, anh đều đi làm.

“Nói giỡn mà thôi, đừng làm thật như vậy.” Thấy anh không giống như nói giả, cô vội vàng giải thích cô chỉ đùa giỡn. Về soái của anh là thể gian ít có, thay vì để bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ làm hại, còn không bằng cứ như vậy. dĩ3n~d@n'13q21y"d0n

“Hi nhi.” Anh khẽ cúi đầu.

“Tôi còn có việc, đi trước.”

“Anh đưa em đi.”

“Ừ.”

Hai người đi sóng vai, anh đưa mắt nhìn cô lên xe.

Cảnh tượng gặp Tư Đồ Nguyên giống như tái hiện ngay trước mắt, lòng trầm ổn của cô hơi lộn xộn.

Trong đầu nghĩ tới một chuyện trước kia, cô nghĩ mê mẩn, đôi mày thanh tú trong lúc bất giác từ từ nhíu chặt, tạo thành một ưu sầu sâu đậm ẩn giấu.

Chuông điện thoại di động vang lên không biết bao nhiêu lần, cô đều không phát hiện ra.

Trịnh Thủy Tinh gọi điện thoại cho cô rất buồn bực, khó chịu từ trong lòng sinh ra, phiền não đập điện thoại di động xuống đất.

Trương Hiểu Hoa mới vừa đi vào, thấy điện thoại di động trên đất, lo lắng hỏi, “Thủy Tinh, em chưa uống thuốc sao?”

“Câm miệng.” Không đề cập đến chuyện này còn may, vừa nhắc tới, cả người Trịnh Thủy Tinh bắt đầu nóng nảy.

Trương Hiểu Hoa bắt đắc dĩ thở dài một hơi, vẻ mặt nặng nề, “Bác sỹ căn dặn, em nhất định phải uống thuốc đúng giờ. Em không uống sao được?”

“Có chuyện thì nói, không có chuyện gì thì rút đi.” Trịnh Thủy Tinh như biến thành người khác, trên ngũ quan xinh xắn bao phủ một tầng uất ức, trông mặt tràn đầy linh khí sắp bị hắc ám bao phủ, cô rất lo lắng.

“Chị không có chuyện gì, chính là tới thăm em một chút, em không phải mệt nhọc sao, mau ngủ đi.” Vừa thấy trạng thái của Trịnh Thủy Tinh không đúng, Trương Hiểu Hoa vội vàng cười híp mắt, chút tâm tình tiêu cực cũng không dám biểu lộ ra.

Có lẽ do nụ cười của Trương Hiểu Hoa, vẻ uất ức trên mặt Trịnh Thủy Tinh giảm bớt một chút, ánh mắt lộ ra tia sáng, “Đi ra ngoài.”

“Được được, em mau ngủ đi, chị không náo loạn em.” Trương Hiểu Hoa nhanh chóng rời đi.

Hàm răng xinh đẹp của Trịnh Thủy Tinh cắn thật chặt, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy u buồn không tản đi, trong hốc mắt đều là nước mắt lóe sáng, hình như cô đang đè nén điều gì, cảm xúc gần như hồng mắt.

Sau khi lái xe đến mục tiêu, Lâm Hi mới phát hiện Trịnh Thủy Tinh gọi điện thoại tới, gọi lại nhiều lần, Trịnh Thủy Tinh đều không nghe điện thoại của cô, nghi ngờ cắt điện thoại di động đi, nghĩ đến ngày đó ở bệnh viện gặp được Trịnh Thủy Tinh, Thủy Tinh không giống người khác, trong lòng cô khó tránh khỏi hơi băn khoăn. dieendaanleequaydonn

Càng nghĩ càng lo lắng, cô càn tới chỗ Thủy Tinh một chuyến, đạp chân ga rồi đi lúc này, chưa từng chú ý tới bụi cỏ ven đường không thích hợp.

Thủy Tinh ở đường Thất Đoạn để đô, tương đương với khu ngoại ô, cô mở bản đồ chỉ đường, chạy tới nhà Thủy Tinh.

Trên đường xe hơi ít, cô tiến vào ngã ba đường, hai chiếc xe đồng thời lái về phía cô, cô cau mày chuyển tay lái, chuẩn bị tránh chiếc xe có tài xế thiếu não không biết lái xe, nào có thể đoán được, cô tránh né rồi, hai chiếc xe kia vẫn tới gần cô. Tình huống này vừa nhìn, cô cảm thấy có gì không đúng, cố gắng tránh ra, như vậy, hai chiếc xe kia lại trực tiếp đụng tới, trước mặt và sau lưng có hai chiếc xe, vậy đánh cô, cô tránh không thể tránh, trơ mắt nhìn hai chiếc xe đụng vào xe của cô.

Hai xe đụng xe của cô, không phải va chạm khi di chuyển ở tốc độ cao, nhưng trong xe không tránh khỏi bị chấn động một phen, cô cảm giác đầu choáng váng, vịn tay lái.

Thông qua đèn chiếu hậu, hộ vệ đi theo nhìn thấy tình huống này của cô, rồi rít xuống xe đi về phía bên này. Bốn chiếc xe vậy đánh cô có mười sáu tên thanh niên cường tráng mặc đồng phục màu đen đi xuống, đáng vẻ hung thần ác sát.

Tình cảnh này, không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, không hốt hoảng, cô rất bình tĩnh.

Thủ lĩnh của mười sáu tên cường tráng cứng rắn đập bẻ kính thủy tinh ghế ngồi bên cạnh tài xế, cô mất lạnh nhìn anh ta đập.

“Xuống.” Đập vỡ kính thủy tinh, thủ lĩnh hung ác ra lệnh, trong mắt bén nhọn chứa sát ý.

Mặt cô không chút thay đổi, mở cửa xuống xe.

Lúc này hộ vệ nhà họ Quyền bao vây lấy đội thanh niên cường tráng đột nhiên thò ra, Lý Thắng tuy vẫn bình thường, nhưng ở thời khắc đặc biệt này, hóa thân thành thủ lĩnh, cảm súng lục nhắm thẳng vào mười sáu tên thanh niên cường tráng, lạnh lùng nói: “Không muốn chết cút ngay!”

“Lâm tiểu thư, chủ nhân nhà tôi cho mời, không biết ngài có rảnh rồi đi một chuyến không?” Thủ lĩnh mặt dữ tợn, nhớ được căn dặn của chủ nhân, dùng kính ngữ với Lâm Hi, không để ý tới hộ vệ nhà họ Quyền.

“Dùng phương thức này mời tôi đi, anh cảm thấy tôi sẽ đi sao?” Cô chê cười, nếu người phụ nữ bình thường gặp phải tình huống như thế nào, sợ hãi sẽ chiếm đầy lý trí người đó, mà cô hoàn toàn không sợ những thứ này. die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Không muốn đi cũng phải đi.” Thủ lĩnh không có ý định nói nhảm, cùng người dưới của anh ta đồng loạt giơ súng lên, định cướp người đi.

“Anh rất ngông cuồng.” Họng súng đen sì hướng về phía cô, cô còn có thể bật cười, không khăn trương chút nào, rất ung dung, giống như đang thưởng thức thời tiết tốt.

“Lâm tiểu thư, có rượu mời liền uống, rượu phạt uống không tốt.” Thủ lĩnh liêu liêu cười, bóp cò súng.

Tiểu thư nhà mình bị người ta chia súng vào, mấy người Lý Thắng sao có thể dễ dàng tha thứ, toàn bộ bóp cò súng, chuẩn bị ra tay dạy dỗ những kẻ cường tráng không biết chết sống này.

Xe cô chung quanh lui tới không nhiều lắm, nơi đây lại là ngã ba đường, một đồng người vô cùng hung ác vây quanh một chiếc xe đang định hành hung, các chủ xe nhìn thấy tình huống này đều rời rít đi đường vòng, giữ vững tác phong chuyện không liên quan đến mình vất giò ngồi xem.

Trên trán cô là họng súng chỉ cách một cm, cô chậm rãi nắm lấy, ánh mắt sắc bén nhìn thủ lĩnh, “Đe dọa không phải đe dọa như vậy.” Vừa dứt lời, cô nhanh chóng cướp lấy súng lục của thủ lĩnh, một cước ân chứa lực lượng vô cùng nhiều hung hăng đạp trúng đầu gối anh ta.

Trên đầu gối thủ lĩnh ấn một phát đau, chân hơi nhũn ra, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Thủ lĩnh bị đánh, thân là người dưới tự nhiên phải ra mặt, bắt đầu dĩ đầu của bọn họ cũng bị mấy người Lý Thắng chia súng vào.

“Khi muốn mời người, phải khách khí một chút.” Cô bóp cò súng, chia họng súng lên bầu trời, hạ thấp mắt nhìn thủ lĩnh tỏ vẻ không thể tin, ngay sau đó buông cò súng ra, một viên đạn bắn lên không, không có tiếng súng, chung quanh yên tĩnh đến làm cho người ta sờn cả tóc gáy.

Ngày hôm nay không tốt, thật sự không tốt, từ khi ra cửa đến bây giờ, cô chưa gặp được chuyện tốt gì.

“Lâm tiểu thư, cô...” Thủ lĩnh nổi giận, vung quả đấm lên chuẩn bị đánh mạnh vào mặt cô.

Trong mắt cô bị bóng tối vô biên chiếm hết, không nhúc nhích nhìn.

Không biết ánh mắt quá sắc bén, hay là cô không sợ, thủ lĩnh giơ cao quả đấm lại thu lại, khí thế hạ xuống không ít, quét nhìn bọn cận vệ nhà họ Quyền một lần, “Lâm tiểu thư, cô ngoan ngoãn đi một chuyến, đều tốt cho tất cả mọi người.”

Hộ vệ nhà họ Quyền muốn làm chính là bảo vệ tốt cho Lâm Hi, ở dưới mắt của bọn họ, Lâm Hi xảy ra bất cứ vấn đề gì, bọn họ đều không có quả ngon mà ăn. Đối mặt với tình cảnh này, bọn họ rời rít ra tay.

“Ra tay đi.” Thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, người dưới của anh ta và bọn cận vệ nhà họ Quyền đánh nhau.

Dưới tình huống số lượng không khác nhau lắm, bọn họ cũng không sử dụng đến vũ khí, dùng quyền không đánh nhau.

Người dưới của cô và thủ lĩnh đều đang đánh nhau, còn hai người thì nhìn thẳng vào mắt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đối diện với ánh mắt hung ác trong nháy mắt, thủ lĩnh bị khí thế không lồ của cô áp bức, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu rỉ ra.

Chung quanh đều đánh đến không thể chen thêm người, cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, cô cực kỳ bình tĩnh, tay cầm súng, nghiên cứu tỉ mỉ.

Thủ lĩnh thấy cô nghiên cứu đến mê muội, cắt chặt răng, móc chiếc khăn tay trong túi áo ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Dạo đầu của mưa gió (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Không sớm không muộn, Lâm Hi vừa vận ngừng đầu lên khi thủ lĩnh kia chuẩn bị hành động, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn anh ta chăm chú, anh ta cầm khăn tay, cô cảm thấy buồn cười nhếch khóe môi lên, nhìn chung quanh một vòng đám người vẫn còn đang đánh nhau, cô giờ súng lục lên nhắm ngay vào thủ lĩnh, “Hôm nay tâm tình của tôi không được tốt lắm, anh nhất định gặp xui xẻo.”

Theo lời nói của Lâm Hi rơi xuống, thủ lĩnh không hề do dự một quyền định đánh rơi súng lục có tính uy hiếp anh, nhưng tốc độ của Lâm Hi nhanh hơn anh ta, nâng chân thon dài lên, lưu loát đá vào hông thủ lĩnh.

Thủ lĩnh có lòng né tránh, bắt đầu dĩ tốc độ của anh không đủ nhanh, eo ếch bị tập kích.

“Anh đã không có vũ khí, vì công bằng, tôi và anh tay không đánh một lần, chỉ cần anh có thể đánh thắng tôi, tôi sẽ đi theo anh, đánh không thắng tôi, anh cứ chờ chết đi.” Lâm Hi cực soái vứt bỏ súng lục trong tay, nở một nụ cười ma mị.

Đám người chung quanh đã đánh nhau đến hồi gay cấn, trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hộ vệ nhà họ Quyền xuất thân từ bộ đội đặc chủng rõ ràng lợi hại hơn tay chân của kẻ thủ lĩnh, bọn họ đang đứng ở thế thượng phong, dùng tính áp đảo tuyệt đối áp chế đám tay chân của tên thủ lĩnh.

Tay chân của mình bị đánh nằm xuống không ít, trong mắt thủ lĩnh đều là lửa giận hừng hực, hàm răng cắn chặt, không trả lời Lâm Hi, vung tay lên, ra tay.

Hôm nay từ lúc ra cửa cô đã xác định mọi chuyện không thuận, hiện giờ không biết gặp ai, thật sự cực kỳ xui xẻo.

Cô tức giận ra tay, chiêu thức lợi hại kèm theo tàn nhẫn, tuy thể hình tên thủ lĩnh lớn hơn cô, nhưng đánh nhau tập trung vào kỹ xảo và chiêu thức, không phải cứ thân thể khổng lồ là được, thể lực của cô không phải rất tốt, cho nên phải đánh nhanh thắng nhanh.

Quả đấm của tên thủ lĩnh đánh tới, cô nhanh như tia chớp tránh ra, hất ngang chân quét qua, đánh trúng đầu của hắn.

Đầu nhận lấy chấn động khổng lồ, tên thủ lĩnh bỗng cảm thấy choáng váng, mắt hiện lên ánh sao. Anh lắc đầu cho tỉnh táo, tăng nhanh tiến công. Trước khi anh hành động, đã biết thân thủ của Lâm Hi không tầm thường, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Lâm Hi một cô gái lại lợi hại như vậy.

Đánh úp lại cô một bàn chân khổng lồ, cô giẫm cọt cười nhẹ, linh hoạt tránh qua, quả đấm hung hăng nện lên mặt tên thủ lĩnh, ngay sau đó đôi tay bấu cổ anh ta, đầu gối dùng sức đỉnh lên bụng anh ta, chấn động đến lục phủ ngũ tạng của anh ta đảo loạn một phen.

Tia máu chậm rãi từ trong miệng chảy xuống, cô thấy thế, xuống tay càng ngoan độc, quả thật chính là đánh cho đến chết, khi công kích hung ác nhanh chóng chuẩn xác đến, tên thủ lĩnh không có khả năng đánh lại, đánh cho nội tạng của anh ta gần như muốn tan hết.

Sau khi đánh chừng hơn mười phút, quả đấm đánh người dùng sức quá độ hơi đau, cô một cước đá vào trên ngực tên thủ lĩnh, ánh mắt khinh bỉ lạnh lùng bề ngoài liếc nhìn tên thủ lĩnh bắt đầu rất ngồng cuồng còn bây giờ như con chó chết nằm dưới đất: “Mày do ai phải tới?”

Tên thủ lĩnh bị thương nghiêm trọng, trong miệng đều là máu tươi, câu hỏi của Lâm Hi, anh không dám trả lời.

Bọn hộ vệ nhà họ Quyền đạp dưới chân đều là tay chân của tên thủ lĩnh, khi nhìn thấy tiểu thư nhà mình đánh ngã còn giẫm tên thủ lĩnh dưới chân thì đều sợ ngây người. dfienddn liequidoon

Trong nội bộ hộ vệ nhà họ Quyền đều lưu truyền chuyện bản lĩnh của tiểu thư nhà mình rất lợi hại, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy thì bọn họ thủy chung vẫn giữ thái độ hoài nghi, dù sao người được thiếu gia nâng niu trên đầu quả tim chưa từng luyện tập, làm sao có thể có thân thủ không tầm thường, bây giờ vừa thấy, bọn họ đều rất bội phục.

Cô chờ trong chốc lát, không nhận được câu trả lời của tên thủ lĩnh, giờ chân lên hung hăng giẫm trên mu bàn tay của anh ta, “Không nói cũng không sao, tao chính là có cách để cho mày nói chuyện.”

Dưới chân Lý Thắng không giẫm lên tay chân của tên thủ lĩnh, anh cung kính đi tới trước mặt Lâm Hi, “Tiểu thư, nên xử lý như thế nào?” Người nữa đường chui ra, không biết tiểu thư định xử lý như thế nào?

“Đều tóm lại, tra hỏi thật kỹ.” Nói xong, cô tăng lực giẫm lên tay tên thủ lĩnh, khiến cho anh ta khổ sở không chịu nổi.

“Dạ, tiểu thư.” Lý Thắng nghe theo lời tiểu thư nhà mình ra lệnh.

Cô thoải mái dựa vào trên xe, nhìn bọn hộ vệ nhà họ Quyền chuyển mười sáu tên thanh niên cường tráng này vào trong chiếc xe vận tải.

“Tiểu thư.” Sau khi sắp xếp xong mười sáu tên thanh niên cường tráng này, Lý Thắng tới xin ý kiến của cô.

“Mọi người đi về trước đi, tôi còn có chuyện phải làm.” Thủy Tinh không dễ dàng đi bệnh viện, một khi Thủy Tinh đi bệnh viện, ý vị như thế nào, cô cũng không phải rất xác định, bây giờ trạng thái Thủy Tinh thật sự không tệ, nhưng vẫn hơi bận tâm.

“Tiểu thư, tôi trước đưa những người này về, còn dư lại hộ vệ cho dù tiểu thư đi đâu cũng sẽ bảo vệ tiểu thư.” Đuôi khoe mắt Lý Thắng liếc xe tải vài lần.

“Cứ làm như vậy.” Dứt lời, cô xoay người mở cửa xe ngồi lên.

Lý Thắng từng là thủ lĩnh ám vệ hiện giờ là hộ vệ bình thường, yên lặng mở cửa xe đưa một nhóm hàng hóa không hề tầm thường từ từ trở về nhà họ Quyền.

Xe hộ vệ đi mặc dù không phải là xe thể thao siêu cấp gì nhưng cũng là xe nổi tiếng, ngồi trong xe thu hẹp, cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ mười sáu tên cường tráng này do ai phái tới.

Thảm Kiệt Như tên biến thái cộng thêm bệnh thần kinh, nhưng với tính tình mắt luôn nhìn xuống người trong thiên hạ không có khả năng làm chuyện này, hai anh em nhà họ Thẩm ngược lại có thể, như vậy trong ba người này là ai?

Hộ vệ ngồi bên cạnh cô, tỏ vẻ áp lực như núi, lần đầu tiên ngồi cùng với tiểu thư người tôn quý bậc này trên cùng chiếc xe, tiểu thư nhà mình tỏ vẻ nặng nề, khiến cho anh rất hồi hộp, vì thả lỏng khăn trương, anh chỉ đành phải liên tiếp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vẫn giữ theo một hướng, cổ hơi mệt, cô nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, trong lòng mắt sáng ngời hiện đầy âm u, trong lòng chỉ nghĩ hai chuyện. [die,n; da.nlze.qu; ydo/mn](#)

Cửa sổ sát đất được mở ra, gió nhẹ có chứa hơi thở nóng bức thổi tới, lòng Trịnh Thủy Tinh vẫn đau đớn mờ mờ ảo ảo như cũ, mắt nhắm đi tiêu cự, ánh mắt tan ra nhìn tòa nhà cao tầng cách đó không xa.

Dưới sự hướng dẫn của Trương Hiểu Hoa, cô tiến vào trong nhà Trịnh Thủy Tinh.

Bốn phía không có bóng dáng của Thủy Tinh, nhìn vào trong góc phòng khách, cô quả nhiên thấy Thủy Tinh ngồi chồm hóm trên mặt đất, đôi tay ôm lấy đầu gối, trên mặt đều là buồn bã khiến người ta đau.

“Thủy Tinh, cậu ở đây làm gì?” Cô chậm rãi đi tới, ngồi chồm hóm xuống nhìn vào mắt Thủy Tinh.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Lâm Hi, Trịnh Thủy Tinh thu lại tất cả đau đớn, nâng lên nụ cười nhàn nhạt, tinh thần cả người, “Ngắm phong cảnh. Sao cậu lại tới đây?”

Cô đứng lên, quay đầu nhìn Trương Hiểu Hoa, “Bác sỹ tâm lý của cô ấy không có ở đây sao?”

Trương Hiểu Hoa hoảng sợ trong lòng, cô được bổ nhiệm làm người đại diện cho Trịnh Thủy Tinh thì đã điều tra rõ xung quanh Thủy Tinh có những ai, tính tình và sở thích, cô cũng mới phát hiện hôm nay Thủy Tinh hơi khác bình thường, sao Lâm Hi lại biết được bệnh tình của Thủy Tinh. Nghi ngờ thì nghi ngờ, Trương Hiểu Hoa vẫn nghiêm túc trả lời, “Bác sỹ tâm lý của cô ấy vừa đúng lúc ra nước ngoài tham gia hội thảo rồi.”

“Này, tình huống của tớ không cần gặp bác sỹ.” Trịnh Thủy Tinh vô cùng buồn bã, làm như oán trách nũng nịu nói.

“Trí nhớ của cậu thật sự không tốt, cậu đã quên hai ngày trước ở bệnh viện cậu từng nói gì với tớ rồi sao?”

“Lúc ấy chỉ bị cảm thôi, cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hận tớ không phát bệnh sao?”

“Là bởi vì Quyền Căn sao?” Cô không hiểu rõ Quyền Căn kia, nhưng Trịnh Thủy Tinh hiểu rõ.

“Không phải, cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Trịnh Thủy Tinh mím lại, “Cậu cảm thấy tớ sẽ là người vì tình yêu mà sống chết sao? Làm ơn, đây không phải là phim thần tượng bị hắt máu máu, cậu đừng nghĩ những thứ này.”

Về mặt mới vừa rồi còn vô cùng đau lòng, trong nháy mắt đổi thành khuôn mặt vui sướng như ánh mặt trời, đáng vẻ Trịnh Thủy Tinh như vậy càng khiến

cho người ta lo lắng, cô bình tĩnh đưa mắt nhìn, “Tớ tình nguyện thấy cậu khó, cũng không tình nguyện thấy cậu cười, cậu cười lên lại khiến cho người ta lo lắng.”

“Buồn bực.” Trịnh Thủy Tinh cảm thấy không có khả năng châm chọc, buồn buồn cau mày.

“Không nói chuyện khác, một khi bệnh của cậu tái phát, cậu sẽ chết sao.”

“Sẽ không đâu.”

“Thật sao?” Cô cười nhạo một tiếng.

“Này, Lâm Hi, cậu rốt cuộc có phải là bạn của tớ không, sao luôn dội nước lạnh vào tớ, xa cách lâu ngày mới gặp lại không phải nên an ủi tớ sao?” Trịnh Thủy Tinh vừa nghĩ tới mình là tỷ phú hàng tỷ, biến thành tôm tép tài sản mới vừa qua triệu, cô giận dữ không dứt, “Dù sao trước kia chị đây cũng là tỷ phú hàng tỷ, hiện giờ là một tôm tép, lại còn là thứ có thể bị người giẫm chết, dưới tình huống này, cậu chính là cần an ủi tớ, an ủi tớ!”

“Trước kia cậu đã có thể trở thành tỷ phú hàng tỷ, hiện giờ cũng được, cậu cố gắng là được rồi.”

“Này, cậu cho rằng là cậu à, tài sản của Quyền Hạo đủ để cho cậu tiêu xài cả đời, tớ không giống vậy, hiện giờ chỉ có chút tiền trinh nhỏ như vậy lại không có quyền!” di3n~d@n'13q21y"d0n

“Cậu thôi đi, đừng nhắc tới Quyền Hạo, quan hệ của tớ và anh ta không nói được, huống chi không phải của tớ, không phải nói tớ muốn tiêu là tiêu.”

“Thôi đi, Quyền Hạo quan tâm cậu mạnh mẽ như vậy, bây giờ cậu lấy hết gia sản của anh ta bán sạch anh ta cũng không sao, cậu đừng có đang ở trong phúc mà không biết, biết bao nhiêu người phụ nữ hâm mộ cậu có một người đàn ông cao phú soái yêu cậu thâm tình không?”

“Đừng kéo tớ trên người tớ, cậu chính là quan tâm thể cậu một chút đi.” Đầu cô cũng lớn hơn rồi, nói thế nào nói đi nói lại liền kéo tớ trên người cô.

“Haizzz, nếu là tớ, được một người đàn ông như vậy yêu, tớ nhất định sẽ hạnh phúc choáng váng.” Trịnh Thủy Tinh cố ý hiện ra một vẻ say mê, ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Hi.

“Có ghê tôm không vậy?”

“Không ghê tôm” Trịnh Thủy Tinh đi tới ngồi trên ghế sa lon.

Nghe đối thoại của hai người, Trương Hiểu Hoa choáng váng, nghi ngờ mở lời hỏi, “Xin hỏi quan hệ của hai người là như thế nào?”

“Bạn bè.”

Câu trả lời của Trịnh Thủy Tinh, Trương Hiểu Hoa quá không tin tưởng, nhìn dáng vẻ hai cô châm chọc lẫn nhau không giống như bạn bè bình thường, “Bạn tốt sao?” Lâm Hi thoát nhìn không giống như con nhà bình thường, nhìn dáng vẻ và cách ăn mặc trên người, hơn phân nửa là con nhà quyền quý. Thủy Tinh mười lăm tuổi phát lên, làm sao có thể có người bạn như Lâm Hi?

“Không kém bao nhiêu đâu.” Trịnh Thủy Tinh đáp lại hơi qua loa, lười phải nói tới quan hệ giữa cô và Lâm Hi với người bên cạnh, hai cô đã quen biết gần hai mươi năm rồi, bạn tốt đã không còn là định nghĩa về các cô, các cô là bạn bè còn tốt hơn chị em ruột.

“Hiện giờ em không có việc gì, chị đi nhanh đi.” Trịnh Thủy Tinh ghét bỏ vẫy tay.

“Vây em đừng quên ngày mai dậy sớm đi studio, dậy trễ chị sẽ không tha cho em.” Trong lòng vẫn còn nghi ngờ, chỉ có điều Thủy Tinh đã bắt đầu đuổi người, cô chỉ có khả năng rời đi.

“Biết rồi, dài dòng.”

“Biết là tốt rồi.” Trước khi đi Trương Hiểu Hoa nhớ ra một chuyện rất quan trọng, “Lâm tiểu thư, làm phiền cô cho Thủy Tinh uống thuốc, tôi đi trước.”

“Tôi sẽ khiến cô ấy uống thuốc.”

Trương Hiểu Hoa rất không yên tâm rời đi, lúc vào bãi đậu xe, nhìn thấy bốn chiếc Audi sáng lấp lánh thì cô nhìn nhiều thêm vài lần vào trong xe, phát hiện người ngồi trong xe đều vẻ mặt nghiêm túc, cô cảm thấy kỳ quái. Chung cư này cũng không có ai là quyền quý, sao lại có giống như hộ vệ canh chừng?

Hôm nay gặp phải chuyện kỳ quái thật sự không ít! Trương Hiểu Hoa không nghĩ ra rồi đi.

Lọ thuốc trên bàn trà, cô cầm lên chăm chú nhìn, “Những thuốc này uống nhiều sẽ bị phụ thuộc.”

“Phụ thuộc cũng phải uống.” Trịnh Thủy Tinh tự nhận không sao, nhớ tới tài liệu lúc điều tra Lâm Hi, “Không phải cậu cũng có bệnh tim sao? Chẳng lẽ những thuốc kia không có tính phụ thuộc sao?”

“Bây giờ cậu ngược lại dám dạy dỗ tớ.” Cô cười khề mấy tiếng, nện lọ thuốc lên người Thủy Tinh.

“Không dám.” Trịnh Thủy Tinh cười híp mắt, đột nhiên bát quái, “Lại nói cậu và Quyền Hạo ở chung nhiều năm như vậy, có xảy ra chuyện không nên xảy ra không?”

Cô gãi gãi đầu, “Tại sao phải nói cho cậu biết?”

“Này, nói thế nào, chúng ta cũng là bạn bè quen biết hai mươi năm, nói cho tớ biết một chút thì như thế nào chứ?” Trịnh Thủy Tinh quan sát ánh mắt của Lâm Hi, mập mờ cười lên, “Chỉ có điều nhìn về mặt kia của cậu, khả năng lớn hai người đã xảy ra quan hệ.”

“Nhân gian bất sách * có biết không?”

(*) Nhân gian bất sách: ngôn ngữ mạng, cuộc sống đã khó khăn rồi, có một số việc không nên vạch trần.

“Xin lỗi, tớ nghe không hiểu cậu nói gì?” Trịnh Thủy Tinh giả bộ ngu ngốc, ánh mắt sâu thẳm, “Khi điều tra nhà họ Quyền thì tớ phát hiện ra một chút bí mật của nhà họ Quyền, cậu có biết không?”

“Bí mật gì?”

“Từng nghe tới người trong sổ mệnh đã định không?”

“Đã sớm biết.” Cô còn tưởng là bí mật gì, thì ra là cái này, không thú vị.

“Nghiêm túc điều tra chưa?” Trịnh Thủy Tinh nghiêm mặt, “Lâm Hi, cậu đã biết, cậu là như thế nào với Quyền Hạo, cậu phải hiểu cho rõ ràng, về sau cậu nên sống như thế nào với Quyền Hạo? Chỉ có điều nhìn dáng vẻ của cậu, cậu giống như không quá bằng lòng sống chung với anh ta?”

“Biết quá nhiều sẽ bị diệt khẩu!” Cô đặc biệt đe dọa.

Đây không phải là lần đầu tiên Trịnh Thủy Tinh nghe những lời này, sẽ không có cảm giác xa lạ, nhưng cổ tình sau khi sống lại lần đầu tiên nghe thấy, cô mơ hồ nhớ ra cái gì đó, nhưng thứ kia chợt lóe lên trong trí nhớ cô lại không bắt được, “Dường như tớ đã từng nghe những lời này ở đâu đó?”

“Rất nhiều lần cậu đều có thể nghe những lời này, không có gì lý kỳ.” Cô tỏ vẻ coi thường.

“Thật đúng là bạn xấu tốt nhất.” Trịnh Thủy Tinh tức không nhịn nổi, túm lấy gối ôm bên cạnh đập tới Lâm Hi.

“Không phải cậu cũng giống vậy sao, còn nói tớ!” Cô cũng cầm gối lên đập về phía Thủy Tinh.

Khi hai người đang chuẩn bị đùa giỡn thì đột nhiên chuông cửa reo, hai người dừng hành động ôm gối đập nhau lại. Trịnh Thủy Tinh nằm trên ghế sa lon, dùng ánh mắt ý bảo Lâm Hi, để cho Lâm Hi đi mở cửa.

Ngồi trên ghế sa lon, Lâm Hi cũng không muốn đi mở cửa, “Khách của cậu, tự cậu đi mở cửa.” Bệnh lười của Thủy Tinh phải điều trị từ từ mới được! Trừ ngủ và du lịch ra thì không muốn làm gì khác!

“Còn nói tớ lười, lười biếng nhất chính là cậu.” Không sai khiến được Lâm Hi, Trịnh Thủy Tinh không thể làm gì khác hơn là tự đi mở cửa.

Không có ác ý trừng mắt lườm Lâm Hi, Trịnh Thủy Tinh mới từ từ mở cửa ra.

Khuôn mặt đẹp trai tuấn tú trước mặt, Trịnh Thủy Tinh cảm giác mình hoa mắt, nhanh chóng đóng cửa lại, “Thật giống như tớ hoa mắt.”

“Hoa mắt cái gì? Nếu cậu đã mở cửa, sao không cho người ta đi vào?” Cô thở dài một hơi, vô lực châm chọc hành động của Thủy Tinh.

“Tớ dường như thấy Quyền Hạo, nhưng sao Quyền Hạo lại tới đây?” Trịnh Thủy Tinh không tin Quyền Hạo sẽ đến đây.

Chuông cửa vang lên lần nữa, cô mệt mỏi nói, “Đại tiểu thư, mở cửa đi.” Quyền Hạo đến đây không có gì lạ, khẳng định Lý Thắng nói cho anh biết cô gặp chuyện, anh mới đến.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82-1: Gió mưa lại tới (1)

Editor: Puck - Diễn đàn

Quyền Hạo bị cản ở ngoài cửa, gương mặt tuấn tú đen đến không thể đen hơn nữa.

Trịnh Thủy Tinh ở trong nhà, hơi lúng túng cười cười, lấy giọng dạy dỗ nói chuyện, “Nhìn xem, Quyền Hạo nhà cậu thật tốt, còn tới đây tìm cậu, người đàn ông như vậy mà cậu không quý trọng thật lãng phí.”

“Mở cửa đi.” Những lời này không đủ để dao động suy nghĩ trong lòng cô.

“Đúng là không có lương tâm.” Trịnh Thủy Tinh cũng lười dạy dỗ.

Vừa mở cửa ra, Quyền Hạo không nhìn Trịnh Thủy Tinh, thấy Lâm Hi, chạy thẳng tới bên cạnh cô.

“Hi nhi, bị thương chỗ nào không?” Quyền Hạo cuống cuống nhìn trên người Lâm Hi, nhìn xem cô có bị thương chỗ nào không.

“Không bị thương.” Anh mượn kiểm tra vết thương thật ra đang chiếm tiện nghi, Lâm Hi dờ khóc dờ cười.

Trịnh Thủy Tinh đứng ở bên cạnh cửa, đùa giỡn cười lên, đề nghị: “Hai người muốn ân ái, cảm phiền về nhà hai người đi.” Không có việc gì chạy tới chỗ cô chơi trò ân ái, cố ý đã kích cô sao?!

“Tôi không bị thương chỗ nào, anh cũng đừng nhìn.” Túm được hai tay của anh, đôi mày thanh tú của cô nhú lại.

“Không bị thương là tốt rồi.” Lo lắng trong lòng anh tiêu tan không ít.

“Này, hai người đây là không nhìn thấy tôi sao?” Khóe môi Trịnh Thủy Tinh không nhịn được mím lại, đôi nam nữ trước mắt này có cảnh giới quen mình cũng quá cao một chút, hoàn toàn có tiết tấu không để ý tới cô.

“Không phải không nhìn thấy cậu.”

“Ánh mắt của cậu đã nói rõ tất cả.” Trịnh Thủy Tinh đóng mạnh cửa lại.

“Cậu không phải là con giun trong bụng tớ, suy đoán lung tung không tốt.”

“Tớ không muốn tranh luận những chuyện này, hai người không có việc gì thì mau chóng rời đi, tớ muốn đi ngủ rồi.”

Thuốc và nước ấm để trên bàn trà, Thủy Tinh còn chưa uống, cô hạ thấp mắt suy nghĩ một chút, “Cậu uống thuốc đi, chúng tớ liền rời đi.”

Trịnh Thủy Tinh rất nghe lời, ngoan ngoãn cầm lấy viên thuốc và nước ấm uống vào, “Hai người có thể đi rồi.”

“Cậu chú ý thân thể một chút, ngày mai tớ qua đây thăm cậu.”

“Ừ.” Bóng dáng hai người tay trong tay, duy mỹ mà mang theo thâm tình.

Trịnh Thủy Tinh chăm chú nhìn theo bọn họ rời đi, trên mặt che một tầng sương lạnh, nụ cười trong mắt nhanh chóng rút đi, hơi thở buồn bã bao quanh cô. dieendaaneequaydonn

“Trịnh Thủy Tinh là bạn tốt của em sao?” Quyền Hạo do dự một lúc, mới chậm rãi nói ra.

“Ừ.” Cô có vẻ hơi lạnh nhạt, ánh mắt chột lóe, “Chúng ta đi về nhanh lên, tôi muốn sớm biết những người công kích tôi do ai phái tới?” Có lần một sẽ có lần hai, tai họa ngầm không giải quyết, cô vĩnh viễn đều không yên lòng.

Quyền Hạo cũng rất lo lắng chuyện này, tốc độ lái xe tăng nhanh rất nhiều.

Sau khi hai người rời đi, Trịnh Thủy Tinh nằm trên ghế sa lon, trong ngực ôm cái gối, mệt mỏi đánh盹, tròng mắt khép lại. Đột nhiên, cửa bị người mở ra, tiếng bước chân truyền vào trong tai cô, trong phút chốc tròng mắt mở ra.

Tiến vào nhà cô không phải là một hay hai người, mà là một nhóm người áo đen.

Trong nhà đột nhiên có những người này xông vào, đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, cô vô cùng bình tĩnh, lười biếng đứng lên từ trên ghế sa lon, nhìn nhóm người áo đen rõ ràng đến không có ý tốt, “Ai phái tới?”

“Là Trịnh Tinh tiểu thư đúng không?” Rõ ràng là người đàn ông thủ lĩnh, lạnh lùng nói.

“Tôi dù sao cũng là minh tinh hạng A trong nước, phần lớn đều biết tôi tên là Trịnh Thủy Tinh chứ không phải Trịnh Tinh.” Trong gần hai năm nay không ai tìm tới cửa, có một số việc sẽ theo chết chóc mà qua đi, hôm nay thấy những người áo đen này tìm tới cửa, cô cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ lúc trước. Có vài người không xử lý, cuộc đời của cô sẽ không sống yên ổn.

“Cho dù cô là Trịnh Tinh hay là Trịnh Thủy Tinh, chủ nhân nhà tôi cho mời, làm phiền cô đi một chuyến.”

“Phương thức mời người của chủ nhân nhà anh thật đúng là đặc biệt!”

“Trịnh Tĩnh tiểu thư, mời.”

“Nếu như tôi không đi thì sao?” Tôi mời phải đi, cô không nghe lời như vậy.

“Cô sẽ đi.” Người áo đen thủ lĩnh đưa mắt ý bảo bọn đàn em hành động.

Trịnh Thủy Tĩnh sờ gáy, sao đến lượt cô xui xẻo! Thật buồn bực!

Cầm điện thoại di động đặt trên bàn trà, cô định gọi một cú điện thoại.

“Trịnh Tĩnh tiểu thư, lấy bản lĩnh bây giờ của cô, không đánh lại được chúng tôi, cô vẫn nên ngoan ngoãn đi theo chúng tôi một chuyến đi.”

“Mẹ nó!” Người áo đen nói không sai, hiện giờ cô đúng là không đánh lại được những người này. Cô thật sự muốn giết người, cô sống nhiều năm như vậy, còn chưa có ai dám liều lĩnh nói như vậy với cô.

“Mời.” Người áo đen ra dấu tay xin mời.

Trông mắt Trịnh Thủy Tĩnh chớp chớp, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài phòng, phía trước và phía sau lưng cô đều có người áo đen, những người áo đen thân thể cao lớn này vây chặt quanh cô, để phòng cô chạy trốn.

Khi đi ra tới cửa chính chung cư, Trịnh Thủy Tĩnh thấy quản lý và bảo vệ của khu chung cư thế mà lại coi như không nhìn thấy cảnh tượng không bình thường này, sắc mặt đáng vẻ bình thường này khiến cho cô nhìn thấ mà tức giận ùng ùng lên.

Thứ quản lý và bảo vệ này chính là tồn tại lãng phí lương thực, thế mà lại cho những người này tiến vào. Không phải chung cư hạng sang thật sự phiền toái, ngay cả thứ quản lý và bảo vệ cũng kém cỏi như vậy.

Súng lục chìa về eo cô không lúc nào không cảnh cáo cô, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Mặt Trịnh Thủy Tĩnh đầy vạch đen, bị uy hiếp tới nguy hiểm tính mạng ngồi lên xe của bọn họ.

“Trịnh Tĩnh tiểu thư, cảm phiền cô nhắm mắt lại.” Người áo đen lấy ra một miếng vải đen.

Mẹ nó, còn cảm thứ gì tới che mắt. Đánh không lại, trốn không thoát, cô còn có thể làm sao?

Cô không cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại, người áo đen lu loát bịt kín hai mắt cô.

Hiện giờ cô rơi vào tình trạng mắt không thấy được, không nhúc nhích nổi, uất ức đến không cách nào nói rõ. Rốt cuộc là tay chân của ai? Dám ban ngày ban mặt tới tìm cô, thật đúng là không tầm thường, đáng vẻ phách lối như vậy, cô hận không thể một cước đá tới, phách lối đúng không, muốn ăn đòn mới là thật.

Ước chừng nửa giờ sau, cô được người đỡ xuống xe, vải che kín cặp mắt cũng được người cởi ra.

Mắt hơi mơ hồ, nhìn không quá rõ ràng cảnh tượng trước mắt, một lát sau, cô mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt. Khoảnh khắc khi nhìn thấy rõ, cô liền muốn chạy.

“Xem ra Trịnh tiểu thư biết ai mời cô tới, cô không cần khẩn trương, chủ nhân nhà tôi sẽ không gây bất lợi cho cô.” Người áo đen nhận ra Trịnh Thủy Tĩnh khẩn trương.

Nói không khẩn trương đó là giả, trong lòng cô bất ổn.

Người áo đen dẫn cô đi tới một gian phòng ngủ lớn, đứng ở giữa phòng, cô ngửi thấy một mùi vị kỳ quái, cô rất quen thuộc với mùi vị này cũng cực kỳ chán ghét. Tìm đúng phương hướng mùi vị này phát ra, cô đi ra khỏi gian phòng này, mở một cửa phòng khác, thấy được cảnh tượng đã sớm coi như không thấy gì.

“Thẩm phu nhân thật hăng hái.” Thấy Thẩm Khiết Như, khẩn trương trong lòng cô bớt đi phân nửa.

Tay Thẩm Khiết Như cầm ống thí nghiệm, tiến hành những bước cuối cùng, không đếm xỉa tới Trịnh Thủy Tĩnh.

Băng có ánh sáng trong suốt từ từ tạo thành, Thẩm Khiết Như mới bỏ bao tay ra, tao nhã mỉm cười, “Trịnh Tĩnh, đã lâu không gặp, không ngờ khi chúng ta gặp lại, cô đã thay một thân thể khác.”

“Có gì bà nói đi, tôi không thích quanh co lòng vòng.” Thẩm Khiết Như là loại người nào, chẳng lẽ cô còn không rõ ràng sao. Chỉ có điều Thẩm Khiết Như không phải vẫn luôn ở nước ngoài sao, tại sao trở về? Sao cô không thu được dù chỉ một tiếng gió?!

“Cô và Hi Nhi quen biết nhau đúng không?” Thẩm Khiết Như cầm một khối băng thật nhỏ lên, kiểm tra đo lường độ tinh khiết.

“Biết rõ cần gì hỏi nhiều.”

“Tôi rất đồ kỵ với tình cảm của cô và Hi Nhi.” Thẩm Khiết Như cho rằng mình làm ra băng có độ tinh khiết chưa đủ cao, chán ghét ném băng lên bàn.

“Thẩm phu nhân, nói ra mục đích của bà đi.”

“Ném đi.” Thẩm Khiết Như lựa một khối băng ở trong hộp, đưa tới trước mặt Trịnh Thủy Tinh.

Trịnh Thủy Tinh cúi mắt nhìn một chút, “Tự bà ném đi.” Cô sẽ không dính tới ma túy, Thẩm Khiết Như đúng thật khôì hài, ở nhà chế băng.

“Cô biết quy củ, người chế ma túy sẽ không hút ma túy.” Thấy Trịnh Thủy Tinh không có ý định ném thử, Thẩm Khiết Như cảm thấy không có ý nghĩa.

“Trong nước không phải là địa bàn của bà, bà tốt nhất đừng lớn lối như vậy.” Thế cục của thiên triều vẫn rất bình ổn, một khi có người phá vỡ, người phá vỡ thế cục cũng không chỉ đơn giản là xui xẻo như vậy.

“Sợ cái gì?” Thẩm Khiết Như liêu lĩnh cười, “Trong nước sẽ nhanh chóng là địa bàn của tôi, ai dám gây bất lợi cho tôi? Cô sao? Hay là Lâm Hi?”

“Từ khi thiên triều lập nước cho tới nay, không có ai dám đi khiêu chiến những thế gia kia, nếu như bà muốn chịu chết, vậy thì cứ đi đi.” Mười thế gia ở thiên triều tồn tại từ khi lập nước tới nay, thế lực đã sớm ăn sâu bén rễ, những thế gia nhỏ hạng hai kia cũng bị chèn ép tới không đi được một bước, nhà họ Thẩm xuất thân hắc đạo muốn tẩy trắng, không có cửa đâu.

Bị người chọc trúng chỗ vẫn canh cánh trong lòng, nụ cười trên mặt Thẩm Khiết Như đông lại, “Trịnh Tinh, cô vẫn không biết nhìn thấu nhưng không nói ra.”

Vừa dứt lời, Thẩm Khiết Như vung tay lên quăng cho Trịnh Thủy Tinh một bạt tai, cực kỳ khinh thường châm chọc nói: “Không có Lâm Hi làm chỗ dựa cho mày, mày cái gì cũng không còn, liêu lĩnh ở trước mặt tao là sao?”

Bị đánh bạt tai, vẻ mặt Trịnh Thủy Tinh khó coi, “Thẩm Khiết Như, tôi có tư cách liêu lĩnh, mà bà sẽ nhanh chóng không có tư cách, bà sớm muộn gì sẽ chết rất khó coi.”

“Đúng là cùng một tính tình với Lâm Hi.” Thẩm Khiết Như một lần nữa vung tay lên đánh Trịnh Thủy Tinh một bạt tai, “Hạng người giống như tui mày vốn không nên ra đời, lúc chết nên hoàn toàn tiêu tan chứ không phải lấy dáng vẻ trùng sinh mà tiếp tục sống sót.”

“Thẩm Khiết Như, bà làm bao nhiêu chuyện thất đức như vậy, vẫn có thể sống tốt, tôi và Lâm Hi tại sao không thể sống? Không ai có quyền quyết định sống chết của chúng tôi, bà nhiều nhất chỉ là tôm tép nhãi nhép có chút phân lượng mà thôi, nhảy nhót không được bao lâu, rồi sẽ chết rất thảm.”

Thẩm Khiết Như cực kỳ giận dữ, một tay hung hăng bóp cổ Trịnh Thủy Tinh, cắn răng nghiêng lợi: “Hôm nay tao còn muốn từ từ nói chuyện hợp tác với mày, bây giờ nhìn lại, tao và mày không có cách nào hợp tác. A, tao nhớ được, mày bị trầm cảm.”

Trịnh Thủy Tinh không có ý định phản kháng, khó khăn thở hổn hển, cô nắm chắc Thẩm Khiết Như không dám giết cô, “Bà muốn bóp chết tôi thì bóp đi.”

Thẩm Khiết Như ngại xúi quẩy buông Trịnh Thủy Tinh ra, mắt lạnh liếc, “Trịnh Thủy Tinh, nếu như không phải Lâm Hi còn sống, tao nhất định bóp chết mày.”

Xoa cổ đỏ, Trịnh Thủy Tinh không thêm đề ý tới, “Đáng tiếc Lâm Hi còn sống, đời này bà cũng không giết được tôi.”

“Nói lời từ biệt quá sớm.” Thẩm Khiết Như có ngụ ý.

“Bà đánh tôi hai bạt tai, tôi sẽ nhớ.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82-2: Gió mưa lại tới (1)

Editor: Puck -

“Không sao cả, mày thích nhớ cứ nhớ.”

Buồn ngủ mà không thể ngủ, ở đây lại bị người đánh hai bạt tai, hiện giờ trong bụng cô nổi lên một cây đuốc.

“Một câu thôi, cô có muốn hợp tác với tôi không?” Căn nhắc lợi ích một chút, Thẩm Khiết Như quyết định bỏ qua cho Trịnh Thủy Tinh nói lời miêng.

“Hợp tác cái gì, giữa chúng ta không có gì hay để hợp tác.” Hợp tác với Thẩm Khiết Như, thôi đi, tránh cho cô cũng đưa cả mình vào.

“Nói thế nào bây giờ cô cũng là nữ minh tinh hạng A nổi tiếng nhất trong nước, chúng ta muốn hợp tác vẫn rất đơn giản.”

“Cũng rất nhiều người lợi dụng làng giải trí để rửa tiền, bà định tẩy trắng tiền không sạch sẽ của bà đúng không.” Trịnh Thủy Tinh nghĩ đến trước mắt mình thu mua một công ty đại diện, cộng thêm bây giờ cô là nữ minh tinh nổi tiếng nhất trong nước, thông qua đầu tư phim truyền hình và điện ảnh, để rửa tiền nhất, “Đáng tiếc, bà đánh sai chủ ý, hiện giờ tôi không có khả năng tẩy trắng tiền.”

“Cô là bạn tốt nhất của Lâm Hi, chỉ cần Lâm Hi chịu giúp cô, tiền của tôi nhất định có thể tẩy trắng.” Bà coi trọng không phải Trịnh Thủy Tinh, mà là Lâm Hi sau lưng Trịnh Thủy Tinh, còn có Quyền Hạo sau lưng Lâm Hi, bà rất thích quan hệ này, có thể bảo đảm tiền của bà có thể tẩy trắng.

“Thẩm Khiết Như, nói như thế nào bà cũng coi như nhân vật nổi danh, rửa tiền còn không phải là chuyện dễ dàng với bà sao, cầu xin Lâm Hi là chuyện không có khả năng.” Giữa Lâm Hi và Thẩm Khiết Như giống như nước lửa không dung, hận không thể tự mình giết chết đối phương.

“Trịnh Thủy Tinh, làm người nhất định phải học được không nói toạc ra.” Thẩm Khiết Như khẽ nâng cằm, cảnh cáo cô, “Không thay đổi tật xấu này của cô, sớm muộn gì lại bị người độc chết nữa.”

Bị người độc chết! Vẻ mặt Trịnh Thủy Tinh đông lạnh, “Chuyện tôi bị độc chết, rất ít người biết, bà biết được như thế nào?”

“Vì sao tôi biết được không quan trọng.”

“Thẩm Khiết Như, nếu để tôi điều tra được là do bà làm, bà cứ chờ chết đi.” Trịnh Thủy Tinh không có chỗ phát tiết, chỉ có thể nắm chặt quả đấm, cắn chặt hàm răng, đến đến 3q21y đến

“Tôi có cần thiết phải độc chết cô sao, tôi làm buôn bán màu đen, cô làm buôn bán chính đáng, chúng ta cũng không có tranh giành lợi ích, tôi không rảnh rỗi nhằm chán độc chết cô.”

“Tốt nhất là như vậy.”

“Trịnh Thủy Tinh, người từng chết một lần còn không học được thông minh làm người, bên ngoài phách lối cũng vô ích, người có bản lĩnh thì bí mật đi tiêu diệt người ta, chứ không phải ở đây chạy xe không nói.” Thẩm Khiết Như khinh bỉ nhìn Trịnh Thủy Tinh, mím môi lại tỏ vẻ khinh thường cô.

“Còn không quản tốt chính mình đi, trác táng với một đồng đàn ông, kết quả sinh đứa bé ra cũng không biết là của ai.”

Lời Trịnh Thủy Tinh vừa nói ra, Thẩm Khiết Như lập tức đen mặt, “Cô cũng muốn được một đồng đàn ông phục vụ đúng không, ngoại hình hai đứa con trai tôi sinh ra vẫn không tệ, cần bọn họ phục vụ cô sao?”

“Biến thái.”

“Già bộ thanh cao như vậy, hừ.” Thẩm Khiết Như ngoắc tay gọi nam sủng của bà tới, “Đây là thịt tươi tôi mới tìm được, cô nếm thử mùi vị một chút xem.”

“Đại minh tinh hạng hai trong làng giải trí, bà cũng có hứng thú, xem ra, bà quyết định muốn lợi dụng làng giải trí rửa tiền rồi.” Trịnh Thủy Tinh nghĩ tới gần đây Quyền Hạo chèn ép nhà họ Thẩm, khinh miệt cười nhạo nói, “Tôi thiếu chút nữa không nghĩ tới, tiền của bà rửa không trắng, trừ phi Quyền Hạo không chèn ép bà.”

“Hạng hai thì so chứ, bản thân cô cũng không phải mặt hàng hạng hai sao.” Thẩm Khiết Như vô cùng khó chịu.

“Ở làng giải trí, mặc dù tôi không tính là đứng đầu, nhưng tôi tuyệt đối là hạng A, tôi thiếu tôi có công ty đại diện, không phải con kiến ai cũng có thể giết. Còn bà, tuy nổi danh trên đường này, nhưng đây là hai con trai của bà mang tới cho bà.”

“Đừng kéo xa như vậy, sau này khi cô trở về, khuyên Lâm Hi từ từ đặt thời gian nhiều một chút trên đường kinh doanh.” Bà còn có rất nhiều tiền không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mục đích trở về nước lần này, nguyên nhân lớn nhất chính là tìm Lâm Hi rửa tiền giúp bà.

“Bà cũng biết bây giờ cô ấy tên Lâm Hi, bà muốn để cho cô ấy giúp bà, đừng suy nghĩ.” Trịnh Thủy Tinh từng bước từng bước một lại gần nam sủng của Thẩm Khiết Như, nhìn kỹ gương mặt tuấn tú hơi non mềm này, đuôi khóe mắt liếc Thẩm Khiết Như, “Không ngờ có cái danh xe công cộng trong làng giải trí, bà cũng muốn, cẩn thận dính bệnh đường sinh dục.”

“Tôi đi về trước, đừng tìm người tới phiền tôi.” Trịnh Thủy Tinh cao ngạo như nữ vương đưa mắt nhìn xuống tất cả trong thiên hạ, sát ý vòng quanh bóng lưng gây gỗ. [dinendian.logidjon](#)

Nam sủng của Thẩm Khiết Như không biết đang xảy ra chuyện gì, nữ minh tinh nổi tiếng nhất trong làng Trịnh Thủy Tinh và kim chủ của mình là như thế nào? Anh khéo léo ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thẩm Khiết Như, chỉ sợ ở trong thời khắc đặc biệt này sẽ chọc giận bà ta.

Hợp tác không bàn thành, còn bị Trịnh Thủy Tinh mĩa mai, Thẩm Khiết Như tức giận quét rót đồ trên bàn, băng luyện chế xong tán loạn trên đất, “Hai con nhóc thú, đều rượu mời không muốn chỉ thích uống rượu phạt, tao cho tụi mày cơ hội, tụi mày đã không quý trọng, cũng đừng trách lòng tao hung ác.”

“Nhìn cái gì?” Không có chỗ phát giận, Thẩm Khiết Như quét nhìn nam sủng của mình đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn tới nhìn lui, nhớ tới lời Trịnh Thủy

Tinh trên chọc bà, lửa giận của bà dâng lên, gờ khắc này nhìn cậu ta thế nào cũng không thuận mắt.

“Không nhìn cái gì.” Nam sùng cúi đầu càng thấp.

“Quản gia, kéo cậu ta đi xuống, để cho bọn họ vệ nếm thử một chút mùi vị hoa cúc nam nhân.” Thẩm Khiết Như gọi quản gia của mình, để cho người ta mang nam sùng xuống. Mỹ nam tươi non nữa, hưởng rồi cũng không cần tiếp tục nếm.

Nam sùng khéo léo bị người mang xuống, một tiếng cũng không dám thốt ra.

Đi trên đường, Trịnh Thủy Tinh sờ khắp người mình, không tìm được điện thoại di động và tiền, cô nói thế nào cũng là mình tinh đang nổi danh, ở trên đường cái sợ người khác nhận ra, tránh khỏi đưa tới phiền toái không cần thiết, cô không thể không khẽ cúi đầu đi tới.

“Đây không phải là Trịnh Thủy Tinh sao?” Người dọc đường nhìn thấy Trịnh Thủy tinh, khó có thể tin kêu thành tiếng.

Vẫn bị người nhận ra, Trịnh Thủy Tinh không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước, ai ngờ những người đi đường nghe được ba chữ Trịnh Thủy Tinh, rồi rít vây quanh Trịnh Thủy Tinh, điên cuồng kêu tên cô, còn yêu cầu cô ký tên.

Sống lại làm mình tinh, cô chưa từng trải qua cảnh tượng như thế này lần nào, thứ nhất cô được Trương Hiểu Hoa bảo vệ quá tốt, thứ hai cô cực kỳ ít xuất hiện ở nơi công cộng, diee ndda finleeq uysd doon

Lần đầu tiên gặp tình cảnh như thế, cô chỉ có thể cứng rắn nở nụ cười, cố gắng thỏa mãn yêu cầu của người đi đường.

Nữ mình tinh nổi tiếng nhất trong nước, mặc dù cuộc sống khiêm tốn, nhưng không ngăn cản được các bộ phim của cô hấp dẫn vô số fan điên cuồng, trừ bỏ xuất hiện trên các bộ phim, cô rất ít khi xuất hiện trên các ống kính khác, trên đường bị người nhận ra, bị người qua đường cùng các fan hâm mộ chặn lại.

Trên đường lớn kinh doanh, lượng người đi lại rất lớn, người vây quanh đường đi của cô vô cùng nhiều, mà trong số những người đi đường còn có fan của cô, càng ngày càng trở thành cục diện hỗn loạn, cô không thờ nổi, muốn thoát đi.

“Thủy Tinh.”

“A... Là Thủy Tinh.”

...

Rất nhiều người hét lên, Trịnh Thủy Tinh chịu không nổi.

Muốn rời đi, nhưng đám người bây giờ quá lớn rồi, cô không đi được.

Khi cô sắp không biết làm sao, tay của cô bị người kéo lại, cô trong cơn mê man bị người kéo chạy đi khỏi nơi làm cho người ta hít thở không thông.

Ở trên đường cái, bạn có thể nhìn thấy cảnh tượng một người đàn ông đáng đáp anh tuấn kéo một mình tinh đang nổi danh chạy đi, các fan đuổi theo trên đường.

Hình ảnh như vậy, không thấy nhiều, ngay sau đó bị người quay chụp lại, cũng phát lên diễn đàn công cộng và Weibo ngay lập tức, trong khoảng thời gian ngắn thu hút được vô số chú ý, thảo luận. Nữ mình tinh luôn khiêm tốn đột nhiên xuất hiện trên đường cái, đáng để các dân mạng và fan hâm mộ chú ý.

Vì tránh né sự điên cuồng của các fan, Trịnh Thủy Tinh chạy đến cảm giác mình sắp tắt thở. Bị một người đàn ông xa lạ dẫn vào một hội sở, cô mới cảm giác mình sống lại. di ien n#dang# yukle e#q quiq on

Trịnh Thủy Tinh vô lực vùng tay quạt quạt, hơi thở còn chưa thuận, cô ngược mắt nhìn người đàn ông xa lạ, “Cám ơn.” Sắp hỏng mắt, xem ra, không tham gia diễn xuất không gây ra xì căng đan là đúng, nhìn những người điên cuồng kia, cô liền có ý tưởng mạnh động muốn rút lui ra khỏi làng giải trí.

Người đàn ông xa lạ cười đến ngượng ngùng, “Thật ra thì tôi cũng là người hâm mộ.”

“Vậy anh có muốn tôi ký tên cho anh không? Hay là chụp hình?” Trịnh Thủy Tinh không còn hơi sức.

“Không cần.” Người đàn ông xa lạ chỉ sợ cô hiểu lầm, vội vàng xua tay, “Tôi tên là Tư Đồ Nguyên.”

Tư Đồ Nguyên! Trịnh Thủy Tinh cảm thấy cái tên này rất quen tai, giống như đã từng nghe thấy ở đâu, suy nghĩ trong chốc lát, cô mới nhớ tới. Nhìn khuôn mặt non nớt chừng hai mươi tuổi của anh ta, cô cũng không dám quá khẳng định, “Cám ơn.”

“Chạy lâu như vậy, cô nhất định rất mệt mỏi, tôi mời cô cà phê đi.”

“Cám ơn, không cần.” Trịnh Thủy Tinh vội vàng xua tay từ chối, tròng mắt đen nhánh chuyển động vài vòng, cô khẽ mím môi nói.

“Cô là nhân vật công chúng, lấy độ nổi tiếng hot như bây giờ của cô, sẽ tạo thành cảnh tượng người qua đường vòng vây cô, người có cuộc sống riêng

rất khiêm tốn như cô, không hy vọng bởi vì chuyện này mà lên báo chứ?”

Trịnh Thủy Tinh trừng mắt nhìn, rất không yên lòng về Tư Đồ Nguyên này, nụ cười âm áp như ánh mặt trời dưới cái nhìn của cô dần trở nên hết sức khả nghi, “Không có việc gì, tôi có thể báo cho người đại diện của tôi tới đón tôi.”

Tư Đồ Nguyên hít mắt lại, sâu thẳm nhìn qua, “Trịnh tiểu thư giống như quá không tin tưởng tôi?”

Đây không phải nói nhầm sao? Người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt đã mời uống nước, đồng ý chính là ngu xuẩn, không biết người xấu trên thế giới này rất nhiều sao?! Trong lòng Trịnh Thủy Tinh ói một trận, trên mặt lại nở nụ cười nhân nhật mà xinh đẹp, “Tôi không thích uống cà phê này, cảm ơn ý tốt của anh, tôi đi trước.”

Đôi môi Tư Đồ Nguyên không vui mím chặt, “Vậy Trịnh tiểu thư đi đường cẩn thận chút.”

“Ừ.” Trịnh Thủy Tinh lễ phép cười nhẹ, ngay sau đó cất bước chân chuẩn bị rời đi.

Còn chưa đi ra khỏi hội sở này, trước mặt cô có rất nhiều người đàn ông tiến tới, tất cả đều có dáng vẻ người đến không có ý tốt, dự cảm xấu dâng lên trong lòng, cô lui về phía sau một bước, “Mấy người định làm gì?”

Khi cô còn là Trịnh Tinh, cô không sợ tình huống này, vấn đề bây giờ cô là Trịnh Thủy Tinh, chỉ là mình tinh nổi danh có chút tiền trình.

Hơn mười tên đàn ông nắm quả đấm, ngón tay phát ra tiếng vang răng rắc, nhìn về mặt hung thần ác sát của bọn họ, cộng thêm nơi yên tĩnh này, tạo thành tình huống âm u, quỷ dị.

Trịnh Thủy Tinh quay đầu liếc mắt nhìn Tư Đồ Nguyên đứng yên cách đó không xa, phát hiện anh ta thờ ơ, trong lòng hồi hộp, phỏng đoán trong đầu thành sự thật, trông mắt cô đều sắp rớt ra rồi, một khi quen biết Lâm Hi, lập tức có nhiều phiền toái như vậy, đây là chơi xỏ lá mà!

Trên mặt Tư Đồ Nguyên nở nụ cười quỷ dị, như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Trịnh Thủy Tinh, sau đó giẫm chặn tại chỗ rời đi.

Bên cạnh cô có đầy người vây quanh, cô không thể trốn đi đâu được, thiếu lễ độ trừng mắt.

Đi trên đường, có người kéo tay cô rời đi cũng không phải người tốt lành gì.

Đây là ý tưởng vào một giây trước khi Trịnh Thủy Tinh ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Giữa mẹ chồng con dâu

Editor: Puck -

Trong một thất nhà họ Quyền, Trần Tiêu hóa thân thành Bao Thanh Thiên, mặt đen kìa thật sự có thể so sánh với than củi.

Mười sáu tên cường tráng lúc trước vây đánh Lâm Hi, hiện giờ đang rơi vào tình trạng khóc không ra nước mắt, trên người bọn họ đầm đìa máu tươi, đau đớn không lồ hành hạ bọn họ muốn nói chuyện cũng nói không được.

Thầm vắn hai tiếng, cũng không moi ra được cái gì từ trong miệng những người này, Trần Tiêu tức giận nhú chặt chân mày, “Tiếp tục đánh, đánh tới khi bọn họ nói mới thôi.”

“Dạ, quản gia.” Sau khi các ám vệ nghe lệnh, hành hạ đa dạng chồng chất lên mười sáu tên cường tráng này.

Đứng vào lúc này, Lâm Hi mở cửa mật thất đi vào, thấy máu tươi chảy ròng ròng trên người mấy tên cường tráng, tiếng kêu thảm thiết tiếng sau cao hơn tiếng trước, hình ảnh máu tanh tàn nhẫn như thế, khóe môi hơi vênh, nụ cười câu người tạo thành.

“Tiểu thư.” Thấy tiểu thư nhà mình đi vào, Trần Tiêu lập tức cúi đầu chào hỏi.

“Có hỏi ra cái gì không?” Người đánh úp cô ít nhiều gì cũng bị Trần Tiêu hành hạ hai tiếng đồng hồ, nếu không hỏi ra cái gì, cô thật sự hoài nghi năng lực của Trần Tiêu.

“Tiểu thư, xin lỗi, trước mắt chưa hỏi ra được gì.” Đầu Trần Tiêu cúi thấp hơn, tự tin không có đủ.

Khuôn mặt Lâm Hi đen thui, môi xinh đẹp khề mím, trong mắt thoáng hiện lên tia tăm tối, khẳng định chủ ý trong lòng, “Không cần đánh, thả bọn họ đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Bỗng vào kinh nghiệm phục vụ tiểu thư nhà mình nhiều năm, Trần Tiêu cảm giác mình mơ hồ đoán được điều gì.

Mười sáu tên cường tráng bị nhốt trong mật thất đều bị các ám vệ mang đi, máu tươi rải khắp trên đất, Lâm Hi đưa mắt nhìn máu tươi này, một tin tức ẩn sâu trong đầu rất lâu chợt hiện lên, trên mặt xẹt qua vẻ khẩn trương, “Trần Tiêu, hiện giờ anh lập tức dẫn người tới trong nhà Trịnh Thủy Tinh, xem cô ấy có gặp chuyện không may không?”

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu cũng biết không thể hỏi nhiều, mang theo hộ vệ liền chạy tới nhà Trịnh Thủy Tinh.

“Hi nhi.” Không tìm được người trong phòng ngủ, Quyền Hạo đi tới mật thất tìm cô.

“Sao vậy?”

“Em còn chưa uống thuốc.”

“Đợi lát nữa uống.” Có bệnh tim chính là phiền toái, phải uống thuốc đúng giờ mỗi ngày để khống chế bệnh tình. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Hi nhi, rất lo lắng cho Trịnh Thủy Tinh sao?” Nói đến đây, Quyền Hạo hơi cô đơn. Về chuyện của cô, có rất nhiều chuyện anh không biết.

“Cũng không phải rất lo lắng, chỉ có điều chuyện xảy ra ngày hôm qua cũng quá kỳ quái, tôi sợ có vài người sẽ tới tìm cô ấy.” Chuyện cô sống lại đã quá kinh hãi người đời, lại nói cho Quyền Hạo rằng Thủy Tinh cũng sống lại, vậy chẳng phải hù anh sao.

“Tiếp theo Hi nhi định làm gì?”

“Trước điều tra rõ ai động tay sau lưng.” Lâm Hi suy nghĩ một chút, “Không nói nhiều với anh, dù sao tôi không làm gì cả, anh cũng sẽ làm giúp tôi.” Giống như chèn ép nhà họ Thẩm, cô còn chưa làm, anh đã làm trước, mà Thẩm Khiết Như đồ biến thái chết tiệt, cô còn tìm bà ta tính sổ, bước tiếp theo chính là muốn tính sổ với tên biến thái chết tiệt này, đảm tìm người cường hiếp cô, thật sự chán sống rồi.

Quyền Hạo khó có được ngượng ngùng cười cười, giống như thật xấu hổ.

Đi ra khỏi mật thất, Lâm Hi cảm thấy trong lòng mình buồn buồn, rất không thoải mái.

Tay phải chống cằm, cô ngơ ngác nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, vẻ mặt nặng nề trong trầm tư.

Trong một ngày gặp phải chuyện kỳ quái thật sự không ít, Tư Đồ Nguyên, Lăng Mạc Mạc, bị người tập kích, ba chuyện đồng thời xảy ra, là đang nói rõ cô bắt đầu xui xẻo sao?

Cô một mình ở trong phòng ngủ suy nghĩ sự tình, trong phòng khách lầu một nghênh đón hai người Phó Trường Thanh và Lăng Mạc Mạc, Quyền Hạo tỏ vẻ lạnh lùng chiêu đãi hai người.

Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, Phó Trường Thanh nhìn ngó xung quanh, không nhìn thấy Lâm Hi, cảm giác kỳ quái sâu sắc, “Quyền Hạo, Lâm Hi đâu?”

“Hi nhi đang nghỉ ngơi, mẹ tìm cô ấy có chuyện gì sao?” Giọng Quyền Hạo rất nhạt, không quá giống như đang nói chuyện với mẹ mình. Từ khi Lăng Mạc Mạc bắt đầu vào cửa, anh coi cô ta như không khí trong suốt, lựa chọn thái độ không nhìn.

Lăng Mạc Mạc liếc nhìn trước mặt Phó Trường Thanh có tách trà, nhìn trước mặt mình trống rỗng không có gì cả, trong lòng chất chứa một chút uất ức, ngược mắt nhìn Quyền Hạo có thái độ không coi cô ra gì, uất ức trong lòng dần dần biến thành tức giận. Dieen ddan lee quiy don

Phó Trường Thanh vắt chéo hai chân, vẻ mặt nhàn nhạt, “Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn tìm con bé tâm sự, con đi lên gọi con bé xuống.”

“Có chuyện gì có thể đổi ngày khác tán gẫu, hôm nay cô ấy đã rất mệt mỏi.” Quyền Hạo không nghe lời mẹ mình, lạnh lùng từ chối.

“Quyền Hạo, con cứ cưng chiều con bé như thế, khó trách con bé tùy hứng như vậy.” Phó Trường Thanh khẽ thở dài một tiếng, cảm thấy đau lòng vì con trai mình. Ba đứa con trai của bà, không có một đứa nào nghe lời bà nói, bà vốn định tìm một người vợ tốt giúp tui nó, nhưng cố tình tình huống của con trai nhỏ nhất lại đặc biệt, đối tượng làm bà xã cho nó vốn không tới lượt bà đi quan tâm. Thời gian gần năm năm quan sát Lâm Hi, bà vô cùng thất vọng, Lâm Hi vừa rồi đi chính là một năm rưỡi, không hề nghĩ tới con trai nhỏ, bây giờ trở về, cũng không tới nhà chính họ Quyền thăm họ, cô con dâu của con trai nhỏ mà số mệnh đã định chỉ có thể cả đời cưng chiều, nuông chiều sao?

“Con bằng lòng cưng chiều cô ấy cả đời, cho dù cô ấy như thế nào, con đều sẽ yêu cô ấy cả đời.” Quyền Hạo không hề có một chút do dự nào, thành thật nói ra suy nghĩ ở trong lòng anh.

“Coi như con bằng lòng cưng chiều con bé nhưng thân là tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền, vẫn phải cần có cấp bậc lễ nghĩa.” Lời nói chân thành của con trai nhỏ, Phó Trường Thanh thiếu chút nữa học máu, ý tứ trong lời nói của bà, sao nó lại cố tình không nghe ra.

“Bà xã của con, cái gì đều có thể không biết, cô ấy muốn làm gì thì làm cái đó.”

Phó Trường Thanh không lời gì để nói tới cực điểm, con trai nhỏ không cần thiết phải nói những lời này với bà, bà cũng không phải tới tìm Lâm Hi gây phiền toái, cần phải nhanh chóng nói lên nó đứng ở lập trường của người nào sao? Cưới vợ quên mẹ, những lời này thật sự từ xưa không đối, “Thôi, nói

với con hoàn toàn không thông.”

Lăng Mạc Mạc nghe đối thoại của hai mẹ con, máu tươi từ lục phủ ngũ tạng chạy thẳng tới miệng. Đối diện với tầm mắt của Phó Trường Thanh, trong nụ cười dịu dàng của cô mang theo đau thương. Phó Trường Thanh bà già này tốt nhất đừng quên chuyện chính, cô vẫn nhớ chuyện Lâm Hi đánh cô.

“Con bé vẫn ở trong căn phòng ngủ kia đúng không?” Phó Trường Thanh giống như làm bầm lều bầu nói một câu, sau đó đứng lên đi lên lầu hai.

“Mẹ, mẹ định làm gì?” Quyền Hạo theo sát bước chân của mẹ mình.

“Mẹ chỉ muốn tìm Lâm Hi tâm sự, con đừng khản trương như vậy.” Giọng điệu lo lắng của con trai, Phó Trường Thanh bắt đầu đi nâng mặt cười an ủi thẳng bé, “Mẹ không phải con cộp, không ăn Lâm Hi, nhìn đáng về lo lắng của con này.” die nd da nl e q uu ydo n

“Cô ấy đang nghỉ ngơi.” Quyền Hạo bước dài thêm, ngăn cản mẹ mình lên lầu hai.

“Bây giờ còn chưa tới tám giờ, con bé không phải có thể đi ngủ chứ?” Ba lần bốn lượt bị ngăn cản, sắc mặt Phó Trường Thanh cực kỳ khó coi.

“Vâng, mẹ đừng náo cô ấy.” Quyền Hạo mặt không đỏ tím không hoảng hốt nói, thật ra thì Hi nhi có nghỉ ngơi hay không thì anh cũng không nói chính xác được. Chỉ có điều theo quan sát hằng ngày, Hi nhi hơi không thích mẹ anh tới tìm cô, hiện giờ tâm tình cô rơi vào trong trạng thái cực kỳ buồn, càng không thể để cho hai người gặp mặt.

“Nhóc thú, Lâm Hi là bà xã con, mẹ muốn tâm sự với con bé khó khăn như thế sao?” Thấy thái độ che chở Lâm Hi của con trai nhỏ, Phó Trường Thanh tức giận đánh một cái, vung tay lên lực mạnh đánh một chưởng lên lưng Quyền Hạo.

“Có chuyện để hôm nào nói đi.” Quyền Hạo vô cùng kiên định.

“Mẹ cứ muốn nói hôm nay.” Phó Trường Thanh không e dè Quyền Hạo là con trai bà, dùng lực chen nó sang một bên, bước về phòng ngủ của Lâm Hi.

Quyền Hạo đuổi theo bước chân của mẹ, cố gắng kéo bà, nhưng mẹ anh vốn không nghe anh khuyên, định mở cửa phòng ngủ của Lâm Hi.

Đang suy nghĩ sự tình đến nhập tâm, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, cô quay đầu thấy là Phó Trường Thanh, hơi kinh ngạc. Vì sao Phó Trường Thanh lại tới? Lại nhìn Lăng Mạc Mạc sau lưng Phó Trường Thanh, cô đại khái có thể đoán được Phó Trường Thanh vì cái gì mà đến.

Trong khoảng thời gian cô không có ở đây, nhà họ Quyền như thế nào?

Thấy Lâm Hi hơi kinh ngạc nhìn mình, Phó Trường Thanh nhướn mày với con trai, hơi tức giận: “Lâm Hi không nghỉ ngơi, xem con nói cái gì kia?”

Quyền Hạo khẽ mỉm cười với Lâm Hi, còn định lời mẹ mình đi.

“Lâm Hi, ăn cơm chưa?” Sao lại ngồi gần cửa sổ, coi chừng bị lạnh.” Phó Trường Thanh hất tay con trai ra, hiền hòa cười híp mắt đi về phía Lâm Hi.

“Dì, đã lâu không gặp. Cảm ơn dì quan tâm, con mới ăn cơm không lâu.” Người trong nhà họ Quyền mà cô không thích nhất chính là hai người Phó Trường Thanh và Quyền Tĩnh, cô trở lại nhà họ Quyền chưa tới một tháng, Phó Trường Thanh đã tới rồi, cô đột nhiên cảm thấy cô chán ghét nhà họ Quyền sâu hơn một chút.

Phó Trường Thanh tròn mắt nhìn con trai, thân thiết nắm tay Lâm Hi, “Chúng ta tới phòng khách tán gẫu một chút được không?”

“Được.” Cô kéo kéo cười.

Trong phòng khách to lớn, ngồi bên cạnh cô là Quyền Hạo và Phó Trường Thanh, mà Lăng Mạc Mạc giống như người trong suốt đứng bên cạnh, nghe lời nói quan tâm liên tiếp của Phó Trường Thanh, khóe mắt cô vẫn quan sát Lăng Mạc Mạc, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Lăng Mạc Mạc sẽ thừa dịp Phó Trường Thanh không để ý, sẽ dùng ánh mắt hung tợn nhìn cô chằm chằm, về mặt kia giống như hận không thể ăn cô luôn.

“Lâm Hi, gần đây thân thể có tốt không?”

“Cảm ơn dì quan tâm, gần đây con vô cùng tốt.” Một đồng lời hỏi thăm quan tâm ân cần không quan trọng, cô cảm thấy rất chán ghét, mọi cử động của cô ở nhà họ Quyền sẽ được người nói cho Phó Trường Thanh, có lời gì đặc biệt muốn nói với cô chứ, nhưng nghe nhiều lời nói nhảm này, cô cũng biết Phó Trường Thanh vì muốn nói tới một việc mà tiến hành làm nhen.

“Lâm Hi rất thích uống trà sao?” Vòng một vòng sau, Phó Trường Thanh mới phát hiện ra được mình coi như là nói đến vấn đề chính.

“Không phải rất thích, chỉ tạm được.” Cô nhướn mày lên, tinh tế nhận ra ám chỉ của Phó Trường Thanh, cô cười khẽ. Chuyện hôm nay cô và Thủy Tinh uống trà ở tiệm trà, cũng rất nhiều người biết, Phó Trường Thanh vừa nói như thế, suy đoán trong lòng cô sắp được xác nhận.

“Mạc Mạc nói, hôm nay nhìn thấy con ở tiệm trà.”

“Đúng vậy, con cũng nhìn thấy cô ta.” Cô cười đến rất đẹp, tầm mắt vẫn nhìn Lăng Mạc Mạc nhìn có vẻ không có ý tưởng khác, dục vọng muốn động thủ rất mãnh liệt.

“Nhà họ Quyền chúng ta nói thế nào cũng coi là một thế gia, con sắp làm tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền, tương lai phải quen biết người không bình thường, con phải học một chút chuyện.”

Lại một lần nữa bị người nói tương lai cô sẽ là tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền, nét mặt của cô cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thông báo bệnh tình nguy kịch

Editor: Puck - Diễn đàn

Chống lại ánh mắt mong đợi của Phó Trường Thanh, cô mím môi cười khế, cũng không trả lời.

“Lâm Hi, tính toán sau này, con có ý tưởng gì?” Lâm Hi mỉm cười, Phó Trường Thanh cũng mỉm cười đáp lại, thật ra trong lòng bà không vui.

Tính toán sau này! Ánh mắt cô lóe lóe, nụ cười nhạt nhòa, “Bây giờ con còn nhỏ, không vội vàng những chuyện này.” Hôm nay Phó Trường Thanh hỏi những cái này làm gì, hỏi nữa, rất đáng ghét.

“Lúc đi cỡ như con, đi đã học đại học rồi, con nhìn con bây giờ, không đọc sách, ở lâu trong nhà cũng không phải là cách, phải sớm tính toán vì tương lai.”

“Dì, dì nói đúng, hiện giờ là tháng sáu, cũng sắp nghỉ hè, học kỳ tiếp theo con sẽ đi học.” Trên mặt cô giữ vững nụ cười nhàn nhạt, trong lòng cực kỳ không nhin được.

“Con và Kiều Thần đi lại rất gần, sao gần đây không tìm con bé chơi?”

“Dì, chị Kiều Thần đã đính hôn, chị ấy cũng không có nhiều thời gian chơi với con.” Muốn chết, luôn hỏi những thứ này, nếu không phải nể mặt mũi Quyền Hạo, cô sẽ mặc kệ Phó Trường Thanh. Thường gọi điện thoại tới hỏi ba hỏi bốn là đủ rồi, bây giờ còn ở trước mặt cô hỏi những thứ này, đủ đáng ghét.

“Chúng ta thân ở tầng lớp gì, sẽ phải hướng tới người cùng tầng lớp, chứ không phải lui tới với hạng người không đứng đắn.” Lời Phó Trường Thanh thay đổi, những lời này nghe giống như vô tình, thật ra thì người ở đây đều có thể nghe ra một chút ý tứ chân thật của bà.

“Dì nói không sai.” Nghe ra ý tứ chân thật của Phó Trường Thanh thì như thế nào, cho dù cô tức giận rồi, trên mặt vẫn nở nụ cười phụ họa. Ánh mắt hơi đảo qua Lăng Mạc Mạc, khóe môi cô nhếch lên ý cười lạnh như có như không.

“Lúc con không có chuyện gì làm, quay về nhà chính nhiều một chút, học chút thứ.” Phó Trường Thanh đột nhiên ý vị sâu xa nói, tất cả trong mắt đều là mong đợi. di3nd@n13qu.yd0n

“Dì, con hiểu rồi.” Cô cảm giác nụ cười trên mặt cũng sắp cứng ngắt.

“Người thông minh biết làm chuyện thông minh, đi tin tưởng con là người thông minh, biết thân phận của con như vậy sẽ hiểu được nên lui tới với hạng người gì, đi không hy vọng con sẽ lui tới với người làm hạ thấp thân phận của con, đồng thời, bây giờ tuổi con còn nhỏ, còn có rất nhiều chuyện không hiểu, đi cũng không hy vọng có người dạy hư con.” Nắm tay Lâm Hi, Phó Trường Thanh vỗ nhẹ mu bàn tay của cô, hình tượng mẹ chồng tốt.

Nghe những lời này, nụ cười trên mặt cô cứng ngắt. Ngoài mặt Phó Trường Thanh có đáng vẻ giống như vì nghĩ cho cô, thật ra đang nói gì, cho rằng cô nghe không hiểu hả. Không phải đánh Lăng Mạc Mạc một trận thôi sao, Phó Trường Thanh lập tức ra mặt vì Lăng Mạc Mạc, còn âm thầm chỉ trích cô, đúng là cao chiêu.

“Dì yên tâm, con biết đúng mực, biết con nên lui tới với hạng người gì, biết chuyện con có thể làm và không thể làm.” Trong lòng đã cắn răng nghiền lợi, cô vẫn hơi vênh khóe môi, đáng vẻ khéo léo nghe lời.

“Vậy dì đây yên tâm” Phó Trường Thanh thỏa mãn gật gù đầu, Lâm Hi là một đứa bé thông minh, chỉ có điều thông minh quá mức cũng không tốt lắm, “Nếu con lại đi học, định học chuyên ngành gì?”

“Chuyên ngành luật.” Cô tùy tiện nói một thứ.

“Ngành học này không tệ, học xong, làm kiểm sát trường cũng không tồi.”

Cô cười khế, cái gì cũng không thể nói, trong mắt trong suốt dính vào một tia hắc ám. Nếu cô thật sự là tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền, làm kiểm sát trường thật sự rất tốt.

“Làm con dâu nhà họ Quyền chúng ta, không quan tâm trên sự nghiệp có thành tựu ra sao, quan trọng nhất chính là có thể làm người nội trợ tốt.” Trong thời gian một phút đồng hồ ngắn ngủi, trong đầu Phó Trường Thanh hiện lên mấy trăm loại khả năng, cho dù tương lai Lâm Hi lựa chọn nghề nghiệp gì, nhà họ Quyền đều sẽ trở thành bối cảnh thâm hậu cho cô, nhà họ Quyền sẽ ủng hộ cô làm bất cứ chuyện gì, dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên chính là Lâm Hi sẽ ngoan ngoãn làm tam thiếu phu nhân nhà họ Quyền, sống cuộc sống thật tốt với Quyền Hạo.

Vòng tôi vòng lui đều nói cái này, cô trừ mỉm cười ra thì không nghĩ ra còn có gì hay để làm

“Đừng chỉ cười, còn có đại khái ba năm, con đã đến tuổi lĩnh giấy chứng nhận, con tốt nhất suy nghĩ xem con và Quyền Hạo định kết hôn khi nào, mẹ gọi nhị tiểu thư nhà họ Quyền cũng không quá vui vẻ.” Hôm nay Lâm Hi quá biết điều, cho dù bà nói gì cũng được, đều mỉm cười trả lời, cộng thêm con trai ở đây, bà cũng khó mà nói chuyện của Lăng Mạc Mạc, chỉ có thể không để lại dấu vết nói một chút. [`di@en*dyan\(lee^qu.donn\)`](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donn))

“Dì, con hiểu rồi.” Nụ cười của cô sâu hơn. Đây là tiết tấu bức hôn sao?

“Con định sinh mấy đứa bé?” Phó Trường Thanh ào tưởng về quang cảnh nhà họ Quyền sau này.

Sinh mấy đứa bé! Khóe môi cô khẽ co quắp xuống.

“Mẹ, hôm nay Hi nhi đã rất mệt mỏi, mẹ cũng không có chuyện gì quan trọng nói với cô ấy, để cho cô ấy đi nghỉ đi.” Quyền Hạo ở bên cạnh làm khán giả rất lâu, bắt được một tia không kiên nhẫn trong mắt Lâm Hi, nhắc nhở mẹ mình một chút có thể trở về nhà rồi.

“Lâm Hi, con nhìn đứa con trai này của dì, biết thương người bao nhiêu, con còn chưa gả cho nó, nó cứ giúp con như vậy.” Phó Trường Thanh giả bộ tức giận nhìn chằm chằm Quyền Hạo, “Mẹ thấy, con trai mẹ sau này cưới vợ quên mẹ điển hình.” Bà cười khan một tiếng, không biết nói cái gì cho phải, vuốt vuốt mắt hơi mệt mỏi.

“Mẹ, Hi nhi đã rất mệt mỏi, bây giờ sắc trời khuya lắm rồi, mẹ nên về nhà rồi.” Quyền Hạo bắt đầu thúc giục mẹ anh về nhà, trên mặt Hi nhi đã lộ vẻ mệt mỏi.

“Được rồi, được rồi! Mẹ về nhà trước, hai đứa nghỉ ngơi sớm một chút.” Phó Trường Thanh hơi bất đắc dĩ, mang theo Lăng Mạc Mạc rồi đi.

Phó Trường Thanh không trách cứ Lâm Hi, vẫn còn rất quan tâm Lâm Hi, những thứ này Lăng Mạc Mạc đều nhìn trong mắt, giận đến máu thiếu chút nữa chảy ngược. Cô không cam lòng rời khỏi nhà họ Quyền, đi theo sau lưng Phó Trường Thanh, uất ức của cô không có chỗ phát tiết, hai mắt trợn lên giận dữ nhìn Phó Trường Thanh phía trước, chỉ đành phải dậm mạnh bước chân lớn hơn đi tới tiết lộ tức giận của cô.

“Mạc Mạc, hôm nay con đã gặp được Lâm Hi, cho dù buổi trưa nay con gặp uất ức gì, dì chỉ có thể nói cho con biết, con đều phải ‘nhẫn’.” Tiếng bước chân của Lăng Mạc Mạc lớn như vậy, Phó Trường Thanh vẫn nhận thấy được, bà xoay người lạnh nhạt nhìn Lăng Mạc Mạc, lạnh lùng nói.

“Dì, con biết rồi.” Khoảnh khắc khi Phó Trường Thanh xoay người, thái độ của Lăng Mạc Mạc điều chỉnh vô cùng nhanh, trên mặt sưng đỏ còn treo một nụ cười khá miễn cưỡng, rất hiểu chuyện nói.

Phó Trường Thanh trầm tư một chút, “Cháu thật biết điều, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm. Bên chỗ Lâm Hi cháu có thể không cần hướng đến, chăm sóc tốt cho tâm tình của Quyền Cần là được.”

“Vâng, dì.” Nụ cười ngọt ngào trên mặt, Lăng Mạc Mạc cứng rắn nặn ra.

“Đứa bé hiểu chuyện khiến người thương, con phải biết rõ có rất nhiều cô gái cũng muốn làm đại thiếu phu nhân nhà họ Quyền, đại thiếu phu nhân chính là nữ chủ nhân sau này của nhà họ Quyền, nữ chủ nhân nhà họ Quyền phải hiểu chuyện, phải độ lượng, ngàn vạn lần không thể không độ lượng dung người.” [`die ennd kdan/le eequhyd onnn`](mailto:die ennd kdan/le eequhyd onnn)

“Dì, con sẽ nhớ kỹ lời dì nói.” Về mặt kia của Lăng Mạc Mạc có một chút khó coi, nhưng đối mặt với Phó Trường Thanh cô vẫn phải dịu dàng cười. Bà già sắp chết này, đây là biến tướng cảnh cáo cô không thể giờ trở sao? Thật tức chết cô!

“Có thể nhớ tất nhiên là tốt nhất, chỉ sợ trong nháy mắt con đã quên lời dì nói.” Phó Trường Thanh sống hơn năm mươi năm, bao nhiêu biến hóa trên giới chính trị đều có một vị trí riêng của mình, ai chưa từng thấy, Lăng Mạc Mạc diễn một chút trò này, bà đã sớm nhìn thấu, chỉ có điều vì suy nghĩ cho con lớn nhất, bà cũng dễ dàng tha thứ.

“Dì, dì yên tâm, con không phải người như thế.” Sợ bị Phó Trường Thanh nhìn thấu, Lăng Mạc Mạc nhanh chóng dùng nụ cười hồn nhiên che giấu ý tưởng nơi sâu trong mắt, còn thiếu vũ ngực bảo đảm mình không phải người như vậy.

Phó Trường Thanh cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén quét nhìn Lăng Mạc Mạc một lần, “Thật sao?”

“Con đương nhiên là vậy, dì không tin con sao? Con có thể thề với trời.” Cô tính toán lâu như vậy, là vì cái gì, còn không phải vì vị trí đại thiếu phu nhân nhà họ Quyền sao, thôi khắc đặc biệt này, tại sao cô có thể để cho Phó Trường Thanh nhìn thấu, cô giả bộ thuần khiết vô hại.

Phó Trường Thanh cúi mắt xuống nhìn chằm chú sần cỏ màu xanh lá cây, nụ cười như có như không giất trên khóe môi, cũng không nói gì, ngồi lên xe liền rời đi.

Cửa nhà họ Quyền còn dư lại một mình Lăng Mạc Mạc, chung quanh không có ai xem, cô hận căm rằng nghiêng lợi, cô sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho Lâm Hi khóc cho cô nhìn, dám đánh cô, không trả giá đắt một chút sao được!

Trong phòng khách lầu hai nhà họ Quyền, sau khi Phó Trường Thanh và Lăng Mạc Mạc rời đi, cô không nói một lời lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chú rèm cửa sổ tung bay theo gió.

“Hi nhi, trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Anh không hiểu bây giờ cô muốn cái gì, nhẹ nhàng dịu dàng nói.

Bị cắt đứt suy nghĩ, cô hơi giận nhìn anh, “Anh không có chuyện gì làm sao?” Lời của Phó Trường Thanh khiến cho cô cực kỳ khó chịu, hiện giờ trong lòng cô rất buồn bực, thờ không nổi. Tính toán cho tương lai! Kết hôn! Sinh mấy đứa bé! Học từ tế một số thứ! Phó Trường Thanh gọi điện thoại tới cũng được, cho dù là gặp mặt cũng vậy, trừ những thứ này ra thì không còn gì để nói.

“Đúng là không có gì làm, Hi nhi đối bụng không?” Anh suy đoán có thể cô đối bụng.

Hai tay anh quán lên eo cô, giống như ôm gối ôm ôm lấy cô, tiếp xúc quá mức thân mật, không biết vì sao cô chính là cảm thấy thờ không thuận, trong lòng buồn bực, đôi mày thanh tú không vui nhúm chặt, nhỏ giọng quát lớn, “Đối cái gì mà đối, anh cách xa tôi một chút.”

“Mẹ anh chính là như vậy, bà chỉ quá quan tâm chúng ta mà thôi, có vài lời của bà ấy em không cần để trong lòng, anh tôn trọng suy nghĩ của em, tương lai em muốn làm cái gì thì làm cái đó, anh đều là hậu thuẫn kiên cố cho em, em muốn kết hôn lúc nào thì kết hôn lúc đó, muốn sinh mấy đứa bé thì sinh mấy đứa.” Cô đột nhiên không vui, trong lòng anh mơ hồ đoán được có phải mẹ anh gây áp lực cho cô hay không. Một khoảng thời gian trước, thái độ của cô dần thay đổi trở nên tốt hơn với anh, kể từ sau khi có khả năng mang thai, cô đối với anh càng ngày càng lạnh nhạt rồi.

Thân thể ấm áp của anh, cô chán ghét mím môi, “Anh không cần đối xử tốt với tôi như vậy.”

Anh cứng chiều cười khế, “Anh chính là đối xử tốt với em như vậy, anh nghĩ nếu đối xử không tốt với em, em sẽ chán ghét anh.” Ba năm sống cùng dưới mái hiên nhà, anh vốn tưởng rằng cô sẽ có một chút tình cảm với anh, nhưng cô vẫn đột nhiên biến mất. dfienddn liequidoon

Trong khoảng thời gian không có cô, anh tỉnh lại, nhất định là do anh đối xử với cô chưa đủ tốt, cho nên cô mới có thể rời anh mà đi, hiện giờ mất mà được lại, anh muốn đối xử với cô càng tốt hơn, tốt đến khiến cho cô rời khỏi anh sẽ không thoải mái, cả đời cũng không thể rời khỏi anh.

“Anh qua bên kia chơi đi, tôi không muốn nói chuyện với anh.” Tim không chỉ buồn buồn, mà còn hơi đau đớn. Cô gạt hai tay anh ra, đứng lên, liếc anh một cái, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

“Bây giờ khí trời rất nóng, Hi nhi có muốn ăn chút đồ giải nóng không.” Gần đây, khẩu vị của cô trở nên kém, thân thể của cô vốn không tốt, tối hôm nay cô ăn ít như vậy, anh rất lo lắng.

Cô không hề nói gì, nhàn nhạt liếc anh một cái, trở về phòng ngủ của cô.

“Hi nhi.” Anh hai ba bước đuổi theo cô, “Ăn một chút rồi ngủ được không? Nếu không ngày mai khi tỉnh lại em sẽ đau bụng.”

“Đủ rồi, tôi không muốn ăn, anh cách xa tôi một chút.” Tim cảm thấy đau, cô rất không thoải mái.

Sắc mặt của cô hơi trắng bệch, anh lo lắng vuốt ve mặt cô, “Hi nhi, em khó chịu chỗ nào?”

Mới vừa rồi sắc mặt còn hơi ửng đỏ, lập tức liền trắng bệch, anh rất lo lắng.

Đáy lòng dâng lên cảm giác lo lắng, cô cảm giác cả đầu cũng đau đớn, “Tôi muốn đi ngủ, anh đừng âm ỉ với tôi.” Cảm giác xa lạ cô chưa từng có, cô mím chặt môi, chịu đựng thân thể không thoải mái. Mí mắt càng lúc càng nặng, cô rất muốn ngủ, không phải cảm giác sẽ tỉnh lại, mà là cảm giác sẽ không tỉnh lại.

“Hi nhi.” Anh đỡ cô, “Là trái tim không thoải mái sao?”

“Không biết.” Thân thể đau đớn khiến cho cô hơi phiền não, “Hiện giờ chỗ nào của tôi cũng không thoải mái.”

Tròng mắt hẹp dài trợn đến lớn nhất, cô không thoải mái tới quá đột ngột, anh trấn tĩnh không nổi, “Hi nhi, em ngồi trước đi, anh đi gọi bác sỹ.”

Anh dìu cô ngồi xuống, vội vàng cầm điện thoại lên, gọi số điện thoại của bác sỹ gia đình.

Cô che vị trí tim, hô hấp càng lúc càng khó khăn, không chỉ có bực mình, huyết thái dương còn thấy đau.

Gọi xong điện thoại, anh trấn tĩnh lại, gọi người giúp việc tới lấy thuốc cho cô.

“Hi nhi, bác sỹ sẽ tới rất nhanh, em lại uống chút thuốc.” Cô không thoải mái, anh nhìn mà đau lòng đến sắp hít thở không thông, thận trọng cầm nước và thuốc.

“Tôi không muốn uống.” Về tức giận của cô rất yếu, ánh mắt bắt đầu tan rã.

“Hi nhi, anh dứt cho em.” Anh định dứt cô.

Thuốc vừa tới bên môi, tròng mắt cô liếc nhìn một chút, còn chưa kịp nói gì, nơi tim truyền đến đau đớn không lồ, cô hô hấp dồn dập, dùng sức túm lấy

vị trí tim, móng tay xuyên qua áo, túm lấy da trơn mềm ửng hồng. Hình như không nhận được đau đớn như vậy, trước mắt cô tối sầm lại, cả người không hề báo trước hôn mê bất tỉnh.

“Hi nhi.” Anh đau lòng gọi cô, nước ấm và thuốc trong tay rơi xuống đất.

Vừa rồi cô khổ sở túm lấy vị trí tim, cũng đã tỏ rõ bệnh tim của cô tái phát.

Đây là lần đầu tiên cô tái phát bệnh sau năm năm, anh không biết làm sao, sau khi khiếp sợ một trận, chính là hốt hoảng, đau lòng và không biết làm sao.

Nhìn sắc mặt trắng như tuyết của cô, hai mắt nhắm nghiền, đáng vẻ lại yếu ớt, sợ hãi phủ xuống thế giới của anh.

Anh bằng tốc độ nhanh nhất đưa cô tới bệnh viện Lĩnh Lâm, bác sỹ đứng đầu khoa tim mạch bệnh viện Lĩnh Lâm cùng nhau cứu chữa cho cô. Khẩn trương kèm theo sợ hãi, áp lực của các bác sỹ rất lớn, trong quá trình cấp cứu, bọn họ không thể không đưa ra thư thông báo bệnh tình nguy kịch.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Mạng treo lơ lửng

Editor: Puck - Diễn đàn

Bác sỹ lấy ra thư thông báo bệnh tình nguy kịch đưa tới trước mặt Quyền Hạo thì thế giới của anh chợt sụp đổ.

“Quyền thiếu, xin ngài ký tên.” Bác sỹ run run rẩy rẩy cầm thư thông báo bệnh tình nguy kịch, nhắc nhở Quyền Hạo ký tên lần nữa.

Đau thương kèm theo lạnh lẽo trong mắt Quyền Hạo, “Tôi mở bệnh viện còn phải theo quy trình sao? Mặc kệ mấy người lấy ra phương pháp nào, nếu cô ấy có chút sự cố gì, tất cả các người đều chôn theo cô ấy.”

Viện trưởng đứng ở bên cạnh đã lâu, lau mồ hôi hột trên trán, bởi vì bệnh tình của nhị tiểu thư, bây giờ bệnh viện đã có rất nhiều bác sỹ khoa tim mạch đứng đầu. Gần năm năm qua, nhị tiểu thư không hề phát bệnh, thậm chí ngay cả cảm cũng rất ít, bọn họ chỉ kiểm tra theo lệ thường cho nhị tiểu thư, lần này nhị tiểu thư đột nhiên phát bệnh, bọn họ cũng làm cố gắng lớn nhất.

Viện trưởng thấy vẻ tức giận và hốt hoảng càng ngày càng rõ ràng trên mặt Quyền Hạo, ông đi tới, cúi đầu cung kính nói: “Quyền thiếu, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng lớn nhất đi cứu chữa cho nhị tiểu thư.”

Đêm đen, đau thương lan tràn vô hạn, tim của anh lại đang đau đớn, hốt hoảng thăm thẳm từng tế bào trên người anh. Anh đứng trước cửa phòng phẫu thuật, không cách nào nhận được nghĩ tới tình huống bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi cô, anh mở cửa phòng phẫu thuật ra đi vào.

Cô nằm trên bàn mổ, nhắm chặt hai mắt, giống như một con búp bê tinh xảo mặc cho người ta định đoạt, sắc mặt thường ngày đỏ thắm giờ phút này trắng bệch như tờ giấy, xung quanh cô có rất nhiều bác sỹ.

Các bác sỹ đều đang khấn trương phẫu thuật, thấy Quyền thiếu đột nhiên xông vào, bọn họ ngạc nhiên một trận.

Khoảnh khắc khi bọn họ đang ngạc nhiên, âm thanh chói tai truyền đến, vừa nhìn, đường hiển thị nhịp tim của nhị tiểu thư gần như là đường thẳng, ý tứ này là như thế nào, các bác sỹ hết sức hiểu rõ.

“Quyền thiếu, ngài như vậy sẽ làm nhiễu loạn chẩn đoán của bác sỹ, mời ngài ra ngoài.” Viện trưởng cũng rất khấn trương, nhị tiểu thư đã nguy hiểm tính mạng. Quyền thiếu còn ở bên cạnh nhìn, nếu không may mắn, nhị tiểu thư cứ đi như vậy, bác sỹ tiến hành phẫu thuật sẽ không có kết quả tốt, ông muốn chính là mời Quyền thiếu ra ngoài, tránh cho Quyền thiếu đứng bên cạnh tạo thành áp lực vô hình cho các bác sỹ, như vậy đều không tốt cho bất kỳ ai.

Lúc này đau trên thân thể thăng được đau lúc trăng tròn, anh rất vô lực, khó thở.

Tiến hành phẫu thuật kiêng kỵ nhất chính là xuất hiện bác sỹ phán đoán bệnh tình sai lầm.

Viện trưởng thấy các bác sỹ hốt hoảng tiến hành phẫu thuật, suy nghĩ vì các bác sỹ, cũng suy nghĩ vì nhị tiểu thư, ông quyết định nghiêm mặt lên, nghiêm túc đi về phía Quyền thiếu nói: “Quyền thiếu, mời đi ra ngoài.”

Đôi tay Quyền Hạo nắm chặt thành quả đấm, anh không cách nào nhìn được cảnh tượng như vậy. Ban ngày cô vẫn rất tốt, bây giờ là đáng vẻ yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ chết, anh không tiếp nhận nổi. Nước mắt trong suốt thoáng hiện lên trên khóe mắt, anh tròn tròn cặp mắt, mắt hôn mắt vĩa đi ra ngoài. diee ndda ffileeq uysd doon

Viện trưởng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, đóng cửa phòng phẫu thuật lại.

“Mọi người cũng nhìn thấy Quyền thiếu khản trương về nhị tiểu thư cỡ nào, cho dù bệnh tình của nhị tiểu thư tới cỡ nào, mấy người cũng được đưa ra thư thông báo bệnh tình nguy kịch, mấy người phải làm chính là cứu sống nhị tiểu thư, nếu nhị tiểu thư bất hạnh qua đời, chúng ta cũng không có kết quả tốt.” Khoa tim mạch của bệnh viện Linh Lâm vốn tồn tại vì nhị tiểu thư, nếu nhị tiểu thư không còn, người của khoa tim mạch cũng không cần thiết phải tồn tại rồi.

Viện trưởng nói một phen, các bác sỹ làm cứu chữa ba giờ hơi mệt mỏi rồi rút lấy ra mười hai phần tinh thần. Viện trưởng nói không sai, nhị tiểu thư chính là cọng cỏ cứu mạng sống của bọn họ.

Vì đề phòng Quyền thiếu làm ra chuyện gì ngoài ý muốn, viện trưởng tự mình gọi điện thoại tới nhà chính họ Quyền.

Phó Trường Thanh đang đọc sách trong thư phòng, liền bị ông xã thúc giục đi ngủ, bà giận gân gân cốt một cái, chuẩn bị đi về phía phòng ngủ, quản gia lại tỏ vẻ khản trương cầm điện thoại xuất hiện trước mặt bà, “Sao lại khản trương như vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Quản gia cũng biết đáng về của mình không được tốt, ông đưa điện thoại cho phu nhân, “Phu nhân, viện trưởng bệnh viện Linh Lâm gọi điện thoại tới.”

Sao bệnh viện lại gọi điện thoại tới đây? Phó Trường Thanh hơi không kiên nhẫn nhận điện thoại, “Xin chào, tôi là Phó Trường Thanh, có chuyện gì?”

“Phu nhân, nhị tiểu thư tái phát bệnh tim đang cấp cứu, mời ngài tới bệnh viện một chuyến.” Phó Trường Thanh là một nhân vật lớn mà viện trưởng cực kỳ ít có thể tiếp xúc, đổi lại bình thường, nói chuyện với Phó Trường Thanh, ông vô cùng khản trương, tình huống bây giờ đặc biệt, ông không khản trương ngược lại sợ hãi.

Bệnh tim của Lâm Hi tái phát! Nghe tin tức như thế, Phó Trường Thanh rất giật mình! Lâm Hi có bệnh tim, người nhà họ Quyền đều biết, “Tình huống của Quyền Hạo lúc này như thế nào?” Lâm Hi phát bệnh, là đã kích lớn nhất với con trai út.

“Quyền thiếu thoát nhìn rất đau lòng, đã đến bên bờ hồng mắt.” Viện trưởng chính là sợ Quyền thiếu xảy ra chuyện gì, mới gọi điện thoại tới nhà chính họ Quyền. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Tôi lập tức đi qua.” Nghe được tình huống của con trai, một tia buồn ngủ nhanh chóng biến mất, Phó Trường Thanh vội vàng để điện thoại xuống.

Khi tới bệnh viện Linh Lâm thì Phó Trường Thanh thấy Quyền Hạo không ngừng đi tới đi lui.

“Quyền Hạo, hiện giờ Lâm Hi như thế nào?” Ngược mắt thấy đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, trong lòng Phó Trường Thanh thoáng qua tia lo lắng.

Nhìn thấy mẹ của mình, Quyền Hạo nghẹn ngào hồi lâu, mới kêu lên một tiếng: “Mẹ.”

“Con không cần lo lắng quá mức, Lâm Hi sẽ không có chuyện gì, bác sỹ nhà chúng ta có y thuật đều đứng đầu.” Dáng vẻ của con trai nhỏ tới bờ vực hồng mắt, bà nhìn mà lo lắng không thôi. Đại khái năm năm trước Lâm Hi chỉ thiếu chút nữa bị chết đuối, lần đó Quyền Hạo cũng thiếu chút nữa hồng mắt, may mà Lâm Hi không có chuyện gì. Lần này bệnh tim của Lâm Hi tái phát, chuyện Lâm Hi gặp phải cái chết xảy ra hai lần, Quyền Hạo có thể không chống đỡ nổi không! Một khi người trong số mệnh đã định chết đi, Quyền Hạo có thể không tiếp tục sống nữa không?! Nghĩ đến những chuyện này, Phó Trường Thanh bắt đầu cầu nguyện.

Trong mắt Quyền Hạo chứa đầy nước mắt, thể xác và tinh thần của anh đã đến bên bờ hồng mắt.

Dáng vẻ hồng mắt của con trai út, trong lòng Phó Trường Thanh hết sức không dễ chịu, đời này người bà có lỗi nhất chính là con trai út của bà. Bà ôm lấy thằng bé, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng, “Lâm Hi sẽ không có chuyện gì, con đừng nghĩ quá nhiều.”

Quyền Hạo dùng sức ôm lấy mẹ mình, nước mắt trong hốc mắt không ngừng trượt xuống, “Tại sao lại đột nhiên như vậy! Tại sao? Tại sao? Con rất hận con.”

“Con không cần tự trách, Lâm Hi vừa sinh ra đã có bệnh tim” Con trai út có thể tìm được người trong số mệnh đã định là hết sức may mắn, người trong số mệnh đã định bị bệnh tim, đây là bệnh nhà giàu đối với người nghèo, nhưng lại không phải là vấn đề gì lớn đối với nhà họ Quyền, chỉ cần cẩn thận nuôi dưỡng. Ước chừng trong năm năm, thân thể Lâm Hi rất khỏe mạnh, không có đáng về bệnh tim nghiêm trọng chút nào, ai có thể nghĩ đến, Lâm Hi phát bệnh lại bất ngờ như vậy.

Cả người không có hơi sức, lòng của anh đang lo lắng vì cô trong phòng phẫu thuật, sợ, đau thương và bóng đen đồng thời xâm nhập thế giới của anh. Vừa nghĩ tới sẽ mất đi cô, anh đã cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa.

Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, thời gian trôi qua đằng đằng, mỗi một phút mỗi một giây đều là hành hạ anh.

Cùng lúc đó, bên kia để đồ.

Trần Tiêu mang theo hàng loạt tay chân đến nhà Trịnh Thủy Tinh, phát hiện không thấy bóng dáng Trịnh Thủy Tinh, anh lại lợi dụng mạng lưới liên lạc điều tra hiện giờ Trịnh Thủy Tinh ở đâu, tiếc nuối chính là, điều tra ba giờ, chỉ có thể điều tra ra Trịnh Thủy Tinh đi qua nhà họ Thẩm, sau khi rời khỏi nhà họ Thẩm, không thấy tung tích của cô. Nghĩ đến tiểu thư nhà mình căn dặn, anh gọi điện thoại trở về nhà họ Quyền, muốn nói cho tiểu thư biết tình huống bây giờ của Trịnh Thủy Tinh. Gọi hồi lâu, điện thoại của tiểu thư nhà mình vẫn không gọi được, anh rồi rầm gọi số điện thoại nhà họ Quyền, được tin tiểu thư nhà mình đang trong bệnh viện cấp cứu.

“Vi sao cấp cứu?” Thân thể tiểu thư nhà mình vẫn rất tốt, sao lại đột nhiên cấp cứu?

“Hình như bệnh tim tái phát.” Người giúp việc nhà họ Quyền nghe điện thoại, cũng không phải quá rõ ràng.

“Cái gì?!” Âm lượng Trần Tiêu chợt đề cao, rất khiếp sợ cúp điện thoại. Thân thể tiểu thư nhà anh vẫn luôn rất tốt, sao lại đột nhiên phát bệnh? Tiểu thư cấp cứu, vậy thiếu gia đâu? di1enda4nle3qu21ydo0n

“Thiếu gia và tiểu thư đều ở trong bệnh viện Lĩnh Lâm.”

Tút một tiếng cúp điện thoại, Trần Tiêu không để ý tới không biết tung tích của Trịnh Thủy Tinh, anh lập tức chạy tới bệnh viện.

Lên tiếng hỏi y tá lâu dưới, Trần Tiêu nhanh chóng chạy lên phòng phẫu thuật.

Thấy thiếu gia nhà mình không nói một lời, hai mắt giống như không tức giận, anh cảm thấy không ngoài ý muốn. Lại nhìn phu nhân mình tỏ vẻ lo lắng, anh cũng cảm thấy không ngoài ý muốn.

“Phu nhân.” Đi tới trước mặt Phó Trường Thanh, Trần Tiêu cung kính nói.

“Tối rồi.” Sắc mặt Phó Trường Thanh lạnh nhạt, giọng cũng lạnh lùng.

“Thiếu gia.” Đảo mắt nhìn thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu rất lo lắng.

Quyền Hạo duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích, mắt lấp lóe nước mắt, bình tĩnh nhìn mặt đất, giống như một pho tượng, thế giới bị anh ngăn cách, anh không nghe thấy bất kỳ lời nói của ai.

“Phu nhân, chuyện này?” Anh chưa từng thấy đáng vẻ thiếu gia nhà mình như vậy, cho dù lúc tiểu thư rời đi, thiếu gia cũng chưa từng như vậy.

“Nó đây là đau lòng quá độ.” Phó Trường Thanh rũ mí mắt xuống, nhìn chăm chú sàn nhà.

Thân là quản gia của Quyền Hạo, Trần Tiêu yên lặng đứng sau thiếu gia.

Cùng trong lúc đó, ở trong một biệt thự lưng chừng núi, Trịnh Thủy Tinh bị người trói tay chân, không thể động đậy, hai mắt cô hung hăng nhìn chăm chăm Tư Đồ Nguyên: “Tư Đồ Nguyên, mày tốt nhất thả tao ra, nếu không mày sẽ chết rất khó coi!”

Tư Đồ Nguyên không hề sợ, ngược lại nhếch khóe môi lên, mỉm cười nhìn cô, “Đừng tức giận, tức giận không tốt cho phụ nữ.”

“Khôn kiếp, mày sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay tao.” Hai tay Trịnh Thủy Tinh vô lực, nảy sinh ác độc gằn nhẹ nói.

“Trước khi chết trên tay cô, cô còn có chút việc chưa hoàn thành.” Tư Đồ Nguyên phát tay gọi sáu nữ nam tới, “Đây là do Thẩm phu nhân giao cho tôi làm, tự cô chọn hai người đi.”

“Biến thái.” Thẩm Khiết Như háo sắc, không chỉ có cô biết, Lâm Hi cũng rất rõ ràng.

“Sao lại biến thái chứ? Tam tiểu thư đã từng hưởng thụ như vậy, cô là bạn tốt của cô ấy, cô cũng nên được hưởng đối xử như vậy.”

“Tôi sẽ không chọn.” Trịnh Thủy Tinh giữ vững ranh giới cuối cùng của mình.

“Không chọn cũng có thể, tôi sẽ cho cô ném thử một chút đồ mới lạ.” Tư Đồ Nguyên cầm một kim tiêm trên tay, ở trong mắt kẻ nghiện, ống kim tiêm này là thứ đồ tốt nhất trên thế gian, nhưng ở trong mắt Trịnh Thủy Tinh, chỉ là đồ bỏ đi, không có bất kỳ giá trị gì.

“Anh cảm thấy thứ này sẽ khiến tôi bị nghiện sao?” Trịnh Thủy Tinh cười lạnh.

“Nếu cô đã nói như vậy, tôi sẽ đưa cô quà tặng khác.” Tư Đồ Nguyên vứt bỏ ống kim tiêm trong tay, cầm máy chụp hình lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Ngàn cân treo sợi tóc

Editor: Puck - Diễn đàn

Bóng đêm vô biên, không khí yên lặng khiến người ta hít thở không thông khó chịu.

Trước cửa phòng phẫu thuật, tim của anh đau hơn bất cứ lúc nào, trong xương cũng đau đớn.

Nhìn đèn đang tiến hành phẫu thuật, Phó Trường Thanh không thể làm gì khác hơn là than nhẹ một tiếng.

Bác sỹ trong phòng phẫu thuật đang đầy đầy mồ hôi cấp cứu cho Lâm Hi đã suy yếu đến mức tận cùng, bọn họ ghi nhớ lời viện trưởng vừa nói.

Rốt cuộc đêm khá dài đã trôi qua, các bác sỹ cũng rất mệt mỏi, bọn họ buông dụng cụ trong tay xuống, lau mồ hôi, tắt đèn đi. Nhìn Lâm Hi đeo chụp dưỡng khí lên, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, cả người đều thả lỏng.

Anh trắng đêm chưa ngủ, cặp mắt nhìn chăm chăm phòng phẫu thuật, tim giống như bị bàn tay vô hình níu lấy, sợ hãi lan tràn toàn thân.

Phó Trường Thanh cả đêm không ngủ nhìn chăm chăm Quyền Hạo, xung quanh mắt bà đã mọc lên quầng thâm nhàn nhạt, lộ ra bà mệt mỏi. Dụi dụi con mắt, bà nhìn phòng phẫu thuật, sống nửa đời người, cuộc đời của bà, sự nghiệp của bà, đều ở trong không chế của bà, chỉ có di truyền của con trai và bệnh tình của Lâm Hi đều không nằm trong lòng bàn tay của bà, chuyện không biết luôn luôn làm cho người ta sợ hãi, mà bệnh tình của Lâm Hi chính là lo lắng của bà.

Cửa phòng phẫu thuật vừa mở ra, bác sỹ đẩy Lâm Hi đang nằm trên giường đẩy ra thì Quyền Hạo liền xông tới. Cô giống như không có sinh khí nằm đó, trên mặt đeo chụp dưỡng khí, còn truyền nước biển, tim của anh hòa hoãn lại. Nước mắt để dành trong mắt thiếu chút nữa sẽ chảy xuống, may mà cô không có chuyện gì.

“Quyền thiếu, nhị tiểu thư đã cấp cứu lại được rồi.” Trên người bác sỹ trưởng đều là mồ hôi, khẽ thở hắt hắt, ánh mắt hơi né tránh.

“Quyền Hạo, con và Lâm Hi trở về phòng bệnh trước đi.” Phó Trường Thanh thông minh sao lại không nhìn ra bác sỹ trưởng định nói lại thôi, bà nhàn nhạt đưa mắt ý bảo Quyền Hạo.

Giờ khắc này, trong lòng Quyền Hạo kích động, vẻ mặt của anh, ánh mắt của anh đều đang vui mừng và hạnh phúc.

Chờ bóng dáng của Quyền Hạo và Lâm Hi không ở trước mắt, Phó Trường Thanh nâng cằm lên, “Bệnh tim của Lâm Hi đến mức nào?” Lâm Hi cấp cứu lại được, Quyền Hạo rất kích động không chú ý tới bác sỹ trưởng khác thường, nhưng bà thì khác, vừa liếc mắt bà đã chú ý tới.

Bác sỹ trưởng khẽ cúi đầu, chớp chớp mắt khô khốc, thân thể hơi phát run, “Bệnh tim của nhị tiểu thư đã chuyển biến xấu rồi, lấy tình trạng cơ thể bây giờ của cô ấy sẽ sống không quá ba tháng, muốn giữ được tính mạng của cô ấy, chỉ có một biện pháp, đó chính là nhanh chóng tiến hành phẫu thuật thay tim.” Diễn đàn lee quiy don

“Không phải đã tìm được trái tim rồi sao? Tìm thời gian thích hợp, đổi trái tim lại cho Lâm Hi là được.” Điểm này nhà họ Quyền đã sớm có chuẩn bị, từ ngày Quyền Hạo tìm được Lâm Hi, nhà họ Quyền đã phái người đi tìm trái tim hợp với Lâm Hi, trước mắt đã tìm được một trái, tiến hành phẫu thuật thay tim, chỉ cần chờ thân thể Lâm Hi khỏe mạnh một chút thì có thể tiến hành. Trái tim thì có, nhưng Lâm Hi sau khi thay tim mới khiến cho người ta lo lắng.

“Trái tim để thay đã bị Quyền Cận thiếu gia dùng rồi.” Bác sỹ trưởng thận trọng chùi mồ hôi, sợ hãi nói.

“Chuyện khi nào?” Tức giận dâng lên trong mắt Phó Trường Thanh, chỉ sau ba giây đã tỉnh táo lại.

“Vào một tuần trước.” Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, khiến cho bác sỹ trưởng một lần nữa lau mồ hôi lạnh trên trán, giọng nói hơi run rẩy, hai chân cũng như nhũn ra.

“Nó cầm trái tim kia làm gì?”

“Lăng Mạc Mạc tiểu thư có một người bạn bị bệnh tim, cần thay tim gấp, vừa lúc xúng với trái tim kia của nhị tiểu thư, bạn của Lăng Mạc Mạc tiểu thư cũng xúng với, cho nên...” Lời nói còn sót lại, bác sỹ trưởng không dám nói tiếp, đây là chuyện riêng nhà họ Quyền.

“Khốn kiếp.” Vừa nghe đến trái tim cứu mạng cho Lâm Hi bởi vì Lăng Mạc Mạc mà không còn, quanh người Phó Trường Thanh là lửa giận ngập trời.

“Phu nhân, nếu nhị tiểu thư không kịp thời phẫu thuật thay tim, bệnh tình của cô ấy lại chuyển biến xấu, cô ấy rất có thể sống không quá một tháng.”

Mặt lạnh của Phó Trường Thanh quá dọa người, hai chân bác sỹ trưởng mềm đến thiếu chút nữa quỵ xuống.

Phó Trường Thanh rất buồn bực cau mày, “Mấy người không cần lo lắng chuyện trái tim, mấy người phải làm chính là khống chế bệnh tình của Lâm Hi, không thể để cho bệnh tình của con bé chuyển biến xấu. Đứng rồi, thân thể Lâm Hi vẫn vô cùng tốt, sao lần này đột nhiên phát bệnh vậy?” Cô nhóc Lâm Hi kia ăn được ngủ được có thể đánh nhau có thể nhảy nhót, đừng nói con bé là người có bệnh tim, thật sự không ai có thể nhìn ra, đột nhiên phát bệnh, nguyên nhân là gì đây?

Không không thấy ý tứ trách cứ trong giọng nói của phu nhân, hai chân bác sỹ trưởng rốt cuộc đứng thẳng được, “Nguyên nhân có rất nhiều loại, nhưng nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì hai năm qua tiểu thư điều dưỡng thân thể không được tốt, người có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng nhất định phải điều dưỡng thân thể cho tốt trong sinh hoạt hàng ngày, một khi không điều dưỡng tốt thân thể, tỷ lệ phát bệnh cực kỳ cao.”

Không điều dưỡng tốt thân thể, lại là lý do này, Phó Trường Thanh tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Thời gian gần hai năm, Lâm Hi đều sống ở ven biển, không có Quyền Hạo canh chừng, cũng không có bác sỹ ở bên cạnh chăm sóc, quả nhiên kém rất

hiều. Phát bệnh lần này, hoàn toàn do chính Lâm Hi tự tìm đường chết. die nd da nl e q uu ydo n

Cho dù Lâm Hi đang tự tìm đường chết, Phó Trường Thanh vẫn không thể trách con bé, ai bảo Lâm Hi là người trong số mệnh đã định của Quyền Hạo, Lâm Hi không sống được, Quyền Hạo cũng không sống nổi.

Nghe ông xã bà từng nói, người thừa kế huyết mạch bị nguyên rủa của nhà họ Quyền, từ nhỏ chính là vì tìm kiếm người trong số mệnh đã định và yêu người trong số mệnh đã định, trong tiền lệ nhà họ Quyền, người nhà họ Quyền mất đi người trong số mệnh đã định, không ai có thể tiếp tục sống một mình.

Huyết thái dương của Phó Trường Thanh đang mơ hồ đâu, bà thở dài, đi về phía phòng bệnh của Lâm Hi.

Trái tim tìm được đã gắn vào trong thân thể người khác, như vậy Lâm Hi nên làm sao? Trong thời gian một tháng ngắn ngủi, có thể tìm được trái tim phù hợp với Lâm Hi không? Không tìm được trái tim, Lâm Hi đồng nghĩa với chết chắc, đến lúc đó con trai của bà làm nên làm như thế nào?

Nửa ngồi bên cạnh giường bệnh, Quyền Hạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, không dám chớp mắt, anh sợ một cái chớp mắt, cô sẽ không còn ở đây, anh sợ cô cứ vứt bỏ anh rồi đi như vậy.

Đứng ở cửa phòng bệnh, hai tay Phó Trường Thanh khoanh trước ngực, nhìn thẳng vào tất cả trong phòng. Lần đầu tiên trong đời, bà vô lực. Có quyền thế tối cao thì như thế nào, người con trai bà yêu mến không cách nào có thể dùng quyền thế đến để duy trì.

“Hi nhi, em sẽ khá hơn.” Giọng Quyền Hạo mang theo tiếng khóc nức nở, yếu ớt không chịu nổi.

Trong nháy mắt, Phó Trường Thanh cảm giác trong hốc mắt của mình đầy nước mắt rồi.

“Quyền Hạo, Lâm Hi sẽ không có chuyện gì, con yên lòng.” Con trai bà nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên đau lòng như thế, thân là mẹ, bà không thể nhìn con trai như vậy.

Anh hạ thấp mắt, khóe mắt chảy nước mắt xuống, nức nở nói: “Bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng có ý như thế nào, con rất rõ ràng.”

“Con cũng đã rõ ràng, vậy con càng cần tỉnh táo lại đi, cùng Lâm Hi chống chọi với bệnh tật, lấy tình trạng của con bây giờ, con bé còn chưa tỉnh lại con đã gục xuống.” di3nd@nl3qu.yd0n

“Vâng.”

“Mẹ đi về trước, con chăm sóc tốt cho con bé, lúc nào rảnh mẹ trở lại thăm con bé.” Trái tim hợp với Lâm Hi đã bị chuyển vào trong thân thể người khác, chuyện này Phó Trường Thanh như thế nào cũng không mở miệng được. Theo tính tình của Quyền Hạo, biết được chuyện này, không thể đánh anh cả nó thành tàn phế đã là rất tốt. Quyền Cẩm là con trai của bà, Quyền Hạo cũng là con trai của bà, vì hai anh em chúng, bà quyết định không nói ra. Môi hồ răng lạnh, bà không có cách nào vứt bỏ.

Sau khi Phó Trường Thanh rời đi, trong phòng bệnh rơi vào trầm mặc, chỉ có tiếng máy điều trị phát ra tiếng kêu tí tí. Quyền Hạo nắm tay cô, nước mắt dính ướt mặt anh, anh bảo vệ cô.

Lông mi dài cong của Lâm Hi run run, cô trải qua mười hai giờ phẫu thuật, vô cùng yếu ớt, khoảnh khắc khi mắt sắp mở ra, cô lại hôn mê.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, mặt trời treo cao trên bầu trời, ánh mặt trời nóng bức chiếu khắp nơi.

Từ khi Lâm Hi phẫu thuật xong đã bốn tiếng rồi, Quyền Hạo vẫn còn duy trì tư thế ban đầu.

Lâm Hi hôn mê, vẫn có một chút cảm giác với thế giới bên ngoài, cô có thể cảm nhận thấy trên mặt mình ẩm ướt, giống như có người đang hát nước lên mặt cô. Tim thật đau, thật đau, giống như có người cầm kim đâm vào. Hồ hấp rất không sườn sề, mặt của cô rất không thoải mái, giống như có thứ gì đó bao bọc lấy mặt của cô. Tay trái của cô không thể động đậy, tất cả khiến cho cô rất không thoải mái.

Nước lại một lần nữa rơi lên mặt cô, trong phút chốc, cô mở mắt ra.

Tầm mắt hơi mơ hồ, cô không thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy một chút.

Quyền Hạo đang đau lòng khóc thút thít, nước mắt theo cằm rơi lên mặt cô.

Khoảnh khắc khi hai mắt nhắm chặt của cô mở ra, anh cảm thấy thời gian đều dừng lại vào lúc này, vui sướng không lồ bao trùm lấy anh, “Hi nhi, em rốt cuộc đã tỉnh!” Anh kích động đến thân thể run rẩy.

Cô nhìn thấy gì? Cô nhìn thấy Quyền Hạo đang khóc thút thít vì cô.

Đầu óc từ trước đến giờ linh hoạt, lúc này giống như bị đoản mạch, cô không biết nên lấy cảm xúc gì đi suy nghĩ hành vi của anh. Cô hạ thấp mí mắt, nhìn thấy được tay của anh đang nắm lấy tay cô, khó trách tay của cô không thể nhúc nhích được.

Cô giống như dốc hết hơi sức toàn thân, mới có thể mím môi cười.

“Hi nhi.” Cô mỉm cười là dừng khí lớn nhất lúc này của anh, nước mắt thu lại trong nháy mắt, anh lớn tiếng gọi bác sỹ.

Bác sỹ trưởng đợi lệnh bất cứ lúc nào vừa nghe thấy Quyền Hạo gào thét, lập tức đi tới, kiểm tra vì Lâm Hi.

Sau khi kiểm tra một lượt, bác sỹ trưởng cẩn thận suy nghĩ, sắc mặt rất nghiêm túc, “Quyền thiếu, bây giờ nhị tiểu thư không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt hơn.” Phu nhân đã thông báo rồi, trước mắt bệnh tình của nhị tiểu thư không thể tiết lộ cho Quyền thiếu.

Mí mắt cô hơi nặng nề, mơ hồ nhìn thấy bác sỹ mặc áo blouse trắng.

Cô đây là đang ở bệnh viện sao? Sao tim của cô lại đau như vậy, tại sao thân thể của cô lại không thoải mái như vậy?

Trên mặt mang chụp dưỡng khí, cô cảm giác hô hấp cũng khó khăn, vô lực giơ tay lên, muốn lấy chụp dưỡng khí ra.

Quyền Hạo thấy thế, không để ý tới bác sỹ nói gì, lập tức lấy chụp dưỡng khí ra cho cô, ân cần hỏi, “Hi nhi, muốn nói chuyện sao?”

Thân thể quá yếu đuối rồi, mí mắt từ từ khép lại, cô còn dùng sức mở mắt, chậm rãi muốn ngồi dậy.

Quyền Hạo lo lắng ngăn cản cô, cầm hai tay của cô, “Hi nhi, thân thể của em không được tốt, muốn nói điều gì, từ từ nói, đừng gấp.”

“Tôi... Làm sao...” Không nói được mấy chữ, tim của cô đã vô cùng đau đớn, đã không nói nổi nữa.

“Hi nhi, bệnh tim của em tái phát...” Còn chưa nói hết, trong mắt của anh lại một lần nữa hiện lên nước mắt đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87-1: Tình cảm bắt đầu nảy sinh

Editor: Puck - Diễn đàn

Cô không thở nổi, hô hấp rất không suôn sẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhăn nhó, đôi tay chậm rãi nắm chặt, đôi mày thanh khê nhíu chặt, đứt quãng khó nhọc nói, “Tôi...Tim. Rất đau.”

Bệnh tim tái phát! Cô đã nói cô rất xui xẻo!

“Nhị tiểu thư, cô vừa mới làm phẫu thuật xong, sẽ có cảm giác đau, chỉ vì sức khỏe của cô, tôi đề nghị cô trước vẫn đeo chụp dưỡng khí.” Bác sỹ trưởng cũng không dám nhìn sắc mặt Quyền Hạo, ánh mắt lạnh như băng này quả thật giống như ăn ông. Ông một bác sỹ trưởng, cứu sống là trách nhiệm của ông, nhưng đau lòng này thì ông không có biện pháp, tình trạng cơ thể của nhị tiểu thư rất tệ, hơn nữa vừa mới làm phẫu thuật xong không bao lâu, đau đớn là rất bình thường.

Bác sỹ trưởng oán thăm trong lòng xong rồi, ông cố duy trì vẻ nghiêm túc trên mặt.

Cô nói đau, Quyền Hạo đau lòng nắm tay cô, “Rất nhanh sẽ không đau đớn, Hi nhi nhịn một chút.”

Cô rất yếu đuối, nghe được Quyền Hạo nói như vậy, chộc vui cô. Bắp thịt của cô hơi cứng ngắc, không tỏ vẻ mỉm cười được, tròng mắt mang đau chớp chớp, không nói gì nữa, ngay sau đó cô nhắm hai mắt lại, một lần nữa rơi vào hôn mê.

Thấy cô nhắm hai mắt lại, nhịp tim của anh giống như bị lỡ mất một nhịp, “Hi nhi, Hi nhi.”

Cảnh tượng trước mắt, nghĩ theo phương hướng mộng ảo, đây chính là cảnh ly biệt đau thương trong phim Hàn, nghĩ theo phương hướng kịch nói, đây nhất định là cảnh tượng máu chó nồng cạn rai đây lẫn lộn thiên lôi do nhà biên kịch dân dộng trong nước viết ra... Bác sỹ trưởng nhớ lại vô số cảnh tượng trong phim nhiều tập, len lén chằm chọc trong lòng, vừa chằm chọc, ông vẫn không quên lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình!

Có thể do nam nữ có khác biệt quá lớn, các y tá đi theo bác sỹ trưởng thấy hình ảnh thâm tình như vậy, trong hốc mắt cũng chứa đầy nước mắt, cực kỳ cảm động, nghĩ thầm, nếu như có một người đàn ông cao phú soái * yêu mình sâu đậm như vậy, thật tốt biết bao! Cố tình chỉ có bác sỹ trưởng này là ngoại lệ, trong lòng đang yên lặng chằm chọc, tuyệt đối không vì hình ảnh trước mắt mà cảm động.

(*) cao phú soái: cao to, giàu có, đẹp trai

Quyền Hạo mắt lạnh nhìn bác sỹ trưởng còn đang say đắm trong ảo tưởng của mình: “Ông còn không mau kiểm tra xem Hi nhi như thế nào? Đứng ngốc ở đó làm gì, không muốn làm nữa sao?” Người yêu đã hôn mê, đã quá đau lòng. Đưa mắt nhìn tới, bác sỹ trưởng nhìn thấy một màn này lại còn thờ ơ, anh giận dữ. die,n; da.nlze.qy;dydo/mn

Bác sỹ trưởng vẫn còn đang ảo tưởng, nếu ở Hollywood sẽ quay lại cảnh tượng này như thế nào, không đợi ông nghĩ ra, đã nghe được giọng nói lạnh lẽo của Quyền Hạo, ông bị sợ đến cả người run lên, run lấy bầy dưng ảo tưởng, cảm ông nghe, dưới ánh mắt sắc bén của Quyền Hạo kiểm tra cho Lâm Hi.

Bác sỹ trưởng cẩn thận kiểm tra, ước chừng sau mấy phút, đầu ông khẽ cúi thấp xuống, trầm tư một phút, chống đỡ lấy tầm mắt đen bóng của Quyền Hạo, nuốt một ngụm nước miếng, “Nhị tiểu thư hôn mê là bình thường...” Còn chưa nói hết, bác sỹ trưởng đã phát hiện ánh mắt Quyền Hạo nhìn mình xảy ra biến hóa cực lớn, sau một giây sau, bác sỹ trưởng thẳng tắp lưng, “Nhị tiểu thư có thể tỉnh lại sau khi phẫu thuật xong bốn tiếng, điều này chứng minh cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm về tính mạng, hiện giờ nhị tiểu thư hôn mê, cũng không có tổn thương quá lớn đối với cô ấy, Quyền thiếu cũng không cần quá mức lo lắng.”

Làm sao có thể không lo lắng, người phụ nữ này là hy vọng sống sót của anh, cũng là người anh yêu.

Ánh sáng đau thương đột nhiên thoáng hiện lên trong mắt, Quyền Hạo rũ mí mắt xuống, thâm tình nhìn chăm chăm vào Lâm Hi đang hôn mê, độ cong khóe môi thẳng tưng, “Đại khái cô ấy sẽ tỉnh lại khi nào?” Anh đã một ngày một đêm không nghỉ ngơi, đã hơi tiêu tụy, trên khuôn mặt điển trai đã hiện lên vẻ tang thương vượt quá độ tuổi của anh.

Bác sỹ trưởng vội trộm lau mồ hôi trên trán, vốn định vỗ về trái tim đã chịu đủ hoảng sợ, nghe được câu hỏi của Quyền Hạo, ông lại bị sợ đến gần chết, ông ghi nhớ lời Phó Trưởng Thanh nói, sau thời gian ngắn ngủi vài giây suy nghĩ rất nhiều, cũng may kỹ thuật diễn của ông rất tốt, “Khi nào nhị tiểu thư tỉnh lại, điều này rất khó nói, nhưng mà nhị tiểu thư đã thoát khỏi nguy hiểm về tính mạng.”

Bác sỹ trưởng liên tiếp nói hai lần thoát khỏi nguy hiểm về tính mạng, đưa tới sự chú ý của Quyền Hạo, trông mắt anh híp lại, quay đầu liếc nhìn bác sỹ trưởng, “Mọi người có thể ra ngoài.”

“Dạ, Quyền thiếu.” Bác sỹ trưởng cùng với các y tá cung kính khom lưng.

Đi ra khỏi phòng bệnh tràn đầy dề dề nhen và hơi thở đau lòng, bác sỹ trưởng thở ra một hơi thật dài, mới vừa rồi Quyền thiếu sinh lòng nghi ngờ ông có nói thật hay không. Nghĩ đến trái tim chuẩn bị vì nhị tiểu thư đã gắn vào trong thân thể người khác, đầu ông rất đau. Ngọc Hoàng đại đế, Thượng đế, mặc kệ là vị thần tiên nào, nhất định phải phù hộ cho nhị tiểu thư sống đến khi tìm được trái tim phù hợp với cô, nếu không, chuyện gặp nạn không phải chỉ có một mình ông. di3n~d@n`l3q2l'y"d0n

Bác sỹ trưởng đêm chiều quay đầu liếc nhìn cửa phòng, sai bước đi về phía phòng làm việc. Không biết phu nhân có thể tìm được trái tim trong thời gian nhanh nhất không, hiện giờ Quyền thiếu đang rơi vào trong giai đoạn cực kỳ đau lòng, sức phán đoán có thể kém một chút, nhưng bệnh tình của nhị tiểu thư không thể giấu Quyền thiếu được bao lâu, tình huống thân thể của nhị tiểu thư dề lâu thêm một chút, không cần ông báo cho Quyền thiếu, Quyền thiếu cũng sẽ nhìn ra vấn đề.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rực rỡ, trong bệnh viện lại trình diễn từng cảnh cảnh tượng sinh ly tử biệt, âm u, rét lạnh cũng không rõ là ai dùng để hình dung bệnh viện nhiều nhất, giờ phút này, các bác sỹ của khoa tim mạch bệnh viện cũng cảm nhận được rét lạnh, rõ ràng là mùa hè, bọn họ lại phải trải qua nhiệt độ mùa đông, chỉ vì bệnh tình của nhị tiểu thư quá khó giải quyết.

Chức năng hô hấp của cô không ổn định, cần đeo chụp dưỡng khí để ổn định hô hấp của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đeo chụp dưỡng khí bị che khuất đi phân nửa, trông mất vĩnh viễn tràn đầy linh khí giờ phút này khép chặt, cô bởi vì quá đau đớn, đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, hình như ác mộng tới tìm cô, cho dù hôn mê, cô đều mím khóe môi.

Ánh mặt trời xuyên qua kính thủy tinh chiếu rọi vào, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giống như bông tuyết xinh đẹp lại tái nhợt trong mùa đông rơi xuống, anh đứng dọc theo giường, tâm tình loạn như dây hoa rối, sợ hãi tồn tại thật lâu trong lòng không thể tản đi.

Mọi người luôn dùng những từ rực rỡ, ấm áp để hình dung ánh mặt trời, lúc này, ánh mặt trời lại tàn nhẫn, lộ vẻ suy yếu của cô rõ ràng hơn, lòng anh đau đến không ngôn ngữ nào có thể hình dung, mây rậm hình như muốn vùi lại thành sợi dây thừng, tìm giống như bị người nắm chặt, anh đi tới bên cửa sổ, kéo nửa rèm che, không để cho ánh mặt trời chiếu tới cô.

Thời gian từ từ trôi đi, trong phòng bệnh yên tĩnh, anh ngồi bên giường, tầm mắt không hề rời khỏi cô một khắc.

Là trong mơ, hay thực tế? Cô đã không phân biệt ra.

Cô mở hời dầm dề, thờ hồng hộc, quay đầu lại nhìn mắt lang sói hổ báo tản ra ánh sáng xanh đậm vẫn còn đang đuổi theo cô, còn có răng nanh thật dài, hai chân cô như muốn nhũn ra, mắt thấy những súc sinh này sẽ đuổi kịp tới rồi, cô sợ, rất sợ, chung quanh đều là đen như mực, sợ hãi leo vào tim của cô, nước mắt từng giọt từng giọt trượt xuống.

Cô sợ tới, cô vẫn luôn sợ tới, đây là chứng ngại trong lòng cô.

Dường như là hắc ám trong địa ngục, cô cực sợ, quả thật không cách nào hô hấp.

Phía sau còn có một lang sói hổ báo gần đuổi kịp cô, cô không có hơi sức chạy, cảm giác mình chạy trốn không nổi rồi, trong phút chốc, tuyệt vọng như đồi núi lấp bễ chuẩn bị bao phủ cô, cô cảm giác mình sắp hít thở không thông. dieendaanleequaydonn

Lang sói hổ báo nhắm ngay cơ hội, vọt lên, hai chân cô như thế mọc rễ, đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích, con mắt tròn tròn nhìn những súc sinh này.

Răng nanh y hệt lưỡi dao sắc bén hiện ra ở trước mắt cô, lúc này lang sói hổ báo đều há hốc miệng, giờ cao móng vuốt, chuẩn bị vồ ngã cô.

Đừng! Đừng! Trong lòng cô la lên!

Khoảnh khắc khi lang sói hổ báo vồ ngã cô, kỷ tích xuất hiện, Thủy Tinh xuất hiện bên cạnh cô, rất đau thương nhìn cô, Thủy Tinh đưa đôi tay ra, miệng há ra khép lại, cô nghe không rõ Thủy Tinh đang nói cái gì, Thủy Tinh giống như người hư ảo.

Anh đứng ở bên giường vẫn nhìn cô, thấy trên trán cô đỏ rất nhiều mồ hôi, anh cầm lấy khăn ướt, dịu dàng lau mồ hôi đi vì cô.

Cô trong mộng vô cùng sợ, trong thực tế cô không ngừng nghiêng đầu, nhỏ giọng la lên.

Anh rất hồi hộp, nhỏ giọng gọi Hi nhi, cô lại không hề có một chút phản ứng.

Sư tử há to miệng như chậu máu, cắn thẳng vào bả vai của cô, đau, đau nhói tim.

Trong nháy mắt, cô bộc phát, chuẩn bị một quyền đánh ngã sư tử, khi dùng sức, cô mở hai mắt ra.

Thấy trần nhà màu trắng, cô mới biết, mới vừa rồi cô đang nằm mơ.

Trên mặt của cô vẫn mang theo chụp dưỡng khí như cũ, anh lau mồ hôi trên cằm cô vì cô, ánh mắt tinh tế trên mặt anh, dường như là ngôi sao không sáng chói, vừa nhìn sẽ khiến cho người ta chìm vào trong đó không thể tự kiềm chế, trong một khoảnh khắc thần trí của cô hỗn loạn, linh hồn của cô giống như bị hút vào trong đó. Cô mím chặt môi hồng, cảm giác đau trong lòng vẫn còn tiếp tục.

“Hi nhi, em rốt cuộc đã tỉnh!” Động tác lau mồ hôi của anh dừng lại, mừng rỡ như điên nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87-2: Tình cảm bắt đầu nảy sinh 2

Editor: Puck - Diễn đàn

Không biết là vì nguyên nhân gì, cô cảm giác thân thể không có không thoải mái như trước, chỉ có điều tim vẫn rất đau.

Bệnh tim, thật sự chính là bệnh tim! Cô đây là đồ nắm móc bao nhiêu đời, mới có thể sống lại trên thân thể này.

Hô hấp của cô đã rất ổn định, không cần chụp dưỡng khí rồi, hơi không vui lấy chụp dưỡng khí xuống.

Thấy cô lấy chụp dưỡng khí xuống, anh rất khẩn trương, “Hi nhi, không thể.”

“Không có việc gì, hô hấp của tôi rất thoải mái.” Trừ đau tim, cô cũng không có gì.

“Em mới làm phẫu thuật xong không bao lâu, vẫn nên nằm xuống.” Cô cong thân thể lên, thật giống như muốn ngồi dậy, anh vội vàng đưa tay ngăn cản.

Cô nhìn lướt qua ánh mặt trời đã ngã về tây ngoài cửa sổ, “Nằm một chết đi, tôi muốn ngồi.”

“Nằm tương đối tốt.” Anh không chịu.

“Tôi muốn ngồi.” Đôi mày thanh tú của cô nhíu chặt, hơi không vui, giống như là đứa bé phát giận, “Nằm không thoải mái.”

Xem ra tinh thần của cô không tệ, tảng đá lớn trong lòng anh rơi xuống, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy.

Anh thân thiết cầm thêm hai gối đầu nhét vào sau thắt lưng của cô, dựa vào gối đầu mềm mại thoải mái, cô rất thoải mái.

“Hi nhi, đói bụng không?” Gần ba mươi lăm tiếng không nghỉ ngơi, anh không hề mệt mỏi chút nào, cô tỉnh lại, tinh thần anh sáng láng, cảm giác tang thương lúc trước được quét sạch.

“Không có.” Hạ thấp mắt nhìn kim truyền trên mu bàn tay phải của cô, cô chỉ đành dùng tay trái che ngực mình, không ngờ động tác này của cô, khiến Quyền Hạo cực kỳ khẩn trương. die~nd a4nle^q u21ydo^h

“Hi nhi, em làm sao vậy?”

So sánh với anh khẩn trương, cô bình tĩnh hơn nhiều, lười biếng trợn trắng mắt, chậm rãi nói ra, “Tôi không sao.”

“Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.” Anh tự lẩm bẩm, dáng vẻ lo lắng này giống như đang an ủi chính anh.

Sau khi tỉnh lại người đầu tiên cô nhìn thấy là anh, cô không có ngoài ý muốn. Ánh mắt lo lắng của anh, làm cô hồi tưởng lại đủ chuyện trong gần năm năm này, trong thời gian năm năm này, cô cùng anh vượt qua hơn ba năm. Cùng anh sống dưới một hiên nhà, giờ phút này nhớ tới, bất cứ lúc nào cô đều giống như thiên kim tiểu thư bốc đồng, tùy ý tiêu xài tiền bạc nhà họ Quyền, trong thời gian có anh, cô trở nên không giống với cô là thân trọng trước kia, lúc cô là thân trọng, giống như là Thủy Tinh nói, duy ngã độc tôn, sống mang theo mặt nạ. Bây giờ nghĩ lại, cô mỉm cười phát giận với Quyền Hạo, đáng về cô ý nổi giận trên cột Quyền Hạo... Cô không giống với linh hồn của cô gái thành thực đã hai mươi bảy tuổi.

Cô tỉnh tỉnh ích kỷ, được người lớn tán thành, ở trong tư tưởng của cô, cô vui vẻ là được, cô mới mặc kệ cảm nhận của người khác, dĩ nhiên trừ Thủy Tinh ra. Ở trường học bên ngoài, cô thích mang theo mặt nạ, nguy trang là một người thức thời biết lễ nghi, thật ra thì cô biết, cô chỉ cũng chỉ đang diễn trò thôi, chỉ có ở chung một chỗ với Quyền Hạo, cô mới có thể tháo bỏ tất cả nguy trang xuống, lộ ra bản thân chân thật.

Cô chỉ cần biểu hiện một chút xíu không vui, anh sẽ để xuống tất cả đáng về mà dụ dỗ cô. Khi có người bắt nạt cô thì anh sẽ ra mặt vì cô trước tiên. Chỉ cần cô nhìn nhiều một món đồ, anh cũng có mua về đưa cho cô. Cho dù cô rời đi một năm rưỡi, anh không tức giận, chỉ vẫn luôn hỏi có phải làm sai chỗ nào anh hay không... Anh vì cô, đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện, cô không thể đếm hết được.

Hồi tưởng lại từng hình ảnh cùng với anh, cô đột nhiên phát hiện, thì ra anh đã sớm thâm thấu vào thế giới của cô.

Cuộc sống ở nhà họ Quyền không buồn không lo, cô có thể tùy hứng đến cùng, cũng có thể cực kỳ phách lối, rất nhiều tài sản của Quyền Hạo đều cô đều nắm giữ, tùy tiện tiêu xài không sao, bên cạnh còn có đám người Trần Tiêu, Lý Thắng bị cô sai bảo. Cô nghĩ, hoàn cảnh cung chiều, khiến cô không biết cảm ơn, có lẽ, không có Quyền Hạo, cô không chắc có thể sống những ngày phú quý bằng trước kia. die nda nle equ ydo mn

Người trong số mệnh đã định! Cô hiểu, cũng hoài nghi tới tính chân thật, mỗi một thời đại nhà họ Quyền đều có người thừa kế bị huyết mạch nguyên rủa, cô là người trong số mệnh đã định của Quyền Hạo...

Cô suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, nghĩ đến cuối cùng khỏe môi cô không tự chủ nâng lên, sau khi sống lại, trên mặt của cô lần đầu tiên hiện lên nụ cười ấm áp. Chồng lại đòi mất anh, cô dường như trên đùa nói, “Thật sự lo lắng cho tôi như vậy sao?” Trừ Thủy Tinh ra, anh là người thứ hai lo lắng cho cô như vậy.

Khuôn mặt điển trai của anh rất có tinh thần, trong tròng mắt đen nhánh long lanh ánh sáng cực kỳ mê người, da thịt trong trắng nõn nột ra đỏ thắm khỏe mạnh rất mê người, bởi vì lo lắng quá mức mà mí mắt thật chặt môi mỏng, đường cong rất xinh đẹp, miệng nước, xinh đẹp đến khiến cho người ta muốn một ngậm hôn lên, sóng mũi cao không khoa trương như người phương Tây, ngũ quan xinh xắn, đan xen giữa xinh đẹp và soái ở bên trong, một tia quyền rũ như có như không luôn chảy trôi chung quanh hai mắt của anh. Anh hôm nay dường như không cạo râu ria, cằm lộ ra từng cọng râu.

Thân thể cao lớn không khó coi giống như mấy anh chàng cường tráng, bắp thịt trên người của anh rất trắng kiện, rất khỏe đẹp.

Lần đầu tiên, cô nghiêm túc nhìn kỹ dung mạo của anh như vậy.

Thì ra anh rất tuấn tú, tướng mạo này so với Phan An chẳng qua cũng chỉ như thế đi.

Một cảm giác lạ lẫm quán lấy lòng cô, ánh mắt của cô trở nên ấm áp.

Chỉ có điều, cô không thích đàn ông có râu ria, nhìn gương mặt có râu của anh, cảm giác lạ lẫm rất nhanh rút khỏi trong lòng, trở lại thực tế.

Ánh mắt của anh cũng xảy ra biến hóa theo ánh mắt của cô, không chút nghĩ ngợi, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong lòng, khuôn mặt cả lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng khàn khàn, “Rất lo lắng, rất lo lắng.” Trong giọng nói ẩn chứa quyền uy và lo lắng vô hạn, anh không thể mất đi cô.

Lòng ngực cứng rắn của anh đụng chạm vào lòng ngực của cô, khiến ngực mới vừa phẫu thuật không bao lâu của cô truyền tới cảm giác đau từng cơn, “Anh buông ra, ngực tôi đau.” d1en d4nl 3q21y d0n

Anh rất nhanh buông cô ra, “Xin lỗi.”

“Không cần phải nói xin lỗi, tôi không sao.” Anh rất thích nói xin lỗi với cô, thật ra thì nếu như cô thật sự cho rằng anh làm sai, anh nói bao nhiêu câu xin lỗi cũng vô ích.

Cô lần đầu tiên dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn anh, anh hơi ngượng ngùng, trên mặt tản ra vẻ ửng đỏ. Hơi xấu hổ, anh mỉm môi, luống cuống nở nụ cười, nụ cười này rất ngọt ngào, rất ngọt.

Anh không chỉ đỏ mặt, ngay cả lỗ tai cũng giống như tụt máu, đỏ ửng ửng, tản ra một niềm vui sướng, “Anh có gì mà thẹn thùng?” Sống cùng một chỗ với anh lâu như vậy, cô một cái liền nhìn ra anh đang xấu hổ, dưới con mắt nghiêm túc của cô, anh luống cuống nở nụ cười, anh cười cũng kéo cô cười theo.

Anh cúi đầu không nói, lúng túng xoay người, cầm bình nước sôi lên, rót nước cho cô.

Cô tựa vào gối đầu, nhìn ánh nắng chiều như lửa đỏ trên bầu trời ngoài cửa sổ, khuôn mặt thẹn thùng của anh khiến cho cô rơi vào trong tư suy tính sâu sắc.

“Hi hi, uống nước.” Anh một tay bưng nước ấm, một tay gối đầu, gương mặt nóng kinh người.

Giọng nói của anh kéo cô trở lại thực tế, cô nhếch khỏe môi lên.

Anh đưa cái ly tới bên bờ môi cô, “Hi nhi, há mồm ra.”

Cô ngoan ngoãn hé mở môi hồng, để cho anh giúp cô uống nước.

Cho cô uống nước xong, anh đề cái nút trên đầu giường.

Bác sỹ trưởng một mực đợi lệnh ở trong phòng làm việc, vừa nghe thấy chuông reo, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới trong phòng bệnh của Lâm Hi.

“Quyền thiếu, nhị tiểu thư.” Bác sỹ trưởng khẽ gật đầu.

Anh để cái ly xuống, không liếc nhìn bác sỹ trưởng một cái.

Nhìn bác sỹ trưởng đứng ở bên cạnh, cô cười lên xinh đẹp, “Tôi kiểm tra cho tôi sao?”

Bác sỹ trưởng rất buồn bực, rất khó hiểu. Xét về mặt y học, sau khi phẫu thuật xong nhị tiểu thư không thể nào có tinh thần như vậy, nhìn dáng vẻ của cô, rất khó nhìn ra cô là người vừa phẫu thuật xong. Bác sỹ trưởng nhăn mày lại, không nghĩ ra thì nghĩ không ra, trước mặt phải làm là kiểm tra cho nhị tiểu thư, “Vâng, nhị tiểu thư.”

“Cần cởi quần áo không?” Cô hạ thấp con mắt liếc nhìn vết thương chỗ tim, không có một chút lúng túng, dù sao cô cũng biết vết thương ở trước ngực, nếu muốn kiểm tra, khẳng định phải cởi quần áo.

Bác sỹ trưởng vừa định nói, liền bị Quyền Hạo dùng ánh mắt giết người nhìn, vẻ mặt Quyền thiếu như đưa đám, không chơi dọa người như vậy!

Kiêng dè Quyền Hạo ở đây, bác sỹ trưởng run run rẩy rẩy kiểm tra vết thương cho Lâm Hi.

Trước ngực cô một mảng lớn da thịt lộ ở trong không khí, bác sỹ trưởng không hề có một chút hứng thú, bác sỹ mà, thân thể kiểu gì cũng đã nhìn thấy nhiều. Bác sỹ trưởng nghĩ rất đơn giản, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bác sỹ trưởng.

Bác sỹ trưởng kiểm tra yên ổn, bỗng nhiên có cảm giác hơi không thích hợp, quay đầu lại vừa nhìn, thấy nét mặt như kết băng của Quyền thiếu, ông bị sợ đến linh hồn run rẩy. Nuốt ngụm nước miếng sợ hãi vào, ông tiếp tục kiểm tra thân thể cho Lâm Hi.

Khó khăn lắm mới kiểm tra xong rồi, bác sỹ trưởng cảm giác mình giống như gặp phải cực hình, “Tinh thần của nhị tiểu thư rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn, sẽ rất nhanh không có chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88-1: Trái tim cứu mạng 1

Editor: Puck - Diễn đàn

“Vết thương hơi đau.” Cô che nơi tim, cười yếu ớt nói.

“Nhị tiểu thư, đây là rất bình thường, dù sao cô vừa làm phẫu thuật.”

Làm phẫu thuật! Cô chớp chớp cặp mắt.

Bác sỹ trưởng biết rõ đạo lý nói nhiều sai nhiều này, tình huống của nhị tiểu thư thật sự chỉ có phu nhân biết, những người khác không thể tiết lộ, vì không để cho Quyền thiếu nhìn ra, ông nghiêm mặt lên, dáng vẻ vô cùng chuyên nghiệp, “Nhị tiểu thư chú ý nghỉ ngơi nhiều, phương diện ẩm thực phải dùng nhẹ. Quyền thiếu, nhị tiểu thư cần phải ăn uống rồi, sau khi ăn cơm, phải uống thuốc đúng hạn.”

“Ừ.” Cô cảm giác bụng hơi trống không, khóe miệng không vui khẽ mím.

“Tôi đi ra ngoài trước.” Không đợi Quyền Hạo và Lâm Hi có đáp lời gì, bác sỹ trưởng hơi vội vã rồi đi. Theo kết quả ông kiểm tra ra, nhị tiểu thư không có gì khác thường, rất tinh thần, chỉ hơi yếu đuối và sắc mặt tái nhợt một chút, theo các tình huống đến xem, đây vốn không giống như là một bệnh nhân cần thay tim. Mới một ngày, nhị tiểu thư đã khôi phục được tốt như vậy sao?

Đây coi như là kỳ tích y học sao? Bác sỹ trưởng suy nghĩ nát óc cũng muốn không ra được.

“Hi nhi, đói bụng sao?” Quyền Hạo ngồi ở trên giường, sẵn sóc mà hỏi.

“Hơi hơi.” Sờ sờ bụng rỗng tuếch, cô nhú đôi mày thanh tú.

Quyền Hạo liếc nhìn y tá đứng ở bên cửa, ánh mắt cho bọn cô biết, có thể lấy thức ăn ra rồi.

Y tá đợi lệnh hung quanh lập tức đi đến bưng cháo trắng còn nóng hôi hổi tới, “Nhị tiểu thư, mời từ từ dùng!” dinendian.loqid]on

Vốn Quyền Hạo định dứt cho cô, nhưng cô không muốn.

“Anh làm gì mà vẫn nhìn tôi như vậy.” Quấy cháo trắng hơi nóng, cô ngoài ý muốn phát hiện Quyền Hạo dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô. Cô không khỏi sờ sờ mặt, chẳng lẽ trên mặt có thứ gì bẩn?

“Chỉ là muốn nhìn em thật kỹ.” Anh trả lời cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi lại không chạy được, lúc nào nhìn cũng được.” Cô cầm cái muỗng lên, rất là tự sướng nói. “Chẳng lẽ đáng đáp của tôi quá đẹp, cho nên anh hoàn toàn bị tôi mê hoặc!” Dáng vẻ kiêu ngạo tự đắc này, quả thật giống như kiều ngao.

“Dáng vẻ của em vốn rất đẹp!” Anh thật lòng khen ngợi.

“Đây là chuyện người địa cầu ai cũng biết, anh cũng không cần nói.” Cô khẽ hé mở môi hồng ra, ăn cháo trắng không có hương vị. Sau khi nuốt cháo trắng xuống, cô cảm thấy thức ăn thanh đạm, thấy hầu kết của anh hoạt động, “Anh còn chưa ăn cơm sao?”

“Ừ.” Lo lắng quá mức, một mực canh chừng bên cạnh cô, anh quên phải ăn cơm rồi.

“A, há mầm.” Cô giơ cao cái muỗng.

Anh rất nghe lời ngoan ngoãn há mầm ra, cô nhét cái muỗng có đầy cháo trắng vào trong miệng anh. “Từ khi tôi phát bệnh, đến bây giờ tổng cộng bao nhiêu thời gian?” Trước khi cô ngất đi, là ban đêm, hiện giờ tình lại là gần tới.

Anh giống như thường thức đồ ăn ngon nhất trên đời, từ từ nuốt cháo trắng trong miệng xuống, mặt mày như tranh vẽ lộ ra nụ cười hạnh phúc, môi mỏng nhẹ nhàng chu lên, “Một ngày.”

“Sao lại không thấy Trần Tiêu?” Cô nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có bóng dáng của Trần Tiêu.

“Cậu ta đang nhà, Hi nhi tìm cậu ta có chuyện gì sao?” Anh hơi thất vọng, cô lại đang tìm Trần Tiêu, là không thấy sự hiện hữu của anh sao? Vào giờ phút này, trong lòng anh nhanh chóng nổi lên ghen tức dần dần dâng lên.

Cô để cháo trắng xuống, nhớ tới dáng vẻ mới vừa rồi của Thủy Tinh ở trong mộng, đôi mày thanh tú cau chặt, “Thật ra tôi có chuyện tìm anh ta, anh để cho anh ta đi đến đây một chuyến.” diee ndda fileeq uysd doon

Anh không biết chuyện khẩn cấp cỡ nào, nhưng vẫn gọi điện thoại để Trần Tiêu tới đây một chuyến.

Khi Trần Tiêu còn chưa tới bệnh viện, cô nghĩ tới đủ khả năng có thể xảy ra. Cô lo lắng trùng trùng ngẫm nghĩ, mà anh ở bên cạnh ăn cháo trắng vô vị.

Nghĩ xong chuyện, cô vô cùng ghét bỏ nhìn anh, “Anh ra ghế sa lon ngồi ăn đi.”

Anh đang cầm chén, hơi sững sờ nhìn cô, “Hi nhi đây là ghét bỏ anh sao?”

“Không phải ghét bỏ, mà để cho anh ăn thoải mái một chút.” Anh cứ thích bày ra dáng vẻ bị cô bắt nạt, được rồi, vì tâm tình gì đó của anh, cô nâng mắt lên, cười ngọt ngào.

Anh đang đau lòng đến định phản bác, cửa phòng bị người mở ra.

Trước khi Mã Kiều Thần đến, rất lo lắng cho bệnh tình của Lâm Hi, mở cửa thấy dáng vẻ vô cùng có tinh thần của Lâm Hi, cô cảm thấy lo lắng của mình rất dư thừa. Không phải nói bệnh tình tái phát sao? Sao nhìn còn có tinh thần hơn cô! Ngược lại Quyền thiếu, sao lại hơi tiều tụy?

Hai người nhìn cô không chớp mắt, giữa hai người lưu chuyển hơi thở có chút ngọt ngào, giống như ngọt ngào phát tán ra ở giữa tình nhân, quan sát hai người một chút, Mã Kiều Thần hoài nghi có phải mình tới không đúng lúc không.

Tôi đã tới rồi, chẳng lẽ còn có thể đi về luôn hay sao. Nghĩ như thế, Mã Kiều Thần da mặt dày đi tới, “Lâm Hi, em có khỏe không?”

“Cám ơn chị quan tâm, em vô cùng tốt!” Cô không cần suy nghĩ, cũng biết chuyện cô nằm viện là do Trần Tiêu nói cho Mã Kiều Thần.

Ngại vì Quyền Hạo ngồi ở bên trái Lâm Hi, Mã Kiều Thần chỉ có thể đi tới bên phải giường, “Bệnh tình của em rất nghiêm trọng sao?”

Cô tự giễu cười cười, không quan tâm nhún nhún vai, “Nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, em đều không sao, dù sao em không sao rồi.” Chính là tim còn có chút đau, những thứ khác tốt vô cùng.

“Nếu người khác có bệnh tim, lạc quan như em vậy cũng tốt.”

“Nếu là thực tế sẽ phải tiếp nhận, không phải bệnh tim sao, cũng không phải là lập tức sẽ chết.” Cô đã từng chết một lần rồi, chẳng lẽ còn sợ bệnh tim, nói giỡn! đi ỉn n#đang# yuklle e#q quiq on

“Hi nhi, đừng nói ra chữ chết này.” Về mặt Quyền Hạo nghiêm túc, sợ nghe được chữ chết từ trong miệng cô.

“Em đồ không có lương tâm, biết rõ Quyền thiếu quan tâm em cỡ nào, cũng đừng kích thích cậu ấy.” Mã Kiều Thần cảm thấy Quyền thiếu rất đáng thương, yêu Lâm Hi người có tính cách lạnh nhạt như vậy, đúng là chỉ có anh chịu. Không biết tối hôm qua khi Lâm Hi phát bệnh, Quyền thiếu luôn luôn lạnh lùng nhìn người trong thiên hạ sẽ như thế nào đây?

“Em kích thích anh ấy chỗ nào, em chỉ là trần thuật sự thật.” Cô liếc mắt nhìn Quyền Hạo, chỉ vào cháo trắng trên bàn, ý bảo anh tiếp tục ăn.

“Đúng rồi, Lâm Hi, Trịnh Thủy Tinh và Hoàng Bác quen thân lắm sao? Tối hôm qua chị nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm.” Biết được thân thể Lâm Hi tốt đẹp, Mã Kiều Thần trong nháy mắt nhớ lại cảnh tượng quý dị tối hôm qua mà cô đã nhìn thấy, Hoàng Bác đại thiếu hoa tâm này sao lại có dáng vẻ rất quen thuộc với Trịnh Thủy Tinh? Chẳng lẽ Hoàng Bác đã không thỏa mãn với tình trạng hiện tại, muốn hướng chăm người trong làng giải trí?

Cô cau mày, “Ngày hôm qua là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, chị nói có quen không?”

“Cái này kỳ quái.” Mã Kiều Thần không khỏi cảm thấy lo lắng thay cho Trịnh Thủy Tinh, “Chẳng lẽ Hoàng Bác nổi lên hứng thú với Trịnh Thủy Tinh? Lâm Hi, dù sao Trịnh Thủy Tinh cũng là bạn của em, em khuyên nhủ cô ấy đi, Hoàng Bác hoa tâm đại củ cải này không phải người cô ấy có thể thích.”

“Không cần lo lắng chuyện này.” Thương thức của Thủy Tinh, cô ấy có lý do tuyệt đối tin tưởng Hoàng Bác kiểu người như vậy, Thủy Tinh chường mắt, “Đại thiếu hoa tâm, tại sao có thể xứng với nữ minh tinh nổi tiếng nhất trong nước!”

“Lâm Hi, điểm này em nói đúng rồi. Hoàng Bác là công tử thế gia nhỏ, lăn lộn thuận buồm xuôi gió ở trong giới chính trị, hiện tại thì giống như cán bộ. Trịnh Thủy Tinh chỉ lăn lộn trong làng giải trí tốt hơn một chút, trừ bề ngoài, Trịnh Thủy Tinh còn chưa có chỗ nào hợp với Hoàng Bác.”

“Mã Kiều Thần, chỉ nhìn người từ mặt ngoài, chị sớm muộn ăn thiệt thòi, ánh mắt nhìn người của chị còn cần nâng cao.” Nói ví dụ như, chồng chưa cưới của Mã Kiều Thần là Dương Dịch sẽ khiến cho xương cốt của Mã Kiều Thần cũng không dư lại.

“Dù sao chị cũng lớn hơn ưm chín tuổi, về điểm nhìn người này chị lợi hại hơn em.”

Đáy lòng cô cười nhạo mấy tiếng, trên mặt là vẻ mặt khinh bỉ, “Thời gian đang trôi qua, có vài người theo thời gian trôi qua sẽ tăng thông minh và chỉ số tình cảm, có vài người cái gì cũng không tăng trưởng, tăng trưởng chỉ có số tuổi. Đừng mang số tuổi để suy đoán người khác, như chị vậy rất ngốc. Ai nói cho chị biết người nhỏ hơn chị, ánh mắt nhìn người sẽ không đúng?”

Gần đây sự tình hơi nhiều, cô đã điều tra xong về lai lịch của Dương Dịch, nếu không tìm cơ hội thích hợp tạo ra một chút chuyện để Mã Kiều Thần phát hiện.

“Tại sao chị có cảm giác, em giống như đang khinh bỉ chị?” Mã Kiều Thần sờ cằm.

“Không khinh bỉ chị, em chỉ trần thuật sự việc.” Cô không thừa nhận, thu lại vẻ khinh bỉ trong mắt.

“Em rõ ràng có, trong mắt em viết khinh bỉ.”

“Chị hoa mắt, cần phải đi bệnh viện kiểm tra.”

“Quyền thiếu, Lâm Hi nhà ông thật đúng là càng ngày càng ỉ vậy rồi, ngay cả bạn từ nhỏ của ông mà cũng đối xử như thế.” Mã Kiều Thần tỏ vẻ buồn bã, oán trách với Quyền Hạo, ý độ gọi lên tình bạn giữa bọn họ.

Quyền Hạo nghiêm túc ăn đồ ăn, anh không để ý tới Mã Kiều Thần oán trách.

Oán trách không thành công, mặt Mã Kiều Thần không chút thay đổi, “Hai người không hổ là một đôi, đều một vẻ mặt không nhìn người khác, chẳng lẽ đây chính là tướng vợ chồng trong truyền thuyết sao!”

“Vậy chị và Dương Dịch có tướng vợ chồng sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Sao lại nói tới anh ấy?” Người khác nghe được nhắc tới chồng chưa cưới của mình đều có vẻ mặt ngọt ngào, chỉ có Mã Kiều Thần đen mặt lại, không nhìn thấy một chút ngọt ngào, ngược lại thấy rất nhiều khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-2: Trái tim cứu mạng 2

Editor: Puck - Dẫn đàn

“Bởi vì chị nhắc tới đề tài này.”

“Ồi giới, giải quyết tốt chuyện giữa em và Quyền thiếu đi, rồi lại nói tới chị.” Mã Kiều Thần không muốn nói thêm về chồng chưa cưới của mình, cố gắng nói sang chuyện khác.

“Quyền Hạo, ăn no chưa?” Cô rất muốn chọc tỉnh Mã Kiều Thần, suy nghĩ một chút chuyện như vậy vẫn đề cho Quyền Hạo làm thì tốt hơn.

“Ăn no.” Vừa đứng Quyền Hạo đã ăn sạch sế cháo trong chén, nhận được ánh hiệu trong mắt cô, ngược mắt nhìn chăm chú Mã Kiều Thần, “Bà xem trọng Dương Dịch vì cái gì?”

Mã Kiều Thần im lặng trong nháy mắt, “Quyền thiếu, ông đây là có ý gì?” Khi cô đính hôn Quyền thiếu cũng không nói gì, lúc này lại tới hỏi cô, hơi kỳ quái.

“Tướng mạo còn có thể, phát triển ở giới chính trị cũng có thể, hơi làm bộ làm tịch với bà, khi tốt với bà còn mang theo chút thành phần diễn trò, kết hợp với các ưu điểm trên người anh ta, ở trong vòng con em cán bộ cũng chỉ có tài nghệ trên mức trung bình, người giống như anh ta, ở trong nhóm có thể nắm được một bó to, sao bà lại cố tình lựa chọn đính hôn với anh ta?”

“Dù sao cũng là kết thân chính trị, tìm ai cũng không sai biệt lắm.” Lời Quyền Hạo nói có thể nói là trúng tim đen, Mã Kiều Thần yên lặng thừa nhận trong nội thương.

“Bởi vì lợi ích mà cưới vợ lấy chồng, không có tình cảm làm cơ sở, sinh con dưỡng cái với một người bà không yêu, mỗi một tối lại cùng giường khác mộng với anh ta, bà cảm thấy bà có thể chống đỡ bao lâu?”

“Đều nói là kết thân chính trị, hai người nghe không hiểu sao?”

“Làm người bạn hơn hai mươi năm với bà, tôi khuyên bà một câu, có thể kết thân chính trị, nhưng bà phải nhìn rõ người tài được tuyển chọn làm chồng cho bà.”

“Wow, Quyền thiếu, ông sao vậy? Rất ít khi thấy ông quan tâm người khác.” Mã Kiều Thần giả bộ rất kinh ngạc. Dương Dịch này, cô không ghét cũng không thích, cứ coi như tạm được vậy, cô cũng chưa kết hôn, tương lai thay đổi nhiều như vậy, đối tượng kết hôn của cô chưa nhất định là Dương Dịch.

Tiếng gõ cửa vang lên, ba người trong phòng bệnh đồng thời nhìn về phía cửa ra vào: “Đi vào.” Dieễn ddàn lee quỳ đôn

Trần Tiêu đẩy cửa vào, thấy ba người, ngần ngừ, “Thiếu gia, tiểu thư, Mã tiểu thư.”

“Mã Kiều Thần, chị nói tối hôm qua chị nhìn thấy Thủy Tinh và Hoàng Bác ăn cơm với nhau, là lúc nào?”

“Khoảng chín giờ tối đi.” Mã Kiều Thần nhớ lại tình cảnh lúc đó.

“Chị có thể về, cảm ơn chị tới thăm.” Cô hạ lệnh đuổi khách.

“Được rồi, hôm nào trở lại thăm em.” Mã Kiều Thần tương đối thức thời rồi đi, “Bye bye.”

“Tiểu thư, tìm tôi có việc sao?” Nhận được điện thoại của thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu sợ hãi hồi lâu.

“Tối hôm qua anh có đi tới nhà Thủy Tinh không?”

“Có, chỉ có điều không thấy Trịnh tiểu thư.” Trần Tiêu cúi đầu.

“Có điều tra tối hôm qua cô ấy làm gì không?”

“Không có.” Đầu Trần Tiêu cúi thấp hơn, tối hôm qua bởi vì tiểu thư nhà mình phát bệnh, anh cũng ở trong bệnh viện đợi một đêm, khiến cho anh quên mất căn dặn của tiểu thư.

“Hiện giờ đi thăm dò, còn có điều tra một chút về Thẩm Khiết Như.” Việc làm ăn chính đáng của nhà họ Thẩm đã kết thúc, nhưng buôn bán thuốc phiện càng làm càng có khuynh hướng lớn lên, điểm này phải chú ý.

“Dạ, tiểu thư.” Sau khi Trần Tiêu lĩnh mệnh liền rời đi.

Sắc trời đã tối, trái tim của cô lại có vấn đề, chỉ nằm trên giường rất nhàm chán

Bật ti vi trong phòng bệnh lên, cô lựa chọn kênh ti vi trong nước có tỉ lệ người xem cao nhất, lúc này trùng hợp phát tin tức về bát quái trong làng giải trí, nhìn tin tức bát quái rất đầy đủ về khí tiết của các minh tinh trong làng giải trí, nhìn thấy mà khiến cô muốn ngủ gật. Chuẩn bị đổi kênh thì cô nhìn thấy

hình ảnh bên cạnh Thủy Tinh bị một đám người đi đường vây quanh bị người dẫn chương trình bình luận.

“Trình Thủy Tinh là nữ minh tinh nổi danh nhất hiện nay ở trong nước, từ khi lộ diện ra tới nay đến bây giờ độ nổi tiếng tăng vọt, cô ấy vẫn rất điệu thấp, trừ lộ diện khi có tác phẩm mới ra, những thời gian khác rất ít xuất hiện trước công chúng. Trùng hợp ngày hôm qua, Trình Thủy Tinh với dung mạo đơn thuần xuất hiện trên đường kinh doanh, người đi đường nhìn thấy cô, vô cùng điên cuồng, vẫn đuổi theo cô, có thể thấy được độ nổi tiếng của Trình Thủy Tinh vô cùng cao, cô hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nữ thần quốc dân...” Lời tiếp theo của người dẫn chương trình, đều là ca ngợi Trình Thủy Tinh.

“Nữ thần quốc dân!” Wow, hiện giờ người của làng giải trí thật biết nịnh hót.

“Năm ngoái Trình Thủy Tinh quay một bộ phim cổ đại mới từ hot sang nổi danh.” Anh chỉnh sửa một chút vị trí gối đầu sau lưng cô, “Gần đây tự mình diễn chính bộ phim chiếu trong một tháng điên cuồng quét mìn tỷ phòng vé, nhảy lên trở thành minh tinh lớn trong nước, danh hiệu nữ thần quốc dân của cô ấy thật sự hoàn toàn xứng đáng.”

Bởi vì Trình Thủy Tinh là bạn của Hi nhi, anh đặc biệt biết một chút tình huống của Trình Thủy Tinh.

“Anh rất hiểu rõ cô ấy.” Những tài liệu này do Trần Tiêu đưa đến trên tay cô, cô không thấy như thế nào. Ngược lại Quyền Hạo, hiểu rất rõ tình huống của Thủy Tinh.

Thủy Tinh trước kia chính là một thương nhân, tài sản nói ít cũng hơn năm mươi tỷ, hiện tại trở thành ngôi sao lớn phong quang vô hạn trong làng giải trí, đã rất buồn bực.

“Bởi vì cô ấy là bạn của em.” Quyền Hạo cảm điều khiển ti vi, đổi một kênh khác, cái kênh ti vi Bắc Phàm này, đúng lúc chiếu phim cổ đại đưa Trình Thủy Tinh lên minh tinh hạng A, “Bộ phim truyền hình này là vai diễn của cô ấy, em xem đi.”

Cô giả bộ rất cảm động, nước mắt cũng sắp tràn ra trong mắt, “Tôi có phải nên cảm động không, anh làm rất nhiều chuyện vì tôi.”

Khóe môi Quyền Hạo không tự chủ nhếch lên, trong tròng mắt lóe sáng tản ra dịu dàng.

Xem đại khái hơn mười phút, cô cảm thấy mình chính là đang xem một vở phim truyền hình thần thoại *, khẩu vị của người xem trong nước đều là nặng như vậy sao? Thích diễn trò hậu cung lục đục với nhau như vậy! Nội dung phim tạm được, chính là hơi chán động một chút!

(*) Phim truyền hình thần thoại: Vì để hấp dẫn ánh mắt người xem một cách tối đa, nội dung phim, lời kịch, tạo hình quá mức chấn động người, quay phim thần thoại thành phim hoang đường.

Khi hai người đang quan sát Trình Thủy Tinh là nữ chính bộ phim hậu cung, cửa phòng lặng lẽ bị người mở ra, tiếng bước chân vang lên, hai người cũng ngẩng đầu lên nhìn lại cùng lúc.

Khi thấy gương mặt tròn càn ăn đòn của Lăng Mạc Mạc, đôi mày thanh tú của cô nhú chặt, “Hai người tới đây làm cái gì?” Cô thật sự không biết Quyền Cần thích Lăng Mạc Mạc ở điểm nào, đáng vẻ rất xinh đẹp, đầu óc lại sử dụng không quá tốt, nhà họ Quyền cần con dâu có bên ngoài không có bên trong như vậy sao?

“Lâm Hi, chúng tôi đến thăm cô.” Sắc mặt Quyền Cần lạnh lùng, lúc nói chuyện, tầm mắt không liếc nhìn về phía Lâm Hi, sự chú ý của anh ta ở trên người Quyền Hạo. di3nd@nl3qu.yd0n

“Anh cả.” Quyền Hạo mặt lạnh, trong giọng nói không có tình cảm gì kêu lên.

“Nghe quản gia của chú nói, Lâm Hi phát bệnh tim, cho nên anh mang Mạc Mạc tới xem một chút.” Quyền Cần thân mật kéo tay Lăng Mạc Mạc, ánh mắt vẫn như trước không quét về phía Lâm Hi một lần. Đáng vẻ này không giống như đến thăm Lâm Hi, ngược lại giống như tới mà không đếm xỉa đến Lâm Hi.

Có Quyền Cần ở đây, Lăng Mạc Mạc yêu kiều giả bộ lo lắng vì Lâm Hi, trong lòng lại vui mừng muốn chết. Phát bệnh tim, tốt nhất tới nay chết đi, chứ không phải còn sống làm vương mắt của cô.

“Cám ơn hai người quan tâm.” Lâm Hi mặt lạnh bắn lên người Lăng Mạc Mạc, không mặn không nhạt nói. Về mặt lo lắng trên mặt Lăng Mạc Mạc, giả đến không thể giả hơn nữa, dưới lớp trang điểm xinh đẹp làm người ta động lòng là vui mừng đi.

“Lâm Hi, thân thể của cô còn tốt chứ?” Lăng Mạc Mạc buông tay Quyền Cần ra, ân cần đến gần bên cạnh Lâm Hi. Không nhìn thấy đáng vẻ Lâm Hi thoi thóp một hơi, cô rất thất vọng.

Trên mặt Lâm Hi hiện lên ý cười có ý tứ không rõ ràng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn kỹ thuật diễn tình xảo của Lăng Mạc Mạc ở trước mặt, “Thân thể của tôi rất tốt, cô không cần phải lo lắng.”

Giả bộ cái gì mà giả bộ! Những diễn viên đóng phim kia còn có kỹ thuật diễn tốt hơn cô ta, ngu xuẩn!

Có hai anh em Quyền Cần và Quyền Hạo ở đây, môi đỏ mọng của Lăng Mạc Mạc mím thành hình dáng đẹp mắt, đuôi khóe mắt quét lên kênh truyền hình đang phát bộ phim cổ đại, hận đến cắn răng nghiền lợi, cổ tình trên mặt phải giả bộ quan tâm Lâm Hi, “Người có bệnh tim phải nghỉ ngơi thật tốt, chứ đừng nói tới em có bệnh tim nghiêm trọng, không nên xem ti vi nhiều, vậy sẽ ảnh hưởng đến em nghỉ ngơi.”

Lâm Hi khẽ mím môi, gắp mặt chỉ ba lần, phải giả bộ đáng vẻ như vậy, thật khó cho Lăng Mạc Mạc rồi!

Người trước mắt không vui mừng, Lăng Mạc Mạc cảm nhận được, mục đích tới đây của cô, chính là vì ghê tởm Lâm Hi, cố ý tỏ vẻ hạnh phúc, lời nói chứa đầy hàm ý, "Thân thể của em nhất định sẽ rất nhanh tốt, như vậy em mới theo kịp hôn lễ của chị và Quyền Cần."

"Thật sao?" Lâm Hi châm chọc ngược mắt, lạnh nhạt nói, "Tôi nhất định sẽ tham gia hôn lễ của chị và Quyền Cần." Chị sợ chị không có số mệnh kết hôn với Quyền Cần! Lại dám chạy tới đây tỏ vẻ với cô! Lại định thông qua cô để Thủy Tinh biết được hôn sự của Quyền Cần sao? Xem ra Lăng Mạc Mạc cũng không phải rất ngu.

Trông nét Quyền Hạo tỉnh mạch, lạnh lùng liếc nhìn Lăng Mạc Mạc đang làm bộ, nhú chặt mày rậm, rất không vui với hành động của cô ta, "Cô ấy không có việc gì, mấy người có thể đi về."

Lăng Mạc Mạc trở lại bên cạnh Quyền Cần, mặt hạnh phúc, "Chúng tôi đi về trước, Lâm Hi, em phải chú ý thân thể nhiều!" Dứt lời, cô nắm tay Quyền Cần rời đi.

"Có xà tinh bệnh * đi!" Lâm Hi hơi tức giận bưng bưng, cầm gối sau lưng, ném về phía cửa. Dàng về tiểu nhân đắc chí, thật ghê tởm!

(*) xà tinh bệnh: Ngôn ngữ Internet, ý chỉ "Bệnh tâm thần". Giọng điệu càng chế giễu hơn "Bệnh tâm thần", không mang theo ác ý mạnh mẽ.

Quyền Hạo lượm gối đầu về, đập đập bụi bặm trên đó, một lần nữa nhét vào sau lưng cô, "Hi nhi, đừng tức giận vì loại người không quan trọng này."

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88-3: Trái tim cứu mạng 3

Editor: Puck -

"Nếu không quan trọng, vậy thì tốt! Vấn đề chị ta là bạn gái của anh cả anh, người gì đây, một kẻ bệnh thần kinh." Lăng Mạc Mạc cho cô ấn tượng vô cùng kém, cô không thích người này, người này vẫn còn há hê lác lư trước mặt cô, cô ghê tởm đến muốn ói, "Quyền Hạo, yêu cầu của nhà anh về nữ chủ nhân quản việc nhà tương lai thấp như vậy sao?"

"Đây là người trong lòng anh cả, tui anh không có cách nào ngăn cản. Chỉ có điều cô ta sẽ không trở thành nữ chủ nhân quản việc nhà tương lai của nhà họ Quyền, cô ta không có tư cách kia." Quyền Hạo vừa nói chuyện, đồng thời suy nghĩ một chút, quyết định về sau không cho ai đến thăm Hi nhi nữa.

"Trình độ thường thức của anh trai anh còn cần phải nâng cao." Cô oán hận nói.

"Trình độ thường thức của anh trai anh đúng là rất kém, từ nhỏ đến lớn chỉ thích một mình Lăng Mạc Mạc."

"Khả năng cô ta trở thành con dâu nhà anh có tỷ lệ rất cao!" Cô bắt đắc dĩ nâng trán, nghĩ đến đời này sẽ nhìn thấy người như vậy lác lư ở trước mặt cô, đầu cô lại đau.

"Hi nhi, nhà họ Quyền sẽ không tiếp nhận con dâu như vậy." Anh nhìn ra, Hi nhi của anh rất ghét Lăng Mạc Mạc, Hi nhi của anh không thích chính là chị em bạn dâu như vậy.

"Không phải anh cả anh rất thích sao?" Tối hôm qua khi Phó Trường Thanh tới chỗ Quyền Hạo thì tỏ vẻ rất thích Lăng Mạc Mạc.

"Cô ta không có tư cách."

"Tại sao không có tư cách?" Tư cách! Làm con dâu nhà họ Quyền cần chính là tư cách? Giống như cô vậy, có tư cách sao?... Ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ, cô nghĩ đến trên người mình.

"Gia thế của con dâu nhà họ Quyền cần phải trong sạch, chỉ số thông minh không thể quá thấp, làm việc phải có quyết đoán, làm được nội trợ hiền, cũng lên được phòng khách. Lăng Mạc Mạc không đạt được điều kiện như vậy, cho nên không có tư cách."

Nghe thấy mấy điều kiện này! Cô vuốt vuốt tóc dài, từ từ nói: "Nhà anh còn rất kỳ quái."

"Hi nhi không phải lo lắng, em như thế nào cũng không sao, em đã nhất định là bà xã của anh." Ánh mắt của cô đã tỏ rõ mới vừa rồi cô đang suy nghĩ gì, cảm giác hạnh phúc và ngọt ngào sinh ra từ tim, anh cười đến cực kỳ rục rờ. di@en*dyan(lee^qu.donn)

Thấy nụ cười rục rờ của Quyền Hạo, cô ㄟ rồi, chẳng lẽ khi cô suy nghĩ chuyện gì, đều biểu hiện rất rõ ràng như vậy, nhìn anh có thể cười thành như thế, trong nháy mắt, cô muốn đập chết mình vừa mới suy nghĩ lung tung. Lòng phiền muộn buồn bực, cô mím môi không vui nói, "Đừng kéo tới trên người"

tôi.” Mới vừa rồi cô nghĩ cái gì! Sao cô lại lo lắng mình không đạt tới điều kiện làm con dâu nhà họ Quyền, ngu chết rồi, cô là người trong số mệnh đã định của Quyền Hạo, tại sao lại nghĩ những chuyện này? A, cô ngu chết rồi!

“Hi nhi, mặc dù thân thể của em rất trẻ trung, nhưng số tuổi của nội tâm em lại lớn như anh.” Quyền Hạo trêu nói, “Theo cách nói bây giờ, em là nữ thanh niên lớn tuổi chưa cưới.”

Nữ thanh niên lớn tuổi chưa cưới! Cô cực kỳ khó chịu với cách xưng hô này, cầm gối đầu lên nện lên người Quyền Hạo, “Đi qua kia chơi, chị đây còn non, cái gì mà nữ thanh niên lớn tuổi chưa cưới, còn không bằng nói chính anh là một nam thanh niên lớn tuổi chưa cưới.” Giận lên, cô đều tự xưng chị. Phụ nữ sau khi qua mười tám tuổi đều để ý nhất chính là người khác nhắc tới tuổi của mình, cô cũng không ngoại lệ, mặc dù thân thể của cô rất non.

“Cho nên chúng ta là trời sinh một đôi.” Anh mặt dày nói.

“Không biết xấu hổ.” Cô cầm một cái gối khác, đập lên người anh. Có thể do động tác dùng quá sức rồi, vết thương của cô càng thêm đau lợi hại, trên trán toát ra từng tầng mồ hôi mịn.

“Em đừng đập đồ, đừng tới vết thương em sẽ rất đau.” Quyền Hạo cúi người xuống, nhặt gối đầu rơi trên mặt đất, vỗ sạch bụi bặm trên gối, không nhìn thấy nét mặt của cô xẩy ra biến hóa cực lớn.

Cô che chỗ tim, đau kịch liệt lan tràn toàn thân, ánh mắt sáng ngời ảm đạm xuống, hô hấp trở nên không thuận, cảm giác này lại tới, giống như cảm giác cảm nhận được trước khi ngất đi vào tối hôm qua.

Đau, rất đau, cô che ngực thật chặt, miệng vết thương ẩm ướt, giống như có thứ gì đó rỉ ra. Áo thật mỏng, chỗ miệng vết thương chảy ra máu tươi dính vào, màu xanh dương và màu đỏ giao hòa.

Cô cắn môi dưới, đau đến không thể nói. Không tới một phút, mắt của cô đóng lại, hôn mê bất tỉnh.

Quyền Hạo cầm gối đầu sạch sẽ, đầu vừa ngẩng lên, thấy chính là ngực cô đang chảy máu hôn mê bất tỉnh. Một phút trước còn nói cười với anh, một phút sau cô đã hôn mê bất tỉnh, độ chênh lệch này quá lớn, ánh mắt anh tròn tròn, gối đầu trong tay lại một lần nữa rơi xuống đất.

“Hi nhi.” Anh thương tâm kêu lên, một tay vỗ nhẹ gương mặt của cô, một tay ấn chuông cấp cứu.

Bác sỹ trưởng vốn ngồi ngủ gà ngủ gật trong phòng làm việc, vừa nghe tiếng chuông reo, nhanh chóng chạy tới phòng bệnh của Lâm Hi. Ông vẫn còn buồn bực vì sao tinh thần của nhị tiểu thư còn tốt vậy, hiện giờ chuông cấp cứu vang lên, ông mới cảm thấy bình thường.

“Quyền thiếu, ngại tránh ra một chút.” Vừa vào phòng bệnh, bác sỹ trưởng thấy Lâm Hi đã ngất đi.

Mặc dù Quyền Hạo nóng nảy trong lòng, nhưng vẫn phải tin tưởng bác sỹ, anh rời ra xa hai bước. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vừa nhìn thấy áo trên người Lâm Hi bị máu tươi thấm ướt, bác sỹ trưởng đại khái kiểm tra vết thương trên người Lâm Hi một chút, nhìn thấy mà ông muốn hôn mê, lần này nhị tiểu thư lại phải vào phòng phẫu thuật rồi.

“Thông báo bác sỹ khoa tim mạch, để cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, nhị tiểu thư cần phải phẫu thuật lần nữa.” Bác sỹ trưởng vừa rút gối đầu sau lưng Lâm Hi, vừa nói với y tá sau lưng.

“Vâng, bác sỹ Từ.” Y tá cũng biết tình huống khẩn cấp, nhanh chóng rời đi.

“Quyền thiếu, mời ngài đi xuống.” Y tá đẩy giường, cung kính nói với Quyền Hạo.

Gương mặt tái nhợt không có sinh khí của cô, từng trận cảm giác đau truyền vào trong lòng anh.

Bác sỹ khoa tim mạch một mực đợi lệnh, khi biết được tin tức Lâm Hi phải phẫu thuật lần nữa, bằng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị sẵn sàng, chạy tới phòng phẫu thuật.

Đền phòng phẫu thuật một lần nữa sáng lên, vui sướng có thể tới rất nhanh, đau thương càng nhanh hơn, Quyền Hạo lại bắt đầu chờ đợi giống như tối hôm qua.

Phó Trường Thanh loay hoay bê đầu sút trán, sau khi nhận được điện thoại của bệnh viện, bà liền muốn bóp chết Lăng Mạc Mạc. Đều do con bé này, khiến tình huống trở nên bết bát như thế, làm hại Lâm Hi trước mắt không có trái tim để thay. Cho dù đã phải người đi tìm trái tim có thể phù hợp với Lâm Hi, nhưng đầu bà rất đau, nếu không tranh thủ tìm được trái tim trước khi bệnh tình của Lâm Hi chuyển biến xấu, Lâm Hi vì vậy mà qua đời, cậu con trai út của bà cũng không giữ được!

“Gọi Quyền Căn tới.” Phó Trường Thanh tức giận không chỗ phát tiết, ngũ quan khê vắn vẹo.

“Dạ, phu nhân.” Sau khi quản gia nghe được mệnh lệnh, đi mời đại thiếu gia tới.

Quyền Căn ngồi trong thư phòng đọc sách, nghe được lời quản gia nói, hơi ngoài ý muốn, nhưng vẫn đi thư phòng của mẹ mình, “Mẹ tìm con có việc sao?”

Ngược mắt thấy Quyền Cận đi vào, Phó Trường Thanh đứng lên, đi tới, không chút nghĩ ngợi đánh Quyền Cận một bạt tai. Bà giận đến huyết áp tăng lên, gầm nhẹ nói: “Gần đây con đã làm gì? Sao con có thể cho bạn của Lãng Mạc Mạc trái tim cứu mạng Lâm Hi, con ngu xuẩn hay ngốc nghếch? Có biết Lâm Hi có ý nghĩa như thế nào với em trai con không? Lâm Hi chết rồi, em trai con cũng không sống được, vì một con đàn bà như vậy, con muốn đưa em trai con vào chỗ chết sao?” Đều là con trai của bà, bà cũng không thiên vị ai, nhưng lần này Quyền Cận sai quá lớn.

Bị một bạt tai, mặt Quyền Cận không đổi sắc, anh không cảm thấy đau lòng vì lời của mẹ, thông thả ung dung nói: “Hôm nay con đi thăm Lâm Hi, tinh thần Lâm Hi rất tốt, không giống như bệnh nhân có bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng. Bạn của Mạc Mạc cần có trái tim khẩn cấp, cho nên con làm chủ lấy trái tim kia để cho bạn cô ấy thay. Bệnh tình của Lâm Hi không nghiêm trọng, còn có rất nhiều thời gian đi tìm một trái tim khác, tính mạng của cô ấy sẽ không bị uy hiếp.”

Con tức của Phó Trường Thanh ùng ùng dâng lên, vung tay lên một lần nữa cho Quyền Cận một bạt tai: “Tinh thần tốt, không có nghĩa rằng con bé không cần thay tim. Con rút cuộc có biết hay không, nếu trong vòng ba tháng Lâm Hi không thay tim, con bé sẽ chết!”

Con trái có đáng về lẽ thẳng khí hùng như vậy, bà thật sự giận đến không có chỗ phát tiết.

Quyền Cận kinh ngạc một trận, anh cũng không nghĩ đến sẽ như vậy: “Mẹ, xin lỗi, con sẽ sớm tìm được trái tim phù hợp với Lâm Hi.”

“Nhanh chóng, nếu bệnh tình của Lâm Hi chuyển biến xấu, chưa tới một tháng con bé sẽ chết.” Phó Trường Thanh nghĩ ra một chủ ý, khuôn mặt lạnh lùng, “Đi tìm bạn của Lãng Mạc Mạc, xem có thể lấy trái tim kia ra không.” Đừng trách bà lòng dạ độc ác, trái tim kia vốn chính để dùng cứu Lâm Hi, mà không phải cho người khác dùng. Bà muốn Lâm Hi không sao, sống chết của những người khác không liên quan gì đến bà.

Quyền Cận không nói tiếng nào, khi đi ra khỏi thư phòng của mẹ anh, trong đầu vẫn nghĩ tới lời mẹ anh nói.

Cùng lúc đó, trong bệnh viện Linh Lâm, Quyền Hạo đứng trước cửa phòng phẫu thuật, hết sức khẩn trương nhìn vào.

Thời gian phẫu thuật dài đằng đẵng, may mà lần này Lâm Hi ngất đi, không phải vấn đề gì lớn, sẽ không uy hiếp tới tính mạng của cô, bác sỹ khoa tim mạch cuối cùng đầu đầy mồ hôi hoàn thành phẫu thuật.

“Quyền thiếu, nhị tiểu thư không sao.” Bác sỹ trưởng đã mệt đến hai mắt muốn trợn trắng rồi.

Quyền Hạo lạnh lùng liếc nhìn bác sỹ trưởng, anh đã sinh ra hoài nghi với lời nói lúc trước của ông ta.

Trong phòng bệnh, sắc mặt cô tái nhợt, một lần nữa đeo chup dưỡng khí lên.

Quyền Hạo đau lòng nhìn cô, nhớ tới lời sáng nay bác sỹ đã nói, gọi y tá tới trông chừng cô.

Đi tới phòng làm việc của viện trưởng thì anh dừng bước, mở cửa, thấy các bác sỹ khoa tim mạch đều đang ở đây.

Bác sỹ khoa tim mạch thấy là Quyền Hạo thì như gặp địch mạnh, bọn họ cũng bị hạ lệnh khóa miệng, bọn họ không thể nói với Quyền Hạo về bệnh tình thật sự của Lâm Hi.

Viện trưởng tỏ vẻ nặng nề càng thêm nặng nề, “Quyền thiếu, xin hỏi ngài có việc gì sao?”

“Tôi có phải tốn tiền nuôi một đám phế vật không?” Quyền Hạo từ trên cao đưa mắt nhìn xuống tất cả người tại đây.

“Vì sao Quyền thiếu lại nói như vậy?” Bị người ta nói là phế vật, viện trưởng tỏ vẻ đau khổ hỏi.

“Bác sỹ trưởng của Hi nhi nói, cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt sẽ không có việc gì, bây giờ nhìn lại, mấy người là phế vật, không nhìn ra bệnh tình của cô ấy sao? Cái gì mà nghỉ ngơi cho tốt, là đang lừa gạt tôi sao?” Ánh mắt lạnh lùng quét nhìn tất cả mọi người ở đây, Quyền Hạo nổi giận.

“Quyền thiếu, chúng tôi không lừa gạt ngài, mà là...” Viện trưởng nhúu chặt chân mày.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89-1: Có thể cứu mạng 1

Editor: Puck - Diễn đàn

“Nói tiếp.” Ánh mắt sắc bén của Quyền Hạo quét qua viện trưởng.

Hai chân viện trưởng như nhũn ra, bị áp lực của Quyền Hạo ép, khẽ cắn răng, ông quyết định nói bệnh tình chân thật của Lâm Hi ra, “Chỉ có điều phu nhân ra lệnh, không thể nói ra bệnh tình chân thật của nhị tiểu thư.”

Ánh mắt Quyền Hạo khẽ thay đổi, “Bệnh tình chân thật của Lâm Hi là như thế nào?” Mẹ không có lý do gì mà hạ lệnh như vậy, chẳng lẽ bệnh tình của Hi nhi thật sự nghiêm trọng sao?

“Nếu sắp tới nhị tiểu thư không tiếp nhận phẫu thuật thay tim, cô ấy chỉ có thể sống ba tháng, nếu bệnh tình chuyển biến xấu, cô ấy sống không quá một tháng.” Không giấu được bệnh tình của nhị tiểu thư bao lâu, dù sao tình huống thân thể của cô ấy còn ở đó, suy yếu đến không xong. Huống chi viện trưởng còn sợ Quyền thiếu nhiều hơn phụ nhân một chút.

Quyền Hạo sợ hãi rung động, may mà trái tim đã sớm tìm được, “Trái tim đã tìm được, vậy thì bố trí phẫu thuật đi.”

Trong nháy mắt đầu viện trưởng đầy mồ hôi, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, “Trái tim chuẩn bị cho nhị tiểu thư kia, một tuần trước đã cấy vào trong thân thể người khác, trái tim có thể phù hợp với nhị tiểu thư, hiện giờ tạm thời còn chưa tìm được.” Đây chính là lý do vì sao phụ nhân muốn hạ lệnh giấu giếm bệnh tình chân thật của nhị tiểu thư, nếu như trái tim kia không bị dùng, lúc này ông cũng không cần thương lượng với bác sỹ khoa tim mạch giấu giếm Quyền thiếu và giữ được mạng của nhị tiểu thư như thế nào.

Trái tim cứu mạng cho Hi nhi đã bị người dùng rồi! Quyền Hạo xanh cả mặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, mạnh mẽ kiềm chế anh đang tức giận, lạnh lùng phun ra từng chữ từ trong kẽ răng: “Ai dùng trái tim kia?”

Viện trưởng suy xét cũng không suy xét, “Là bạn của Lăng Mạc Mạc, Tổng Từ Dân.”

Quyền Hạo giận dữ, trong mắt cũng có thể phun ra lửa rồi, “Ai cho phép các người dùng?” Sau khi anh gặp được Hi nhi không lâu thì đi tìm trái tim kia, chủ nhân trái tim là một người mang tội giết người, vốn phải xử bắn, nhưng suy tính đến bất cứ lúc nào Hi nhi cũng có thể dùng trái tim này, cũng suy tính đến không thể dùng dụng cụ bảo quản trái tim này trong thời gian quá dài, người mang tội giết người này vẫn được nuôi, chính là vì một ngày nào đó Hi nhi cần trái tim tươi sống này. Hiện giờ nói cho anh biết, trái tim kia đã được cấy vào thân thể người khác, cộng thêm tình huống thân thể của Hi nhi không lạc quan, không thể nghi ngờ đây chính là đã kích lớn nhất với anh. di3nd@n3qu.yd0n

“Quyền thiếu, rất xin lỗi, chúng tôi chỉ làm việc theo mệnh lệnh nhà họ Quyền.” Vì Tổng Từ Dân cần thay tim, bọn họ cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của cấp trên, bọn họ cũng không có lựa chọn khác.

“Nghe theo mệnh lệnh nhà họ Quyền mà làm việc!” Quyền Hạo cười lạnh hai tiếng, nắm chặt quả đấm, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Thật xin lỗi!” Viện trưởng và toàn bộ bác sỹ của khoa tim mạch cùng nhau khom lưng xin lỗi Quyền Hạo. Bọn họ cũng không muốn, bọn họ làm việc cho người ta, cho dù là ai đều phải nghe mệnh lệnh của chủ nhân, lúc đó bọn họ cũng suy tính đến trái tim này dùng để cứu mạng nhị tiểu thư, nhưng phía trên không cho bọn họ quyền từ chối, trực tiếp dùng dụng cụ bảo quản trái tim đưa tới bệnh viện, bọn họ bị ép bắt buộc đi, chỉ đành phải phẫu thuật thay tim cho Tổng Từ Dân.

“Quyền Cảnh ra lệnh sao?” Nghe được ba chữ Lăng Mạc Mạc, Quyền Hạo cũng biết đây nhất định do anh cả anh Quyền Cảnh ra lệnh.

“Chúng tôi cũng không biết là ai ra lệnh, nhưng chúng tôi có thể khẳng định ra lệnh là người nhà họ Quyền.” Ánh mắt của Quyền Hạo như lưỡi dao sắc bén, lửa giận đang thiêu đốt rừng rực trong mắt, viện trưởng không có ý định giải vây cho những người khác, trực tiếp nói người ra lệnh ra ngoài. Mặc dù ông không biết người ra lệnh là ai, nhưng nhất định là người nhà họ Quyền, bởi vì bệnh viện Linh Lâm là bệnh viện tư nhân dành riêng cho nhà họ Quyền.

“Một đám phế vật.” Trong vẻ mặt lạnh nhạt của Quyền Hạo mang theo vẻ tức giận, ngôn ngữ đã không cách nào hình dung sự phẫn nộ và đau lòng của anh. Tìm trái tim cho người yêu, trái tim lại bị dùng mất khi người yêu nguy cấp, còn có cái gì bi ai hơn cái này.

Quyền Hạo quét nhìn các bác sỹ ở đây một lần, “Mấy người tốt nhất cầu nguyện cô ấy không có việc gì, nếu không tất cả các người đều chôn theo cô ấy.” Lỡ như Hi nhi thật sự qua đời, người ra lệnh kia là hung thủ chính, mà mấy người trước mắt là đồng lõa, Hi nhi không sống được, anh cũng muốn bọn họ không sống được.

Cả đám bác sỹ cúi đầu tập thể, chịu đựng khí thế cường đại tàn ra trên người Quyền Hạo, những lời này của Quyền Hạo, khiến cho bọn họ sợ hãi từ đáy lòng, giờ phút này bọn họ bắt đầu cầu nguyện, hy vọng có thể mau sớm tìm được trái tim phù hợp với nhị tiểu thư, nếu không bọn họ sẽ đều phải gặp họa.

Nhìn Quyền Hạo lạnh lùng rời đi, viện trưởng rất bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, “Chuyện giữa các vị cấp trên, luôn liên lụy đến chúng ta những tôm tép này.” Liếc nhìn điện thoại trên bàn, viện trưởng yên lặng cảm điện thoại lên gọi số điện thoại của nhà chính họ Quyền. Trái tim đã bị dùng, bệnh tình chân thật của nhị tiểu thư vốn không thể giấu giếm Quyền thiếu bao lâu, hiện giờ Quyền thiếu biết rồi, ông cần phải gọi điện thoại báo cho phụ nhân. di@en*dyan(lee^qu.domnn)

Bác sỹ Từ tâm sự nặng nề cúi mắt, hiện giờ bệnh tình của nhị tiểu thư đã rất nghiêm trọng rồi, trong vòng một tháng nếu không cách nào phẫu thuật thay tim, chỉ sợ cứ như vậy mà qua đời, đến lúc đó Quyền thiếu sẽ xử trí bọn họ như thế nào?

Khi quay trở về phòng bệnh của Hi nhi thì đây trong đầu Quyền Hạo đều là một khi Hi nhi không có trái tim để thay sẽ qua đời, trên người vòng quanh cảm giác đau đớn vô lực. Bước chân không ổn định, anh thở hổn hển không thuận, vịn bức tường màu trắng.

Trong phòng bệnh, Lâm Hi nhắm nghiền hai mắt, nhịp tim đang tiếp tục.

Bóng đêm vô biên bao phủ thế giới, bóng đêm mang đến sợ hãi. Nhìn cô trên giường bệnh, cả người anh cũng sắp hồng mắt, rõ ràng cô gần ngay trước mắt, giờ phút này anh thể mà lại cảm thấy cô ở phía xa ngàn dặm. Khi chưa gặp được cô, anh đã tuyệt vọng với cả thế giới. Sau khi gặp được cô, thể

giới của anh từ màu trắng đen yên lặng biến thành màu sắc rực rỡ đẹp đẽ. Cô yêu thương đang ở bên cạnh, đã được hưởng tư vị hạnh phúc, lại mất đi cô nữa, đây là sự thật khiến cho anh không cách nào sống tiếp. Nếu như không có mà có được thì sẽ không tuyệt vọng, một khi có được lại mất đi, đó là đau tê tâm liệt phế, đau này là đau nhất thế gian, giống như mất đi toàn bộ thế giới.

Trong nhà chính họ Quyền, Phó Trường Thanh một lần nữa nhận được điện thoại của viện trưởng thì mặt bà lạnh đi, không biết nên làm như thế nào cho phải. Bà cũng biết việc này không lừa được Quyền Hạo bao lâu, hiện giờ thằng bé biết được nhanh như vậy, giống như thọc một lưỡi dao vào trái tim thằng bé.

Phó Trường Thanh giống như không có khí lực gác điện thoại, than nhẹ một tiếng, ngược mắt nhìn về phía quản gia nhà họ Quyền nói: “Tăng thêm người đi tìm trái tim.” Không biết trái tim trong người Tổng Từ Dân kia có thể một lần nữa chuyển vào cây trong cơ thể Lâm Hi không? Bây giờ có thể làm chính là nhanh chóng phái thêm người đi tìm trái tim.

“Dạ, phu nhân.” Quản gia suy nghĩ một chút, “Tam thiếu gia sẽ rất nhanh biết được là do đại thiếu gia ra lệnh, như vậy hiện giờ nên làm như thế nào đây?”

“Còn có thể làm như thế nào?” Phó Trường Thanh vì chuyện này mà rất hao tổn tâm trí, môi hồ rãnh lạnh, bà không thiên vị được ai, “Chỉ cần Quyền Hạo giữ lại mạng anh cả nó, còn lại nó thích làm như thế nào thì làm như thế đi.” Một khi người trong sổ mệnh đã định chết đi, Quyền Hạo nhất định tuyệt vọng đến hồng mắt. Người làm mẹ, sao chịu được con trai mình chết đi khi còn quá trẻ? die ennd kdan/le eequhyd onnn

Quản gia suy nghĩ một chút cũng phải, cung kính gật đầu đi ra ngoài.

Trong bệnh viện, phòng bệnh được ánh trắng dịu dàng rải đầy, khóe mắt Quyền Hạo chảy ra nước mắt trong suốt.

Không đành lòng nhìn cô, anh đẩy cửa đi ra ngoài, cầm điện thoại di động lên, căn dặn Trần Tiêu làm việc.

Trần Tiêu ngủ vô cùng không yên ổn, ở trong mộng anh thế mà lại nằm mơ thấy tiểu thư nhà mình bởi vì bệnh tim tái phát mà chết đi, bởi vì tiểu thư qua đời, thiếu gia nhà mình trở nên điên cuồng, đến mức tuyệt vọng cắt mạch máu tự sát. Lau mồ hôi trên mặt đi, anh nhìn thấy điện thoại di động đang rung, sau khi thấy rõ người gọi điện thoại tới là ai, anh thờ phào nhẹ nhõm, thật may mới vừa rồi chỉ là nằm mơ!

Nghe xong mệnh lệnh của thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu không kiềm chế được đau lòng. Lần này thiếu gia Quyền Cần làm thật sự quá đáng, cho dù Tổng Từ Dân là bạn của Lăng Mạc Mạc có sắp chết thật không, cũng không nên đưa trái tim cứu mạng tiểu thư cho Tổng Từ Dân. Tiểu thư không sao còn dễ nói, hiện giờ tiểu thư ngàn cân treo sợi tóc, thiếu gia không tức điên mới là lạ!

Một đêm làm cho người ta tuyệt vọng, khi mặt trời mọc thì tuyệt vọng mới biến mất một chút.

Lâm Hi hôn mê cả đêm không có dấu hiệu tỉnh lại nữa, Quyền Hạo gần bốn mươi tám giờ chưa nghỉ ngơi, lúc gần sáng, không chịu nổi nữa, mới nằm gác bên giường lo lắng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm bác sỹ Từ nhân tiện thức dậy tới bệnh viện đi làm, tới đây tuần tra thì thấy cảnh tượng như thế này, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy bị ai thay cho Quyền thiếu. Người yêu còn trẻ như vậy mà sắp chết, đây là chuyện mà ai cũng không thể tiếp nhận!

Trời chưa sáng Trịnh Thủy Tinh đã phải rời giường đi quay phim rồi, sau khi quay phim cô tâm huyết dâng trào gọi điện thoại cho Lâm Hi, sau khi gọi vài cuộc, phát hiện không ai nghe, cô tiếp tục gọi đến nhà họ Quyền, được Trần Tiêu báo cho, hiện giờ Lâm Hi bị tái phát bệnh tim nằm trong bệnh viện.

Tin tức này quá khiếp sợ rồi, Trịnh Thủy Tinh không thể lập tức tiêu hóa, ngây ngẩn cả người, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, cô nhanh chóng cầm giỏ xách của mình lên, chạy tới bệnh viện Lĩnh Lâm.

Bởi vì lúc trước Quyền Hạo đã ra lệnh, bất kỳ là ai cũng không thể tới thăm Lâm Hi, cho nên hộ vệ nhà họ Quyền ở trước cửa phòng bệnh rất tận tụy với cương vị công tác ngăn cản Trịnh Thủy Tinh tiến vào.

Bác sỹ Từ thấy Trịnh Thủy Tinh thì hơi ngạc nhiên, sao Trịnh Thủy Tinh lại tới đây? “Trịnh tiểu thư, đừng xông vào có được không?” Mặc dù Trịnh Thủy Tinh là bệnh nhân VIP của bệnh viện, có thể tới tầng cao nhất, nhưng không có nghĩa rằng cô có thể xông vào phòng bệnh khác.

“Lâm Hi là bạn của tôi, tôi tới thăm cô ấy.” Lòng Trịnh Thủy Tinh như lửa đốt, rất muốn nhìn thấy Lâm Hi lúc này.

“Trịnh tiểu thư, xin lỗi, Quyền thiếu có lệnh, ai cũng không thể tới thăm nhị tiểu thư, mời ngài trở về đi.” Mặc dù bác sỹ Từ thân phục Trịnh Thủy Tinh xinh đẹp, nhưng bởi vì chức trách, ông không thể để cho Trịnh Thủy Tinh đi vào.

Trịnh Thủy Tinh cũng không muốn làm khó ông ta, cô bắt đầu đi dậm chân một cái, không cam lòng không thể nhìn thấy Lâm Hi. Vốn tưởng rằng bạn tốt qua đời, lấy phương thức sống lại còn sống, cô rất vui vẻ. Nhưng giờ phút này bạn tốt sống chết chưa biết, cô không yên lòng, rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.